1964 75

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

Anul II-Nr. 38 ★ Sîmbătă 28 iunie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 lei

PRIMUL SNOP

Dimineață de vară, în cîmp la Valea Călugărească. Cîrduri de grauri dolofani săgetează văzduhul încărcat de miresme. Un iepure țîșnește besmetic la zece pași în fața căruțelor pline.

— Na, na, na! Prinde-l, mă!

A pierit ca o nălucă, însoțit de un cor de fluierături și exclamații. Ceva mai încolo, căruțașii își strunesc caii, strîngînd hățurile la piept și lăsîndu-se pe spate.

— Ptruu!...

— Gata! Gălăgioși și sprinteni, oamenii sar din căruțe și amuțesc apoi cu toții: în fața lor, chiar din marginea drumului, înalt și drept ca un perete, se ridică lanul gospodăriei lor colective, unduindu-și cît ține zarea coama aurie a spicelor date în pîrg.

Ceva solemn, ceva sărbătoresc e în toată înfățișarea colectiviștilor: e timpul cînd își văd încununată, răsplătită, munca de peste an. Nu se mai satură privind întinderea nesfîrșită de grîne. Și pe semne că simt furnicături în podul palmei, pentru că unul zice:

— Ei, începem? Ce mai așteptăm?

— Mîtrule măi, se vede că nu ești colectivist decît de un an...

— ?!!...

— Altfel ai ști că avem și noi datina noastră la seceriș. Stai nițel și ai să vezi ce și cum.

După o scurtă consfătuire între președinte și brigadieri, hotărîrea a fost luată:

— Dragi tovarăși — anunță președintele — anul acesta cinstea de a tăia primul snop i se cuvine Constanței Roman..

Exclamații vesele și strigăte de: „bravo Constanța", „hai să te vedem

ce știi" — au acoperit ultimele cuvinte ale președintelui. Apoi, roșie ca focul, îmbujorată de emoție, o fetișcană de 17—18 ani înaintează în lan și seceră primul snop, deschizînd drum secerătorilor mecanice.

— Acum s-auzim: care ți-e legătorul?

Cinstea de a tăia primul snop din noua recoltă — acordată celei mai harnice fete, aduce după ea și un drept: acela de a-și alege singură flăcăul care să lege snopi cu legăturile făcute de ea. Mai îmbujorată parcă, Constanța Roman își rotește ochii peste oameni.

— Moș Niculaie! Ia ieși mata mai în față bre, că poate nu te vede fata —

Ana CRISTEA

● (Continuare în pag. 2-a)

ROCK AND ROLL BALISTIC

De cînd se știe el, Alarico De Montis a iubit — ca tot neamul lui de țărani sardinezi — și dansul și muzica. Dar tot de cînd se știe el, Alarico De Montis n-a dansat, ca acum de curînd, după o muzică atît de neobișnuită și, mai ales, cu o astfel de... parteneră. Despre ce e vorba? Reproduc, după ziarul italian „UNITA", informația pe care acesta a publicat-o de curînd:

„CAGLIARI. — O rachetă lansată de pe imensul poligon al forțelor „Organizației tratatului Nord-Atlantic", poligon construit în Sardinia central-orientală, s-a dereglat în cursul ultimelor exerciții. Numai datorită unei simple întîmplări a fost evitată o catastrofă. Racheta teleghidată a „înebunit" și s-a îndreptat amenințătoare spre sat, fără ca operatorii de pe poligon să izbutească a-i corecta direcția. După o vertiginoasă coborîre verticală de cîteva sute de metri, racheta a început să țopăie în dreapta și în stînga, redresîndu-se și deviind succesiv. Apoi, cu o zguduire bruscă, s-a fixat pentru poziția orizontală și s-a îndreptat ca fulgerul peste sat... Racheta, care are un metru în diametru și circa șase metri lungime, a ajuns deasupra viei țăranului Alarico De Montis, unde a pornit din nou dansul. Nenorocitul a început să alerge îngrozit, de la un capăt la altul al viei, în timp ce racheta îl urmărea, continuîndu-și acrobațiile. Spaima lui De Montis a ajuns la paroxism atunci

L. SARAȚEANU

● (Continuare în pag. 3-a)

Desen de Gh. CHIRIAC

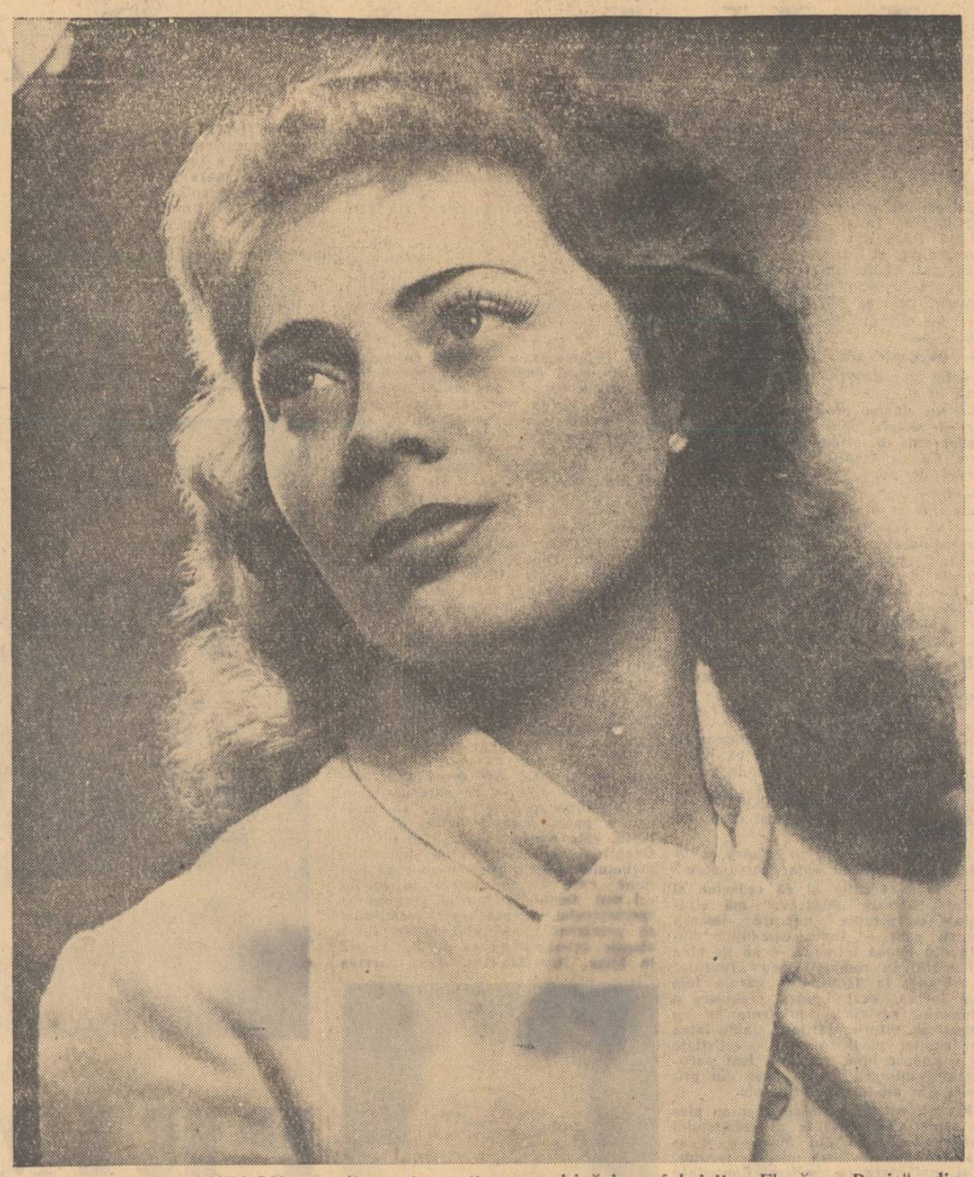

ADRIANA MOȘNEAGU, muncitoare la secția marochinărie a fabricii „Flacăra Roșie" din Capitală, este și o bună dansatoare. Ea activează de doi ani de zile în echipa de dansuri populare a Casei de Cultură a Sindicatelor.

Fotografia: Mihai POPESCU

DASCĂLI ȘI ELEVI

A fost o serbare școlară ca oricare alta... Cu agitație firească din partea profesorilor, cu lacrimi șterse pe furiș de batistele mamelor ce-și admirau odraslele pe scenă, cu mîndria rău disimulată a taților severi, dar... înduioșați. Elevii — trăind bucuria și noutatea rolului de artist — deveniseră subit gravi și preocupați de reușita serbării.

În sala arhiplină a școlii medii nr. 13 din Capitală se aflau însă și cîțiva oameni care nu aveau nici o legătură propriu-zisă cu școala. Cu unul din aceștia am intrat în vorbă:

— Mă întrebați de ce am venit aici? îmi răspunse Justin Diaconu. *Pentru că aici am învățat și am rămas legat de școală și de profesori. Și mai cu seamă de unul din ei: tovarășa Coralia Călin, diriginta noastră. De fapt pare caraghios să o mai numesc așa, acum cînd sînt student în anul V la Medicină Generală. Și totuși, ea a rămas cea cu care — ca în timpul anilor de liceu — vin să mă sfătuiesc. Ei îi împărtășesc ideile mele, la ea le verific. Poate așa o să înțelegeți mai bine de ce în timpul Festivalului de la Moscova, copleșit de noutatea și frumusețea unui oraș ce-mi fusese necunoscut, îi scriam scrisori lungi, în care-mi cristalizam impresiile. Și deși meseria mea cere bisturiu în mînă și nu condei, îmi dădeam toată silința să nu dezamăgesc pe profesoara care ne făcea lecții splendide de literatură...*

— Ați lucrat mult timp cu ea?

— Doi ani. Dar asta poate însemna foarte puțin sau foarte mult. În ceea ce mă privește a funcționat cea de a doua alternativă. Dar trebuie să știți că orele ei de română le-am apreciat pe de-a-ntregul de abia mai tîrziu. La intrarea în facultate a fost prima oară cînd am regretat că am terminat liceul cu media 10: nu am mai dat examen de admitere și de aceea nu am avut prilejul să-mi etalez toate cunoștințele de literatură de care eram atît de mîndru. În schimb, am păstrat pentru cărțile de beletristică o dragoste ce rivalizează cu interesul față de un tratat de anatomie...

Discuția noastră era urmărită de un tînăr brunet, înalt și slăbuț. După privirea-i aprobativă și curioasă am bănuit în el pe un alt admirator al acelei profesoare; și bănuiala mi-a fost întemeiată:

— Mă bucur că aud vorbind așa și pe alții, a intervenit Dan Ursuleanu. *Tovarășa Coralia Călin este o profesoară excepțională. Dar dincolo de profesorul bun, intuiești în ea omul deosebit de inteligent, cu inimă caldă și veșnic tînără. Pot să vă spun că și eu și colegii mei din clasa X-a C. — de fapt de-abia la toamnă intrăm într-a X-a, dar avem toate drepturile să anticipăm — sîntem adesea surprinși, și poate uneori chiar stingheriți de puterea ei de pătrundere și înțelegere. Ca un seismograf de mare finețe și precizie, înregistrează toate preocupările noastre, chiar și... acelea pe care le-am dori cît mai bine tăinuite...*

— Se întîmplă să aveți și din acestea?

— Mărturisesc că da. Dar arta profesoarei constă tocmai în faptul că știe să vorbească cu atît tact, încît cuvintele ei ne merg drept la inimă și toate lucrurile ne par atunci simple și rezolvate... Pentru mine cel puțin ea reprezintă un om de-a dreptul uimitor!

La 16—17 ani este caracteristică și firească tendința spre cuvinte mari și definitive. De aceea voiam să o cunosc și eu pe Coralia Călin, s-o pot privi cu ochii unui om care o vede prima oară. E o femeie bine făcută, încă tînără prin felul ei de a fi și de o energie trădată în fiecare gest.

— Lucrez de mulți ani cu copii din ultimele clase de școală, mi-a spus ea. *Ei mă atrag în mod deosebit, pentru că trăiesc momentul cînd se face trăsura de unire între adolescență și tinerețe. Cînd întrebarea „de ce?" revine din ce în ce mai frecvent pe probleme majore. Vîrsta asta riscă o mulțime de dificultăți, dar este de o frumusețe unică. Și nu e ușor să folosești întotdeauna cuvintele cele mai potrivite după individualitatea și caracterul fiecărui copil. Dar dacă reușești, ai senzația unei mari bătălii cîștigate. Se spune adesea că copiii — crescuți o dată mari — devin ingrați. Sînt convinsă însă că de cele mai multe ori teoria se dovedește a fi falsă. Acum cîtva timp au venit la mine doi foști elevi de ai mei, însoțiți de logodnicele lor. Țineau mult să le cunosc și eu înainte de a se căsători. Maturi fiind, puneau preț pe părerea mea și acest lucru înseamnă nebănuit de mult pentru un profesor...*

— Mai aveți legături cu foștii elevi?

— Fără îndoială. Deobicei după ce au terminat școala, copiii se răspîndesc în viață ca potîrnichile, care încotro. Dar

Pia RĂDULESCU

● (Continuare în pag. 2-a)

Cinci minute cu artistul poporului George Vraca

Artistul poporului George Vraca a jucat, vreme de cîteva săptămîni, la Pitești. Multora, informația aceasta le-ar putea părea bizară. Cei în curent cu preocupările marelui actor nu au fost însă mirați. I-am împărtășit, într-o pauză a Conferinței naționale a mișcării pentru pace — unde era membru în consiliu — mirarea unora ce au auzit de Pitești. George Vraca ne-a spus:

— Cînd am acceptat să pun în scenă și să joc rolul titular din „Vlaicu Vodă", m-am gîndit la flăcăul din Argeș care, în urmă cu doi ani, mi-a scris la București o scrisoare ce m-a emoționat. Spunea că ar vrea să vadă Vlaicu Vodă, dar că nu poate veni la București și ar fi ferchit să-l poată vedea la Pitești. Scrisoarea asta o păstrez. Există — spune mai departe George Vraca — mai mare mulțumire? Am făcut 15 spectacole și voi mai juca acolo. La agenția de bilete s-au prezentat într-o zi, cînd toate biletele erau vîndute, doi țărănuși, copii de la Cumpăna, care au venit pe jos pînă la Pitești și au întrebat simplu: *„aici stă tovarășul Davilla?"* Actorul Gogu Stănescu i-a luat pe amîndoi și i-a plasat la balcon. Ce vrei mai mare satisfacție? E drept, a fost la Pitești o unitate de spectacol perfectă. Am căutat să transform lirismul

A. DRAGOMAN

● (Continuare în pag. 4-a)

George Vraca în rolul titular din „Vlaicu Vodă" de Al. Davilla

IUBIM PACEA!

Interviu cu oaspeții noștri la Conferința națională a mișcării pentru pace din R.P.R.

A fost desigur un act de cutezanță să intervin în mijlocul unui grup de străini — participanți la Conferința națională a mișcării pentru pace din R.P.R. — care discutau cu aprindere. Totuși intervenția mea a fost primită cu amabilitate, iar oaspeții noștri au acceptat de îndată să răspundă celor cîteva întrebări, puse în numele revistei „MAGAZIN".

Primul căruia m-am adresat, a fost CLEMENT JOHN HAROLD GODRIC, om de afaceri, secretar al Consiliului Păcii din Australia de Vest:

— Cum privește poporul australian experiențele cu armele nucleare și care este părerea dvs. cu privire la această problemă?

— În sudul Australiei, un teritoriu cam de mărimea țării dvs. este folosit pentru experiențele cu arme nucleare. Locuitorii băștinași ai acestui teritoriu au fost nevoiți să-și părăsească așezările și să caute adăpost aiurea. Desigur, faptul i-a nemulțumit. Pericolul pulberei reactive este și el destul de cunoscut de poporul nostru. Eu cred că dacă s-ar face un referendum cu privire la experiențele cu armele nucleare, mult mai mult de jumătate din populație s-ar declara împotriva lor.

În ce privește partea a doua a întrebării, aș vrea să vă spun că din bugetul statului s-au alocat la noi mulți bani pentru experiențe. Mulți colegi, oameni de afaceri, au profitat de aceasta ca să scoată cît mai multe cîștiguri. În ce mă privește, eu nu mă pot alătura lor, căci convingerea mea este că pacea aduce mult mai mult cîștig.

Cel de al doilea interlocutor, a fost UGO CROATO, director al Institutului de Cercetări Nucleare din Padova, președintele Comitetului de luptă pentru pace din regiunea Padova, pe care l-am întrebat:

— Ce ne puteți spune despre folosirea energiei atomice în scopuri pașnice în țara Dvs.?

— Aplicarea în scopuri pașnice a energiei nucleare se face în Italia în limita mijloacelor modeste ce ne sînt alocate în acest scop. La Padova, de pildă, facem cercetări cu privire la izotopii radioactivi, mai ales în domeniul chimiei fizice, al medicinei și al biologiei. Deocamdată, Italia nu dispune de reactori nucleari și de aceea ne folosim de instalațiile existente

Alice MIHALCEA

● (Continuare în pag. 2-a)

DE SUS ÎN JOS: Saifuddin Kitchlew (India), *Evghenii Efimovici Povokin* (U.R.S.S.) *și Clement John Harold Godric* (Australia).

În acest număr:

O VIZITĂ LA UZINELE DE TRACTOARE DIN ORAȘUL STALIN

▣

„Titanic-Vals" ancorează pe Dunăre în... rada Teatrului de Stat din Galați

▣

MIEREA și MEDICINA

▣

Din comorile muzeelor noastre

▣

Modele prezentate la Congresul Internațional al Modei

▣

UMOR

▣

ȘAH

Note de vizitator

BRUXELLES 1958

CITIȚI în PAGINA 3-a

REPORTAJUL NOSTRU DESPRE MAREA EXPOZIȚIE INTERNAȚIONALĂ

→

Fațada marelui hol de primire al Expoziției Internaționale Bruxelles 1958.

U.T.O.S.

Pe autostrada principală a Greciei, între Atena și Salonic, călătorii întîlnesc la tot pasul firme luminoase cu inscripția: Cumpărați tractorul U.T.O.S. Pe cîmpiile arse de soare ale Siriei, pe plaiurile îndepărtatei Coree, în șesurile imense ale Indiei, bîzîie harnice, scormonind pămîntul dătător de belșug, aceleași U.T.O.S. În cîțiva ani această marcă a devenit cunoscută în nu mai puțin de 21 țări, în care tractoarele au plecat ca ambasadori care fac cinste industriei țării noastre.

Miracolul U.T.O.S.-ului, al acestor mașini care nu se tem că s-ar face de rușine comparîndu-se cu produse similare ale unor țări cu o veche tradiție industrială, apare vădit pentru noi, cei care am urmărit evoluția industriei noastre de tractoare, nu mult mai bătrînă decît un deceniu, pentru noi care am văzut rînjetele sceptice și disprețuitoare ale „specialiștilor" burghezi; pentru noi care am citit în fițuicile reacțiunii, în timpuri nu de mult trecute, aprecierile zeflemitoare și pline de venin asupra posibilităților clasei noastre muncitoare de a realiza un produs de un nivel tehnic mai complicat.

Profeții mincinoși au fost nevoiți să dea înapoi încă de acum 11 ani, de cînd pe poarta uzinei din Orașul Stalin au ieșit primele mașini I.A.R. 22. Nu erau nici prea arătoase, nici grozav de rezistente acele tractoare. Apariția lor a avut însă caracter de simbol. Ele vesteau că s-a născut industria românească de mașini, vesteau victoriile ce aveau să urmeze tot mai mari, mai impresionante. Și iată că astăzi tractorul U.T.O.S., tractorul românesc, cucerește lumea.

Se face ultima „toaletă" a unui nou lot de tractoare, înaintea plecării spre ogoarele țării

★

Nu de mult, la uzina de tractoare „Ernst Thälman" din Orașul Stalin a avut loc o manifestare impresionantă. Peste 110 muncitori și tehnicieni, „veteranii" întreprinderii, au fost sărbătoriți pentru 25 de ani de muncă în uzină. Const. Ștefănescu de la motoare, Gh. Ghețea de la turnătorie, Ion Făgărășanu de la prese și alții au povestit muncitorilor mai tineri despre trecutul întreprinderii, despre munca lor de atunci. Dureroase amintiri! Prin '36, plafonul șubred al unei hale s-a prăvălit îngropînd sub el oameni. Accidentele de muncă se succedau mereu, lăsînd zeci de mutilați să trăiască din mila altora. Carcerile și bătăile deveniseră „pîinea cea de toate zilele", în timpul războiului de agresiune antisovietic, cînd muncitorii căutau prin toate mijloacele să saboteze producția avioanelor aducătoare de moarte, așteptînd zilele unei noi vieți pe care le vedeau apropiindu-se odată cu fiecare nouă victorie a armatelor sovietice.

Un aspect al oțelăriei uzinelor.

Și vremurile cele noi au venit. Iar odată cu ele și visurile cele mai îndrăznețe au prins viață, ba chiar au fost întrecute.

★

Un fapt în aparență mărunt, spune multe. Cînd te apropii astăzi de uzina de tractoare, cu greu te convingi că n-ai greșit drumul și că n-ai nimerit într-un splendid parc, cel mai frumos din cîte se află în Orașul Stalin. Rondouri de trandafiri de culoarea jarului, fîntîni arteziene, bănci, statuia lui Ernst Thälman din mijlocul curții-grădină, nu pot să nu umple de optimism inimile muncitorilor care vin la lucru. Ar fi absurd de imaginat că patronii trăia și muncea ca un anonim printre anonimi, oricîte aptitudini, talent, posibilități ar fi avut. Cine, dintre vechii diriguitori, aveau nevoie de alte aptitudini ale muncitorilor în afară de aceea de a asculta umil ordinele șefilor și a le executa întocmai? În ultimii ani însă, dintre muncitorii uzinei au crescut 4000, da 4000 nu e o greșeală, — cadre de bază ale vieții noastre politice, economice și sociale. Diplomați, ofițeri superiori, directori de uzină și în ministere, președinți de sfaturi populare, secretari de comitete de partid, luptători de frunte pentru construirea noii vieți, au fost recrutați din rîndul constructorilor de tractoare. Iar în locul lor s-au format alți muncitori capabili, pricepuți. 2502 muncitori au trecut în ultimii zece ani prin școlile de calificare ale uzinei, căpătînd acolo cunoștințele necesare pentru a contribui la crearea bunului renume al tractorului U.T.O.S. Mulți foști analfabeți, nu mai puțini de 643, au devenit, prin intermediul școlii de alfabetizare din uzină, oameni luminați, fruntași între fruntași, așa cum este topitorul Ion Achim sau muncitoarea Ana Kartman.

Dar cîte și cîte lucruri ar putea și ar trebui fi amintite pentru a avea o oglindă, fie chiar palidă a vieții de astăzi a constructorilor de tractoare. S-ar cuveni măcar pomenite cele 318 apartamente construite pentru muncitori (actualul cartier, probabil, viitorul orășel „Tractorul", elegantul club central, a cărei bibliotecă întrece ca număr de volume pe cele mai mari biblioteci orășenești din trecut, imensa și complexa bază sportivă, casele de odihnă din Timiș, Poiana Stalin, Eforia și Techirghiol, modernul staționar și policlinica sa, și cîte altele. Pot oare cuprinde paginile puține ale unui reportaj, fie chiar și sumar, tot ce înseamnă viața cea nouă pentru constructorii de tractoare din Orașul Stalin?

★

În primăvara acestui an, colectivul uzinei „Ernst Thalman", a realizat cel de-al 8-lea tip de tractor, UTOS-27. 8 tipuri de tractoare în 11 ani, reprezintă fără îndoială un record printre atîtea alte recorduri ale constructorilor de tractoare. Mai ales dacă ținem seama de caracteristicile tehnice ale acestui al 8-lea tip: prin atașarea unor agregate (cultivator și culegător de porumb) el capătă o întrebuințare mult mai mare în agricultură.

Colectivul uzinei nu are intenția să se oprească însă nici aici. În martie el a lansat lozinca modernizării și reducerii greutății tractorului. De ce să fie tractorul mai ușor? Mai întîi fiindcă asta înseamnă economie de materiale și deci un preț de cost mai redus. Apoi fiindcă fiind mai ușor, tractorul e mai sprinten, mai modern, consumă mai puțin carburant. Prima victorie a fost obținută: o reducere de greutate de circa 6 kilograme. Este însă doar un început. Marca U.T.O.S. mai are încă un cuvînt greu de spus printre tractoarele lumii...

Paul MARIAN

Alimentați copiii cu produsul sterilizat și foarte gustos
„CREMA PENTRU COPII"
avînd un conținut de 60% grăsime în substanță uscată

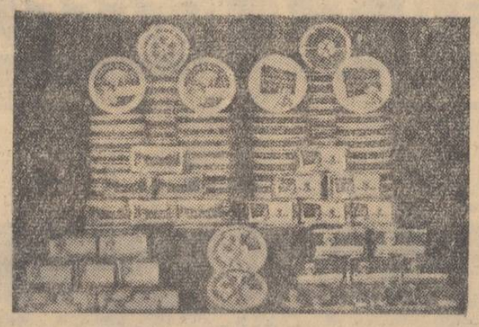

În alimentația adulților folosiți cu încredere
„Cremă Bucegi" și brînza „Delicatese"
Produse fabricate de întreprinderea „Sibiana" din Sibiu.

IUBIM PACEA!

(Urmare din pag. 1-a)

în Europa occidentală, Anglia, Belgia etc.

Extrem de prietenos, SAIFUDDIN KITCHLEW, jurist, președintele Consiliului Păcii din întreaga Indie, vicepreședinte al Consiliului Mondial al Păcii, m-a bătut ușurel cu palma peste frunte în semn de salut, apoi s-a declarat gata să răspundă... scurt.

— De cîți ani activați în mișcarea pentru pace?

— De șapte ani.

— Ce v-a determinat să vă încadrați în ea?

— Nu numai pregătirile de război, dar și simpla pomenire a cuvîntului război este o primejdie pentru omenire. Ca să trăiască fericită, ea are nevoie de pace.

— Care este atitudinea poporului indian față de mișcarea pentru pace?

— Vă voi da un singur exemplu, dar edificator. Cinci sute de studenți din India și-au pus amprentele digitale muiate în sînge pe o petiție trimisă lui Eisenhower și Macmillan prin care protestau împotriva experiențelor cu arme atomice.

— Vreți să ne spuneți...

Dar n-am apucat să termin. Ușurel dar hotărît, Saifuddin Kitchlew mi-a atins fruntea cu palma în semn de rămas bun și mi-a spus: *„Gata! Am vorbit destul".*

N-am avut încotro și am renunțat la ultima întrebare. Și pentru că lîngă mine se afla, vesel și plin de bunăvoință, cunoscutul scriitor sovietic EVGHENII EFIMOVICI POPOVKIN, întrebarea următoare i-a fost destinată lui:

— Cum se reflectă în munca și în opera dvs. literară lupta pentru pace?

— Și ca scriitor și ca redactor al revistei literare „Moscova" mă străduiesc ca actuala mișcare imensă pentru pace — lupta oamenilor cinstiți din lumea întreagă — să fie bine reflectată. În romanul meu „Taurida" (Crimeea), la terminarea căruia tocmai lucrez, arăt munca creatoare a oamenilor sovietici, prietenia lor cu popoarele tuturor țărilor, activitatea partizanilor păcii. Această activitate eu o cunosc bine, căci am fost participantul mișcării pentru pace din primele zile ale organizării sale.

Recent, cetățenii Moscovei m-au ales pe mine vicepreședinte al comitetului partizanilor păcii din Moscova și acest fapt îmi dictează mie, ca scriitor, o și mai mare răspundere. Conferința de pace din țara dvs. îmi servește și ea ca subiect în scrierile mele.

Am mulțumit scriitorului sovietic și m-am îndreptat spre un alt mănuitor al condeiului, ziaristul GORDON SCHAFFER, președintele Comitetului Britanic al Păcii, membru în Consiliul Mondial al Păcii.

— Ce atitudine are presa din țara dvs. față de mișcarea de luptă pentru pace?

— Aș vrea să vă relatez o poveste adevărată din Alabama, în S.U.A. În perioada apelului de la Stockholm împotriva bombei atomice, stația de radio locală a transmis următoarea invitație: „Dacă cineva îți bate în ușă ca să discute despre pace, ține-l de vorbă și trimite după un polițist". În Alabama, situația n-a fost chiar atît de tristă, dar cînd — tot în perioada apelului de la Stockholm — în ciuda multor obstacole, au strîns cîteva milioane de semnături, presa ne-a atacat, denunțîndu-ne ca fiind împotriva propriei noastre țări, ca fiind agenți comuniști și alte asemenea istorii.

Un fapt semnificativ: J. B. Priestley a scris o piesă împotriva bombei H. Despre această piesă s-au purtat zile în șir discuții în fabrici, restaurante, instituții, la domiciliu. Interesant însă, este că această piesă a lui Priestley n-a fost transmisă de televiziunea de stat B.B.C. ci de televiziunea comercială, care este proprietatea unor societăți particulare. Ea urmărește, în principal, să atragă cît mai mulți spectatori și a considerat că problema interesează un public larg.

— Cum a fost primită de opinia publică engleză hotărîrea Uniunii Sovietice de a înceta experiențele cu armele nucleare?

— Hotărîrea a fost peste tot bine primită. Într-adevăr, acesta este un mare pas pe calea asigurării păcii, facilitează antrenarea celorlalte guverne în acțiuni asemănătoare. Nu încape îndoială că majoritatea poporului britanic ar saluta o declarație prin care Anglia ar consimți să sisteze experiențele nucleare. Cred că presiunea opiniei publice a devenit atît de puternică încît nici un guvern nu va fi în stare să i se împotrivească. Sînt convins că un acord cu privire la interzicerea experiențelor nucleare poate și va fi realizat...

WANDA JAKUBOVSKA este cineastă, regizoare, membră a Comitetului Păcii din R. P. Polonă. Pentru realizarea filmului său „Ultima etapă", i s-a acordat titlul de laureată a Premiului Internațional al Păcii. În legătură cu activitatea sa, mi-a spus:

— Polonia a avut mult de suferit în cel de-al doilea război mondial și în anii ocupației. Numeroase orașe și sate din patria noastră, fabrici și uzine au fost distruse pînă-n temelii. Varșovia, a fost distrusă în proporție de 80 la sută. Pe pămîntul polonez fasciștii au înființat numeroase lagăre de concentrare, lagăre ale morții. A șasea parte din populația Poloniei a fost ucisă. Iată de ce majoritatea filmelor artistice și documentare poloneze sînt filme îndreptate împotriva războiului. Dintre acestea multe sînt cunoscute și departe de hotarele Poloniei nu numai în țările care construiesc socialismul, dar și în foarte multe țări capitaliste. Este vorba de filmele „Strada Hotarului", consacrată ghettoului din Varșovia, „Ultima etapă" film care relatează fapte din lagărul morții — Auschwitz, „Cîntece interzise", „Orașul neînvins" și altele. Anul acesta vom produce alte filme împotriva războiului. Personal, eu ca fostă deținută într-un lagăr de concentrare fascist, consider nu numai drept o obligație a mea, dar drept țelul vieții mele ca filmele pe care le creez să fie filme pentru pace, să lupte pentru pace. Această luptă, ca orice luptă, este foarte complexă și dificilă. Uneori ai noroc, alteori nu. Împotriva războiului, pentru pace, trebuie să faci filme care să influențeze în modul cel mai nemijlocit spiritul și gîndirea spectatorului. Aceasta cere creatorului să urmărească neîncetat și cu mare atenție evenimentele ce se desfășoară în lume. Aceasta cere, după părerea mea, o luptă împotriva indiferenței, împotriva egoismului. Filmul meu „Ultima etapă" a fost creat în urma unor eforturi de mare încordare, l-am conceput încă în anii cînd eram internată în lagăr. Am urmărit să arăt oamenilor ce înseamnă fascismul, să vadă adevărul și să înțeleagă ce urmărește imperialismul pregătind un nou război.

DE SUS ÎN JOS: Wanda Jakubowska (R. P. Polonă), *Gordon Schaffer* (Marea Britanie) *și Edith Ackermann* (R.D.G.)

Fotografii: Mihai POPESCU

Dintre oaspeții noștri a făcut parte și dr. EDITH ACKERMANN, membră în Comitetul German al Păcii, căreia i-am solicitat impresii asupra conferinței. La aceasta dr. Ackermann a răspuns:

— Mi-au plăcut în mod deosebit femeile care au vorbit despre munca lor și despre viața lor. Cordialitatea cu care am fost primită, ospitalitatea de care se bucură toți oaspeții de peste hotare, precum și tonul sincer al discuțiilor în cadrul conferinței, mi-au lăsat o profundă impresie. Urez poporului romîn noi succese în construcția socialismului și în lupta pentru pace.

Am mulțumit tuturor interlocutorilor mei și am fost pe punctul să părăsesc încăperea, cînd în cadrul ușii se ivi BURHAN SHAHIDI, președintele asociației islamice chineze, membru în Consiliul Mondial al Păcii.

M-am îndreptat spre el, rugîndu-l să adreseze cîteva cuvinte cititorilor noștri. Cu politețea caracteristică poporului său, delegatul chinez m-a rugat să scriu:

— Transmiteți salutul fierbinte poporului romîn din partea poporului frate chinez, din partea celor 600 de milioane. Prietenia între poporul romîn și cel chinez să fie tot atît de veșnică, pe cît de veșnice curg apele Dunării.

Alice MIHALCEA

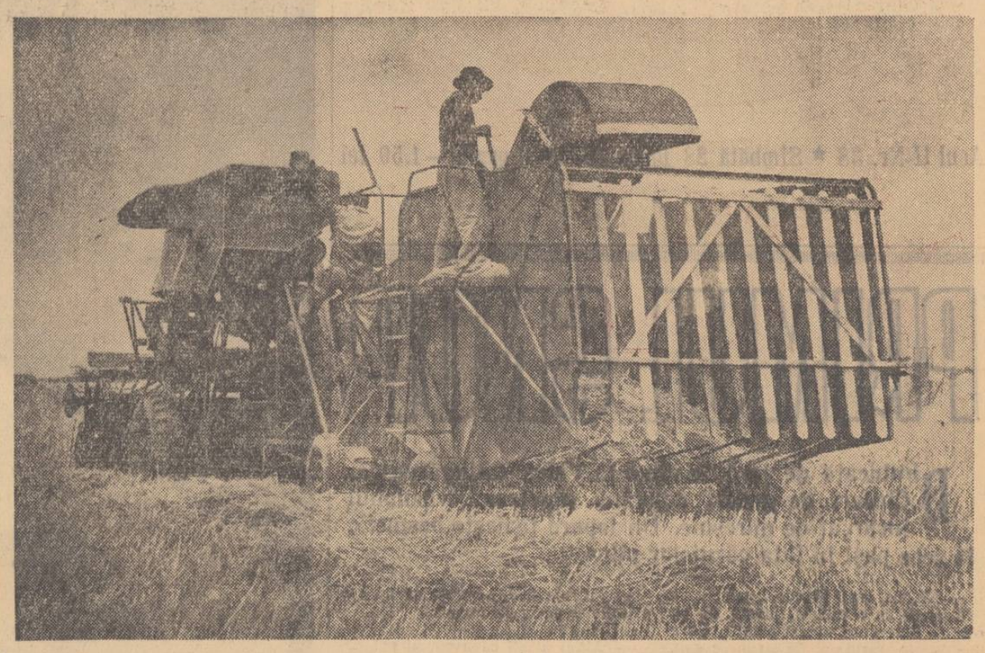

Fotografia: Nicu VASILE

PRIMUL SNOP

(Urmare din pag. 1-a)

glumește Țicu Petre, șeful echipei a doua.

Rîd și ceilalți de gluma lui Țicu. Numai unul din cei de față nu rîde. Așteaptă cu inima încordată. E un flăcău voinic și cam de-o seamă cu fata sau poate cu un an-doi mai mare ca ea. E chipeș și acum cînd — din pricina încordării — două cute i s-au ivit între sprîncene. Pe cine va alege Constanța? Desigur că în urma celor întîmplate nu de mult nici nu se mai gîndește la el...

Sînt de atunci cîteva luni. Brigada de cîmp avea nevoie de tarla de un butoi cu apă. L-au trimis pe Vasile Constantin. Era conductor de cai Vasile. Oamenii îl socoteau flăcău vrednic, săritor, dar un pic cam repezit. În ziua aceea însă a întrecut măsura. S-or fi încăpățînat caii, i s-o fi năzărit lui ceva, nu se știe precis ce s-a întîmplat. Destul că cei care se aflau atunci în curtea gospodăriei l-au văzut la un moment dat răcnind la cai și biciuindu-i cu furie. Animalele s-au speriat, au luat-o razna, au rupt gardul gospodăriei. Căruța s-a sfărîmat, hamurile s-au făcut praf. Vasile Constantin a sărit înspăimîntat din căruță, altfel cine știe ce ar fi pățit și el.

— Măi Vasile, îți dăduși în petec. E frumos ce-ai făcut? l-au mustrat cei de față.

— Tu așa o să-ți bați și nevasta cînd te-oi însura?

Vasile Constantin a tăcut îmbufnat. Se nimerise să fie acolo și Constanța Roman, fata cu care vorbea el de multă vreme. Ea urmărise cu durere și spaimă toată întîmplarea și plecase rușinată de purtarea lui...

Dar asta n-a fost tot. La prima adunare generală, Vasile Constantin și-a dat seama că se va discuta și „cazul" lui. A simțit aceasta după introducerea făcută de președinte.

— Muncim de aproape 3 ani împreună. Am făcut ca averea gospodăriei noastre să crească an de an. Ne mîndrim azi cu aproape 400.000 de lei fond de bază. Ne-am construit grajduri, hambare, avem 200 de oi, fermă de porci, căruțe și tot felul de unelte. Anul trecut am reușit să dăm la o zi muncă numai bani 45 de lei. Asta e averea noastră a tuturor și trebuie s-o îngrijim ca ochii din cap nu s-o prăpădim...

„Acum îmi vine mie rîndul" — a oftat Vasile Constantin într-o bancă din fund. Și într-adevăr, președintele a trecut la „cazul" lui. A arătat că oamenii îl prețuiesc pentru hărnicia lui, dar nu pot îngădui să părăduiască avutul obștesc.

— Ce s-ar întîmpla dacă fiecare din noi am face de petrecanie unei căruțe sau unei perechi de hamuri? În două, trei luni — dacă nu și mai puțin, ar bate vîntul prin gospodăria noastră.

S-a pus la vot sancționarea lui. Vasile Constantin își recunoștea în sinea lui vinovăția. Îl interesa însă un singur vot și acesta i-a fost împotrivă...

În seara aceea a așteptat zadarnic la poarta grădinii din spatele casei. Fata n-a mai venit ca de obicei.

De atunci face și el pe supăratul. Cu ceilalți n-avea nimic, nu le purta pică, îi pedepsise pe drept. Dar cu ea, iubita lui, era altă poveste... Fata continua să-i placă, dar pentru nimic în lume nu și-ar fi dat în vileag sentimentele, atunci în clipele acelea de supărare.

Așa cum avea să se dovedească la seceriș, Constanța Roman era una din cele mai harnice fete din gospodărie. Și-apoi era o fată de familie „bună", în înțelesul pe care îl dau astăzi colectiviștii acestui cuvînt. Adică într-o familie de fruntași, care reușiseră să facă în 1957 — 480 de zile muncă. Cîștigaseră 20.000 lei — „bani gheață" și peste 5.000 de kg. produse. Numai Constanța singură cîștigase 5.000 de lei.

Anul acesta fata muncise și mai cu spor. Dovadă: cinstirea ce i s-a făcut de a tăia ea primul snop din recolta nouă a gospodăriei.

Muncise și Vasile Constantin; aprig cu îndîrjire chiar, ca să spele rușinea pățită în primăvară. La vreo cîntire nu se aștepta însă așa de curînd, trebuia să mai treacă timp, să se evidențieze și el, să se mai șteargă amintirea întîmplării din primăvară...

...În marginea lanului oamenii așteaptă ca fata să-și aleagă legătorul.

— Ei, fată, ce se aude? Ți-ai ales flăcăul? Ori te gîndești serios să-l iei pe moș Niculai?...

— L-a ales ea de mult, las-că știm noi — a șuguit din nou glumețul de adineauri.

Cu gesturi simple dar încă și mai îmbujorată, Constanța Roman s-a îndreptat spre Vasile Constantin și i-a întins prima legătură. Cu gesturi la fel de simple și la fel de îmbujorat, flăcăul a luat legătura și a legat primul snop.

— Gata, tovarăși, dați-i drumul — a anunțat președintele. Secerișul în gospodăria colectivă din Valea Călugărească a început...

Tăcănind mărunt din cuțitele lor, secerătoarele S.M.T.-ului au intrat lacome în lanul întins.

Ana CRISTEA

Cronica gastronomului

Bucătăria populară

De la munte la Dunăre și mare, țara noastră prezintă terenul cel mai variat în pitoresc și avuții, printre altele și gastronomice. Vinul nostru a avut și are căutare pe piețele străine, iar grîul holdelor noastre se bucură de mult de-o mare faimă internațională. În sprijinul acestei afirmații e suficient să amintim că înaintea izbucnirii primului război mondial, marele fabricant italian de paste făinoase, Buitoni, nu făcea macaroane decît din făină românească, cu precădere pentru aceea măcinată în morile Bolosanilor și Romanului.

Tot soiul de orătănii, vinat cu pană și păr, pește de mare și de apă curgătoare, legume, grîne, sare, fructe, cu ce n-a fost miluit acest blagoslovit pămînt, unde expresii că untul și mierea curgeau pe uliță, nu fac decît să oglindească o legendară stare de lapt?

Dacă trezindu-se între acestea toate, omul nu și-ar fi întocmit și o bucătărie pe măsură, numai călciiul și talpa l-ar fi diferențiat de gorilă. Rominul și-a întocmit-o însă. Înainte de a ajunge la rafinamentul bucătăriei actuale, el cunoștea nu numai frigarea, grătarul și cuptorul, dar și unele sapide sosuri și iscusite aluaturi, a căror invenție îi aparține.

In vremile eroice, cînd hotarele îi erau încălcate pe negîndite, sau, pentru că vorbim de ale gurii, cu nepusă masă (de unde și expresia: dau Turcii!), din toate punctele cardinale și cînd codrul, frate cu Rominul cum glăsuiește marele Eminescu, îi era singur adăpost de vreme rea, el a dovedit, pe lîngă mari însușiri de ostaș, și remarcabile aptitudini gastronomice.

Asupra lor vă să ne oprim o țîră în articolele viitoare.

PĂSTOREL

DASCĂLI ȘI ELEVI

(Urmare din pag. 1-a)

adesea se reîntorc la cuib... Și uneori chiar la date și ore fixe. Seria anului 1955, de pildă, a instaurat un obicei emoționant: în fiecare seară de revelion, la ora 6, cîțiva dintre cei mai buni foști elevi sosesc la mine acasă și-mi spun în cor: „Clasa X-a B vă urează la mulți ani!" O parte din elevii de anul trecut care azi sînt studenți, vin să-mi arate carnetele cu notele obținute la examene. O consideră drept o datorie morală față de mine.

— Ce fel de clasă este a X-a A?

— De copii foarte buni! Trebuie să știți că cu ajutorul lor am reînviat o veche tradiție a liceului nostru: aceea de a edita un buletin literar și științific, scris și conceput de elevi. Și multe din lucrările publicate sînt de o reală valoare. Cheia este să le poți trezi interesul și să le formezi gustul pentru un anume lucru. Și aceasta este cu atît mai valabil la predarea unor lecții. Am fost de pildă în anul acesta cu copiii la secția de manuscrise a Academiei, unde au văzut Biblia de la București, lucrările originale ale lui Bălcescu, Alecsandri... Această vizită ne-a ajutat foarte mult. Copiii nu au mai privit pe cronicari sau scriitori din veacul trecut drept fantome, cu menirea de a le încărca mintea cu datele operelor și biografiei lor... Eu însămi am căutat să-i prezint mereu drept oameni vii, care au iubit, au suferit, s-au certat, au trecut prin frămîntări. În felul acesta oamenii despre care învățau au prins în mintea copiilor contururi, au căpătat caracteristici pe care nu le vor uita cu ușurință...

— Probabil că tocmai de aceea nu vă pot uita copiii nici pe dumneavoastră prea ușor...

— Nu știu! Mie însă mi-e deajuns să-i știu ajunși oameni în toată puterea cuvîntului...

Voiesm să verific părerea unui băiat de 17 ani și iată că și eu eram acum cucerită de Coralia Călin, la fel ca și elevii ei...

Pia RĂDULESCU

POȘTA Redacției

D. R. — București — Cum ne-ați rugat, am citit pînă la capăt. Credem că poemul merită să-l îndreptați spre o publicație literară. Așteptăm altceva mai legat de specificul revistei noastre.

ANTON I. BRATU — București. **Lucrarea pe care ne înștiințați c-o alcătuiți o socotim foarte interesantă și vă urăm s-o duceți cu succes la capăt. De folosit materialul pe care eventual ni l-ați putea trimite cred că nu poate fi deocamdată vorba. Noi avem să ne mai gîndim totuși, la propunerea făcută.**

TOLLY — Rădăuți. **Ionel Teodoreanu s-a născut în 1897 la 7 ianuarie. A urmat liceul și universitatea la Iași. Și-a început cariera literară prin publicarea la revista „Viața Romînească". Prima lucrare în volum: „Ulița copilăriei" (1923), urmează apoi „La Medeleni" — 3 vol. (1926—27). Și altele. Moare la București în 1953.**

SMARANDA GHEORGHIU — Ploești: **Deocamdată, dacă atîta ajunge, putem să-ți spunem că ai destulă pricepere și sensibilitate, calități care trebuiesc cultivate. Acceptați propunerea ce v-a fost făcută și participați activ la viața cenaclului literar „I. L. Caragiale". Îndrumarea pe care o veți primi acolo, vă va ajuta...**

EMIN P. E. — Loco. **Nu ne-am dumirit de fel ce-ați intenționat scriind poezia „Copil orfan". E un material brut, o ciornă, dacă vreți și aceasta de o substanță profund morbidă.**

ION MIRCIULESCU — București. Din epigramele primite reținem:

„Unui casier uituc":
Văd că știi bine
zicătoarea:
„Din picătură se face
marea"
Și cum voiești s-o și
aplici
Uiți să dai resturile mici...

„O ghicitoare ușoară":
Moț pe frunte, talpa
groasă,
Vrea să facă pe artistul:
Doi ani în aceiași clasă:
Cine e?...

Bulevardistul

„Unor certați cu cartea:"
Carteași de gen femenin
Fugi de ea ca de venin
Fetele-s de-același gen
Fugi spre ele ca un tren.

GHEORGHE CRISTOFOR — C. Turzii. **Ne-a mîhnit necazul pe care-l relatați în scrisoare și ne pare cu atît mai rău cu cît nu vă putem da un răspuns afirmativ la întrebarea pusă relativ la versurile trimise. Dar dacă acestea sînt nepublicabile, din cauza unor confuzii ți-a unor formulări hermetice, nu înseamnă că nu vom citi, cu plăcere altele, pe înțelesul oamenilor muncii, cu teme legate de viața noastră nouă.**

ARLIANA GORDESCU — Sibiu. **Prea multă încredere în sine aduce uneori neplăceri; de exemplu excesiva încredere în prima redactare, la inspirație, a unei așa-zise poezii, vă aduce răspunsul nostru, neplăcut, poate: nepublicabil. Nu socotiți poezia un fleac de nimic, o sfîrîitură de cuvinte pe hîrtie, din fuga condeiului. Poezia cere muncă și studiu, răbdare și stăruință multă.**

MIRCEA DUMITRESCU — București. **Notele de călătorie din Tatra Mare ne-au interesat. La timpul potrivit, în preajma publicării, vă vom chema la redacție.**

ION FOCȘANEANU — București. **Ne pare rău că n-ați primit răspunsul prin poștă, pe care de mult vi l-am trimis. Manuscrisele (cele două caiete) le-am citit. Sînt interesante dar nu corespund cerințelor noastre. Le-ați putea îndruma mai curînd spre o editură. Noi vi le ținem la dispoziție la secretariatul revistei.**

P. VLAȘCA — București. **Am citit și ultima Dvs. poezie. V-am sfătui să încercați la o revistă literară și să frecventați un cenaclu literar, de pildă cenaclul „Th. Neculuță". Ați primi mult mai multă îndrumare decît putem noi da, în cele cîte rînduri ale „poștei redacției". Aceste sfaturi nu vi le dăm cu intenția de a vă cere, deghizat, încetarea corespondenței cu noi, ci din dorința sinceră de a vă sugera o posibilitate pentru cultivarea vocației Dvs. poetice.**

VERONEL PORUMBOIU — Ploești. **Am citit poeziile și vă recomandăm lucrul într-un cenaclu. Ați primi o îndrumare care v-ar ajuta mult. Față de versurile citite și mai ales față de problemele de creație pe care ne spuneți că le aveți socotim aceasta calea cea mai bună.**

C. AUR — Lupeni. **Din epigramele primite reproducem:**

„Unui scriitor submediocru, devenit critic destructiv:

De faci atîta gălăgie
Socot că nu-i nici un secret:
Din vinul slab — precum
se știe,
Nu poți să scoți decît...
oțet!...".

și „Unui poet devenit epigramist":

„Cu spiritul ți de om subtil
Deși satira ți-e cam boantă
Cînd te-ai decis la noul
stil
Făcuși cea mai isteață
poantă".

Din aceeași scrisoare a lui C. Aur, scrisoare din care am spicuit cele de mai sus, am aflat că epigrama reprodusă la poșta redacției din 15 martie, epigramă semnată V.M.S. este un grosolan plagiat. Epigrama aparține lui Radu D. Rosetti și se găsește la pag. 6 din volumul recent apărut „Spicuiri". Mulțumind lui C. Aur pentru ajutor, dovedim încă odată că cititorii noștri știu să demaște escrocheriile literare chiar atunci cînd ele se ascund, ca orice necinste, sub nume false ori sub inițiale.

PIX. București. **Versurile dedicate medicilor au un ton apologetic cam de... suet; nu sînt, după părerea noastră, publicabile. Epigramele, cele cinci variante pe tema „cozii" la vinzarea „Magazinului", sînt amuzante dar sîntem puși în imposibilitate să le publicăm: ar însemna să se ne facem, cumva, reclamă. Pentru bunele aprecieri vă mulțumim.**

E. PAUL — București. **Poezia Dvs. dedicată acad. dr. C. I. Parhon, ne-am îngăduit să o trimitem D.sale.**

SINU SCHITARU — Craiova. **Ceea ce ne spuneți Dvs. în cîteva încercări de vers nu-i decît afirmația fărîmițată a unui adevăr știut și răsștiut. Nimic nou, nici o imagine, nici un gînd, nici o idee, nimic...**

HENȚIU IOAN — Deva. **Zelul Dvs. e cît se poate de plăcut pentru noi. Ne-au bucurat felul foarte deschis în care vă exprimați părerile cît și încrederea pe care ne-o acordați. Rubrica „Cititorii scriu ziarului" va mai apare.**

OVIDIU B. — Cîmpeni. **De la „un pui de moț" la Ovidiu B. e un pas înainte în deslușirea identității. E un pas curajos și am vrea să-l dăm pe seama încrederii în revistă. Răspuns la precedenta corespondență v-am dat în poșta redacției din „Magazin" Nr. 25 din 29 martie. Probabil că v-a scăpat. Din cele trei epigrame primite, cea mai reușită și publicabilă e, din păcate, un fel de elogiu al „Magazinului". Bună Dvs. apreciere ne bucură, dar nu putem să ne facem reclamă. Așteptăm altceva.**

TRAISTARU AUREL — Giurgiu. **Poezia pe care ne-ați trimis-o are un sens cam echivoc. Ce vreți să înțelegeți prin „norocul negăsit"? Așteptăm altceva și, pe cît se poate, adecvat publicației noastre.**

MEHACHIU GRIGORE — Ploești. **Ideea epigramei e bună; realizarea ei artistică e însă deficitară. Ne pare rău că trebuie să vă contrazicem dar noi nu o putem socoti, ca Dvs., în formă definitivă.**

V. PALIEVICI — Rădăuți: **La concursul „Cine știe cîștigă" pot participa concurenți din orice localitate dacă au 18 ani împliniți. Solicitanții sînt obligați să facă o cerere de admitere și s-o trimită pe adresa: „Radiodifuziunea Romînă, Căsuța poștală 111, pentru concursul „Cine știe cîștigă". În cazul admiterii cererii, concurenții vin în Capitală pe cont propriu. Profesorului Sîntimbreanu îi puteți scrie pe adresa de mai sus.**

M. MANOLACHE — București: **N-am reținut desenul.**

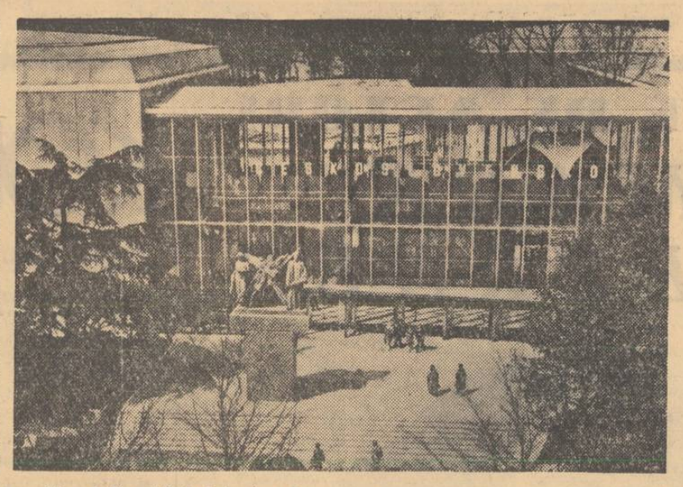

De la stînga la dreapta: *Fațada principală a pavilionului U.R.S.S.; holul principal al pavilionului sovietic; pavilionul Republicii Cehoslovace.*

58

BRUXELLES

Note de vizitator

Dacă ar fi să vă împărtășesc pentru început impresiile prilejuite de primul contact cu Expoziția Internațională de la Bruxelles, desigur că ar fi greu să vă faceți o imagine concretă despre acest loc de întîlnire al lumii întregi. Pentru că, aflîndu-se în fața uneia dintre intrările expoziției, vizitatorul este deruta de animația extraordinară care i se înfățișează dinainte. Mii de oameni, care intră, alte mii care părăsesc expoziția; helicoptere care-și iau zborul spre a plimba pe vizitatori deasupra expoziției; funiculare, care îi poartă pe aceiași vizitatori de-a lungul și de-a latul teritoriului ocupat de expoziție; autobuze cu mai multe remorci, care șerpuiesc de-a lungul aleilor: toate acestea nu sînt de natură să-l liniștească pe străinul venit pentru scurtă vreme în capitala Belgiei.

Realitatea este însă mai puțin complicată, deoarece organizatorii expoziției s-au îngrijit să înlesnească viața vizitatorilor. Pentru aceasta, toate drumurile duc mai întîi la Pavilionul primirii oaspeților: un mare palat pe al cărui frontispiciu se conturează, ca un simbol al acestei expoziții, porumbelul păcii. In acest pavilion găsești tot ce-ți trebuie spre a te lămuri. Intr-o mică și elegantă prăvălie cumperi un ghid al expoziției, mă rog, după punga fiecăruia, fiindcă aceste cărticele sînt mai complete sau mai puțin complete și au un preț care diferă și el după conținut și formă de prezentare. Pentru a studia ghidul și a te orienta, dispui de un mic bufet. Tot aci poți cumpăra primele amintiri din Bruxelles sau de la Expoziție, începînd cu cărți poștale ilustrate și terminînd cu obiecte scumpe de podoabă. In cîteva minute îți poți reține în marea sală a acestui pavilion un loc la avion, tren sau vapor, în orice direcție din lume ai dori să te îndrepți. Aci sezisezi pentru prima oară cu adevărat caracterul internațional al acestei expoziții. Grupuri, grupuri, îți trec prin față oameni veniți din cele mai felurite țări. Un grup de sovietici intră într-o prăvălioară în care se vînd filme de fotografiat: și-au terminat provizia și încă n-au prins pe peliculă tot ceea ce merită să rămînă ca amintire; un grup de fete tinere, brunete, îmbrăcate în rochii înflorate: din China din Japonia? Nu, din Filipine; alt grup, de astă dată de englezoaice: caravana femeilor din Anglia care străbate mai multe capitale europene spre a protesta împotriva înarmării atomice; francezi veniți să-și petreacă o zi sau două la expoziție; turiști sudamericani; ziariști care caută pavilionul rezervat reporterilor de ziare, radio și televiziune — într-un cuvînt oameni de pretutindeni și cu preocupări dintre cele mai diverse. Tuturor, primitorul pavilion le urează bun venit și le face primele înlesniri. Și, dacă totuși nu se pot dumiri singuri, le stau la dispoziție niște fete tinere și drăguțe, îmbrăcate în uniformă, gata să dea vizitatorilor lămuriri, să-i conducă prin expoziție, să le explice ceea ce n-au putut înțelege singuri.

Așa că, odată ieșit din Pavilionul primirii oaspeților, ai impresia că primele piedici au fost înlăturate și te poți îndrepta liniștit spre nou-născutul nepot al Turnului Eifel: Atomium. Dar drumul spre Atomium îți reține negreșit atenția, fiindcă nu este un drum oarecare, ci de o parte și de cealaltă a unui complex de fîntîni arteziene de o frumusețe puțin obișnuită în timpul zilei și de o strălucire extraordinară în timpul nopții.

Și, în sfîrșit, Atomiumul, construcție imensă simbolizînd cea mai mare cucerire științifică a epocii noastre, care trebuie pusă în slujba omului, a vieții, a hotărîrii umanității de a merge mai departe pe drumul pe care i l deschide știința. Atomiumul închipuie un cristal elementar de metal, mărit de 150 miliarde de ori. Construcția atinge o înălțime de 102 metri. Alte cîteva cifre socotesc că vă vor înlesni posibilitatea de a vedea cu ochii minții măreția acestui edificiu și în același timp simbol al Expoziției: fiecare sferă are un diametru de 18 metri; sferele sînt legate între ele prin tuburi cilindrice cu diametrul de 3 metri și cu lungimea de 29 metri. Intreaga construcție cîntărește 2.400 tone. Un ascensor rapid permite vizitatorului să se urce în sfera din vîrful Atomiumului în mai puțin de 25 secunde, după ce, bineînțeles, a stat la o respectabilă coadă un timp destul de îndelungat. In schimb, priveliștea care ți se înfățișează de sus, din sfera superioară a Atomiumului, merită osteneala: ansamblul arhitectural al Expoziției, așa de felurit, are totuși un element comun: dorința aproape a fiecărui stat participant de a se prezenta cît mai bine în această mare întrecere pașnică.

Dar să ne îndreptăm către pavilioanele Expoziției...

Pavilionul care se bucură de cel mai mare interes este pavilionul sovietic. Trebuie să vă mărturisesc că, intrînd în acest pavilion, am fost de-a dreptul impresionat de atenția cu care oameni foarte depărtați de socialism, veniți din cele mai diferite părți ale lumii, încearcă să descifreze, cercetînd exponatele, ce înseamnă marea țară sovietică. Am vizitat mai apoi alte multe pavilioane, dar n-am întîlnit nicăieri aceeași atmosferă de interes, de studiu — ași spune — amestecat cu multă, foarte multă stimă. Și această situație este cît se poate de firească: uriașa construcție a pavilionului sovietic cuprinde dovada cuceririlor unui mare popor, dovada superiorității socialismului, dovada uriașelor posibilități ale oamenilor eliberați de exploatare.

Ca un simbol al muncii libere, îndată ce ai intrat în pavilion te întîmpină două mari sculpturi înfățișînd un muncitor și o colhoznică, iar în fundul sălii, străjuind parcă întreaga uriașă încăpere, o mare statuie a lui Lenin.

In centrul sălii, machetele primilor doi sateliți artificiali ai pămîntului atrag în jurul lor un număr impresionant de vizitatori. După informații căpătate ulterior, celor doi sputnici li s-a adăugat zilele acestea și cel de-al treilea. Nu departe de machetele sateliților, macheta în secțiune a avionului TU-104, precum și alte cuceriri tehnice ale poporului sovietic.

Pe marele balcon care înconjoară sala centrală sînt înfățișate alte aspecte ale vieții sovietice: artele plastice, teatrul, muzica sînt în egală măsură în centrul atenției, ca și exponatele înfățișînd viața muncitorilor, viața colhoznicilor, realizările pe plan social etc.

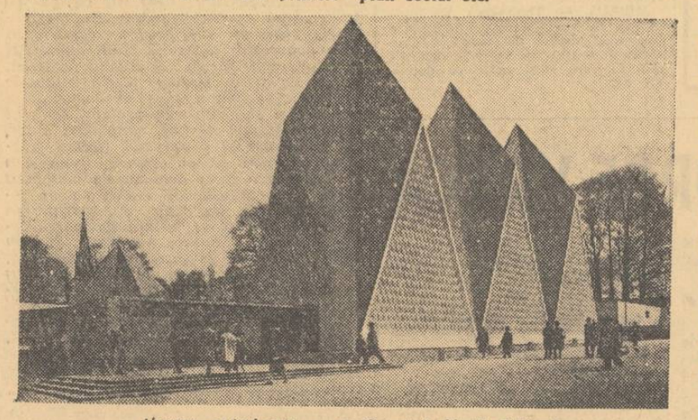

Vedere exterioară a pavilionului Marii Britanii

Știința sovietică, atît de bine reprezentată în propriul pavilion, ocupă un loc de frunte și în marele palat internațional al științei în care își înfățișează realizările savanți din 15 țări. Acest pavilion este astfel alcătuit încît să intereseze pe oricine: de la specialiști pînă la profani. Pentru o mai bună sistematizare a exponatelor, ele se împart în patru mari secțiuni: fizica nucleară, chimia generală, minerală și organică, fizica cristalelor și, în sfîrșit, biologia celulei animale și vegetale. Urmărind fiecare secțiune, vizitatorii se pot opri acolo unde competența nu le permite să meargă mai departe, dobîndind totuși o ideie generală asupra cuceririlor științei contemporane.

Un mic detaliu impresionant: cît a trecut oare de cînd am învățat la școală despre tabela lui Mendeleiev? Două sau trei decenii. Pe atunci, această tabelă cuprindea o serie de spații albe: elementele pe care marele savant rus le-a presupus dar a căror existență nu-i era încă cunoscută. Un mare exponat înfățișează tocmai tabela lui Mendeleiev, care astăzi aproape nu mai are necunoscute. Intr-un timp record, oamenii de știință ai zilelor noastre au pus la dispoziția lumii materii prime și energii care, cu un secol în urmă, puteau fi doar bănuite.

Față în față cu pavilionul Uniunii Sovietice se află pavilionul Statelor Unite ale Americii. Construcția acestui pavilion și perspectiva realizată în fața lui sînt cît se poate de frumoase. Clădirea propriu zisă tinde să bată cîteva recorduri mondiale. Bunăoară, se numără printre cele mai mari clădiri circulare ale lumii: 364 metri circonferință, 106 metri diametru și 30 metri înălțime, adică dimensiuni foarte apropiate de dimensiunile Coliseului din Roma. Dar, după ce ai admirat această realizare arhitecturală, cu atît mai mare este interesul de a cunoaște cuprinsul ei; de a cunoaște exponatele. Or, intrînd înauntrul pavilionului, începe marea surpriză. Fiindcă interiorul pavilionului este aproape gol. Bineînțeles, nu încape îndoială că Statele Unite ale Americii sînt o mare putere industrială, că în această țară se fac importante cercetări științifice, adesea încununate de succes. Dar toate acestea nu sînt înfățișate vizitatorului Expoziției de la Bruxelles.

Inchipuiți-vă o mare sală circulară, cu un mare bazin la mijloc. In centrul bazinului, un podium pe care evoluează cîteva manechine prezentînd moda de vară. Nu pot să dau amănunte în această privință, deoarece moda înfățișată acolo mi s-a părut destul de banală, iar manechinele destul de lipsite de grație. In rest, un număr de planșe cu diferite fotografii și grafice, un ecran circular care prezintă unele aspecte din Statele Unite, o expoziție de pictură mai mult decît abstractă, o mașină de vot — e adevărat, electronică — dar tot mașină de vot...

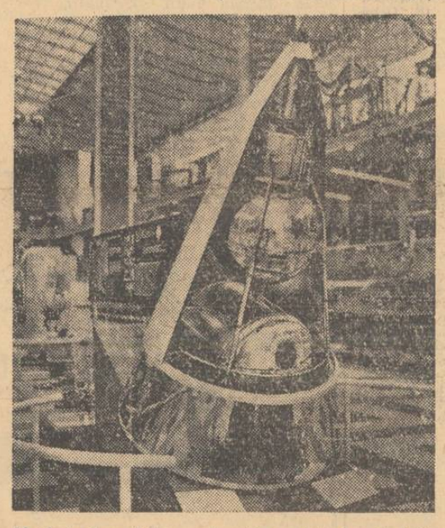

Macheta în mărime naturală a celui de al doilea satelit artificial sovietic, prezentat în pavilionul U.R.S.S.

Pavilionul mai cuprinde și o sală de spectacole, în care evoluează diferite ansambluri muzicale americane.

După cum se poate ușor deduce, o clădire monumentală care nu-și justifică existența sau, cum se mai spune, mult zgomot pentru nimic...

De altminteri, acest exemplu a mai fost urmat și de alții.

Bunăoară pavilionul Spaniei, luîndu-se probabil la întrecere cu cel al Statelor Unite, nu cuprinde nimic, dar absolut nimic. O mare construcție de sticlă, în care nu există nici un exponat. Doar un mic bar într-un colț și cîteva scaune pe care se pot odihni vizitatorii osteniți. Pare într-adevăr foarte ciudat să participi la o asemenea expoziție internațională, să construiești un mare pavilion și să nu realizezi înăuntru nici măcar o imagine a țării. Această ciudățenie a fost de altfel subliniată cu multă ironie de presa belgiană și din alte țări.

Un pavilion interesant și original este cel britanic, cu toată forma bizară a exteriorului său: trei mari piramide unite la bază. Interiorul însă, aranjat cu gust și discreție, poartă vizitatorul prin istoria țării și apoi îl trece în realitatea zilelor noastre înfățișîndu-i aspecte ale industriei britanice, ale cercetărilor nucleare.

De altfel, după pavilionul sovietic, care atrage în mod deosebit luarea aminte a vizitatorilor, alte două au mai întrunit aprecierile pozitive ale oaspeților: cel britanic și cel cehoslovac.

Intr-adevăr, pavilionul cehoslovac izbutește să înfățișeze cu originalitate și foarte pregnant viața poporului prieten. Exponatele sînt împărțite în trei mari secțiuni, intitulate: Munca, Odihna și Cultura și fiecare secțiune în parte reprezintă măreția și perspectivele construcției socialismului, marea grijă pentru oameni pe care numai un regim socialist o poate realiza.

Există mai în toate pavilioanele cel puțin ceva demn de văzut și de admirat și, firește, țara gazdă, Belgia, nu este pe ultimul loc. Dimpotrivă. Posedînd mai multe zeci de pavilioane, Belgia înfățișează pe larg realizările sale economice și culturale într-un cadru întocmit cu mult, foarte mult gust. Nu aceleași cuvinte aș putea spune despre pavilioanele consacrate coloniilor belgiene. Fără îndoială, acestora li s-a acordat un spațiu larg, edificiile respective sînt fastuoase. Dar există un efort de a demonstra cu orice preț efectul pozitiv al colonialismului asupra localnicilor, care este de-a dreptul jenant. Nu numai pentru că orice om de bună credință nu poate crede nimic din ceea ce se caută a se demonstra, dar și pentru mijloacele folosite în acest scop.

Bunăoară, dacă intri în pavilionul unei țări africane: Congo, te izbește încă de la ușă o serie de vitrine de sticlă în care sînt expuși oameni vii, desfășurînd felurite profesiuni mai delicate. Alături, panourile vorbesc despre binefacerile exploatării colonialiste care ar fi izbutit să-i ridice pe negri la asemenea profesiuni delicate, cum sînt: pictura, mecanica de precizie, desenul tehnic, medicina etc. Același lucru este practicat de asemenea pe scară largă și în pavilionul Franței.

Indiferent de țara care folosește asemenea procedee, vă pot asigura de impresia penibilă creată de un astfel de mod de propagandă ieftină. Penibilă, nu numai fiindcă reprezintă o denaturare grosolană a realității, dar și pentru desconsiderarea dovedită față de ființa umană.

Desigur însă că nu aceasta reprezintă caracteristica Expoziției de la Bruxelles. Expoziția se caracterizează mai ales prin ceea ce are măreț, prin posibilitatea pe care o dă tuturor vizitatorilor de a intra în contact cu lumea întreagă pe un spațiu de numai cîteva hectare. Și, fie că te oprești în pavilioanele țărilor scandinave unde predomină lemnul, sau în pavilioanele Franței sau Canadei, unde predomină sticla și aluminiul; fie că poposești în elegantul pavilion al țărilor arabe sau în atrăgătorul pavilion al Ungariei populare — pretutindeni te întîmpină un singur lucru de necontestat: oameni din toate țările își pun toate speranțele în posibilitatea de a construi în pace.

Geniul uman a progresat enorm în ultimele decenii și perspectivele sînt încă și mai grandioase. Realizările cele mai semnificative ale muncii omenești adunate la Bruxelles sînt realizări puse în slujba oamenilor înșiși; ele trebuie să rămînă și să se dezvolte ca atare. Pentru vizitatorul grăbit sau pentru cel ce-și poate permite o vizită mai îndelungată, Expoziția Internațională din acest an constituie un răspuns puternic dat cercurilor imperialiste care urmăresc dezlănțuirea unui nou război mondial.

Forța creatoare a popoarelor își cere dreptul la o îndelungată existență pașnică astfel încît omul să poată realiza pentru om tot ceea ce geniul său este în stare să realizeze.

Alexandru CORNESCU

Este aceasta artă?

Ce a premiat juriul la a 29-a Bienală de la Veneția

A 29-a Bienală Internațională de Artă de la Veneția, deschisă la 14 iunie a. c., spre deosebire de anii trecuți cînd a organizat retrospective consacrate unor artiști realiști ca Delacroix, Courbet, Toulouse-Lautrec, este în prezent consacrată în special abstracționiștilor.

Arta abstracționistă, reflex pe plan artistic al putrefacției și parazitismului sistemului capitalist, este menită a naște în mintea maselor opinia că nu este capabilă a înțelege opera de artă, înțelegere care ar fi apanajul unei minorități, unei „elite" burgheze.

Și tocmai pentru a epata această burghezie, artiștii abstracți se concurează în a creea cele mai nemaipomenite elucrubații. La recenta Bienală se pot vedea, în pavilioanele Italiei, Angliei, Spaniei, Statelor Unite și altor țări, „opere de artă" constînd în pînze vopsite într-o singură culoare, plăci de gips sparte și lipite pe pînză, plase de sîrmă rupte etc. Un pictor expune un simplu carton găurit. Dar nu oricum, ci găurit de gloanțe de revolver...

Juriul — compus și el din adepți ai abstracționismului — a premiat asemenea lucrări ca cele pe care le publicăm alăturat („Ingerul cu inima roșie", de pictorul italian Osvaldo Licini; „Figură așezată, cu mîinile ridicate" de sculptorul englez Kenneth Armitage).

In puternic contrast cu aceste aiureli s-au remarcat picturile și sculpturile prezentate în pavilioanele Uniunii Sovietice, R. Cehoslovace, R. P. Ungare și R. P. Romîne, ca și în pavilioanele Indiei, Republicii Arabe Unite, Iranului, Mexicului, Greciei etc. In pavilionul R.P.R. în acest an au fost expuse picturi de D. Ghiață, H. Catargi, Ștefan Szony, lucrări în grafică de V. Kazar și Mariana Petrașcu și sculpturi de Ion Jalea și Gheza Vida.

Lucrările realiste, dacă nu au fost în atenția juriului, s-au bucurat în schimb de aprecierea vizitatorilor, lucru ce se poate constata și din cele scrise în registrul de impresii al pavilionului romînesc.

I. PANU

„ROCK AND ROLL" BALISTIC

(Urmare din pagina 1-a)

cînd, deasupra capului, a auzit un uruit teribil. Era un helicopter sosit în grabă și care a prins în zbor racheta, transportînd-o apoi într-unul din hangarele poligonului".

Cunoscînd toate acestea, veți fi de acord cu mine atunci cînd spun că bietul Alarico De Montis, țăranul sardinez, n-a avut în viața lui, precum nici neam de neamul lui, prilejul să danseze pe o muzică atît de neobișnuită ca... uruitul de helicopter, și mai ales cu o asemenea parteneră ca racheta americană dezlănțuită. S-ar putea chiar spune, judecînd după relatarea „figurilor" făcute în aer de originala dansatoare, că nefericitul țăran sardinez a făcut cunoștință — în împrejurări cu totul inedite și fără discuție într-un moment cînd îi ardea mai puțin ca oricînd de așa ceva — cu faimosul „Rock and Roll" american. Și chiar dacă partenera era puțin cam corpolentă (un metru în diametru și șase metri în lungime), aceasta, după cum ați văzut din știrea publicată de „Unită", nu a făcut-o cu nimic mai puțin agilă decît oricare dintre dezlănțuitele dansatoare de „Rock and Roll", care înebunesc subit la auzul ritmului obsedant al acestui „dans". Atît de pasionată a fost această originală „domnișoară", adusă de peste ocean și domiciliată într-unul din hangarele poligonului construit — spre marele entuziasm al țăranilor localnici, cărora cu acest prilej li s-au luat pămînturi, liniște și pace, — încît, pentru a fi liniștită a fost nevoie de... forța unui helicopter.

Fără îndoială că dansul macabru pe care a fost obligat să-l practice Alarico De Montis, devenit nevinovat partener de „Rock and Roll" balistic, l-a ajutat pe acest țăran italian, ca și pe toți compatrioții săi, să admire odată mai mult tehnica americană în materie de rachete teleghidate și să aprecieze din nou cîtă fericire poate cădea din văzduh, de cînd cu sosirea în țara respectivă a unor musafiri amatori de trambuline de lansare a rachetelor atomice.

Relatarea acestui fapt ar trebui să aibe și o concluzie. Ea ar putea aminti firește, cît de puțin concordantă cu năzuința de pace a poporului italian, ca și a tuturor popoarelor europene, este prezența în mai multe țări ale bătrînului nostru continent, a forțelor străine agresive. Relatarea acestui fapt ar mai trebui să aibe — ca orice istorisire — și o morală. Cum însă întîmplarea cu racheta dansatoare se leagă direct de întreaga politică americană a preparativelor războinice, e mai degrabă cazul de spus că, în mod hotărît, toate astea n-au... nici o morală.

L. SARAȚEANU

PRETUTINDENI

NU DE MULT, la Veneția s-au înregistrat ploi radioactive. Potrivit știrilor transmise de agenția „United Press", oamenii de știință elvețieni au constatat de asemenea ploi radioactive căzute în Confederația Elvețiană. Ele sînt efectul experiențelor termonucleare făcute de puterile occidentale.

●

IN INTREAGA lume se fabrică zilnic 40.000 automobile. Aceasta înseamnă că într-un an producția trece cu mult de 10 milioane. Totodată, zilnic se scot din funcțiune 15.000 automobile, fie că sînt vechi, fie că s-au defectat. La începutul anului trecut, în întreaga lume circulau 127.500.000 automobile.

●

RECENT, la Institutul de cercetări științifice al Ministerului Comunicațiilor al U.R.S.S. a avut loc o teleemisiune tehnicolorâ. Filmul nu a rulat pe un ecran obișnuit, ci pe un ecran de 1.200 x 900 mm. Au fost puse la punct cîteva sisteme de televiziune tehnicolorâ. Toate emisiunile tehnicolore pot fi recepționate și de televizoare obișnuite pe albnegru.

●

IN URMA mai multor experiențe pe care le-a făcut prof. Boris Astaurov, șeful laboratorului Institutului de morfologie a animalelor al Academiei de Științe a U.R.S.S. a demonstrat posibilitatea modificării procesului genetic al viermilor de mătase. Cercetările au arătat că influențînd acest proces, se pot obține, după voia omului, numai masculi sau numai femele. Această descoperire este de o mare importanță pentru selecția practică, deoarece permite să se obțină numai viermi masculi, ai căror gogoși conțin 20—30 la sută mai multă mătase decît cei ai femelelor. Prof. Astaurov a fost ales recent membru al Institutului Internațional de Embriologie din Utrecht (Olanda).

●

CELE MAI MARI avioane de pasageri din lume sînt avionul cu reacție pentru călători „TU-104" și turbo-propulsoarele pentru călători „TU-114" și „I.L.-118" construite în U.R.S.S. între anii 1956—1957. Avioanele turbo-propulsoare pot transporta în mod confortabil pînă la 200 de călători pe liniile intercontinentale.

●

O FIRMA belgiană a construit un aparat electric, care curăță automat pantofii. Pe un covor sînt montate 15 perii flexibile, care execută diferite operații. Acestea curăță întîi praful, pun crema, apoi lustruiesc. Covorul se fixează de podea cu ajutorul unor șuruburi, iar alături se găsește un vas unde se depune praful.

●

PRESA indiană a lansat un apel către populație pentru a lua măsuri de apărare împotriva maimuțelor ce vagabondează în libertate. Aceste maimuțe distrug grînele, pericliteaza viața copiilor, pietonilor. Intr-un articol se scrie: „Nu nesocotim pe acei ce nu pot tolera cruzimea față de animale, totuși autoritățile au datoria să se îngrijească de securitatea populației. Pare de necrezut, dar totuși au fost cazuri cînd locuitorii orașului Lucknow au fost în panică din cauza unei maimuțe periculoase. Abia după ce maimuța a rănit 300 de persoane s-a admis omorîrea ei".

●

CELE mai recente date furnizate de studiile asupra lunii probează că o mare parte din suprafața acesteia e acoperită de un strat de cenușă vulcanică și din produse rezultate în urma topirii rocilor. Aceasta e consecința ploilor de meteoriți care cad adesea pe lună. In momentul șocului, meteoriții se încălzesc și se topesc, determinînd topirea stratului superior al rocilor.

●

O UZINA de instrumente medicale din Odesa a fabricat, pentru prima oară, o serie de aparate medicale care efectuează deodată două operații și anume: măsoară tensiunea intra-oculară și înregistrează fotografic datele. Datorită acestui aparat, care funcționează pe baza aplicării principiilor fotoelectronice și a opticei de precizie, se poate detecta glaucomul, una dintre cele mai grave maladii ale ochiului.

●

ACUM 10 ANI au dispărut din cîteva muzee parisiene un număr de tablouri și schițe, în valoare de peste 80.000 de dolari. Printre picturile dispărute se află și renumitul tablou „Cap de fată", de Toulouse-Lautrec. Cercetările poliției din Paris au stabilit că tablourile s-ar afla în Statele Unite. Recent, a devenit cunoscut faptul că cinci din cele șase tablouri furate au fost descoperite la un oarecare James Lord din Philadelphia. Intrebat asupra provenienției tablourilor, Lord a declarat, senin și cu dezinvoltură, că le-a luat ca amintire din călătoria în Europa, cînd a poposit și la Paris.

●

A INCEPUT reconstruirea Vladivostokului — unul din cele mai mari orașe sovietice — port la Oceanul Pacific. In viitorii trei ani se vor cheltui în acest scop aproximativ un miliard de ruble. Se vor construi de asemenea numeroase școli și alte instituții pentru copii. Vor fi reconstruite radical porturile comerciale și de pescuit, gara maritimă și întreaga parte a orașului din vecinătatea ei.

●

O FEMEIE din Fayetteville (Carolina de nord) a vorbit, fără întrerupere, timp de 27 ore și 33 minute, „tratînd" cele mai diverse teme, de la țesutul ciorapilor la felul în care se organizează o vacanță plăcută, de la moda zilei la spălatul rufăriei. In tot acest timp a consumat doar din cînd în cînd o ceașcă de cafea sau un ou. Astfel a fost doborît vechiul „record mondial" aparținînd unui crainic de televiziune, care a vorbit „numai" 26 ore și 30 minute. Și noul record a rămas slavă domnului — în S. U. A...

●

UCRAINA sovietică — principala regiune cultivatoare de sfeclă de zahăr din U.R.S.S — produce în prezent mai mult zahăr decît S.U.A. și tot atît cît produc Franța, R. F. Germană și Anglia luate laolaltă. Anul acesta, colhozurile și sovhozurile au extins considerabil suprafețele cultivate cu sfeclă de zahăr. Se prevede o recoltă din care se vor putea obține peste 4.000.000 tone zahăr.

●

FURNALUL Nr. 1 de la Combinatul metalurgic din Magnitogorsk a funcționat continuu timp de 35 de ani. In prezent el își întrerupe activitatea pentru reparații capitale.

Această activitate îndelungată este un adevărat record în producția metalurgică.

●

ORAȘUL New York numără 12 milioane de locuitori de diferite naționalități, printre care italieni (mai mulți decît locuiesc la Roma), germani (mai mulți decît locuiesc la Hamburg) și irlandezi (mai mulți decît locuiesc în întreaga Irlandă).

●

SPECIALIȘTII Institutului de cercetări științifice de televiziune din Leningrad au construit o instalație de televiziune destinată localurilor mai întunecoase cum sînt, de pildă, turnătoriile. Instalația cuprinde o cameră de transmisie, aparataj de recepție, un tablou de reglaj de mînă, baterii pentru alimentare. Datorită sensibilității ridicate a tubului de transmisie se obțin imagini foarte clare.

●

„PALATUL PAPUȘILOR" se va numi în curînd teatrul de marionete din Moscova, al cărui director, este binecunoscutul Serghei Obrazțov. Teatrul urmează să se mute într-o clădire nouă cu 4 etaje, care va cuprinde două săli de spectacole (una pentru copii și alta pentru adulți). Un etaj al clădirii va adăposti o colecție de marionete din diferite țări.

●

PRIMA centrală electrică care funcționează pe bază de gaz natural este centrala electrică de la Satsk, care se află în U.R.S.S., în bazinul Moscova. A fost pusă în funcțiune în 1937.

●

O EXPEDIȚIE submarină va vizita în această vară ruinele orașului Apolloni, înghițit de valuri pe coasta libiană. Acest oraș datează de acum 15 secole.

PORTRETE DE ACTORI

MARK BERNES

Pentru a te întîlni cu arta lui Mark Bernes nu este întotdeauna nevoie să mergi la cinema. Citeodată este deajuns să învîrteşti butonul aparatului de radio. Vocea lui caldă şi vibrantă se face deseori auzită interpretînd şlagăre care, nu peste multă vreme, vor fi pe buzele tuturor.

Actorul Mark Bernes nu este mai puţin cunoscut şi iubit de spectatorii sovietici cît şi de cei de peste hotarele marei sale patrii, decît diseurul Mark Bernes. Cariera sa cinematografică este destul de bogată, el şi-a cîştigat de multă vreme pe scenă ca şi pe ecran aprecierea unanimă a publicului. A început-o cu un rol — două rînduri de text! — în „Omul cu arma". Dar tînărul actor de teatru a studiat atît de bine trăsăturile eroului său, încît a uimit pe regizor cu ţinuta sa de autentic soldat al gărzilor roşii. Fapt, pentru care rolul a fost amplificat.

De atunci şi pînă astăzi, Mark Bernes a creat nenumărate personaje care au întărit faima artel sale. În „Doi soldaţi" interpreta pe Arkadi Dzuba, tînăr din Odessa, luptător împotriva fasciştilor. În „Departe de Moscova" a fost sondorul Umara Mahomed care monta conductele de petrol pe un frig polar. Apoi, căpitanul Kossarev din filmul „Taras Sevcenko"...

Noul film „Patrula de noapte" îl prezintă spectatorului pe Mark Bernes în rolul Ogoniok, unul dintre cele mai mari succese ale carierei sale cinematografice. Mark Bernes cucereşte în acest film prin voinţa cu care personajul său se străduieşte să înceapă o viaţă curată, cinstită, luminată de bucuria muncii.

În prezent Mark Bernes poate fi văzut pe ecranele noastre în rolul pilotului de încercare Anufriev din filmul „Chemarea văzduhului". De asemenea, ţi puteţi asculta vocea imprimată pe discuri sau bandă de magnetofon la concertele de muzică uşoară ale posturilor de radio unde cîntă adeseori cunoscutul şlagăr al compozitorului Tabacinikov „Pentru prietenii din Bucureşti".

Pentru înarmare da — pentru cultură ba!

Unul dintre cele mai importante muzee din lume — Galeria Naţională de la Londra, trece în momentul de faţă printr-o gravă criză, ca urmare a lipsei de fonduri şi a dezinteresului manifestat de către autorităţi. Ziarul „Manchester Guardian", care se ocupă zilele trecute de situaţia dificilă a renumitului monument de artă, oferă cîteva amănunte lămuritoare. Iată despre ce este vorba. Potrivit declaraţiilor făcute de diferite personalităţi din lumea culturală britanică şi de conducătorii muzeului — declaraţii relatate de ziar — rezultă că Galeria Naţională din Londra are nevoie urgentă de fonduri pentru extinderea sălilor de expoziţie şi o mai bună îngrijire şi întreţinere a operelor artistice din proprietatea ei. Într-o moţiune semnată de membrii comisiei pentru repartizarea fondurilor Galeriei Naţionale se arată că aceste fonduri sînt absolut necesare, că amînarea acordării lor poate aduce serioase prejudicii. În moţiune se aminteşte că, recent, Galeria Naţională nu a fost în măsură să achiziţioneze o foarte importantă colecţie artistică din care numeroase opere au fost cumpărate de muzee şi persoane particulare din străinătate.

Situaţia este într-adevăr îngrijorătoare, iar existenţa ei ridică în mod firesc întrebarea: Cum e posibil ca într-o ţară cu tradiţii culturale atît de vechi, cum e posibil ca într-o ţară care a dat lumii pe Shakespeare şi Shelley, pe Byron şi Dickens, o ţară care ocupă un loc de frunte în cultura universală, să se manifeste un dispreţ total faţă de unul dintre cele mai reprezentative monumente ale culturii engleze? Să fie oare la mijloc o simplă întîmplare? Faptele arată că nu. Situaţia precară a Galeriei Naţionale din Londra este o consecinţă directă a politicii cursei înarmărilor promovată de guvernul englez. Destinînd înarmărilor aproape un sfert din totalul alocărilor prevăzute de bugetul anual, acesta închide ochii atunci cînd este vorba să sprijine dezvoltarea culturii şi artei.

„Titanic-vals"

ancorează pe Dunăre în... rada Teatrului de Stat din Galaţi

Vă mai amintiţi replica-refren a lui Traian, „băiatul cel mic al lui Spirache, ajuns să strîngă pînă la douăzeci de ani trei clase de liceu?"

— *„Pe o mare gentilă, pe-un blestemat ocean, se vede la o milă, un pachebot titan"...*

La care Dacia, soţia lui Spirache, răspunde în replică, romanţios:

— *Ahă! Valsul ăsta e de pe vremea cînd s-a ciocnit „Titanicul" cu ghiaţarii şi s-a scufundat în ocean... Ala zic şi eu naufragiu"...*

...Numai că, de data asta „Titanic vals", pachebotul dramatic al scriitorului Tudor Musatescu — respectînd regulile marine — a plutit mai departe pe valurile repertoriului nostru şi a ajuns la un oraş, port pe Dunăre. Adică — să fim mai precişi — a ancorat în... rada Teatrului de Stat din Galaţi, unde peste cîteva zile, spectacolul (nu pachebotul) va fi pus pe linia de plutire şi (neavînd apa... Dunării) va vedea în schimb... lumina rampei.

Am avut prilejul de curînd să asist la o repetiţie şi să urmăresc cu cît entuziasm pregăteşte colectivul tînărului teatru gălăţean punerea în scenă a acestei piese. „Titanic vals" a cărei existenţă a împlinit nu de mult un sfert de veac, a înscris în distribuţia sa în decursul anilor, numele unor actori de mare valoare ca: George Calboreanu, Sonia Cluceru, Marieta Sadova, I. Finteşteanu, V. Valentineanu, Natasa Alexandra, Eugenia Zaharia (pe scena Teatrului Naţional din Bucureşti în anul 1923). Cu atît mai dificilă este sarcina tînărului colectiv al Teatrului de Stat din Galaţi. De aceea, actorii acestui teatru s-au pregătit cu multă abnegaţie pentru premieră.

În rolul lui Spirache va apare Const. Vurtejeanu, în rolul Daciei, Tanţi Romée, în rolul Chirichiţei, Dora Stoenescu iar în cel al lui Traian şi Decebal vor apare Const. Coza şi respectiv N. Oancea. În restul distribuţiei mai apar Gina Patrichi, Alla Tăutu, Septimiu Pop şi alţii.

Şi, în sfîrşit, ultima premieră din actuala stagiune a Teatrului de Stat din Galaţi va avea loc în jurul datei de 12 iulie, cu „Furtuna" lui N. Ostrovski.

★

Cu această însă, pînă la deschiderea stagiunii din toamnă, activitatea Teatrului de Stat din Galaţi nu s-a încheiat. Consecvent unei tinere şi pilduitoare tradiţii, colectivul acestui teatru va întreprinde în vara aceasta un turneu prin satele regiunii Constanţa (şi ale regiunii Galaţi, fireşte) cu piesa „Baron et Comp.", a autorului ceh Stehlic, piesă inspirată din lupta pentru cooperativizarea agriculturii în ţara prietenă.

Iar pentru stagiunea de toamnă?

Deocamdată s-a fixat următoarea premieră: „Nopţile tăcerii" de Teofil Buşecan. Pînă atunci să-i urăm... navigaţie plăcută „Titanic-valsului" şi călătorii cît mai mulţi pe punte. Adică în... sală!

D. TABACU

Optimism

Am descoperit la Ciulniţa, la centrul mecanic, un ucenic care scrie versuri. Unele dintre ele cu sensibilitate şi chiar cu meşteşug. L-am întrebat ce poet îi place mai mult. Tînărul meu avea toată viaţa înainte-i, cu străduaniile şi bucuriile ei, şi impetuozitatea tinerească de a o supune şi sfaturile bătrînului său maistru, care îl îndruma în meşteşug. „Cosbuc", mi-a răspuns. „De ce?" „E optimist!".

Epoca noastră e de afirmare a unei clase noi, de valorificare a voinţei, capacităţii, energiei creatoare şi aptitudinii celor mai largi mase de oameni. Optimismul este modul de viaţă al aproape fiecăruia!

Pe plaiurile astea, Mallarmée ar fi murit aşadar de foame. Şi nu l-ar fi prohodit nimeni, cum nu-ţi pare rău cînd vezi o cucoană cu zorzoane şi umbrelută, căzînd în apă fiindcă a încercat să treacă în vîrful picioarelor pe un pod.

FL. P.

ECOURI

Cinematografice

● **„PRIMUL DECRET" se numeşte filmul la care lucrează regizorul sovietic L. Trauberg — care este şi autorul scenariului. Este vorba de renumitul decret leninist asupra păcii. Dintre interpreţii filmului face parte şi cunoscutul actor Serghei Bondarciuk.**

● **JEAN MARAIS, Danièle Delorme şi Françoise Fabian sînt interpreţii principali ai filmului „Fiecare zi îşi are secretul ei".**

● **REGIZORUL italian Renato Castellani a început acum cîteva zile turnarea filmului „În oraşul infernului", cu Anna Magnani în rolul principal.**

● **STUDIOUL de filme din Gorki turnează în prezent filmul „Drujok", după scenariul cunoscutului scriitor de literatură pentru copii, Nosov. Eroii filmului sînt trei băieţi şi prietenul lor credincios, cîinele Drujok.**

● **ZIARUL „l'Humanité" anunţă că regizorii francezi Noel-Noel şi Jean Dréville lucrează la un film inspirat de succesele sovietice în crearea şi lansarea de sateliţi artificiali ai pămîntului.**

● FERNANDEL deţine rolul principal în filmul „Viile Domnului", pe care-l turnează acum Jean Boyer, după piesa lui Robert de Flers şi Francisc de Croisset.

● **REGIZORUL I. Pravov din Sverdlovsk realizează la studioul de filme din acel oraş filmul „În puterea aurului", după o nuvelă de scriitorul rus Mamin-Sibiriak.**

● **JIRI TRNKA, maestru cu renume mondial al filmului de păpuşi, realizează în prezent filmul „Visul unei nopţi de vară", după Shakespeare. Păpuşile au fost confecţionate dintr-o masă de cauciuc specială şi după modelul unor vechi statui greceşti. Filmul, care va putea fi proiectat şi pe ecran lat, promite să devină cel mai mare succes al lui Trnka.**

● STUDIOURILE daneze pregătesc un film în culori cu privire la viaţa marelui scriitor H. C. Andersen.

● LA VIENA a avut loc în cursul primei decade a lunii iunie săptămîna internaţională a regiei cinematografice, la care au participat regizori şi reporteri de filme din numeroase ţări, printre care U.R.S.S., R. D. Germană, R. Cehoslovacă.

● LA MONTEVIDEO s-a desfăşurat recent cel de al treilea Festival internaţional al filmului documentar şi al filmului de popularizare a ştiinţei. La festival au participat şi unele ţări de democraţie populară.

Muzicale

● CU PRILEJUL împlinirii a 30 de ani de la moartea compozitorului L. Ianacek, la Brno (R. Cehoslovacă) va avea loc un festival muzical precum şi un congres de muzicologie. Peste 60 de muzicologi din diferite ţări ale lumii au anunţat participarea lor la acest congres ce va purta denumirea „L. Ianacek şi muzica contemporană".

● CVARTETUL de coarde sovietic „Borodin", alcătuit din Jaroslav Alevandrov (vioară), Valentin Berlinski (vioară II), Rustislav Dobinski (violă) şi Dmitri Şebalin, concertează în prezent cu mare succes la Stockholm. După părerea criticului muzical al ziarului „Aftonbladet", cvartetul „Borodin" este unul din cele mai bune din lume.

● INGINERUL sovietic Andrei Volodin a construit un nou instrument muzical pe care l-a numit ecvodin. Aspectul său şi claviatura amintesc o pianină, sunetele pe care le emite sînt asemănătoare cu cele emise de pian, oboi, vioară, acordeon şi clarinet. Noul instrument muzical electric este expus la pavilionul sovietic de la expoziţia internaţională din Bruxelles.

● UN ANSAMBLU de balet sovietic oferă cu mult succes reprezentaţii la teatrul municipal din Malmö (Suedia).

Literare

● IN EDITURA „Det danske Forlag" din Copenhaga a apărut un nou volum de nuvele de Cehov.

● LA LENINGRAD a fost deschisă o expoziţie închinată lui Voltaire, cu prilejul comemorării a 180 de ani de la moartea marelui scriitor francez.

● EDITURA de Stat pentru literatura politică din Praga pregăteşte pentru tipar romanul autobiografic al lui Julius Fucik, intitulat „Generaţia de dinaintea lui Petru". Cartea, care va apare încă în acest an, va cuprinde de asemenea cîteva studii ale autorului „Reportajului cu sfreangul de gînt", privitoare la unele evenimente importante din istoria culturii ceh.

ÎNTÎLNIRE CU CEHOV

pe scena Teatrului Municipal

E devreme. Repetiţia — ultima — începe abia peste o oră. În sală e aproape întuneric. Cortina e trasă. Decorul e gata instalat. Pe scenă „se pun" luminile. Actorii sosesc grăbiţi şi emoţionaţi.

În cabina nr. 4 intră o femeie blondă, elegantă, îmbrăcată într-un deux pièces modern: e actriţa Nelly Sterian. După cîteva minute, în aceiaşi cabină mă primeşte, surîzătoarea, amabila, încîntătoarea Liubov Andreevna Ranevskaia, proprietara „Livezii cu vişini". Părul blond, bogat, îi este acum adunat în bucle mari, pe creştet, iar deux pièces-ul a fost înlocuit cu o rochie bogată, viu colorată, ultima creaţie a modei de la Paris, Parisul ultimilor ani ai veacului al XIX-lea.

Liubov Andreevna nu mi-a vorbit de necazurile, de visurile, de bucuriile, de durerile ei. Nu. Despre toate acestea avea să-mi vorbească mai tîrziu, pe scenă. Deocamdată:

Sînt fericită că mi s-a încredinţat acest rol. Vă mărturisesc că sînt şi puţin speriată pentru că de ani de zile n-am mai jucat un rol mare, important; şi apoi acesta mi se pare destul de greu. Moşieriţa Ranevskaia, este un personaj complex: pe de o parte bună, generoasă, încrezătoare, avîntată, pe de alta superficială, egoistă, incapabilă să facă ceva în viaţă, incapabilă să înţeleagă ceva din rostul vieţii. Publicul trebuie să întrevadă ridicolul acestui personaj — şi eu mă străduiesc în sensul acesta — să facă haz pe seama lui, în ciuda micilor drame şi sfîşieri ale Ranevskaiei, să facă haz, să se amuze de ea, ca de ceva vechi, nefolositor, care şi-a trăit traiul şi e bine că se duce. Trebuie să vă mai spun neapărat ceva: După atîţia ani de muncă în teatru am avut acum nespusa bucurie de a lucra cu un regizor cu totul excepţional: Marieta Sadova. Ştie, într-un fel nemaiîntîlnit, să te facă să înţelegi cele mai subtile intenţii ale autorului, să te conducă cu o rară precizie prin toate nuanţele rolului...

Uşa se deschide. Apare Clody Bertola, Varia de mai tîrziu, Ioana de aseară. Pare puţin obosită. De aceea nu insist. Aştept s-o văd pe scenă, căci, sînt încredinţată, are — ca de obicei — multe de spus.

Pe sală întîlnesc un tînăr: părul cîrlionţat, statura potrivită, mersul puţin legănat... Unde l-am mai văzut? Aha, în „Erupţia". Acolo nu era prea plăcut să-l întîlneşti pe Burcă, mai ales seara, dar aici, pe culoarele teatrului, pare inofensiv, chiar politicos, chiar amabil: e Benedict Dabija.

— Ce rol joci în „Livada"?

— *Firs.*

— Cum?!

Mă gîndesc repede: Oare nu fac o confuzie? Nu. E imposibil. Firs e doar lacheul bătrîn al Ranevskaiei, are aproape 90 de ani, abia se mişcă, abia vorbeşte... Şi tînărul din faţa mea nu pare să fi împlinit încă 30 de ani.

— *Da, Firs,* vine răspunsul însoţit de zîmbet. *L-am mai jucat odată în '52. Mi-e totuşi drag acest bătrînel surd la vuetul vremurilor noi, orb la tot ce se întîmplă în jurul lui. Din cîteva replici numai îţi dai seama de întreg felul de a gîndi al acestui personaj de demult, al acestui lacheu de altădată care-şi închină întreaga viaţă stăpînilor, întreaga viaţă pînă la moarte. Căci nu întîmplător moare în final.*

Am vedenii? Altă figură cunoscută. Şi tot din „Erupţia". Da, „Sufletele", e Dorin Dron, proaspătul actor al „Municipalului". Acum vorbeşte cu portarul.

— **Are şi el un rol în piesă?**

— *Deocamdată unul mititel...*

...Minutele se scurg cu repeziciune. Pe scenă totul e gata: Se crapă de ziuă. În „camera copiilor" e aproape întuneric. Pe fereastră se văd vişinii înfloriţi. Păsările cîntă. Toţi aşteaptă sosirea Ranevskaiei, care se întoarce de la Paris pentru că iubitul ei a părăsit-o, pentru că şi-a cheltuit toţi banii în străini, pentru că i s-a făcut dor de ţară, de casă. Dar nu va rămîne multă vreme pe meleagurile îndrăgite căci totul, totul va fi vîndut la licitaţie. Şi cine le cumpără? Lopahin, negustorul bogat, hrăpăreţ, care va izbi cu toporul în vişinii înfloriţi ca să construiască în locul lor case de închiriat pentru vilegiaturişti. Genialul Cehov, surprinde astfel un limpede adevăr istoric: „culburile de nobili" dispar pentru totdeauna sub loviturile burgheziei, îmbogăţită peste noapte, burghezia care-şi îndeplineşte astfel, pentru scurt timp, rolul de gropar al lumii vechi. Dar numai pentru scurt timp, căci peste 14 ani (Cehov a scris „Livada" în 1903), va veni Revoluţia pe care genialul scriitor a întrezărit-o. Într-adevăr, undeva, prin gura unui personaj Cehov spune: *„Omenirea merge spre adevărul cel mai înalt, spre cea mai înaltă fericire din cîte există."*

Megafonul anunţă că mai sînt 10 minute pînă la repetiţie. Pe culoare răsare un bătrînel tînav şi adus de spate, Firs, apoi modesta Varia, încîntătoarea Ranevskaia, distinsul Gaev, fratele ei, gingaşa Ania, hrăpăreţul Lopahin, „calcă-n strîchini" — Epihodov şi alţii. Îşi aşteaptă intrarea în scenă.

Iat-o pe Marieta Sadova. Înconjurată de dragoste, de respect, de admiraţie. În timp ce ne îndreptăm spre sală îmi spune zîmbind:

— *Sînt fericită de cîte ori mă întîlnesc cu Cehov. Acest scriitor clasic şi modern răspunde tuturor întrebărilor: atît ale zilelor noastre cît şi problemelor sufleteşti etern valabile. Cred că această „actualitate" a lui Cehov rezultă din faptul că literatura lui, la fel ca cea a lui Shakespeare sau a lui Eminescu (pentru a nu pomeni decît un maestru al literaturii clasice universale şi un clasic român), literatura lui Cehov nu reprezintă rodul unei imaginaţii sterile. Scriitorul rus a iubit oamenii, a suferit alături, de ei, s-a bucurat cu ei. De aceea, teatrul lui e viaţă. Servim pe Cehov atunci cînd îl interpretăm cu umor, cu vervă, cu inteligenţă, cu fantezie. Teatrul lui, după cum el însăşi afirma, e comedie şi nu dramă. Cred că este un lucru esenţial de care trebuie neapărat să ţină seama regizorul, interpreţii, publicul. Şi de încă ceva: Cehov a spus: „Neghina mănîncă grîul, rugina fierul şi minciuna sufletul. Oricît ar fi dureros adevărul, el ne învaţă să-l privim în faţă, să credem în viitor, să nu ne legăm sufletul de ce este trecător şi fără importanţă, să fim permanent angajaţi în tulburătoarea bătălie a viitorului"...*

Silvia KERIM

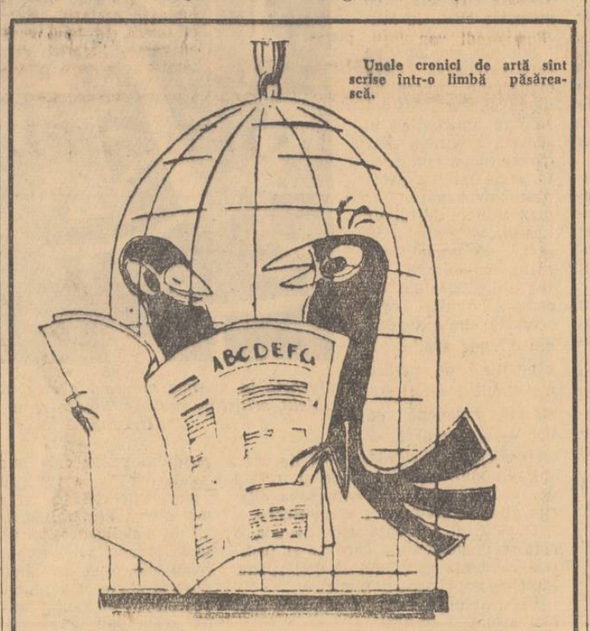

— Interesantă cronică, îmi place că e scrisă pe limba noastră!...

Unele cronici de artă sînt scrise într-o limbă păsărească.

Desen de A. POCH

CITITORII ÎNTREABĂ „MAGAZIN" RĂSPUNDE

CARABUŞ FLOREA — Balta Sărată: Actriţa care a deţinut rolul Codiţei în filmul „Alarmă în munţi" este Dana Comnea. A mai jucat în filmul „Ripa dracului". Se pare că va deţine un rol important într-un nou film romînesc.

FLORI — Măcin: Filmul „Moartea unui ciclist" este o producţie spaniolă; a fost realizat de cunoscutul regizor Juan Antonio Bardem (care a realizat printre altele, „Bun venit, domnule Marshall" şi „Strada mare"). În rolul principal feminin a apărut actriţa italiană Lucia Bosé şi nicidecum Maria Felix.

KATY — Oraşul Stalin: Fotografia Marinei Vlady o vom publica cu prilejul programării unui nou film al frumoasei actriţe. Cosetta Greco (actriţa pe care aţi putut-o vedea în „Feţele din Piaţa Spaniei" şi „Îndrăgostiţii") este o actriţă preţuită a cinematografiei italiene, care apare însă tot mai rar pe ecran. Cît despre Pier Angeli („Mîine va fi prea tîrziu") vă asigurăm că este actriţă de profesie, că e măritată şi are un copil.

MINOIU CIREŞICA: Tatiana Samoilova a debutat în filmul „Mexicanul", într-un rol de mică importanţă. Îi puteţi scrie pe adresa studioului „Mosfilm". În legătură cu Alexei Batalov, revista noastră a publicat recent un medalion al tînărului actor sovietic din care puteţi afla amănunte biografice. Socotim că nu are rost să mai povestim „Zboară cocorii", întrucît filmul a fost vizionat de un număr impresionant de spectatori. Şi apoi, nici cel mai bun povestitor nu ar fi în stare să redea frumuseţea acestui film...

NELLY CROITORU — Rădăuţi: Katherine Hepburn nu este mama lui Audrey Hepburn. Nu avem informaţii în legătură cu Tamara Nosova. Lois Maxwell a interpretat şi rolul lui Amneris din filmul „Aida". Vă mulţumim pentru informaţia dată.

ANA CUCU: În privinţa fotografiilor dorite, adresaţi-vă Direcţiei Difuzării Filmelor. Nu cunoaştem adresele cerute. Ne bucură interesul pe care-l purtaţi teatrului, muzicii, cinematografiei.

MIRELA — Timişoara: Vă promitem că vom publica fotografia lui Jorge Mistral de îndată ce pe ecranele noastre se va programa un film în care acest actor va deţine un rol.

Am văzut pentru dvs.

„Gangsterul, dansatoarea şi necunoscutul"

de V. Bîrlădeanu

Filmul scenic pe care îl prezintă în premieră Teatrul de Stat din Timişoara înscrie debutul în dramaturgie al cunoscutului ziarist V. Bîrlădeanu. Era deci firesc ca atît sursa de inspiraţie, cît şi tratarea scenică pe care o comportă ideea alăturării talentelor cinstite de cauza poporului într-o ţară capitalistă, să fie — prin natura profesiunii proaspătului dramaturg — oglinda unor preocupări deosebit de actuale. O ştire de gazetă care a anunţat, la rubrica de fapte diverse a unui ziar occidental, încercarea de sinucidere a unei dansatoare huiduită de spectatori, i-a slujit autorului drept start. Cunoaşterea acestor realităţi monstruoase, care distrug atîtea destine şi avînturi omeneşti, i-a fost mijlocită de călătoriile la faţa locului în calitate de trimis special al ziarului „Scînteia". În sfîrşit, o pasiune evidentă pentru limpezimea mesajului artistic, exprimat cu procedee împrumutate deopotrivă teatrului, cinematografiei şi televiziunii, l-a determinat să concentreze totul în numai trei personaje, a căror prezenţă scenică este inventariată în titlu. Cine este gangsterul? Un element declasat, avid de viaţă desfrînată pe care filozofia sa cinică îl duce la pieire ca om, prefăcîndu-l în slugă criminală a financiarului Ramiro. Cine este dansatoarea? O fire exaltată, doborîtă uşor de insucces tocmai pentru că a vrut să exprime simţăminte pure în faţa unui public de „highe-life". Cine e necunoscutul? Se recomandă: Luc, şomer de la uzina de cabluri. Este necunoscutul de pe pod, salvatorul Rimmei din clipa sinuciderii. Episodul are însă profunde şi multiple dezvoltări simbolice. Luc nu se va mulţumi să o împiedice pe Rimma de a renunţa la viaţă. El îi va dărui acestui talent dezorientat un ideal care niciodată n-are să-l trădeze. Pînă la urmă, credinţei în himere, pe care gangsterul i-o oferea Rimmei ca singura salvare, ea îi preferă credinţa în spectatorul simplu, în miile de muncitori grevişti pe străzi, în „cei mulţi şi lacomi de frumuseţe, de bucurie şi lumină".

Înţelegînd fiorul romantic al textului, regizorul Ion Maximilian a concentrat nenumărate procedee scenice pentru a exprima zbuciumul, coşmarul şi eliberarea Rimmei de lumea care a împins-o la sinucidere. Din păcate nu toate îşi ating scopul şi din cauză că ele depăşesc adesea posibilităţile tehnice ale teatrului.

Cei patru interpreţi: Marina Bucşa (dublată de dansatoarea Maria Klein), Cristea Avram (gangsterul Nell) şi Gheorghe Pătru (necunoscutul) au răspuns inegal, neomogen, necesităţii de a acoperi întinderea scenei prin joc. Singur, Gh. Pătru dovedeşte o înţelegere deplină a subtilităţilor textului şi, în acelaşi timp, un studiu atent al mimicii cerută de rol. Scenografia (Horia Popescu) e originală prin îmbinarea decorului stilizat la ultima expresie cu cel arhitectural şi practică datorită faptului că oferă şi o posibilitate de a umple oarecum pauzele. Ilustraţia n-am înţeles prin ce e muzicală. Nu ne-ar mira să aflăm că n-a înţeles nici măcar autorul ei (Victor Ionescu).

Eugen ATANASIU

Un reuşit turneu pentru sate

Şi în vara aceasta Teatrul de Stat din Bacău are o activitate bogată. Colectivul şi-a repartizat astfel forţele încît să ducă la bun sfîrşit cele trei turnee proiectate. Pe o rută a plecat cel cu piesa lui Alejandro Cassona „Copacii mor în picioare", pe alta călătoresc cei ce prezintă publicului comedia „Masca lui Neptun", iar cea de a treia rută, cea mai interesantă şi mai grea este rezervată grupului de actori care aduc ţăranilor muncitori muzică frumoasă, voie bună, satiră plină de tîlc şi sfaturi de preţ. Este vorba aici de fapt de turneul special organizat pentru sate cu spectacolul de satiră şi umor „Cu cîntec şi veselie" de Radu Mircea Răţescu şi Florin Ghenca. E un fel de a zice spectacol, căci vom vedea îndată că are un caracter mult mai complex. Într-adevăr, în afară de programul propriu zis de estradă alcătuit din numeroase scenete pline de vioiciune şi intermezzo-uri de muzică populară şi uşoară, spectacolul mai cuprinde prezentarea piesei într-un act de Mihail Leonard „Bărbatul fără opinci", precum şi un atractiv concurs „Cine ştie cîştigă" cu tema „Satul nostru", concurs axat pe probleme specifice ale fiecărei comune în care poposeşte turneul. Mulţi dintre cei care au văzut turneul la treabă pe teren, mi-au vorbit în termeni foarte călduroşi despre felul cum a ştiut să anime acest concurs şi să-i dea un profund conţinut educativ şi plin de haz, simpaticul autor, regizor, actor şi examinator (iertaţi repetiţiile sonore) Florin Ghenca. După cum se vede, aici avem de-a face cu mai mult decît un spectacol, aş spune, cu un întreg complex distractiv şi educativ în acelaş timp care se bucură de mare succes în rîndul ţăranilor muncitori. Şi cum să nu se bucure de succes cînd cîntăreaţa, muncitoare fruntaşă în producţie ca şi în activitatea artistică, Maria Dinu, interpretează cu măiestrie nişte focoase dar şi pline de umor, cîntece populare, acompaniată de un taraf bine „pus la punct"...

B. DULGHERU

5 minute cu artistul poporului GEORGE VRACA

(Urmare din pagina I-a)

poeziei într-o dinamică dramă. Am putut s-o fac astfel mai ...contemporană. Un exemplu edificator este că atunci cînd moare Grue, publicul nu mai asistă la depănarea unor versuri spuse frumos, ci la o adevărată şi adîncă dramă. Enorma prezenţă a poporului simbolizat de Grue face ca publicul să privească cu emoţie sfîrşitul lui. Nu mai e o moarte subiectivă, ci una de epopee, poporul fiind redat în chip clar. În ce priveşte ritmul, — am plecat de la cel de doină, la unul mai accelerat, care a făcut ca spectacolul să dureze 3 ore în loc de 4.

Naşii teatrelor din ţară

„Senatul" artiştilor poporului într-o consfătuire avută de curînd, a hotărît ca fiecare din noi să fie naşul unui teatru din ţară. Am făcut deci începutul cu Piteştii şi cred că a fost de bun augur, fiindcă am găsit acolo un colectiv dăruit cu multe însuşiri pentru această înaltă profesie. Nu trebuie neglijat faptul că tînăra generaţie de actori din ţară, este o mare rezervă pentru completarea cadrelor de mîine ale teatrului. Mărturisesc sincer: deşi de 40 ani lucrez în Bucureşti, mi-ar place, şi lucrul e posibil, să auzim de cutare colectiv teatral din ţară că ne-a întrecut pe noi, cei din Bucureşti. Şi asta nu numai sporadic, o dată, sau de două ori, ci într-un fragment de viaţă mai lungă.

— Am auzit că împliniţi 40 de ani de teatru şi că vă scrieţi memoriile?

— În adevăr, peste cîteva luni împlinesc 40 ani de carieră. Sînt, dacă vrei, mai mult sau mai puţin decît nişte amintiri. Aş vrea să cuprind, dacă voi reuşi, în această lucrare, nu numai epoca teatrului nostru de 40—50 ani încoace, dar şi frămîntările unei epoci prin care a trecut poporul nostru.

E prematur să vă dau o imagine a celor ce vor apare în carte, însă vă pot spune că conţinutul ei va cuprinde teatrul de ieri, marea cotitură şi mai ales teatrul ultimilor zece ani.

— După o carieră atît de bogată, ce aţi mai dori?

— Am mai spus-o, şi o repet, fiindcă cred că ar trebui să constituie un comandament pentru artiştii vîrstnici. E frumos să interpretezi roluri mari, din clasicii universali, dar sînt momente cînd a interpreta, chiar lucrări mai slabe, dar ale noastre, romîneşti, constituie o chestiune de onoare pentru fiecare actor consacrat. Aş vrea să am mai mult timp liber ca să mă ocup de tineret. În măsura timpului de care dispun, o fac şi azi. Sper să pot face o plimbare prin toate teatrele ţării, ca să-i văd la lucru pe toţi tinerii actori din provincie, deoarece nu-i cunosc decît pe cei din Bucureşti şi o mică parte din ţară.

— Se spune că reveniţi la Teatrul Naţional?

— Nu este o noutate, e vorba de o invitaţie mai veche, pe care însă n-am putut s-o satisfac decît în parte jucînd în reprezentaţie, deoarece nu pot părăsi colectivul Teatrului Armatei, unde lucrez de zece ani şi de care sînt legat.

— Dar la comemorarea a 40 ani de teatru ce veţi juca?

— În cadrul familiei mele de artişti sper să înscriu patru decenii de teatru printr-o piesă romînească actuală.

— Nu v-am văzut de mult în tribunele stadioanelor. Cărui fapt se datoreşte această absenţă?

— Preocupările din ultima vreme m-au împiedicat să fiu prezent, ca înainte, la toate manifestările. Mă duceam să văd, dar să-mi şi aduc aminte de vremea cînd jucam rugbi şi fotbal. Acum fac mai mult nataţie, şi mai ales la mare. Aş vrea însă să spun un lucru: nu împărtăşesc părerile unora cu privire la fotbalul nostru. El îşi are ceea ce merită: talent fără pasiune şi disciplină. Să mă explic: un adevărat sportiv are afinităţi cu un artist. Amîndoi se produc în faţa publicului. Şi dacă nu uită acest lucru artistul ca şi jucătorul nu va fi niciodată sincer. Un bun jucător uită zecile de mii de spectatori, se concentrează şi puterea de voinţă merge mînă în mînă cu spiritul: astfel obţine cel mai mare randament. Am convingerea că avem jucători individuali de valoare ridicată, cu defectul că joacă mai mult pentru public, decît pentru arta lui sportivă. Ne lipseşte o înaltă etică sportivă. Ne lipseşte o înaltă ambiţie sportivă. Aceste lucruri realizate, cu talentele ce le avem, ne-ar da cel mai bun fotbal. Încă un aspect pe care-l cred dăunător unei serioase consecvenţe sportive: nu împărtăşesc demo-

— Am fi vrut să-i mai punem cîteva întrebări. Dar pauza se încheiase şi George Vraca trebuia să fie prezent în sală.

A. DRAGOMAN

Comorile muzeelor noastre

„Haman implorînd iertare Estherei“

Celebrul tablou
al lui Rembrandt — mîndrie
a colecției Muzeului de artă
al R. P. R.

Muzeul de artă al R.P.R. este unul dintre puținele muzee din lume care se pot mîndri că posedă trei pînze extrem de valoroase, aparținînd marelui pictor olandez REMBRANDT VAN RIJN, HARMENSZ. Aceste trei lucrări sînt „Haman implorînd iertare Estherei“, „Portret de femeie“ *și* „Episod din lupta lui Saul cu David“. *Ele contribuie la celebritatea Muzeului de artă al R.P.R. și constituie un punct de atracție pentru numeroșii iubitori de frumos de pretutindeni.*

REMBRANDT VAN RIJN, HARMENSZ: „Haman implorînd iertare Estherei“

Cea mai importantă dintre aceste pînze este, fără îndoială, „Haman implorînd iertare Estherei“. Este de altfel și cea mai mare dintre ele (2,360 m × 1,860 m) și datează din ultima perioadă a activității marelui artist, probabil din 1665 — cu patru ani înaintea morții sale.

Rembrandt era un olandez obișnuit la înfățișare, aparținînd clasei de mijloc — așa cum o mărturisesc numeroasele autoportrete (un autoportret de dimensiuni minuscule putem vedea și în compoziția „Episod din lupta lui Saul cu David“) — și mai ales cum ne-o arată originea sa, ca al cincilea fiu al unui morar puțin înstărit. Numele de „Van Rijn“ vine probabil de la fluviul Rin — deoarece moara familiei, în care pictorul văzuse lumina zilei în 1606, era situată pe malul bătrînului Rin, la Leyda. Dar acest olandez obișnuit dovedește de mic copil însușiri excepționale — și la scurt timp după ce începe studiul picturii cu Pieter Lastman, cu ajutorul căruia cunoaște arta lui Caravaggio, arta efectului luminii, numele său devine, îndeosebi la Amsterdam, larg cunoscut. Celebritatea îl-o aduc picturile sale, mai ales cunoscutul tablou *„Lecția de anatomie“*, după cum un tablou nu mai puțin celebru, „Garda de noapte“, îi va aduce — din cauza neînțelegerii originalității sale de către contemporani — eșecul financiar și dezastrul. Acestui eșec aveau să i se adaoge și alte complicații financiare, în urma morții soției sale Saskia, cînd este declarat în stare de faliment (1658).

Patru ani mai tîrziu, în 1662, pierde și pe a doua tovarășe a sa de viață, Hendrickje Stoffels, care ca și prima l-a pozat pentru numeroase portrete și compoziții.

În asemenea condiții, sărac, bătrîn, chinuit, Rembrandt pictează tabloul care se află acum în Muzeul de artă al R.P.R. Tabloul este realizat în 1665, după o perioadă de 2—3 ani grei, de condamnare la un repaos absolut. Autoportretele datînd din această perioadă ne arată un om cu trăsăturile contractate, cu pupilele umflate, cu ochii înfundați în orbite și injectați de sînge.

După o asemenea stare, cînd Rembrandt își revine și reîncepe să lucreze, pictura lui se schimbă în bună parte. Renunță la compoziții complicate, cu multe personaje, preferînd, așa cum ne-o arată și tabloul nostru „Haman implorînd iertare Estherei“, compoziții cu figuri puține. Armoniile coloristice se simplifică, numărul culorilor se restrînge, lăsînd locul culorilor bogate, vii, arzătoare — așa cum în tabloul amintit domină galbenul auriu și roșul.

Subiectul compoziției din Muzeul de artă al R.P.R., care l-a preocupat îndelung pe Rembrandt, este inspirat din antichitate, din viața de dragoste a regelui Ahasverus și a reginei sale Esthera. Iubirea pe care Ahasverus o poartă Estherei, îl determină să-l pedepsească pe sfetnicul său favorit Haman, care nutrea ură împotriva compatrioților Estherei. Tabloul înfățișează momentul în care Haman imploră în genunchi iertarea Estherei. Aceasta, o frumusețe tînără, rece, impasibilă, stă neînduplecată. În stînga ei, în picioare, regele Ahasverus, furios, poruncește soldaților din gardă să-l ridice pe vinovat.

REMBRANDT VAN RIJN, HARMENSZ:
„Portret de femeie“

Tema acestui tablou o regăsim și în alte lucrări, ca în tabloul „Disgrația lui Haman“, pictat cu mult înaintea celui aflat în Muzeul de artă, probabil prin 1650, sau ca într-un desen aflat în muzeul de artă din Budapesta.

Cu două secole în urmă, tabloul muzeului din București se afla în colecția J. de Glesé din Bonn, pentru ca în 1742 să treacă în aceea a principelui elector de Colonia, la Paris. În 1764 este vîndut din nou, urmînd după aceasta o peregrinare prin numeroase colecții: Beaujou, a ducelui de Amezune, Coclirs, a lordului Randlesham Martimer — din Londra; revine apoi la Paris, unde apare la vînzarea de la Hotelul Drouot în 1868, apoi intră în colecția Felix Bamberg, de unde în 1877 intră în țara noastră, expus fiind la castelul Peleș pînă acum 8 ani cînd trece în colecțiile muzeului de artă. În același timp tabloul a mai figurat și în cîteva expoziții internaționale, ca expoziția retrospectivă din Colonia în anul 1866, Anvers în 1877 cu ocazia expoziției Rubens, în 1890 la Amsterdam și ultima dată, în 1929, la Burlington House.

În toate locurile în care a fost expus tabloul a trezit interes și aprecieri unanime. Tabloul trăiește printr-o savantă distribuire a luminii, prin portretele lui Ahasverus și al Estherei și coloritul său plin de strălucire. Folosirea clar obscurului, atît de frecvent în compozițiile sale — i-a oferit lui Rembrandt descoperiri originale și neprevăzute. Grație acestei facultăți de a reține sau permite în compoziția tabloului străluc irea luminii, el a reușit să pună în evidență, alături de părțile esențiale ale subiectului, știința subordonării detaliilor într-o ordine stabilită după importanța lor respectivă și în funcție de aspectul general al ansamblului.

Artistul pătrunde în intimitatea eroilor săi și o redă cu o mare intensitate, proprie celui care a înțeles viața și adevărul ei. Această compoziție este o demonstrație că figura umană a fost întotdeauna obiectul preferat al artistului.

Spre sfîrșitul vieții artistul manifesta același interes pentru om, culminînd cu marea pînză din muzeul Ermitage din Leningrad, „Întoarcerea fiului risipitor“. Viața avea să-i fie potrivnică și la bătrînețe. După moartea fiului său Titus, Rembrandt duce o viață sedentară și retrasă. Ros de mizerie, întristat și îndoliat, acest mare și unic artist nu lasă altă amintire la moartea sa decît o scurtă însemnare în registrul mortuar de la Westerkerk: „Marți 8 octombrie 1669 Rembrandt van Rijn, pictor...“

Mircea DEAC

Mierea și medicina

Plăcută este mierea la gust și deosebit de folositoare organismului nostru. Mierea conține, în formă aproape pură, glucoza, care spre deosebire de zahărul obișnuit, este transmisă prin intestinul subțire direct în sînge. De aceea, asimilarea unei cantități de miere poate să înlocuiască, într-o seamă de cazuri, introducerea glucozei în organism pe cale intravenoasă. Fermenții din miere contribuie la o mai bună asimilare a diferitelor substanțe nutritive. Mierea este de asemenea bogată în săruri minerale, de calciu, sodiu, fosfor, iod, etc.

Oameni de știință sovietici au studiat influența diferitelor soiuri de miere asupra microbilor care provoacă boli: stafilococi, streptococi, bacilii dizenteriei, etc. S-a dovedit că anumite soiuri de miere dispun de proprietăți bactericide. S-a demonstrat de asemenea că mierea împiedică formarea de ciuperci. Așa se explică durabilitatea ei excepțional de lungă. Astfel, într-un vas descoperit într-o piramidă din Egipt, s-a găsit miere care după trei mii de ani încă nu era alterată și-și păstrase pînă și aroma. Încă acum 2500 de ani Hipocrat recomanda mierea în bolile de rinichi. Iar vestitul Avicenna, prescria, cu nouă sute și ceva de ani în urmă, numeroase tratamente pe bază de ceară și miere de albine. Unele din ele sînt și astăzi valabile în parte.

Chirurgul sovietic Krinițki, a constatat că utilizarea unei alifii cu miere grăbește vindecarea rănilor. La aceleași concluzie a ajuns și profesorul Smirnov, întrebuințînd miere în tratamentul și la vindecarea rănilor provenite din împușcături și arsuri. În diversele afecțiuni ale aparatului respirator se poate întrebuința mierea sub formă de inhalații. Profesorul Udințev a făcut observațiuni pe un grup de bolnavi de tuberculoză pulmonară, cărora li se administrau zilnic cîte 100 pînă la 150 grame de miere, obținînd o ameliorare evidentă a stării lor generale.

Cuprinzătoare au fost de asemenea cercetările făcute în tratarea cu miere a imbolnăvirilor tractului gastro-intestinal. O analiză a rezultatelor obținute prin tratamentul cu miere a ulcerelor gastrice, a dovedit că în majoritatea cazurilor, conținutul acid al sucului gastric devine normal, arsurile încetează, digestia se ameliorează și pacienții cresc în greutate. Mierea se poate utiliza și în tratamentul unor maladii ale ficatului, ale căilor biliare și urinare. Mierea înregistrează succese și în efectul său curativ asupra sistemului nervos, exercitînd de asemenea o acțiune calmantă, contribuind la un somn mai bun și la diminuarea migrenelor. Profesoara Pletniova de la al doilea institut de medicină din Moscova întrebuințează mierea în tratamentul keratitei. Bune rezultate au dat și compresele cu miere în tratamentul furunculozei.

Gustul plăcut al mierii, faptul că aceasta restabilește foarte repede energia și funcțiunile musculare, au făcut pe mulți sportivi s-o introducă în alimentația lor.

Un grup de cercetători sovietici a pus la punct de curînd o nouă metodă pentru prepararea mierei. Se pot obține astfel numeroase feluri de miere, după dorința experimentatorului. În acest scop se introduc în stup diferite „nectaruri artificiale“. Albinele se deprind curînd cu noile condițiuni și prelucrează nectarul artificial, prefăcîndu-l în miere. În felul acesta, stupii devin adevărate „fabrici de produse farmaceutice“, în care procesul fabricării de miere medicinală se desfășoară zi și noapte, fără întreruperi.

Posibilitatea aceasta de fabricare este deosebit de prețioasă, mai ales primăvara și toamna, cînd plantele încă nu au, sau nu mai au flori. Datorită acestei metode, cercetătorul sovietic N. P. Ioiris, candidat în științe medicale, a obținut 85 de soiuri diferite de miere. Un interes deosebit îl prezintă, bunăoară „Mierea polivitaminică“, preparată din măcieș, din zeamă de felurite zarzavaturi, din tot soiul de fructe și uneori chiar din vitamine obținute pe cale sintetică. Aceste vitamine felurite, albinele le combină cu glucoza, cu fermenți și cu alte părți componente ale mierii obișnuite, îmbogățindu-le. Astfel s-au obținut sorturi de miere conținînd chinină, hormoni și alte substanțe medicinale.

Nu trece aproape o lună fără ca să nu se anunțe nașterea unui nou antibiotic. Specialiștii le caută și le găsesc în locurile cele mai neprevăzute. Dintre ultimele surse, stupul albinelor s-a vădit deosebit de bogat. Polenul recoltat de albinele lucrătoare conține un antibiotic, care acționează asupra florei intestinale a șoarecului. Experiențele clinice recente efectuate au dovedit că acest antibiotic este eficace în tratamentul diareelor rebele și a colibacilozelor. Polenul conține printre altele în cantități apreciabile și următoarele vitamine: E, B_1, B_2, B_3, B_5, C. PP, H, acid folic, etc.

Mierea are și ea antibioticul său, inhibina, deosebit de eficace contra stafilococilor.

În încheiere, cîteva cuvinte despre minunatul „lăptișor de matcă“ și despre calitățile sale curative. Ou din care urmează să iasă matca este așezat de albine într-un „leagăn“ de ceară spațios, a cărui formă ventriculară asigură condițiile deosebite de uterul unei mame, dar ceea ce este mai important, e că albinele-doici hrănesc larva viitoarei mătci cu un aliment special — lăptișorul de matcă, care este mai bogat în principii nutritivi decît laptele de femeie, vacă, iapă, cămilă, etc. Lăptișorul de matcă pe lîngă vitaminele B_1, B_2, B_5, C, H, B_3, B_5, D și altele pe care le conține, are și înalte calități bactericide, întrecînd în această privință acidul fenic.

Lăptișorul de matcă a fost experimentat în tratamentul bolilor nervoase, insuficiențe cardiace, etc. Desigur, că sînt de abia primii pași în studiul însușirilor curative și profilactice ale lăptișorului de matcă, însă experiențele și observațiile clinice continuă pentru a se descoperi toate tainele acestui remediu puternic și a le pune în slujba păstrării sănătății omului.

Dr. B. PAUL

Documentație după publicațiile: PCELOVODSTVO; APICULTURA și VOLKSTIMME.

COSMOPOLIȚI...

— După repertoriu, trebuie să fie străină...
— Nu cred. Dacă era străină tot ar mai fi cîntat și un cîntec românesc.

Desen de Nell COBAR

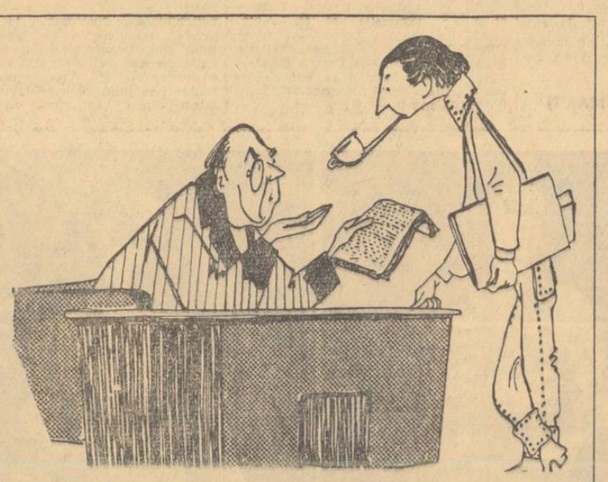

— Cum, eroul tău moare dintr-o lovitură?
— Ce te miri, tată! E lovit cu o cheie franceză...

Desen de V. VASILIU

— Auzi ce mambo frumos!... Dansăm?...

Desen de Fred GHENADESCU

VITRINA cu cărți

A. N. TOLSTOI:
„Aelita“

Aelita, nume cu rezonanță ciudată, tainică. Mai ales fiind vorba de numele unei tinere și incîntătoare locuitoare a planetei Marte...

Da, romanul științifico-fantastic al lui A. N. Tolstoi constituie o îndrăzneață incursiune în spațiul cosmic, cu atît mai îndrăzneață, cu cît ținem seama de anul în care a fost scris: 1922.

În călătoria pe care a pregătit-o, inginerul Los are un singur tovarăș, pe fostul ostaș Gusev, mereu dornic de peripeții. Pe bordul aparatului construit de inginer, cei doi pornesc spre cer, spre Marte.

Drumul e plin de întîmplări, una mai extraordinară decît alta, mai ales din momentul în care cei doi „Fii ai Cerului“, după denumirea dată de plăpînzii marțieni, pun piciorul pe întinsele coline portocalii străbătute de canale, ale planetei.

Impresionați de locurile și făpturile ciudate, îndrăznești călători se pomenesc prinși în iureșul unei tulburări provocate de conducătorul martian, un fel de geniu destructiv și sînt condamnați pentru primejdia ce o vedea acesta în concepțiile pămîntene despre viață.

Cei doi eroi reușesc să scape cu bine, și reîntorși pe bătrînul și familiarul glob terestru, vor purta în suflet regretul și nostalgia visului trăit.

Rodica NICOLESCU

RABINDRANATH TAGORE:
„Pietrele flămînde“

Filosof, poet, dramaturg și prozator, Rabindranath Tagore, cea mai dominantă personalitate a literaturii moderne a Indiei, este cel care a creat forme artistice noi, a deșteptat vechea artă populară la o nouă viață, îmbogățind-o cu noi înțelesuri și a tras după sine, ca un uriaș fluviu ramificat prin întreaga Indie, toată mișcarea literară — fertilizînd-o.

Luînd atitudine împotriva uzurpatorilor străini ai Indiei, Tagore s-a ocupat îndeaproape în scrierile sale de viața și de obiceiurile oamenilor simpli, le-a cercetat și a căutat să le înțeleagă greutățile și năzuințele.

În povestirile strînse de prezenta culegere găsim bogate și semnificative aspecte ale vieții sociale indiene. Povestirile „Pietrele flămînde“ și „Vie sau moartă“ ne fac cunoștință cu lumea atît de haotică și bogată a superstițiilor populare, prin care ochiul lucid și cunoscător al autorului ne poartă la cîteva din izvoarele acestei luxuriante vegetații a imaginației indiene.

Deși brahman, Tagore este un adversar declarat al sistemului de caste, împotriva căruia la adesea atitudine în opera sa, ca în alegoria satirică „Împărăția cărților de joc“ sau în povestirea „Stăpînul meu, pruncul“. În povestirile care au ca temă educația copiilor („Întoarcerea acasă“ și „A fost odată un rege“), pledează împotriva pedagogiei rigide și tipicare.

Puritatea morală a femeii indiene își află exprimarea în alte două din povestirile culegerii, „Cuvioasa“ și „Lumina ochilor“.

Povestirile prezentate cititorului român de actuala culegere sînt numai o picătură plină de strălucire din uriașa operă a lui Tagore, care tradusă în toate limbile Indiei a cucerit dragostea unanimă a poporului său, ajutîndu-l în lupta sa pentru eliberarea de sub jugul colonialismului.

Victor MAȘEK

Știința și VIAȚA

Sîngele uman conservat — medicament prețios

Recoltare de sînge la Centrul de Hematologie

Se știe că în arsenalul terapeutic modern, un loc de cinste ocupă, alături de antibiotice, sîngele conservat și derivatele sale.

După cel de al doilea război mondial, pe baza experienței largi acumulate în profilaxia și tratamentul șocului de școlile medicale de pretutindeni, în fruntea cărora se situează școala medicală sovietică, recoltarea și conservarea sîngelui a luat în toate țările un avînt important, căutîndu-se și obținîndu-se metode din ce în ce mai perfecționate pentru prelungirea cît mai mare a vieții globulelor roșii în condiții de conservare.

La noi au luat naștere în toate regiunile țării unități sanitare speciale, stațiile de recoltare și conservare de sînge, care constituie o rețea de producție și ale căror produse: sînge conservat, masă eritrocitară, plasmă, ser hiperglobulinic, pelicule și bureți de fibrină, pulbere de hematii, etc., salvează zilnic de la moarte accidentații grav, mame cu nașteri grele, bolnavi cu boli de sînge, etc.

Forul metodologic al rețelei de transfuzie din țara noastră este Centrul de Hematologie și Transfuzie din București. Această unitate, cu rang de institut, pe lîngă activitatea de producție în sectorul recoltării și conservării sîngelui precum și a preparării derivatelor de sînge, are și o activitate prodigioasă de cercetare științifică în domeniul transfuziei și hematologiei.

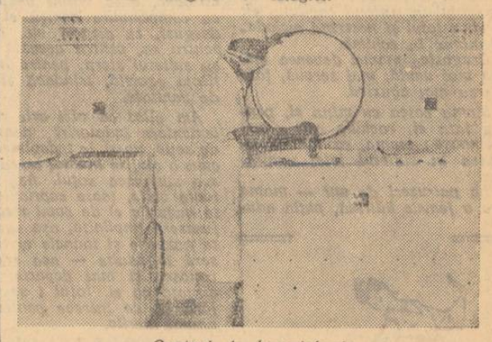

Centrul de hematologie.

Și aici ca și la stațiile din țară, sîngele se recoltează de la donatori sănătoși. Fișa donatorului reprezintă oglinda fidelă a sănătății sale, precum și evidența numărului de donări. Pe ea este consemnată grupa sanguină de care aparține donatorul.

Este de la sine înțeles că donarea sîngelui nu trebuie să aducă nici un prejudiciu donatorului; de aceea el este foarte atent consultat în cabinetele medicale și de radiologie ale stațiilor de recoltare și conservare de sînge.

Dacă s-a constatat că donatorul se bucură de o sănătate perfectă și constituția lui îi permite să doneze sînge, este condus în sala de operație după ce, în prealabil, a fost pregătit și îmbrăcat în halat steril. Aici, medici specialiști îi recoltează cantitatea de sînge recomandată de serviciul de consultație.

După recoltare, flacoanele cu sînge conservat suferă o nouă verificare și triaj în laboratoarele de bacteriologie și serologie, după care sînt stocate în frigidere electrice de mare capacitate, la temperatură joasă (40—60) timp îndelungat.

O parte din acest sînge la drumul spitalelor salvînd vieți omenești; o altă parte este utilizată pentru fabricarea preparatelor de sînge. În procesul tehnologic sînt utilizate centrifugi frigorifice de mare putere și altă aparatură modernă cum este ultratermostatul cu care se realizează operațiuni de mare precizie în biochimia derivatelor de sînge.

Dr. A. T.

Transformator electric de 500 de kilo-volți

În fabrica de transformatori din Zaporojie (U.R.S.S.) s-a construit și s-a experimentat cu succes un uriaș transformator electric, pentru 500 de kilovolți.

În fotografie, se vede o fază a experienței. În laborator s-a creat o ploaie artificială. Se urmărește felul cum lucrează noul transformator în asemenea condiții. Se pot zări descărcările electrice ce se propagă în jurul izolatorului din primul plan.

Noul transformator constituie o realizare tehnică importantă a industriei sovietice.

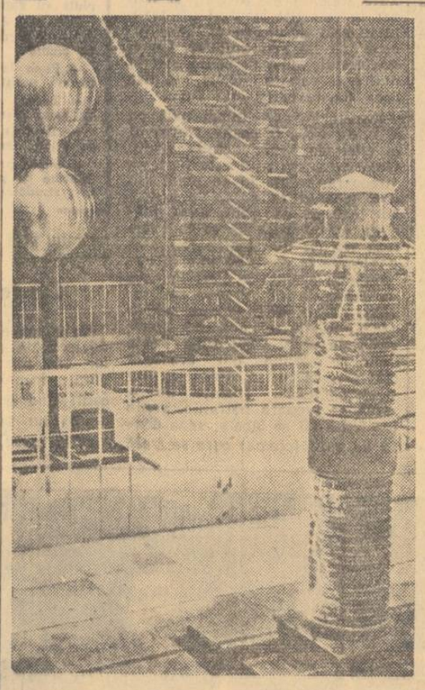

Fereastră spre viitor

MAȘINI AUTOMATE

„Mașini automate“? veți spune dvs, mirați că găsiți acest titlu în cadrul unei rubrici intitulate „Fereastră spre viitor“. „Dar oare, astăzi nu există numeroase mașini automate, care fabrică diferite piese destul de complicate?“

Acest lucru este foarte adevărat. Dar mașinile automate ale viitorului nu vor mai prezenta neajunsurile mașinilor delicate care funcționează în zilele noastre. Astăzi, aceste mașini automate sînt strict specializate. Ele nu pot executa, mereu, decît un același produs — să, zicem fie un șurub, fie un corp de piston, fie o roată.

Dar... ce-ați spune despre niște mașini automate care să poată fabrica, după dorință, o cheie sau un robinet, sau piesele unui motor? Mașini, subliniem, complet automate, care să nu necesite participarea oamenilor.

Astfel de perspective nu țin de fantezia scriitorilor. Nu de mult, într-un articol, academicianul I. I. Artobolevski arăta căile prin care se va putea ajunge la aceste realizări surprinzătoare. Este vorba — firește, probabil că ați și ghicit — de utilizarea creierilor electronici.

Mașina viitorului va fi formată din îmbinarea mai multor mecanisme într-un lanț comun. Cu alte cuvinte, strunguri, raboteze, burghie și zeci de asemenea „unelte“ acționate mecanic vor fi strînse într-un bloc. La un capăt al său, se va așeza o bucată de metal. Apoi, în mașină se va introduce o fișă, care va „comanda“ ceeace vrem să obținem din această bucată de metal. Și... prelucrarea va începe. În mod cu totul automat, metalul va fi perforat, tăiat, rotunjit, în ordinea necesară, pentru a da piesa cerută.

Programul de lucru al mașinii, înregistrat pe o bandă sau sub formă de cod, va fi transformat în impulsuri electrice. Acestea vor fi transmise sistemului de comandă, care le va descifra și le va duce mai departe către mecanismele de execuție. Ele vor alege instrumentele de lucru, deplasarea obiectului prelucrat, poziția lui și așa mai departe.

În numeroase uzine și institute științifice din U.R.S.S. se desfășoară actualmente lucrări în vederea creării unor mașini automate, cu comandă prin program. Freze cu comandă prin program au și fost realizate.

Viitorul, în această privință, este după cum se vede, destul de apropiat.

Inginer C. L.

PAGINA femeii

VĂZUTE ŞI AUZITE

Aşa se întîmplă...

De cînd se ştie pe lume, crede — e convinsă — că totul i se cuvine, fără să se întrebe pentru care merite anume. Aşa a fost crescută de o mamă rămasă văduvă la o vîrstă cînd alte femei abia se mărită.

Mama a muncit cu acul de cusut în mînă ca să-şi ţină fetiţa — unicul ei copil — în şcoală.

Mama nu şi-a îngăduit nici măcar să-şi mai aducă aminte că este o fiinţă tînără; a vrut să uite, dinadins, ca să poată trăi numai pentru copilul ei.

Îşi făcea o bucurie şi o mîndrie din a-i îndeplini toate voile, din a nu-i refuza nimic, cu preţul oricăror sacrificii.

Mama ştia că acesta este rostul ei — rostul ei unic pe lume: să-i dea totul copilului ei. Fata a înţeles că ea nu are decît o singură datorie: să primească!

Aşa se întîmplă...

Cu uriaşul ei altruism, mama a sădit, a crescut, a cultivat egoismul în sufletul copilului ei: dîndu-i totul şi necerînd niciodată nimic în schimb.

Dragostea mamei devenea mereu mai umilă, mai servilă, fata mereu mai abuzivă.

Mama cosea cu mîna ei, pentru fata ei, rochiile cele mai frumoase; mama, cu mîinile ei, sădea în sufletul fetei vanitatea.

La patruzeci de ani — mama era o femeie bătrînă, puţin adusă din spate (atîtea nopţi, să coşi atîtea rochii), cu părul alb, cu ochii ingustaţi, cu pleoapele veştejite. Şi fata o numea pe mama ei „bătrîna", fără îndoioşare cu o indiferenţă care nu era departe de dispreţ.

Fata devenise o domnişoară elegantă, care dansa mult nopţile şi, compensatoriu, dormea mult zilele. Mama rămăsese o mică croitoreasă, care lucra cu ziua pentru alţii şi noaptea, pentru domnişoara ei.

Cu hărnicia ei, mama a făcut din fata ei o leneşă, o trîndavă.

Aşa se întîmplă...

A venit o zi cînd domnişoara a acceptat o cerere în căsătorie, care i s-a părut destul de avantajoasă: un tînăr inginer, cu studii strălucite.

El a pornit, îndrăgostit, plin de iluzii, de entuziasm, dînd totul, oferind totul; ea, ştiind că totul i se cuvine şi că nu are altă datorie decît să primească totul.

Am cunoscut tînăra pereche — erau la cîteva luni de la căsătorie — în vara anului trecut, undeva, într-o localitate de pe litoral.

Superba doamnă îşi făcea apariţia pe plaje spre orele amiezii, după ce proaspătul ei soţ înotase kilometri întregi departe, în larg.

Superba doamnă nu iubea nici marea, nici soarele; îşi iubea costumele de baie multe, felurite — rochiile ei, care trebuiau plimbate şi admirate pe faleză şi, seara, la cazinou.

Mă uitam la ei doi cînd, unul lîngă altul, stăteau tăcuţi pe nisipul fierbinte. Ea purta în ochi mărea ei indiferentă. El o mărea tristeţe.

Altfel, cu totul altfel, îşi închipuise viaţa într-o căsnicie, alături de femeia pe care o iubise. Deja, cu melancolie, îşi vorbea despre dragostea lui în declin, la trecut.

Aşa se întîmplă...

Cineva care îi cunoştea mai de aproape, mi-a vorbit despre ei: cu compătimire pentru el; cu desgust, cu dispreţ, cu revoltă pentru ea, pentru această fiinţă cu sufletul sterp, pentru această fiinţă egoistă, trîndavă şi plină de vanitate.

Am aflat că nici cele mai elementare îndatoriri domestice, de soţie, nu şi le îndeplinea. Aşa cum o slujise mama, cerea acum s-o slujească soţul. Aşa cum toate voile, toate capriciile, toate nazurile ei de copil răzgîiat îi fuseseră împlinite, aşa cum toate nazurile şi toanele ei îi fuseseră îngăduite — aşa voia să trăiască şi mai departe, încredinţată că ei totul i se cuvine fără să se întrebe pentru care anume merite.

Am aflat că bărbatul ei, din ceea ce îi aducea munca lui cinstită şi frumoasă căruia îi era devotat, căuta să-şi îndestuleze casa şi să-şi mulţumească soţia. Dar ei nimic nu îi era deajuns.

I se părea foarte nedrept ca el să investească bani pentru o carte, cînd ea mai aştepta încă o rochie. De ce un televizor în casă şi nu o haină de blană pentru ea? De ce bilete pentru un concert şi nu o seară într-un local cu dans?

Şi, în general, de ce nu ştie, de ce nu se pricepe el să cîştige bani mai mulţi — să-i aducă ei — să-şi mai cumpere încă o rochie, una cum are vecina de la etajul de sus care trăieşte din pachete, şi încă un jupon, şi încă o pereche de pantofi străini, şi uite, nevasta cutărula are şi bijuterii... Şi ailaltă are şi automobil. Ea de ce să nu aibe? Cum de a îndrăznit el să-şi mai cumpere încă nişte cărţi de specialitate, cînd ei tocmai îi pusese de o parte vecina de sus o poşetă — un model cu totul special — cum nu s-a mai văzut. Uluit, el deschidea ochii tot mai largi asupra făpturii aceleia pe care şi-o alesese să-i fie soţie, tovarăşă de viaţă. Mirajul în care o învăluise dragostea lui pierise.

Şi-a dat seama destul de curînd că alesese greşit.

Aşa se întîmplă...

A ştiut să desfacă la timp căsnicia lui atît de neizbutită. Un om ca el îşi va găsi cu siguranţă fericirea: o poartă în bogăţia sufletului său. O fată ca ea nu şi-o va găsi niciodată, pentru că nici nu este în stare să o dea. Există aici un perfect raport de reciprocitate.

★

Aş vrea să le spun acelor părinţi care nu au decît un singur copil, care este pentru ei — aşa cum se întîmplă — soarele de pe cer.. Aş vrea să le spun să vegheze, să vegheze neîncetat să nu crească cu milniile lor, un monstru de egoism. Căci deseori aşa se întîmplă...

Sidonia DRĂGUŞANU

— Iubitule, pantofii îmi vin ca o mănuşă... Spune-mi, sînt englezeşti, franţuzeşti ?...
— Nu, româneşti.
— Ah, mă string !...

Desen de V. VASILIU

Iată cîteva dintre modelele prezentate de ţările participante la Concursul Internaţional al Modei. Casele de modă din U.R.S.S. prezintă o rochie în culoarea „oului de raţă", cu garnituri albastre şi buline albe. Modelul R. P. Polonă are o fustă amplă, cu cute necălcate, gri cu buline. Următorul, este modelul R. Cehoslovace : împrimeuri bej cu nuanţe maro ; pălăria mare de pai completează ansamblul. R.P.R. prezintă o rochie cu talia joasă şi nemarcată, cu cute mari ; material gri, în dungi cu alb. R. P. Bulgaria prezintă un imprimeu albastru vioriu, cu un fel de pardesiu uşor peste rochie. R. P. Ungară ne-a arătat o amplă rochiţă de vară, în carouri roz cu negru, închelată lateral cu nasturi mari de sus pînă jos. Partea de sus se scoate, rămînînd o fustă pe o bluză roz în nuanţa carourilor. Modelul R D. Germane e o rochie cu două buzunare, prin a căror parte de jos trece un cordon care se leagă cu un nod uşor, fără fundă.

Desene de Tanizi PFENNIG

CURIERUL LAUREI

MARIA ZLATNA. Are douăzeci de ani. E o fată săracă, orfană de tată, iubeşte un tînăr care face parte dintr-o familie înstărită. Tînărul o iubeşte şi el pe Maria Zlatna — dar părinţii lui sînt împotrivă. Ei nu pot ierta fetei că nu are avere. Prin toate mijloacele caută să împiedice căsătoria dintre fiul lor şi aleasa lui.

Întrebarea care şi-o pune semnatara scrisorii căreia îi răspundem prin rîndurile de faţă — este dacă să persevereze în lupta pentru realizarea acestei căsătorii sau, ţinînd seama de dificultăţile atît de greu de învins, să renunţe de pe acum.

Părerea mea este că dacă Maria Zlatna l-ar fi simţit pe cel pe care îl iubeşte foarte alături de ea, foarte hotărît să îşi clădească un cămin dispensîndu-se de aprobarea părinţilor lui — nu şi-ar mai fi pus problema aşa cum şi-o pune. Probabil însă că ea îşi dă seama că tînărul nu rămîne chiar indiferent la stăruinţele mamei — în special despre ea este vorba — şi ale tatălui său. Dacă altminteri ar sta lucrurile, tînărul, care are o situaţie materială proprie, nu ar mai şovăi. Înţeleg foarte bine să ţii seama de obiecţiile părinţilor atunci cînd ele sînt justificate, dar cînd sînt nedrepte — cînd aceste obiecţii exprimă o mentalitate retrogradă — cînd ele denunţă sentimente meschine, urîte — nu-ţi rămîne decît să treci peste ele, cu conştiinţa împăcată că dreptatea este de partea ta şi nu de a lor.

Dacă tînărul este un om al zilelor noastre, el nu poate avea decît o altă concepţie despre căsătorie decît părinţii lui, care aparţin cu siguranţă unei lumi vechi. Şi în cazul acesta el va acţiona aşa cum trebuie.

Maria Zlatna ştie de bună seamă mai bine decît mine cum gîndeşte cel pe care îl iubeşte. Şi în funcţie de aceasta, ea trebuie să continue legătura sau să o rupă de îndată.

NINETTA O : E lăudabil că vrei să munceşti, dar trebuie să te previn că pentru a obţine un post de dactilografă — aşa cum doreşti, este indispensabilă stăpînirea ortografiei, a gramaticii. Scrisoarea d-tale arată că eşti total nepregătită. Aşa nu se poate ! Scrie-mi te rog cîte clase elementare ai învăţat, ca să ştiu ce îndrumare să-ţi dau.

GETA : E de curînd ieşită la pensie, dar are încă putere şi dor de muncă. Este licenţiată, cunoaşte bine limba franceză şi pianul. Ştie şi să tricoteze. Întreabă cum să-şi valorifice cunoştinţele.

O sugestie : cercetează listele de elevi corijenţi la limba franceză a unei şcoli sau a cîtorva şcoli. Obţine prin cancelarie adresele elevilor respectivi. Adresează părinţilor oferte de a le medita copiii corijenţi.

A doua : dacă eşti o bună pianistă, încearcă să obţii un post de corepetitoare la Institutul de muzică. Sau la o şcoală de balet. Îţi doresc succes.

LAURA

Următoarele persoane sînt rugate să ne comunice adresele exacte, pentru a li se putea trimite răspunsurile prin poştă :

Livia — Bucureşti; Liana — Ploeşti; Delia — Timişoara; Clara — C. Lung (Piteşti)- Agepsina — Bucureşti; C. M. Reşiţa — Reşiţa; Manfred Amedeu — Timişoara; Claudia — Bucureşti; Dana I. — Bucureşti; Catalina — Craiova; Victorella — Bucureşti ; I. E. Tuzla ; Mihaela R. — Bucureşti ; Oana M. Gataia — Timişoara; Mandy Korblescu — Bucureşti- Sz. D. — Constanţa ; Dorina — C.-Lung Piteşti; Ana — Bucureşti; Tina — Timişoara; Mariana — Hunedoara; Sanda A. C. — Bucureşti; „Trista primăvară" — Bucureşti; I. Marin — Bucureşti- Diana — Ilia; Titel — R. Vîlcea; Cornelia Karatali Buioi— C. Lung (Muscel); M. N. — Tg. Ocna; Cristina şi Liana — Oradea; Olimpia — Baia de Aramă; Tatiana Socolov — Bucureşti; Dorira C. O.— Iaşi ; Stellan Gaman şi Tudor Ştefan — Bucureşti; Nicuşor — Iaşi; Blonda Carmen — Timişoara.

Îmbrăcăminte masculină de vară

Din orice material subţire se pot face aceste vestoane uşoare, care se poartă fie de-asupra cămăşii, fie de asupra unui mic tricou. Modelele recomandate se lucrează cu sau fără guler, cu buzunare oblice sau cu clape etc.

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

Supă de gulii

Gulia este o legumă mai puţin nutritivă ca altele. Are totuşi calitatea de a fi uşor disgestibilă, aşa că poate fi suportată şi de persoanele cu stomacul mai delicat. Plăcută la gust, gulia se găteşte mult în Ardeal, şi mai rar în celelalte ţinuturi ale ţării, unde abia de cîtăva vreme a început să fie mai preţuită. Ca şi dovlecelul, gulia se poate găti în multe şi variate feluri, dintre care foarte bună este supa.

Puneţi la fiert într-o oală cu 4 l. de apă, o ceapă, zarzavat şi oase de supă, cînd aveţi. După ce zarzavatul este fiert, se strecoară zeama şi se pune din nou la fiert în oală. Se curăţă 2-3 legături de gulii, după mărime, avînd grijă să se îndepărteze părţile fibroase, care sînt neplăcute la gust. Se taie în cuburele şi se pun la fiert în oala de supă. Ca să fie supa mai legată, se pot adăuga şi cîţiva cartofi tăiaţi mărunt. Se potriveşte de sare. Cînd supa este gata, se adaugă unt proaspăt cît o nucă şi se dregе cu ou şi cu smîntînă. Înainte de a servi, se prepară pătrunjel verde tocat. La fel se face şi supa deasă de gulii (cremă) care se trece cu totul prin sită. Se serveşte cu cuburele de pîine prăjită.

MENIUL SĂPTĂMÎNII

30 IUNIE — 6 IULIE

— Omletă cu ciuperci ; pilaf cu mazăre ; zmeură.
— Supă de gulii ; dovlecei umpluţi cu carne; chec cu fructe.
— Salată de conopidă ; friptură cu sos de smîntînă ; tartă cu cremă
— Peşte la cuptor ; ghiveci cu carne ; prăjitură cu vişine
— Tocană de ciuperci ; chiftele de varză ; salată de fructe
— Dovlecei prăjiţi ; papricaş de viţel; compot.
— Supă cu găluşte de griş ; mîncare de pasăre cu fasole verde ; strudel cu vişine

Dovlecei prăjiţi

Nu e mare lucru să prăjeşti dovlecei, totuşi au şi ei dichisul lor, căci nu sînt buni decît fierbinţi, frumos rumeniţi şi crocanţi cînd îi mănînci. Pentru aceasta nu se sărează decît numai la masă, şi nu mai înainte, se pun la prăjit în grăsime bine încinsă şi se servesc îndată ce sînt gata, căci dacă aşteaptă se înmoaie.

Pentru 6 persoane alegeţi 3 dovlecei mijlocii. Se rad de coajă şi se taie în feliuţi subţiri (nu se sărează !). Se înfierbîntă grăsime mai multă, fie untură sau ulei. Se dau feliile de dovlecei prin făină, se înmoaie în lapte şi apoi se trec din nou prin făină. Se rumenesc pe o parte şi pe alta. Se servesc pe măsură ce sînt gata.

Prăjitură cu vişine

Cantităţi : 4 ouă, făină şi zahăr cît cîntăresc 4 ouă, unt cît cîntăresc 3 ouă, o lingură de lapte, 500 gr. vişine.

Se spală vişinele şi se scot sîmburii. Se lasă să se scurgă în strecurătoarea de macaroane. Se freacă untul cu laptele şi cu zahărul, pînă devine ca o crema spumoasă. Se adaugă ouăle pe rînd, amestecînd bine şi la urmă făina. Se toarnă compoziţia într-o tavă unsă cu unt şi deasupra se presară vişinile. Se coace la foc potrivit. Se taie după ce s-a răcorit.

Sanda MARIN

MEDICUL VĂ SFĂTUIEŞTE

M. U. — Simlăul Silvaniei ; Regiunea Oradea : Piciorul plat pe care-l aveţi poate să vă producă crampe muşchiulare dureroase la nivelul gambei, iar durerile din laba piciorului sînt datorite probabil bătăturilor, care sînt o complicaţie frecventă a acestei maladii. Tratamentul curativ al piciorului plat se face numai într-o clinică ortopedică. El constă din masaje, care au ca scop întărirea musculaturii gambiere şi a labei piciorului, gimnastică, care are acelaşi scop, susţinător plantar pentru menţinerea normală a boltei piciorului şi diverse metode chirurgicale, care se adresează părţilor moi vaselor şi articulaţiilor.

Referitor la cealaltă problemă care vă interesează vă rugăm să consultaţi un medic endocrinolog şi un ginecolog, care să stabilească dacă simptomele pe care le aveţi sînt datorite unei insuficiente ovariene sau unei afecţiuni ginecologice.

MARIA T. — Petroşani : Acum, după ce diagnosticul a fost pus, nu mai încape îndoială că boala va fi vindecată. Afecţiunile datorite ciupercilor care atacă pielea sînt destul de tenace, dar pînă la urmă pot fi înlăturate. Tratamentul vă va fi indicat de specialistul care trebuie să urmărească atent mersul bolii.

M. E. — Bucureşti : Nici cura, nici masajul nu remediază defectul arătat. Se poate încerca o gimnastică specială. În tot cazul, puteţi încerca să daţi copilul la o şcoală de coregrafie.

C. M. — Focşani : Din nefericire, în cazul arătat de dvs., alcoolismul nu poate fi combătut „la domiciliu". Este necesar un tratament adecvat eventual într-o secţie de neurologie. Dezintoxicarea trebuie însoţită şi de o seamă de tratamente adresate sistemului nervos sub îndrumarea continuă a unui medic.

D. VICTOR — Piteşti : Pentru boala de care suferiţi puteţi încerca următorul tratament : Vă veţi fricţiona zilnic pielea capului cu o loţiune excitantă, cuprinzînd chinină şi tincturi, pe care o va prescrie medicul dermatolog. Pielea capului se spală săptămînal. Intern veţi lua vitamina A, vitamina H. De asemenea e recomandabil un tratament hormonal cu extract de tiroidă, hipofiză, lob anterior. Consultaţi un specialist în boli de păr, pentru a vă completa cele recomandate de noi.

DOINA POPESCU — Craiova : Pentru combaterea mătreţei folosiţi pomezi cu preparate de gudron 5—10 la sută, cu mercur 1—2 la sută (precipitat galben de mercur sau calomel), cu sulf precipitat 1—3 la sută. Aceste pomezi se vor aplica odată pe săptămînă. Părul se va degresa zilnic cu loţiuni spirtoase pe bază de sulf. Spălarea repetată a capului nu trebuie omisă.

Dr N. P.

COLŢUL COSMETICIENEI

Şi în cursul lunilor trecute, dar mai ales acum în urmă, odată cu venirea verii, sînt întrebată din ce în ce mai des de multe cititoare cum să procedeze pentru a înlătura părul de pe picioare.

După părerea mea, părul de pe picioare reprezintă în realitate un prea mic neajuns, căruia nu trebuie să i se dea importanţa exagerată pe care i-o dau unele femei şi în credinţa că doar acele femei care au într-adevăr o creştere exagerată, anormală, a părului, le vor folosi, dau în rîndurile ce urmează sfaturile cerute.

Cele mai multe femei ar vrea să scape definitiv de părul de pe picioare, altele doar temporar, în lunile de vară, cînd nu poartă ciorapi. Definitiv, părul nu poate fi distrus decît cu ajutorul electricităţii. Este însă o operaţie delicată, care cere o mînă sigură, experimentată şi care deci nu poate fi făcută decît de un specialist.

Temporar, părul poate fi înlăturat prin cîteva procedee. Unul din ele, epilarea cu ceară, dă bune rezultate pe o perioadă de timp mai lungă. Aşa dar, dacă aveţi posibilitatea de a merge la o cosmeticiană, recurgeţi la acest sistem. Deoarece ceara se întinde fierbinte pe picior, se lasă să se răcească şi apoi se scoate brusc, procedeul este cam neplăcut dar eficace.

Dacă însă nu puteţi consulta o cosmeticiană atunci folosiţi pentru epilarea picioarelor depilatorul praf „Nivea". Modul de întrebuinţare este foarte simplu : praful se amestecă cu apă pînă la consistenţa unei paste, care se aplică pe porţiunea păroasă ; după cîteva minute picioarele se spală cu apă şi, odată cu îndepărtarea pastei, cade şi părul. Procedeul trebuie reînnoit de îndată ce părul a crescut din nou. După epilare, picioarele trebuie masate cu o cremă grasă şi pudrate cu talc.

Un alt procedeu constă în frecarea zilnică cu piatră ponce a piciorului săpunit. După înlăturarea părului, piciorul trebuie bine fricţionat cu un prosop ud sau cu un burete muiat în apă şi apoi masat cu cremă grasă şi pudrat cu talc.

Nu sfătuiesc însă pe nimeni să-şi radă părul de pe picioare, deoarece acest sistem face ca părul să crească mai mare, mai des şi mai gros, lucru care nu se întîmplă în cazul epilării, indiferent de procedeul folosit.

Sanda NOREANU

Ţinutele prezentate cu prilejul Congresului Internaţional al Modei. De la stînga la dreapta: Creaţii ale Caselor de modă din U.R.S.S., R.D. Germană, R.P. Polonă, R.P. Ungară, R.P. Bulgaria.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

CARNET CULTURAL SOVIETIC

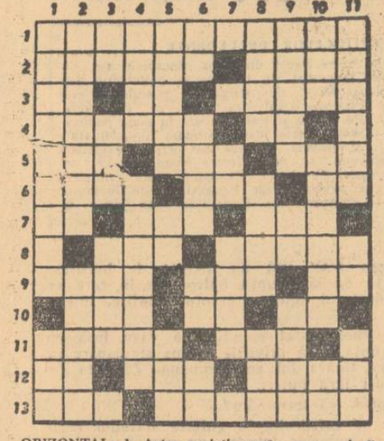

ORIZONTAL: 1. Actor sovietic care ne-a vizitat de curînd țara, cunoscut spectatorilor noștri din filmele „Povestea unui om adevărat", „Gloria Balticei" și altele. 2. Personaj din romanul „Pe Donul liniștit". — „O... neobișnuită" roman de Konstantin Fedin. 3. Notă muzicală. — Campion. — Cunoscut scriitor sovietic, autorul romanului „Furtuna". 4. Personaj feminin din romanul „Pămînt desțelenit" de Mihail Șolohov. — Pronume. 5. Apuc. — A felicita. — Sat de cazaci în Caucaz sau Crimeia. 6. Formează scheletul. — „Ordinul...", producție a studiourilor sovietice în care rolul principal a fost interpretat de cunoscuta actriță Alla Larionova. — 3,14 7. Din uzină! — „Verste... de..." film care rulează în prezent pe ecranele noastre — Cade. 8. „...6 după război" film care a rulat cu ani în urmă. — „Torentul de fier", „Departe de Moscova", „Pădurea rusească". 9. Le întîlnești în filmul „Gloria Balticei" — Luna florilor — Plantă textilă. 10. Dimineața (abr.) — Sînt. — În cursă! 11. Scriitor sovietic, autorul romanelor „Familia Van Ecken" și „La capătul nopții". — „O... roman de K. Fedin. 12. Măsură de suprafață — „Al nouălea..." roman de Ilya Ehrenburg — „... și zgură", roman de V. Popov. 13. La marginea rochiei — ... Samoilova, protagonista filmului „Zboară cocorii", actriță care a primit la Cannes mențiune pentru interpretare.

VERTICAL: 1. Regizorul excepționalei realizări „Zboară cocorii" film distins cu Marele premiu al Festivalului de la Cannes — Mobilă. 2. Autorul volumului de povestiri „În munții Armeniei" — Iubești cu înfocare. 3. Notă în gama orientală — Individ — Personaj din romanul „Pămînt desțelenit". 4. Grafician sovietic ale cărui lucrări pline de mișcare și nerv au fost expuse la Casa Prieteniei Romîno-Sovietice, cu prilejul Decadei Republicilor Sovietice Baltice, — Scriitor sovietic a cărui carte „Umbra dinosaurului" a apărut de curînd în librării. 5. Metal moale alb argintiu — Rupt din soare! — Hectolitru în Țările de Jos. 6. Cămăși înflorate. — Sprijină vița de vie — Notă muzicală. — Prepoziție. 7. Diviziune de timp — „... în care locuiesc" un mare film sovietic distins cu Premiul pentru cea mai bună regie la Festivalul Mondial al Cinematografiei de la Bruxelles. 8. „...Susanin" operă de Glinka—Roman de scriitorul sovietic M. Auezov — „...oamenii sovietici" volum de schițe de Boris Polevoi. 9. Fiica lui Vasili Redozubov din piesa „Barbarii" de Maxim Gorki — Măsură de suprafață — Realizare a cinematografiei letone, care prilejuiește tinerei actrițe Inessa Gulbe o remarcabilă creație în rolul titular. 10 Sau — Alt grafician sovietic ale cărui lucrări au fost expuse la Casa Prieteniei Romîno-Sovietice — Literă slavonă. 11. Personaj din povestirea „Vaska Roșcovanul" de Maxim Gorki. — Prepoziție. — Acela (pop.)

Cuvinte mai puțin cunoscute: Vat

Cornel ALDEA

DE LA MUNTE LA MARE

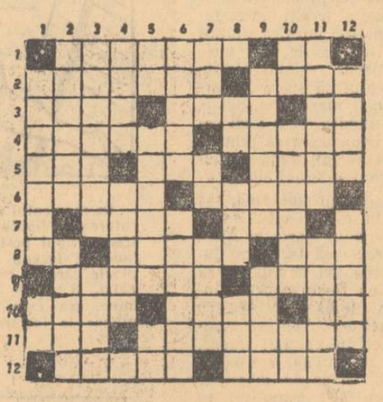

CA LA MARE: 1) Cu siguranță că preferă marea — Patruf 2) O poiană... de la munte — Vară! 3) O figură cunoscută în Bucegi — Element de atracție în dilema unui concediu — Din capul locului 4) Vulturi la munte, pescărușt la mare — O fluturare de batistă adresată celor plecați în vilegiatură 5) Ciocîrlie — Prefix medical — Popas feroviar pe drumurile ce duc la munte sau la mare (pl.) 6) Localitate lîngă Brăila — Lebede de lemn din decorul peisajului marin 7) Membrană a ochilor — Indispoziție de care suferă unii călători pe mare 8) Sportiv de frunte — Sare... de ironie fină! — Zgomot caracteristic respirației 9) Adăpost pentru alpiniști — A fost de curînd pe la noi (pe ecrane!) 10) Este în temă, fie că este Neagră, Albă sau Roșie (pl.) — Percep sunetele — Două litere consecutive 11) Conjuncție cu alternativă. — Însoțitoarea lui Călistrat Hogaș pe potecile din Munții Neamțului 12) Verb conjugat la mare — Mică insectă zburătoare.

CA LA MUNTE: 1) Localitate în Ardeal în apropierea căreia se află Borsecul — Molibden 2) În fiecare vară își așteaptă „copiii" pe țărmul mării — „Șapte"..., colț pitoresc al Pietrei Mari 3) Munți în vestul Ardealului — Arbore ce crește la marginea apelor de munte 4) A se desfășura — Crustacei de mare 5) Pronume — Erou al clasei muncitoare al cărui nume îl poartă o stațiune balneară de pe litoralul Mării Negre — Pentru (abrev.) 6) Indicat — Perla munților noștri 7) Aceea — Observați începutul! — Cupă de metal sau de lemn 8) Consoane vecine — A răsturna pămîntul în brazde — Obstacol de piatră asaltat de valurile mării 9) Marea noastră — Nopțile de la munte sau de la mare 10) Cămașă țărănească — Adaugă munților noștri un pitoresc deosebit — Folosință 11) Crestele înspumate ale mării — Nimic mai mult 12) Romîni din Munții Apuseni — Țărmul nisipos al mării, unde se pot face băi de soare.

Lutzi GRAESER

Pe drumul vieții

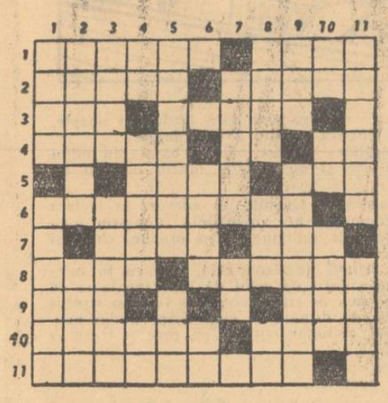

ORIZONTAL: 1) Autorul povestirilor „M-am făcut băiat mare", „Muzicuța cu schimbător", etc. — Bine crescuți! 2) Ajuns la maturitate — Caracteristic vieții 3) „...Jones", povestea unui copil găsit, de H. Fielding — Strămutare apicolă. 4) Una din „Gaițele" lui Kiriițescu — El și ea, într-un cuvînt — Prima cerere! 5) Arcaș la „drujbă" — Victimele lui moș Ene 11) Mesajul din urmă!

VERTICAL: 1) Între nepotel și bunic — Un om mai mic și într-un fel ...mai mare 2) Tînăr de o frumusețe rară — Caractere (...grafice!) 3) Unul din primele daruri primite de fiecare... — Încă unul bine crescut 4) Alexandru cel... mic! — Eroul unei povestiri de Gogol — Liniște! 5) Bătrîn pierdut în negura istoriei — E aproape mică chiar cînd e mai mare! 6) Balonul voinicilor de la rugbi — Acum se termină! 7) Glas în flagrant delict de ...of și inimă albastră! — E vorba despre mine 8) La poarta căminului! — „Micul...", povestire pentru copii de V. Em. Galan — Printre gene! 9) Fire — Baza viitorului. 10) Alunga pe vremuri nopțile Egiptului — Osie! — Monotonie muzicală 11) Fata cu părul bălai și ochii ca albastrul cerului — Se adapă cu nesaț de la izvorul cărților.

Cuvinte cunoscute mai puțin: Urus.

Gh. CORJOS

Trei pe trei și...

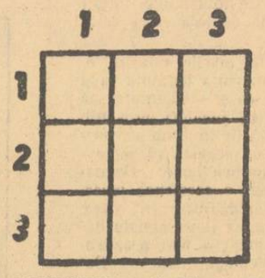

ORIZONTAL: 1) Dăruit 2) Eri-ul lui Focșani! 3) Cămilă.

VERTICAL: 1) Căpitan de plai. 2) ...de Barbu, cîntăreață romîncă. 3) Tragere la țintă.

Anagramînd literele din careu, veți găsi numele unui teatru romînesc care a înregistrat de curînd un frumos succes într-un festival internațional.

Mircea SCUTARU

Poșta rebus

TICU CHEPTROȘU — Corabia: „Calamburul monovocalic" folosește o formulă perimată. Încercați tratarea unei teme.

ADRIAN CRUPENSCHI — Timișoara: Cele trei bare de cîte două și trei puncte negre sînt tot atîtea „goluri" în poarta careului dv. Mai antrenați-vă!

TELECAN LENUȚA — Arad: Bineînțeles că puteți continua, dar fără... mare amestecată! (mrea).

CORNEL MIREA: Apare.

PETROVICI VALERIU— Loco: Enigmistica trimisă este cunoscută. Mai încercați.

I. PIRVU — Onești: Vă așteptăm cu alt material în care să evitați șabloanele.

ZIZI KLEIN — Craiova: Regretăm, dar n-am primit careul de care vorbiți. Retrimiteți-l cu corecturile pe care le semnalați.

VICTORIA ANTON — Galați: Faptul că înregistrați la început un insucces, nu trebuie să vă descurajeze. Reveniți cu altceva.

Soluția problemei de perspicacitate apărută în nr. 36

Se știe că șeful de tren locuiește exact la jumătatea drumului dintre București și Timișoara (2) Un călător locuiește în București (1) și altul la Timișoara (3), înseamnă că niciunul dintre ei nu se poate considera ca un vecin mai apropiat al șefului de tren (4). Înseamnă că vecinul șefului de tren nu este Crețu (1) și nici Stanciu (5), a cărui leafă nu se împarte exact cu 3 (4), ci Anghelescu. Înseamnă că șeful de tren nu este Anghelescu (3). Nici pe fochist nu-l cheamă Anghelescu (6). Deci Anghelescu este mecanicul de locomotivă.

ȘAH

De vorbă cu maestrul polonez Bogdan Sliwa

După cum se știe, între 7 și 11 iunie a avut loc la București întîlnirea prietenească de șah dintre reprezentativele R.P. Romîne și R.P. Polone. Printre jucătorii echipei poloneze s-a numărat și maestrul internațional Bogdan Sliwa, cunoscut șahiștilor noștri din partidele sale la turneele internaționale de la București și din alte orașe ale lumii.

Am profitat de prezența sa la București pentru a-i lua un scurt interviu, firește despre șah.

După ce i-am explicat scopul vizitei mele, maestrul Sliwa m-a invitat să iau loc și mi-a oferit cu amabilitate... albele. Am acceptat culoarea și am făcut prima mutare:

— Vă rog să-mi spuneți care e părerea Dvs. despre rezultatul meciului dintre șahiștii polonezi și cei romîni?

— Echipa dvs. masculină a jucat mai bine decît a noastră. Scorul — în favoarea romînilor — o dovedește. Cînd vom disputa revanșa în Polonia sper însă să ieșim noi învingători. Fetele noastre, în schimb, nu credeam să facă o figură atît de frumoasă, să cîștige trei partide și să piardă una. Cu atît mai mult cu cît Knabik și Konarkowska sînt a treia și a patra în ierarhia șahului feminin din Polonia. Cît despre Maria Pogorievici, pe care am văzut-o jucînd la Cracovia, cred că va face o figură frumoasă la turneul „candidatelor" din Olanda.

— Ce părere aveți despre comportarea jucătorilor romîni?

— Cu Troianescu am jucat pînă acum trei partide — de două ori m-a învins, odată a fost remiză. Are un joc solid, e bine pregătit. Îmi place mult cum joacă și Bălănel. Și Ciocîltea e un jucător foarte tare. Cînd l-am cunoscut prima dată, în 1953, era o mare revelație. Am impresia că nu a dat încă tot ce promitea acum cinci ani. Din cele șapte partide jucate împreună am cîștigat trei, am pierdut două și am făcut două remize. Rădulescu, Voiculescu, Mititelu, Reicher sînt de asemenea jucători buni, experimentați. Ca să nu mai vorbesc de Gunsberger, în care cred că se pot pune mari speranțe. În general vorbind, jucătorii romîni joacă mai bine decît în anul 1953.

— Cine credeți că va fi viitorul adversar al lui Botvinik?

— Tot un jucător sovietic, Smislov sau Keres sau, poate, Pronstein. Tall e un mare semn de întrebare. Americanul Boby Fischer și danezul Bent Larsen, cărora unele reviste străine înclină să le dea mari șanse, cred că sînt prea tineri, prea cruzi pentru duritatea unui asemenea turneu ca cel al candidaților, care va avea loc anul acesta

— Jucați șah prin corespondență?

— Foarte mult, pentru că prilejuiește și un bun antrenament Am jucat în trei turnee internaționale, într-un meci cu Ungaria (am făcut 1—1 cu Balogh) și am obținut locul II în campionatul polonez. Revista „Szachy" organizează turnee de calificare care cuprind mase mari de șahiști.

— Care e cea mai frumoasă partidă a Dvs?

— Partida pe care am cîștigat-o anul trecut la marele maestru Bronstein, la turneul internațional de la Gotha — R. D. Germană. Bronstein a făcut o mică inexactitate care mi-a prilejuit un atac puternic. După 29 de mutări am avut satisfacția ca Bronstein să se recunoască învins.

— Maestre, am ajuns în final. O ultimă întrebare. Care e cea mai plăcută amintire șahistă a Dvs?

Întrebarea l-a surprins pe Sliwa ca... o inovație în deschidere. S-a gîndit puțin și zîmbind a răspuns:

— Turneul de la București din anul 1953. Atunci am căpătat titlul de maestru internațional.

Am mulțumit maestrului Sliwa pentru răspunsurile sale și, luîndu-i adresa pentru a-i putea trimite acest număr din „Magazin", i-am urat călătorie bună și noi succese șahiste.

U. FL.

Ați auzit de...

...cea mai mare erupție vulcanică din lume?

Insula Krakatau este situată în strîmtoarea Sonda, care desparte Sumatra de Java. Pe această insulă, care avea mai înainte o circumferință de 16 km., există cel mai mare vulcan cunoscut pînă în zilele noastre. Vulcanul era format din trei cratere, denumite Rakata, Danan, și Perboewatan.

La 27 august 1883, craterul Rakata, care era înalt de 800 de metri, a început să erupă într-o formă ne mai cunoscută vreodată în istorie. Zgomotul erupției s-a auzit pînă în Ceilan, Birmania, Australia și Noua Guinee, pe o întindere de 3300 de km. Exploziile erupției au făcut să se cutremure geamurile clădirilor din orașele situate pînă la 1200 de km.

S-a calculat că erupția a aruncat în aer circa 18 miliarde metri cubi de lavă și rocă. Norul de praf aruncat de erupție a făcut ca pe o rază de mai mulți kilometri să se facă întuneric complet timp de două zile.

Cenușa vulcanică s-a așezat pe mare, într-un strat gros de 4-5 metri, pe o rază de 30 de km. Această cenușă fiind mai ușoară decît apa, a plutit — cu o grosime de 3-4 m sub apă și 1-2 m peste apă — pînă la o distanță de 1500 de km, resfirindu-se în cele din urmă în mii și mii de insulițe.

Pe insulele vecine, straturile de cenușă au atins 10 metri înălțime, îngropind sub ele peste 40.000 de locuitori. Mulți din aceștia au fost găsiți, la săpături, grupați, avînd în mîini file din Coranul la care se rugau, cînd i-a surprins moartea.

După ploaia de cenușă a urmat o ploaie de noroi, care a acoperit toate vapoarele aflate în larg pe o rază de 500 de km. O lună după erupție, mai pluteau pe ape, pînă la 100 de km de vulcan, cadavrele victimelor dezastrului. Faptul acesta a făcut să se creadă că în jurul insulei n-au mai existat, multă vreme nici un fel de pești.

Astăzi insula Krakatau este de trei ori mai mică decît înainte de erupție, — atît a mai rămas din ea după dezastru.

...cea mai mare statuie a lui Buda?

Ea se află în provincia Pegu din Birmania și-l reprezintă pe „Înțeleptul prin excelență", stînd culcat pe un pat, cu fața spre răsăritul soarelui. Statuia are lungimea de 62 m. — de la tălpile picioarelor și pînă la creștetul capului — și este așezată pe o platformă, piedestal lungă de 100 m.

Se crede că statuia datează din veacul al VI-lea al erei noastre și că la început ar fi avut ca acoperiș un templu, din care n-a mai rămas însă nici o urmă.

GEORGE VOINESCU

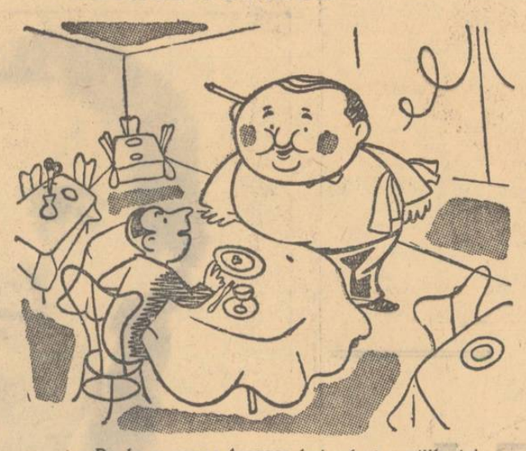

— De la o vreme încoace îmi aduci porțiile tot mai mici...

— Așa! Porțiile sînt la fel, numai că eu m-am îngrășat puțin și atunci, comparativ...

D. PETRICĂ

DE-ALE BLOCULUI

— Ce faci?

— Aștept să termine vecinul de bătut cuiul ca să-mi agăț pălăria...

GEO BASARAB

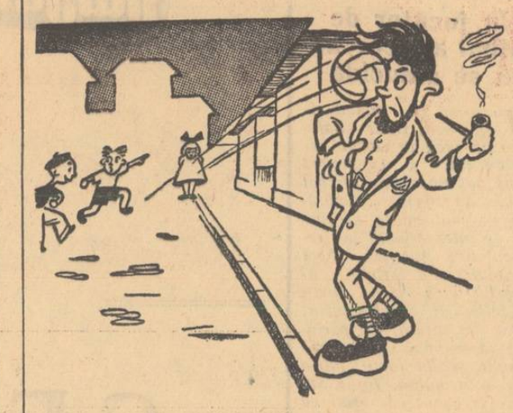

— Gol!...

B. ARTIN

DIN FILMELE SĂPTĂMÎNII

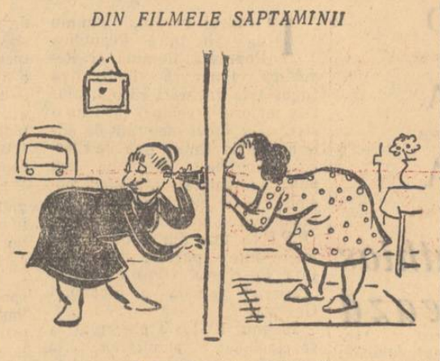

„Spionaj contra spionaj".

„Taifun la Nagasaki".

L. DARIAN

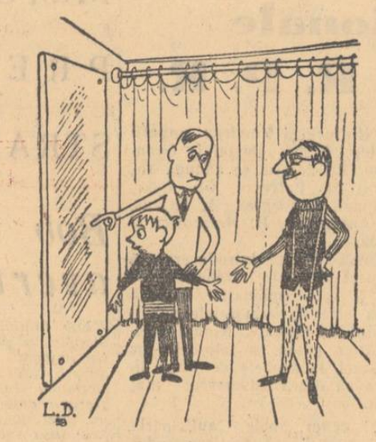

— Asta e costum după măsură?

— Da, dar nu uitați că măsura am luat-o anul trecut!...

GH. CHIRIAC

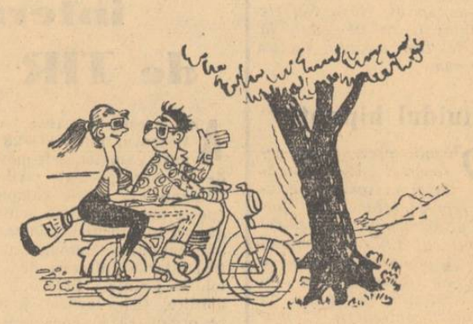

— Cu viteza asta, îndată ajungem sus!...

ȘTEFAN HORIA

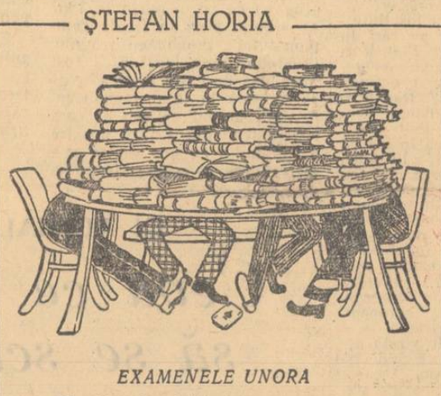

EXAMENELE UNORA

Obosiți... de pică!

E. ARNO

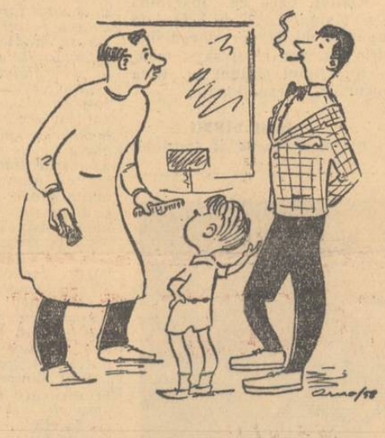

— Pe mine, vă rog să mă tundeți obișnuit. iar fratelui meu mai mare să-i faceți breton...

ST. MUNTEANU

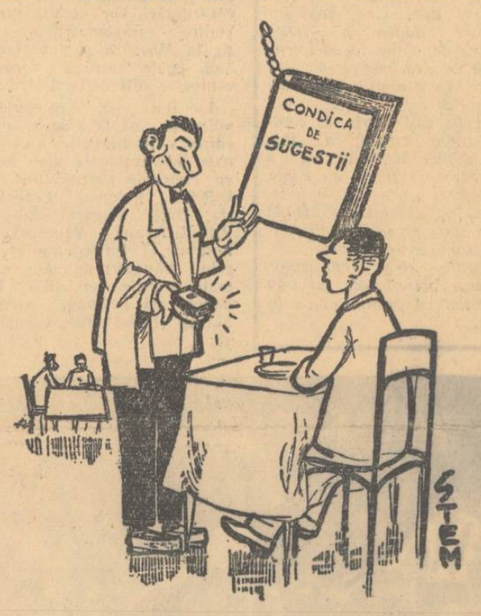

— La noi e altfel... Asta-i condica de reclamații... Ca să nu le încurcăm...

VARIETĂȚI

Un jucător de fotbal a încercat să se sinucidă

În urmă cu numai cîțiva ani, Hans Safarik juca în centrul liniei de atac a cunoscutei echipe austriace de fotbal Austria (Viena) și îmbrăcase de mai multe ori tricoul de internațional în reprezentativa Austriei. Apoi cu Safarik s-a întîmplat același lucru ca și cu mulți alți fotbaliști profesioniști: a fost dat uitării. Cu părinții grav bolnavi și locuind cu soția și doi copii într-o cameră insalubră, Hans Safarik trebuia să trăiască dintr-o mizeră pensie de invaliditate. Cînd n-a mai putut face față greutăților, fosta celebritate a fotbalului austriac a încercat să-și pună capăt zilelor tăindu-și cu o lamă vinele de la mîini. Numai datorită faptului că a fost imediat internat într-un spital, Hans Safarik a putut fi salvat de la moarte. Dar calvarul lui va continua.

„Fluidul hipnotic"

Oficialii prezenți pe aeroportul din Stockholm la sosirea echipei reprezentative de fotbal a Mexicului, calificată în turneul final al campionatului mondial, au avut o surpriză. Împreună cu lotul jucătorilor din avion au coborît 3 antrenori, 2 maseuri, 4 bucătari, 2 medici și... un specialist în hipnoză. Odată cu începerea meciurilor din grupele de calificare a început și activitatea hipnotizatorului mexican. Acesta avea sarcina ca de fiecare dată cînd unul din jucători dădea pe teren semne de oboseală să-l readucă în cea mai bună formă... cu ajutorul fluidului hipnotic".

În turneul final al campionatului mondial de fotbal echipa Mexicului nu a arătat mare lucru, în ciuda prețioasei „achiziții" a federației de specialitate. După cum scrie presa străină conducătorii echipei mexicane, supărați pe hipnotizator pentru „activitatea" lui l-au expediat cu primul avion în țară.

magazin sport

29 iunie — 3 iulie

CE VA FI

la Campionatele internaționale de TIR ale R. P. R.

Anul acesta vor avea loc la Moscova, între 13—26 august, campionatele mondiale de tir. Aproape toate țările participante la aceste campionate (peste 30) își verifică acum trăgătorii în concursuri interne și internaționale. Europa este teatrul cîtorva întreceri de acest fel. În Franța, Elveția, țările nordice, Cehoslovacia, Rominia, se organizează concursuri de amploare. Cîteva țări americane, printre care S.U.A. și Venezuela, trimit echipe în Europa și susțin întîlniri bilaterale sau participă la concursuri. Venezuela și-a anunțat participarea și la București. Toate aceste confruntări vor stabili șansele pentru campionatele mondiale de la Moscova și vor clarifica sau, poate, încurca formarea echipelor diferitelor țări.

La București, începînd de mîine și pînă la 3 iulie, a V-a ediție a tradiționalelor campionate internaționale ale R.P.R. va cuprinde participanți din U.R.S.S., Polonia, Cehoslovacia, Italia, Ungaria, Bulgaria, R.F. Germană, Venezuela și Rominia. Loturile anunțate cuprind trăgători de valoare la toate probele: sovieticii Bogdanov și Erdman, polonezii Skrzep și Kiskurno, cehoslovacii Horinek și Koudrna, ungurii Holup, Krebs, Dostalyi, Gyonyoru. La aceștia se adaugă rominii St. Petrescu, Gh. Lykiardopol, I. Pieptea, A. Klaus, C. Antonescu, H. Herșcovici și I. Sîrbu.

După această introducere în subiect se naște întrebarea: Ce va fi la campionate? Părerea mea este că rezultatele vor fi destul de ridicate. Numai canicula ar putea să împiedice pe pușcașii la probele de armă liberă să dea randamentul maxim.

Și acum unele anticipări: La armă liberă (calibru redus și calibru mare) prevăd o luptă strînsă între sovietici (Bogdanov, Erdman), unguri (Holub, Krebs) și romini (I. Sîrbu, H. Herșcovici); la pistol viteză locul I nu trebuie să ne scape (Șt. Petrescu, G. Lykiardopol); la pistol liber avem șanse să ne clasăm în primele două locuri (prin I. Pieptea și A. Klaus). Ceea ce înseamnă că sînt sigur că și de astă-dată trăgătorii noștri vor dovedi măestria lor, vor reuși să-și mențină prestigiul obținut în atîtea concursuri internaționale.

Iosif SÎRBU
maestru emerit al sportului

RĂSFOIND PRESA STRĂINĂ

Bob Mathias avertizează

Bob Mathias, dublul campion olimpic în proba de decatlon, s-a înapoiat recent la New York dintr-o călătorie făcută în R.F. Germană. Iată un prilej pentru ziariștii americani să-i solicite un interviu. Mulți dintre ei au fost însă total dezamăgiți. Motivul? Bob Mathias, care urmărește cu multă atenție pregătirile și progresele atletismului din S.U.A. și din Uniunea Sovietică a afirmat, în cadrul acestui interviu, că atleții americani vor fi întrecuți la Jocurile Olimpice din 1960 de către sportivii sovietici.

De la început trebuie spus că o asemenea declarație a lui Bob Mathias reprezintă oarecum un punct de vedere oficial. Nu trebuie uitat faptul că la ediția trecută a Jocurilor Olimpice, desfășurată la Melbourne, el a asistat în calitate de trimis personal al președintelui Eisenhower.

„Am văzut cum am fost întrecuți în clasamentul pe țări în anul 1956" — *a spus Bob Mathias în cursul interviului său publicat și de ziarul vest german* Kölnische Rundschau". Dar pentru că atunci am cîștigat mai multe probe atletice decît sovieticii, ne-am spus noua însine că numai asta contează. Ei bine, de data aceasta nu vom mai reuși să cîștigăm întrecerea la atletism. Sovieticii și-au îndreptat atenția asupra probelor în care la Melbourne au fost dominați".

Foarte interesante sînt și părerile lui Bob Mathias asupra particularităților pregătirii atleților din S.U.A. și din țările europene. „Mulți dintre atleții europeni, printre care și cei sovietici — *a spus el* — sînt mai în vîrstă decît băieții noștri atunci cînd cîștigă titluri la atletism. Aceasta pentru că ei au la dispoziție stadioane și terenuri unde merg să-și continue antrenamentele după ce au părăsit băncile școlii și ale universității. Ce este la noi?. Nimic pentru nimeni! Cînd am absolvit universitatea din Stanford nu am găsit un loc unde să merg să mă pregătesc mai departe... așa că m-am lăsat de atletism".

Șahista ELEONORA GOGÎLEA

În cadrul meciului feminin de șah din lume — R.P.F. Iugoslavia. Eleonorei Gogilea i s-a încredințat sarcina de cinste de a apăra și ea culorile țării. Cum și-a îndeplinit această sarcină ați aflat-o și din relatările cronicilor de specialitate și din scurta prezentare a faptelor din capul acestor rînduri.

Internațională la 19 ani și jumătate, după un debut făcut într-o competiție de masă, Eleonora Gogilea — care urmează cursurile facultății de mecanică — e abia la începutul măiestriei sportive. Ca atîția alți tineri talentați ai patriei noastre, ajutați prin condițiile ce le sînt puse la dispoziție de regimul nostru, ea are dreptul să spere la performanțe mai mari. Mi-a spus-o, de altfel, singură, cînd i-am cerut să-mi împărtășească primele impresii și dorințe după strălucitul ei debut internațional.

„Vreau, în primul rînd, să joc bine în campionatul republican de anul acesta. Apoi, dacă voi reuși să fac acest lucru — și mă voi strădui — să pot participa la un concurs internațional individual. Pentru aceasta însă va trebui să muncesc din ce în ce mai intens, pentru că mi-am dat seama că cu cît urci treptele măestriei sportive, cu atît progresul se obține mai greu. Și mai vreau ca în felul acesta să răspund condițiilor ce-mi sînt create pentru reușita mea".

Eleonora Gogilea e la începutul unei cariere sportive ce-i poate aduce marea consacrare. Depinde acum mai ales de ea ca aceste așteptări să fie confirmate.

B. MENAS
antrenor de șah

IN ACTUALITATE

Ceva ce trebuie să se schimbe

Au jucat joi pe stadionul Republicii din Capitală patru echipe care au susținut semifinalele campionatului național de fotbal pentru juniori. Au evoluat tineri fotbaliști din București (Dinamo), din Oradea (U.T.A.), din Tg. Mureș (Clubul Sportiv) și din Rădăuți (Sportul Muncitoresc), care toți s-au străduit și pentru rezultate, dar și ca să placă spectatorilor. Aceștia din urmă n-au fost zgîrciți cu aplauzele, pe care le-au acordat la faze frumoase, la execuții personale bine realizate și — la încheierea partidelor — pentru străduințele depuse de toți jucătorii. Dar aplauzele mergeau și mai departe: ele erau adresate schimbului de mîine — în rîndurile căruia s-ar putea să se găsească din cei ce ce-au evoluat joi pe stadionul Republicii jucători fruntași, internaționali ai țării.

Am auzit asemenea mărturisiri în tribune, acum ca și în alte împrejurări similare și, firesc, ele nu ne-au surprins. Ne-au amintit însă din nou și despre o veche lacună a fotbalului nostru, legată tot de tinerii jucători. Îi vezi evoluînd cu succes în formațiile de juniori, îi vezi plini de talent și de perspective, le prevezi o rodnică carieră și într-o zi... constați că nu se mai aude nimic despre ei. Firește sînt și excepțiile, de rigoare, dar nu despre excepții vrem să vorbim ci, dimpotrivă, de cei ce fac excepții de la excepții, de cei pe care-i înghite marele anonimat.

Constatări fără posibilități de contrazicere arată că puțini juniori crescuți de marile cluburi ajung în echipa primă a colectivului în care au îmbrăcat prima oară ghetele de fotbal. Alte constatări arată de ce se petrec astfel lucrurile. Pentru că tînărul jucător foarte greu găsește creditul necesar din partea conducătorilor, a antrenorilor și chiar a jucătorilor primei formații. Matematic, am spune, i se barează acest drum pentru simplul motiv că unora nu le inspiră încredere, iar altora... le amenință locul în echipă. Într-o zi, din acești jucători unii își găsesc strălucirea în alte formații, dar numărul acestora este totuși mic, infinit de mic față de totalitatea celor în cauză.

Există la marile noastre echipe permanenta tendință să-și îmbogățească și să-și întărească efectivele cu jucători proveniți din alte părți, în timp ce normal ar fi ca aceasta să se realizeze cu proprii juniori. Deunăzi am văzut o asemenea încercare la Rapid București care, sperăm, nu va fi un simplu balon de săpun; a mai practicat-o — și culege roade — Petrolul Ploești; acum cîțiva ani am văzut-o, din păcate fără continuitate, la U.T.A. Dar cu astea am spune că s-a epuizat seria exemplelor în categoria A. Și, de fapt, lacuna aceasta este o frînă serioasă în calea evoluției fotbalului nostru în general, în calea întăririi și ascensiunii cluburilor. Progresul Oradea, de pildă, părăsește acum a doua oară, la scurt interval, prima categorie a țării pentru că de ani de zile îi lipsește preocuparea să-și crească cadre proprii de jucători. U.T.A. a fost la un pas de retrogradare tot pentru că a neglijat, în ultimii ani, creșterea și promovarea juniorilor în echipa primă. Și asemenea exemple pot fi extinse și în categoriile B și C de fotbal unde mai curînd există goana după „vedete" răsuflate decît preocuparea sănătoasă — cu reușită sigură — pentru creșterea și promovarea cadrelor proprii.

Și acum să revenim la punctul de la care am pornit: Dinamo București și U.T.A. — cluburi ale categoriei A — și C. S. Tg. Mureș — care a retrogradat acum în categoria B — au avut echipe în semifinalele, disputate joi, ale campionatului național. Vor face cîndva din aceștii juniori titulari ai primelor formații? Nu le cerem să răspundă acum acestei întrebări. Dar le amintim, folosind constatările unei perioade mai îndelungate de timp, că dacă aceasta le va fi preocuparea, vor culege satisfacții și roade cu mult mai mari decît, de pildă, anul acesta.

B. BERCEANU

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

Domnul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO Ilustrații: Beca RIND

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoșatul de la Notre-Dame din Paris, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, îndemnat de tutorele și protectorul său arhidiaconul Don Claude Frollo. Atras de strigătele poetului Pierre Gringoire, căpitanul de arcași Phoebus o salvează însă pe Esmeralda. Pentru agresiunea sa, cocoșatul este biciuit și tras pe roată în piața publică. Toată lumea îl blestemă și îl batjocorește, dar o singură ființă îi arată compasiune și-i vine în ajutor: Esmeralda, propria lui victimă. Frumoasa egipteancă, îndrăgostită de salvatorul ei, se întîlnește acum cu cel pe care-l iubește, căpitanul de arcași Phoebus. Căpitanul este străpuns cu un pumnal de un personaj misterios, iar Esmeralda este învinuită de acest omor. Condamnată la spînzurătoare, Esmeralda este dusă la locul de execuție.

În clipa aceea, din gura fetei ieși un strigăt de bucurie. Ridicînd ochii, privirea ei se opri asupra balconului în care se afla mîndrul Phoebus. Judecătorul mințise, preotul mințise, toți o mințiseră.

— Phoebus! strigă ea. Phoebus al meu!... Ea văzu însă cu durere că iubitul ei se încruntă, lasă privirile în jos și dispare în fundul camerei, împreună cu tînăra lui companioană. Zdrobită de durere, Esmeralda se prăbuși fără puteri.

— Haideți spuse procurorul, să terminăm!...

Nimeni nu observase că pe catedrală, în galeria statuilor regilor, sculptate drept deasupra ogivelor fațadei, un personaj asista, el însuși nemișcat ca o statuie, la cele ce se întîmplau în piață. Încă din primele clipe, fără să fie observat, el legase cu putere o funie groasă de una din coloane și dăduse drumul funiei pînă jos, aproape de peron. După ce făcuse această treabă, stătea cuminte și privea liniștit.

În momentul cînd ajutoarele călăului erau gata să treacă la executarea ordinului flegmatic al procurorului, personajul acesta își trecu trupul peste balustrada galeriei, se apucă cu ambele mîini de funie și începu să alunece pe fațada catedralei ca o picătură de ploaie care se prelinge pe un geam. Ajuns jos, alergă către cei doi călăi, îi zdrobi cu pumnii lui imenși, apucă pe egipteancă cu o mînă așa cum o fetiță își ține păpușa și dintr-un singur salt ajunse la intrarea în catedrală, de unde strigă cu o voce ca de tunet:

— Azil!

Toate se petrecuseră atît de repede, încît dacă ar fi fost noapte, ele ar fi putut fi văzute la singura sclipire a unui fulger.

— Azil! Azil! repetă mulțimea și zece mii de bătăi din mîini făcură să sclipească de bucurie și de mîndrie unicul ochi al lui Quasimodo.

Procurorul și călăii rămaseră ca trăzniți. În adevăr, în incinta catedralei Notre Dame, condamnata era inviolabilă. Conform unui vechi obicei, catedrala era loc de refugiu pentru oricine, chiar și pentru condamnați.

Quasimodo, purtînd-o în triumf de Esmeralda, dispăru în interiorul catedralei. Poporul era cucerit de actul de îndrăzneală și de bravură al cocoșatului și-l aclama de cîte ori apărea la vreo fereastră sau vreo galerie. Quasimodo dispăru și cînd reapăru din nou, era tocmai sus, peste galeria statuilor regilor, pe care o traversa fugind, strigînd cu exaltare:

— Azil! Azil!...

Iar mulțimea fremătă de bucurie...

. . . . . .

Arhidiaconul Claude Frollo nu se mai află în catedrală cînd fiul său adoptiv reușia s-o răpească pe Esmeralda din mîinile călăilor.

Plecase printr-o ușiță dosnică și trecuse pe celălalt mal al Senei. Rătăci toată ziua prin oraș, apoi ieși la cimp, cu mii de ginduri funeste prin cap.

Seara, pașii îl aduseseră lîngă podul Saint Michel. Se făcuse noapte deabinelea cînd reintră în catedrală și cînd se refugie în chilia lui. Se aruncă cu lăcomie asupra cărților sfinte, cu speranța că va putea găsi astfel puțină liniște și consolare. După un timp, luă candela care ardea tot timpul în camera lui și ieși pe o terasă a turnului, în căutarea lui Quasimodo. Era o noapte străucitoare, cu lună plină. Orologiul catedralei suna miezul nopții. O boare de vînt

îi stinse candela și în aceiași clipă, din partea opusă a turnului, apăru o umbră, o siluetă albă de femeie. Preotul tresări. Alături de această umbră mergea o căprioară. O privi. Era ea. Palidă, fantomatică, îmbrăcată toată în alb și cu un voal alb pe cap. Venea spre el încetișor, privind spre cer. La fiecare pas pe care ea îl făcea înainte, el făcea unul înapoi, incapabil să fugă. Ajunse sub o firidă obscură și se opri, iar ființa aceia supranaturală, de pe altă lume, trecu pe lîngă el atît de aproape încît îi auzea parcă și răsuflarea...

(va urma)

Dintr-un vechi album sportiv

Poate și dvs. răsfoind un vechi album de familie ați simțit o deosebită plăcere aflînd unele lucruri pe care nu le-ați cunoscut sau amintindu-vă de altele de mult uitate sub colbul anilor. Aceleași sentimente le-am simțit cînd am răsfoit de repetate ori „Albumul sportiv" compus (termenul aparține chiar autorului) de J. Rednic și editat în 1932 la Arad de Sch. Letiția Rednic. *Albumul este de fapt o lucrare de mari proporții, tipărită în trei limbi (română, maghiară și germană) și conține o mare bogăție de date privind în special începuturile mișcării sportive din Banat și Transilvania. Din păcate „Albumul" acordă mult prea mult spațiu așa-ziselor personalități din conducerea cluburilor și societăților sportive, ale căror portrete și date biografice nu mai interesează pe nimeni. Are totuși o mare importanță faptul că găsim în „Albumul sportiv" al lui J. Rednic datele privind aproape totalitatea cluburilor și societăților sportive care activau pe atunci, cu amănuntele privind anul constituirii, secțiile, performanțele mai de seamă, sportivii fruntași etc.*

Interesante sînt și scurtele schițe istorice de la începutul Albumului prin care autorul încearcă să ajute pe cititor să cunoască mai bine fiecare sport care se practica în țara noastră în vremea aceea. În aceste schițe istorice autorul face o sumară trecere în revistă a fiecărui sport, de la originea pînă la epoca apariției lucrării.

Dar pentru că spațiul nu ne permite să ne ocupăm mai mult de album ne vom rezuma să reproducem (respectînd întocmai limba și ortografia autorului) doar două lucrări.

Cele zece porunci ale sportiștilor activi

1. — „Atletul și fotbalistul să fie vecinic fair; 2. — Atletul și fotbalistul să lupte din răsputeri pînă în ultimul moment; 3. — Să-și mențină mereu sîngele rece și liniștea, să nu se lase niciodată răpit de patimă; 4. — Să se țină strict de regulile sportive și de regulile pentru antrenament; 5. — În toate împrejurările sentința arbitrală să o ia cu liniște la cunoștință, fie aceasta chiar în contra lui; 6. — Mai bine să piardă concursul, decît să facă ceva de care nu este sigur că este cinstit; 7. — Are datoria de a gratula învingătorului, a-i recunoaște capacitățile și să învețe mereu de la cei mai buni; să nu-i rămînă mînie, amărăciune și gînduri de răzbunare în suflet pentru că se depărtează învins de pe terenul de luptă; 8. — Învingătorul să fie mereu modest și să recunoască și capacitatea învinsului; 9. — Atletul să se nizuiască a rămîne vecinic credincios idealului său, care este completa armonizare a corpului cu sufletul; 10. — Dacă înaintea luptelor se ivesc greutăți acestea trebuiesc învinse cu orice preț, înconjurînd modul de viață luxurios, iar voința să domineze mereu asupra corpului și să nu se facă chiar invers".

Nu știm dacă J. Rednic este chiar autorul acestui original „decalog" sau l-a reprodus numai. În orice caz nu greșim cînd afirmăm că, lăsînd la o parte unele... să le zicem prețiozități, mulți dintre sportivii noștri și în deosebi dintre fotbaliști ar avea multe de învățat din cele „zece porunci ale sportiștilor activi".

Unica fotbalistă activă în Romînia

Se știe că în unele țări din apus fotbalul este practicat și de femei. Ba între unele țări (Danemarca și R. F. Germană) au loc meciuri internaționale. Dar că am fi avut și la noi în țară jucătoare de fotbal și încă într-o echipă masculină nu știam. Am aflat-o din „Albumul sportiv" care în coloana 1412 (Albumul are numerotate nu paginile ci coloanele, fiind cîte trei coloane pe o pagină) menționează textual:

„SZIGETY BOSKE, locuitoare în Ineu, unica fotbalistă feminină activă în Romînia, născută la 1909. De la vîrsta de 8 ani practică sportul de football, gimnastică, ciclism, luptă, patinaj și înot, fiind jucătoare activă. De 12 ani este membră la clubul sportiv „Victoria" și de 8 ani joacă la postul de înaintaș centru în echipa I-a, a acestui club".

T. S.

POLO PE APĂ: Un jucător distrat.

Desen de C. FLORIAN

Mîine se hotărește: Brazilia sau Suedia?

Cine va fi noua campioană mondială de fotbal: Brazilia sau Suedia? La aceste limite se reduce astăzi întrebarea căreia de luni de zile s-au străduit să-i răspundă specialiștii și nespecialiștii din lumea întreagă. Și răspunsul va fi cunoscut mîine, cînd cele două echipe se vor înfrunta în partida finală, programată la Stockholm.

Brazilia sau Suedia? La ora actuală, răspunsul este încă greu de dat cu toată seriozitatea, deși performanțele echipei sud-americane par mai concludente, atît prin valoarea adversarilor eliminați, cît și prin autoritatea rezultatelor obținute. Dar nici suedezii, care au și avantajul terenului propriu, nu sînt de neglijat, mai ales prin comportarea jucătorilor ce activează în cluburile italiene. Dovadă și eliminarea din competiție, în semifinale, a fostei campioane mondiale, echipa R. F. Germană.

Dintre specialiștii chemați să se pronunțe în coloanele noastre, la începutul competiției finale, asupra întrebării „Cine va cîștiga campionatul mondial?", succesul cel mai complet l-a dobîndit fostul internațional de fotbal, **M. Flamaropol**, care a pronosticat atunci: Brazilia, Suedia. Dintre cellalți, încă 6 s-au pronunțat pentru Brazilia: arbitrul internațional **D. Schulder**, maestrul sportului **I. Wiesenmayer**, maestrul emerit al sportului **Angelica Rozeanu**, antrenorii și foștii internaționali de fotbal **Ilie Oană** și **Ion Lupaș**, precum și muncitorul zincograf și jucător de fotbal **Marcel Moraș**. Dacă victoria finală va fi a Braziliei, îi se vor cuveni și lor, alături de M. Flamaropol, felicitări pentru prinderea sau perspicacitatea dovedite.

În fotografie: jucătorul francez **Just Fontaine**, golgeterul campionatului, într-o atitudine caracteristică lui, în meciul cu Paraguay, în care a înscris trei goluri portarului Mayerregger.

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

75

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

Anul II Nr. 39 * Sîmbătă 5 iulie 1958 * 8 pagini — 1.50 lei

BUNA DIMINEAȚA, CÎMPURI INFRĂȚITE!

O dată cu primele fîșii luminoase și aurii ale soarelui, pe cîmpiile țării — în nord, pe podișul vălurit al Moldovei, în sud pe necuprinsul Bărăganului, pe cîmpiile ardelene brăzdate de ploi puternice, se aude vuietul sensibil și statornic al combinelor românești, rod de metal și măiestrie tehnică al muncitorilor de la uzinele „Semănătoarea".

Botul gri-argintiu al acestor mașini rapide vibrează în marea întîlnire cu holdele, dăruind oamenilor bogăția unui an de muncă și de veghe asupra fiecărui spic de grîu.

Bună dimineața, cîmpuri înfrățite!... rostesc parcă combinele pe pămînturile, imense covoare neîntrerupte de nici un hat, ale marilor unități socialiste...

Bună dimineața, cîmpuri înfrățite... Vouă vă este închinat acest poem onest și în același timp entuziast al metalului finisat și însuflețit de mîna ageră și plină de dragoste a muncitorului, care a făurit șirurile neobosite de combine.

La uzinele „Semănătoarea" totul trepidează, totul trăiește clipele unei intense bătălii industriale.

Portarul îmi și spune rizînd:

— O să vă fie cam greu să stați de vorbă cu oamenii... Acum sînt toți în flux... Nedumeririle mele i-au răspuns imediat succesivele secții prin care am trecut și care mi-au luminat înțelegerea. Fluxul producției — marele flux — cunoaște în această epocă o tensiune neobișnuită. Este vorba

Adrian BELDEANU

● (Continuare în pag. 2-a)

Pregătiri pentru un mare EVENIMENT MUZICAL

Opera „OEDIP" de George Enescu în premieră la București

Spre cuvenita cinstire a memoriei marelui muzician român, țara noastră a luat inițiativa de a organiza concursul internațional „George Enescu", pentru tineri violoniști și pianiști. El se va ține de acum înainte, din trei în trei ani, la București. Pentru concursul din acest an și-au anunțat pînă acum participarea peste 30 de violoniști și peste 50 de pianiști din multe țări ale lumii. Paralel cu concursul, Capitala noastră va fi gazda unui Festival muzical de mare amploare. Vor fi prezenți reprezentanți străluciți ai vieții muzicale internaționale. Citățm dintre aceștia pe David Oistrah, Jehudi Menuhim, Carlo Zecchi, John Barbirolli, Claudio Arrau, Carlo-Felice Cillario, Monique Haas, Josef Palenicek. La Festival va fi prezentată, pentru prima oară în țara noastră lucrarea de căpetenie a creației enesciene, opera „Oedip". Sub conducerea dirijorului Constantin Silvestri și a regizorului Jean Rinzescu, colectivul primei noastre scene muzicale se pregătește intens pentru acest deosebit de important eveniment.

Pe o întindere în vremuri ce măsoară aproape 2500 de ani, de la Sofocle și pînă astăzi, mitul lui Oedip — eroul celebrei tragedii antice —, a poposit în toate epocile, inspirînd în aceeași măsură pe minuitorii penel ca și pe cei ai instrumentelor muzicale. Îl găsim la Euripide și Eschyl, la Iuliu Cezar și la Seneca. Îl aflăm în „Romanul Tebei", operă anonimă în versuri din Franța evului mediu, în scrierile lui Corneille, Racine, Voltaire și Schiller, în pînzele celebre ale lui Cocteau, Ingres și Moreau, în muzica lui Purcell, Mendelsohn-Bartholdy, Stravinsky și Honegger și prin Enescu, Oedip ajunge, într-o nouă viziune, la noi.

„Ce subiect măreț! spunea muzicianul român. Să înfrunt antichitatea în ce are ea mai mare ca frumusețe, mai legendar și în același timp mai uman. Oedip mi-a stăpînit mintea un sfert de veac și mi-a luat zece ani de muncă". (B. Gavoty: „Amintirile lui George Enescu").

Este opera de sinteză a creației componistice a lui George Enescu, pe care Arthur Honegger o considera ca **„opera suverană a unuia dintre cei mai mari maeștri"... „de o absolută originalitate și de o forță dramatică formidabilă".**

A fost scrisă pe libretul lui Edmond Fleg care contopește cele două cunoscute tragedii ale lui Sofocle — „Oedip" și „Oedip la Colona" — și alătură o parte de creație originală.

Premiera, de un răsunător succes, a avut loc în martie 1936 pe scena Operei Mari din Paris. Nu de mult a fost interpretată cu același succes de ansamblul teatrului „La Monnaie" din Bruxelles.

Pe scena Teatrului de Operă și Balet al R. P. R. e montată acum, ea avînd scenă suprapusă, o tobă mare, un fel de tipsie ușor înclinată spre sală. E locul pe care se vor desfășura, pentru prima oară în țara noastră, cele

Maria MOSCU

● (Continuare în pag. 4-a)

Cu prilejul turneului Teatrului Național din Cluj, care a prezentat piese din repertoriul acestei stagiuni pe scenele bucureștene, publicul Capitalei a putut cunoaște cîteva din tinerele talente clujene. Printre ele se numără și VIORICA CERNUCAN-POPA, interpreta Isabelei din piesa „Măsură pentru măsură" de W. Shakespeare.

Fotografia: Mihai POPESCU

5 minute cu artista poporului LILY POOR

În lumea teatrului, ca și în aceea a spectatorilor — în deosebi a celor din Ardeal — numele artistei Lily Poor, de la Teatrul Maghiar de Stat din Cluj, este bine cunoscut. În cei 48 de ani ai săi de teatru, Lily Poor a aureolat deseori scena diferitelor teatre din țara noastră, prin strălucita interpretare dată unor roluri de mare anvergură. De altfel, prodigioasa sa carieră artistică a fost încununată în anul 1951 cu titlul de artistă emerită, iar în anul 1957 cu înalta distincție de artistă a poporului din R.P.R.

Stînd de vorbă cu neuitata interpretă a Gertrudei din valoroasa piesă a lui Katona Iozsef „Bánk-Ban" am desprins tot mai multe afinități cu o altă mare artistă a poporului de la noi: Lucia Sturza-Bulandra. Discutînd despre relațiile de strînsă colaborare dintre actorii români și maghiari din teatrele noastre, Lily Poor „atacă" și subiectul dorit, vorbindu-mi cu multă căldură de marea actriță bucureșteană.

— O cunosc bine pe Lucia Sturza-Bulandra, *ne spune Lily Poor.* O cunosc și o apreciez. Am văzut-o jucînd deseori și mi-am dat seama că e o mare artistă. Am făcut chiar împreună o neuitată călătorie de trei săptămîni la Moscova, în anul 1951, în care timp am avut multe să ne spunem... M-am simțit foarte bine alături de ea, ca și de ceilalți actori, tovarăși de călătorie: Aura Buzescu, Irina Răchițeanu, Maria Cupcea, Al. Finți, Marcel Angelescu, Gică Popovici de la Național ieșan...

— *Și... ați descoperit cumva afinități comune cu Lucia Sturza Bulandra?*

— Firește. Mai întîi... vîrsta, care apropie în mod firesc actrițele de aceleași preocupări, aceleași roluri. Față de multitudinea de roluri jucate de directoarea „Municipalului", nici eu nu mă las mai prejos; am interpretat în viața mea peste 500 de roluri... Îmi place, de asemenea, selecția pe care o face Lucia Sturza-Bulandra asupra repertoriului. Ca și ea, am depus mult suflet la interpretarea unor roluri de prestigiu, ca cel al Vassei Jeleznova din piesa cu același nume de Maxim Gorki, ori cel al bunicii din „Citadela sfărîmată" a lui Horia Lovinescu. Mai sînt apoi amintirile... Pe-ale Luciei Sturza-Bulandra, din volumul său le-am citit cu multă plăcere... Îi voi urma și eu, în curînd, pilda...

— *De fapt, care a fost cea mai frumoasă amintire din cariera dvs.?*

— Amintirile îmi sînt toate dragi... *ne răspunde surizînd amabila noastră interlocutoare.* De fiecare rol, pe care l-am repetat cu înfrigurare și l-am interpretat — întotdeauna cu puțină emoție — în fața unei săli pline, mă leagă cîte o amintire scumpă. Aceasta fie că este vorba de rolul „Mașei" din „Cadavrul viu" de Tolstoi, al Julietei din „Romeo și Julieta" de Shakespeare, sau al Evei din „Tragedia omului" de Modách, fie de rolurile principale jucate în anii din urmă în piesele „Bánk-Ban" de Katona Jozsef, „Nu pot trăi fără muzică" de Moricz Zsigmond, „Fiii omului cu inima de piatră" de Jokai Mor, „Un om obișnuit" de Leonid Leonov.

Cum să nu am amintiri de neuitat, cînd acum — în acești ani în care noi actorii ne bucurăm de condiții deosebite, de prețuire — am avut prilejul să interpretez roluri din cele mai complexe, mai variate, începînd cu cel al unei soții de miner din piesa „Minerii" a lui Mihail Davidoglu și sfîrșind cu cel al femeii-ministru din interesanta piesă a lui N. Virta „Undeva în Europa"? Cum să nu-mi amintesc cu plăcere de faptul că aci, la Cluj, am avut ocazia să joc rolul principal într-o piesă interpretată numai de femei — 13 la număr — și anume din piesa „Casa Bernardei Alba" de scriitorul spaniol progresist Frederico Garcia Lorca?

— *Totuși...*

Mircea SCRIPCA

● (Continuare în pag. 4-a)

LA MINUS 81 GRADE!

Corespondență specială pentru „MAGAZIN"

Aproape singurele informații de care dispuneau oamenii despre regiunea de sud a globului, Antartica, erau cuprinse în jurnalul savantului australian Douglas Mowson. Iată cum era caracterizată această regiune: „O lume înspăimîntătoare a pustiului, furiei și groazei. Ne poticnim mereu luptînd cu bezna haosului. Rafalele necruțătoare de vînt, asemenea unui coșmar răzbunător, ne lovesc, ne împung, ne îngheață. Zăpada ne orbește și ne sugrumă". *Într-o altă filă a jurnalului acestui om sobru și echilibrat se poate citi:* „Ne-am instalat pe marginea unui continent incomensurabil. Am descoperit o țara blestemată... împărăția zăpezilor și a vînturilor napraznice..."

De mulți acestei „țări blestemate" s-a apropiat, acum doi ani și jumătate, prima expediție științifică sovietică. Era regiunea aceea necunoscută, cea mai aspră și plină de taine din Antarctica. Navigatorii au fost întîmpinați de banchize, insule, stînci submarine și, la capătul drumului, de un mal de gheață ripos, neprimitor, de la care a început un urcuș pe zăpadă pînă spre adîncurile continentului. Pe

Un avion aduce noi materiale și provizii

mai au fost depozitate 8500 tone de material de construcții, mașini, aparatură științifică. În timp ce descărcarea vasului „Obi" continua încă, constructorii ridicau primele căsuțe ale viitorului „Mirnîi", construiau pavilioane, stațiunea electrică, postul de radio, ateliere, magazii, creau laboratoare. De atunci încă, membrii expediției erau convinși că se află pe continentul Antarcticii, lucru despre care vorbeau nu numai cercetările precedente ale savanților, ci și zborurile proprii de recunoaștere și studiere a împrejurimilor. Cercetările ulterioare ale expediției sovietice au pus însă într-o nouă lumină orășelul Mirnîi. El se află nu pe continent, ci pe o insulă ce se situa cam la 400 km. la sud de coasta adevărată a continentului.

La 11 februarie 1956, Mirnîi a fost inaugurat. Pe insula necunoscută pînă atunci, s-a înălțat drapelul de stat al Uniunii Sovietice. Aceasta a fost prima victorie a expediției sovietice de care s-au legat altele și altele.

Capricille Antarcticii

Pornind spre Polul magnetic sudic a plecat, în sănii trase de tractoare, o grupă specială de cercetători. Scopul marșului consta nu numai în adunarea de date și observații despre o regiune, care pînă atunci nu fusese vizitată de nimeni, ci și în studierea practică a posibilităților pătrunderii departe în adîncul continentului cu mijloace terestre. Trenul de sănii, învingînd mari greutăți, a ajuns la 370 km. de Mirnîi, unde la înălțimea de 2700 m., membrii expediției au înființat stațiu-

AL. CÎMPEANU

● (Continuare în pag. 2-a)

ZÎMBETELE CRIZEI

Domnul Robert Knight (Robert Cavalerul) stătea prăbușit pe spate, într-un fotoliu adînc. În fața lui era desenată, negru pe alb, o spirală: cînd începea să se învîrtească, îți făcea privirile tirbușon. O lampă puternică, virită în ochi, îl obosea și mai tare. Se aprindea, se stingea, se aprindea, se...

— *Dormi! Ți poruncl dulce domnul Richard Mikesell. Dormi...*

Ochii domnului Knight — un om serios, conducătorul unui mare birou de vînzări din San Diego-California — începură să se învîrtească ușurel, ca niște căluși înainte de a lua viteză. Adormi.

Hipnotizatorul știa dinainte ce vrea clientul de la el, ce vor toți de la el, de ce se înghesuie acuma cu toții la el, — dar, mai mult ca să-și facă datoria, întrebă blînd:

— *Tot „recesiunea"?*

Un zguduitor oftat afirmativ scăpă din pieptul clientului.

— *Ascultă-aicea! porunci mister Mikesell. Chestia asta cu criza e scornită. Legile economice obiective sînt o invenție a roșilor. Nu există legi d-astea și fii, te rog, mai vesel, zîmbește!*

Adormitul Knight începu să-și smucească buzele. Încerca să zîmbească,

Sergiu FARCAȘAN

● (Continuare în pag. 3-a)

Hipnotizatorul la lucru. Încă puțin și șeful firmei comerciale, adormit în fotoliu, va uita de criza economică și va fi încredințat că economia capitalistă e în avînt.

Școala soiurilor

O vizită la centrul experimental de la Tîncăbești

Pe la jumătatea drumului București-Ploești mai precis la kilometrul 29 al șoselei naționale, autobuzul de Periș cotește la stînga, pentru a parcurge ultimii kilometri din traseu. Pe toată această parte a rutei călătorului îi este dat să vadă întinderi imense, cu diferite semănături, cu grădini și livezi ce aparțin în mare parte gospodăriei agricole de stat Periș.

Pentru trecătorii mai puțin inițiați în ale agriculturii, o porțiune de cîteva sute de metri de pe partea stîngă a drumului, nu departe de satul Tîncăbești, constituie o adevărată surpriză: semănături de tot felul, așezate în mici parcele dreptunghiulare, unele ce dau în pîrgă, altele ce-și mai păstrează încă culoarea verdelui crud, contrastînd între ele ca florile într-un parc. Acest peisaj cuprinde rodul muncii mai multor amelioratori din țară și de peste hotare, care s-au străduit ani de zile pentru crearea unor soiuri noi de plante agricole. Aici, la centrul experimental Tîncăbești, fiecare soi are de trecut... examenul producției. Este o adevărată școală a soiurilor.

O colecție unică

Cu doi ani în urmă, din terenul gospodăriei de stat Periș s-au desprins circa 50 de ha. care au căpătat destinația experiențelor. Așa a luat ființă centrul experimental Tîncăbești. Zeci de soiuri de grîu sau porumb, de orz sau floarea-soarelui au fost aduse aici spre examinare. Unele sînt în „culturi comparative de concurs", în vederea raionării celor mai bune, altele — doar în „colecție"; toate însă, prezintă interes pentru cercetări.

În ceea ce privește colecția, trebuie spus că ea numără peste 300 de soiuri și este unică în țară. În cîmpul de colecție, soiurile străine își fac „aclimatizarea", după care o parte din ele — care dovedesc „aptitudini" — trec mai departe în rețeaua de stat pentru încercarea soiurilor.

În colecție soiurile sînt ținute un an. În acest timp, în afară de „observațiile de vegetație", se fac o serie de analize în cîmp și în laborator. La porumb, bunăoară, se notează lungimea tulpinei, numărul știuleților, forma bobului etc. Rezistența la cădere a păioaselor — condiție importantă pentru mecanizarea recoltării lor — este dovedită, printre altele, cu ajutorul unui dinamometru original — construit la centrul experimental.

Tot ceea ce se face în cîmp este o treabă migăloasă, care cere atenție și multă răbdare. Nici munca de laborator nu-i mai simplă. Aici am găsit-o pe tînăra ingineră Luisa Ciorbaru, care nu numai că... despica paiul în patru, dar îl tăia subțire de tot, pentru a-l privi și la microscop.

„Analizele noastre nu se opresc aici — ne-a spus ingineva Ciorbaru. *Ele vor continua — după recoltare — la laboratorul de analize fizico-chimice și de panificație al Comisiei de Stat pentru încercarea soiurilor".*

Grîul Arnăut...

Înainte vreme, grîul Arnăut (denumit și grîu tare) era renumit în țara noastră, în deosebi în Moldova și Dobrogea, unde se cultiva pe suprafețe întinse. Cu timpul însă, fiind grîu de primăvară (ceea ce înseamnă că producea mai puțin decît grînele de toamnă) Arnăutul a fost înlocuit cu alte soiuri.

Arnăutul despre care ne-am propus

Ing. V. CIAUȘU

● (Continuare în pag. 2-a)

Orzul a învins seceta

In acest număr:

Reportajul trimisului nostru special

IMAGINI ETIOPIENE

100 de ani de la nașterea

marelui PUCCINI

Şcoala soiurilor

(Urmare din pag. 1-a)

să vorbim — în urma „recomandării" făcute de inginerul Mihai Croitoru, șeful centrului experimental — este un grîu de toamnă. Mai bine zis este grîu Arnăut de toamnă de Studina, fiindcă la stațiunea experimentală agricolă-Studina a fost selecționat din grînele locale. Originea acestui grîu nu este încă lămurită. Se știe doar că țăranii din sudul regiunii Craiova, cei de prin părțile Neamțului, cultivau de zeci de ani acest grîu în amestec cu grîul moale.

La centrul experimental Tîncăbești grîul Arnăut se află în al treilea an de experimentare. Din cei doi ani încheiați, reiese o producție medie de peste 2000 kg. la ha. Dacă comparăm cu recolta grîurilor de primăvară, grîul Arnăut de toamnă este mult mai productiv. Făcînd această comparație, ajungem să arătăm utilitatea acestui grîu. „Face pîine mai bună" — vor fi tentați să creadă unii. Nu. Întrebuințarea lui este alta. Avînd bobul sticlos, bogat în gluten, grîul Arnăut va rezolva o problemă capitală a industriei noastre alimentare și anume fabricarea pastelor făinoase dintr-un material superior.

...Şi alte soiuri de perspectivă

Tot la grîu, inginerul Croitoru ne-a prezentat soiul „Bulgaria 301", creat la Institutul de cercetări agrotehnice din Kneja (R. P. Bulgaria), și liniile „Cluj 49/554"—„Bărăgan 50", create la noi în țară (la stațiunea experimentală agricolă Cluj și respectiv la stațiunea experimentală agricolă Mărculești). În cei doi ani de experimentare, acestea au dat producții de peste 2000 kg. la ha., depășind soiul martor—A 15 — cu cîteva sute de kg. Soiul „Bulgaria 301" are perspective de răspîndire în cîmpia Dunării.

La orzul de toamnă s-au remarcat soiul „Betta 40", importat din R. P. Ungară și o linie românească — „Cenad 345". O producție (medie pe doi ani) de peste 2600 kg. la ha. a dat și ovăzul de primăvară „I.C.A.R. 878".

În carnetul meu mai am notate și alte soiuri valoroase. Multe din acestea sînt date în producție. La floarea soarelui de pildă, soiul sovietic „VNIIMK 8931" s-a dovedit a fi foarte bogat în ulei. Menționăm, de asemenea, hibridul simplu de porumb „Local de Moara Domnească și I.C.A.R. 54" care a dat producții medii de 4000 kg. boabe la ha., precum și o serie de hibrizi dubli.

Ultima notiță a consemnat rezistența la secetă a orzului de toamnă — soiul Cenad 396. Deși pămîntul prezintă crăpături mari și adînci, plantele de orz au crescut și s-au dezvoltat normal. După evaluările făcute, producția probabilă va fi de circa 3000 kg. la hectar.

„Căldurile din luna mai — ne-a spus inginerul Croitoru — *au constituit pentru noi un minunat prilej de verificare a soiurilor, sub aspectul rezistenței lor la secetă. Această însușire fiziologică nu lipsește nici unui soi de perspectivă".*

★

Activitatea de lărgire a sortimentului de soiuri la centrul experimental-Tîncăbești continuă. Chiar din acest an, Comisia de Stat va primi alte soiuri pentru această țară. Ele vor fi de un real folos pentru ameliboratorii din țara noastră, în munca de încercare a soiurilor și în general pentru a da producției soiuri din ce în ce mai valoroase.

Ing. V. CIAUȘU

Bună dimineaţa, cîmpuri înfrăţite!

(Urmare din pag. 1-a)

de angajamentul pe care muncitorii și tehnicienii uzinelor „Semănătoarea" și l-au luat în fața partidului, cu ocazia consfătuirii de la Constanța de a da agriculturii socialiste pînă la începutul lucrărilor agricole de vară: 3.000 de combine cerealiere pentru recoltat grîul, lucrate cu grijă și capabile să suporte cu succes contactul cu întinderile de pămînt atît de variate ca relief ale țării.

În curtea fabricii, șirurile de combine CI așteaptă recepția Ministerului Agriculturii și Silviculturii pentru a putea fi apoi expediate acolo unde este nevoie de folosirea lor.

Secția de montaj este, într-un fel, axul producției, aici se montează întîi subansamblele, iar apoi în cadrul montajului general combinele prinzînd ființă, iau calea verificării, a rodajului și a „toaletei" de exterior. La una din marile mașini pentru găurit panourile de metal, brigada tov. Linte Alexandru, condusă de maistrul Grigore Constantin, este în plin lucru.

— Bună ziua.

Tînărul candidat de partid Linte Alexandru se uită la mine cu fulgerarea ochilor săi cenușii și apoi îmi răspunde scurt:

— Ziarist?

— Cam așa ceva.

— Pe scurt. Secția aceasta este secția de montaj. Panourile acestea de metal care le vedeți sînt găurite de această mașină, apoi trecînd prin alte operații, capătă forma dorită pentru a se asambla în corpul combinei.

Încercăm și reușim să fim brigadă fruntașă. Cîștigăm între 800-1000 lei pe lună. Mie-mi place fotbalul și filmele aviatice. Prietenului meu și tovarăș de lucru Toma Nicolae îi place dansul și cărțile despre băieți tineri și curajoși, care înfruntînd toate greutățile îndeplinesc scopuri nobile și constructive. Cam astă e tot ce se poate spune unui ziarist. Restul... avem mult de lucru.

Puțin descumpănit, am zîmbit totuși în mine cînd l-am ascultat după cîteva minute prin vuietul dens al mașinii pe Linte Alexandru cîntînd cu glas ce abia se auzea, o doină cu inflexiuni ce dovedeau că lapidarul meu participant la discuție mai are și alte înclinații decît cele spuse mie.

Degetele uzinei

Un nume care sfîrnește doar interesul? Nu, este o realitate. Dacă mașina este pentru cei care lucrează mîna uzinei, secția de scularie care pregătește uneltele necesare ducerii la îndeplinire a procesului de asamblare a combinelor, poate fi pe drept cuvînt botezată: „degetele uzinei".

Aici lucrează muncitorii și tehnicienii cu cea mai înaltă calificare, reglînd la milimicromi dimensiunile celor mai variate unelte și fiind mereu atenți ca secția de scularie să fie cu un pas înainte față de nevoile întreprinderii. Nicolae Dincă, șeful unei brigăzi de matrițeri, este unul din cei mai cunoscuți și respectați muncitori.

— Am auzit peste tot unde am întrebat despre dumneata, numai cuvinte de laudă, tovarășe Dincă.

— Să nu mai spuneți asta a doua oară, pentru că atunci nu am să vă mai răspund nimic. Știți, laudele acestea sînt de multe ori o apă cam dulce pentru noi cei care sîntem obișnuiți să trăim lîngă foc și metal.

— Totuși, spune-mi ceva despre dumneata...

— Am muncit și muncesc. Este de altfel un lucru banal. Dumitale îți trebuie ceva mai senzațional, mai interesant. Aici, nu ai să prea găsești. Am făcut o seamă de inovații, am cîștigat diplome pe baza acestei munci. Cîștig destul de bine și știu că n-aș fi putut realiza nimic dacă n-aș fi avut alături de mine pe băieți ca Băian Tudor, și încă mulți alții care fac să ne simțim în cele opt ore de muncă și chiar după muncă un tot unit ce nu poate să-l despartă nimeni și nimic.

Nervul secundei

În uzinele „Semănătoarea" funcționează serviciul tehnologic. Cel mai interesant birou din acest serviciu mi s-a părut însă „biroul tehnologic pentru tehnica nouă". Înființat nu de mult, acest birou își propune ca sarcină principală să ușureze prin inovațiile tehnice la care lucrează și care vor fi puse în curînd în aplicare, munca la mașină, sub toate aspectele ei. În acest birou nu se fac lucruri care să aibă pretenție de „sfărîmare" sau „lărgire" a cuțărui sau cuțărul principiu din construcția de mașini sau din mecanică. Dar fiecare perfecționare realizată slujește imediat și de primă urgență nevoile cele mai stringente ale producției. Tocmai aici constă marea importanță, legătura indisolubilă cu practica pe care inginerii și tehnicienii acestui birou o desăvîrșesc cu fiecare zi. Eftinoiu Ioan este un tehnician care lucrează acum la un dispozitiv prin care piesa nu va mai fi prinsă în strung cu ajutorul mișcării manuale, ci printr-o simplă impulsie de aer comprimat. Este numai un exemplu și l-am ales în mod special nu dintre inovațiile cele mai complexe. Este numai un exemplu care vădește însă multă inventivitate și în special lupta migăloasă și încordată sub obișnuitul cotidian pe care fiecare om care este legat de mașină o duce cu secunda.

Eftinoiu Ioan mi-a spus:

— Uitați-vă, la aceste scheme și planuri. Ele sînt pentru mine formula, cheia, prin care am descoperit nervul secundei, l-am aflat mișcările și părțile lui ascunse. Prin aceasta cheie eu îi supun mie, îi fac să fie folositor băieților care lucrează alături. Cu fiecare cheie pe care noi o elaborăm aici, stăpînind și mai mult acest nerv al secundei mărim și mai mult cantitatea de produs pe unitate de timp.

— Ești căsătorit, tovarășe Eftinoiu?

— De la nervul secundei la soția mea este o cale cam lungă. Dar în sfîrșit... Sînt căsătorit și am doi copii. La noi în familie e un tablou interesant și sugestiv în același timp. Eu îmi dau peste puțin timp examenul de maistru. Soția mea urmează liceul seral și cred că nu mă face de rușine. Cei doi copii sînt la școală. Învățăm toți și o vom scoate la capăt în așa fel încît la sfîrșitul anilor de învățătură că ciocnim cu zîmbet larg paharul de vin al izbîndei.

★

Alături de linia de cale ferată pe care așteaptă vagoanele încărcate cu combine, se ridică impunătoare construcția noii turnătorii. Sînt două imagini: de o parte viitorul care-și înalță schelele de cealaltă parte banda neîntreruptă a vagoanelor care așteaptă să fie cuplate la locomotive pentru a străbate drumurile de fier ale țării încărcate cu combainele noi, cu metalul dornic de vibrația muncii.

Am stat de vorbă cu cîțiva muncitori agricoli din gospodăria de stat de la Dubrovăț din raionul Iași, care veniseră să preia cele trei combine ce le fuseseră livrate.

— De abia așteptăm să ne vedem pe cîmp la noi acasă și să încercăm puterea mîinilor acestora de oțel. Cred că o să facem treabă bună. Ne așteaptă grîul și cuptoarele mari pentru pîinea nouă din acest an...

...Odată cu primele fîșii luminoase și aurii ale soarelui, pe largile cîmpuri ale țării — în nord, pe podișul vălurit al Moldovei, în sud pe necuprinsul Bărăganului sau pe cîmpiile ardelene, brăzdate de ploi puternice, se aude vuietul sensibil și staționic al combinelor românești, rod de metal și măiestrie tehnică al muncitorilor de la uzinele „Semănătoarea".

....„Bună dimineața cîmpuri înfrățite"... rostesc parcă combinele pe pămînturile, imense covoare neîntrerupte de nici un hat, ale marilor unități socialiste.

Adrian BELDEANU

LA MINUS 81 GRADE!

(Urmare din pagina 1-a)

nea „Pionierscaia". „Pionierscaia" a cules o bogăție de date științifice unice.

Polul magnetic sudic nu era însă atins. Au început noi marșuri cu trenurile de sănii. Fără precedent a fost călătoria încununată cu succes de la 16 decembrie 1957, prin crearea stațiunii de observație „Vostok", la 1410 km de Mirnîi. Peste două luni s-au bătut oamenii cu cele mai năprasnice forțe ale naturii pe cel de-al șaselea continent. De abia pornit la drum, după 56—60 km, trenul de sănii a nimerit la marginea unei crăpături ce s-a ivit în cupola de gheață care te desparte de continent ca de o altă lume. Avioanele porniră în recunoaștere și descoperiră un coridor ferit de rupturi. Tractoarele, remorcînd sániile în care se aflau căsuțele cercetătorilor își continuară drumul. Vînturile năpraznice duceau imense nori de zăpadă. La oprire, sániile erau acoperite în cîteva minute de zăpadă pînă la acoperișurile căsuțelor. Bătută de vînturi puternice, ea se întărea atît de mult că nici cu lopata nu putea fi tăiată. Oamenii surprinși de viscolul ce ridica în aer valuri de zăpadă uscat, își pierdeau orientarea, pentru că ceața de omăt, cristalină, ascundea totul în față, la distanță de cîțiva metri. Mari greutăți creau în calea drumurilor radiațiile solare, neobișnuit de puternice în Antarctica. Reflectîndu-se pe vremea spulberată a continentului de gheață, radiațiile o rîndui se reflectau pe nori, producînd așa-numitul fenomen al „reflexului glacial". Repetîndu-se de nenumărate ori, aceste reflexe creează o asemenea dispersie (împrăștiere) de lumină încît devine cu neputință să deosebești reliefuł suprafeții înzăpezite și să găsești linia orizontului.

Ajungînd cu mari greutăți dincolo de „Pionierscaia", trenul nimeri într-o zonă compactă, „înzestrată" cu colțuri de gheață. Dinții conici ca de oțel făceau insuportabilă călătoria pe sănii și nu permiteau aterizarea avioanelor.

Ciudat, plin de taine este acest continent, Antartica.

Iată că zona „dinților colțuroși" fu trecută de expediție. Începînd cu kilometrul 640, locul ei îl ia o regiune cu o zăpadă foarte măruntă și atît de spulberată încît tractoarele se împotmoleau pînă la carburator. Avioanele cu schiuri veniră din nou în ajutorul expediției. Dar aterizate pe această zăpadă, ele pierdeau posibilitatea de a se ridica în aer, întrucît schiurile lunecau pe loc, ca pe asfalt. Peste toate acestea, valurile de vînt treceau cu 50 metri pe secundă, iar termometrul arăta minus 70 grade. Ce era de făcut? Înapoi, la Mirnîi, nici decum. S-a străbătut doar mai mult de jumătate drum. Trebuiau create „șosele". Ar fi fost de folos apa. Oceanul înconjura din toate părțile continentul, dar unde este Oceanul? Au venit în ajutor bidoanele de carburanți. Au fost vărsate benzină și ulei de-a lungul proiectatei „șosele" și li se dădu foc, creîndu-se adevărate magistrale de gheață. Avioanele își luară zborul, tractoarele porniră mai departe spre inima Antarcticii. Și așa, după 69 de zile, expediția a ajuns la punctul dorit, unde a fost creată cea de-a cincea stațiune sovietică „Vostok".

Începutul anului acesta fu marcat prin întemeierea stațiunii „Sovietskaia" la 1420 km. de Mirnîi, în centrul continentului necunoscut, la înălțimea de 3700 m deasupra nivelului mării. În felul acesta expediția sovietică din Antartica desfășoară în prezent observații științifice permanente la șase stațiuni din 24 cîte există pe continent.

Timp de aproape o jumătate de secol a dominat părerea că Antartica este fără putință de îndoială un continent. (Cel de-al șaselea continent al pămîntului). Această părere s-a bazat pe cercetările cunoscutelor expediții ale lui Skott, Amundsen, Scheklton și Mowson, care la începutul veacului nostru au stabilit că în regiunea Polului Sud se află o imensă cupolă de gheață atingînd înălțimea de 2-3000 de metri deasupra nivelului mării. În ultimii ani, ideea existenței celui de al șaselea continent a început să șchipăteze. La îndemnul oamenilor de știință s-au adoptat metode de cercetări noi, seismografice. În ultimii doi ani expediția sovietică a întreprins o amplă cercetare seismografică în sectorul indian al Antarcticii, pe o linie ce se întinde la 370 km. de mal. S-a constatat că pe o mare parte a regiunii, suprafața gheții se află sub nivelul mării cu 300, 350, 450, 800 m. Cu alte cuvinte regiunea cercetată nu reprezintă altceva decît fundul mării înghețate. Grosimea învelișului de gheață atinge aici 1000-3500 m.

Problema „continent" sau „arhipelag" continuă să rămînă deocamdată taină. Academicianul Dimitri Șcerbakov arăta recent, într-un raport la sesiunea Academiei de Știință, că cercetătorii sovietici nu se îndoiesc însă în următoarea chestiune: chiar dacă există continent, dimensiunile lui sînt mult mai mici decît suprafața platoului de gheață, care îl acoperă și deci mai mic decît ni-l închipuim în prezent.

Profesorul David, renumit cercetător al regiunii Polului Sud, scrie că dacă s-ar topi acoperișurile de gheață ale Antarcticii, nivelul apelor în oceane pe întreg globul pămîntului s-ar ridica cu 15 m. Oamenii de știință sovietici au ajuns acum la concluzia că nivelul apelor pe întreaga lume s-ar ridica de fapt cu cel puțin 45 m.!...

La minus 81 de grade

Cercetările din Antarctica continuă. În țările participante s-a realizat un acord cu privire la prelungirea lucrărilor științifice peste termenul prevăzut de Anul Geofizic Internațional. Oamenii de știință își desfășoară activitatea în condiții grele, nemaiîntîlnite pe pămînt. Recent am citit o radiogramă din Antarctica prin care E. Tolstikov, șeful expediției, anunță că la 20 iunie, temperatura la stațiunea Sovietskaia a scăzut pînă la minus 81,2 grade. O asemenea temperatură a aerului a fost fixată pentru prima dată pe glob. La înghițoarea moscoviților tov. Tolstikov a răspuns prin radio că în ciuda condițiilor meteorologice grele, toți membrii expediției se simt minunat și realizează întocmai prevederile programului: Anul Geofizic Internațional în domeniul glaciologiei, magnetismului terestru, aerologiei și în toate celelalte domenii.

Desfășurarea lucrărilor în asemenea împrejurări neobișnuite este posibilă numai datorită condițiilor deosebite create de guvernul sovietic pentru cercetări. Căsuțele de lemn pe sănii în care locuiesc cercetătorii sînt astfel construite, încît temperatura în interior nu scade mai jos de temperatura obișnuită în blocurile moderne. Electrificate în interior și exterior, ele sînt prevăzute cu băi. Membrii expediției sînt minunat echipați. Oamenii dorm în saci căptușiți cu blană. Cînd lucrează în aer liber se folosesc de mănuși și de ochelari speciali. Fiecare om dispune de termofor electric pentru încălzirea mîinilor, picioarelor și pieptului. Se presupune că în curînd temperatura va scădea și mai mult. Poporul sovietic este însă sigur că cercetătorii săi eroici de la Polul Sud vor continua cu entuziasm lucrările aducîndu-și aportul la înflorirea științei mondiale.

Al. CIMPEANU

Dacă vrei să devii centenar...

Dintr-un articol publicat recent de profesorul Grigore Pitskelauri, doctor în medicină și directorul Institutului de igienă a muncii și a maladiilor profesionale din Georgia, am aflat o serie de date despre longevitate. Pentru că sîntem încredințați că problema vă interesează — și încă foarte mult — ne-am gîndit să vi le împărtășim și dvs.

Recent, în Georgia au încetat din viață cecenul Vhazitov Arsghiri și osetinul Tped Abzive. Aveau, fiecare „în parte" cîte 180 ani și erau cei mai bătrîni oameni din lume. Față de aceștia azerbaidjanul Mahmud Eivazov se poate socoti încă... în floarea vîrstei. El are 150 ani, și lucrează de aproape 140 ani în agricultură. Așa „tînerel" cum e, mai muncește și acum în grădina colhozului și nu-i face de ris pe cei 160 nepoți și strănepoți ai săi. M. G. Bendeliani, din localitatea Kelasuri, districtul Suhumi, are vîrsta de 125 ani și a renunțat de curînd la munca sa de pădurar numai la insistența familiei, iar Suleiman Arhba din Tkvarseli, în vîrstă de 124 ani are toată dantura intactă.

Expediția făcută de Institutul de igienă a muncii și a maladiilor profesionale a stabilit că în Georgia trăiesc circa 10.100 persoane avînd vîrsta de 90 ani și peste 90 ani. Ea a studiat în amănunt condițiile sanitare și igienice, viața și starea sănătății a 1000 persoane foarte vîrstnice și a ajuns la concluzii interesante. S-a constatat că în general femeile se conservă mai bine decît bărbații care, din cauza abuzului de tutun se îmbolnăvesc de arterioscleroză, de inimă, de glande etc. Cercetările întreprinse, de altfel ca și numeroase cazuri de longevitate, au arătat că munca are un rol important în conservarea forțelor intelectuale și fizice.

Izbitor este și faptul că din cele 1.000 persoane cercetate, numai cinci femei sînt celibatare. Restul au familie și o descendență numeroasă. Demn de atenție este și regimul alimentar al acestor persoane. Ei mănîncă de 3—4 ori pe zi, la ore fixe, și nu mîncăruri deosebite de-ale celorlalți. În afară de carne, legume și produse lactate în alimentația lor intră fasole uscată, mămăliga, brînză, laurt și mîncăruri sărate și condimentate. Mulți dintre bătrîni socotesc că au ajuns la această vîrstă înaintată pentru că au mîncat multe fructe, mulți struguri și miere. În ceea ce privește băuturile alcoolice și vinul cu toții sînt moderați. Din cei 1000 de bătrîni consultați (majoritatea nu fuseseră examinați niciodată pînă atunci de un medic) numai 4 fumează mult. 168 fumează cu măsură, iar restul deloc. Bătrînii au arătat cu exemple luate din viața lor personală nocivitatea tutunului și au transmis tinerilor sfatul că „dacă vor să ajungă la vîrsta lor" să nu fumeze.

A APĂRUT
REVISTA ILUSTRATĂ
DE SPORT

STADION

Nr. 12

Din sumar:

- Emoții în lumea voleiului.
- Grijă în sportul nautic.
- Campionatele internaționale de tenis.
- Itebiada.
- Sărbătoarea atletismului școlar.
- Fotbal.. Fotbal... Fotbal...
- Televizorul „Stadionului".
- Cuvinte încrucișate, umor, etc.

POŞTA Redacţiei

CIOSU CONSTANTIN — Moinești: Realele dvs. posibilități, vădite în desenele trimise, ne determină să vă îndemnăm la stăruință în această direcție. Desenați, dar îndreptați-vă atenția spre teme actuale; demascați birocratismul, huțiile, împăciuitorismul, manifestările cosmopolite. Așteptăm astfel de desene.

UN GRUP DE CITITOARE DIN TG. JIU: Pentru a vă procura vederi din patrie, vă sfătuim să vă adresați O.N.T. Carpați, Calea Victoriei 100 — București, precum și secției de turism a C.C.S. strada Calomfirescu 5.7 București. Veți putea primi îndrumări și sprijin.

PRIBISZ ELEMER — Tomnatec: Fotografia la care vă referiți reprezintă un instantaneu luat imediat după realizarea performanței amintite. Fotoreporterul a căutat să surprindă cît mai multă naturalețe și spontaneitate. Pentru bunele aprecieri, vă mulțumim.

CONST. S. THEODORESCU — București: Un reportaj despre Tulcea am mai publicat așa că, în direcția popularizării orașelor țării, materialul dvs., cel puțin deocamdată, nu ne face trebuință. Sub aspectul evocării personalității unui profesor înimos și luminat din Tulcea de-acum 35 de ani, iarăși e greu de folosit materialul, deoarece celui evocat îi lipsește tocmai numele și faptele sale unanim verificabile care ar putea face inteligibil elogiul. Cu părere de rău deci, amintirile dvs. nu le putem folosi.

ALEXANDRU FILIMON — Com. Bahnea — Stalin: Adresați-vă teatrului din Orașul Stalin, scrieți la Teatrul Național „I. L. Caragiale" din București precum și la Direcția Generală a Așezămintelor culturale din Ministerul Învățămîntului și Culturii.

GEORGE I. CORBU — București: Din cele multe epigrame adresate lui Păstorel reținem, fără supărare colaboratorului nostru:

Se certau doi inși pe stradă
Și își revărsau veninul
Pe revista „Magazinul":
Pomeneau de-o cronică
(Parcă... gastronomică)
Care cică-ar fi banală
Și în plus... săptămînală!

MARIANA BIRLADESCU: Agenția Română de Presă (Agerpres) are adresa: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii 1, București. Menționați pe plic „Serviciul foto".

COSTAN STELUȚA din Cluj ne scrie:

Cu nespusă bucurie
Vă trimit o poezie
La revista „Magazin"
Izvorită din senin
Despre Marea noastră
Neagră
Unde-am stat o lună
'ntreagă

Din inimă v-aș ruga
Dac-se poate publica
Să-i oprîți un coltișor
Pe margine-un locușor
La revista „Magazin"
Unde cu speranțe vin.

Și ne obligă să-i răspundem:

Pornită din inimă,
Poezia e banală
Vag sentimentală
Și artistic, minimă.
Rima sălătreață, —
Scrierea glumeață,
Uneori hazlie —
Nu e poezie.

DUMITRU NICOLAE — Pătrăuți — Suceava: În privința poeziei, vă spunem nu. E facilă, un exercițiu de versificație aproape școlărească. Pentru careu veți primi răspuns la „Poșta rebus".

UN GRUP DE FEMEI din Codlea: Vom lua în considerație propunerea. Așteptăm o nouă scrisoare, în care să ne consemnați acordul sau dezacordul dvs.

JEAN CIUCIU — Tr. Severin: Am reținut unul din desene (cel cu televizorul și cu aparatul de radio).

PIA CHIRIAC — Constanța: Am reținut din epigrame:

Unei eleve:
Iubește cartea, nu-i elevă
rea
Și se inspiră-adeseori din ea
Citind febril și cu viteză
Pe sub bancă, cînd dă...
teză

Poetului S. autorul unor versuri dedicate lui Ovidiu:
Că de Ovidiu te-ai legat
A fost, cred, o idee genială.
El, nefericitul, nu te-a
ascultat
Deci n-o să-ți poată cere
socoteală.

Unei poete pentru copii:
Ca o mămică vă iubește
Dar voi să fiți cuminți
copii!
Că de nu, vă pedepsește
Și iar vă face poezii..

DR. CRISTEA IOSIF — Baia Mare: Materialul este interesant. L-am reținut și sperăm, în funcție de spațiu, să-l folosim.

NOSIEVICI PAUL — Rădăuți: Din glumele primite reținem: „Deducție":

— Am văzut un tînăr care încerca s-o sărute pe fata dumitale — zise un intrigant.

— Și-a sărutat-o? — făcu curioasă mama.

— Nu.

— Atunci nu era fiica mea.

Și gluma „De frică"...

— Cum, te-a amenințat și-apoi te-a sărutat?

— Da, mamă — rosti fata. Mi-a spus: „Dacă țipi nu te mai sărut!"

ALEXANDRU MOLDOVEANU: Versurile dvs. nu sînt lipsite de calități, mai cu seamă că, așa cum ne mărturisiți, preocupările dvs. sînt departe de cele literare. Mai stăruiți — vă sfătuim să și încercați să frecventați un cenaclu literar, de pildă cenaclul „Th. Neculuță".

SERVILUL: — Încîntat, tovarășe șef!...

Desen de C. FLORIAN

Ştiinţa şi VIAŢA

CEA MAI FINĂ SÎRMĂ

Conform unui procedeu nou, pus la punct de Institutul de Metalurgie al Academiei de Științe, din U.R.S.S. se poate fabrica dintr-un singur proces tehnologic sîrmă izolată de cea mai fină calitate, fără laminare, trefilare și izolare consecutivă.

De inductorul unui generator de înaltă frecvență se apropie un tub de sticlă, în care se introduce o bară metalică. Sub influența curenților de înaltă frecvență, metalul începe să se topească, iar capătul tubului de sticlă se moaie. Cîmpul magnetic al inductorului ține în suspensie picătura. Aceasta începe apoi a se întinde. Din picătura conică se trage necontenit un fir extrem de fin, îmbrăcat în înveliș de sticlă. El trece printr-o instalație de răcire care-i reglează grosimea sîrmei, apoi firul este bobinat pe un tambur. Dintr-o picătură se poate trage un fir de „microsîrmă" lung de doi kilometri!

Instalația permite aducțiunea neîntreruptă de sticlă și metal. Sîrma astfel fabricată are o mare rezistență electrică și mecanică. Aparatele în care este întrebuințată, se disting prin marea lor sensibilitate.

Fereastră spre viitor

O PRIVIRE ÎN BUCĂTĂRIE...

Rubrica noastră s-a ocupat pînă acuma de multe aspecte ale viitorului: în metalurgie, în industrie, în medicină, în tehnică... Dar... să pătrundem astăzi într-un domeniu mai puțin frecventat... bucătăria.

Așa dar... care va fi aspectul bucătăriei viitorului? Să gîndim logic. Într-o bucătărie este nevoie, mai întîi, de materie primă — de alimente.

Conform rețetelor, pentru o anumită mîncare este nevoie, să zicem, de 300 grame de carne, 1500 grame de cartofi, zarzavaturi, și așa mai departe. Dar... unde se găsește această rețetă? Într-o carte de bucate? Nu, așa ceva nu mai e necesar. Creerul electronic al casei a înmagazinat în memoria sa magnetică cîteva sute de rețete. Gospodina nu are decît să aleagă. Apasă pe un buton și...

Și creerul electronic furnizează o listă exactă a tuturor ingredientelor necesare: carne, legume, pîine, făină, grăsimi. Lista este introdusă atunci într-un aparat automat — succesorul telefonului de astăzi — care o transmite magazinului alimentar cel mai apropiat. Marfa este livrată într-un sfert de oră.

Între timp, gospodina a plecat de acasă, — s-a dus desigur la serviciu sau la alte treburi. Nu are nici o grijă: bucătarul automat se ocupă singur de gătirea mîncării.

Cartofii sînt curățați automat și spălați. De asemenea, zarzavaturile sînt curățate, spălate, carnea este dezinfectată și în general toți germenii pe care aceste alimente ar putea să-i conțină sînt distruși prin metode fizice — poate prin ultrasunete, poate prin iradiații scurte.

După aceea, începe fierberea sau gătirea. În jurul automatului bucătar nu se simte căldura: încălzirea se face cu ajutorul curenților de înaltă frecvență. Grătarul este realizat cu ajutorul razelor infraroșii.

A venit ora mesei. Toată lumea se așează în jurul mesei care, deocamdată, este goală. Dar nu pentru multă vreme. O bandă rulantă aduce iute felurile de mîncare comandate. După terminarea mesei, farfuriile și tacîmurile sînt luate automat și spălate.

...Am impresia că am „sărit peste cal". Dacă toate acestea se vor face automat, atunci cine va mai primi laudele pentru „excelenta mîncare"? Și... mi se pare de asemenea că sînt cam prea multe mașini excepționai de sensibile puse la treabă în bucătărie.

Ing. I. T. PREDESCU

O MAȘINĂ DE CUSUT ELEGANTĂ

În Uniunea Sovietică, inginerii colaborează mereu mai mult cu artiștii. Scopul lor: obținerea unor aparate, unelte sau instrumente de muncă nu numai de bună calitate, dar și cu o prezentare frumoasă, care să atragă și să încînte privirea.

Iată, în fotografia noastră, planul unei noi mașini de cusut universale, care se va construi în U.R.S.S. Această mașină universală, cu pas variabil, are linii plăcute ochiului și îmbină aspectul său atrăgător cu înalte calități tehnice.

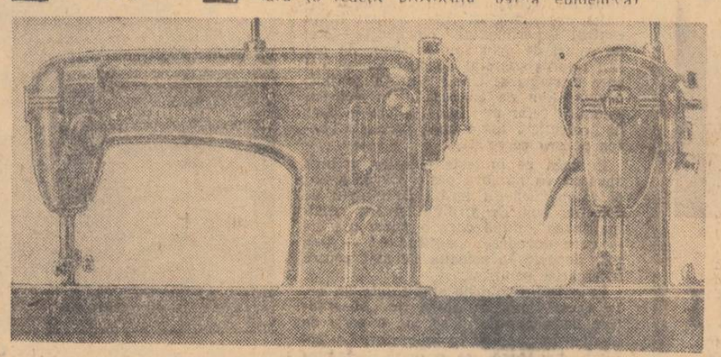

Grefe umane din oase de animale

Recent s-a descoperit că prin tratarea oaselor de vită sau alte animale cu un solvent organic — etilendiamină — care dizolvă materiile organice susceptibile de descompunere, se obține un material alb, ușor de prelucrat și extrem de poros, care nu se mai descompune, putînd fi păstrat un timp determinat și sterilizat cu ușurință. Acest material poate fi transplantat la om fără nici o dificultate. În acest scop oasele astfel tratate sînt sfărîmate în bucățele de diferite dimensiuni, în funcție de mărimea grefei de efectuat și îndesate în locul în care urmează a fi reconstituit țesutul osos.

Oasele „anorganice" obținute în felul arătat mai sus deschid perspective cu totul noi în chirurgia ortopedică și chirurgia dentară. În septembrie 1956 ele au fost utilizate pentru prima oară la om, pentru „repararea" unui os calcaneu zdrobit. În chirurgia dentară se preconizează folosirea lor la refacerea oaselor maxilare după o extracție dentară și experiențele făcute au dat rezultate foarte bune.

DIAGNOSTICUL ICTERULUI

În clinica de Nas-Gît și Urechi din Tg. Mureș, un medic specialist a adus o contribuție importantă la cunoașterea icterului. El a dovedit de curînd, că există o legătură evidentă între reacția vestibulară (o reacție provocată în urechea internă) și felul icterului. După reacția pe care o constată, medicii pot afirma dacă este vorba de un icter provocat de pildă de astuparea canalului prin care se scurge fierea, sau dacă boala este datorită unei infecții (hepatită epidemică).

Stație electrică... pe cap!

Știți, desigur, că lumina poate fi transformată în energie electrică. Această transformare este realizată, de pildă, de fotoelemente cu semiconductori cu siliciu.

De curînd, a fost construită o cască care conține o întreagă stație electrică, bazată pe însușirea

arătată mai sus. Casca se poartă, ca orice cască, pe cap. Razele soarelui izbesc fotoelementele situate deasupra căștii și astfel produc electricitate, în cantitate suficientă pentru a alimenta un post de radio de emisie și recepție. Aparatul este prevăzut cu patru mici acumulatori de nichel și cadmiu, care asigură funcționarea aparatelor de radio și în cursul nopții.

Filmare în inimă

Pentru urmărirea funcționării valvelor inimii, un chirurg japonez a construit un cardioscop minuscul, care poate fi inserat în inimă printr-o tăietură lungă de numai 10 mm. Pînă în prezent detectarea neregularităților în funcționarea inimii se făcea prin pipăire cu degetul. Noul cardioscop poate fi adaptat și pentru filmarea interiorului inimii.

meridiane meridiane meridiane meridiane meridiane

IMAGINI ETIOPIENE

Note de drum ale trimisului nostru

Multe amintiri se deșteaptă cînd te așterni să scrii despre cele văzute și auzite prin țările pe care le-ai colindat. Și atuncea, greutatea cea mare e să alegi și apoi să te hotărăști ce anume dai cititorului spre a-l ajuta să vadă — cît mai aproape de ceea ce sînt aevea — acei oameni și acele locuri depărtate.

Vizita pe care am făcut-o în Etiopia, mi-a permis întrucîtva — atît cît poate să-ți permită o țară de aproape 1.200.000 km² — să-mi alcătuiesc o imagine a acestei îndepărtate și extrem de interesante țări din continentul african.

Mulțimea contrastelor este, după părerea mea, trăsătura cea mai interesantă a Etiopiei. Ele apar, surprinzătoare, în toate manifestările de viață, într-o procesiune nesfîrșită. De la torente răcoroase de munte pînă la deșerturile uscate, de la vegetația tropicală, luxuriantă, la piscuri pleșuve, bătute de vînturi, de la șiruri nesfîrșite de munți, la cîmpuri nemăsurate. Multe lacuri și rîuri traversează țara. Cele mai multe sînt deosebit de frumoase și vegetația uimitor de bogată, încîntă ochiul celor care le privesc. Deosebit de interesant este să urmărești din avion șerpuirea **Nilului Albastru** care izvorăște din cel mai mare lac al Etiopiei, uriașul lac Tama. Să urmărești unduirea sa molcomă către apus, spre capitala Sudanului, — Kartum —, unde se unește cu Nilul alb și își urmează drumul către Egipt sub forma cunoscutului rîu **Nil.**

Deși platoul central etiopian este imens, el este totuși acoperit de munți de diferite înălțimi și mărimi, dintre care Ras Deshan atinge 16.000 picioare (5800 m.) și este unul dintre cele mai înalte vîrfuri din Africa.

În ceea ce privește clima, am plecat de-acasă încredințat că Etiopia, țară din apropierea Equatorului, trebuie să fie neapărat bîntuită de mari călduri și multă umezeală. Nimic mai neadevărat. Deși aproape de Equator, în cea mai mare parte a regiunilor vizitate: **Asmara** (fosta capitală a Eritreei pînă la alipirea ei de Etiopia); **Massaua** (cel mai mare port al Etiopiei la Marea Roșie); **Addis-Abeba**, (capitala țării); **Bishoftu** (frumoasă stațiune climaterică) și regiunea **Coca** unde se construiește cel mai mare baraj, pentru procurarea de energie electrică (cel mai important obiectiv al construcției economice a cărui capacitate energetică va fi de 1.000.000 kw. ore și va fi folosit pentru irigarea văii Auassului), — am aflat în timpul zilei o temperatură care nu depășea pe cea a primăverilor bucureștene, iar noaptea pe cele din timpul verii la Predeal. Desigur că se pot găsi însă medii mai înalte sau mai scăzute în deșert sau în regiunile muntoase. De aceea pot afirma că clima Etiopiei reprezintă o surpriză plăcută pentru cei ce vizitează această țară pentru prima dată.

Vorbind de contraste, cred că este interesant de spus cîteva cuvinte despre fauna acestei țări.

Africa de răsărit este cunoscută din manualele noastre, ca una din regiunile cele mai bogate în animale sălbatice. Toate sălbăticiunile care se găsesc în Kenya, Tanganica și Uganda se găsesc și în Etiopia. **„Din nefericire** — îmi spunea un inginer etiopian, Apte Selasie, — **hoardele fasciste ale ocupanților italieni nu s-au mărginit să ne extermine numai pe noi, instinctele lor criminale au lovit și animalele, care au fost distruse în multe părți ale țării".** Dar prin măsurile luate de guvern, numărul animalelor sălbatice a crescut în ultimii ani. Elefantul, taurul (buffalo), rinocerul, girafa, zebra și o mare varietate de antilope și gazele inclusiv Kudu african și orixul gratios se găsesc în număr mare în anumite regiuni ale țării. **„De asemenea leoparzi și alte feline le veți putea întîlni ușor în calea Dvs."** — ne-a spus amabilul Apte Selasie. Mărturisesc că i-am urmat sfatul dar le-am văzut doar... îndărătul gratiilor. În schimb vă pot asigura că am văzut în libertate, și destul de aproape, varietăți deosebit de interesante de gîște și rațe sălbatice, pe care le întîlnești pretutindeni unde-i o apă. De asemenea ne-a încîntat ochiul, coloniile de pelicani, flamingo, berzele, ibiși (considerați sfinți), potîrnichile, prepelițele, sitarii, porumbeii și cocoșii sălbatici. Și ca încheiere aș vrea să spun că în Etiopia sînt lesne de văzut — și i-am văzut de la o depărtare destul de respectabilă — de ce, e limpede — crocodili mari, solzoși, nelipsiți din majoritatea rîurilor și lacurilor etiopiene.

Și acum voi încerca să redau cititorului cîteva aspecte despre poporul etiopian, acest popor mîndru care nu a fost niciodată supus unei puteri străine.

Cîteva date istorice cred că sînt absolut necesare pentru început, le redau nu ca istoric, ci așa cum mi-au fost relatate și cum le-am verificat din documentele ce mi-au putut sta la îndemînă. Documentele existente încep prin a arăta că adevăratele origini ale poporului etiopian au rămas necunoscute: cea mai răspîndită versiune nu se bazează pe date științifice — este aceea că primele popoare au fost de origină hamitică și o imigrare semită a stabilit o încrucișare care a dat naștere poporului de azi al Etiopiei. Limba **amhară** vorbită astăzi în Etiopia derivă atît din limba ebraică cît și din cea arabă. Poporul etiopian deși nu este de rasă albă nu face parte nici din rasa neagră și nu prezintă nici una din trăsăturile comune rasei africane. În general etiopienii au o piele bronzată, iar mulți dintre ei sînt chiar blonzi, cu trăsături fine, ochi negri, buze subțiri și nasul drept.

Documentele consemnează puțin, te miri ce, și mai nimic, despre urmele istorice ale acestui popor. Se vorbește doar despre cîțiva exploratori și emigranți străini care au făcut unele însemnări despre istoria etiopiană. O parte din aceste scrieri au fost găsite dar nu prezintă o valoare științifică, și nici măcar documentară.

În vremea numeroaselor invazii a unor popoare vecine cît și a invaziei fasciștilor italieni, poporul etiopian a știut să lupte pentru independența sa, și în decursul celor 3000 de ani de cînd se cunosc date despre această țară, niciodată ea nu a fost subjugată de străini. De aceea poporul etiopian este mîndru de istoria sa și pe drept cuvînt. Etiopia este singura țară din Africa care nu a devenit colonia cuiva.

Poporul etiopian, azi în număr de aproape 18.000.000, are în frunte pe împăratul Haile Sellassie I-ul, care conduce statul feudal etiopian sub forma unei monarhii absolute în care parlamentul, (senatul și camera) consiliul de miniștri nu au decît un rol consultativ.

După cum glăsuesc documentele țării, și după cum am văzut personal, cel mai important factor în modernizarea țării revine educației poporului etiopian. Și împăratul Haile Sellassié I-ul atribuie cu adevărat multă însemnătate dezvoltării învățămîntului. În mesajul tronului din 2 decembrie 1957, el a spus că socoate învățămîntul drept un mijloc eficace de asigurare a bunăstării și prosperității. De remarcat e faptul, — de care etiopienii sînt foarte mîndri — că ministrul învățămîntului e însuși împăratul.

Despre felul cum Haile Sellassié I-ul se ocupă de învățămînt, vorbesc și următoarele cifre: (după eliberarea Etiopiei de sub ocupația italiană (1942) au început să fie puse bazele învățămîntului școlar modern) pînă în anul 1952 erau construite 200 de școli, în prezent există peste 615 școli. În privința numărului elevilor cifrele sînt tot atît de concludente: de la 60.000 de elevi cîți erau în 1952 azi sînt 120.000.

Cu toate aceste succese realizate Etiopia mai are un drum enorm de parcurs. Dau citat dintr-un document oficial etiopian care arată: **„Copiii sînt educați pe scară largă, la care cu cîțiva ani înainte nu visa încă nimeni în Etiopia. Rezultatele acestui program educativ nu sînt încă prea vizibile; fără îndoială că se vor face în curînd simțite. Actuala generație învață despre un alt mod de viață decît al lor și s-a purces deja la un schimb de vederi, la o transformare a viziunii lor".**

Pasajul respectiv l-am subliniat în mod intenționat pentru că aș vrea să vă redau înțelesul lui din cele văzute de mine cît și din discuțiile purtate asupra lui. El s-ar rezuma astfel: O caracteristică a nivelului cultural al poporului etiopian, cu toate eforturile deosebite făcute de conducerea statului în frunte cu Haile Sellassié I-ul, este încă analfabetismul, care bîntuie în proporție de 90 la sută din întreaga populație. Lipsa de intelectuali este deosebit de acută, aceasta se datorește și faptului că fasciștii italieni în timpul ocupației, au exterminat cea mai mare parte a intelectualității. Această lipsă a fost exploatată de păturile colonialiste care au trimis specialiști și tehnicieni pentru a ajuta (citește pentru a-și infiltra ideile și „cultura" în rîndul poporului etiopian) la conducerea diferitelor instituții publice. Astfel în posturile-cheie ale administrației de stat sînt mulți funcționari, americani, englezi, suedezi, danezi, francezi și în ultimă instanță cei din Germania occidentală. Iată după părerea mea, și a celor cu care am discutat acolo sensul pasajului subliniat. Deci atenție colonialiști, poporul etiopian vă avertizează, el nu mai dorește amestecul vostru, al modului vostru de „viață", el dorește să-și făurească o cultură proprie, un mod de viață al lor propriu. Ca unul care am văzut Etiopia și poporul etiopian doresc din tot sufletul ca etiopienii să-și realizeze, cît mai curînd, acest ideal. E dreptul lor, e dreptul fiecărui popor liber de a-și construi un învățămînt propriu, o cultură proprie, după aspectele și obiceiurile strămoșilor lui.

Mircea RĂDULESCU

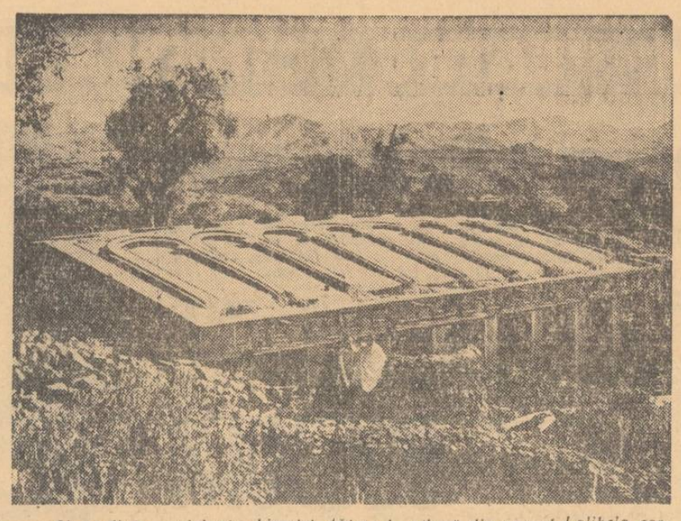

Una dintre celebrele biserici tăiate în stîncă din orașul Lalibela, care se găsește la cca. 600 km. nord de Addis-Abeba.

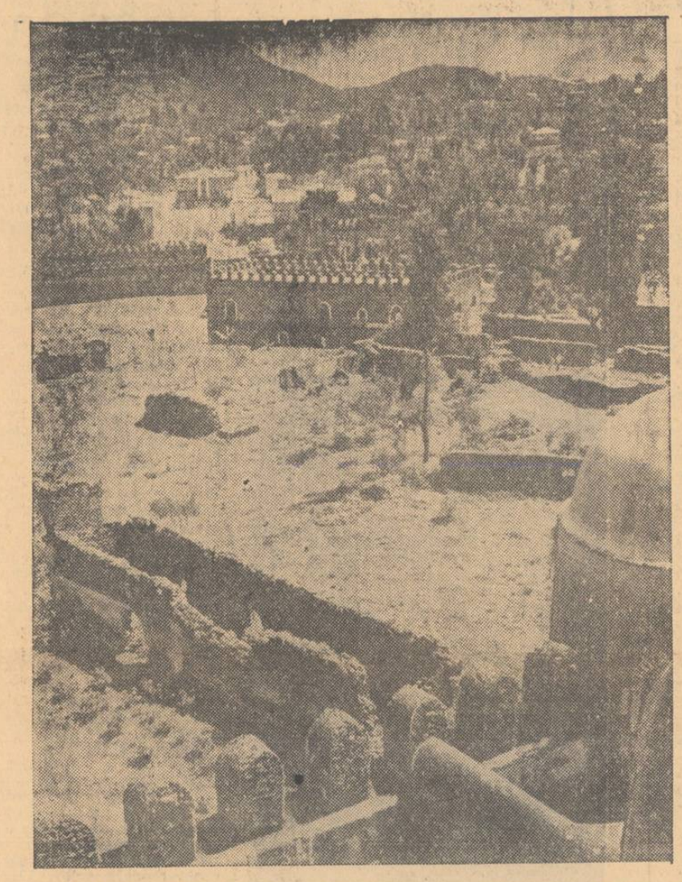

Dacă documentele istorice scrise consemnează puține fapte și date, o seamă de monumente construite în decursul vremii constituie mărturii de netăgăduit ale trecutului poporului etiopian, ale dezvoltării sale culturale. Unul din locurile vestite, păstrătoare ale acestor vestigii, este orașul Gondar, situat în apropierea marelui lac Tama. Orașul Gondar este considerat orașul cu cele mai vechi monumente istorice din Etiopia.

În clișeu: Vedere parțială a orașului istoric Gondar.

Multe rîuri brăzdează teritoriul Etiopiei. Cele mai multe sînt uimitor de frumoase, dar niciunul nu se aseamănă cu Nilul Albastru. În fotografie: Marile cataracte ale Nilului Albastru.

ZÎMBETELE CRIZEI

(Urmare din pagina 1-a)

dar pînă la urmă, dintre aceste buze izbucni o voce ciudată, parcă din butoi:

— Șase milioane de șomeri... Am concediat o grămadă de voiajori comerciali... Mi-a scăzut clientul...

— Taci! Îți retează scurt Mikesell. Îmi plătești taxa, te întorci la birou și timp de două săptămîni totul o să fie minunat și delicios: vei avea o încredere nebună în forțele d-tale, recesiunea va da înapoi... Zîmbește!

— Și după două săptămîni? mormăi îngrijorat Knight.

— După două săptămîni, vii iar la mine... Acum, repetă iute după mine: „capitalismul" și „legile" — scornire, comuniști... Totul merge strașnic. Cu zîmbetul pe buze, vom alunga recesiunea: e destul să zîmbim, și trece! Voiajori n-am concediat, șomeri n-am observat, sînt fericit, fericit, fericit... Mai iute, mai iute! adăugă nerăbdător hipnotizatorul, privind grăbit pe ușă, în anticameră, la grămada mare a oamenilor de afaceri care își așteptau rîndul.

2

Se petrece un lucru ciudat: oamenii de rînd se plîng de recesiune, deși ei n-au de pierdut decît leafa lor, traiul de toate zilele al lor și al familiei, în vreme ce mulți oameni de afaceri, care au riscuri băneși mult mai mari, joacă „fair play", nu se plîng, zîmbesc hipnotic, spun că recesiunea „este o reacție sănătoasă". Chiar într-unul din domeniile cele mai greu lovite — construcția de mașini — Bergstrom, vicepreședintele unei mari societăți din Cincinnati, declară vesel: „Ani de zile noi am trăit din șunca porcului. Acum trebuie să-i mîncăm zgîrciurile de la articulație, și ceva varză acră".

Băiat bun, Bergstrom ăsta: are umor și nu se sperie așa, cu una, cu două. Unde mai pui că e și modest: articulația... Și doar pierde sute de mii de dolari, nu ca pîrlitul ăla de șomer din Cleveland, care n-avea nici cîțiva dolari de mîncare. Măcelarul n-a mai vrut să-i dea pe datorie și atunci șomerul l-a luat pe sus și l-a virît cu forța în frigider, închizîndu-l acolo.

A doua zi a venit iar să ceară mîncare pe credit. Măcelarul a strănutat, și-a șters nasul, a băgat apoi batista în buzunar, a scos un revolver și l-a împușcat în picior.

Oamenii ăștia nu vor să învețe nimic din exemplul fiilor străluciți ai națiunii. Harold Boeschenstein, *președintele lui* Owens-Corning Fiberglass Corp. — *ne informează revista „Life"* — a spus candid cu glas tare ceea ce mulți businessmeni n-ar spune decît în particular: „Nimănui nu-i convine să fie citat, că ar fi declarat cum că recesiunea e lucru bun, dar... *(puncte, puncte)* asta îi prinde bine poporului, și prin popor înțeleg și business-ul ca și consumatorii, le prinde bine să se așeze cu picioarele pe pămînt, să-și lichideze datoriile și să-și corecteze obiceiurile personale...".

Cel mai bine și-a corectat obiceiurile personale un lucrător din Kansas City, „al cărui noroc apusese". Și-a amanetat dinții falși, ca să aibă cu ce să-și finanțeze „job hunt", vînătoarea după o slujbă. Atît de bine și-a corectat obiceiurile personale, încît două luni nu s-a hrănit decît cu lichide și terciuri, pînă a găsit o slujbă, cîștigînd astfel posibilitatea de a-și recîștiga dinții.

Revista e încîntată de acest minunat exemplu al optimismului american, însă are una și mai tare decît terciul! „Dar poate cel mai bun exemplu al ingeniozității în a învinge adversitatea recesiunii a fost dat de un șomer oțelar din Claveland, care...".

Întîmplarea e, într-adevăr, exemplară, și de aceea mi-am permis s-o ilustrez prin mica scenetă ce urmează:

O scenetă

Decorul *ne înfățișează un birou de împrumut în gaj.*

Oțelarul (intrînd): *Șefule, mă dă afară din casă, n-am de chirie...*

Cel care dă în gaj *(rezervat)*: *Sorry... (adică: îmi pare rău, dar n-am ce-ți face).*

Oțelarul: *Împrumută-mă! Sper să primesc în cîteva ore un ajutor de șomaj.*

Cel care dă în gaj: *Ce pui în gaj?*

Oțel.: *Păi... Îți dau dobîndă mare... Mă dă afară din casă! N-am ce amaneta... Dar e vorba să...*

Cel care dă în gaj: *Sorry, dar n-am siguranță în ajutorul tău de șomaj. Nu toți primesc. E cu totul nesigur. Eu am nevoie să-mi lași ceva în gaj.*

Oțel. *(se cercetează disperat și inutil, apoi, nădușind, se repede afară din magazin și se întoarce ținînd de mînă o femeie: Îți prezint pe doamna Otelar, nevastă-mea... Ți-o las aici.* „Cît face?" *(textual!).*

Cel care dă în gaj: *(îi dă un înconjur doamnei, se uită ca un expert, apoi, cu glas sigur:)* „Îți dau 25 de do'ari" *(textual!).*

Și acum, obișnuitul „happy-end", sfîrșitul fericit al attor filme hollywoodiene: „Oțelarul a luat banii, și-a lăsat nevasta, a plătit chiria, s-a întors după trei ore cu cecul și și-a răscumpărat femeia".

Să nădăjduim că a preluat-o în bună stare. Acesta e, oricum, un caz... fericit, pentru că s-a terminat cu răscumpărarea. Dar majoritatea celor care dau în gaj se plîng, și în Memphis, și în Denver, pretutindeni, așa cum scrie „Life": „Nici celor care dau în gaj la Los Angelos nu le place mersul lucrurilor. «Numai amanetare și nici o răscumpărare» zice unul. «Chiar oameni onorabili (!) își amanetează verighetele». Spune altul că «Oamenii încearcă să amaneteze tot ce au. Un cetățean își scoate din ureche aparatul contra surzeniei, și mi-l lasă în gaj. De atunci a trebuit să refuz trei sau patru alții, că n-am piață de desfacere pentru aparate d-astea»".

Nenorociții! ei nu știau că de fapt recesiunea a fost înmormîntată, să vedeți cum...

3

Vesela înmormîntare a tristei recesiuni a avut loc în Kankakee Illinois. Cum? Au lichidat șomajul? Au mărit vînzările?

Metoda a fost mult mai simplă. Un vînzător a fost îmbrăcat în negru, și i s-a pus o barbă mare neagră. El a fost botezat Recesiune, sau, mai precis, domnul Tristețe, sau mister Umbră. Călare pe o prăjină, a fost luat pe sus de vreo 20 de businessmeni bine hrăniți și bine îmbrăcați (între ei și cîțiva vînzători mai sărmani), care cu mare veselie s-au prefăcut a-l... spînzura. Au pus apoi și o piatră funerară, al cărei epitaf ar suna în romînește cam așa:

Aicea zace mister Recesiune
Ucis de-o nouă Ascensiune

Revista „Life" — pe care o bănuiesc de-a fi organizat această originală înmormîntare — a dat poza pe un spațiu foarte larg. cu titlul: „Ingeniozitatea yankee contra recesiunii. Cu încredere și umor, businessul încearcă să forțeze vînzările".

Această veselie teribilă amintește de aceea a oamenilor cărora le dă tîrcoale un dulău fioros. Pe jumătate morți de frică, discută între ei, cu nădejdea că dulăul, auzindu-i, se va îmbuna.

— Ce zici ce cățeluș simpatic?

Dulăul scoate un mîrîit înfiorător și-o pornește spre ei.

— Da, spune unul, tremurînd și căznindu-se să zîmbească, — e un cățeluș foarte prietenos și mă simt foarte bine cu el pe urmele noastre.

Cam așa vorbesc și businessmenii „optimiști", care nu se tem atît de proporțiile uriașe ale șomajului — aproape 6 milioane — cît de criza și mai teribilă care ar putea urma.

La ancheta făcută de revista Fortune, *majoritatea oamenilor de afaceri ar fi declarat:* „Filez cărțile *(e vorba de cărți de joc)* și desigur (?) că nu văd nimic în genul crizei din 1930".

Ei se feresc să „cobească", zîmbesc forțat și, la Detroit, își trimit nevestele, îmbrăcate în blănuri exorbitante, la o mare paradă, defilînd în mașini deschise pe care scrie: „Vînzările înseamnă slujbe. Cumpără ceva acum!"

Dar la fiecare suită de lucrători care privesc splendida paradă din Detroit, 13 sînt șomeri. Ei își dau cu coatele și spun:

— Joe, are dreptate cucoana aia din blană, cumpără și tu o blană acum, și o să capeți slujbă.

Joe, necăjit, n-are chef de glumă:

— Să-mi dea mie slujbă, — că altfel de unde să iau bani ca să cumpăr țigări?

— Fugi mă, că o să spună că ești comunist!

Parada continuă, și în acest timp se petrec cele mai ciudate lucruri. La Denver reapar de mult uitatele mașini „răsucește-ți singur țigara", ca oamenii care nu mai au bani de țigări să-și cumpere eventual tutun. „Vînzătorii de automobile îau la telefon pe toți directorii, iar unii pîndesc pe stradă (probabil la stopuri) automobilele mai jigărite, apucîndu-i de guler pe cel de la volan, să-i agațe să-și cumpere mașină". Pînă și „pitorețile" moravuri burgheze trec prin criză: un detectiv particular din Seattle, pîndit de faliment, anunță că e dispus să urmărească soțiile cu plata în 24 de rate.

Aceasta vrea să fie latura pitorească Acesta vrea să fie zîmbetul crizei, amuzamentul.

În uriașul stadion acoperit Madison Square Garden, compania Chevrolet aliniază în luptă contra crizei „elefanți, clovni, un artist de trapez, o lamă și o leoaică", conduși de William G. Power, șeful de publicitate al companiei, supranumit glorios „circarul industriei auto".

Acestea sînt zîmbetele recesiunii, latura să-i zicem veselă, poate viitorul rînjet al marelui cutremur...

— Filez cărțile — zice omul de afaceri, și încearcă să surîdă — și nu văd vreo criză ca în 1930.

— Mîncați articulațiile și varză acră, spune altul.

Îi convine: crește rapid vînzarea de șampanie fină, de băuturi străine, de mărfuri de lux, în vreme ce se prăbușește cea a lucrurilor de primă necesitate. Ei filează cartea ca la poker: își calculează lovitura, joacă tare, speră că prin declin va fi curățată doar clasa muncitoare, nu și ei: în ciuda recesiunii, totalul depunerilor la bancă a sporit. Alții însă — afaceriștii mai mici — se ruinează.

— Următorul! strigă hipnotizatorul din San Diego. Repetați, vă rog, după mine: recesiunea se trage îndărăt din fața zîmbetului meu optimist, nu există legi obiective, nu există monopolism, sînt fericit. America e capitalist-populară, aproape socialistă, a crescut vînzarea de yachturi, zîmbim cu toții, zîmbim fericiți, peste tot numai zîmbete...

Și în acest timp armata cenușie se îndeasă la birourile de șomaj, la cozile de ciorbă, un val de neliniște se propagă dincolo de Atlantic, se întețesc febril înarmările, sînt respinse propunerile sovietice, dar mister Recesiune, deloc ucis de Ascensiune, dimpotrivă, se întoarce de la groapă, privește grav fețele de afaceriști înlemnite într-un zîmbet forțat, și parcurge, în hainele sale negre, cu pași apăsați și rari, rîndurile tot mai dese ale celor ce-și așteaptă ciorba.

Sergiu FARCAȘAN

Depresiunea economică din Statele Unite a reînviat aceste imagini „uitate": un rînd de șomeri așteptînd ajutoare.

VISUL LUI DULLES

— Vai, ce coșmar!... Se făcea că se ținea conferința la înalt nivel!...

Desen de D. PETRICA

PRETUTINDENI

UZINA Karaganda din Kazahstan va fi una dintre cele mai mari întreprinderi siderurgice din U.R.S.S. Ea va avea unul dintre cele mai mari și mai înalte furnale din U.R.S.S. și un lanț de laminare lung de aproape 1 km. Constructorii au de lucru nu glumă. Ei trebuie să toarne 2,5 milioane m_3 beton, să monteze 210.000 tone de construcții metalice și 314.000 tone de echipament siderurgic, să așeze 160.000 m_3 cărămizi refractare și 460.000 m_3 cărămizi obișnuite.

●

CELEBRA simfonie a IX-a a lui Beethoven, — unul din cele mai mari monumente ale muzicii universale — a fost... prescurtată recent de un „club literar și muzical" din Germania Occidentală, pentru... a încăpea pe un singur disc de patefon. Un reprezentant al acestui club a declarat că au fost eliminate, printre altele, „repetările neesențiale" din partea a doua a nemuritoarei compoziții...

●

JAMES M. WEST, unul din magnații petrolului din Texas, decedat de curînd, a lăsat familiei sale o mică „moștenire", care se compune din... 41 mașini Cadillac și o avere lichidă de 100 milioane dolari. Circa 20 de milioane din această sumă sînt piese de cîte un dolar. Mărunțiș de buzunar pentru familia defunctului!...

●

NEFUMATORII din Anglia beneficiază de o reducere de 5 la sută la polițele de asigurare. Pentru aceasta însă, ei trebuie să se angajeze să nu ducă la gură o țigară pe toată durata contractului.

●

PROFESORUL universitar dr. Hecht din Viena a făcut recent o interesantă descoperire. El a constatat existența unor „zăcăminte" de uraniu în apele Dunării. Analizele au arătat că 1 litru de apă din Dunăre conține 1,7 micrograme de uraniu pur.

●

IN ULTIMII 4 ani, insulele Kurile și-au schimbat total aspectul. Construcția de întreprinderi industriale și de case de locuit a luat o mare dezvoltare. În partea de sud a regiunilor deșerte din Paramusir de odinioară s-a ridicat Combinatul de prelucrare a balenelor „Pogorni", iar uzina de conserve din Sumșu a și început să producă. În construcție se mai află 12 importante baze de prelucrare a peștelui.

●

LA INSTITUTUL pentru cercetări nucleare din Harwell (Anglia) a fost experimentat un bec care se aprinde fără folosirea curentului, fiind umplut cu un gaz radioactiv. Becul luminează cel puțin zece ani, fără să fie conectat la un circuit electric.

●

I. GLUNDAL din Danemarca, un respectabil cetățean în vîrstă de 53 de ani, a anunțat că în curînd va întreprinde o originală călătorie în jurul lumii. Studierea îndelungată a curenților marini i-a întărit convingerea că în decurs de 4 ani poate fi efectuată o astfel de călătorie pe un vehicol puțin obișnuit. Căci Glundal va naviga pe o plută din trunchiuri de pin înzestrată cu un motoraș.

●

UN TRIBUNAL din Chicago a condamnat zilele trecute pe conducătorul-auto Leonardo Crotti la închisoare pentru furt. Apărarea a ridicat neobișnuita obiecție că clientul său, în urma unui accident de circulație pe care-l avusese cu cîteva luni în urmă, a fost supus unei transfuzii de sînge, iar donatorul a fost... hoț recidivist.

●

PE LINGA Comitetul organizațiilor de tineret din U.R.S.S. s-a creat un birou internațional de turism al tineretului. Biroul are ca sarcină organizarea unor călătorii turistice ale tinerilor din alte țări în U.R.S.S. și ale tinerilor sovietici în străinătate. Ca prim itinerar turistic e programat Moscova-Leningrad, iar al doilea va avea ruta Moscova coasta caucaziană a Mării Negre.

Vara aceasta prin oficiile acestui birou vor putea să vină ca turiști în U.R.S.S. 3.000 tineri din 20 țări.

●

DUELURILE sunt în ultimul timp foarte „la modă" în Franța, în cercurile unor tineri din așa zisa „lume bună".

Pe un duelant însă, l-a părăsit brusc curajul în seara dinaintea ieșirii pe teren. Telefonic și fără a-și dezvălui identitatea, el înștiință poliția că a doua zi urmează să aibe loc un duel care poate avea urmări mortale și că este de datoria acesteia să intervină. Răspunsul polițistului de servici răsună, calm: — Știm, și celălalt a telefonat l...

●

IN U.R.S.S. s-a pus la punct un dispozitiv care împiedică ruperea plaselor pescarilor pe timp de furtună. El cuprinde un reductor, un sul și un motor electric, toate fixate pe o ramă. Cînd valul lovește luntrea și amenință spargerea cablului, dispozitivul funcționează în mod automat și amortizează izbitura valului. Toate luntrile mijlocii destinate pescuitului în Oceanul Atlantic, Oceanul Înghețat de Nord și Pacific, vor fi echipate cu acest nou dispozitiv.

●

ODATĂ cu exterminarea sistematică a iepurilor australieni, câinii sălbatici din acest continent, cunoscuți sub numele de dingo, au fost lipsiți de hrana lor de bază. Ei au devenit, din această cauză, o plagă pentru fermieri și un pericol serios pentru marile turme de vite. Se cifrează la 530.000 numărul animalelor devorate anual de ferocii câini-dingo. Mulți fermieri s-au văzut obligați să construiască garduri înalte de 2 metri, pentru a se feri de incursiunile câinilor sălbatici.

●

O ECHIPA de scafandri special echipați, vor încerca să găsească, sub apele golfului Mexic, în apropiere de Vera Cruz, resturile corăbiilor din expediția lui Cortez.

După ultimele cercetări istorice, flota spaniolă nu a fost arsă de către Cortez, pentru a-și demonstra voința de a nu se mai întoarce, așa cum s-a crezut pînă acum, ci scufundată în valurile mării. Descoperirea acestor nave ar avea o importanță deosebită pentru istoria trecutului navigației.

●

PE LINGA Universitatea Internațională de Probleme Sociale din Roma a fost înființată prima catedră de regie de televiziune.

●

JOHN CAMPANA, veterinar din Munising, a anunțat un caz deosebit. In urma unei însămînțări artificiale o vacă a născut 4 viței, caz care se întîmplă unul la două milioane.

●

LA EXPLOATAREA Andijan din Uzbekistan s-a terminat recent automatizarea totală a extracției. Toate operațiile complicate sînt executate acum de o singură persoană după tabloul de comandă.

●

LA UN CONCURS al bucătarilor la Devon (Anglia) au participat mai mulți bucătari și gospodine cu experiență. Nu mică a fost surpriza cînd învingător a ieșit un băiat de 12 ani, John Freemann, care a obținut în unanimitate premiul pentru pregătirea celei mai gustoase mese de prînz.

●

R.S.F.S.R. numără 450 case de cultură și cluburi pentru surdo-muți, unde se desfășoară o intensă activitate culturală artistică. Piesa lui Molière „Vicleniile lui Scapin", care a repurtat un mare succes la Moscova a fost jucată nu de mult de artiști amatori surdo-muți și în fața surdo-muților din Riga. Sportivii surdo-muți din U.R.S.S. au obținut succese mari în diverse competiții internaționale. Ei s-au clasat pe primele locuri la cel de-al 8-lea campionat internațional de atletism de la Milano, cîștigînd 13 medalii de aur.

●

O GIGANTICA omletă, nu prea bine coaptă, făcută din 84.000 ouă, a blocat zilele acestea circulația pe șoseaua de lîngă Brixlegg (Tirol). Remorca care transporta ouăle a capotat pe șosea.

Cale liberă celor mai îndrăzneţe visuri

— Numele ?
— *Gheorghe Cozorici*
— Profesiunea ?
— *Actor.*
— Vîrsta ?
— *M-am născut în 1933, deci... un sfert de veac.*
— Căsătorit ?
— *Da.*

Tînărul meu interlocutor răspundea prompt, deşi era vădit contrariat de lipsa de imaginaţie a subsemnatei. Mă pregăteam să-i pun cea mai clasică dintre întrebări, cînd, zîmbind îmi tăie vorba :

— *Cum am devenit actor ? Vă închipuiţi poate că am visat la mirajul scenei încă din fragedă copilărie ?*

— De obicei cam aşa se întîmplă... *m-am grăbit eu să parez.*

— *E adevărat, doream încă de mic să învăţ. Dar cu totul altceva. Tatăl meu, care e şofer mecanic, dorea să învăţ o meserie şi m-a înscris în 1947 la şcoala metalurgică nr. 5 de pe lîngă uzinele „Vulcan". După ce am terminat şcoala, am fost repartizat întîi la forje şi pe urmă la atelierul de întreţinere-maşini al uzinei. Am lucrat la „Vulcan" pînă în 1952. Am terminat în aceşti ani şi liceul seral.*

— Deci, întrebarea „cum aţi devenit actor ?" este cît se poate de firească.

— *Am debutat întîi ca recitator şi corist în formaţiile artistice de amatori ale uzinei. Pe urmă am jucat rolul unui cofetar în comedia „O cameră însorită" în regia maestrului... Ştefan Ciubotăraşu care instruia cercul dramatic. Cam tot pe vremea aceea, am dat examen la ansamblul U.T.M. şi era cît pe ce să fiu respins cu trei voturi contra două. Votul bucluca aparţinea unei „severe" eleve din comisie, pe nume... Silvia Popovici.*

— Cred că nu e vorba de cea pe care am aplaudat-o recent în rolul Ofeliei ?

— *Ba da. Tocmai despre ea. I-am spus de multe ori partenerei mele că nu-i voi ierta niciodată votul cu pricina* — adăugă rîzînd tînărul actor

— Cum aţi ajuns la Institutul de teatru ?

— *Tovarăşul Ciubotăraşu m-a îndemnat să dau examen, şi în 1952 m-am prezentat în faţa comisiei împreună cu George Constantin pe care-l cunoscusem în Ansamblul U.T.M. Negăsindu-mi numele pe prima listă de admişi, am dat examen a doua zi mi se pare, la Institutul de Cinematografie şi am reuşit. Dar peste cîteva zile, am fost reexaminat la Institutul de teatru şi am reuşit şi acolo.*

— Iată-vă deci într-o grea dilemă.

— *Foarte grea. Am discutat cu prietenul meu, pe toate tonurile cu putinţă, ce e mai important între a fi „pionier" în cinematografie sau a continua tradiţia marilor noştri actori de teatru ? N-am reuşit să ne înţelegem...*

— Înclin totuşi să cred că... n-a fost o simplă întîmplare că... a avut cîştig de cauză teatrul

— *Probabil.*

— Ce roluri aţi interpretat după absolvirea Institutului ?

— *Am plecat împreună cu alţi şapte colegi de-ai mei şi cu profesorul nostru, regizorul Vlad Mugur, la Craiova. Pe scena Teatrului Naţional craiovean am jucat Aldea Algiu în „Vlaicu Vodă", Petre Dinu în „Titanic-Vals", Scarlat în „Ultima generaţie", Lavruhin în „Ani de pribegie", Tudor din „Tudor din Vladimir", Alexandru din „Mormolocul", un plutonier în „Tragedia optimistă" şi Hamlet.*

— Aţi interpretat în scurt timp o asemenea diversitate de personaje, încît sînt curioasă să ştiu ce rol visaţi să interpretaţi în viitor ?

— *Tot Hamlet. Dar mai bine, eu mai multă profunzime şi strălucire.*

— Nu vă tentează cinematografia ?

— *Îmi place filmul, dar nu mă împac cu metodele folosite de regizorii de film în munca cu actorii. Iubesc infinit mai mult teatrul.*

— Şi în afară de teatru ?

— *Pictura, luptele clasice şi boxul.*

— Actori preferaţi ?

— *Aura Buzescu, Tatiana Samoilova şi Lawrence Olivier.*

Regret că din pricina spaţiului n-am putut reda şi alte lucruri interesante din biografia... de un sfert de veac a actorului Gheorghe Cozorici. După ce a plecat, mă gîndeam cît de multe semnificaţii pot reeşi din alăturarea a numai două din momentele acestei biografii : 1950 (17 ani) muncitor la uzinele „Vulcan" — 1958 (25 ani), interpret al lui Hamlet pe scena unui Teatru Naţional.

Trăim o vreme în care semaforul indică cale liberă celor mai îndrăzneţe visuri...

Lucia BOGDAN

Criza teatrului în Franţa şi Anglia

Teatrele pariziene trec prin cea mai gravă criză din ultimii zece ani. În cinci luni, din ianuarie şi pînă în mai, reţelele teatrelor, comparate cu aceiaşi perioadă a anului 1957, reprezintă o scădere cu 774 milioane de franci. De la 1.878 milioane s-au redus la 1.104 milioane. Cu alte cuvinte, teatrele pariziene au pierdut o treime din spectatori.

32 de teatre s-au închis, din care 12 nu ştiu dacă se vor mai redeschide vreodată. Profitînd de situaţia disperată a teatrelor franceze, un mare om de afaceri suedez, Lars Schmidt care se ocupă cu finanţarea spectacolelor în multe ţări, a acaparat cinci teatre din Paris, unde montează piese ce au avut succes pe Broadway. Pe drept cuvînt îşi pune întrebarea revista franceză „ARTS", care relatează cele de mai sus : „Este aceasta o soluţie a crizei teatrului francez ?"

Cei mai loviţi sînt autorii dramatici francezi, care se văd alungaţi şi de pe puţinele scene rămase.

★

În Anglia este o situaţie asemănătoare. Criza a ajuns atît de gravă încît, pentru prima oară în istoria teatrului englez, două piese, din care una originală, au fost prezentate sub auspiciile unor firme comerciale. Astfel firma „Schweppes" de băuturi gazoase a contribuit la montarea unei noi piese a scriitoarei Ann Jelliere: „The sport of my mother" („Sportul mamei mele") donînd suma de 100 de lire sterline teatrului „Royal Court Theatre", în timp ce fabrica de lame de ras „Gilette" a vărsat 2000 de lire sterline teatrului din Regent's Park (anul trecut acest teatru n-a funcţionat din lipsă de fonduri) pentru a pune în scenă „Mult zgomot pentru nimic" de Shakespeare.

În schimb cele două teatre au trebuit să menţioneze în programe şi pe afişe numele celor două firme.

Teatrele franceze se plîng că pentru a lansa o piesă, reclama singură costă minimum două milioane de franci, deoarece tarifele la radio, jurnale, sînt foarte ridicate şi puţine teatre îşi pot permite să cheltuiască asemenea sume mari.

Înclinăm să credem totuşi că nu costul reclamei este cauza principală a crizei prin care trece teatrul în Franţa şi Anglia, ci repertoriul acestora, compus aproape exclusiv pe gustul burgheziei şi care din această cauză înlătură de la spectacole marea masă a oamenilor muncii, care ar dori să vadă pe scene nu „eternul triunghi", nici piesele criminale „made în U.S.A." şi nici dramele abstracte, ci piese rupte din realitatea cotidiană, care să arate oamenii vii şi nu ficţiuni.

I. PANU

ECOURI

Cinematografice

● **IN OCTOMBRIE 1956** autorităţile americane din Japonia au hotărît să lărgească aeroportul lor militar. Aceasta însemna că numeroase familii din oraşelul apropiat Sunagava îşi vor pierde loturile minuscule de pămînt — singura lor sursă de existenţă. Locuitorii au hotărît să-şi apere drepturile. Americanii nu au reuşit să alunge pe ţărani de pe pămînturile lor. Iată, pe scurt, acţiunea noului film „Exploziile şi pămîntul" despre lupta poporului japonez împotriva imperialismului american.

● **„CEI ŞAPTE FII AI MEI"** este titlul filmului documentar realizat de regizorul italian Elio Petri şi consacrat lui Alcide Cervi, erou al mişcării de rezistenţă din Italia din perioada celui de-al doilea război mondial.

● **ALBERTO** Cavalcanti a început recent turnarea filmului „Nunţile veneţiene". Martine Caroll are în acest film ca parteneri pe Philippe Nicaud şi Vittorio de Sica.

● **LA MOSCOVA** se programează un festival al filmului austriac, în cadrul căruia vor fi vizionate mai multe filme : comedia „M-am obişnuit cu tine", „Primăvara pe gheaţă", un film despre Mozart şi „Eroica" — film închinat lui Beethoven.

● **LA ORA 6 CONDAMNAREA"** este titlul noului film al lui Vittorio de Sica. În rolurile principale apar Anna Magnani (cunoscută la noi din filmul „Suspine pe stradă)", mimul francez Marcel Marceau şi comicul nr. 1 al Italiei. Toto („Povestiri din Roma").

● **LUNA** viitoare se va începe la Viena realizarea unui nou film închinat vieţii şi creaţiei lui Chopin.

● **O NOUĂ** coproducţie italo-germană se inspiră din viaţa lui Benjamino Gigli. Rolul vestitului cîntăreţ va fi interpretat pe ecran de Mario Lanza, de la Opera „Metropolitan" din New York.

● **REVISTA** italiană „Cinema Nuove" arată că anul 1958 a însemnat pentru Italia falimentul unor mari societăţi cinematografice. În afară de casele de filme „Camofilm", „Almafilm" şi „Erbafilm", care şi-au închis porţile, alte 11 societăţi cinematografice sînt în stare de lichidare. În stagiunea trecută (1956/57) numai în oraşul Roma au fost desfiinţate 74 de societăţi cinematografice.

● **CELE** mai mici state din Europa au trecut şi ele la o producţie cinematografică proprie. Recent, la Lichtenstein a fost constituită o societate pentru producţia de filme. Au început filmările pentru cea dintîi peliculă.

● **IN CEHOSLOVACIA** funcţionează 3503 cinematografe, de două ori mai mult decît în 1937.

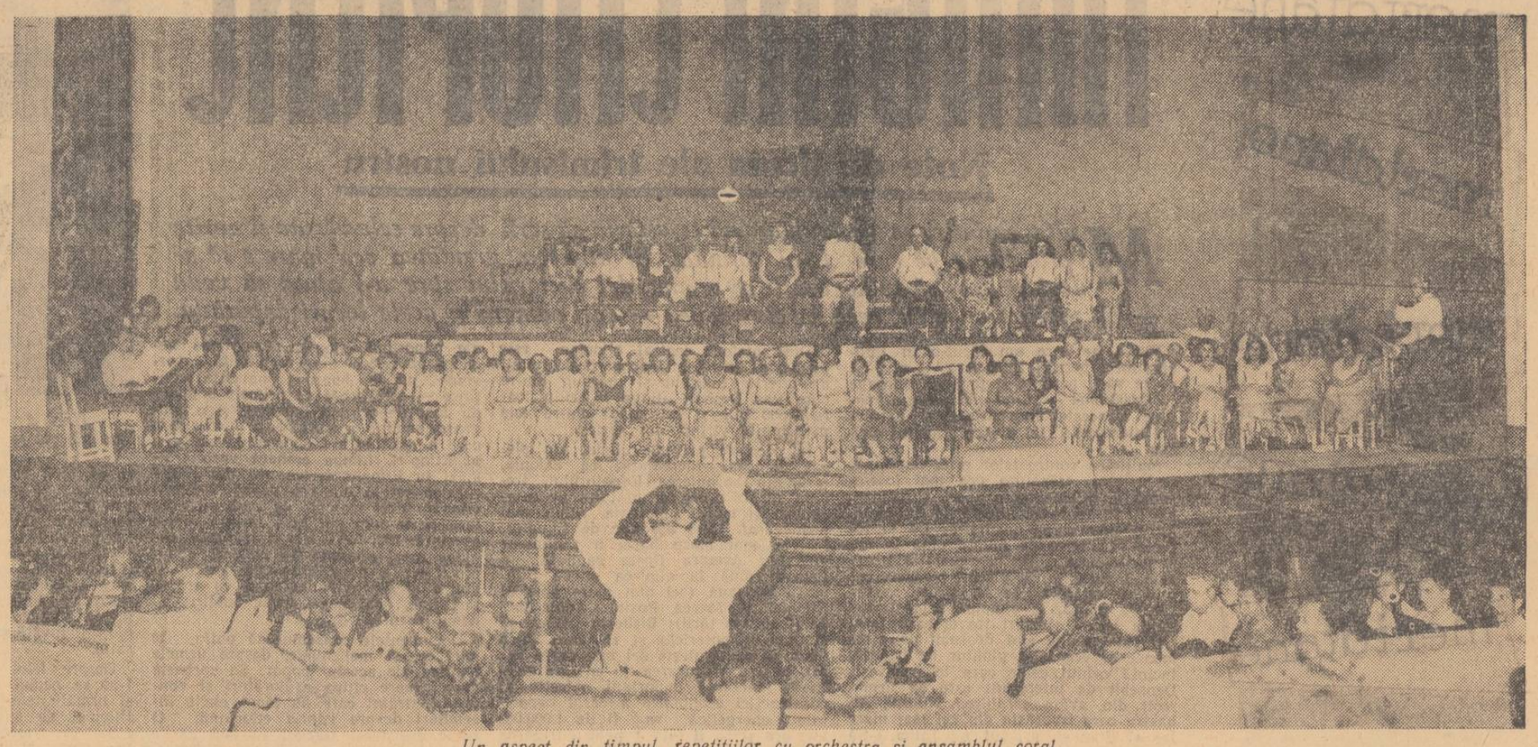

Un aspect din timpul repetiţiilor cu orchestra şi ansamblul coral

Opera „OEDIP" de GEORGE ENESCU

(Urmare din pag. 1-a)

4 acte (6 tablouri) ale operei „Oedip" de George Enescu. E locul, de altfel, de unde Sfinxul va pune o cu totul altă întrebare :

„Şi-acum, răspunde-mi, Oedip,
dacă te-ncumeţi :
Să-mi spui pe cineva
sau numeşte-mi ceva
Să fie mai mare decît ursita ?
„Omul ! Omul ! Omul !
e mai tare
Decît ursita !"
strigă Oedip.

Maestrul Constantin Silvestri într-o atitudine caracteristică.

E răspunsul omului epocii noastre, răspuns care de altfel concretizează ideea fundamentală a operei marelui maestru român : lupta şi biruinţa omului asupra destinului.

În jur, pe scena propriu-zisă, corul — corul antic, simbolul înţelepciunii poporului şi nemijlocit participant la acţiune. Mai jos, în fosă, orchestra. La pupitru, sub bagheta de maestru a lui Constantin Silvestri, opera se pregăteşte cu atîta minuţiozitate încît repetiţia se face la amănunt, la notă. Din cînd în cînd, dirijorul deschide nişte albume masive, legate în piele. Sînt fotocopiile manuscrisului lui Enescu (cîntăresc 50 de kgr. !). Partitura copiată e mereu confruntată cu originalul. Ascult. Disting sferturile de ton caracteristice muzicii Greciei antice, îmbinate într-o orchestraţie cu totul modernă ; deseori, ca fond muzical sunetele flautului : fluierul ciobănesc sau trişca noastră (aulos-ul naţional al elinilor), citeodată un motiv românesc sau sunetul asemănător buciumului din munţii noştri. Succesiunea dramatică a ritmurilor, simplitatea corurilor : un impresionant univers muzical.

Ştiam că artistul poporului dirijorul Constantin Silvestri a asistat pe vremuri la primele audiţii fragmentare prezentate în ţară de Enescu. Pauza repetiţiei mi-a dat posibilitatea să-i răpesc cîteva amănunte interesante :

— **Vara, petreceam concediul la Sinaia, împreună cu Enescu,** spune maestrul Silvestri. **Seri de muzică de neuitat. La vila „Luminiş", Enescu ne-a prezentat la pian, pentru prima oară, „Oedip". Imita toate vocile. Eu îi întorceam paginile. Pe atunci nu mă gîndeam că voi ajunge să dirijez vreodată „Oedip". Partituri de orchestră nu existau, doar cîteva reducţii pentru pian, aproape inabordabile. Îmi dădeam seama că pentru orice interpret această operă este un deosebit de dificil examen. Îl admiram mai mult pe Enescu decît să caut să-i înţeleg opera. Dacă aşi fi ştiut că acum...**

— Acum ?

— **Am rămas la aceiaşi convingere, de altfel unanim recunoscută : „Oedip" este o piatră de încercare a simfonismului modern.**

— Dar despre prima ei montiare în ţara noastră ?

— **O consider ca pe un mare eveniment muzical. Colectivul nostru se pregăteşte intens. Interpretarea lui „Oedip" aduce pe scenă vreo 350 de persoane. Numai orchestra numără 84 de instrumentişti. Dacă spaţiul fosei ne-ar fi permis, orchestra ar fi fost şi mai numeroasă. În partitura operei este cuprinsă toată aparatura orchestrală cunoscută : cembalul, harpa, saxofonul, fierăstrăul şi chiar „flautul în sol" pe care nu l-am avut pînă acum în ţară. Dar prin toate acestea Enescu a creat o muzică, de o rară frumuseţe, iar geniul său o adevărată lume de idei şi de imagini.**

Despre punerea în scenă, regizorul Jean Rînzescu ne-a spus:

— **Spectacolul a cerut, firească, o foarte judicioasă rezolvare a cerinţelor muzicale şi dramatice. Problemele vocale ale cîntăreţilor sînt extrem de dificile, cît despre cele scenice — plastică, gest, atitudine — sînt dintre cele mai mari.**

Am mai zăbovit o clipă asupra decorurilor.

— **Sînt realizate de regretatul T. Kiriacoff şi Roland Laub. Am căutat să asigurăm, în acelaş timp, atmosfera teatrului antic şi elementul nou al muzicii lui Enescu.**

— Soluţii ?

— **Scenografice şi regizorale îndrăzneţe. Prin ele căutăm să realizăm — o spunem asta cu toată modestia — imagini mai adînci, mai sugestive, mai emoţionante, mai profund umane şi mai realiste decît ceea ce am făcut pînă acum.**

Repetiţia cu Oedip începea din nou — ca de altfel în fiecare zi. N-am mai putut întreba nimic despre interpreţi. Ştiam că această magistrală operă enesciană se va bucura de o distribuţie sărbătorească. Coregrafia aparţine lui Gelu Matei, costumele sînt realizate de Ofelia Tutoveanu. Maestru de cor Gh. Kulibin.

La toamnă — premiera. Pe scena Teatrului de Operă şi Balet al R.P.R., geniul muzical al lui George Enescu se face cunoscut poporului său, în anii regimului nostru popular.

Maria MOSCU

Un erou şi o legendă

În serile lungi, nesfîrşite de iarnă, cînd vîntul aprig sueră poveşti sfîşietoare, în nopţile cînd zăpada se aşează în văluri albe, peste tăcerea îngheţată, oamenii se adună roată şi istorisesc cu glas scăzut istorii de demult. La lumina purpurie a focului răsar atunci, făurite de închipuirea celor ce vorbesc sau îi ascultă, oameni şi fapte pe care popoarele le-au îndrăgit, pe care popoarele le cîntă : temutul Ahile, răţăcitorul Ulise, viteazul Roland, neînfricatul Siegfried, iubitul-de-norod Ilia Muromeţ ; şi faptele săvîrşite de ei, vitejiile, suferinţele şi izbînzile lor, au intrat de sute şi sute de ani, cu paşi uşori, în legendă...

Un vechi cîntec popular, izvorît din Rusia Kieviană cu veacuri în urmă, pe vremea aprigelor lupte pentru libertate, povesteşte despre Ilia Muromeţ.

...E semeţ şi dîrz şi neînfricat voinicul din satul Karaciarovo, dar, de treizeci şi mai bine de ani, din pricini de nimeni ştiute, puterea l-a secat. Şi iată că tugarii năvălesc în patria dragă, jefuiesc, sfarmă, schinghiuiesc, ucid, fură. Au furat-o şi pe Vasilisa, frumoasa iubită a lui Ilia Muromeţ. Şi viteazul n-a putut s-o apere...

Dar iată că neînfricatul luptător primeşte în dar paloşul bătrînului viteaz, Zveatogor ; bea din apa vieţii şi, cu puterile înviate, înzecite, pleacă să apere Kievul de tugarii lui Kalin-ţar. Pleacă pe Buruşka, mînzul care, după ce se va fi săturat de trei ori în roua dimineţii, îl duce ca vîntul, peste codri, peste munţi, şi peste ape. În drum, Ilia îi răpune pe cumplitul Solovei — tîlharul, şi-l aduce legat fedeleş la Kiev în faţa cneazului Vladimir, care-i răsplăteşte cu un inel şi cu veşminte de zale ; iar vitejii Dobronea Nikitici şi Alioşa Popovici se leagă fraţi de cruce cu voinicul. Iată însă că printr-un vicleşug al trădătorului boier Mişatiţka, Ilia e aruncat în temniţă. Hoardele tugare năvălesc din nou în patria iubită ; valeţele, gemetele, plînsul şi deznădejdea răsar pe urmele lor. În ultima clipă, Ilia e eliberat. Cu mintea lui isteaţă născoceşte un vicleşug şi izbuteşte, împreună cu fiul său, împreună cu poporul adunat laolaltă, să răpună pe Kalin-ţar, aducînd astfel pe pămîntul rus lumina caldă a libertăţii.

Aceasta e, în cîteva cuvinte, povestea neînfricatului Ilia pe care poporul rus o cîntă de veacuri, pe care regizorul Ptuşko a transpus-o acum pe ecran, cu ajutorul operatorilor F. Provorov şi I. Kun şi a pictorului E. Kumanikov (autorii unei alte balade populare filmate „Sadko").

Figura eroului central, legendarul Ilia Muromeţ, capătă viaţă pe ecran datorită lui Boris Andreev. Popularul actor sovietic mărturiseşte că în primii ani ai adolescenţei nici nu s-a gîndit că ar putea deveni vreodată actor. Îşi vedea de treabă la Saratov, unde era lăcătuş electromecanic pe un şantier. Într-o zi, Boris s-a dus la cercul dramatic al şantierului. Nu din întîmplare, căci îi plăcea teatrul. Talentul, marele lui talent, n-a rămas multă vreme neobservat. Boris e trimis la şcoala medie de teatru din Saratov pe care o absolvă în anul 1937. Proaspătul absolvent intră la teatrul din Saratov. Primele roluri ? Rolul unui cîine (da, da, trebuia să imite în spatele scenei lătratul unui cîine), apoi a fost „tunet", „fulger", „copite de cai" şi „vuiet de mulţimi". În fine, e remarcat — într-un rol episodic — de regizorul Piriiev care-i încredinţează rolul lui Nazar Duma din filmul *„Tractoriştii"*. De atunci au urmat mereu alte şi alte roluri în 37 de filme, dintre care amintim doar cîteva : *„O viaţă mare"*, *„Doi camarazi"*, *„Pumnul de fier"*, *„Balada Siberiei"*, *„Neamul Jurbinilor"*.

Cinci minute cu artista poporului LILY POOR

(Urmare din pag. 1-a)

— Ei bine, dacă insişti, ţin să-ţi spun că una din cele mai frumoase amintiri este aceea a... debutului. Era prin anul 1910... Tocmai terminasem Academia de Artă din Budapesta, cînd am primit o ispititoare ofertă de angajament din partea cunoscutului actor şi regizor Janovics Jenő, directorul Teatrului Maghiar din Cluj. Un angajament propus fără să fi fost văzută măcar — numai pe baza celor auzite de la profesori — era pentru mine pe atunci un adevărat ploconi. Împreună cu mama mea, — aveam pe atunci doar 20 de ani! — am plecat de îndată la Cluj, la directorul teatrului. Cînd m-a văzut, acestuia i-a pierit.. cheful şi mi-a spus franc: „D-ta nu eşti Lily Poor, nu poţi interpreta rolul Luizei din „Intrigă şi iubire" la care m-am gîndit eu ! Cu chiu cu vai, după cercetarea actelor mele, a acceptat totuşi să mă angajeze, îndu-mi alte roluri. Interpretînd — ce-i drept cu succes — primul rol de debut în piesa lui Bernstein „Baccara", ca şi alte roluri, printre care mai tîrziu şi cel din „Intrigă şi iubire" — directorul Teatrului Maghiar şi-a schimbat părerea... Janovics Jenő a jucat apoi alături de mine în diferite piese, iar ulterior chiar, i-am devenit partenera şi de viaţă...

— *În legătură cu...*

— Stai că n-am terminat. Nu pot să-mi amintesc, firește cu plăcere de vremurile de odinioară, cînd cea mai mare parte a actorilor trăiau greu, erau plătiţi prost. Fiind — cum se spune în lumea teatrului — un „nume de afiş", eram deseori solicitată să mă deplasez în diferite oraşe din Ardeal, pentru a interpreta vreun rol principal în piese cu succes de „cassă" şi a aduce astfel un cîştig material trupelor de actori respective. În schimb, îmi amintesc cu drag de alte momente din cariera mea actoricească. De pildă, de aplauzele entuziastului public bucureştean, care au răsplătit interpretarea mea din turneul cu piesa „Cetatea sfărîmată", de florile oferite atunci de însuşi autorul piesei, Horia Lovinescu.

— *Mi se pare că a-ţi jucat şi într-un film alături de actorul romîn de operă, Nicolae Bretan...*

— O, am jucat în mai multe filme... Filmul de care îmi vorbiţi — intitulat „Din groazele lumii" — a avut un caracter artistico-ştiinţific... Pe Nicolae Bretan îl întîlnesc şi acum zilnic, fiindcă sîntem vechi prieteni şi vecini chiar, la Cluj... Am mai jucat apoi în filmele „Fetele Gyurkovics", „Baccarra", „Fiii omului cu inima de piatră" şi altele. În 1943, am interpretat rolul mamei lui Modács, din filmul artistic „Viaţa lui Modács". După o săptămînă însă rularea filmului a fost oprită la Budapesta, fiindcă cenzurei cinematografice de atunci nu-i erau pe plac ideile filmului.

— *Un ultim cuvînt : ce dorinţe aveţi ? Ce roluri a-ţi vrea să mai interpretaţi ?*

— Dorinţi am mai multe. În primul rînd, să joc — mă cred încă în stare... — anumite roluri pentru care simt o puternică chemare, ca cel din „Mutter Courage" de Bertholt Brecht, rolul Gurminskăi din „Pădurea" de Ostrovski, sau rolul mamei din cunoscuta piesă cehoviană „Livada cu vişini". Aş mai vrea chiar să interpretez unele roluri şi în film, ca cel al Vassei Jeleznova din piesa cu acelaş nume a lui Gorki, ori rolul reginei din „Richard al III-lea". Doresc apoi să vin cît mai mult în ajutorul actorilor tineri, să-i sprijin în formarea lor... De altfel, mă mîndresc cu o serie de foşti elevi ai mei, azi actori talentaţi ca Horwath Bela, Kapusi Mária, Orozs Luiza de la Teatrul Maghiar de stat din Cluj Erdös Irma de la Teatrul secuesc de stat din Tîrgul Mureş şi alţii.

Aş dori apoi să apară cît mai multe cărţi de teatru, cărţi de specialitate despre arta regizorală, despre interpreţi străluciţi ai teatrului universal, etc.

În sfîrşit, întrucît călătoria de la Moscova a constituit pentru mine un bogat izvor de învăţăminte, aş dori să vizitez şi alte ţări, să cunosc şi arta altor popoare, în primul rînd cea din marea Chină Populară, *a încheiat Lily Poor discuţia noastră.*

Mircea SCRIPCA

SUPRAREALISM

— Ei, dar ştii că am avut o săptămînă inspirată ?... În fiecare zi alt tablou original !...

Desen de Nell COBAR

CITITORII ÎNTREABĂ „MAGAZIN" RĂSPUNDE

MARIN NICOLAE — Baia Mare : Maria Schell este de origină elveţiană. Filmul despre cunoscutul călător rus Afanasii Nikitin rulează pe ecranele noastre. Filmul „Porte des lilas" va fi programat, probabil, în toamnă. Institutul „I. L. Caragiale" organizează înaintea examenului de admitere care are loc la începutul lunii septembrie, un examen de selecţionare şi un curs de pregătire care începe la 12 august.

MARTINESCU APOSTOL : Filmul balet „Romeo şi Julietta", care după cum ne scrieţi v-a plăcut foarte mult, este o strălucită realizare a studiourilor sovietice, cu concursul unor renumiţi balerini ai Teatrului Mare din Moscova, pe muzica lui Prokofiev. Vă informăm cu această ocazie că filmul a fost premiat la Festivalul Internaţional de la Cannes în anul 1955. Celălalt film care a rulat pe ecranele noastre este o adaptare cinematografică a aceleeaşi drame shakespeariene, realizată în coproducţie italo-engleză. Nici din punct de vedere al calităţii artistice, nici al mijloacelor folosite, al doilea film nu suferă comparaţie cu primul. În acest sens, sîntem de acord cu dvs. Adresele pe care ni le solicitaţi nu vi le putem furniza, întrucît deocamdată nu le cunoaştem.

BISTREAN GHEORGHE : Regretăm, dar nu vă putem răspunde, întrucît e vorba de un rol episodic.

THOLLY — Rădăuţi : În prezent, regizorul Liviu Ciulei nu lucrează la nici un film. May Britt este suedeză.

Marele PUCCINI

100 de ani de la naşterea nemuritorului cîntăreţ al lui Mimi, Cio Cio San, Manon

Corespondenţă specială pentru „Magazin"

Se sărbătoresc anul acesta o sută de ani de la naşterea lui Giacomo Puccini. Intr-adevăr, nemuritorul cîntăreţ al lui Mimi şi al lui Cio Cio San a văzut lumina zilei în 1858, la Lucca, vechea şi glorioasa localitate din vesela şi roditoarea Toscana. Familia Puccini s-a dedicat din tată în fiu carierei muzicale. Giacomo a luat numele bunicului, organist de talent, fost director al capelei republicii Lucca. Era pe vremea cînd Boccherini — şi el originar tot din Lucca — compunea celebrul său menuet, care extaziase pe doamnele din „ottocento". Renumele familiei Puccini nu trecuse dincolo de graniţele ţării, iar Giacomo părea că are de gînd să păşească pe alte căi. A trecut mereu de la un seminar la altul, pînă cînd s-a plictisit şi a aruncat haina de seminarist. Era un tînăr plin de fantezie şi de entuziasm. Iubea gluma, veselia şi viaţa în aer liber. Plimbările la ţară şi vînătoarea îl umpleau de încîntare. Intîlnirea cu maestrul Carlo Angeloni, admirabil muzician şi abil vînător, a fost hotărîtoare pentru viitorul lui Puccini. In sufletul tînărului se deşteaptă pasiunea pentru muzică. Devine organist şi începe să cîştige ceva bani cu care-şi ajută familia, care trăia în strîmtoare după moartea tatălui survenită cînd Giacomo împlinise abia şase ani.

Pasiunea lui Giacomo pentru muzică a crescut, devenind o adevărată fervoare. O fervoare care nu s-a domolit ci, dimpotrivă, a crescut o dată cu trecerea timpului. La 19 ani, omul care a devenit mai tîrziu idolul mulţimilor, nu avea nici măcar o para chioară şi era nevoit să meargă pe jos pînă la Pisa, ca să asculte „Aida" de Verdi. A rămas atît de impresionat de această operă încît s-a simţit de-a dreptul zguduit. Dorinţa lui cea mai puternică era acum să frecventeze celebrul conservator din Milano. „Mi se părea — a mărturisit el mai tîrziu — că nu există nimic mai frumos pe lume decît să poţi scrie o operă".

Pentru a-şi realiza visul acesta atît de scump, a trebuit să treacă nenumărate obstacole. Locurile disponibile în conservator erau puţine la număr, iar selecţia candidaţilor — pe atunci preda la conservator Ponchielli — se făcea cu extremă severitate. Familia Puccini nu avea mijloacele necesare pentru a-l întreţine pe Giacomo în timpul studiilor într-un mare oraş ca Milano, unde pînă şi aerul costa bani. Dar totul s-a rezolvat cît se poate de bine: regina Margherita i-a acordat o bursă de studii şi generozitatea unei rude mai înstărite a făcut restul. Tînărul şi-a luat zborul spre capitala bel-canto-ului, sărac, dar fericit, dorind să cucerească gloria muzicală.

Era în anul 1880. Tînărul student şi-a închiriat o cameră cît se poate de modestă, în care locuia împreună cu un frate al lui. Trebuia să socotească fiecare bănuţ pentru a-şi putea plăti chiria şi să-şi continuie studiile. Simpatia lui signor Gigi, patronul birtului „Osteria dell-Aida" toscan şi el, care avea o încredere oarbă în geniul tînărului său client, i-a îngăduit lui Giacomo să se hrănească omeneşte. Gigi îi spunea: „Nu mă grăbesc, dragă Puccini, ai să-mi plăteşti atunci cînd prima dumitale operă va fi reprezentată la Scala".

Premiera operei „Le Villi", cu care Puccini a luat parte la un concurs organizat de editorul Sonzogno în 1884, a fost un fiasco. Dar Puccini nu s-a descurajat şi a reuşit să obţină o audiţie a operei în prezenţa lui Arrigo Boito — autorul operei „Mefistofele" — care a iniţiat pe loc o subscripţie printre cei prezenţi, pentru a aduna suma necesară unei reprezentaţii publice a operei lui Puccini. In seara zilei de 31 mai 1884, cea dintîi operă a lui Puccini a fost reprezentată la teatrul Dal Verme, obţinînd o primire foarte călduroasă din partea publicului. „Succes strălucit — telegrafia Puccini mamei sale — peste orice aşteptări, 18 chemări repetate, de trei ori finalul actului întîi". Casa Ricordi a achiziţionat imediat opera pentru suma de 2.000 de lire şi a comandat proaspătului compozitor o nouă operă. „Edgar", reprezentată la Scala în 1889, a îndreptăţit speranţele puse în tînărul maestru şi a confirmat calităţile sale prodigioase. Totuşi, „Edgar" nu a convins publicul şi succesul a fost mai puţin strălucit decît acel al primei opere. N-au trecut însă nici patru ani şi la Regio di Torino ovaţii interminabile au întîmpinat opera „Manon Lescaut". Drumul spre glorie era deschis.

Incă de la primele lucrări s-a observat că Puccini avea predilecţie pentru teme din viaţa femeilor. Puccini a fost în oarecare măsură consolatorul femeilor dezamăgite în dragoste, pentru că ele găseau în Mimi, în Manon, în Tosca sau în Cio Cio-San, accentele propriilor lor suferinţe, o oglindire a propriilor lor poveşti de dragoste. „Daţi-mi femei — spunea el librettiştilor săi — nu manechine pentru doamne. Chiar proaste şi urite. Am eu grijă să le preschimb în femei frumoase şi să le aduc la disperare!"

„Maestrul — scria Sarti, un gazetar care a cunoscut de aproape pe Puccini — avea o adevărată afecţiune pentru toate făpturile cărora le dădea viaţă pe scenă. Se identifica în asemenea măsură cu ele încît asistînd la replicile lui Manon, Cio Cio San sau ale altor eroine ale sale, se emoţiona adeseori şi nu o dată a putut fi văzut cu ochii plini de lacrimi, în timp ce asculta acordurile orchestrei care-i aminteau ceasurile de neuitat în care le creease".

Cu sumele realizate după spectacolele operei „Manon", Puccini a scăpat de mizerie şi a putut să-şi realizeze unul din visuri: o căsuţă liniştită pe ţărmurile lacului Massaciuccoli, paradisul vînătorilor. „După pian — mărturisea maestrul — instrumentul pe care-l prefer este puşca".

Mimi, vesela florăreasă, eroina din cartea lui Henry Murger, îi amintea de timpurile grele şi totuşi pline de voioşie de la Milano, pe Signor Gigi, cămăruţa, viaţa de boem. Dacă în „Manon" ni se prezintă pasiunea trupească, care într-o clipă de delir distruge onoarea, mîndria şi demnitatea, în „Boema", „mînuţa rece" este o barieră în calea drumului spre păcat. Iată disperarea adîncă şi adevărată, a lui Manon, întovărăşită de umbra păcatelor sale în singurătatea apăsătoare a deşertului. Iată tristeţea dezolată a lui Mimi, care renunţă la sărutările lui Rodolfo într-un suprem elan de sacrificiu. „Boema" prinde corp şi viaţă la Torre del Lago, localitatea preferată a maestrului, care pe atunci era sediul „Clubului Boemei". O cabană cu acoperişul de stuf adăpostea o veselă echipă de pictori anticonformişti, conduşi de un statuţ sever, în care se putea citi: „Morocănoşii pedanţi, cei cu stomacuri debile, săracii cu duhul, mofturoşii, şi alţi infirmi de acest fel nu sînt admişi sau vor fi izgoniţi de cei-lalţi membri".

Premiera care a avut loc tot la Regio de Torino la trei ani după „Manon", în februarie 1896, a fost primită favorabil de public, dar critica s-a menţinut în rezervă. Totuşi farmecul acestei noi perle din colierul muzical al lui Puccini a găsit pe dată un asemenea răsunet în rîndurile publicului, încît în cîţiva ani a făcut ocolul lumii, mişcînd inimile a milioane de bărbaţi şi de femei. Chiar în seara debutului, reprezentantul unei mari agenţii teatrale a telegrafiat: „Boema, reprezentat astă seară, este o operă nereuşită". Arturo Toscanini, de faţă la premieră, a declarat lui Puccini: „Opera aceasta te va face celebru în lumea întreagă". Faptele au dat dreptate ilustrului dirijor.

Alături de fiul său, în timp ce compunea „Turandot", ultima sa creaţie înaintea morţii.

Ideea unei noi opere i-a venit lui Puccini în timp ce asista la o reprezentaţie a piesei „Tosca", de Sardou, interpretată de Sarah Bernardt. La început nu a fost prea entuziasmat, mai tîrziu însă opera l-a pasionat. Şi astfel s-a născut „Tosca". Aici Puccini tratează drama geloziei. Floria Tosca este cuprinsă de acest sentiment. De la primul pînă la ultimul act ea manifestă acest sentiment dezvăluind inima rănită a femeii care nu iartă şi care se lasă pradă disperării. Iată tandreţea ei imensă în duetul din actul I cu Mario Cavaradossi şi sfîşietorul său ţipăt în scena înspăimîntătoare a torturii. Roma papală ne este înfăţişată ca într-un vîrtej de flăcări, înalt ca şi cupolele aurite ale imenselor sale biserici. Jos, poporul geme în lanţuri şi tinde spre libertate.

„Tosca" ca şi „Cio Cio San", căzută zgomotos în prima seară a reprezentaţiei de la Scala, nu s-a bucurat de favorurile criticii. Dezastrul „micuţei sale japoneze" a îndurerat profund pe Puccini. Spectacolul s-a terminat în mijlocul unui vacarm asurzitor, în timp ce publicul striga: „Boema", „Boema". Maestrul nu s-a lăsat însă pradă disperării. El a refăcut partitura şi în seara de 27 mai 1905, la Brescia, „Cio Cio San" a fost prezentată din nou, marcînd un triumf răsunător.

„In Cio Cio San" — scrie Sarti — izbucneşte valul dezamăgirii în sufletul unei femei. Femeia, gingaşă ca o floare de mai, stă în faţa ferestrei pe ţărmul mării la Nagasaki. Aşteaptă împreună cu băieţelul neştiutor, născut din căsătoria încheiată dintr-o glumă. Se roagă. Inşelată şi fericită murmură cîntecul aşteptării. Speră şi se amăgeşte. Omul necinstit nu se va mai întoarce. Sau dacă reapare, este numai pentru a-i arunca în faţă insulta noii soţii pe care a ales-o".

In vila de la Torre del Lago se păstrează portretul primei interprete a lui Cio Cio San, Rosina Storchio, cu dedicaţia: „Renegată şi fericită".

In primii ani ai secolului XX obţinea un succes fără precedent pe scenele americane drama lui David Belasco „The Girl of the Golden West". Mediul pestriţ al căutătorilor de aur debarcaţi în vestul Americii în 1850, pe fondul unei taverne gălăgioase, printre loviturile de cuţit şi jocurile de cărţi, a impresionat pe Puccini. Important era să redea atmosfera: temele sincopate ale cîntecelor negre, spiritual's songs, erau în mare vogă şi trebuiau să servească pentru crearea cadrului exotic. Puccini şi le-a însuşit, le-a asimilat în aşa fel încît putem afirma că primele ecouri ale acelor melodii ce vor constitui mai tîrziu germenii muzicii moderne de dans se întîlnesc în „Fata din Far West", care a obţinut un succes strălucit la opera Metropolitan din New York, la 10 decembrie 1910.

Au urmat apoi „Rîndunica", „Mantaua", „Sora Angelica", „Gianni Schichi", vioiul care ştie să facă să triumfe dragostea împotriva tuturor intrigilor şi lăcomiei celor răuvoitori. In sfîrşit, „Turandot", rămasă neterminată.

„Ce importanţă are lipsa finalului? — spunea Puccini măcinat încă de pe atunci de o boală care nu iartă. El va veni. Auziţi acordurile. Ele răsună înlăuntrul meu. Vor să iasă. Au nevoie de aer, de lumină. Am senzaţia că aud aici..." şi ducea mîna la piept „gemete, cine ştie, poate chemări. Mă reped la pian. Apăs pe clape. Sînt fericit. E inspiraţia. Nu, nu-i adevărat. M-am înşelat. Mi s-a părut. Degetele mi se mişcă pe clape fără să scoată un sunet".

„Plec la Bruxelles, se spune că acolo fac minuni — mărturisea el unui prieten înainte de a se urca în tren — cînd mă voi întoarce mă voi apuca din nou de lucru", promite el. La 29 decembrie 1924, după ce scrie ultimele cuvinte: „Mi-e mai rău decît ieri... am iadul în gîtlej.. simt că mă pierd... apă rece", a închis pentru totdeauna ochii.

La premiera operei „Turandot" [1], sala operei Scala din Milano era arhiplină. In timpul actului trei, în plină simfonie muzicală, cu cîtva timp înainte de căderea cortinei, Arturo Toscanini, care dirija orchestra, a lovit cu bagheta în pupitru. Orchestra s-a oprit. Toscanini s-a îndreptat spre publicul cuprins de uimire, nemişcat şi a rostit: „Domnilor, maestrul a încetat din viaţă!"

Dante POLI

[1] Franco Alfano, unul din elevii lui Puccini, a transcris după indicaţiile maestrului acordurile tumultoase cu care se încheie opera...

In faţa vilei sale de la Chiatri (între Viareggio şi Lucca) împreună cu familia.

Unul din cele mai recente portrete ale lui Puccini.

Rochia „trapez" sau geometria şi moda

Desene de George VOINESCU

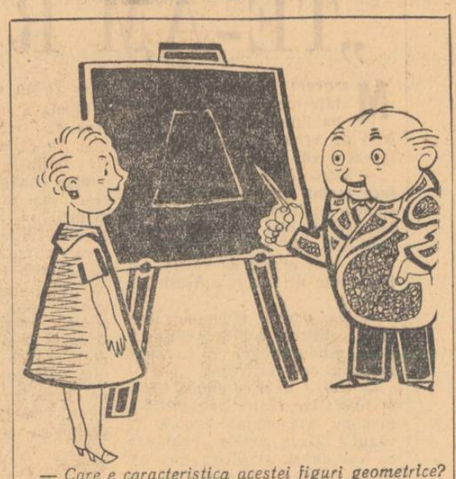

— Care e caracteristica acestei figuri geometrice?
— Linia ei foarte modernă, tovarăşe profesor...

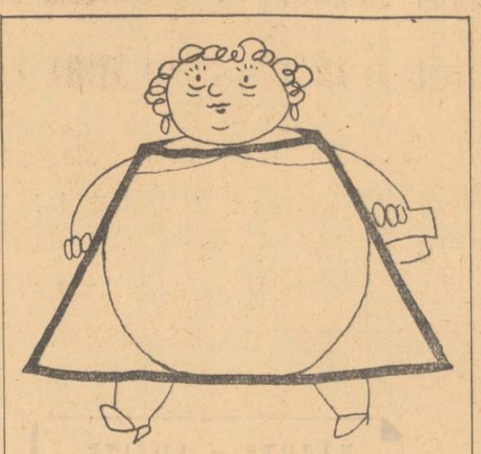

Problemă de rezolvat: Inscrierea unei sfere într-un trapez...

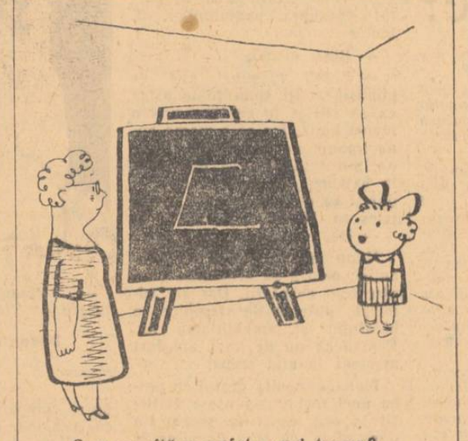

— Cum se află suprafaţa unui trapez?
— Depinde. Materialul e simplu sau dublu-lat?...

Trapezistul

FEMEIA, ÎNGER ŞI BUCĂTĂREASĂ

In zilele noastre, cînd femeile de pretutindeni luptă pentru a obţine ceeace au obţinut deja femeile din întregul lagăr al socialismului: deplină egalitate cu bărbaţii pentru toate femeile din lume, tov. Andronic, preşedintele sfatului popular Tg. Ocna s-a nimerit să respingă—cu adresă birocratică, semnată, de trei ori stampilată şi înregistrată cu dată şi număr de ieşire — să respingă zic, cererea de încadrare într-un post de tehnician agricol a tehnicianului agricol Cornelia Tăulescu.

Cauza refuzului?

Preşedintele sfatului îi pretindea candidatei să fie nu numai tehnician agricol, ceea ce era, ci şi de sex masculin, ceea ce, cu toată bunăvoinţa, nu putea să fie.

A comis, astfel, tov. Andronic o dublă şi gravă eroare: în timp şi în spaţiu.

Nu trăia, se vede, cînd şi-a manifestat cu atîta ofărire predilecţia pentru sexul „forte" în al 14-lea an după 23 August, ci mai stăruia în credinţa, dacă nu chiar a basmului biblic cu o Eva ieşită d-a gata din coapsa lui Adam, dar cel puţin în aceea că femeia se trage dintr-un lut de calitate inferioară. Se înşela şi în spaţiu, închipuindu-şi că într-o republică democrat-populară, condiţia feminină poate fi înghemuită între hotarele fixate de proverbiala formulă germană a celor 3 „K").*

Se potriveşte... dincolo

In ţările capitaliste, da! ...Acolo intră în firea lucrurilor ca clasa stăpînitoare, înspăimîntată de primejdia parvenirii femeii la conştiinţa obiectivelor ei sociale, să stăruie într-u conservarea

*) Kirsche, Küche, Kinder = biserică, bucătărie, copii.

Tripticul „K.K.K."

străvechii staţionări a inferiorităţii sexului „slab" căci, odată evadată din tripticul „K.K.K.", femeia este irezistibil atrasă de activitatea revoluţionară a clasei muncitoare. Şi tocmai de aci, din nevoia de a se întîrzia dezastruoasa evadare, a răsărit şi înflorit bălegarul intelectual al unor scribi, copios remuneraţi, o presă, o literatură şi o filozofie, putrede toate, şi menite să întunece şi mai rău unele minţi şi aşa rătăcite.

De preferinţă, se recurge la puterea de convingere a scriitoarelor — că de! femeile între ele... Una, Gina Lombroso, fiică a celebrului, pe vremuri, criminalist italian, strică bunătate de patru sute pagini de hîrtie spre a înfăţişa, sub titlul „Sufletul femeii", şi pe calapod metafizic, o foarte reprezentativă, zice dumneasa, imagine a femeii în general, care nu este însă decît executarea unei comenzi după poftă inimii burgheze. Iată numai cîteva subtitluri:

„Neputinţa (femeii) de a-şi da seama de valoarea muncii înfăptuite".

„Confuzia, vorbăria fără şir, lipsa de claritate".

„Greutate în a lega tehnica de inspiraţie".

„Se perfecţionează anevoie".

„Greutatea de a construi temeinic o lucrare".

„Cîmp intelectual limitat".

Ba din contră, cea mai strălucită însuşire a femeii, zice Gina, este „Putinţa de a şti fără a învăţa".

Dacă-i aşa, la ce ar mai studia?

O asigură, de altfel, şi alţi delicaţi analişti ai inimii feminine că studiile nu au nici în clin nici în mînecă cu mulţumirea ei sufletească; economişti „distinşi" o încredinţează că egalitatea în drepturi şi salarii nu o priveşte; importanţi bărbaţi politici îi dezvăluie că lupta pentru interzicerea folosirii armelor nucleare este un „bluff" propagandistic comunist; moralişti de ispravă o povăţuiesc să considere cîrpitul ciorapilor şi gătitul iahniei ca unic scop în viaţă; cîteaşti iluştri îi prezintă drept erou ideal pe Tarzan; inspiraţi ticluitori de versuri şi compozitori muzicali o înalţă în slava cerului şi la rang de înger.

Apoi, vă întreb: — Le-ar şedea bine îngerilor să facă grevă sau să coboare în stradă spre a manifesta împotriva regimului capitalist?

Un spectru oribil

Rămîne totuşi îngrozită clasa conducătoare burgheză din ţările capitaliste — şi pe bună dreptate — de solidaritatea ambelor sexe în lupta pentru libertate sporită pe zi ce trece. Incearcă ciracii lor să folosească inegalitatea biologică drept argument ca obiect de discordie. E pusă, fireşte, la bătaie şi psihanaliza cu întreg aportul ei de complexe, inhibiţii, refulări. Sînt exploatate din belşug atît complexul feminin de superioritate (femeia-înger) cît şi cel de inferioritate (femeia-bucătăreasă).

Egalitatea cu partea bărbătească este însă cu desăvîrşire surghiunită. „Nu se poate măsura, constată doct acea Gina, mai sus citată, vinul cu metrul sau stofa cu litrul. Or, noi tocmai una ca asta facem cînd judecăm sufletul femeii pe măsura bărbatului, care e cu totul diferit".

Neînţelegerea este, deci, fatală, totală şi definitivă. Dar nu ajunge. Intre cele două subdiviziuni ale speciei umane trebuie provocată o duşmănie feroce. Aşa se explică deasa apariţie în presa occidentală a unor întrebări bizare: „Eşti geloasă? Iţi arunci ochii pe scrisorile soţului dumitale? Tragi cu urechea la convorbirile lui telefonice?".

Excelent mijloc de diversiune. Intrebările lurbură mintea şi a celor încă neintinate de oribila meteahnă. Şi astfel infidelitatea, fie şi numai închipuită, stîrneşte în „sufletul femeii" conflictul casnic, faţă de care conflictul social devine anodin, noua grijă cade ca o cortină în dosul căreia dispar şomajul, fascismul pînă şi perspectiva unui nou război mondial, atomic.

Şi se împlineşte, sau crede cel puţin clasa stăpînitoare că astfel i se împlineşte visul.

Intre vis şi realitate

Intr-un volum apărut la Paris exact cu 50 de ani în urmă şi intitulat „Iată femeia" — o autoare fantezistă susţinea morţiş că pînă atunci femeia nu se născuse încă. Intr-un fel avea dreptate şi uneie extrem de rare excepţii nu făceau decît să confirme valabilitatea părerii.

De atunci însă, în patria doamnei respective, ca şi în toate celelalte ţări capitaliste, femeia — adevărata femeie, nu îngerul, nici păpuşa, nici bucătăreasa „atît şi nimic mai mult" — a apărut, se dezvoltă sigur, ele se numără acum cu milioanele în ciuda nenumăratelor mijloace de tocire a minţii.

In lumea liberă cu adevărat, cea din ţările socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică, categoria socială numită „femei" a parvenit în întregimea ei la maturitate. In aceste locuri orice discriminare în drepturi ca şi în datorii a dispărut în negura amintirilor din alte vremi. Femeia nu mai vede evenimentele prin fereastra bucătăriei ci, deopotrivă cu bărbatul, în acea totală solidaritate care îgtr-atîta îngroşeşte societatea burgheză; cercetează şi rezolvă problemele instituţiei sau întreprinderii, construieşte, pe măsura rosturilor socialismul, luptă pentru dezarmare, pentru instaurarea păcii pe întregul nostru glob.

Şi nu încape îndoială că în ţara noastră nu se va mai afla vreodată preşedintele de sfat popular, care să refuze încadrarea unui tehnician agricol în post de tehnician agricol, numai şi numai din pricina faptului că e de sex feminin.

M. EDEL

VITRINA cu CĂRŢI

BORIS POLEVOI:

„Impresii din America"

Impresiile din carnetul de însemnări zilnice ale unui ziarist care vizitează pentru prima oară America, prezintă fără îndoială interes dar ele vor părea cu atît mai interesante, dacă vom şti că aparţin unui ziarist din lagărul ţărilor socialiste, hotărît să descrie cu obiectivitate ţara celor 48 de state, să cunoască şi să înţeleagă acest mare popor şi mai ales, dacă acest ziarist încercat este dublat, ca în cazul de faţă, de un mare scriitor.

Polevoi îşi descrie în această carte vizita oficială făcută în 1955 cu un grup de ziarişti sovietici în S.U.A., pentru a vedea *„tot ce e mai interesant, toate lucrurile cu care se mîndreşe americanii"*.

In tovărăşia autorului, facem pe rînd cunoştinţă cu principalele oraşe, realizări şi principii de viaţă americane. Obiectiv şi sincer, autorul nu se sfieşte să noteze tot ce i se pare interesant şi demn de reţinut de la americani, subliniind cu entuziasm multe din uimitoarele realizări tehnice şi industriale ale acestui popor harnic şi priceput. Lucid, înarmat cu aceeaşi obiectivitate şi dorinţă de a cunoaşte adevărata faţă a Americii, Polevoi ştie să aleagă cu pricepere neghina — care i se vîră cu insistenţă sub nas de diferiţii provocatori adepţi ai războiului rece — de lanurile mănoase ale adevăratei Americi. Nedîndu-se înapoi de la a-şi exprima dezaprobarea în faţa multor aspecte negative ale modului de viaţă american, autorul e conştient că descrierea reală, sinceră, a poporului, a năzuinţelor sale, nu aşa cum încearcă să le denatureze ziarele capitaliste, ci aşa cum sînt, cerînd coexistenţă paşnică, bună înţelegere şi schimburi culturale cu U.R.S.S., contribuie la întărirea legăturilor între cele două popoare, la înăbuşirea războiului rece.

De aceea, cartea aceasta, scrisă atractiv şi sincer, este mai mult decît un simplu jurnal de călătorie. Este o cercetare, o incursiune peste capul ghizilor oficiali şi ai organizatorilor, dincolo de uriaşii zgîrie-nori cu reclama ţipătoare, în gîndurile şi în sufletul omului simplu american, sincer şi prietenos.

Victor MAŞEK

G. A. GUREV:

„Despre credinţa în dumnezeu"

Recenta ediţie a cărţii lui Gurev, apărută în traducerea românească a Editurii politice, prilejuieşte o lectură deosebit de instructivă şi în acelaşi timp plăcută. Gurev stă de vorbă — cum afirmă el însuşi — cu credincioşi şi necredincioşi, combătînd şi argumentînd caracterul antiştiinţific al credinţei în orice zeitate.

G. A. Gurev demonstrează într-un mod convingător ideea pe care o exprima încă din secolul al XVIII-lea remarcabilul gînditor Paul d'Holbach, că „religia este arta de a narcotiza pe oameni", „un flagel al omenirii" pus în serviciul asupritorilor. Deosebit de captivant este capitolul „Dumnezeul biblic şi contradicţiile religiei", în care autorul pune faţă în faţă dogmele religioase cu realitatea ştiinţifică care demonstrează totala inconsistenţă a dogmelor tuturor religiilor.

Explicînd condiţiile în care au apărut diferite curente religioase, Gurev îl citează pe Campanella care scria: „In atelierul mîhniriî, omul nenorocit şi-a creat o iluzie din care şi-a făcut un dumnezeu". El explică că religia abrutizează pe oameni, împuţează capetele cu speranţe înşelătoare, că izvorul răului pe care-l aduce religia trebuie căutat în orînduirile sociale bazate pe exploatare care susţin şi alimentează religia, că prejudecăţile religioase sînt nedemne pentru omul cult, dăunează profund.

Al. PODARU

JEAN-PIERRE CHABROL:

„Mahalaua Riioasă"

„La Bout-Galeux", apărut în traducere românească sub titlul de „Mahalaua-Riioasă", este cel de-al doilea roman al cunoscutului ziarist francez, Jean-Pierre-Chabrol.

La marginea Parisului, în cartierul poreclit astfel printr-o glumă, nu se ştie cînd şi de cine, viaţa este trăită din plin, necazurile şi bucuriile se împletesc în sărăcia care-i uneşte pe toţi cei ce-au învăţat de mult să lupte pentru ziua următoare şi... să spere.

Multe sînt casele în care tatăl sau vreun băiat, sau amîndoi chiar, nu au de lucru. Atunci, în fiecare dimineaţă începe goana, încep aceleaşi încercări de tot felul, dar cu un singur rezultat. Cînd în sfîrşit, cîţiva tineri din „Mahalaua-Riioasă" reuşesc să se angajeze pe un şantier de locuinţe în construcţie, patronii încearcă să micşoreze salariile pentru a avea, mînă de lucru şi mai ieftină.

Intreg şantierul se solidarizează într-o grevă împotriva patronilor, acţiune care pretinde încordarea voinţei şi chiar victime. Dar victoria nu poate să le scape.

Rodica NICOLESCU

PAGINA FEMEII

VĂZUTE ŞI AUZITE

...De unde ?...Din ce?

Cînd a aflat că soţul ei a fost arestat pentru gestiune frauduloasă, doamna s-a arătat şi foarte surprinsă şi foarte dezamăgită. După spusele ei, trăia o adevărată dramă: bărbatul în a cărui cinste crezuse total, fără nici o rezervă, iată, se dovedise acum a fi fost un excroc de rînd.

Cum este cu putinţă să se fi înşelat într-atît? — se întreba trista doamnă, dar nu în intimitate cu propria sa persoană, ci sonor, de faţă cu alţii dispuşi să-i ofere asistenţa lor morală.

Da, s-au găsit unii care s-o compătimească; destui care să creadă că într-adevăr inocenţa, candoarea ei, primise o brutală lovitură. S-au găsit destui care să spună: „Ce vină are ea, sărmana?" Eu acestora vreau să le răspund: vreau să le răspund cu întrebarea atît de firească pe care dezolata doamnă de azi, s-ar fi cuvenit să şi-o pună măcar din cînd în cînd, ieri, alaltăieri... o întrebare alcătuită din două simple cuvinte: De unde? Sau poate şi mai bine: Din ce? Cînd galantul soţ îi mai completa asortimentul variat de toalete, cu încă unul şi mai şi decît toate celelalte, doamna — prea emoţionată desigur, — uita pe semne să se mai întrebe: De unde? Din ce?

Cînd seară de seară sociabilul soţ patrona ospeţe în marile restaurante, este cel puţin ciudat, nu-i aşa — că nici amicii invitaţi, nici doamna generosului amfitrion de profesie — nici unul din ei — nu îşi puneau întrebarea, puţin incomodă, e drept: De unde? Din ce?

Cînd în casă mai apărea încă un covor scump, încă o mobilă de preţ, doamna nu rămînea oare nici o clipă pe gînduri: De unde? Din ce?

Să facem cor amabil, complezant, cu cei care îi plîng de milă şi să acceptăm că naivă fiind n-avea valoarea exactă a banului şi astfel îşi imagina că dintr-o mie şi ceva de lei pe lună se pot cumpăra toate acestea şi mai rămîne şi un rest pe deasupra, din care pot fi planificate distracţiile, excursiile cu maşina „mică" şi colecţia de băuturi rafinate din micul bar personal al soţului?

Sau să credem că inocenta doamnă presupunea că legitimul ei soţ realizează în modul cel mai corect cu putinţă nenumăratele cîştiguri suplimentare care-i permiteau să fie atît de larg, atît de culant cu ea?

Dar de unde aceste cîştiguri? Din ce? Sînt întrebări pe care doamna — cum să credem că nu şi le-a pus? Dar cum să nu credem totodată că aceste întrebări n-au turburat-o niciodată? N-au turburat-o, n-au neliniştit-o; dimpotrivă au făcut să-i sporească admiraţia pentru „descurcăreţul" ei soţ.

Sînt grave complicaţiile morale despre care se vorbeşte prea puţin. Poate s-ar număra mai puţine gestiuni frauduloase dacă s-ar număra în schimb mai multe soţii care şi-ar pune la timp întrebarea aducătoare, e drept, de insomnii: De unde? Din ce?

Sidonia DRĂGUŞANU

Sărinţi şi copii

„TE-AM RUGAT EU?"

Mergeam pe stradă, iar în faţa mea mergea o doamnă ţinînd de braţ un băieţel de vreo unsprezece, doisprezece ani.

— Vezi, Nicuşor, ce multe face mama pentru tine? îi tot spunea ea băiatului. Ţi-am luat bicicletă şi nici unul dintre colegii tăi nu are. Nu-i aşa? Ţi-am luat minge de volei... Ce frumuseţe de minge... Aşa-i Nicuşor?

— Da, mamă, răspundea copilul politicos, dar se vedea că e cu gîndul aiurea şi că conversaţia nu-l distrează.

— Vezi? Vezi ce mamă bună ai tu? Care dintre prietenii tăi mai au aşa mamă bună? Ai văzut? Radu umblă îmbrăcat ca vai de el, maică-sa nici nu se sinchiseşte. Un pantalon, un tricou şi tenişi în picioare. Dar ţie, ai văzut? Mămica ţi-a luat iar de două bluze noi de poplin şi le vom face modern, de purtat deasupra pantalonilor. E bine?

— Bine, mamă.

— Ce-mi răspunzi atît de plictisit? Îţi spun toate astea ca să ştii şi tu ce înseamnă o mamă bună. Iar pe o mamă bună trebuie s-o iubeşti întotdeauna, s-o respecţi, să-i dai şi tu la bătrîneţe de toate, cum ţi-a dat şi ea cînd erai copil. Ai înţeles tu, Nicuşor?

— Da, mamă!

N-am auzit continuarea discuţiei, pentru că drumurile noastre s-au despărţit. Dar am admirat puterea de stăpînire a băiatului şi amabilitatea lui. Pentru că nu de mult am fost martoră la altă scenă.

Ioana, canonită destul cu proba unei rochiţe, ajunsese însfîrşit la ora mesei de seară. Cu gura plină, cu felia de pîine în mînă, asculta spusele mămichii.

— Ai văzut ce rochiţă frumoasă îţi fac? îi spunea mămica încîntată, vrînd să risipească neplăcerea produsă de proba prea lungă.

— Da.

— Eşti mulţumită? Sau dacă nu, să o dăm altui copil, continuă mama, vrînd să stimuleze o manifestare de recunoştinţă.

— Lasă fleacurile, mămico, ripostează Ioana neaşteptat, dar ritos.

— Aşa vorbeşti tu cu mămica ta? După cîte face mama pentru tine? Că ţi-am luat sandale şi-ţi fac iar o rochiţă nouă, şi...

— Te-am rugat eu?

Mama a rămas fără o vorbă, fără să-i mai poată spune nimic. În definitiv, da, în definitiv fetiţa n-o rugase. Nu se simţea obligată cu nimic. Fusese mai mult plăcerea ei, a mamei, să aleagă materialul, să aibă fetiţa o rochie nouă, aşa cum ce multe ori se întîmplă cu mamele copiilor.

— „Vezi cîte face mama pentru tine?", nu-i decît o frază stereotipă, care agasează copilul şi naşte la el o reacţie contrarie decît cea de recunoştinţă, scontată. Recunoştinţa se bazează pe dragostea, pe respectul copilului faţă de părinţii săi, iar dragostea şi respectul copiilor

— Ce cauţi aici, măi băieţaş... nu ştii să citeşti?...

Desen de C. FLORIAN

nu se cumpără cu o jucărie sau cu o haină, ci se cîştigă prin atitudinea de zi cu zi. Departe de a fi o bancă la care se pot depozita în felul acesta venituri pentru bătrîneţe, copiii crescuţi cu „vezi ce face mama pentru tine" vor deveni încrezuţi, egoişti, convinşi că trebuie să li se facă toate voile şi neobişnuiţi să facă, la rîndul lor, sacrificii pentru cei din jurul lor.

Iar cei mai sinceri, cînd va veni vremea reproşurilor, vor spune ca Ioana, cînd părinţii nu vor avea de pus în cumpănă altceva decît jertfele materiale:

— Te-am rugat eu?

Ancuţa MAICAN

Medicul vă sfătuieşte

L. M. Timişoara: Pentru o mai bună înţelegere precizăm: Într-o rinită atrofică crustele sînt inodore sau au un miros slab. În alt caz crustele se deosebesc printr-un miros fetid-dulceag. Menţionăm că ambele, tratate corect, dau ameliorări simţitoare. Tratamentul pentru îndepărtarea ambelor tipuri de cruste este următorul: a) În primul rînd veţi expira întens pe nas pentru a-l elibera de cruste b) după aceasta veţi introduce cîte 6—8 picături, de 3 ori pe zi, dintr-o soluţie slabă de sare, bicarbonat de sodiu, antipirină şi glicerină în apă distilată (reţeta trebuie să v-o dea un specialist în nas, gît şi urechi). Vă recomandăm inhalaţii şi pulverizaţii la Slănic Moldova.

I. L. — Cîmpulung: Din scrisoarea dvs. reiese că suferiţi de o spondiloză lombară cu sacrolizarea ultimei vertebre lombare. Pentru o astfel de afecţiune tratamentul trebuie să fie complex, medicamentos, balnear, fizioterapic şi ortopedic.

Ca tratament medicamentos indicăm: salicilatul de sodiu, aspirina, infiltraţii locale cu soluţii de novocaină 0,50 la sută însoţită de preparate iodate, etc. Regim alimentar bogat în proteine: vitamine din grupul B 1 C şi D.

Ca tratament fizio-terapic recomandăm împachetări cu parafină fierbinte, raze ultrascurte, roentgenterapie, balneoterapie la Herculane, Ocna Sibiului, Techirghiol.

Tratamentul ortopedic constă din purtarea unei centuri de pînză inextensibilă cu balene sau din piele cu armătură metalică. Ţinem să vă atragem atenţia că toate aceste indicaţii nu pot fi aplicate decît într-o clinică de specialitate.

DORIN — Călăraşi: Vă sfătuim să încercaţi următorul depilator: Bariu sulfit, oxid de zinc şi amylum, cîte 50 de grame. În acest praf se adaugă treptat apă pînă la formarea unei paste moi cu care se unge zona unde dorim să distrugem perii. Pasta se lasă 10.15 minute apoi se îndepărtează cu o spatulă împreună cu perii care sînt înglobaţi în ea. Pielea se spală şi se usucă cu talc. Procedeul, dacă medicul specialist vă sfătuieşte, îl repetaţi la 2-3 săptămîni.

Dr. A. T.

MODA

Rochiţe şi bluze pentru sezonul de vară

În desenul de sus: Trei rochiţe de vară cu o caracteristică comună: fustele largi, cu cute mari necălcate. Se poartă pe jupon.

În desenul de jos: Bluze de vară, care merg şi la fustă şi la pantalon. Atît modelele, cît şi materialele, permit combinaţii multiple de linii, dungi, culori, tigheluri, buzunare, etc.

Desene de Tantzi PFENNINGS

Aparenţele înşală...

Desen de Al. CLENCIU

Curierul Laurei

V. STANESCU — Bucureşti: Îmi scrii că decepţia pe care ai suferit-o în dragoste este pricina insucceselor, a eşecurilor chiar, înregistrate de d-ta pe plan profesional. Adaugi chiar, că trebuind să suporţi despărţirea de femeia pe care ai iubit-o şi care urma să-ţi devină soţie, ai ajuns la o asemenea disperare, încît te-ai simţit deodată fără nici un rost în viaţă şi n-ai mai găsit în d-ta forţa de a-ţi continua munca în condiţiile şi cu elanul de dinainte. Pasivitatea pe care ai manifestat-o a avut, fireşte, urmările ei şi astăzi, aflîndu-te în faţa acestor consecinţe, încă nu te simţi în stare să-ţi reiei ritmul de activitate normal. Declari că numai o nouă dragoste, de intensitatea şi adîncimea celei de dinainte, te-ar putea mobiliza. Altfel — mărturiseşti — eşti un om pierdut.

Nu vreau deloc să minimalizez importanţa unei iubiri realizate în viaţa unui om, dar a-ţi subordona întreaga existenţă planului sentimental, a-ţi face din dragoste unica raţiune de a fi — a-ţi condiţiona răspunderile, obligaţiile cărora trebuie să le faci faţă în activitatea profesională, de satisfacţiile sau insatisfacţiile sentimentale, înseamnă a fi un om slab, foarte slab, lipsit de simţul datoriei, lipsit de conştiinciozitate profesională şi în ultimă instanţă, un om nefolositor societăţii. Nu-ţi este iertat d-tale, un bărbat în toată firea, să te laşi dărîmat de o deziluzie amoroasă. Ţi s-a încredinţat o muncă, ea nu poate merge bine sau rău, în funcţie de felul în care îţi răspunde d-tale din plin, pe jumătate, sau deloc — fiinţa asupra căreia îţi reverşi dragostea. Dar şi altminteri, privind problema, te asigur că un om care este legat de munca pe care o face, care-şi dăruie tot ce are el mai bun în această muncă, nu poate fi răpus niciodată de o dezamăgire sentimentală. El este apărat, nu-şi poate pierde echilibrul sufletesc şi moral, el are permanent o sursă de mulţumiri, de bucurii, compensaţii. Muncind bine, avînd succese, nu îşi pierde încrederea în sine, dimpotrivă, şi-o reconfirmă.

D-ta deci trebuie să-ţi aduni puterile, să ieşi din această condamnabilă pasivitate: trebuie să-ţi faci din îndeplinirea îndatoririlor profesionale primul comandament moral.

Îţi doresc să întîlneşti şi dragostea nouă, bogată şi frumoasă pe care o aştepţi. Dar aşteapt-o fără să te depărtezi de la datoriile d-tale, prime şi de prim ordin!

CONSTANŢA: Era logodită de cîteva luni, cînd întîmplarea l-a scos în cale pe cel care a fost prima ei dragoste şi de care de ani de zile trăia despărţită. Reîntîlnirea aceasta a zguduit-o, a făcut-o să înţeleagă că nu îşi iubeşte logodnicul; l-a părăsit şi a reluat vechea legătură.

Şi acum care este problema? Cea care ne scrie semnînd Constanţa are sentimentul că dragostea bărbatului lîngă care s-a întors nu mai este chiar întreagă, ceva s-a schimbat în purtarea lui, în atitudinea lui şi ceea ce dă Constanţei mai mult de gîndit, ceea ce o nelinişteşte şi o întristează, este faptul că el nu îi vorbeşte nimic de viitor...

Constanţa mi se adresează, întrebîndu-mă cum trebuie să procedeze pentru a afla ce se ascunde îndărătul rezervei pe care o manifestă faţă de ea, cel lîngă care a revenit.

Dacă această rezervă persistă şi se adînceşte, dacă grija pentru viitor nu intră în preocupările lui — nu rămîne decît să tragem concluzia că el nu se simte destul de angajat sufleteşte în această poveste de dragoste reîncălzită, nu la aceeaşi temperatură, din ambele părţi.

Poate va veni ziua în care Constanţa va regreta că s-a abătut din drumul ei, făcînd cale întoarsă. O explicaţie cu riscul de a afla adevăruri dureroase, este necesară şi ea e bine să nu întîrzie.

GETA — Galaţi: După o căsnicie nefericită care a durat nouă ani cu un soţ uşuratec şi alcoolic, ajunge la divorţ. Părăseşte căminul conjugal luîndu-şi cu ea cei doi copii rezultaţi din căsătorie. Îşi ia un post într-o instituţie şi din salariu se întreţine şi întreţine copiii. Dar tată că şase luni de la divorţ, fostul soţ, care într-o timp vîndu-se şi mobila din casă pentru băutură, începe să depună stăruinţă din ce în ce mai mare pentru reluarea vieţii în comun. De dragul copiilor, Geta se lasă înduplecată şi acceptă. Dar toate angajamentele, toate promisiunile pe care le făcuse el pentru a o înduplека sînt uitate curînd: continuă să bea, să aibă aceleaşi comportare ca în trecut. Nu mai vrea însă să renunţe la fosta lui soţie, ba dimpotrivă, îi cere insistent să relegalizeze legătura lor şi în plus ea să-şi părăsească slujba.

Geta mărturiseşte că se simte astăzi mult înstrăinată sufleteşte de fostul ei soţ, ceea ce şi el simte, şi îi reproşează. El vrea s-o determine să renunţe la slujbă, pentru a o face mai dependentă de el.

Geta are momente cînd în dorinţa de a-şi salva cu orice preţ căminul, înclină să-i dea ascultare. Alte ori se gîndeşte că nu există o altă soluţie decît o nouă şi definitivă despărţire. Pentru că nu poate hotărî singură, mi-a cerut sfatul. Şi sfatul meu este şi nici nu poate fi decît următorul: în nici un caz să nu abandoneze slujba. E surprinzător, că după experienţa făcută, mai poate gîndi măcar o singură dată altfel!

Ce perspective de viitor îţi oferă un soţ stăpînit de viciul alcoolismului şi care mai este şi pe deasupra un afemeiat? A rămîne legată de el, dependentă de el, împreună cu doi copii, înseamnă a te expune nesiguranţei zilei de mîine şi înseamnă de a te lipsi şi de suportul moral pe care îl reprezintă pentru un om încadrarea lui într-un colectiv organizat de muncă.

Nu sînt de părere nici să relegalizezi legătura. Nimic nu te îndreptăţeşte s-o faci, dimpotrivă, cred că dacă vei vedea după un timp că nu se produce nici o schimbare în bine, va trebui s-o curmi de tot şi să te gîndeşti la cei douăzeci şi şase de ani ai d-tale şi să-ţi refaci viaţa alături de un om pe care să îl poţi iubi şi respecta.

LAURA

Ce gătim şi cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

7—13 IULIE

— Roşii umplute cu salată ruseacă; cartofi noi cu smîntînă şi mărar; fructe.

— Ciorbă de dovlecei; pilaf cu legume; spumă de albuş cu zmeură.

— Saramură de crap cu mămăliguţă; guvi cu sos alb; compot de vişine.

— Salată de cartofi cu maioneză şi măsline; varză umplută; clătite cu marmeladă.

— Supă de mazăre; tocană de roşii cu cartofi; fructe.

— Găluşte de brînză cu sos de roşii; pulpă de berbec împănată cu usturoi; plăcinţele cu vişine.

— Sufleu de conopidă; şniţel cu cartofi; tarte cu zmeură.

Pilaf cu legume

Fierbeţi mai multe feluri de legume, împreună sau separat, în apă cu sare: mazăre, fasole verde, un dovlecel tăiat bucăţi, cîteva carote etc. Se scurg şi se adaugă puţin unt proaspăt.

Se înăbuşe cu unt o ceapă tocată mărunt, se adaugă 2 ceşti de orez ales şi spălat, şi se prăjeşte uşor. Se aşază într-o cratiţă un rînd de orez, se pun legumele, şi deasupra se aşază restul de orez. Se toarnă 4 ceşti de apă sau de zeamă în care au fiert legumele. Se potriveşte de sare şi se presară puţin mărar tocat. Se acoperă, se dă la cuptor, la foc potrivit.

Separat se face un sos alb din 2 linguri de unt cu două linguri de făină şi se stinge cu apă sau de preferinţă cu zeamă de carne. Se lasă să fiarbă încet pe colţul maşinii, se adaugă un gălbenuş, o linguriţă de zeamă de lămîie şi sare. Cînd orezul este fiert, se răstoarnă ca o budincă pe farfuria de servit, şi deasupra se toarnă sosul. Se serveşte fierbinte.

Varză nouă umplută

Se aleg foile mari de la o varză mijlocie şi se opăresc în apă clocotită cu sare.

Se trece prin maşină 500 g. de carne, împreună cu 2 cartofi crudi şi se prăjeşte într-o tigaie cu o ceapă tăiată mărunt şi cu o lingură de untură. Se adaugă 2 ouă, sare, piper şi verdeaţă tocată.

Se aşează pe un fund foile de varză opărite, astfel încît o frunză să vie peste jumătatea celeilalte. Deasupra se pune tocătura, se face sul, iar foile de la capătul sulului se întorc înăuntru. Se pune într-o tavă la cuptor şi deasupra se toarnă un sos de roşii făcut cu un praf de făină, o ceapă înăbuşită în grăsime, şi puţin borş. Se stropeşte mereu cu sos, ca să nu se usuce varza. Înainte de a servi se adaugă cîteva linguri de smîntînă.

Plăcinţele cu vişine

Se face un aluat din 320 g. făină, 250 g. smîntînă, 280 g. unt proaspăt, şi un vîrf de cuţit de sare. Se frămîntă repede, se adună la un loc în formă de minge şi se lasă să se odihnească la rece cel puţin o oră. Se poate lăsa din ajun pînă a doua zi, aluatul va fi cu atît mai fraged.

Se spală 1 kg. de vişine şi se scot sîmburii. Se presară zahăr, şi se lasă să se scurgă în strecurătoarea de macaroane. Înainte de a le întrebuinţa se amestecă cu o lingură de pesmet.

Se întinde aluatul într-o foaie destul de subţire, se taie pătrate de vreo 12 cm.; se pune pe fiecare pătrat o lingură de vişine scurse de zeamă. Se întorc colţurile spre mijloc, în formă de plic, apăsînd puţin mijlocul şi marginile, ca să rămînă lipite. Se ung cu ou, se aşează pe o tavă şi se coc la foc iute. Cînd sînt gata se presară zahăr.

Vişine conservate pentru iarnă

Dintre toate fructele, vişinele sînt cele mai preţuite de gospodine la prepararea prăjiturilor. Iată cum le puteţi conserva, ca să aveţi la iarnă vişine pentru dulciuri, cu gustul celor proaspete.

Se aleg vişine proaspete şi nevătămate. Se spală şi se scot sîmburii. Se introduc în sticle curat spălate, scuturînd uşor sticla din cînd în cînd, pînă ce se umple cu vişine. Se aştupă bine cu dop fiert, şi se leagă cu sfoară. Se aşază într-un vas încăpător, punînd ziare între sticle, ca să nu se lovească unele de altele. Se fierb 20 de minute la foc mic. După ce s-au răcorit se smolesc.

Se păstrează într-un loc răcoros şi ferit de lumină.

Sanda MARIN

PRACTIC

MAŞINA ELECTRICĂ DE SPĂLAT RUFE

După întrebuinţare cazanul se va spăla cu apă limpede şi se va şterge cu o cîrpă uscată. De asemenea se va şterge de eventualele pete de apă şi săpun, îmbrăcăminţea metalică a maşinii. Nu este recomandabil de a se şterge partea exterioară vopsită a îmbrăcămintei metalice, cu flanela aspră, VIM, pastă de lustruit, etc. pentru că se distruge vopseaua.

USTENSILELE FOLOSITE LA VOPSITUL ŢESĂTURILOR

Ustensilele folosite la vopsit se freacă cu o perie cu apă caldă şi săpun. După clătire, se limpezesc în apă, în care am adăugat oţet.

TACIMURILE

Tacimurile de alpaca trebuie spălate imediat după întrebuinţare, întrucît metalul din care sînt fabricate prezintă dezavantajul că se oxidează, oarecum repede, această oxidare fiind accelerată sub influenţa mediilor alimentare cunoscute cu mare putere oxidantă.

Pentru a îndepărta stratul de săruri de cupru ce se formează pe suprafaţa tacîmurilor de alpaca — în caz de nerespectare a regulilor de întreţinere — strat ce poartă denumirea populară de cocleală (atenţie! săruri otrăvitoare), se vor curăţa suprafeţele respective prin frecare fină cu lichide, pietre, sau prafuri de curăţat (sidol, amor, vim, tix). În lipsa acestora se poate folosi cenuşa, hîrtia de şlefuit sau nisipul fin.

Un alt procedeu pentru îndepărtarea coclelei este ţinerea tacîmurilor, timp de 5 minute, într-o soluţie de 10% sodă caustică în apă fiartă, după care se spală bine cu apă limpede şi se şterg cu cîrpe uscate.

Tacimurile cositorite se curăţă la fel ca şi cele nichelat-cromate cu excepţia că nu pot fi spălate cu soluţii de carbonat de sodiu (sodă de rufe), care produce o dizolvare a cositorului, prin formarea hidroxizilor de staniu, solvabili în apă.

Tacimurile de argint, ca şi celelalte obiecte de uz casnic confecţionate din acest metal (tăvi, suporturi de ceşti şi pahare, vase, cupe, servicii diferite) — precum şi cele care au porţiuni aurite, se curăţă prin simpla spălare în apă caldă, fără a se folosi pastele, lichidele sau prafurile de curăţat indicate mai sus, care provoacă adesea, pe suprafeţele argintate sau aurite, pete sau chiar oxidare.

Tacimurile inoxidabile se curăţă foarte lesne, o simplă spălare cu apă caldă fiind suficientă pentru buna lor întreţinere.

COLŢUL COSMETICIANEI

Trusa de vilegiatură

Sînt uneori mai mult decît mirată de lipsa de prevedere cu care — într-o anumită privinţă — multe femei îşi întocmesc bagajul cu care pleacă în concediu. Fireşte, nimeni n-ar vrea să fie bolnav şi fiecare speră să aibă o vacanţă cît mai plăcută. Dar cîte concedii nu sînt ratate complet sau în parte datorită unui simplu şi banal accident ce putea fi prevenit sau înlăturat din vreme?

Deci, fără a vă încărca cu lucruri inutile, faceţi un loc în bagajul dvs. unei mici, dar strict necesare truse cosmetico-sanitare unde, alături de săpun, pastă de dinţi, o cremă, sau un lapte de demachiat, o cremă grasă şi hrănitoare sau o loţiune tonică uşor astringentă (depinde de genul de ten pe care-l aveţi), o cremă sau un ulei anti-solar — produse al căror scop este de a vă apăra pielea de arsura soarelui — şi fardurile pe care le întrebuinţaţi de obicei, trebuie să aveţi cel puţin următoarele: apă oxigenată şi alcool pentru a curăţa şi dezinfecta la nevoie o rană sau o zgîrietură chiar superficială, dar care se poate infecta dînd naştere la complicaţii foarte neplăcute, tinctură de iod, vată hidrofilă şi pansament steril. De asemenea, picături Davilla, care calmează crampele de stomac, tablete de sulfamidă, şi ceai de mentă. Apoi, antinevralgice, aspirină, ulei gomenolat, pomadă cu sulfamidă pentru a grăbi vindecarea unei rosături şi pomadă zincată pentru a calma o uşoară arsură solară. Talc, amoniac ce linişteşte durerea produsă de o eventuală înţepătură de albină şi ceai de muşeţel cu care puteţi face comprese calmante şi descongestionante. Nu uitaţi termometrul şi o soluţie insecticidă care, pulverizată în cameră vă va apăra de muşte şi ţînţari.

Pentru a le feri de alterare, e bine ca cremele grase să fie puse în cutii sau borcănele de material plastic iar sticlele trebuie să fie bine închise pentru a se evita evaporarea sau vărsarea conţinutului.

Confecţionaţi dintr-un material impermeabil un săculeţ cu mai multe despărţituri în care să aşezaţi toate aceste produse. În felul acesta veţi avea oricînd la îndemînă trusa cosmetico-sanitară.

Sanda NOREANU

Praful, dușmanul invizibil

Șfredelul împins de perforatorul pneumatic mușcă fără oprire din piatră. Uneltele sînt ștefuite, foarfecele și cuțitele sînt ascuțite. Lemnul e tăiat cu ajutorul fierăstraielor. Lina, bumbacul sînt prelucrate pentru a obține din ele țesături călduroase și plăcute. În fabrica de sticlă se amestecă bine nisipul cernut cu alte substanțe. Măturătorul adună cu mătura, de pe stradă, toate murdăriile aruncate în ultimele 24 de ore. Gospodina șterge cu cîrpa mobilele, dă mereu cu măturica peste covoare sau scutură la fereastră pătura.

...Și acum, puteți să-mi spuneți ce legătură este între toate aceste activități atît de deosebite?

Nu vă voi lăsa să vă pierdeți timpul cu presupunerile. Legătura între toate aceste activități se exprimă printr-un singur cuvînt: praful!

De obicei, prin această denumire de „praf" (sau „pulbere" ceea ce este exact același lucru) se înțeleg particule mici, solide, care din cauza dimensiunilor lor neînsemnate au însușirea de a pluti un oarecare timp în aerul care ne înconjoară.

Acest praf poate fi un dușman!

Odată cu inspirația, noi introducem în plămîni și praful aflat în suspensie în aer. Cînd expirăm, eliminăm de asemenea aer și praf. Nu tot praful inspirat este însă și eliminat! O parte din el rămîne în plămîni.

În țara noastră, în cadrul Secției de Igiena Muncii și Boli Profesionale a Institutului de Igienă se fac cercetări interesante în privința reținerii pulberilor în organism. Aceste cercetări au arătat că în căile respiratorii se poate întîmpla să rămînă aproape 90 la sută din praful respirat.

Praful, pe tot parcursul său în căile respiratorii, poate da naștere la turburări uneori destul de serioase: guturaiuri cronice, iritații, inflamații, sau chiar pierderea mirosului (după felul prafului). Firește, aceste turburări apar de obicei după un contact destul de prelungit cu praful, de săptămîni sau chiar luni. O bună parte din praf, și anume din cel cu dimensiuni mai mici, izbutește să-și facă loc și să pătrundă pînă în fundul plămînilor, provocînd uneori boli grave.

Din fericire, organismul nostru posedă importante mijloace de apărare, care împiedică o bună parte din praf să pătrundă înăuntrul său. Astfel, nasul reprezintă un filtru de praf foarte eficace. Funcționarea normală a nasului are de aceea mare importanță pentru cei ce lucrează în praf. Respirați, așa dar pe nas! Respirația directă prin gură nu este sănătoasă.

Praful „casnic", ca să-i spunem așa, nu e lipsit de pericole. Uneori, el poate conține microbi periculoși, printre care și bacilii tuberculozei. Multe îmbolnăviri de tuberculoză se datoresc prafului ridicat în camera unde locuește un bolnav. Iată pentru ce se recomandă insistent gospodinelor să șteargă praful de pe mobile sau de pe jos cu o cîrpă umedă, care evită răspîndirea particulelor periculoase.

Pneumoconiozele și forma lor cea mai gravă, silicoza

Dar mai sînt și alte boli provocate de praful pătrunș în plămîni în cantitate mare: „pneumoconiozele". Conios, însemnează în limba greacă „praf". Pneumo vine de la plămîn, tot în limba greacă. „Pneumoconioza" ar însemna deci o boală provocată de prezența prafului în plămîni.

Cînd praful pătrunș în plămîni e format din bioxid de siliciu, boala care îa astfel naștere, denumită silicoză, este mai gravă.

Bioxidul de siliciu e foarte răspîndit în natură. Nisipul e format în cea mai mare parte (peste 90%) din bioxid de siliciu. Asta nu însemnează însă că făcînd plajă la mare sîntem expuși unei boli, în afara arsurilor de soare... Pasionați ai plajelor, nu vă neliniștiți! Nisipul plajelor este format din particele foarte mari, cărora le este extrem de greu să pătrundă pînă în fundul plămînilor.

Dacă nu se iau măsuri de apărare, unii dintre cei care lucrează într-o atmosferă încărcată cu praf de bioxid de siliciu, se îmbolnăvesc la un moment dat de silicoză.

Despre ce este vorba? Plămînul nu poate elimina părticelele de praf de siliciu ajunse în alveole. În jurul lor se formează încetul cu încetul un anumit fel de țesut conjunctiv, un țesut care nu are nici un rol în respirație.

Treptat, țesutul conjunctiv invadează plămînul ocupînd tot mai mult spațiu. Respirația se face tot mai greu. Inima are de muncit mereu mai mult. Aceasta evoluție durează zeci de ani. Din cauza turburărilor ce continuă să se înrăutățească fără încetare, viața bolnavului poate fi scurtată.

Lupta contra silicozei

Oamenii de știință din întreaga lume nu au stat cu mîinile în sîn ci au încercat să găsească cele mai bune mijloace de luptă împotriva silicozei. Și le-au găsit!

Astăzi, în Uniunea Sovietică, în toate minele s-a introdus în mod obligatoriu perforajul umed. În felul acesta, este atacat însuși praful, cel care provoacă boala. În loc să fie lăsat să se răspîndească în aer, el este prefăcut într-un noroi inofensiv.

Și la noi în țară s-au făcut cercetări importante în acest domeniu. Astfel studiile colectivului de la Cluj asupra silicozei și silicotuberculozei, făcute sub conducerea prof. dr. Leonid Daniello au fost răsplătite cu Premiul de Stat. Ele au dus la introducerea perforajului umed în tr-o mare parte din minele din țara noastră.

De asemenea, s-au făcut cercetări în numeroase alte locuri de muncă de către cercetătorii din București precum și la Cluj, Iași, Timișoara, Tg. Mureș. În acest fel, s-au putut aduce prețioase contribuții pentru ocrotirea sănătății celor ce muncesc.

În trecut, nu exista o grijă deosebită pentru sănătatea oamenilor muncii, și mulți mineri s-au îmbolnăvit de silicoză. Boala își urmează cursul, indiferent dacă omul a fost sau nu scos din mediul de praf.

Astăzi însă cu totul altfel stau lucrurile.

În țara noastră există, la București, o clinică de boli profesionale în care bolnavii de silicoză sînt internați pentru cunoașterea exactă a stării lor. Cei indicați pentru tratament sînt trimiși apoi la sanatoriul de pe Valea Oltului — unul dintre puținele sanatorii de silicoză existente pe întreg globul. Aici, prin medicamente, gimnastică respiratorie, tratamente cu aerosoli, plămînii sînt ajutați să se împotrivească acestei boli.

Boală care, datorită măsurilor mereu mai severe de protecția muncii ce se iau, va dispare fără îndoială în scurtă vreme.

Dr. Leonid PETRESCU

Aurul din apele oceanelor

După calculele făcute de specialiști, apa tuturor oceanelor și mărilor lumii conține frumoasa cantitate de 50 de miliarde tone de aur.

Socoteala este făcută astfel: o tonă de apă conține circa 50 de miligrame de aur, iar volumul mărilor și oceanelor este de peste 1000 milioane kilometri cubi.

Aurul acesta este adus în mări și oceane de apele fluviilor și rîurilor, care spală toate pămînturile ce conțin aur.

Știați că stiloul este invenția unui romîn?

În 1827, Petrache Poenaru, cetățean al Principatelor Române, s-a prezentat la Paris, la Ministerul de Interne, cerînd acordarea unui brevet pentru invenția sa, primul toc rezervor din lume. Tînărul însoți cererea cu explicațiile asupra modului de funcționare a invenției sale. După cum era și firese ingenioasa invenție a romînului plăcu mult. În referatul ei, Direcțiunea pentru inovații arăta că „Petrache Poenaru domiciliat în Paris, 27 rue de Tournon a inventat un obiect interesant și de uz universal". La 25 mai 1827 brevetul solicitat fu acordat pe termen de cinci ani pentru un toc rezervor portativ și care se alimentează singur cu cerneală. Brevetul respectiv purtînd semnătura ministrului secretar de stat la Departamentul Internelor, Corbière se păstrează în prezent la Academia Republicii Populare Romîne.

Milioane și milioane de oameni folosesc astăzi stiloul, însă foarte puțini știu că el este invenția unui romîn. Se cuvine s-o știm și noi și rău să aflăm cîteva date suplimentare despre Petrache Poenaru.

El s-a născut la Craiova, în 1799 și a fost profesor la prima școală românească din Țara Românească. În timpul răscoalei populare din 1821, Tudor Vladimirescu l-a numit șef de cancelarie și l-a trimis în delegație, cu misiunea de a prezenta lui Metternich doleanțele țării sale și proiectele lui Tudor Vladimirescu. Însă misiunea lui Poenaru nu a fost dusă la capăt. Abia sosit la Sibiu, el a aflat că Tudor Vladimirescu a fost ucis. După ce și-a petrecut zece ani în străinătate, a revenit în țară unde a fost numit de către generalul Kisselef director al „Eforiei școlilor", post echivalent cu cel de secretar general în Ministerul Educației.

Petrache Poenaru, părintele stiloului, a murit în 1875.

Șah

Succesul obținut de Radovici în R. P. Bulgaria

De curînd, s-a disputat la Sofia un concurs internațional de șah, la care a participat și tînărul șahist ploeștean C. Radovici. Deși la primul său turneu internațional, Radovici a reușit un rezultat foarte bun, ocupînd locul I—II—III, la egalitate de puncte cu Gurghenidze (U.R.S.S.) și Bobekov (R. P. Bulgaria).

Iată o partidă cîștigată de Radovici (cu negrele) în ultima rundă la Szilaghi (R. P. Ungară), în urma unui vehement și spectaculos atac pe aripa damei. 1. Cf3, Cf6, 2. g3, b6 3. Ng2, Nb7 4. 0-0, e6 5. d3 Ne7 6. e4, d6 7. Cbd2, c5 8. c3, Dc7 9. Tel, Cbd7, 10. a4, 0-0, 11. a5, a6 12. a:b, C:b6 13. Dc2, Tfd8 14. Cc4, C:c4, 15. d:c, Nc6 16. Cd2, a5 17. Cf1, Db7, 18. h3, Tdb8 19. g4, a4 20. Cg3, Cd7 21. g5, Db3 22. De2, Ce5 23. Nf1, a3 24. b:a, D:c3 25. Ne3, Ta3, 26. T:a3, D:a3 27. f4, Tb2 28. Dd1, Na4 29. D:a4 Cf3+. 30. Rh1, Th2 mat.

Noutăți șahiste

Participînd la turneele internaționale de șah prin corespondență, mai mulți reprezentanți ai țării noastre au obținut succese de seamă. Astfel, maestrul sportului Victor Ciocîltea și redactorul „Revistei de Șah", Sergiu Samarian, au cîștigat turneele internaționale preliminare la care au participat în ultimul an și jumătate și s-au calificat în semifinalele campionatului mondial de șah. La aceste semifinale participă împărțiți pe grupe de cîte zece, 110 dintre cei mai tari jucători prin corespondență din lume.

Dintre ceilalți jucători romîni care au participat la turneele internaționale prin corespondență și au obținut rezultate valoroase, amintim pe maestrul sportului E. Reicher, Ioan Ianczo, I. Grossu, V. I. Tacu, E. Costea, Paul Diaconescu și A. Braunstein.

★

De curînd au venit în țară două noi cărți de șah apărute în U.R.S.S.: *„La XIIe Olympiade d'echecs"* scrisă de marele maestru Salo Flohr (o culegere cu partide de la ultima olimpiadă) și tradiționala culegere anuală *„Șahmati za 1956 god"*. Răsfoind aceste cărți, am avut satisfacția să găsim reproduse partide jucate și cîștigate de jucători romîni. În ambele lucrări a fost publicată partida cîștigată de Theodor Ghițescu la iugoslavul Karaklaici, despre care Flohr apreciază că „Maestrul romîn a exploatat bine micile erori ale adversarului său". Din „Șahul în anul 1956" a fost reprodusă și partida cîștigată de dr. Troianescu la argentinianul O. Panno.

★

În concursul de șah prin corespondență, organizat de U.C.F.S. Constanța, conduce ing. Șerban Iordache (București) cu 3 puncte din 5, urmat de Vasile Constantin (Constanța) cu 3 puncte din 6, Vitalie Cotoman (Pitești) cu 2½ puncte din 3, Țacu Victor (București) 2½ puncte din 4, și Florin Gheorghiu (Ploești) cu 2 puncte din 2.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

COSMICĂ

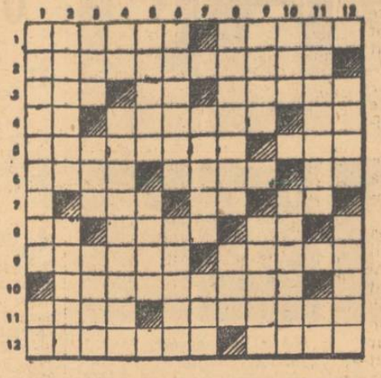

ORIZONTAL: 1) Un obiect de studiu al sateliților artificiali lansați de Uniunea Sovietică. — Planeta pe care există posibilități de viață, cercetată foarte atent de către astrobiologii sovietici de la Alma-Ata. 2) Linia urmată în spațiu de meteori. 3) Plantă. — Prepoziție. — Zeița cerului, adorată la Cartagina. 4) Literă cirilică. — Fenomen ce se produce în atmosferă. — În sus! 5) Privitoare la aștri. — ...de lumină, razele care pleacă dintr-un punct luminos, depărtîndu-se unele de altele. 6) Lună — Construcție înaltă, uneori observator astronomic. — Soarele Egiptului antic. 7) Așa! — Prepoziție. — Posezi. 8) Literă grecească. — În orice ipoteză. — Numeral. 9) Lut. — Aceștia. 10) Cea cosmică este studiată în cadrul A.G.I., prin sateliții artificiali lansați de Uniunea Sovietică. 11) Nume bărbătesc. — Solul Uniunii Sovietice în spațiile interplanetare. 12) Timpul cînd noaptea cucerește spațiul zilei. — A aerisi.

VERTICAL: 1) Strat de aer care înconjoară globul pămîntesc; în U.R.S.S. se fac cercetări asupra acestui strat cu metode meteorice, în orașele Kazan, Harkov, Odesa și Tomsk. — Cămăși țărănești. 2) Muza astronomiei în mitologia greco-romană. — Constelație. 3) În zodiac. — Plecat. — Plin de grăsime. 4) Animale domestice. — Cercurile închipuite pe suprafața pămîntului care trec prin cei doi poli tăind ecuatorul printr-un unghi drept. 5) Punct la care se raportează studiul mișcării aștrilor. — Călduros. 6) Sare chimică. — Fruct. 7) Ochi. — Capabil. 8) Mașini. — Avantaj. 9) Din cînd în cînd. — Ușă mică. 10) Fluviu în Europa. — Captează undele electromagnetice și intră în aparatura sateliților artificiali. 11) Arbust numit și „trandafir galben" (pl.). — Aliile. 12) A bubui. — Primul călător în spațiile interplanetare.

D. BARTOLOMEU

LUATE ÎN PARTE

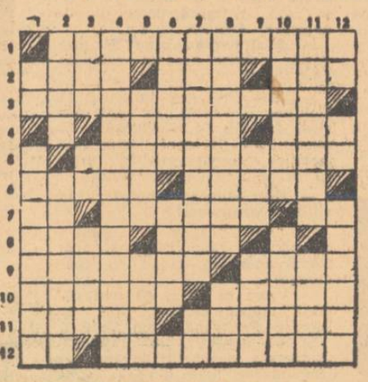

ORIZONTAL: 1) Nu stă de-o parte; 2) Părți dintr-un întreg; — Constelația din care fac parte șapte stele. — Organizație din care face parte și țara noastră; 3) Cuvinte exprimate numai prin prima lor parte; 4) Fracțiuni, cote; — Citit din partea stîngă sau din cea dreaptă, tot șef al agiei. 5) Aparte; 6) Parte de capital adusă într-o societate pe acțiuni (econ. cap.). — Referitor la o parte a sferei geometrice sau a globului pămîntesc. 7) Lică Rotaru. — Ia parte la toaleta... cailor. — M. 8) A mototoli. — Face parte și din Dinamo și din Rapid! 9) Dări la o parte. — Partea în care se circulă. 10) Într-o parte (pl.). — N-a avut parte. 11) „Să ai parte de toate!" (pl.). — Partea din mijloc. 12) Stibiu. — Nu ține partea nimănui.

VERTICAL: 1) Cai-putere, cotă poștală sau cotă-parte. — Parte a... oului. 2) Partea din care bate crivățul. — „Ai carte, ai parte". 3) La te ultă. — Curge prin partea nordică a Italiei. — La o parte, Grivei! 4) Împarte un spațiu în mai multe părți. 5) Condiție proverbială pentru a avea parte. — Dau viață. 6) Parcă i-ar lipsi o parte... — Ultima parte a zilei. (pl.). 7) Sînt de partea unei idei, unui curent, etc. — Comparativ. 8) Parte de cuvînt, în gramatică (pl.). — Partea lichidă a stngelui. 9) Singură. — De o parte și de alta a drumului. 10) În opoziție cu parțială. — Cei din afara părților în cauză. 11) Două părți... nepotrivite. — De fiecare parte a... nasului. 12) Pronume personal. — Suprafață în... orice parte. — Partea bărbătească.

Manole Gh. IOAN

IN FAMILIE

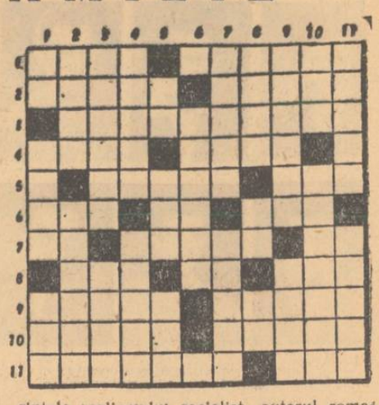

ORIZONTAL: 1. Rudă — Familia lui Zola... 2. Scriitor sovietic, autorul lucrării pentru copii „O mică familie veselă". — În marea familie a instrumentelor muzicale. 3. Scriitor rus, autor al romanului „Părinți și copii". 4. „Klitgaard și fii" se intitulează volumul acestui scriitor danez — O. rașul de pe Mureș. 5. Din aceeași familie cu acesta — Ținut din vechime. 6. Sufragiu — Bărbat — A fost odată... o epocă. 7. În familie — „Familia noastră...", de Mihalkov. Marginile țărmului. 8. „Generația"... versuri de Veronica Porumbacu — Nota redacției — „Tatăl... mîndra ți-a aflat, și pe dîns-a aruncat, într-un... adînc și lat". (Alecsandri). 9. Scriitor sovietic, autor al romanului „Frații" — Familie de corali adunați în insule. 10. „Mama...", povestire de Sütö Andras — Zero. 11. Apărut... în revista „Familia" spre exemplu — Soția lui Chirică din piesa „Omul cu mîrțoaga".

VERTICAL: 1. Suspend. — Opera cea mai de seamă a acestui scriitor finlandez se intitulează „Cei șapte frați" — Fecior bănățean. 2. Patru surori care se fugăresc într-una și nu se ajung niciodată — Rudele evoluate ale maimuței. 3. Descărcat! — Fiul și soțul Iocastei. 4. Părintele realismului socialist, autorul romanului „Mama" — Soră mai mare. 5. În vagon — Soră. — Se înrudește cu cămila. 6. Rang (od.) 7. „Sora Angelica", de Puccini. — Isprăvile copiilor acestui căpitan le-a descris Jules Verne. 8. Mătușă bănățeană — Pronume. — Bărbați fără barbă... 9. Tatăl lui „Timur și băieții lui" — Poet romîn autorul cărții pentru copii „Piuici și frații lui mici". 10. Cap în Africa — „Viclean copil de casă... băiat din flori și de pripas". 11. Autoarea piesei „Familia Kovacs" — Mamă.

Cuvinte mai puțin cunoscute ACK, ONE.

Corneliu POPESCU

DIN LOC IN LOC

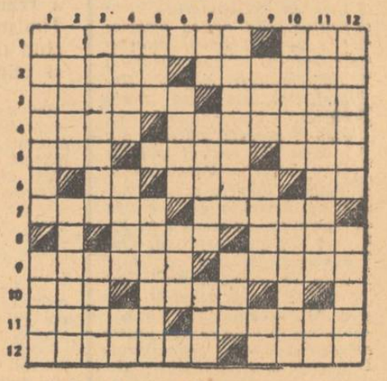

ORIZONTAL: 1) Personaje din... casa în care locuiesc! — Uneori, în loc de vin... 2) În acel loc — Nu se mișcă din loc. 3) Locuri... idei banalizate. — Locul tndreptărilor tipografice (pl.); 4) ... — Bator, cea mai importantă localitate din Mongolia. — Loc fertil. 5) Piept. — Loc de distracție. (pop.). — Unitate de lucru mecanic. 6) În locul lui ut. — A rămas pe loc. — Pronume. 7) Casa în care locuiesc. — Ademenit într-un loc. 8) Așezare omenească cu numeroși locuitori. — Există. 9) Așezat într-un loc anumit. — Pus la loc dosnic. 10) Interjecție în picioarele goale. — Au fiecare locul lor pe hartă. 11) La loc comanda! — Loc liber, la timpul viitor. 12) Își au locul la butoniere. — Cunoaște.

VERTICAL: 1) Insectă dăunătoare care sare din loc în loc. — Loc neted, fără ridicături. 2) A se învîrti împrejurul unui loc. — Un loc mai ridicat. 3) Pe locuri, fiți gata! — Locul unde soarele alunecă pe pușculița orizontului. 4) Arbust cu fructe comestibile. — Slab, uscățiv. — Locotenent. 5) Sunet muzical. — Indicau locul. 6) În locul lui Amor. — Fir. 7) Ultimele locuri! — Primește comanda: Pe loc repaus! — A se răspîndi în grupuri, pornind din același loc. 8) Pe loc! — Strop. 9) Sau — Își are locul între doi și patru. — Terminație latină. 10) A se opri în treacăt într-un loc. — Stau într-un loc în așteptarea culva. 11) Locuri încîntătoare. — Ușturoi. 12) A umbla din loc în loc, fără țintă precisă. — Vîrstă.

Ana OPREAN

VARIAȚIUNI PE ACEIAȘI TEMĂ

Pentru un rebusist încercat, două litere

$$\frac{K}{L}$$

puse sub forma de mai sus constituie un monoverb (3—6) din cele mai simple.

Iată însă că aceleași litere, în aceeași așezare mai corespund și altor probleme, ca de pildă: Monoverb (3—7), Monoverb anagramat cu două soluții (3—5) sau monoverb anagramat (3—7) peste 1 ca: Pescuită (3—6) ca pe le: Capele

Dacă mai găsiți și altele cu atît mai bine!

Sorina CHEFAR

SOLUȚII: Bivorb: Pe l, un ca: Pe lucă
„ (3—9) ca supra le: Capsulare
„ (3—7) sub ca, le: Bascule
Anagramat (3—5) pe l ca: Place sau clape

FRED GHENĂDESCU

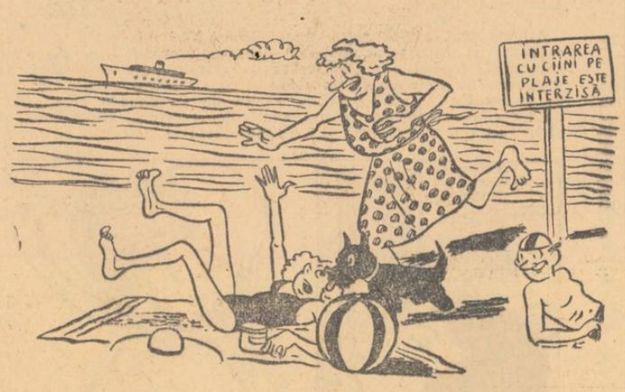

— Vai! Nu-l lăsa să-ți lingă crema de pe obraz: e la regim, mititelul!...

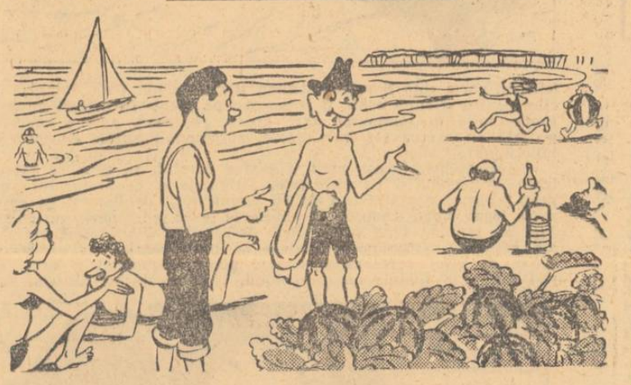

— Ce-i cu pepenăria asta aici?
— În locul ăsta a făcut plaje acum un an o familie de bucureșteni...

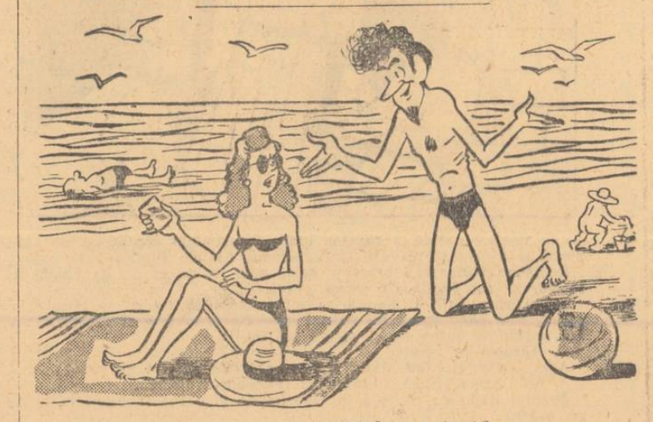

— Ce vrei, domnule, mult ai să mă mai pisezi?...
— Vai, nu! Peste trei săptămîni plec...

GH. CHIRIAC

BIROCRATUL LA MARE

— Ajutor!...
— Ce-i dragă?...
— Mi-am pierdut ștampila!...

PAVEL ILIEȘ

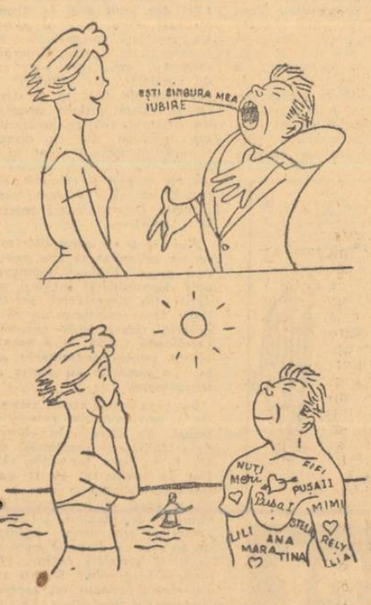

Fără cuvinte.

ST MUNTEANU

La munte, unii turiști își fac din crengile brazilor bastoane încrustate.

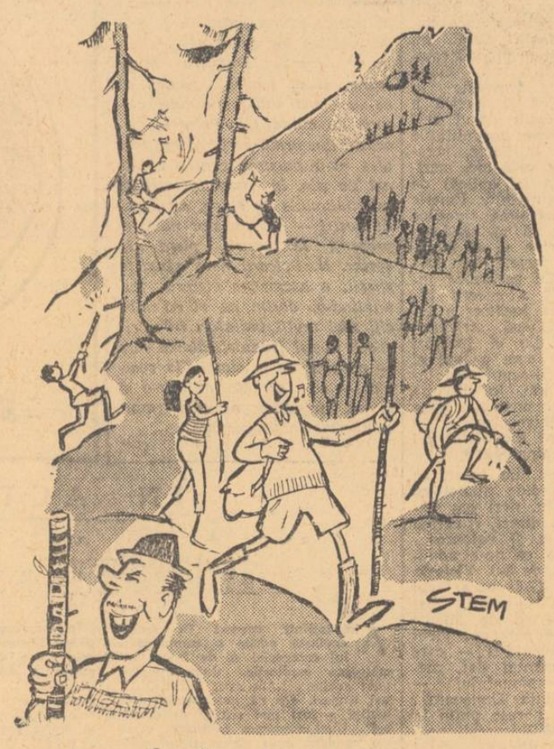

„Copacii mor în picioare..."

C. FLORIAN

PLECAREA ÎN VILEGIATURA

— Astea sînt mărunțișurile, bagajele le-am trimis înainte, cu mașina...

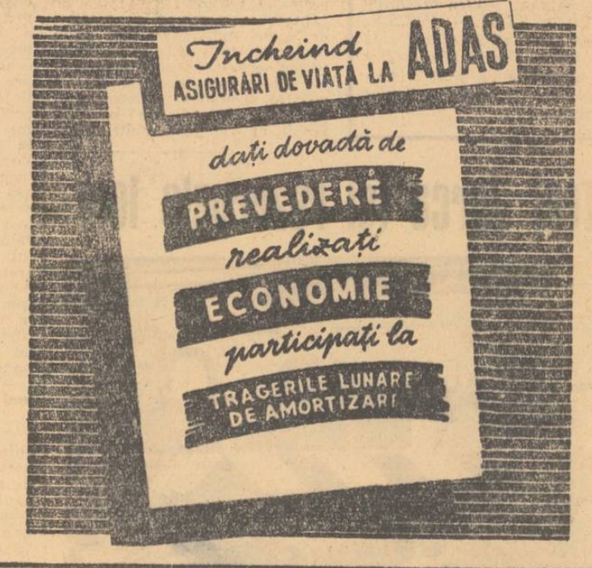

magazin SPORT

Sus, de la stînga la dreapta: *VASILE SFETCU, portar, 21 ani; C. ROMAN, portar, 30 ani; A. MAROSSI, portar, 25 ani; GH. PAHONȚU, fundaș, 25 ani; N. MARINESCU, stoper, 33 ani; N. TOPȘA, fundaș, 31 ani; AL. FRONEA, mijlocaș, 25 ani; GH. FLOREA, mijlocaș, 21 ani; D. PEREȚ, mijlocaș, 32 ani.* Jos, de la stînga la dreapta: *I. NEACȘU, mijlocaș, 28 ani; I. ZAHARIA, înaintaș, 29 ani; D. MUNTEANU, înaintaș, 26 ani; GH. DUMITRESCU, înaintaș, 20 ani; M. DRIDEA, înaintaș, 21 ani; C. TABARCEA, înaintaș, 21 ani; P. BĂDULESCU, înaintaș, 30 ani; G. MARIN, înaintaș, 21 ani; FL. FATU, antrenor secund.*

O finală și un palmares

Există echipe de fotbal specialiste în meciuri de cupă? Întrebarea pe care ne-a pus-o un cititor, nu este lipsită de sens, pentru că într-adevăr există echipe cu predispoziții speciale pentru competițiile în care fiecare joc are un caracter eliminatoriu. Sînt acele echipe care au mai mult sînge rece, care-și păstrează calmul în cele mai dificile împrejurări, care au o putere sporită de luptă, excelentă condiție fizică, etc.

În palmaresul „Cupei R.P.R." găsești, de pildă, că o mare specialistă în jocuri de Cupă a fost echipa bucureșteană Rapid, care a cîștigat invidiatul trofeu de șapte ori (dintre care de șase consecutiv), după care strălucite galoane a dobîndit C.C.A. — cu cinci victorii, dintre care patru consecutive.

Din același palmares se mai poate vedea ceva legat de actualitatea imediată: cu ediția anului acesta, în palmares va apare un nume nou: Progresul București sau Știința Timișoara, pentru că între aceste echipe se va disputa mîine finala competiției și pentru că nici una dintre ele n-a avut pînă acum cinstea de a fi fost învingătoare finală în vreo ediție.

Dacă victoria va surîde mîine echipei Progresul, ea va fi a treia formație bucureșteană cîștigătoare a Cupei (după Rapid și C.C.A.); dar dacă succesul va fi al Științei atunci în palmares va fi scrisă a doua echipă timișoreană și anume la aproximativ un sfert de veac interval, căci prima ediție a „Cupei", programată în anii 1933/1934, a fost cîștigată de F. C. Ripensia.

Campionatele mondiale de gimnastică de la Moscova

Mîine la Moscova încep campionatele mondiale de gimnastică, competiție la care și-au dat întîlnire cei mai buni gimnaști din 23 de țări, printre care cei din Anglia, Cehoslovacia, Japonia, Polonia, R.P.R., Statele Unite, U.R.S.S., etc.

Pentru prima dată, țara noastră va prezenta la campionatele mondiale de gimnastică echipe complete masculine și feminine. Multe speranțe sînt legate de comportarea echipei noastre feminine, care după cum se știe, la precedenta ediție a campionatelor mondiale, desfășurate la Roma (1954) a ocupat locul al patrulea în clasamentul general, iar la Jocurile Olimpice de la Melbourne (1956) a cucerit medalia de bronz pentru al treilea loc.

În cîșeu: maestra sportului Elena Teodorescu.

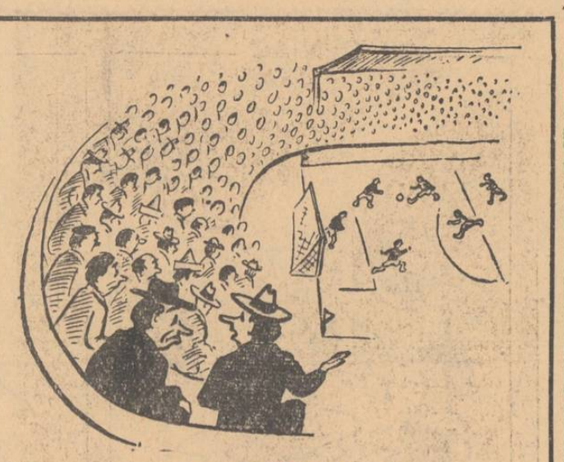

IN „NOCTURNA"

— Ce lumină puternică!...
— Și totuși nu se vede fotbal...

Desen de G. BADEA

După o victorie la sprint...

„Turul ciclist al Bulgariei" din acest an merită să-l consemnăm de o manieră deosebită. Întîi, pentru că ciclismul nostru a fost reprezentat de o echipă foarte tînără, al doilea, pentru că componenții acestei garnituri au dobîndit locul III în clasamentul pe echipe (după Bulgaria și Belgia) și un loc șase la „individual" — prin Dumitru Munteanu, și al treilea, pentru că ne-au oferit satisfacția unei victorii de etapă (N. Pelcaru). Această din urmă performanță mai ales ne-a bucurat pentru că de ani de zile, în competiții cicliste internaționale pe etape, alergătorii noștri — oricum s-or numi ei prezenți la sosire, pierd la sprint. N. Pelcaru ne-a adus, în sfîrșit, o asemenea victorie. Subliniind-o, dorim ca el să aibe cît mai mulți imitatori între cicliștii noștri fruntași, dintre care — pornind de la simplu la compus — să sărbătorim într-o zi și un învingător al unei mari competiții internaționale.

VARIETĂȚI

Aceeași „cumpărători" ai marilor cluburi

Spania și Italia n-au participat la campionatul mondial de fotbal din Suedia, fiind eliminate în preliminariile competiției. Din partea ambelor țări au fost totuși prezenți la întîlnirile campionatului „cumpărătorii" marilor cluburi. Așa cum arată ziarul vienez „Volksstimme", au fost în deosebi solicitați din primele zile centrul înaintaș al Braziliei — Vava, centrul înaintaș Romero și extremul sting Amarilla din echipa Paraguay, ca și suedezii Simonsson și börjesson. Ziarul mai adaugă, că după cum se pare, Atletic Club Madrid și-a asigurat adeziunea brazilianului Vava.

Astă în timp ce alte vedete sudamericane, achiziționate mai de mult de cluburi italiene și spaniole, au luat sau sînt pe cale să ia drumul țărilor lor, după ce li s-au spulberat falsele iluzii ce și le-au creiat cu ajutorul celor ce cîndva le-au promis marea și sarea... Adică aceeași „cumpărători" ai marilor cluburi.

Atlet-amator...

Campionul olimpic la decatlon, Rafer Johnson, a fost exclus de la campionatele universitare americane, împreună cu universitatea lui, cea din Los Angelos, „surghiunită" pentru faptul de a-și fi plătit atleții. Adică pentru acte de profesionism.

Dar consemnînd faptul, confratele parizian „Miroir Sprint" adaugă că Johnson nu și-a pierdut calificarea pentru campionatele „civil" ale Statelor Unite, deși — cum bine se știe — acestea sînt rezervate tot atleților amatori.

Explicația? Americanii nu vor să renunțe la serviciile lui Johnson pentru întîlnirea atletică S.U.A. — U.R.S.S., care urmează să aibă loc la Moscova. Foarte bine! Dar cum rămîne cu mult trîmbițatul amatorism al atleților americani?

Antrenorul Ilie Oană ne vorbește despre „Petrolul"

Titlul de campion republican la fotbal a poposit anul acesta, pentru prima oară, la Ploești. L-a cucerit, la mare luptă, formația „Petrolul", după un campionat cu o desfășurare din cele mai agitate, în care formația ploeșteană a rezistat cu succes asalturilor echipelor C.C.A., Progresul București și Știința Timișoara — care au avut pe rînd momente dintre cele mai favorabile. Acum, cînd titlul e în posesia lor ploeștenii (jucătorii și locuitorii orașului), satisfăcuți și plini de mîndrie, nu mai ostenesc să discute despre el.

Pe antrenorul ILIE OANĂ, unul din principalii făuritori ai acestui succes — în care se reflectă cei șase ani neîntrerupți de cînd pregătește echipa „Petrolul" — l-am invitat la o discuție din care să aflăm și unele aprecieri privind „explicația" reușitei și unele amănunte legate de viitorul apropiat.

— Care au fost „punctele tari" care v-au permis cîștigarea titlului? l-am întrebat pe interlocutorul nostru.

— Multe, **a venit repede răspunsul. Și apoi a continuat:** Mai întîi, forma bună a echipei în toamnă și punctele acumulate atunci. „Zestrea" aceasta ne-a prins de minune, pentru că nu s-au confirmat în totul calculele teoretice legate de desfășurarea returului. După aceste calcule noi am fi trebuit să cucerim titlul cu un avans destul de mare de puncte. Dar una a fost socoteala de-acasă și alta cea din tîrg, pentru că am pierdut la limită (0-1), pe teren propriu, două partide care în mod normal s-ar fi cuvenit să le cîștigăm: cu Steagul Roșu și cu Jiul.

— Și de ce le-ați pierdut?

— Pentru că echipa noastră a avut o pasageră eclipsă de formă, determinată de anumite neînțelegeri între jucători. **Și pentru că interlocutorul nostru ar fi vrut să-și limiteze explicația doar la acest conținut, am solicitat un plus de amănunte din care, apoi, am notat:**

— Ca jucător, eu am făcut parte dintr-o echipă, Juventus, în care se punea un accent deosebit pe unitatea sufletească a jucătorilor. Toți eram chemați să formăm o familie mare. Concepția asta m-am străduit s-o introduc și la Petrolul, convins fiind că în felul acesta se realizează un plus de calitate la o echipă cu jucători de valori individuale mai puțin conturate decît la alte formații. Și cu aceasta v-am împărtășit un alt „punct tare" al echipei noastre. Unitatea sufletească a jucătorilor noștri are la bază faptul că cei mai mulți dintre ei provin din aceeași regiune (Ploești) și din echipa noastră de juniori. În acest lot e vorba de Sfetcu, Pahonțu, Neacșu, Fronea, Florea, Zaharia, Tabarcea, Dridea, Bădulescu, G. Marin și... Topșa care, de cînd lumea, joacă la această echipă — provenind din juniorii Juventusului. Eșecurile care vi le-am amintit și care erau să ne coste atît de scump, au intervenit, repet, într-o perioadă cînd au

existat frictiuni între jucători. Dacă era mai mult sau mai puțin vinovat unul sau altul, cred că asta nu interesează aici și de aceea nu dau nici nume. Destul că cei în cauză știu că despre ei este vorba...

Am convenit că nu e cazul să insistăm în plus asupra acestui subiect, așa că am trecut la altă întrebare:

— Dar instruirea echipei, pregătirea ei, nu a constituit și ea un „punct tare"?

— Ba da, a răspuns laconic Oană, pentru că ar fi trebuit să vorbească despre munca lui. Numai că de astă dată nu curmăm aici răspunsul, ci-l completăm noi: Antrenorul Oană a dovedit merite deosebite în pregătirea tehnică și tactică a echipei, cu și prin darul ce-l are de a cunoaște posibilitățile fiecărui jucător în parte, perspectivele lui. Și mai are meritul că a învățat (și aplică) de la fostul lui antrenor, Emeric Vogl, că în instruirea tinerilor jucători trebuie să ai răbdare, așa cum se cuvine să ai încredere în ei, în forțele lor, să-i lași să joace. Cu asemenea jucători „Petrolul" a cucerit titlul, cu asemenea jucători a lucrat antrenorul Oană, străduindu-se să facă din ei jucători combinativi, așa cum a fost el la vremea lui. Și-acum să-l introducem, din nou, în discuție pe interlocutorul nostru, căruia i-am adresat întrebarea:

— Care a fost momentul cel mai dificil în campionat?

— Primul meci din retur, cu C.C.A., care candida atunci cu autoritate la titlu, deci era adversarul nostru direct, căruia în plus îi știam și valoarea... după înfrîngerea ce ne-a administrat-o în tur, cu 3-0. Victoria ce-am obținut-o (1-0) ne-a făcut să respirăm mai ușurați. Dar momente deopotrivă de dificile am mai avut pe parcurs: jocul cu Progresul București — care a fost, la momentul dat, meciul-cheie al campionatului — apoi cel cu Știința Timișoara... Aș vrea să mă opresc puțin la echipa Progresul București pentru o mențiune aparte, chiar un omagiu aș zice. Învingînd-o la Ploești, i-am barat drumul la titlu. Fireste, un asemenea eșec afectează. Cu atît mai splendidă mi-a apărut, de aceea, replica dată de formația bucureșteană Știința Timișoara, pe care învingînd-o a scos-o din lupta pentru titlu...

— Care jucători ți-au dat cea mai mare satisfacție în campionat?

— Cu mici excepții, toți. Dar dacă trebuie să am preferințe am să le formulez în funcție de forma constantă dovedită, de aportul avut în momente hotărîtoare. Ar fi deci: Neacșu, Marinescu, Topșa, Pahonțu, Zaharia, Tabarcea și Fronea.

— Și acum... ce gîndești pentru viitor?

— În primul rînd cred că este necesară completarea lotului nostru cu jucători de valoare apropiată și numeric mai mulți decît în trecutul imediat apropiat.

— Preferințe?

— Să fie tineri și talentați.

— Dar despre comportarea ce-o scontezi în „Cupa campionilor europeni"?

— În jocuri internaționale echipa noastră a făcut, în ultimii ani, o figură destul de onorabilă. Așa că...

— Aveți vreun plan de pregătire pentru această competiție?

— Mai întîi un turneu în Uniunea Sovietică, în luna august, înainte de începerea campionatului. Și apoi... eventuale întîlniri internaționale în țară, cu oaspeți ce ne vor vizita.

— Dar asupra comportării în viitorul campionat?

Un scurt răgaz ca pentru cumpănirea răspunsului și apoi Oană ne-a împărtășit cu convingere:

— Vrem ca titlul să mai rămînă măcar încă un an la Ploești. Pe urmă, vom vedea...

Și cu acest „vom vedea", Oană s-a despărțit de noi, aruncîndu-ne însă din prag încă cîteva cuvinte: **Adversarii noștri cei mai tari în campionat cred că vor fi Progresul, Știința Timișoara, Dinamo București și C.C.A., de la care e de așteptat o redresare.**

B. BERCEANU

Trei Jurca (și rezervele lor)

Fotografia: Aurel BARBU

Spectatorii campionatelor republicane de atletism pentru juniori au aplaudat entuziasmați frumoasa pregătire a studentului Facultății de Fizică-Matematică, Valeriu Jurca, învingător în toate cele trei probe de garduri, care a cucerit și un al patrulea titlu în echipa de ștafetă a Bucureștiului.

Cum a început cariera atletică a acestui talentat sportiv? Cu șase ani în urmă, la Spartachiada pionierilor din Ploești, el s-a înscris la proba de săritură în înălțime. E drept că a sărit atunci numai 1,25 m., dar a rămas un îndrăgostit al atletismului și, pregătindu-se cu stăruință, a devenit astăzi unul dintre cei mai buni alergători de garduri din țară.

Pe foile de concurs ale campionatului de juniori mai figura de două ori numele Jurca. E vorba de cele două surori ale lui Valeriu: Anca Jurca, în vîrstă de 18 ani, (specialistă în aruncări) și Marta Jurca, în vîrstă de 15 ani, care practică și aruncările și alergările de garduri.

Dar mai sînt doi frați atleți în această familie: Cristina și Marius.

Cristina, care are 11 ani, este principala favorită (a familiei) la campionatele de atletism ale copiilor ce se desfășoară duminică la Orașul Stalin și unde participă... la proba de garduri.

Cît despre Marius, aruncă greutatea (de 3 kg.) la... 2,40 m. ceea ce este excelent ținînd seama că are doar 4 anișori.

G. FL.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

IN ACTUALITATE

„Titulari" și „rezerve"

Am întîlnit deseori în recent epuizata ediție a campionatului categoriei A de fotbal următoarea explicație, după eșecul unei echipe: „Am avut indisponibili doi titulari, așa că randamentul formației a fost mai scăzut ca deobicei". Unei asemenea explicații, drept s-o spunem, nu-i găsim rostul dear, dacă vrea să arate că la o echipă atenția conducătorilor și a antrenorilor s-a concentrat strict asupra a 11 jucători, cu care — se închipuie că începe și se sfîrșește pămîntul.

În campionatul anului acesta, Progresul București, de pildă, a avut o comportare meritorie mai ales în partea a doua a competiției. Pentru observatorul chiar mai puțin versat a fost vizibilă constatarea că echipa bucureșteană și-a datorat multe dintre performanțe posibilității de a suplini indisponibilitatea unor jucători (accidentați sau în formă necorespunzătoare) prin folosirea alternativă de o valoare sensibil egală. Cu așa-zise „rezerve" de valoarea „titularilor", Progresul nu s-a resimțit cînd i-au lipsit, de pildă, din formația Ozon, Șoare, Știrbei, Dinulescu, etc, jucători considerați de bază. Căci din lotul avut la dispoziție — nu mai mare decît al altor echipe ale aceleiași categorii — au putut fi folosiți un Banciu, Cojocaru, Smărăndescu, etc., care s-au comportat de maniera unor „titulari" ai echipei cum de fapt se și cuvenea să fie considerați. Buna pregătire ce s-a asigurat tuturor jucătorilor lotului, folosirea lor cu discernămînt, stimulentul ce s-a creat în felul acesta între ei, atît pentru pregătirea cît și pentru comportarea lor în jocuri, au adus echipei bucureștene răsplata cuvenită unei înțelepte politici sportive.

Nu vrem să exemplificăm acum ce s-a întîmplat la alte echipe unde s-au creat „titulari" inamovibili și s-au desconsiderat jucători mai mult decît utili, „rezervele" acestor „titulari". Doar enunțarea în care e în deosebi vizată fosta noastră echipă campioană C.C.A. — o socotim suficientă pentru prezentarea negativului, cu urmările lui dintre cele mai dăunătoare.

Se pregătește acum viitoarea ediție a campionatului categoriei A de fotbal. Se discută în consecință și de schimbări și completări de efective. E în firea lucrurilor să fie așa Dar se cuvine să se ia aminte cu toată seriozitatea la ceea ce înseamnă o bună și judicioasă folosire a loturilor de jucători. „Titulari" și „rezerve" sînt două noțiuni care nu trebuie să despartă ca o prăpastie jucătorii aceleiași echipe, ci dimpotrivă să-i apropie. Pentru că numai pe efortul comun al acestora, pe valoarea și pregătirea lor sensibil egale se pot dura succese care să reziste.

B. B.

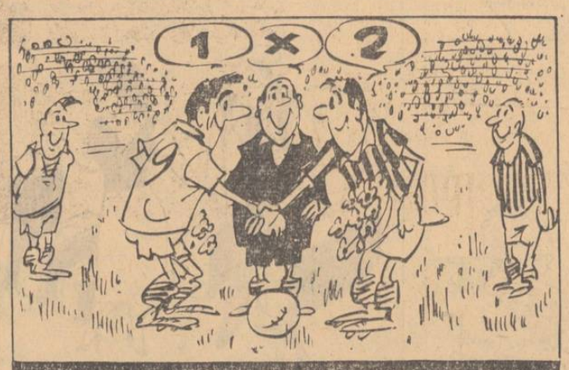

Pronosport

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO **Ilustrații: Beca RIND**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoșatul de la Notre-Dame din Paris, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, îndemnat de tutorele și protectorul său arhidiaconul Don Claude Frollo. Atras de strigătele poetului Pierre Gringoire, căpitanul de arcași Phoebus o salvează însă pe Esmeralda. Pentru agresiunea sa, cocoșatul este biciuit și tras pe roată în piața publică. Toată lumea îl blestemă și îl batjocorește, dar o singură ființă îi arată compasiune și-i vine în ajutor: Esmeralda, propria lui victimă. Frumoasa egipteanca, îndragostită de salvatorul ei, se întîlnește acum cu cel pe care-l iubește, căpitanul de arcași Phoebus. Căpitanul este străpuns cu un pumnal de un personagiu misterios, iar Esmeralda este învinuită de acest omor. Condamnată la spînzurătoare, Esmeralda este dusă la locul de execuție. Quasimodo o salvează, adăpostind-o în clopotnița catedralei.

În refugiul ei din clopotnița catedralei Notre Dame, Esmeralda își petrecea zilele și nopțile cu gîndul la cel pe care continua să-l iubească din toată inima, frumosul căpitan de arcași Phoebus. Într-o zi, cocoșatul îi aduse un coș cu îmbrăcăminte, pe care mai multe femei miloase îl lăsaseră pentru ea la poarta catedralei. Altădată, Quasimodo îi dădu un fluier și o învățâ pe tînăra egipteancă să fluiere cu putere atunci cînd se va afla în pericol, pentru ca el s-o poată auzi și să alerge în grabă s-o apere. Viața lor se scurgea astfel monotonă, fără nici o întîmplare nouă. Uneori, Esmeralda avea impresia că cocoșatul vrea să-i vorbească. Cînd îl privea însă în ochi, Quasimodo se intimida și întorcea privirile.

Într-o dimineață, Esmeralda, aplecată deasupra balustradei ultimului cat al catedralei, îl zări jos în piață pe iubitul ei Phoebus.

— Oh! Iată-l că descalecă. Va intra în casa aceia... Phoebus! Phoebus!... strigă tînăra fată.

— Vrei să mă duc și să ți-l aduc aici? o întrebă Quasimodo.

Ea scoase un strigăt de bucurie.

— Da, da, te rog! Aleargă repede! Adu-l aici pe căpitan... Am să te iubesc și mai mult dacă mi-l aduci...

Cocoșatul fugi pe scări, abia stăpînindu-și plînsul. Cînd ajunse în piață, căpitanul tocmai intra în casa Gondelaurier. Se postă la ușă și aștepta. Rămase acolo aproape toată ziua și-l zări de mai multe ori pe căpitan îmbrățișînd și sărutînd pe o frumoasă domnișoară, care părea să fie gazda.

În sfîrșit, cînd începu să se însereze, căpitanul ieși și-și încălecă calul. În clipa aceea cocoșatul se apropie de el și-i spuse:

— Hai cu mine, domnule, te așteaptă o femeie!... Și apoi continuă, cu multă tristețe în glas: — O femeie care te iubește!...

— Cine e aceea care-și închipuie că sînt gata să alerg la toate

femeile care mă iubesc? Spuse, cu un aer plictisit, căpitanul. S-o ia toți dracii, n-am timp de ea. Mîine mă însor...

— Ascultă, femeia care te cheamă este egipteanca pe care o cunoști, Esmeralda! — îi șopti cocoșatul, sigur că la auzul acestui nume tînărul nu va mai întîrzia o clipă și-i va urma.

Se înșelă însă. Căpitanul, care o credea pe Esmeralda moartă de mai bine de o lună, se sperie deabinelea. Cu un gest energic îl îmbrînci pe cocoșat, apoi lovi calul cu pintenii și porni în galop.

...Văzîndu-l pe cocoșat că se întoarce singur, Esmeralda fu loarte nenorocită și-i spuse cuvinte aspre. Nu se mai văzură, din clipa aceea, mai multă vreme.

. . . . . .

Arhidiaconul aflase între timp întîmplările din piața din ziua execuției și înțelesese misterul apariției fantomei din clopotnița catedralei. Începu s-o urmărească cu stăruință pe egipteancă, iar dragostea și dorințele lui crești eau cu zi. Într-o noapte, în timp ce Esmeralda dormea liniștită, păzită de Quasimodo care atîpise ca un cîine credincios la ușa cămăruței acesteia, arhidiaconul se strecură ca o umbră prin ușa întredeschisă și pătrunse în camera

fetei, al cărui chip îl privi îndelung și cu patimă. Fata, întredeschizînd pentru o clipă ochii, îl recunoscu pe preot. În același moment Frollo suflă în luminarea care ardea pe masă, apoi o cuprinse pe fată și încercă s-o îmbrățișeze, zdrobindu-i buzele cu gura sa înfierbîntată.

— Iubește-mă, iubește-mă! îi șoptea preotul, în timp ce fata îl izbea cu pumnii și cu picioarele. Strigătele ei de ajutor nu atrăgeau atenția cocoșatului. Fata își aminti însă de fluierul pe care-l avea legat lîngă coapsă. Îl ridică la gură și fluieră cu putere. Nici nu termină bine și se simți descătușată din brațele vînjoase ale preotului. Quasimodo, dintr-o săritură, intrase în cameră și sărise de gîtul agresorului. Scoase apoi un pumnal și era gata să-l înfigă în spatele necunoscutului, cînd acesta își întoarse fața

și, la lumina palidă a razelor lunii, Quasimodo recunoscu pe stăpînul și binefăcătorul său, arhidiaconul Claude Frollo.

Desfăcu strînsoarea brațelor sale, apoi se așeză în genunchi și se adresă lui Frollo cu vocea gravă:

— Stăpîne, întîi ucide-mă pe mine. Apoi fă tot ce vrei cu fata asta... Și-i dădu preotului cuțitul său. Dar cu un gest repezit, fata luă cuțitul în mîna sa și strigă lui Frollo:

— Apropie-te, lașule!

Apoi, adăugă, fiind sigură că va răni de moarte pe preot:

— Ah! Știu sigur că iubitul meu Phoebus trăiește...

Preotul dădu cu piciorul în Quasimodo și o luă înebunit la fugă, pe scări.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

1964

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 40 ★ Simbătă 12 iulie 1958 8 pagini — 1.50 LEI

In acest număr:

Concursul internațional „George Enescu"

Un vis a murit pe străzile Philadelphiei

Scrisoare din Berlin

O casă a pionierilor pe apă

EMISARII PREISTORIEI la doi pași de noi?

De ce rochii „BUTOI" și „BALON"?

Văzute și auzite

Despre o tînără pereche

MAGISTRALA

Omul se scarpină în cap. Are pieptul lat, iar prin deschizătura cămășii îi ies afară smocurile de păr negru. La fel ca și pe mîinile mari, numai noduri. Smocurile îi dau o înfățișare de bărbăție, de putere. E un element al naturii acesteia cu vegetație crescută impetuos, de-a dreptul pe prăvălișul muntelui. Pînă și tăcerile dintre cuvinte îi sînt aidoma liniștilor dintre două toance ale Mureșului, pe malul căruia stau de vorbă. Copilandrul de lîngă el pare să nu aibă mai mult de optsprezece ani. Își scarpină scăfîrlia.

— Apoi, ne-om duce. Merg cu dumneata. Hai ș-om merje.

— Nu mai ești la comicărie?

Adevărat. Ion Constantin era la „comicăria" din marginea Topliței; un lanț care se învîrtea cu flăcăi și fete, în sunetul unui țimbal; se învîrtea de te ametea. Treaba lui era să stea de dimineață pînă seară, veghind mașina care întorcea toată roata aceea vie. Urîtă treabă, să stai în felul ăsta și să-ți macini puterea care te furnică pînă în buricile degetelor. Dar acum a scăpat. Cam prost, că stăpînul daravelii învîrtitoare nu i-a dat nici un ban leafă. E bine și așa: să se ducă unde și-a dus mutu iapa, cu sucitoarea lui de lanțuri cu tot. El l-a întîlnit pe omul ăsta, pe sudor. Sudorul pleacă la Nadeș.

Și-a vîrît mîna păroasă prin despicătura cămășii, scărpinîndu-și alene smocurile de pe piept, vreme cît să-i cîntărească pe băiețandrul de lîngă el. A ținut să-i mai spună o dată:

— Mă copile, da' tu să vezi că acolo nu-i d-a joacă, mă. Acolo se face conductă de gaz metan, mă, pînă dii-încolo de munți! Acolo treb'a să fii om de nădejde, mă! Sînt toți băieți faini, unul și unul.

— Merg, ce mai vorbă! Merg brigadier.

— Eu mă angalez la întreprinderea de montat conducte magistrale de la Stalin. D'apăi pe tine or să te la brigadier. E șantier mare. Treb'a să merjem cu magistrala tocma' de la Nadeș la Onești, ca vîntul cînd bate peste munte. Faci tu lucrul ăsta?

— Mă prind că fac. Apăi...

Și Ion și-a scos mai bine bărbia în afară. Bărbia care împunge, ca un colț de vînt.

...Stă cu ea în palmă. Peste baracă plouă. Cînd n-ai ce face, stai și te gîndești. Baraca e nouă. Are și radio. Băieții și-au făcut rost de saltele, ca să nu-i doară șalele. El a vrut să fie mai bărbat — și-l doare tot spatele.

Se gîndește la ceilalți. De unde vin? Cel de lîngă el e din Țara Săcașului. E săcășan. A trecut și Ion prin locurile acelea: frumoase. Săcășanul le cîntă cîntece: *„Dragu-mi-i cîmpu' cu flori / Și lelea cu cingători / Dragu-mi-i cîmpu' pe ceață / Și lelea cu fustă creață..."*

Cînd se întorc de la masă, parcă au în el argint viu. Mănîncă strașnic și se cunoaște. Săcășanul mai cîntă una: *„Orășean cu peană mare / Dar de stog la șură, n-are! / Săteanu, cu peană mică / Și-n la șură îți străluce...*

Apoi rîde tot el: „Asta-i cîntec vechi. Acum nu mai e adevărat! Orășeni sau săteni, sîntem tot una cînd e vorba de muncă".

Așa-i, așa este. Toate aceste șantiere

Se sapă șanțul care va primi marea conductă.

sînt la fel. De la Nadeș la Onești, Danes, Sînzieni, Oituz.

Au venit muncitori și brigadieri de peste tot. Victor Banu, care e comandant la fel. De la Nadeș la Onești, Danes, Sînzieni, Oituz.

Florin PETRESCU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

In aceste zile campania agricolă de vară este în toi: se recoltează, se treieră, se lucrează la îngrijirea culturilor. Iat-o pe tînăra ECATERINA SCHABEL, de la secția Cristian a Gospodăriei agricole de stat Rișnov, la prașila porumbului.

Fotografia: Mihai POPESCU

AZI INCEPE AL XI-LEA FESTIVAL INTERNAȚIONAL AL FILMULUI LA

KARLOVY VARY

Informațiile din gazete care, în ultima vreme, au vestit apropiata deschidere a Festivalului Internațional al Filmului de la Karlovy Vary, au fost îndemn la scrierea acestor rînduri, amînate de luni de zile.

Adăugarea reportajului de față în actualitate m-a silit să renunț la planul întocmit mai demult, potrivit căruia, începînd chiar de la titlu — **„Jubilee la Karlovy Vary"** — urma să înfățișez cele trei sărbători ale vestitei stațiuni: două din 1957 și una din acest an. Primele două erau: centenarul fabricii de cristaluri **„Moser"** și semicentenarul întreprinderii **„Beker"** (o fabrică în ale cărei budane, pitite în beciuri adînci,

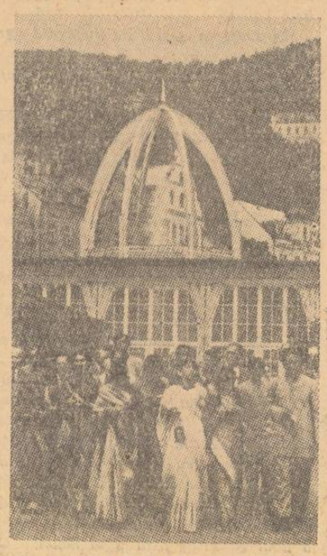

Oaspeți din India în apropierea izvoarelor de ape termale din Karlovy Vary.

macerează cîmpuri întregi de flori spre a deveni, amestecate cu alcool, un lichior verde numit „Bekerovka", răspîndit și vestit în întreaga lume și lăudat în versuri cehe cam așa:

„Cînd bei ape minerale nu mai ești bolnav
Cînd bei Bekerovka te'nsănătoșești"

Al treilea jubileu era cel al stațiunii însăși: KARLOVY VARY ÎMPLINEȘTE 600 DE ANI DE EXISTENȚĂ.

La această din urmă sărbătoare voi zăbovi, răspunzînd comandamentului actualității, căci jubileul va fi cadrul general în care va avea loc a XI-a ediție a Festivalului Internațional al Filmului.

Legenda cerbului

Povestea spune că regele Carol al IV-lea al Boemiei, la o vînătoare, gonea un cerb. Încolțit, animalul sări din vîrful unei stînci; știnii care-l goneau

Virgil DANCIULESCU

● *(Continuare în pag. 3-a)*

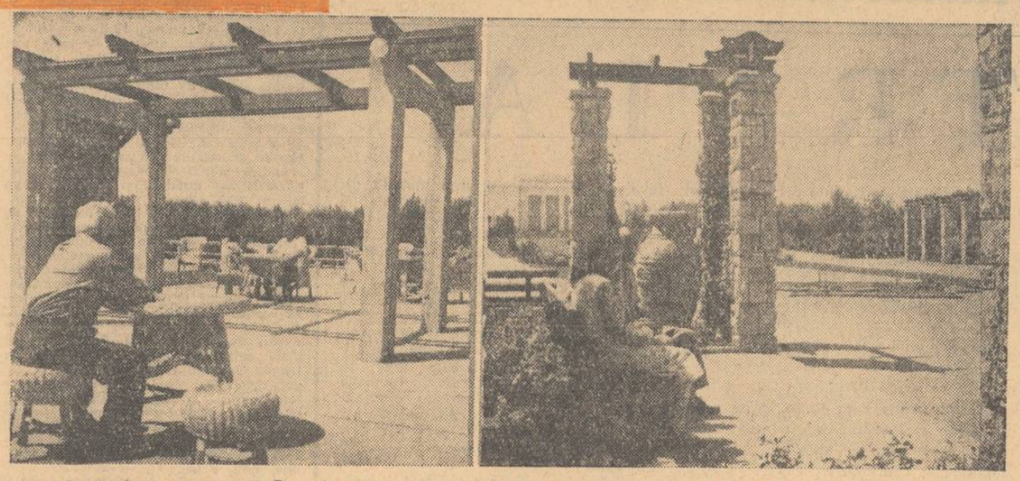

Pe terasa mare a vilei Departamentului Silviculturii, cei sosiți la odihnă pot beneficia „la domiciliu" de razele darnice ale soarelui de vară; Parcul Teatrului de Vară din Vasile Roaită este un loc plăcut de plimbare pentru iubitorii de flori, de finitni arteziene și de... singurătate.

In numerele viitoare în

magazin

UN MARE CONCURS CU PREMII

UN NOU ROMAN ILUSTRAT

O povestire pentru cei mici: TORTUL DE CIOCOLATĂ

PE LITORAL

O zi la Vasile Roaită

Ivindu-se treptat din apele întunecate ale mării, globul uriaș și incandescent al soarelui face să strălucească întîi valurile mici, depărtate, dinspre linia orizontului, apoi malul abrupt al falezei. Razele lui fac să strălucească fațadele albe ale vilelor, coroanele pomilor și apoi coboară spre plajă unde, iată, s-au și instalat primele grupuri de oameni, amatori de ultra-violete.

În scurt timp, plaja se acoperă de cearceafuri multicolore, de corturi, de trupuri bronzate.

Cum se desfășoară, pentru un om sosit la odihnă, o zi, una din zilele sale de concediu? Dimineața, evident, plaja constituie punctul de atracție al celor aproape 20.000 de vizitatori ai stațiunii. E poate interesant de menționat că, spre sfîrșitul veacului trecut, cînd această stațiune nici nu figura pe harta țării și cînd doar puterea curativă a lacului Siut-Ghiol începea să fie cunoscută, au sosit la Tekirghiol în sezonul 1896, un număr de 65 bolnavi, numărul lor crescînd în anul următor la 97. Iar astăzi, orașul Vasile Roaită adăpostește, numai în cartierul corturilor 7000 de vizitatori.

Eva MOLHO

● *(Continuare în pag. 5-a)*

Parcă ceva mai largă decît anul trecut, plaja de la Vasile Roaită s-a umplut rapid, încă de la începutul sezonului, cu mii de oameni ai muncii sosiți la odihnă.

Cu echipa de filmare pe străzile Capitalei

De cîtva timp în București, dimineața, la prînz sau seara, pe soare, pe vînt și pe furtună (eventual artificială) pilcuri, pilcuri, de oameni se adună, pe străzile cele mai importante, la orele cele mai neașteptate. Se adună și privesc. Se întîmplă ceva neobișnuit? Se pare că da.

E înalt, voinic, bronzat. Are sprîncene groase, gura mare, părul cîrlionțat. Poartă o jachetă verde-cactus, împodobită cu cîteva zeci de fermoare și o cămașă cadrilată cu cîteva zeci de buzunare. Acum dă indicații.

Tînărul din fața lui îl privește puțin speriat. Dă să facă un pas înapoi. E prea tîrziu însă. Regizorul l-a înșfăcat și iată-l în fața unei tinere...

În fundal, privitorii urmăresc scena cu emoție; e doar scena sărutului. Se aud comentarii: „E drăguță" — (zice un bărbat). „Aș! cam slabă!" — (zice o femeie cu forme pline, se pare consoarta, etc., etc.). Și iată că un ochi ager descoperă:

— Ala e Lucian (și o mînă întinsă îl arată pe „regizor").

— Și băiatul e Iurie Darie.

— Dar fata?

Într-adevăr:

Cine e fata?

Am spus: E subțire, delicată, blondă. O cheamă Rodica Tapălagă, e studentă în anul IV la Institutul de Teatru și Cinematografie „I. L. Caragiale". Are 19 ani. E primul ei rol în film. Primul și destul de greu. Interpretează rolul Marianei, o studentă la Conservatorul de Teatru, care își bate joc tot timpul de un băiat. De băiatul pe care-l iubește. Idila începe acum, sub ochii noștri, cu un sărut, dictat de un regizor care l-a întîlnit din întîmplare. Începe cu un sărut dat pe „furiș" — în văzul a circa 200 de pașnici pietoni. Și — bineînțeles — filmul se sfîrșește tot cu un sărut, dat în aceleași condiții (grea meserie!).

Actorul și regizorii

Cu pași legănați, cu zîmbetul pe buze se apropie de noi „regizorul". Este într-adevăr, Ion Lucian.

— Sînt foarte încîntat că am posibilitatea să joc acest rol. Mă răzbun în felul acesta pe o serie de regizori pe care i-am cunoscut în anii mulți de cînd joc teatru. Le-am observat ticurile, mersul, felul de a vorbi și acum le-am contopit în acest personaj. E foarte plăcut și sper să-mi reușească.

Silvia KERIM

● *(Continuare în pag. 4-a)*

Atenție! Se filmează...

PROFILAXIA antipoliomielitică

Interviu cu acad. Șt. S. Nicolau

directorul Institutului de Inframicrobiologie al Academiei R.P.R.

Recent s-a desfășurat la Moscova cea de a doua Conferință a Institutului de Poliomielită al Academiei de Științe Medicale al U.R.S.S. La conferință au participat un mare număr de specialiști sovietici — peste 350 — și reprezentanți din majoritatea țărilor de democrație populară. Din țara noastră au fost invitați acad. Șt. S. Nicolau, directorul Institutului de Inframicrobiologie al Academiei R.P.R. și dr. N. Cajal, director adjunct al Institutului. Cu prilejul înapoierii lor în țară, ne-am adresat tov. ACADEMICIAN ȘT. S. NICOLAU solicitînd un interviu în legătură cu problemele discutate la conferință.

— Vă rugăm să ne vorbiți despre scopul conferinței?

— **Conferința, desfășurată la un înalt nivel științific, a avut ca scop să comunice și să aducă în discuție rezultatele muncii Institutului de Poliomielită al Academiei de Științe Medicale al U.R.S.S. condus de acad. M. P. Ciumacov cu privire la vaccinul antipoliomielitic. Comunicările prezentate și discuțiile purtate au reușit să marcheze frumoasele rezultate ale științei medicale sovietice în problema profilaxiei antipoliomielitice și să lămurească multe din aspectele de epidemiologie, diagnostic și profilaxie ale acestei importante și spinoase probleme de sănătate publică.**

— Care au fost lucrările apreciate în mod deosebit?

— **Au fost prezentate peste 60 de comunicări și majoritatea lor s-au dovedit a fi interesante. În mod deosebit însă au impresionat lucrările prof. Ciumacov referitoare la modul de preparare a vaccinului antipoliomielitic inactivat în formol. Într-o amplă comunicare, el a expus rezultatele experiențelor lui după prepararea a 7 serii de vaccin — circa 1300 litri — rezultate care sînt excelente. Concluziile comisiei de vaccinare au arătat că indicele de eficacitate la cele 1.401.000 vaccinări efectuate este de 3,5. Aceasta înseamnă că în vreme ce la un număr oarecare**

Alice MIHALCEA

● *(Continuare în pag. 5-a)*

Smaranda

Desen de Beca RÎND

Auzisem multe lucruri bune despre Smaranda Simion, șefă de echipă la gospodăria „Drumul lui Lenin" din satul Dumbrava, raionul Cricov. De asta am hotărît să-i fac o vizită.

— Nu stă departe, o găsești ușor — m-a îndrumat socotitorul gospodăriei. Pe ulița principală, cum treci de fîntînă, ai să vezi un salcîm mare și ramuros la poartă. Strigi sau intri de-a dreptul, că dulăul îl ține legat.

Un colectivist, venit după o adeverință, a ținut să-mi dea și altă „indicație":

— Lasă Niță, dacă Smaranda o fi acasă îi aude dumneaei gura de la o poștă, că are o gură Smaranda noastră...

Am găsit repede casa cu salcîm ramuros la poartă. Gura Smarandei Simion n-am auzit-o: femeia nu era acasă.

— Poftim, ședeți colea pe prispă. Trebuie să vină și ea cît de curînd — m-a invitat omul ei, care trebăluia prin curte.

— Ho! Ho! stați că vă vine și vouă rîndul — s-a întors el către cocina în care guițau amarnic cîțiva godaci.

Le-a pregătit o găleată cu mîncare, le-a dat-o, a muls vaca, a strecurat laptele și a venit lîngă mine.

— Sfîntu o știe pe unde umblă femeia asta. Așa-mi face în fiecare zi. Înserează, toată lumea lasă lucrul, dar ea nu, cică mai are nu știu ce treabă. Azi zicea că trece pe la unul care n-a ieșit la muncă, să vadă ce-i cu el, e bolnav ori l-a apucat dorul orașului, acum în toiul secerișului. Pe urmă spunea că dă și pe la fierărie. Au potcovit ăia un cal nu știu cum, că toată ziua a șchiopătat, n-am putut face nimic cu el. Zicea că vrea să-i mușchiuleasă niște. Acolo trebuie să fie.

Omul și-a încordat o clipă auzul și a continuat:

— Nu, nu-l acolo. Fierăria nu-i departe și cum ăia stau tot timpul cu ușa deschisă, i s-ar auzi gura pînă aici.

Am zîmbit. Era pentru a doua oară că auzeam vorbindu-se despre... gura Smarandei Simion.

— Chiar așa rea de gură e nevasta dumitale? — l-am iscodit eu pe bărbat.

— Să te ferească sfîntu să intri în gura ei. Uite, de-o pildă cu mine. Ce crezi că-mi face dimineața? Zice: scoală măi bărbate, n-ai auzit? — au cîntat de mult cocoșii. Zic: n-am auzit nimic nevastă. Zice ea: n-ai auzit fiindcă dormeai dus, cum era să auzi. Mă scol, ce să fac, plecăm, ajungem la cîmp, dăm cu sapa și ce să vezi: deabia atunci auzim cîntînd cocoșii în sat.

— Or fi cocoșii mai leneși prin părțile dvs. — încerc eu să glumesc.

— Ți-ai găsit. Așa-i firea Marandei mele. Pînă nu te-o cicăli ea la cap, nu-i sănătoasă.

Nu știam ce să mai cred. De la gospodărie auzisem numai cuvinte de laudă despre Smaranda Simion și acum, iată, bărbatul ei ce-mi spune.

— Atunci pe semne că e greu de trăit cu asemenea femeie, — l-am compătimit eu.

Omul m-a privit uluit.

— Cu Maranda? Dumneata tovarășe se vede că nu ești de pe la noi. Altfel ai ști că nu-s multe femei în sat ca Smaranda Simion.

— Păi dumneata spuneai de gura...

— Lasă asta. E ea un pic mai autoritară, dar asta-i altă poveste. Ascultă-mă pe mine, nici bărbații nu-i stau mulți înainte. Nu mai departe în primăvară, la adunarea generală...

— Ce-a fost atunci?

— Să vezi cum a fost, s-a arătat foarte bucuros Gheorghe Simion să-mi dea lămuriri. Venise vorba să introducem și noi sistemul plății suplimentare. Ca să-ți explic, noi avem un plan. În plan scrie: măi tovarăși, trebuie să scoatem atîtea cantități de boabe la ha, de-o pildă 1600 la orz — cum e anul acesta — 1500 la grîu, 2000 la porumb și tot așa la fiecare fel de cultură. Scoate o brigadă sau o echipă mai mult? Cinste ei! Și nu numai cinste, ci și răsplată: 30 la sută din acest mai mult — grîu, porumb sau orice — primesc oamenii acelei echipe, asta pe deasupra celorlalte drepturi cuvenite pentru munca lor.

— E un sistem foarte bun, l-am încurajat eu pe Gheorghe Simion în „demonstrația" lui.

— Bun, firește, dar nu zici că s-au ridicat și voci împotrivă.

— Nu tocmai Smaranda dumitale?

Omul a rîs ca la auzul unei glume bune.

— Se vede cît de colo că n-o cunoști pe Maranda mea. Ea a fost prima care s-a pronunțat pentru. Dumneata știi ce gură are femeia mea, adică nu știu, n-ai văzut-o, n-ai auzit-o încă, dar ți-am spus eu, ți-or mai fi spus și alții. În seara aceia zău că mi-a plăcut vorba ei. S-o fi văzut cum s-a ridicat dreaptă, dîrză, — căci așa e Smaranda mea — și cu glasul ei puternic, răsunător, glas de bărbat că mai, a zis: eu, tovarăși, cred că sistemul ăsta e foarte nimerit. Și a explicat de ce e așa, eu nu mai țin minte, ea se pricepe mai bine în dalde dastea.

— Cine a fost atunci împotrivă?

— Alți, vreo cîțiva. Marin Stan a încercat s-o ia „subțire".

— La grădină, zicea el, e ușor, dai drumul la pompe și gata, ai apă cînd vrei. Dar la cîmp ce poți face cînd nu pică de sus? De unde să scoți recoltă peste plan.

Ei, dar crezi că Maranda mea s-a lăsat? Se pot face și la cîmp multe lucruri, a spus ea, numai bunăvoință să fie, că slavă domnului acolo nu stați toată ziua să smulgeți fiecare buruiană cu mîna pînă-ți amorțesc buricele degetelor, cum stăm noi la grădină.

— Și cu asta, i-a convins pe cei șovăielnici?

— Așa, de unde! Unul din fund, nu mai țin minte cine era, a încercat s-o ia în batjocură:

„Îi dai zor cu „puteți face". E ușor să zici, din gură ești ouna, știm noi, dar ia să te vedem colea la cîmp, să dai cu sapa și să te uiți pe cer după fiecare scamă de nor".

— Dau cu gura? Ei lasă că o să mai auziți de gura mea. Tovarășe președinte, te rog ca din clipa asta să mă treci în brigada de cîmp — a tunat în toată sala glasul Marandei.

Gheorghe Simion și-a aprins o țigară, a tras cu nesaț cîteva fumuri și a continuat:

— Așa a plecat Maranda de la grădină. La cîmp a vrut să fie simplă muncitoare, dar oamenii n-au lăsat-o, au pus-o tot șefă de echipă, fiindcă-i energică, ziceau ei.

În clipa aceea o fetiță de nouă ani a intrat sprintenă în ogradă.

— Copila noastră, a făcut Gheorghe Simion prezentările. Ți-e foame, fata tatii? Stai că mănînci acuși, să vie numai maică-ta. Dar poftiți în casă, de ce stăm afară, s-a înserat binișor.

— Măicuța vine îndată. M-am întîlnit cu ea și mi-a zis că dă o fugă pînă la gospodărie și în cinci minute e-acasă.

— Cinci minute! Ai văzut tovarășă? Asta înseamnă c-a fost pe la fierărie, a fost și pe la ăl de-a lipsit și acum hai să mai dea și pe la gospodărie. Nu i-o fi ajungînd femeii ăsteia de azi dimineață? Nu, nu, femeia asta nu-i de leculț. Eu îi mai zic: măi femeie, mai lasă-le-n colo de treburi. Mai muncesc și alții, dar nu așa. Ei, dar parcă am cu cine vorbi. Cînd începe ea cu gura, păzea! odată te întoarce, te suceșce și iese că tot ea are dreptate.

Cunoscîndu-l acum pe Gheorghe Simion, încerc să-l provoc prinr-o întrebare:

— Ei da, nu-i bine. Treaba, treabă, dar omul mai are și casă, familie, de ce să le năpăstuiască...

Să-l fi văzut ce ochi a făcut!

— Să-și năpăstuiască familia, casa? Cine, Maranda? Eh, tovarășă, zici dumneata că ești de la ziar, dar la oameni — iartă-mă că ți-o spun — nu te pricepi deloc. Fata tatii, ia ridică tu fitilu la lampă că poate dumneaei n-a văzut cum arată casa noastră. Poftim, dacă găsești mata un fir de praf? Și cuverturile astea și plapoma și macaturile și tot ce vezi, cine crezi că le-a făcut? Și mai scoate fată dragă din garderob rochițele și șorțulețele și tot ce ți-a cusut maică-ta, să vadă și dumneaei că a greșit cu vorbele spuse.

Mă simțeam destul de încurcată. Am vrut să mă scuz:

— Ziceam și eu că dacă umblă toată ziua..

— Toată ziua? Cine-a zis că umblă toată ziua? Acum e vremea severișului, treierișul a început și el parțial, nu-ți vezi capul de treabă. Și-apoi nu umblă ea fără un rost anume. Iaca, acum e la gospodărie, dar nu mă întrebi de ce? Noi orzul l-am dat gata, azi se face socoteala cît a ieșit la hectar. Se putea să nu se ducă, spune și dumneata?

— Nu se putea.

— Înțelegi, e vorba de prestigiul ei. Și-a făcut ambiție, a trecut la cîmp, a zis că scoate boabe peste plan, n-are odihnă pînă nu află care-i rezultatul.

— Acum ar fi cam tîrziu să mai schimbe ceva în privința rezultatului, am remarcat eu numai cu scopul de a-l zădărî mai departe în destăinuiri.

— Dar ce crezi mata că pînă acum a stat cu mîinile-n sîn? Nu te teme, a avut ea grijă asta pînă acum. Cu păloasele nu știu cum am ieșit — poate să aducă astă seară vreo veste, — dar ia să mergi mata în cîmp să vezi ce porumb are echipa noastră. Mai înalt decît toate, fără fir de buruiană. Și știi de ce? Fiindcă noi am și plivit porumbul, nu numai l-am prășit.

— Ca la grădina de legume?

— Ca la grădină, fir cu fir. Maranda a fost cu ideia. Zicea: oameni buni, dumneavoastră știți, ce să vă mai spun eu, pămîmida dac-o tai dă șapte lăstari în loc. Ce-ar fi s-o smulgem? Ne vine mai greu la prima prașilă, dar la celelalte boierim. Așa ne-a spus, șefa, așa am făcut. Și alte lucruri am mai făcut noi după ideile ei. Crezi că numai pe mine mă scula cu noaptea în cap? Pe toți din echipă. Sau mergea să faci cumva lucru de mîntuială, să dai numai așa pe deasupra cu sapa? Te-a ferit sfîntul! Îți făcea pe loc o critică de nu te mai spălai cu toate apele Teleajenului. De ce m-aș ascunde după deget, cum pățiți și dumnăzi la prașilă, poate ai auzit.

— N-am auzit nimic.

— Păi să vezi, tot o ideie de-a nevestii: prășeam la sfecla de zahăr, cînd iată că cerul se întunecă și începe să plouă. Dar știi, o ploaie cu stropi cît mazărea. Noi, hai să plecăm acasă. Maranda, nu: cică ploaia o să treacă repede și pe urmă într-un ceas pămîntul se svintă, că e însetat și suge apa ca buretele. Ne-am uitat și noi pe cer: era negru, întunecat de parcă se înserase. Asta-i ploaie să stea repede? Haide de! a rîs careva și a plecat către sat cu sacul în cap. Au mai plecat și alții. Cei mai mulți au rămas, s-au adăpostit sub căruțe și după un ceas lucrau ca niște smei pe tarla. Avusese dreptate Maranda: pămîntul se zbicise de parcă nu plouase de cînd lumea. Ei, zi și dumneata dacă în condițiile astea nu poți să depășești planul...

— Ba poți, dar nu văd care a fost rușinea dumitale în toată treaba asta?

— A fost... că eu mă nimerisem între cei care se speriaseră de ploaie. Ce mi-a făcut Maranda mea, nu mă întreba. Dar parcă-i aud glasul... Ea e. Acum trebuie să fie în dreptul lui Niță, cinci case mai sus, acuși, acuși, o vedeți aici.

De afară s-a auzit o voce plină, puternică și melodioasă totodată și după o clipă în cameră a intrat o femeie scundă, dar bine legată, prelungă la față, cu ochi căprui și sprîncene arcuite.

— Bună seara. Mi-a spus de la gospodărie că mă căutați. Măi bărbate, dar de ce n-ai trimis fata să mă cheme? Oi, m-aș fi mirat să-ți dea în cap așa ceva.

Gheorghe Simion îmi face semn: o vezi ce gură are? Iar se ia de mine.

— Voi ați mîncat? Nu? Hai să mîncăm cu toții, să-mi pun numai un șorț dinainte... Tu pe unde ai umblat azi, fata mamii? Uite că ți s-a rupt un nasture de la rochiță. Lasă-că ți-l coase mama... Bărbate, al Mărinei te-a rugat să-i împrumuți niște banița noastră. I-o dăm? Bine. O să treacă el după ea...

Glasul Smarandei răsuna plăcut, în timp ce trebăluia ca o albină cînd în tindă cînd în casă.

— A, și să nu uit, am făcut socotelile la orz. Cît crezi c-a ieșit? 2694 kg la ha., adică mai bine de 1000 de kg. peste ce planuisem.

Și în timp ce femeia povestește cam cît poate să iasă la grîu, cît la porumb, cum or să se bucure oamenii din echipă cînd vor lua 30 la sută din depășire și ce-or zice cei de rîdeau astă primăvară de ea — Gheorghe Simion îmi șopti:

— Ai auzit? Ce-ți spuneam eu adineaurea [illegible] Maranda mea, uite-o rar...

Ana CRISTEA

UNCHIUL și NEPOTUL

Întîlnirea a fost fulgerătoare și neașteptată, după-amiază în stația de tramvai. Într-un oraș mare ca Bucureștiul, ți se poate întîmpla deseori așa ceva. Stai în același cartier, uneori chiar pe străzi învecinate: cu unii întîmplarea face să te vezi de cîteva ori pe zi, la ore fixe; pe alții, trec luni și ani de-a rîndul fără să-i zărești nici măcar prin geamul tramvaiului.

De pildă, în cazul de față.

— Cîți ani să fie de cînd nu ne-am mai văzut, nepoate?

Tulburat încă de emoția regăsirii, nepotul, un bărbat intrat în a doua tinerețe, își privește unchiul cu circumspecție, puțin consternat. Dacă interlocutorul său nu și-ar fi rostit numele după o penibilă paranteză („te faci că nu mă cunoști"...), identitatea lui ar fi rămas un mister. Unchiul este fiul surorii bunicii după mama vitregă a nepotului, din a doua căsnicie. Unchi drept, cum s-ar zice... Este mărunțel, poartă bărbuță albă, cînd vorbește își arată limba fără să vrea — o limbă roșie și ascuțită ca de pisică — are ochi șireți și mici într-o neîncetată iscodire. De fapt cîți ani să fi trecut de cînd s-au văzut ultima oară?

— Mulți, tare mulți, îngîna nepotul, preocupat să socotată în gînd. Unchiul îl privește cu ochi de miop, interesat și profesional ca un pețitor. Dintr-odată izbucnește într-un rîs pițigăiat.

— Da știi, nepoate, că eu te-am învățat primul să bați în ușă?... Tu nu-ți mai amintești...

— Cum a fost? — surîde jovial nepotul, curios să afle faptele din fir a păr.

— Să tot fie treizeci de ani de-aturci. Veniseși într-o vară, ca acum, cu biata maică-ta la noi. Te-ai cerut afară... Cînd să vii înapoi ai dat buzna în odaie, țipînd că te speriase țapul din curte. Știi bine că pe Rahova țineam niște amărîte de capre... Zic, ia ieși domnișorule afară și bate în ușă, că așa-i frumos într-o casă cumsecade. După asta, ce să-ți spun, prinseseși gust de purtare bună... Ieșeai afară, băteai în ușă, intrai, iar ieșeai, iar băteai în ușă". Unchiul povestea cu sughițuri de rîs, țopăind cînd pe un picior cînd pe altul de parcă ar fi vrut să puncteze ritmul întrărilor și ieșirilor copilului de odinioară. Zi, nu-ți mai aduci aminte? Nepotul clătină din cap cu părere de rău.

— Mă mir că nu ți-a spus maică-ta. O duceați tare greu, după ce a rămas văduvă. Venea pe la mine să împrumute bani. Nici de asta nu ți-a vorbit?

— Nu, nu mi-a spus, mărturisește nepotul, stingherit.

— Ei, ce să faci, suspină unchiul, s-au schimbat vremurile... Oamenii trec, prietenii se uită... rudele se uită... și binele se uită... Dar nu te-am întrebat cum stai cu slujba. Tot la depozit?...

Nepotul începe să dea semne de nerăbdare. Își consultă ceasul.

— N-am lucrat de cînd sînt la nici un depozit. Sînt funcționar într-o instituție. Nepotul rosti un nume prescurtat, destul de repede ca unchiul să nu-l fi reținut, dar îndeajuns de răspicat ca să i se pară acestuia că este vorba de un lucru foarte, foarte important...

— Aha! Vasăzică, știam eu bine ce știam... Unchiul se apropie pîndind reverele nepotului. Nepotul poartă costum dintr-o stofă bună, pantofi noi („de comandă", chibzuiește unchiul) cămașă scrobită cu grijă și cravată fină.

— Să știi, nepoate, că numai natura mi te-a scos în cale. Știi de cînd te caut? Cel puțin de-un an. Dar parcă era un făcut. Rătăcisem pe undeva numărul de telefon, că mi-l dăduse odată biata maică-ta. Zicea tanti-ta Arghira: Ce-o mai fi făcînd băiatul, că era cam pirpiriu sărmanul... și uite... Numai natura mi te-a scos în cale.

— Dar ce treabă aveai cu mine unchiule, așa de grabnică?

— Pe vară-ta, o știi, pe Vasilica noastră?

— Cum să nu, lucrează la fabrica de pîine...

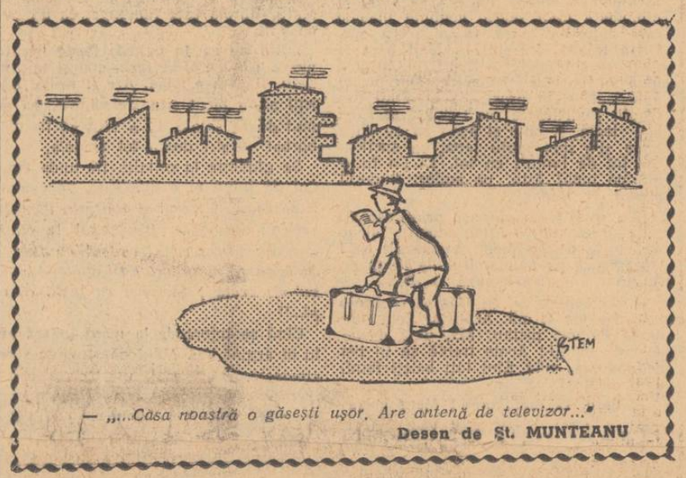

— „...Casa noastră o găsești ușor. Are antenă de televizor..."

Desen de Șt. MUNTEANU

— Aici îi hiba... Trebuie să nu mă lucreze acolo.

— De ce?

— Știe ea un serviciu în altă parte, la Cosmetica, meserie ușoară și bănoasă — adevărat brățară de aur — la început intră la stat, pe urmă poate lucra și acasă...

— Și a găsit loc să intre?

— De intrat ar intra ea, dar n-o primesc, spun că nu-s locuri și că nu cunoaște nici meseria... Da' ia spune tu, că ești trecut prin școli: este vreo meserie pe lumea asta să nu se poată învăța?... În tine mi-e toată nădejdea...

— Adică cum? se miră nepotul.

— Pui tu o vorbă bună să intre, că locuri sînt ele... pentru cine-i deștept...

— Dar, nu ți-am spus unchiule că lucrez într-o întreprindere de construcții! Ce-aș putea să fac pentru dumneata?

— Ești, ori nu ești mare?

— Sînt slavă domnului, coșcogeamite om trecut de treizeci...

— Treizeci, netreizeci, nu de asta-i vorba, se supără unchiul. Ești om mare, ai legături, ai prieteni, poate că ești chiar director...

— Nu, unchiule, nu sînt director, protestează nepotul...

— Vezi, nu ești director, da știu eu că ai putere mai mare chiar decît un director. Eu, pe vremuri, trimeteam un bilet și... s-aranja la moment. Tu nu trebuie să scrii nici măcar un bilet: un telefon și gata! Zicea tanti-ta Arghira, „să-l cauți negreșit pe Nicu"... pe tine să te caut... Dacă dăm de el, intră Vasilica noastră la Cosmetica. Să nu zici nu, Nicule drăguță. Că tu știi doar că am și eu o vorbă. Mă servești, hop și eu „gata la contraservicii"...

În mare încurcătură a intrat nepotul. Să se apere? Unchiul o ține una și bună. De cît timp or fi stînd de vorbă? Parcă anii trecuți de cînd s-a văzut ultima dată au trecut mai repede... Îi întinde mîna: Să ne vedem cu bine unchiule și sărumînа lui Tanti Arghira.

Unchiul își reține mîna cu demnitate. Topăie mărunțel, vînăt de ciudă...

— Vasăzică așa, nepoate... Mi-o spui de la obraz cară-te... Am plecat și n-am cuvinte...

Intoarce spatele unchiul, face cîțiva pași, apoi revine, călcînd apăsat.

— Nu te-am întrebat ce mai face biata maică-ta... Spune-i să-mi aducă îndărăt ceasornicul deșteptător. Chefere de pe vremuri, pe care l-a luat de la mine cînd stăteați pe Rahova... Negreșit să mi-l aducă, am mare nevoie de el...

Boris BUZILĂ

MAGISTRALA

(Urmare din pagina 1-a)

dant de brigadă la Vîrghiș, a lucrat pe șantierul național de la Galați unde era șeful unei echipe de săpători. Cornel Dumitrescu, de pe șantierul Sînzieni, a venit tot de acolo. Alții — mai știu de unde au venit? El, de pildă, a umblat prin mai multe locuri. E unul care a sosit pe șantier din Cergăul Mic. Pe acolo sînt oameni despre care nu știe nimeni de ce neam sînt și cum au ajuns în Cergău. Cei mai bătrîni din sat țin minte o limbă care se aseamănă și cu rusa și cu bulgura, dar nu e nici una, nici alta. Sînt însă harnici și veseli, nevoie mare, scheienii din Cergău. Alții au venit tocmai de la Iași.

S-au adunat din toate colțurile țării să construiască magistrala de gaz metan, trecînd peste podișul de 800 m. dintre Tîrnave, peste rîuri, sărind prăpăstii și spărgînd muntele. Merg înainte. E ca un suflu al Nederului, care dă la o parte totul din calea sa, spre un țel. Calea lor este calea magistralei.

Cursa

Șerpuind și adunînd alte pîraie și ape, Rîul Negru se îndreaptă spre Olt, resfirîndu-se, pierzîndu-se aproape, printre sălcii și rădăcini de fag, printre plante de apă, prin mlaștini.

Mlaștina are o viață a ei, proprie. E un univers biologic, în care se mișcă deopotrivă pătanjenii de apă, ameobe, resturi vegetale care putrezesc născînd o lume, mormoloci și un fel de șopîrle care înoată. Uneori, un copac se prăbușește peste mlaștină, îngropîndu-și trupul greoi în această lume a vietăților care plutesc, se mișcă, mulează, se întredevoră.

O pasăre mică, lovită sau obosită, s-a lăsat din zbor pe un plaur cît o palmă. Plaurul s-a mișcat, i-a prins picioarele. Pasărea a întins aripa ca să nu se scufunde și a țipat. Țipătul i l-a auzit șopîrla de apă și, licărind cu burta sa de opal, s-a îndreptat, tăind mlaștina, spre ea.

În clipa aceea a început să sufle Nederul. Prima pală de vînt a răscolit apele puturoase, înșelătoare, ale bălții. Ierburile s-au plecat, supuse. Șopîrla de apă s-a grăbit spre pradă. Nederul s-a umflat încă odată și mlaștinile de pe Rîul Negru s-au răscolit într-o învolburare de noroi. Pala aceea de vînt a luat pasărea, a aruncat-o în aer și i-a desfăcut aripile. Șopîrla s-a tras la fund.

Un strigăt răzbi peste apele ușor încrețite ale mlaștinii, spre locul unde un tînăr cu bluza salopetei bătută de vînt sta și privea:

— Neculaaai! Măăă! Neculaai!

Tînărul se întoarse și cu mîna streașină la ochi căută către cel care-l striga. Acesta îi făcea semne cu mîna și striga! Ușa alerga peste mlaștini: Neculaa-ai!

Omul se întoarse și porni îndărăt. Îl recunoscuse pe cel ce îl chema: era din echipa lui. Echipa lui Nicolae Florea, din brigada a doua, sectorul 6 Sînzieni.

— Te cheamă maistrul Maxim! Du-te pînă la Maxim. Uite, colo-i!

În depărtare se zărea un pîlc de oameni. Niculae își frecu palma peste fața nerasă, cu un gest de nehotărîre. „Trăsese" tare, împreună cu toată echipa. Fruntași. Ce vrea maistrul?

Apoi o porni îndărăt, spre pîlcul acela de oameni, înjurînd printre dinți mlaștina care le prindea lopețile, îi apuca de glezne, făcea să li se bășice palmele pe coada tîrnăcopului, într-o luptă îndîrjită și vicleană, tenace și abilă, împotriva magistralei. Împotriva lor.

Maistrul Maxim avea o licărire în ochi. Nu izbuti să-și dea seama din primul moment cui i se datora.

— Ce este? îl întrebă, mai mult cu un semn.

— Mlaștina, rosti Maxim, printre dinți.

— Ce e cu mlaștina?

— Tronsoanele pe care le-ați coborît în șanț, țevile...

— Le-am pus bine, întocmai cum trebuie.

— Da... Dar apa le împinge de jos în sus. Dacă nu sînt astupate îndată, locul sudurilor se rupe. E mlaștina. Pricepi?

Îi puse mîna pe braț. Maistrul pentru lucrări speciale, Maxim, de la întreprinderea din Orașul Stalin, care lucrează la conductă, e tînăr și el ca și Nicolae Florea. Se înțeleg aproape fără vorbe. Niculae pricepe. Făptura clădită zdravăn i se încordează deodată cu picioarele înfipte adînc în pămînt. O vînă i se zbate grăbită pe gît, puternică, fierbinte. Omul are o clipă de furie, lucidă, împotriva smîrcurilor viclene de apă, pe care crezuse că le-au învins. Se îndreaptă zorit spre baraca unde echipa sa se odihnește — și le vorbește oamenilor. Nu le spune multe. Unui săpător nu-i trebuiesc cuvinte. Pricepe.

Peste un sfert de ceas, pe tot sectorul, începe lupta pentru îngroparea tronsoanelor. Lopețile cară pămîntul amestecat cu apă. Pe zeci de metri, mlaștinile par un vîrtej învolburat de noroi, ca atunci cînd bate Nederul.

Tronsoanele se îngroapă. Oamenii lucrează goi, îndîrjiți, cu o forță care învinge totul. Ca și voința lor. Magistrala înaintează peste mlaștini.

Vîntul

Plouă nesățios. Pămîntul s-a îngrășat de apă, s-a umflat, o varsă din el la fiecare mușcătură hulpavă a ploii. Întinsul lui cafeniu pare o zdreanță, pe care ploaia o scutură cu furie. Plouă de două zile, de trei, de cinci. Sînt locurile celor mai bogate precipitații din țară, într-un început de vară rece și ploioasă.

Clisa parcă se tînguie ori de cîte ori apa se prăvale asupra-i venind din cerul încercănat, vînăt. Apoi rafalele de apă joacă un dans ciudat, o clipă, două nehotărîte. Se tîrîie ca pe un obraz, izbucnesc deodată mai dens și iar se împrăștie, zbuciumate acum ele însele. Peste escavatoare și buldozere, peste baracamente, peste șanțurile negre ce se întind pînă hăt-departe, ploaia pare ruptă deodată de o mînă.

Dar nu se dă bătută. În fața ei bate Nederul. Se luptă cu ploaia, o cuprinde în brațe și încearcă s-o trîntească de pămînt. Ploaia se apleacă, vicleană, mlădioasă, căutîndu-și scăparea pieziș. Nederul o pleznește cu toată forța. O apucă de șuvițele lichide și o izbește de munte, o alungă prin trecători. Nederul alungă ploaia.

Se montează o porțiune de conductă pe noul șantier.

...Sună o armonică de gură. S-au strîns cu toții împrejurul ei și-o ascultă. Unul își coase pantalonii. Încet, cu migală, mîna neînvățată să țină acul împunge stofa. Armonica de gură cîntă. A oftat cineva: „Măi tovarăși, măi..." Oprișan stă cu mîinile sub cap, trîntit pe spate și mestecă un gînd în mintea lui. Gîndul se prelinge ca o picătură din ploaia de afară, pe geam, lăsînd o dîră luminoasă.

— Măi Oprișane, aș pune un rămășag cu tine...

— Mhîm?

— Un rămășag!

— Hm...

— Te gîndești la una... La o fată...

— Prostii!

Așa-i Oprișan ăsta, altfel decît ceilalți. Cînd săpa la șanțuri alături de escavator, făcea cîte trei norme. Un curaj nebunesc. Mergea alături de escavator și arunca pămîntul drept în cupă. Apoi cei de la protecția muncii i-au interzis, sub cuvînt că e primejdios. De atunci, se gîndește mereu la ceva. Ar mai născoci vreo metodă dibace. Au promis că pînă la 23 August să își îndeplinească sarcina anuală în proporție de 75 la sută. Dar mai sînt și cei de la Daneș care au promis asta. Iar la Bicșad, brigada I-a a lui Valeriu Borsu e în frunte. La Daneș e Gheorghe Mîndroc. Mai sînt și alții. Nadeș-Onești se termină anul acesta, apoi vine a doua etapă, de la Onești la Galați și apoi la Brăila, pentru alimentarea cu gaz metan a combinatului de celuloză. „80 km. conductă montată pînă la „23 August", acesta e angajamentul. Ce te faci cu ploaia asta?

— La ce te gîndești, Oprișane?

— Ce te faci cu ploaia asta?

— Cum?

— „Oprește-o tu!" face altul, crezîndu-se isteț. „Stai puțin. Noi n-o putem opri. Dar ea de ce ne oprește?" „Adică, vrei să spui că...". „Păi da, nu-i așa?" „Eu unul îmi iau lopata și ies". „Și eu", „Și eu", „Ieșim toți". „Păi, asta-i la brigadier. Doar de asta am vrut chiar noi să venim aici", „Mă, tu vorbești ca din carte".

Iar ploaia biciuiește pămîntul. Dar magistrala înaintează. Apoi, obosită, ploaia se rupe. Dinspre Gurghiu și Harghita se lățește un unghi roșu, care cuprinde cerul. În sector s-a îndeplinit și azi planul. Iar seara e sezătoare și reuniune tovărășească. Vin băieți și fete din sat.

Magistrala înaintează.

Peste apele Tîrnavelor, ale Homorodului Mare și Mic, ale Oltului, ale Rîului Negru. Peste nenumăratele pîraie, mlaștini, pămînt, magistrala înaintează spre peretele de stîncă de la Oituz. Pe o muche ascuțită de piatră, s-a oprit o capră sălbatică. Privește uimită de vale, la picioarele muntelui, unde se văd oameni, mașini ciudate, și bubuie cîteodată ca un trăznet. Stînca pe care stă e netădă, afară de muchea îngustă de piatră pe care își ține picioarele delicate. Apoi, la una din explozii, piatra se clatină prăbușindu-se cu sunet sec și adînc.

...Dar capra sălbatică, mîndră, agilă, fremătătoare de sensibilitate, e a muntelui. A simțit nehotărîrea de o secundă a stîncii și a țîșnit sus, către creste, spre țara de dincolo a Moldovei...

În curînd va începe la Oituz lupta cu piatra. Pickamerele și dinamita își vor spune cuvîntul. Sînt în total 40 km. de stîncă ce trebuiesc străbătuți pentru ca gazul metan să ajungă din inima Transilvaniei spre Brăila și apoi, într-o altă etapă, spre Iași.

40 de km. în care conducta va trece deschideri mari și se va culca pe pat de piatră. 40 de km. dinamitați de entuziasm. Magistrala va înainta. Ei nu i te poți împotrivi. Țîșnește sus, printre creste, spre țara de dincolo a Moldovei. Nu, ei nu i te poți împotrivi cum nu te poți împotrivi Nederului cînd începe să sufle.

Florin PETRESCU

Cronica gastronomului

Afumături

Nu știe nici vîntu, nici pămîntu, globului va fi băgat omul de samă pentru întîiași dată că, ținute la fum, anumite comestibile pot fi păstrate îndelungată vreme, fără să sufere vătămare. Astăzi, aproape în toate ungherele planetei se afumă pești, slănină, carne, fructe, ș.a. Dar între bipedul deabia ridicat pe tălpi în peștera lui și deabia cuvîntător, care cei dintîi va fi aîrnat în vreo creangă de copac halcana de sălbăticiune doborîtă cu ghioaga și pietroiul, iar mai tîrziu cu praștia, țăpoiul și săgeata din sahaidac, pînă la actualele fabrici de mezeluri, cu complicatele lor instalații și aparate, multe milenii s-au scurs.

Jamboane, cîrnați, limbă de bou, de porc și tot soiul de pești, preparați prin expunere la acțiunea imponderabilului fluid, se pot găsi acum pretutindeni. Ba, ceva mai mult: la numeroase din aceste preparate, pentru a comunica fumului felurite mirozne, se întrebuințează esențe odorante, cum ar fi dafinul, enuperul cu bobițele sale, rozmarinul și uneori de-a dreptul mirodenii, ca de pildă cuișoarele, cimbrul, scorțișoara și lemnul de reglisă sălbatică zisă și unghia găii. Dar dacă folosirea fumului e fără îndoială o ingeniozitate, felul în care, din vechi, l-a întrebuințat românul, e ceva mai mult: e rafinament. Desigur că pentru mulți această aparent cutezătoare afirmație trebuie dovedită. Iată, o fac.

În toate cărțile de bucătărie străine, pentru afumătură se recomandă lemnul de specie deasă (stejar, carpen, fag), cu excluderea esențelor slabe (plop, răchită), și în special a celor rășinoase (brad, pin, chiparos și alte conifere), aceste din urmă transmițînd alimentelor pătrunzătorul lor miros. Ei bine, tocmai din aceste esențe unanim prohibite, inventivitatea gastronomică a țăranului nostru a izbutit să scornească unul din cele mai savuroase mîncări aperitive: păstrăvul afumat, la fum de cetină și prezentat în tradiționalul hîrzob de brad.

Cît despre celelalte esențe, toate popoarele care folosesc afumarea, pentru a feri comestibilul pus la fum de ivirea unor eventuale flăcări, care sînt dăunătoare, întrebuințează cu precădere lemnul verde. Și în această privință, poporul nostru s-a dovedit inventiv și original, înlocuind lemnele indicate cu rumegușul lor. La fum de rumeguș prepară el încă două specialități care, împreună cu mai sus pomenitul păstrăv afumat, alcătuiesc un trio fără pereche: pastrama și bujenița. 1)

Pentru aceste isoșite specialități nu i-au trebuit aparate speciale, ci a știut să folosească ceea ce are la îndemînă. Pînă și cel mai nevoiaș om de la munte, în locuința căruia vatra nu avea hogeag și fumul ieșea din încăpere printr-o bortă din bagdadie, în preajma acestei borte pe-o bîrnă din pod, el afîrna bucățile de carne care deveneau bujenițâ. Unii gospodari afumau în aer liber, într-un butoi desfundat sau chiar în două butoaie suprapuse (ei știau bine că fumul trebuie să fie subțire și rece), așezate deasupra unui șanț improvizat, în care moenea rumegușul în timp ce carnea era spînzurată de niște simple bețe, puse de-a curmezișul pe gura butoiului.

În alte părți ale lumii, pentru ca fumul să pătrundă egal, se schimbă din cînd în cînd poziția comestibilului, așezat pe grătar, Românul însă își dozează fumul, mînuind cu meșteșug pînza de sac cu care acoperă butoiul. Bujenița se face din carne de iepure, căprioară sau mușchi de cerb. Pastrama se poate face din orice carne, dar cele care merită o mențiune specială, fiind inegalabile, sînt cea de piept de gîscă și de curcan.

Dar în afară de pește și carne, care se afumă în toată țara, ciobanii din munți afumă și unele brînzeturi, tot la unanim osînditul fum de cetină și învelește chiar brînza, spre păstrare, în coajă de brad. Mărele lor merit e că au găsit brînzeturile cărora li se potrivește acest tratament și că numai ei le-au găsit.

ASTOREL

1) Cu toate că rețetele menționatelor specialități sînt foarte răspîndite și cu toate că rostul principal al acestei rubrici nu e să dea rețete, la cerere le voi da pe amîndouă, așa cum le dețin de la un vechi și încercat vînător.

POȘTA Redacției

DUMITRU PREJBEANU — Suceava: Nu știm cine a inventat jocul; regulament nu există.

BARABANCEA T. — București: De-această dată nimic nu merge; nu-i numai ultima epigramă în suferință — așa cum bănuiți — ci toate trei.

ARISTICA BĂGHINA — T. Severin: Epigrama cu pricina s-ar putea să fie o simplă coincidență; personal așa înclin să cred. Din ce ne-ai trimis, deși am mai publicat pe această temă, reținem:

Unuia care are multe cărți
dar nu le citește:
El nu citește niciodată
Deși volume are o mie
Însă pretinde că acesta
E spirit de... economie.

Unui scriitor care s-a întors dintr-o lungă deplasare:
...Și după cincisprezece zile
Cînd s-a întors din deplasare,
A scos carnetul cu notițe
Și-a scris despre... Ștefan cel Mare!

A. CARMEN — Lupșa: Epigrama e amuzantă ca idee și poanta e bună; șchioapătă însă pînă la nivelul nepublicabil, versal. Mai trimiteți.

CAROL BORA — Craiova: În măsura posibilităților, vom căuta să folosim însemnarea turistică pe care ne-ați trimis-o.

GEORGE I. CORBU — București: Am citit cele patru epigrame; bune temele, dar din pricina necesităților versificării ați schilodit tare versurile, pînă ce au devenit inteligibile. Așteptăm altceva.

CAHANE MANUEL — București: În locul unui „Mesaj către lună" am fi dorit să primim o poezie legată de problemele vieții noastre de fiecare zi, ale vieții noastre de luptă și muncă pentru făurirea societății socialiste.

MERIDIANE

SCRISOARE DIN BERLIN

O casă a pionierilor pe apă

Casa plutitoare a pionierilor primește adeseori vizita străinilor.. Frecventele contacte ale pionierilor cu cetățeni din alte țări și din patrie își găsesc expresia în numeroasele daruri și scrisori pe care aceștia le primesc de peste hotare precum și în vizitele repetate pe care le fac oaspeții. Cu aceasta am și menționat una dintre principalele sarcini ale casei plutitoare a pionierilor : copiii urmează să fie puși în legătură cu marinarii, pentru ca încă din anii copilăriei să li se trezească interesul pentru această meserie grea dar atît de nobilă. Tot ce se întîmplă pe bord este subordonat acestui scop. Pe lîngă căpitan, ajutoarele sale, contramaiștrii și marinarii, educatorii au grijă ca în relațiile zilnice cît și în modul de adresare să se folosească noțiuni marinărești. Fiecare educator care dorește să activeze pe nava pionierilor „Vorwärts", trebuie să fi absolvit școala profesională și să aibă o anumită practică marinărească. În afară de aceasta se mai cere ca el să-și fi însușit cunoștințe pedagogice, dobîndite fie la cursuri, fie prin studiul fără frecvență. Toți părinții care-și încredințează copiii instructorilor de pionieri de pe navă pot fi siguri că aici ei se află în mîini bune.

Activitatea așa-zisului „echipaj de bază", din care fac parte pionierii cei mai harnici și cu experiență, se evidențiază din ce în ce mai mult. Mai devreme sau mai tîrziu, toate funcțiile de pe vas vor fi deținute de membrii echipajului de bază. „Astfel copiii se obișnuiesc să păstreze ei singuri ordinea. În afară de aceasta, ei nu mai au impresia că sînt oarecum tutelați" — spun educatorii.

Majoritatea pionierilor doresc să iasă „o dată cu adevărat în larg pentru cursă lungă". Cunoștințele necesare pentru aceasta se însușesc în numeroasele colective de muncă. Cele mai solicitate sînt grupele: „Tinerii marinari", „Constructorii de modele de vase" și „Tinerii mecanici". Atelierele sînt instalate în niște foste magazii, acum transformate. După-amiezele domnește aci multă viață și forfotă. Asistăm la cursul de legarea nodurilor marinărești și la învățarea alfabetului de semnalizare. Cu toată vremea rece, băieții urmăresc lecțiile cu înflăcărare.

Fiecare colectiv de muncă își desfășoară activitatea pe baza unui program, a cărui îndeplinire este în permanență urmărită. De asemenea pionierii primesc recomandări cum sînt cele de mai jos: „Luați legătura cu flota noastră comercială și forțele armate maritime, pentru a cunoaște mai de aproape viața marinarilor. În cursul anului școlar participați la cel puțin două vizitări de vapoare, șantiere navale și porturi. Discutați despre cărți care istorisesc călătorii pe mare. Cîntați cîntece marinărești. Învățați cel puțin nodurile marinărești și semnalizarea. În anotimpul cald ocupați-vă cu instrucția marinărească, exersați manevrele și comenzile necesare".

Nimeni să nu creadă însă că pe acest vas se învață numai. Instructorii de pionieri se străduiesc să includă, pe cît posibil, în munca educativă și jocul, pentru ca tînărul marinar să-și însușească, pe nesimțite, cunoștințele marinărești. De pildă, lecția de geografie decurge în felul următor: Ilustrate din toate țările lumii merg din mînă în mînă și sînt discutate. Dar și atlasul este folosit și, în timp ce degetele alunecă peste hartă, căutînd o localitate sau alta, faptele geografice se întipăresc în minte.

În marea și moderna încăpere de adunări se produc ansambluri de artă populară. O instalație proprie permite și proiectarea de filme. De asemenea, vasul este înzestrat cu un aparat de televiziune. Table de șah, precum și alte jocuri oferă variate posibilități de distracții.

Cine sînt cei care vin pe bordul vasului? În majoritate, elevi din Rostock și împrejurimi. Din cînd în cînd au loc cursuri cu internat. În asemenea cazuri, copiii trăiesc pe bord, merg de aci la școală, se odihnesc la prînz în cabinele echipajului, dorm aici noaptea și muncesc după programul fixat în ziua respectivă. În vacanță participă la asemenea cursuri și copii dinafară sau din străinătate. Aceasta face ca nava pionierilor „Vorwärts" să fie prețuită din ce în ce mai mult.

Cu patru ani în urmă, „Vorwärts" străbătea mările lumii îndeplinind funcția unui vas de semnalizare al tinerei flote comerciale a Republicii noastre. La scoaterea lui din serviciu, guvernul n-a pregetat mult și, după transformările necesare a predat vasul tinerilor pionieri care desfășoară aci, în timpul lor liber, o activitate rodnică.

Cînd am vizitat nava, pe bord se aflau ziariști din R.P.R., colaboratori ai revistei pionierilor din această țară. Viitorii marinari din Rostock i-au rugat să transmită salutul lor copiilor din Constanța. Prietenii romîni i-au asigurat că vor avea grijă ca între pionierii ambelor orașe să se stabilească în viitor un contact mai strîns. În astfel de întîlniri se concretizează sarcina Casei de pionieri „Vorwärts" de a strînge legăturile de prietenie între popoarele lumii.

Iosif FEISTL

Viitorii marinari învață deocamdată să mînuiască mătura...

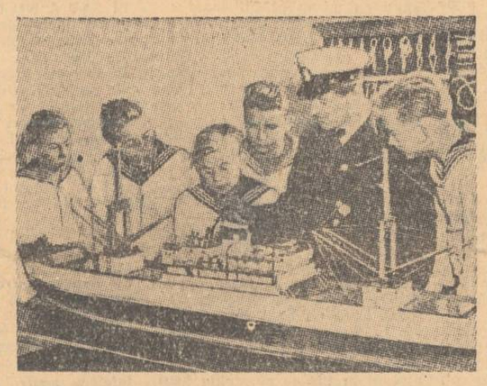

Cursuri teoretice. Se explică pionierilor instalațiile de pe punte, cu ajutorul machetei unui cargobot.

Masa comună de la cantină este „ca la mama acasă".

Ziarele engleze își pierd prestigiul

Ziarul englez „THE MANCHESTER GUARDIAN" scrie că la Congresul presei britanice a reieșit că ziarele engleze și-au pierdut din seriozitatea și prestigiul lor. În paginile ei, presa britanică acordă mai puțin loc, în favoarea cancanurilor.

În același timp, o lege nouă reduce libertatea presei. Judecătorii pot condamna în contumacie ziariști, fără verdictul unui juriu și fără drept de apel sau recurs, la pedepse ce merg pînă la închisoarea pe viață.

Obrazul subțire...

În ziarul englez „TIMES" a apărut următorul anunț:

„Firmă americană caută un conte sau un duce, care să primească musafiri americani la cocktailuri organizate la Londra".

Pentru cine va fi, oare, cinstea mai mare — pentru firma americană care va avea în serviciul său un aristocrat englez, sau pentru nobilul englez care va putea servi o firmă americană?

„Umanism"...

Nu de mult, o personalitate a coaliției atlantice, Ehrhard, declara ritos: „La noi, mai presus de orice e grija față de ființa umană". În același timp, o altă personalitate occidentală, generalul maior William Creasy, comandantul corpului chimic al armatei S.U.A., dădea dovezi concrete de înalt umanism. Corpul chimic al armatei S.U.A. — arăta el — lucrează acum la o armă umană „ideală": proiectile care să provoace numai... orbirea temporară. Cum însă un asemenea proiectil cumsecade încă nu a putut fi creat, corpul chimic de sub conducerea generalului cu dragoste de oameni lucrează la producerea altor arme „umane": arme care provoacă completa zdruncinare a sistemului nervos și a activității intelectuale a omului, arme bacteriologice etc.

Să mai zică cineva ceva de principiile umanitare ale unor oameni politici occidentali!

Laureat al „războiului rece"

Dacă s-ar institui un concurs atlantic pentru titlul de laureat al „războiului rece", fără discuție că onorabilul sir Birdwood, lord conservator, ar ocupa un loc fruntaș. Modul său de a cugeta și a acționa ar atrage pe drept o asemenea înaltă distincție.

Exhibiția sa cea mai recentă a avut loc miercuri. Părându-i-se că situația internațională nu-i suficient de încordată, pașnicul lord a cerut miercuri în Camera Comunelor, ca guvernul britanic să continue cu mai mare intensitate „războiul rece", să insufle în mai mare măsură presei, radioului și altor organe ale propagandei engleze „conștiința urgenței" în materie de înstigări. A venit chiar și cu o propunere inovatoare: guvernul să confere distincții celor ce se evidențiază în desfășurarea propagandei anticomuniste.

Citind afirmațiile acestui onorabil lord, fără să vrei te întrebi: dacă în palatul Camerei Comunelor nu există dușuri cu apă rece lordul n-are un duș rece acasă?

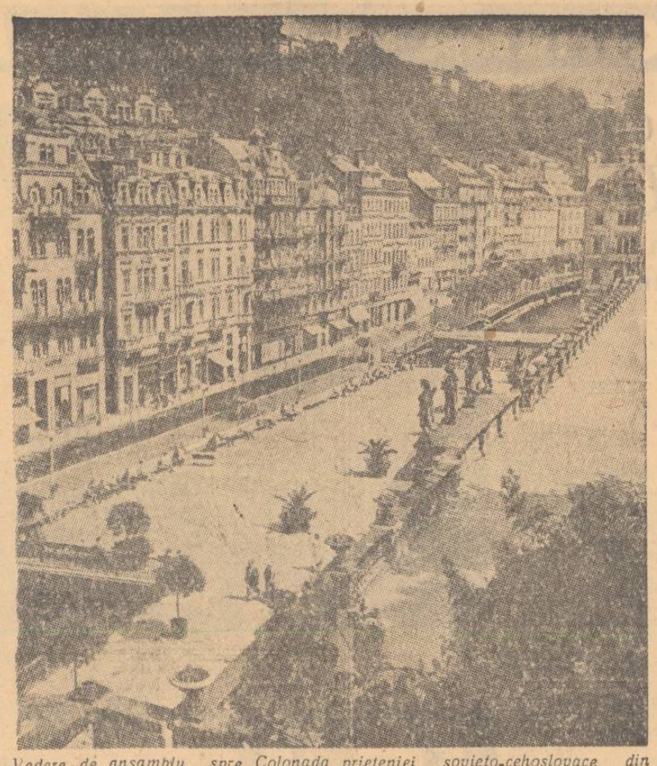

Vedere de ansamblu spre Colonada prieteniei sovieto-cehoslovace din Karlovy Vary.

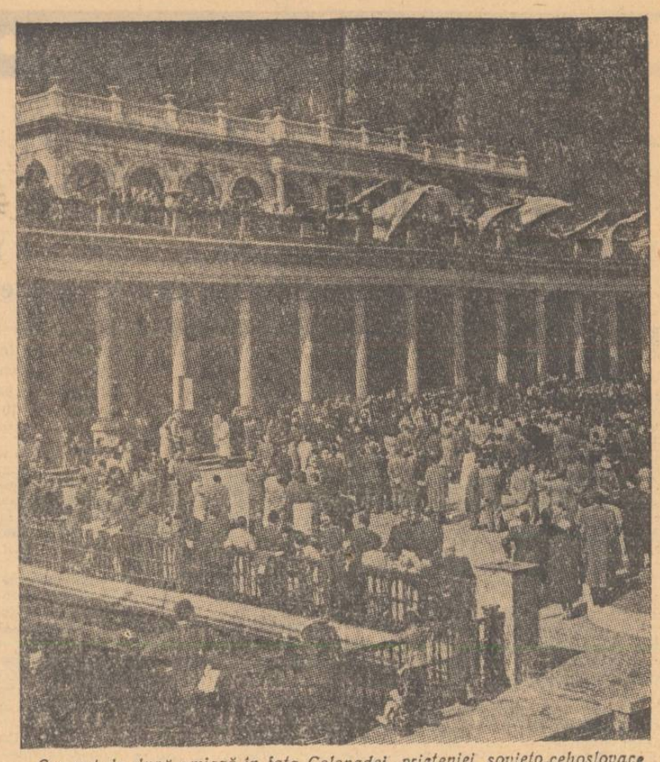

Concert de după amiază în fața Colonadei prieteniei sovieto-cehoslovace

KARLOVY VARY

(Urmare din pagina 1-a)

trecînd pe lîngă un izvor, prinseră de.. odată a scheălăi jalnic. Cercetați, fără găsiți cu arsuri : apa izvorului cu pricina fiind strașnic de fierbinte. La o astfel de descoperire regele hotărî să se ridice acolo un mic castel și apoi puse să se cerceteze dacă apele sînt bune de leacuit vreo boală.

Asta-i legenda, și prezența ei la Karlovy Vary stăruie în chipul de bronz al unui cerb, cocoțat pe-o stîncă, gata, gata să sară în mijlocul orășelului.

Adevărul istoric e mai prozaic. De-ar fi să dăm crezare doctorului Fabianus Summer care a scris în 1571 o primă carte despre proprietățile curative ale apelor de la Karlovy Vary, Carol al IV-lea, regele Boemiei, venea acolo să facă băi la un picior, în dorința de-și potoli durerile pe care i le pricinuiau vechile răni, dobîndite în lupta de la Crécy. De altfel, potrivit aceleiași surse, se pare că nu cerbul miraculos l-a călăuzit pe înțeleptul rege, ci buna lui știință despre proprietățile curative ale apelor termale, care în acea vreme erau folosite în Franța.

Tradiții glorioase

Karlovy Vary e vestit în lumea toată. Faima i-au dus-o în primul rînd apele și în al doilea rînd personalitățile de seamă care l-au îndrăgit. Biografii lui Goethe și Beethoven, ai lui Chopin și Bach, ai lui Schiller și Mickiewicz, ai lui Gogol și Ceaicovski, ai Țarului Petru I, ai lui Dvorak și Liszt, ai lui Grieg și Wagner, pomenesc obligator de Karlovy Vary. Biografia lui Goethe acordă stațiunii un loc de seamă, legat de repetatele și lungile șederi ale titanului și mai ales de ultima sa iubire. Pentru Karlovy Vary, Goethe a lăsat scrise două mari recomandări: una într-o scrisoare către soție: **„nu știu de-așI putea pretinde ceva mai plăcut și mai comod decît Karlsbadul"** și alta într-o scrisoare către Wilhelm von Huboldt : **„Weimar, Karlsbad și Roma — scria el — sînt singurele locuri unde mi-ar fi drag să trăiesc".**

Printre marile personalități pe care le-a găzduit, Karlovy Vary se mîndrește a fi găzduit de trei ori între anii 1874—1876, pe Karl Marx, care aici, în timpul tratamentului, a lucrat la volumul II al „Capitalului". Într-una din casele în care a locuit, numită „La cheia de aur", s-a deschis, anul trecut, în amintirea lui Karl Marx, un muzeu.

Prin oraș

Evocînd asemenea măreațe umbre, firesc e să simțești stringeri de inimă cînd cobori la Karlovy Vary, ocolind întregul orășel, cam așa cum ai ocoli, în drum șerpuit, pereții unui imens crater de vulcan.

Îmbinînd coborîșul cu evocările, trăiam emoțiile unei peregrinări dantești și așteptam ca în grădinile limbului să întîlnesc chipurile înțelepților. Am aflat numai statui în piatră sau în bronz, am aflat multe, nemaipomenit de multe plăci de amintire vegheate de basoreliefuri. Era și aceasta o prezență a marilor personalități ; o prezență emoționantă. Dădeau un limbaj de poezie caselor și străzilor, trezeau ecouri ample...

De tratament, de cură, mărturisesc că nu m-am interesat ; m-am mulțumit să cumpăr, ca toți vizitatorii, o căniță turtită de porțelan și să beau prin minerul ei scobit ca o țeavă, apă caldă din vreo cîteva izvoare ; prospectele, broșurile, sfaturile le-am primit și le-am lăsat necitite.

În schimb am privit orașul, captivat de ciudata-i rînduire arhitectonică, Casele foarte înguste la fațadă și foarte înalte (cu cîte patru, cinci etaje), fac ca străzi întregi, la Karlovy Vary să pară niște orgi uriașe. Tuburile — fațade sînt multicolore : roșii, galbene, rozalii, verzui, înveselind străzile. Rînduite paralel, în trepte, străzile ridică alinierea lor de tuburi colorate pînă sus spre munte, într-o pestriță cascadă. Între aceste clădiri subțiri și înalte, de-a lungul unor străduțe, trec „Pîrîul rece" și „Pîrîul cald". În valea apelor, e colonada cea mare numită Colonada prieteniei sovieto-cehoslovace. Aici forfotesc vizitatorii sorbind rar, ceremonios, după regulă, tămăduitoarele ape. Tot aici, o fanfară strașnică bubuie, după amiezile, concerte...

Și festivalul

După cel de-al doilea război mondial, la tradițiile vechiului Karlovy Vary s-a mai adăugat una : cea a Festivalului Internațional al Filmului care, în acest an, e la a XI-a sa ediție.

Acest festival își are de-acum format și renumele în lumea întreagă și matca lui materială la Karlovy Vary. O poți vedea oricînd în cele cîteva construcții care în fiecare an îl adăpostesc. Una din ele este un uriaș cinematograf în aer liber, străjuit din trei părți de pădure, cu o capacitate de 3500 de locuri. Alta este marea și eleganta sală de concerte a hotelului „Cedok-Moscova" (fost hotel „Pupp"). În această sală, precum arată informații ulterioare trecerii mele prin Karlovy Vary, s-a amenajat în acest an un serviciu de traducere la cască în limbile rusă, engleză, franceză și germană, ceea ce va înlesni considerabil înțelegerea filmelor prezentate și va înlătura murmurul traducătorilor. Același hotel, „Cedok Moscova", gazda delegaților, este — așa cel puțin am văzut în nenumărate fotografii — asaltat ziua și noaptea de sute și sute de oameni care vin să ceară autografe și poze actorilor îndrăgiți, regizorilor și cineaștilor. Nimic nu ne împiedică să socotim că la fel se va întîmpla și-n acest an, cînd vor participa delegați din zeci de țări, veniți din toate colțurile lumii.

În acest an la festival vor fi decernate, potrivit hotărîrii Comitetului de pregătire, pe baza aprecierii juriului internațional, un număr de 14 premii :

Premiul cel mare : globul de cristal.

Trei premii principale : ramuri de argint bătute cu granate de Boemia.

Premii pentru cel mai bun film documentar, științific, de marionete și desen animat : cupe de ceramică.

Premii pentru scenarii, regie, interpretare și fotografie — plachete.

Premii pentru muzică și desen — vase gravate și în fine, pentru prima dată se va oferi **premiul criticii de film cehoslovace** care va fi acordat de clubul ziariștilor cronicari de film din Cehoslovacia.

Peste două săptămîni, cei victorioși, le vor duce cu ei acasă. Le vor duce odată cu amintirile festivalului, odată cu amintirea orașului. Pronosticuri ? Greu de făcut. Deocamdată reținem : la data cînd „Magazinul" apare — 12 iulie 1958 — la Karlovy Vary începe ediția a XI-a a Festivalului Internațional al Filmului.

Virgil DANCIULESCU

Un vis a murit pe străzile Philadelphiei

Era un băiat mărunt, modest, timid, avea o față rotundă, cățelată, ochelari, și zîmbea mereu, îndatoritor, simțindu-se în țară străină. Spre deosebire de majoritatea consingenilor săi, era creștin, din părinți creștini. Se născuse în 1930, sub ocupație japoneză. Țara lui, Coreea, era în sclavia imperiului nipon. În familie, învățase să-și lege toate nădejdile de americani. Bogății lui părinți iubeau atît de mult tot ce era american, încît nu le ajungea să admire motoarele sau țigările, ci găseau că însăși orînduirea politică e un adevărat paradis. Era o credință rară, chiar și în condițiile sclaviei japoneze, dar, oameni cu stare, părinții lui în Ko Oh au avut la îndemînă toate mijloacele ca să-l apere de influența concetățenilor săi și chiar de aceea a unor americani primejdioși : căci, iubind tot ce-i yankeu, cred că nu le plăcea totuși să-l citească, să zicem, pe Mark Twain. Acest autor se înverșunase să dovedească negrul pe alb că misionarii americani din Asia sînt ajutori ai asasinilor și jefuitorilor colonialiști, complici — atunci cînd nu ucid și ei înșiși. Tot Twain povestise în cîteva rînduri cum obișnuiau huliganii yankei să ucidă pe stradă cîte un chinez. Or, părinților lui Oh nu le plăceau povești din astea. Timid și zimbitor, micul Oh a plecat în capitala țării, în Seul, să studieze teologia.

Se terminase cu sclavia japoneză, țara (sudul ei) era ocupată de iubiții săi americani. Și deodată a început războiul. Sute de avioane — încărcate ochi cu bombe și chiar cu păduchi — treceau peste cerul Seulului, spre nord, să distrugă Phenianul și celelalte orașe ale Coreei de Nord. Privindu-le pe cer, micul Oh își făcea cruce și se ruga domnului ca bombele să cadă din plin. Mureau mii de coreeni, apoi zeci de mii, apoi sute de mii, pînă cînd, într-o zi, bietul Oh a simțit că nu mai poate să rabde : și-a oferit serviciile ca traducător al armatei americane. Revista din care am cules această biografie (News Week din 12 mai) nu dă detalii, dar sînt sigur că, în calitate de traducător, Oh, plecat, timid, modest, cu un zîmbet mereu îndatoritor, traducea zi și noapte : „Vorbești, sau te omor ?" „Dacă nu ne spui dispozitivul, femeia asta de lîngă tine o să fie tăiată bucăți în fața ta", și alte asemenea fraze pe care le are de rostit pe timp de război traducătorul unei armate cotropitoare. Defilau în fața lui prizonierii însingerați, copii care-și pierduseră părinții, mame care strîngeau la piept, înebunite, ceea ce fusese cu cîteva ore înainte un copil, defilau frații lui de sînge — iar micul Oh, în acest timp, se gîndea că dacă are noroc, războiul se va termina cu victoria zeilor americani, iar el, Oh, va avea fericirea să studieze în America. Oh ! Ce vis minunat, „Americanii n-au un asemenea vis, pentru că ei trăiesc în țara făgăduinței... Ca să fii cineva în Coreea (de sud !) de la Li Sin Man în jos, trebuie să fi studiat într-un colegiu american". Simplu, patriotic, Oh ! Singele curgea — și băiatul visa.

Și-a terminat, într-adevăr, studiile din Seul, și s-a dus în America, la un colegiu baptist din suburbiile Philadelphiei. Își văzuse visul cu ochii ! Își închipui mutra celor ce l-au văzut acolo :

— Ce caută galbenul ăsta printre elevii noștri ?

— E un coreean de-ai noștri — căuta să explice celălalt vorbitor — a fost pe front pentru noi, e bogat de acasă, e...

— Lasă-mă dragă, că eu în ăștia n-am încredere !

— Păi avem interes. Vezi, de aia zic despre noi popoarele de culoare că...

Dar Oh n-avea timp și nici nu putea să audă asemenea cuvinte. Avea mult de lucru. Dacă acasă în el, în Coreea, taică-su era om bogat, director de fabrică, în Pașan, fiului nu-i ajungeau banii : raportul valutar se schimba mereu în favoarea sublimilor și divinilor dolari. Așa că Oh a început să dea meditații. Dar, după un timp, iar nu i-au ajuns banii. Atunci s-a zbătut și-a găsit post cu o normă plină, la o bancă. Nu avea mult timp : cu zîmbetul său îndatoritor, se ducea la colegiu, la lucru, la studiu, acasă, nu-i rămînea o secundă liberă. Dar era fericit : visul.

La începutul lunii mai chiar s-a dus la poștă, să trimită o scrisoare acasă, să spună cît de recunoscător este bunului dumnezeu că i-a permis să meargă de la lucru la facultate, de la facultate acasă, apoi la studiu, apoi iar la lucru, iar la facultate... — și toate aceste drumuri numai și numai pe străzi americane ! Nici o stradă coreeană ! Doar străzi americane. Oh, ce bine !

După ce a expediat scrisoarea, întorcîndu-se acasă, Oh a fost oprit în drum de cîțiva tineri, mai exact : unsprezece la număr. Scena mi-a jucat multă vreme în fața ochilor și mi-am închipuit-o în toate detaliile ei. Unul, îmbrăcat în pulover din lînă cmestecată cu plastice și cu un fermoar strălucitor, și-a vîrît degetele mari în curea, a scos un umăr înainte și, fluierînd ușor printre dinți, a spus :

— Ascultă, maimuță galbenă, de ce-ai venit să strici aerul nostru american curat sută la sută ?

— Păi, a zîmbit îndatoritor Oh, eu știți, sînt de fapt...

— Gura ! Ascultă, limbric teolog ce ești : să ne dai bani de dans, să ne distrăm în cinstea ta, că altfel n-ai ce căuta pe lumea asta. 65 cenți de persoană ca să intrăm la bal. Sîntem unsprezece : scoate 7 dolari, 15 cenți, și te punem pe verde. Altfel, facem din tine un bis la frontul din Coreea...

— Dar, credeți-mă, n-am bani, a mai apucat să spună Oh.

Atît a mai apucat să spună, și a fost omorît.

★

Adolescenții-dansatori l-au stîlcit în bătăi și n-a mai trăit nici pînă la spital. Philadelphia, oraș distins, a fost zguduită de asasinat. Primarul Dilworth, un veteran al războiului cu japonezii, se zice că la înmormîntare ar fi izbucnit în plîns, în văzul lumii. Dacă n-au fost lacrimi demagogice aceste lacrimi sînt singurul lucru curat în afacerea asta. Restul — începînd cu visul lui Oh — a fost în totul murdărie și fățărnicie.

A existat — între altele și în primirea galbenului Oh pe pămîntul Philadelphiei—și un vis american : acela de a arăta popoarelor de culoare că n-ar fi adevărat că America asuprește negrii și este un stat imperialist, neocolonialist al cuceririlor externe, al urii de rasă, în care creolii, mexicanii, chinezii și atîția alții sînt jumătăți de oameni, lipsiți de dreptul la demnitate, disprețuiți. Acest vis al dezmințirii (sau măcar „o parte" a lui, cum scria cu amărăciune revista „News Week") a murit pe străzile Philadelphiei.

Cît despre habotnicii părinți ai bietului Oh, ei nici acum n-au înțeles nimic : au hotărît, în spirit milostiv, să creeze un fond „pentru călăuzirea religioasă și educativă" a minorilor care le-au ucis copilul. În felul acesta, banii pe care Oh nu-i avusese la el ca să le dea băieților să danseze, acești bani, destinați pentru organizarea unor mici serate religios-educative urmate de dans, le vor parveni acum băieților prin mandat poștal, de pe pămînturile — încă brăzdate de bombe și lacrimi și sînge — ale Coreei de sud".

Sergiu FARCAȘAN

Cum evoluează criza în S.U.A.

Desen de I. DORU

PRETUTINDENI

BIBLIOTECA „Lenin" din Moscova, cea mai mare bibliotecă din lume, are un fond de 20 milioane de publicații, în 160 de limbi. Lungimea rafturilor de cărți din depozitele sale este de 220 km., adică mai mult decît distanța București — Constanța.

●

UNELE FLORI au „comportări" cunoscute. Așa de pildă, garoafa nu suportă zgomotul. Dacă așezăm un vas cu garoafe în apropierea unui aparat de radio în funcțiune, florile se ofilesc. Lăcrămioarele puse într-un vas cu apă emană substanțe toxice. În cazul cînd în aceeași vază se află și alte flori, ele se vestejesc deîndată.

●

PUBLICUL din Verona, care asista într-una din seri la spectacolul circului din localitate, urmărea cu interes cele ce se petreceau pe arenă. Toată lumea rîdea cu hohote. Clovnul era irezistibil. Iată-l dînd riposta partenerului său, un ins înalt în uniformă de polițist. Acesta voia să-l scoată de pe arenă, și micul clovn nu se da deloc bătut. Apoi, în arenă își făcură apariția doi carabinieri. În sfîrșit, clovnul fu scos din arenă. Publicul rîse copios apoi începu numărul următor.

Abia a doua zi spectatorii se dumiriră că programul a fost într-adevăr „îmbogățit". Căci ei asistaseră la arestarea clovnului Giuseppe Armandola, urmărit pentru diferite delicte și care încercase să se facă dispărut, optînd pentru „rolul" de clovn.

●

CETĂȚEANUL N. Filipov dispune de o colecție extrem de bogată de insecte. Numărul exemplarelor din colecția sa poate rivaliza cu bogăția oricărui muzeu entomologic, reprezentînd cifra de 1 milion. 200 de specii din colecția sa sînt specii unice în lumea întreagă.

●

ÎN ȘCOLILE medii și superioare, din Uniunea Sovietică, se predă în 59 de limbi ale naționalităților din U.R.S.S.

●

GRĂDINA zoologică din Londra a pierdut una din marile sale vedete. Este vorba de ursul polar Brumas, care a murit de curînd în vîrstă de 8 ani și jumătate. Brumas se bucura de o mare popularitate în întreaga insulă. 100 produse diferite, o carte, un cîntec și un dans îi poartă numele. Cu toate aceste onoruri, „văduva" lui Brumas, Ulla, e neconsolată.

●

UN MEDIC chirurg din R. D. Germană a înghițit un emițător de radio în miniatură, pentru a studia utilizarea sa în examenele medicale interne. Trecerea emițătorului prin corp durează circa 24 ore. Aparatul care e pus într-o capsulă de 26 mm lungime, transmite fără întrerupere date asupra presiunii și acidității tubului digestiv.

●

DE CURÎND s-a anunțat că în Fayetteville (Carolina de nord) o femeie a vorbit fără întrerupere timp de 27 ore și 33 minute, doborînd astfel vechiul „record mondial", care era „doar" de 26 ore și 30 minute. Iată însă că noi date vin să probeze că aceasta nu e cea mai vorbăreață — ca să nu spunem altfel — femeie din lume. Există concurente cu performanțe mult mai „serioase". Noile „recorduri" s-au stabilit tot în Carolina de nord, unde se pare că marathonul vorbei se bucură de atenție specială. Acum două săptămîni, la Durham după ce a perorat timp de 68 ore „concurenta" Jean Cooksie a adormit. Strădania ei a fost însă zadarnică deoarece partenera de „competiție" Alice Wethington a stabilit un nou record de rezistență, de 72 ore și 3 minute. Că se poate și mai mult decît atît, asta au probat-o alte două femei care după ce au atins și ele 72 ore și 3 minute.. de vorbă s-au angajat să mai sporovăiască încă o noapte întreagă. Rezistența nu glumă !

●

RECENT la combinatul siderurgic din Kuznețk, un colectiv format din patru ingineri a descoperit mijlocul de a obține din oțel, corzi de pian. Una din uzinele din Leningrad produce acum corzi de pian fabricate din acest oțel.

●

CU OCAZIA celei de-a 800-a aniversări a München-ului, într-o piață a orașului, dintr-o fîntînă de bronz cu o capacitate de 700 litri și un diametru de 2,50 m. va țîșni bere...

●

ÎN URMA unui examen științific s-a stabilit că aurul și pietrele din coroana prințului Vaclav cel sfînt al Boemiei din sec. X ar costa azi 27.074.070 coroane cehoslovace.

●

O PIPELINĂ lungă de 5,5 km. a intrat în funcțiune în valea Trentinului. Aceasta transportă lapte colectat din pășunile alpine de la 2500 m înălțime pînă la stîna din Rancone, care se află la 800 m. altitudine.

●

VIENA este orașul care posedă cel mai mare procent de oameni bătrîni, adică 250.000 oameni în vîrstă de peste 65 ani. În toată Austria, care are o populație de 7.000 000 locuitori, există 800.000 persoane avînd peste 65 ani.

●

CEA MAI MICĂ vioară din lume, a cărei „talie" nu depășește două treimi din lungimea unui chibrit, a fost construită recent de japonezul Tadao Ikegai.

●

„COPIII" Grignani, care trăiesc la Treglio și Ronere, în Lombardia, totalizează — sînt 8 — aproape 6 secole și jumătate de existență. Cel mai vîrstnic a participat la lupta de la Adua (1 martie 1896) din primul război italo-etiopian. Cel mai mic dintre copilași are 73 ani. Toți arată și se simt foarte bine.

●

PLEXIGLASUL este folosit acum și în pictură. Pictorul cehoslovac Pavel Hlozec folosește un procedeu special, în care plexiglasul înlocuiește pînza pentru tablouri precum și pentru picturi transparente.

Concursul internaţional «GEORGE ENESCU»

• Peste 100 de participanţi din lumea întreagă • Dan Grigore cel mai tînăr concurent • Cîteva minute cu Ştefan Ruha

În cursul lunii septembrie, între 5—15, va avea loc la Bucureşti Concursul internaţional „George Enescu", organizat în memoria marelui muzician romîn.

La concurs vor participa pianişti şi violonişti solo, precum şi cupluri de pian şi vioară pentru cea mai bună interpretare a Sonatei a III-a în la minor de George Enescu. La concurs participă tineri ce nu depăşesc, pînă la 31 decembrie 1958, vîrsta de 33 ani. Concursul pentru vioară şi pian constă în trei etape, primele două fiind eliminatorii. Cea de a treia etapă va cuprinde probe cu acompaniament orchestral. Concursul pentru Sonata III-a pentru pian şi vioară, constă în două etape, prima fiind eliminatorie.

La concursul de pian s-au înscris să participe mai bine de 50 de concurenţi din Anglia, Argentina, Austria, Belgia, China, Ecuador, Franţa, R.D. Germană, R.F. Germană, Olanda, India, Liban, Uniunea Sovietică. S-au înscris, de asemenea, peste 30 de concurenţi pentru vioară din Africa de Sud, Anglia, Bulgaria, Franţa, Olanda, Ungaria, Italia, Polonia, U.R.S.S., Cehoslovacia, Statele Unite etc., precum şi 12 cupluri de pian şi vioară pentru Sonata a III-a.

Printre concurenţii înscrişi se află *Igor Cernişev* şi *Eduard Graci* (U.R.S.S.), violoniştii *Ralph Holmes* (Anglia), *Charles Libove* (S.U.A.), *Lidia Beretti* (Franţa) fostă elevă a lui George Enescu, *Hirose Etsuko* (Japonia), *Peter John Carter* (Africa de Sud), *Ta-Man-Bo* (Vietnam) şi pianiştii *Azim Levis* (India), *Mihail Voskresenski* (U.R.S.S.), elev al lui Lev Oborin, *Helga Thieme* (R.F.G.).

Dintre concurenţii romîni menţionăm pe violoniştii şi pianiştii *Ştefan Ruha, Kozighian Varujan*, pe fraţii *Valentin* şi *Ştefan Gheorghiu, Dan Grigore, Liana Şerbescu* şi *Alexandrina Zorleanu*.

★

Pe Dan Grigore, cel mai tînăr concurent (va împlini în august 15 ani) l-am găsit acasă, o casă mică, acoperită de iederă, pe o stradă unde toate casele sînt asemănătoare. Numai că din cea de la numărul 68 se aud, în unele ceasuri din zi, acordurile impetuoase ale unui pian. Mi-a deschis uşa un băieţandru înalt cu pantaloni scurţi, cu un ciuf de păr negru căzîndu-i peste ochii tot atît de negri şi cu o umbră de mustăcioară deasupra buzei copilăreşti. Deasupra pianului portretul lui Beethoven, lîngă care e atîrnată o vioară veche, folosită în tinereţe de mama lui „Dănuţ", de la care se pare că băiatul a moştenit deosebitele sale calităţi muzicale.

Pentru primele întrebări, privitoare la antecedentele sale muzicale, a trebuit să recurg la ajutorul părinţilor: tînărul Dan Grigore şi-a început cariera de executant şi compozitor la o vîrstă foarte fragedă. Prima sa compoziţie, intitulată de părinţi „Dănuţ-vals", se situează în anul 1946, deci cînd era în vîrstă de 3 ani şi jumătate. Au urmat apoi sonate, concerte, suite, unele notate cu un scris copilăresc pe caiete şcolare de muzică. Elev al Eugeniei Ionescu, profesoară la Conservatorul „Ciprian Porumbescu" şi al maestrului Jora, Dan Grigore se pregăteşte să cucerească laurii concursului printre altele cu Preludiu şi fugă în do diez minor de Bach şi Toccata din Suita op. 10 în re major a lui George Enescu (pe care a pregătit-o încă în anul trecut pentru concursul „Marguerite Levy" de la Paris — unde n-a fost acceptat din motive de vîrstă), precum şi cu Concertul în re minor pentru pian şi orchestră de Mozart — pe care se pare că îl cîntă de la vîrsta de 10 ani.

★

Un alt candidat al concursului, de data aceasta la secţia vioară, este cunoscutul violonist clujean Ştefan Ruha, cîştigătorul premiului III la Concursul internaţional Ceaikovski ce s-a desfăşurat în U.R.S.S. Sosit în Capitală pentru imprimarea unui disc cu Concertul de vioară de Ceaikovski, Ştefan Ruha ne-a comunicat piesele cu care participă la concurs. Este vorba de primele două părţi ale Sonatei pentru vioară de Bach, Concertul nr. 7 în re major (partea I-a) de Mozart, cu cadenţa lui George Enescu, Capriciul nr. 24 de Paganini, Sonata II-a în fa minor de Enescu şi Concertul în re major de Ceaikovski. Piesa cea mai dificilă i se pare prima, Bach.

— *Cu Bach, Mozart şi Beethoven, începe muzica,* îmi spune el. *Odată ce ştii să cînţi Bach, ai învins greutăţile. Este, dacă vrei, cheia de boltă. De aceea, la orice concurs, prima probă cuprinde totdeauna o asemenea piesă.*

— Ce părere aveţi de concurs?

— *Pentru mine personal este foarte important şi probabil că aşa gîndesc toţi concurenţii. Pentru ţara noastră e un eveniment deosebit, pentru că vor participa peste 100 concurenţi, din ţări foarte diferite. Prin numărul de participanţi pe care-l reuneşte este, cred, cel mai mare concurs organizat în ultimul timp.*

★

Cîte aspiraţii şi speranţe nu sînt legate de primul concurs internaţional „George Enescu", primit cu deosebit interes de tinerii virtuoşi din întreaga lume! Putem spune, de acea, de pe acum, că acest concurs — care se va desfăşura din trei în trei ani — va cuceri un loc de faimă în rîndul celor mai de seamă evenimente muzicale ale lumii.

E. M.

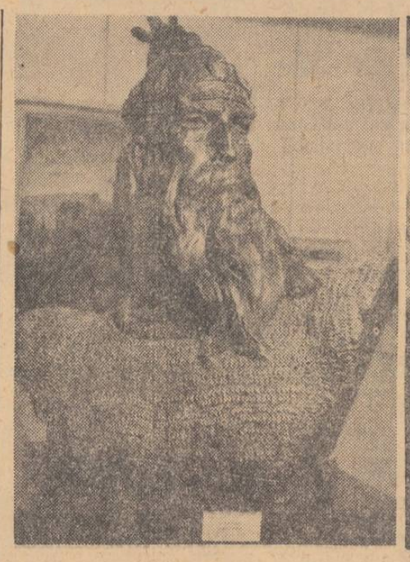

ECOURI

Literare

● **ZIARUL** „Başkimi" arată că în anii care au trecut de la eliberarea Albaniei, au fost editate de 5 ori mai multe cărţi decît în întreaga istorie a cărţii tipărite albaneze. Printre cărţile editate, un loc important îl ocupă şi traducerile. Poporul albanez, care în trecut nu avea posibilitate să cunoască operele literaturii mondiale, poate citi în prezent în limba albaneză, operele lui Balzac, Byron, Dreiser, Cervantes, Goethe, Shakespeare. Un loc important în educaţia culturală a poporului albanez îl ocupă şi traducerile din operele clasicilor ruşi şi sovietici. În ultimii ani au fost traduse lucrări de Gogol, Puşkin, Cehov, Lev Tolstoi, Gorki, N. Ostrovski, Şolohov, Pavlenco.

● **ÎN CHINA** a fost editată o culegere de articole ale cunoscutului critic literar Cijan Guan-niania, intitulată „Problemele realismului în teatru". Culegerea cuprinde articole ce tratează diferite probleme ale dezvoltării teatrului chinez contemporan.

● **CU PRILEJUL** împlinirii a 20 de ani de la moartea lui B. Nušici, editura „Ej" din Iugoslavia începe editarea operelor, în 10 volume, ale marelui dramaturg.

● **ÎN TOATE** republicile transcaucaziene şi din Asia Centrală se fac pregătiri în vederea conferinţei scriitorilor din ţările Asiei şi Africei. Editurile turcmene au scos în limba turcmenă romanul lui R. Tagore „Naufragiul" şi o culegere de poezii ale autorilor egipteni. În ultimii ani s-au publicat în limba turcmenă 40 cărţi ale scriitorilor din ţările Asiei şi Africei. În Erevan s-a editat de curînd, în limba armeană, o culegere de poezii clasice chineze, cuprinzînd aproape 300 opere ale poeţilor chinezi din timpul dinastiei lui Tang (608—907).

● **ÎN U.R.S.S.**, de la Revoluţie şi pînă acum, operele lui Jules Verne au fost editate în 23 limbi şi într-un tiraj global de 14.789.000 exemplare.

Cinematografice

„SOARTA UNUI OM", cunoscuta nuvelă a lui Mihail Şolohov, va fi transpusă pe ecran de studioul „Mosfilm". Interpret principal şi asistent de regie: Serghei Bondarciuk, cunoscutul actor sovietic, pe care publicul romînesc l-a văzut în mai multe filme. („Othello", „Zvăpăiata" etc.)

● **ÎN SEPTEMBRIE**-octombrie va avea loc la Djakarta primul festival al filmelor indoneziene. Cu acest prilej vor fi prezentate filme consacrate industriei şi agriculturii, artei şi sportului.

● **ÎN CIUDA** faptului că pînă în ultimul timp Japonia deţinea unul din primele locuri din lume în ceea ce priveşte producţia de filme, 50 la sută din filmele prezentate pe ecranele din Japonia sînt producţii ale Hollywood-ului. Numeroase organizaţii sociale din Japonia, personalităţi din viaţa culturală, un număr mare de deputaţi din parlament, s-au pronunţat pentru limitarea importului de filme americane.

● **„ANUL 1918"**, unul dintre noile filme ale cinematografiei sovietice, pus în scenă de Grigori Roşal, este partea a doua din trilogia dramatizată după romanul lui Alexei Tolstoi, „Drumul frămîntărilor". Filmul zugrăveşte calea întortochiată pe care a urmat-o o parte din intelectualitatea rusă în timpul Revoluţiei din Octombrie şi a războiului civil din Rusia, înainte de a-şi găsi locul în marea luptă a poporului pentru libertate şi fericire.

● **„FARA FAMILIE"**, filmul care e o dramatizare după bine cunoscutul roman al lui Hector Mallot, este interpretat de Joel Flateau (eroul principal) Pierre Brasseur, Gino Cervi, Bernard Blier şi Simone Renant.

● **CUNOSCUTUL** romancier Lion Feuchtwanger lucrează la scenariul unui film consacrat luptei lui Simon Bolivar, erou naţional al luptei popoarelor din America de Sud împotriva dominaţiei spaniolilor.

Cu FORY ETTERLE la sfîrşit de stagiune

Nu. Fory Etterle n-a plecat încă la mare. L-a reţinut în Capitală o treabă urgentă, poate cea mai urgentă din toată cariera sa: stabilirea distribuţiei la piesa „Hamlet", în care va juca rolul prinţului Danemarcei.

Cînd ne-am întîlnit la „Terasa Colonadelor", părea totuşi bronzat.

— Aţi schimbat marea cu... ştrandul? I-am întrebat.

— Nicidecum. De-abia aştept să plec.

— Atunci, de unde bronzul?

— Probabil... de la televiziune.

— ?!

— Să fi jucat dumneata în locul meu, pe Goole. Cred că ai fi arătat ca un negru!

Mi-am amintit întîlnirea noastră de acum două săptămîni, în studioul televiziunii, la repetiţiile piesei „Inspectorul" de Priestley, cînd, sub orga de lumini, interpreţii se coceau... la interogator.

— Felicitările mele. Succesul a fost unanim recunoscut. Dar apropos de recunoaşterea criticii: în ce raport v-aţi aflat cu criticii teatrali în stagiunea încheiată?

— Întotdeauna bune. Pe mine nu mă supără niciodată critica. Cred că peste tot este loc şi pentru mai bine sau, în sfîrşit, că acelaşi rol poate fi jucat de alt actor (bineînţeles nu de... cronicar). Ceea ce aş cere eu criticii este să fie mai unitară şi mai aspră în vederi. Prea adeseori un spectacol nu este criticat cum trebuie pentru că e jucat de tineri, altul pentru că interpretează un actor simpatic sau cu renume etc... De aici apare o discrepanţă în judecata critică: un actor ajunge să fie aspru criticat pentru o vină, pe cînd altul nu este criticat pentru una mai mare. Se întîmplă de foarte multe ori că dacă un actor nu joacă un rol important la premieră atunci e dispărut pentru critică. Sau, dacă un actor tînăr intră pe parcurs în rol, ca dublură, nimeni să nu-i mai comenteze interpretarea. Să sperăm că în stagiunea viitoare...

— Încă n-am terminat cu stagiunea încheiată.

— Ai dreptate. Stagiunea s-a terminat pe cînd discuţia noastră abia începe.

— Să sperăm că nu va fi tot aşa de lungă. Vîrsta?

— Ai vrut parcă să nu fie lungă.

— Într-adevăr. De aceea încerc să fiu concis.

— Atunci de ce o lungeşti?

— Voiam să întreb cîţi ani...

— ...de teatru, nu? Ei bine: 32. Cît priveşte cealaltă vîrstă eu n-o ascund niciodată fiindcă totdeauna ţi se poate întîmpla să-ţi spună un confrate mai tînăr: „ştii că tata mi-a spus aseară că aţi fost colegi de bancă". Totuşi, pe scenă, orice actor e obligat să cîştige 10—15 ani.

— Mulţumesc. Am priceput. Deci... să urcăm pe scenă. Care rol v-a plăcut cel mai mult în stagiunea trecută?

— Deobicei, ultimul rol pe care-l joci este cel mai interesant. Stagiunea aceasta am jucat în trei piese noi: „Mizerabilii", „A 12-a noapte" şi „Sfînta Ioana", aşa încît n-ar fi exagerat să spun că mi-au plăcut toate.

— Numai atît? Parcă aţi jucat în mai multe piese...

— O, da. Cu reluările: „Omul care aduce ploaie", „Trei generaţii", „Arcul de triumf" şi „Don Carlos" am avut de lucru... şase zile pe săptămînă.

— Cred că cel mai interesant a fost însă debutul în muzica vocală.

— Te referi la cîntecele bufonului din A 12-a noapte. N-ai observat că debutul a fost... de mult?

— Nu.

— Atunci să-ţi spun cum am ajuns tenor prim. Altădată, din veniturile de peste an nu prea reuşeam să adun bani de concediu, iar în timpul verii după cum ştii, actorii nu aveau angajamente şi deci nici salariu. Aşa că plecam în turneu să strîng bani. Bineînţeles că bani nu strîngeam. În schimb... trecea vara. Rolurile jucate în aceste turnee (cu teatrul lui Tănase şi alte companii) îmi cereau să fac de toate. Mă ajutam cu chitara, care este o veche pasiune a mea. Nu o dată însă a trebuit să cînt şi cu vocea. Mi se pare că mai corect ar fi să spun: cu timbru. Lui Muşatescu i-a venit odată ideea, pe vremea războiului, să mi se încredinţeze un rol de prim tenor.

— Şi cum aţi reuşit?

— Se vede că mă bucuram de o simpatie care a înlocuit anumite calităţi naturale cerute îndeobşte unui tenor. De fapt cred că în acest sens le şi foloseşte bufonul din A 12-a noapte: muzica este pentru el un mijloc de a se apropia de oameni. Lui sir Toby îi cîntă un cîntec de chef, lui Malvolio o romanţă... Fiecăruia după poarta inimii, numai ca să i-o deschidă.

— Aş încerca şi eu să deschid o inimă. Numai că nu ştiu să cînt...

— Nu-i nimic. Te ajut eu. A cui e?

— A lui Hamlet.

— Ştiu unde baţi. Dar nu-ţi pot spune deocamdată decît: A FI SAU A NU FI Hamlet nu depinde numai de interpret.

— Dar de cine?

— De regie (Ion Olteanu) şi de întreaga distribuţie (încă nu s-a stabilit). După părerea mea, ori Hamlet se încadrează celor din jur, ori cei din jurul său îl încadrează atît de bine încît epoca, cu slăbiciunile şi cu măreţia ei, să se oglindească perfect în sufletul eroului. Altfel nu există reuşită. Hamlet nu poate reuşi singur. Acesta este şi secretul succesului dobîndit de filmul care a rulat nu de mult la noi. În ceea ce priveşte pe Laurence Olivier în Hamlet, personal am unele rezerve.

— În ce sens?

— Hamlet a fost un om prea întreg, în interpretarea marelui actor englez, ca să mai putem înţelege pentru ce nu duce la îndeplinire, chiar de la început, răspunderea ce şi-a asumat-o de a pedepsi pe ucigaşul tatălui său. Or, slăbiciunile, reticenţele eroului sînt expresia contradicţiilor epocii, care nu trebuie disimulate.

— Totuşi cum vedeţi rolul?

— Îl văd ca un rol uşor.

— Uşor?

— Desigur. Dacă spectatorul va simţi că eu trudesc mult pe scenă pentru reuşită, atunci va obosi înainte ca Hamlet să mai poată... fi. Cu cît i se va părea însă că rolul este dus cu uşurinţă la capăt, cu atît Hamlet va fi mai bine realizat. Aşadar: dacă rolul nu va reuşi, nu mai interesează nici ce-ai gîndit, nici cît efort ai depus. Rezultatul va spune totul. Ca şi în pictură: desenul mult trudit apare din jocul de culori. Dacă la urmă vezi desenul lar nu culoarea...

— Un rol din actualitate?

— Voi juca probabil în „Recolta de aur" de Aurel Baranga. Piesele contemporane mi-au adus multe satisfacţii ca interpret.

— ...şi un premiu de stat. Dar filmele?

— Aici e ca şi în teatru: dacă te distribuie, joci...

Cu urarea ca cel puţin acest concediu să-l facă liniştit, pe malul mării, fără... „Pasărea furtunii" am încheiat convorbirea noastră.

Eugen ATANASIU

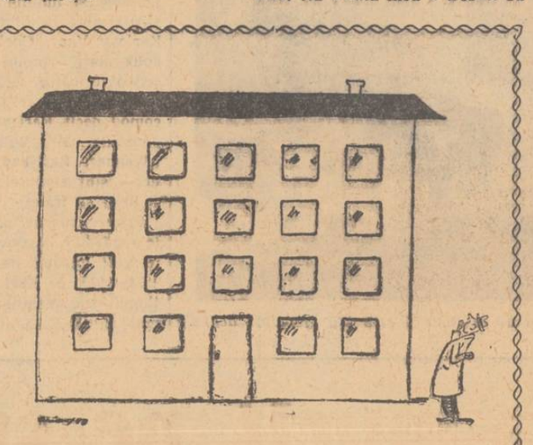

ARHITECTUL: — Ce-or fi găsit să mă critice! Doar nu am făcut nici balcoane, nici zorzoane!...

Desen de E. ARNO

ARTA PLASTICĂ ÎN R. P. ALBANIA

În sala Casei Prieteniei Romino-Sovietice s-a deschis nu de mult o expoziţie, una din multele expoziţii ale Capitalei noastre. Şi totuşi, această expoziţie nu seamănă cu celelalte. Căci ea este primul semn, primul document pe care pictura şi sculptura unei ţări prietene ni-l dă despre realizările ei. „Arta plastică în R. P. Albania", această mică expoziţie a artiştilor din Ţara Vulturilor, vorbeşte privitorului de trecutul şi prezentul unui popor mîndru şi liber, constructor al socialismului.

În clişeele noastre, de la stînga la dreapta: G. Paskale: Skanderberg (sculptură); I. Nicolla: Partizană (sculptură); V. Tuşhi: Gjirokaster (ulei).

Regizorul dă indicaţii protagoniştilor filmului.

CU ECHIPA DE FILMARE PE STRĂZILE CAPITALEI

(Urmare din pag. 1-a)

De altfel, se pare că personajul meu e destul de veridic, pentru că deunăzi — după ce mi-am debitat rolul dînd indicaţii operatorului, machierului, actorilor (din film bineînţeles) am fost asaltat de o mulţime de cetăţeni, care, deşi strașnic păziţi de un cordon de miliţieni o dimineaţă întreagă, mi-au tot dat sugestii; cineva mă sfătuia prietenește să schimb distribuţia, că are el nişte prieteni talentaţi.

Soarele

Azi dimineaţă, pe strada Academiei, era forfotă mare: cîteva autobuze, un camion, o Pobedă cenuşie, adunate grămadă; risipite pe trotuar, cabluri lucioase, cutii pătrate de machiaj, scaune înalte, incomode. Şi în jurul lor o mulţime de oameni: actori (cei pomeniţi mai sus şi alţii), machiaţi, îmbrăcaţi, aferaţi, emoţionaţi, regizorul (de data aceasta cel adevărat, Andrei Călăraşu), operatorul (I. Fejer), macheuza, electricienii şi scenaristul (care, are, n-are treabă, la 12 trecute fix, trece să vadă „ce se întîmplă cu filmul?"), toţi aşteaptă ceva. Ceva mare, luminos, orbitor, fără de care nu se poate: soarele. „Divinul" e ascuns undeva după o perdea groasă de nori. N-are chef să participe la filmare şi pace! În aşteptarea lui, echipa stă, filmarea stă, lumea — foarte multă, din jur — stă. Cînd iată că, făcîndu-şi loc prin mulţime, vine spre noi

Un maestru al sportului

— Numele?

— Ştefan Tapălagă.

— Cu ce ocazie pe-aici?

— Păi am un rol în film.

Intervine regizorul Călăraşu:

— E unul din protagoniştii principali ai filmului. Aşa că deocamdată a lăsat scrima de o parte. Sper să nu-i pară rău nici lui, nici mie, nici publicului (sperăm şi noi!).

— Tapălagă aţi spus? Am mai auzit azi numele acesta.

— Da, Rodica e sora mea.

— Două vedete în familie! E o performanţă! Cum vă înţelegeţi?

— În film, perfect. Acasă. Nu mai insist

„Atenţie! Filmăm!"

Într-adevăr, pe neaşteptate soarele a inundat strada. Parcă atinşi de o baghetă magică, oamenii sar de pe scaune, se agită. Regizorul îşi cheamă interpreţii, operatorul „fixează cadrul", machieuza retuşează o sprînceană, un cîrlionţ, tamponează o frunte, adaugă pudră pe obraji; se face o repetiţie şi iată că formula cunoscută şi temută şi îndrăgită: „Atenţie motor!", răsună din nou.

Pe trotuarul de lîngă restaurantul „Continental" o pereche trece agale: fata (Rodica Tapălagă) în rochie uşoară de vară, cu părul răsfirat pe umeri, băiatul (Iurie Darie) înalt, svelt şi brun. Vorbele se rostogolesc, ironice, dar în priviri sclipesc lumini tandre. Idila, începută acum cîteva zile cu un sărut dat „pe furiş" sub mii de ochi cercetători şi curioşi, idila continuă acum sub ochii pretenţioşi ai regizorului, sub ochii atenţi ai echipei, sub soarele de iulie cald şi orbitor, sub privirea trecătorilor atraşi de acest spectacol pe care străzile vărateculuI Bucureşti îl oferă, de la o vreme, tot mai des.

P.S. Am uitat să menţionez: e vorba de filmul „Valetul de cupă" pe care îl realizează în prezent regizorul Andrei Călăraşu, după un scenariu de Simion Macovei.

Silvia KERIM

Fotografii: Şerban ŞT. IOSIF

Un moment cu care nu te întîlneşti deseori pe stradă, se machiază actorii

Producţia de sfîrşit de an a Şcolii populare de artă de pe lîngă Sfatul Popular al Capitalei, a evidenţiat o serie de elemente valoroase, recrutate în cea mai mare parte dintre oamenii muncii aflaţi în producţie, cum este de pildă tînărul Gh. Negulescu (fotografia din stînga). Lăcătuş mecanic la I.D.G.B., Gh. Negulescu este un element fruntaş la locul său de producţie şi un foarte talentat actor amator. Iată-l în piesa „Azilul de noapte" de M. Gorki; alături, trei interprete ale aceleiaşi piese reprezentată de către colectivul Şcolii populare de artă.

Cititorii întreabă „Magazin" răspunde

MARY: În privinţa programării filmelor care vă interesează atît de mult, vă rugăm să vă adresaţi Direcţiei Difuzării Filmelor. Tatiana Samoilova (după cum am mai anunţat-o într-un număr anterior) pregăteşte deocamdată rolul Ofeliei, pe care-l va deţine pe scena teatrului „Maiakovski" din Moscova.

ROMANO ALBERTA — Ploeşti: Alida Valli continuă să fie una din apreciatele actriţe ale ecranului italian, fiind distribuită în numeroase filme. În ultimii ani a realizat o remarcabilă creaţie în filmul „Senso". Într-unul din cele mai recente filme ale ei, „Baraj contra Pacificului", apare alături de Silvana Mangano. Cît despre Charles Boyer, se pare că este la fel de solicitat ca în trecut. Ultimele lui filme sînt „Pariziana" — alături de Brigitte Bardot şi Henri Vidal şi, recent, „Maxime" — unde este partenerul lui Michele Morgan. Maria Schell a debutat în urmă cu vreo doi ani. S-a căsătorit vara trecută cu un actor-regizor. În privinţa programării filmelor care vă interesează, citiţi răspunsul nostru adresat cititoarei „Mary".

MARCELA ŞI CAMELIA — Gura Ocniţei: După cîte ştim, Marcello Mastroianni nu este căsătorit.

Presa occidentală RECUNOAŞTE...

Concert pentru orchestră şi... butelie

După cum anunţă corespondentul din Londra al ziarului francez „LIBERATION", pentru a executa Simfonia Nr. 3 de Ernst Toch, „Morley College Orchestra", care a dat acum cîteva zile un concert, a făcut apel la domnişoara Margaret Cotton, specialistă în cîntat la... butelia cu acetilenă.

Cu ajutorul acestui nou „instrument" muzical se imită diverse zgomote, ca de pildă intrarea unui tren în gară şi altele.

Butelia de acetilenă e, poate, în mintea unor muzicieni certaţi cu adevărata artă, mai muzicală ca un Stradivarius?

Opinia publică italiană împotriva Bienalei din Veneţia

„IL GIORNALE D'ITALIA" scrie că niciodată Bienala de Artă din Veneţia n-a stîrnit asemenea vii reacţii critice ca în acest an. Aproape în unanimitate, presa din Roma, Milano şi Torino, condamnă cea de-a 29-a Bienală, catalogînd-o ca ultimul refugiu al picturii abstracte. „Este fundul prăpastiei", spun unii. „Ea nu reflectă decît un soi de academism demodat, numit abstractism", spun alţii. Niciodată nu s-a văzut o asemenea unanimitate. Situaţia a ajuns pînă acolo, încît un deputat, Luigi Preti, a cerut guvernului „să suprime Bienala, care jigneşte gustul artistic italian". Imaginaţi-vă ce poate reprezenta Bienala dacă şi presa burgheză e obligată, sub presiunea opiniei publice, să ia atitudine.

Baletul englez salvat?

Ziarul englez „THE TIMES" relatează următoarele: „Saddler-s Wells Opera", cea mai celebră trupă de balet din Anglia, a fost nevoită acum cîteva luni să-şi înceteze activitatea, deoarece autorităţile i-au suprimat subvenţia care îi permitea să supravieţuiască.

Din fericire, celebrul balet va renaşte, datorită unei societăţi particulare de televiziune, care o va finanţa.

Şi dacă firma particulară va înceta finanţarea?

Nu rock'n-roll, ci Caruso

După cum scrie revista americană „VARIETY" pe coasta apuseană a Statelor Unite are loc o adevărată revoluţie muzicală: americanii întorc spatele rock-n-roll-ului şi se întorc la muzica clasică. Dar iată faptele:

La San-Francisco, un post de radio a efectuat anul trecut un referendum muzical. Din răspunsurile primite locul întîi l-a ocupat Elvis Presley, „regele rock'n-roll-ului.

Zilele trecute a avut loc un nou referendum, al cărui rezultat constituie o adevărată surpriză. În timp ce Mathis şi Boone, doi compozitori de rock'n-roll, n-au întrunit decît 8000 de voturi, discuri cu cîntece executate de Enrico Caruso au obţinut 20.000 de voturi. Din 1920, de cînd a murit celebrul tenor italian, America nu i-a adus un asemenea omagiu.

Pînă şi americanii s-au săturat de rock'n-roll...

Cow-boyul pe cămilă

Revista americană „LOOK" relatează că criza filmului din S.U.A., unde producţia de filme a scăzut la mai puţin de jumătate (studiourile din Hollywood ocupă astăzi locul al treilea în lume) i-a făcut pe producători să reînvie filmele cu cow-boy.

Şi pentru a le da o notă inedită, vestitele alergări de cai sînt înlocuite cu alergări de cămile...

E îndoielnic totuşi că bietele dobitoace cocoşate vor salva filmul american de criză.

Șperțarul în concediu...

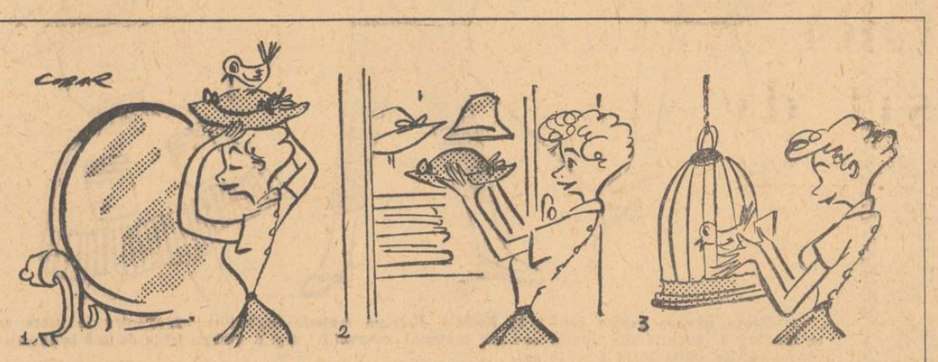

Fiecare lucru la locul lui !...

Desene de Nell COBAR

Profilaxia antipoliomielitică

(Urmare din pag. 1-a)

de copii vaccinați se ivește un caz de boală, la același număr de copii nevaccinați, se îmbolnăvesc 3-4 copii. Trebuie să vă mai spun că, în același timp, a reieșit din comunicări încă un fapt important. Mortalitatea în Uniunea Sovietică la copiii bolnavi nevaccinați este de 9 la sută ; la copiii bolnavi vaccinați a scăzut la 0,5 la sută. De altfel, după datele prezentate, vaccinul preparat în Uniunea Sovietică după metoda Salk s-a arătat a fi mai eficace decît vaccinul american.

Printre lucrările interesante prezentate se mai poate enumera aceea a profesorului sovietic K. Weissfeller privind folosirea experimentală a vaccinurilor asociate : antipoliomielitic-antidifteric-antitetanic ; de asemenea comunicarea prof. Ciumacov asupra vaccinului monotip. Rezultatele obținute cu acest vaccin arată că după inocularea tipului I de vaccin, apar anticorpi și pentru tipul II și III.

O altă comunicare a tratat o problemă extrem de studiată, aceea a vaccinului antipoliomielitic cu virusuri vii modificate. Profesorul A. A. Smorodințev a expus rezultatele experiențelor obținute în vaccinarea unui lot limitat de 1200 copii. Vaccinul, preparat la Leningrad, a fost administrat pe cale bucală. Rezultatul a fost o imunizare solidă a porții de intrare intestinală, precum și imunizarea copiilor nevaccinați care vin în contact cu cei vaccinați. Ca să fiu mai clar, un copil vaccinat astfel pe cale bucală, imunizează pe ceilalți în mijlocul cărora trăiește sau cu care se joacă, și aceasta fără ca nici unul din ei să facă vreo reacție.

— Care este părerea dvs. în problema profilaxiei poliomielitei ?

— Vaccinările efectuate în unele țări, ca de pildă Uniunea Sovietică, R. Cehoslovacă și R. P. Ungară, au scos la iveală valoarea deosebită profilactică a vaccinurilor antipoliomielitice. În special vaccinul viu realizat de prof. Smorodințev constituie un pas înainte în profilaxia specifică a poliomielitei și lasă să se întrevadă posibilitatea de perfecționare în viitor a profilaxiei cu ajutorul acestui vaccin.

— Cu ce lucrări s-a prezentat delegația noastră ?

— Delegația R.P.R. a prezentat comunicări originale referitoare la relațiile antigenice dintre virusurile poliomielitice și cele herpetice, la cultivarea virusurilor poliomielitice în culturi de celule amniotice umane ca și la leziunile renale din cursul formelor grave de poliomielită. Comunicările au fost apreciate pozitiv de specialiștii participanți.

Contactul cu colegii specialiști din țările lagărului socialist prezenți la conferință ne-a pus în curent cu stadiul cercetărilor de inframicrobiologie în general, în domeniul poliomielitei în particular, în țările respective. Pot spune că această consfătuire a constituit un prilej minunat pentru un fructuos schimb de experiență și stabilirea de relații de colaborare între cercetătorii inframicrobiologi din țările lagărului socialist.

Alice MIHALCEA

Biciclete...

În toate țările lumii, milioane de oameni folosesc bicicleta pentru a merge la fabrică, la birou sau pe ogoare, iar în timpul liber, pentru

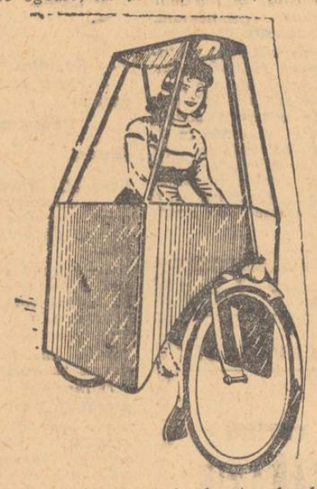

a merge în excursie, la șirand, la plimbare.

Oamenii nu s-au mulțumit să folosească „velocipedul", așa cum se vinde el de obicei în magazinele de specialitate. Ei au făcut fel de fel de transformări tipului clasic, dintre care forma cea mai des întîlnită este „tandemul", la care pedalează simultan două persoane...

O franțuzoaică și-a construit un „acoperiș" de sticlă, care o apără perfect de ploaie, iar un german, proprietar de motoretă, a montat un scăunel confortabil de port-bagaj, pentru băiețașul lui.

Pe străzile Bucureștilor a apărut o ingenioasă bicicletă cu ataș. Nu numai trecătorii se opresc zîmbind ca s-o admire, dar și vatmanii frînează tramvaiele, iar milițienii se grăbesc să pună stopul pe „verde", ca să vadă mai deaproape acest vehicol ciudat.

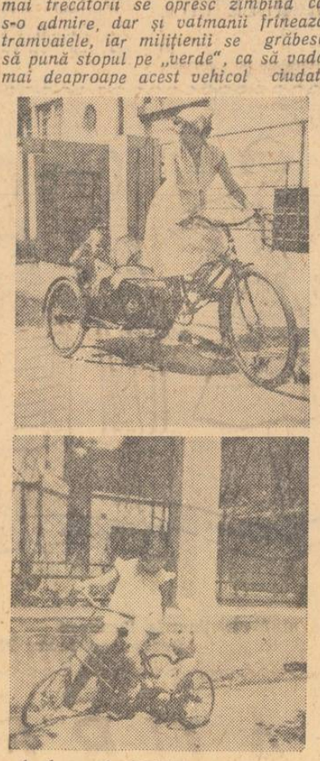

Acolo, unde bicicleta cu ataș se oprește, lumea se strînge în jurul ei „ca la urs".

Și pentru că veni vorba de urs, iată și o bicicletă cu ataș in miniatură, în care o fetiță își plimbă ursulețul și care, — pare-se, — nu o duce de loc rău...

Iuliana GERAN

PE LITORAL

(Urmare din pag. 1-a)

Plaja, primitoare pe cît îi permit dimensiunile, nu este însă numai un loc de distracție sau tratament „solar". Ea a devenit un adevărat șantier. Malul falezei, pe vremuri un loc părăginit și neîngrijit, a fost taluzat. Faleza, la sfîrșitul lucrărilor, care este prevăzut pentru anul 1960, va fi amenajată ca un parc, de-a lungul întregii stațiuni. Au și fost plantați o serie de pomi, s-au făcut alei și scări betonate pentru coborîrea pe plajă, aceasta spre bucuria celor ce trebuiau înainte să facă adevărate exerciții de alpinism pentru urcarea și coborîrea ei. Lucrările continuă și la digul cel nou. Un eveniment de seamă pentru cei de pe plajă îl constituie sosirea unui vas ce trage după sine o plută încărcată cu stînci, ce sînt descărcate la capul digului de o uriașă macara plutitoare.

Distracțiile pe plajă sînt însă foarte variate, după vîrstă, gust și temperament. Începînd de la jocul cu mingea, construirea de castele și tunele de nisip, tablele, șahul (în definitiv și astea pot fi socotite „sport"), plimbările cu barca și pînă la fotografiile „suvenir", călare pe o cămilă sau la timona unui vas ce străpunge valurile furioase, bineînțeles, și cămila, și vasul și valurile fiind... din carton autentic.

Dar soarele urcă spre zenit și precauția, dacă nu și oboseala, îi determină pe vilegiaturiștii toleranți de dimineață pe nisip, să părăsească plaja. Ea nu rămîne totuși pustie nici la ceasurile amiezii cînd străzile dogoresc, cînd cei mai mulți se odihnesc în vile, la răcoare. Abia spre ora 6 reîncepe forfota, o forfotă veselă și pestriță. Cei ce abia au sosit își maschează pudici albeața pielii și umblă cu un aer mirat și dezorientat prin stațiune, unde descoperă noi construcții și parcuri. „Veteranii", tuciurii, trec de la o prăvălie la alta de unde aleg bibelouri, șiraguri, broșe, scrumiere de scoici pe care le vor duce celor de acasă. Clădirea poștei e asaltată : expedierea ilustratelor — în anul acesta deosebit de frumoase, telefoanele (tare aș vrea să știu pe unde umblă „el" sau „ea" la ora asta !) adună în holul mic al poștei zeci de oameni.

Unii își încearcă puterile la aparatul de suflat — cei care reușesc să ridice coloana de apă, pînă la maximum sînt priviți cu deosebit respect — alții încearcă să ochească, la ghereta de tir, să pună în mișcare

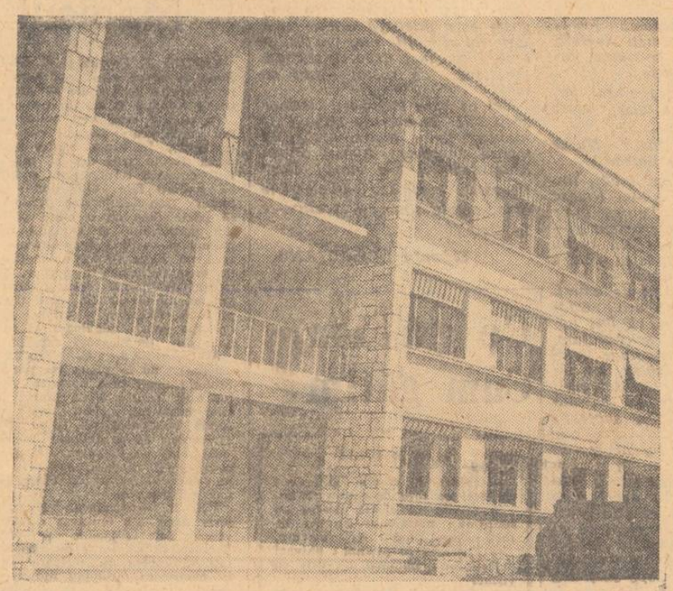

Una din cele mai frumoase construcții ridicate anul acesta la Vasile Roaită este vila Centrocoopului, pe care o puteți admira aici.

prințesa cu rochie de muselină : ai ochit-o și iată, începe să se învîrtească grațios pe axul de metal. Alții își aleg victime mai „serioase" ; un urs, o vulpe. În definitiv, de ce nu și-ar închipui, măcar pentru o clipă, că sînt niște temerari vînători ?

Clubul C.C.S. și cele 8 puncte culturale înființate în stațiune, își primesc vizitatorii, dornici să participe la un concurs de șubah, la o ghicitoare literară sau la o conferință despre fauna și flora Mării Negre. Mai la vale, farmacia își desface produsele cu succes. Planul pe timpul verii va fi cu siguranță depășit, mai ales la creme și uleiuri.

Pe Ghiol, soarele stă să scapete. Grădina cinematografului, cea a teatrului de vară, se umplu de spectatori.

Contractele încheiate de secția culturală a sfatului popular orășenesc cu diferite teatre din țară au asigurat, pentru întreaga perioadă a sezonului de vară, un repertoriu foarte bogat și variat. Spectacole de estradă, de păpuși, comedii și piese de teatru din dramaturgia românească, sovietică și universală se joacă pe scena teatrului de vară aproape în fiecare seară.

Odată cu înserarea, faleza devine din nou aglomerată.

Luminile Eforiei și Constanței lucesc ca niște uriașe constelații. Luna, darnică și amabilă, își aruncă lumina tremurătoare peste ape.

Ziua s-a terminat. Deci și tema reportajului nostru. A doua zi, soarele va răsări din nou din mare, luminînd faleza, vilele, nisipul auriu al plajei și iar mii de oameni vor veni pe plajă, mii de oameni, mereu alții, sosiți să-și petreacă aci, în una din stațiunile noastre, concediul de odihnă.

Eva MOLHO
Fotografiile autorului

Cinci minute pe spate, cinci minute pe burtă... Indicațiile medicului sînt urmărite riguros de copiii înșirați pe plajă, ca niște chifle rumene puse la crescut ; O vajnică familie de timonieri ? Nu. O amintire plăcută de la mare, obținută cu ajutorul unui crucișetor de... carton și a „fotografistului" de pe plajă.

VITRINA cu CARTI

A. J. URBAN :
„MARINARUL KAREL"

Care băiat n-a visat în copilăria sa să se facă marinar sau aviator, să înfrunte necuprinsul mării sau să spintece văzduhul pe aripile păsării năzdrăvane ? Dacă vom reînvia pentru o clipă visurile din primii ani de școală, ne vor apărea imagini de talazuri înspumate pe care alunecă un vapor strălucitor cu un căpitan îndrăzneț și curajos pe punteа de comandă, scrutînd orizontul cu binoclul. Căpitanul nici nu poate fi altul decît puștiul care deocamdată joacă bile pe maidan. Aventuri pline de farmec ascunde oceanul misterios, căci meseria de marinar trebuie să fie neapărat legată de cele mai grozave aventuri. La ele visează mai fiecare copil.

Lui Karel Hanuș, visul acesta i se realizează. Cunoaște viața de marinar. Karel s-a născut și a trăit anii copilăriei în Cehoslovacia. Dar tatăl său, inginerul care conducea o întreprindere de construcții, potrivnic fiind orînduirii democrat-populare din țara sa, într-o bună zi a anului 1948 fuge împreună cu fiul său în Australia. În îndepărtatul Sydney, spera inginerul Hanuș să-și găsească un rost, să cîștige bani mulți. Făgăduise fiului său că va face studii superioare și-l va aștepta o carieră strălucită.

Numai că viața în Australia se dovedește foarte grea. Inginerul nu reușește să capete nici un angajament și cu mari eforturi reușește să cîștige o bucată de pîine, muncind ce se găsește. De școală, nici vorbă nu poate fi pentru Karel.

După mai puțin de un an, Karel, care abia împlinise 16 ani, fuge de la tatăl său și se angajează ca „mus" pe un vapor comercial norvegian, care transporta baloturi cu lînă în Franța. Pe acest vapor face Karel cunoștință cu tainele vieții de marinar. Cunoaște mașinăriile vaporului, rivalitatea dintre mașiniști și marinarii de pe punte, ciudățeniile mării, se întîlnește cu furia unei furtuni dezlănțuite. El îndrăgește marea și vaporul pe care lucrează. Tot aici, Karel are prilejul să descopere pe un sabotor — un marinar mituit de o societate de transporturi navale rivală — care încearcă să întîrzie sosirea vasului „Bendigo" la destinație. Datorită curajului și ageriimii de minte a eroului nostru, sabotorul este demascat.

Pe drum, Karel este mistuit de dorul de patrie, și odată ajuns în Franța cere repatrierea în Cehoslovacia.

L. PLATOV :
„ȚARA CELOR ȘAPTE IERBURI"

Într-o zi, niște tineri naturaliști din Lenkoran au împușcat o rață sălbatecă, de piciorul căreia era legată o bucățică de piele de ren. Pe pielea bine tăbăcită erau citeva fraze scurte, scrise probabil cu mulți ani în urmă, pentru că mare parte din cuvinte se șterseseră și înțelesul acestei originale scrisori era greu de stabilit. Bucățica de piele de ren ajunge în mîinile etnografului Savciuk, care cerceta originile triburilor din extremul Nord. De aici începe să se desfășoare „ghemul de ață".

Savciuk își dă seama că, mergînd în căutarea celui ce a trimis mesajul, va da peste o populație a cărei existență o presupunea de multă vreme, dar rămăsese necunoscută. Este ceeace se cheamă în etnografie „o pată albă", a cărei taină omul de știință este „hotărît s-o scoată la lumină". Vorbind prietenului său, Ladîghin, despre expediția ce vrea s-o pornească, acesta bănuiește că cel ce a scris mesajul ar putea să fie chiar marele cercetător geograf Vetlughin, care fusese deportat înaintea revoluției în Siberia și la un moment dat a dispărut. Ladîghin, care avea o adevărată venerație pentru fostul său profesor și-i continuase cercetările, se hotărăște să-l însoțească pe Savciuk în expediția sa. Și astfel cititorului i se dezvăluie toate amănuntele unei expediții dincolo de cercul polar, pe cît de interesante din punct de vedere științific, pe atît de pline de aventuri extraordinare.

Scrisă cu măiestrie, cartea aduce tineretului cunoștințe științifice interesante.

S. STANESCU

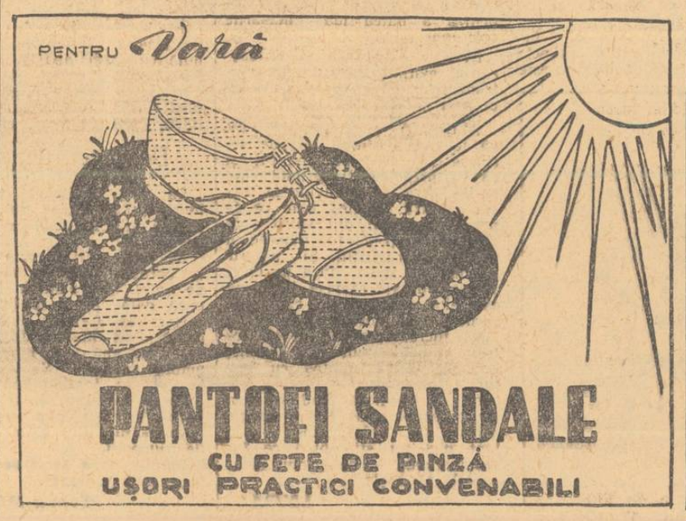

Știința și VIAȚA

FEREASTRA SPRE VIITOR

Trotuarele rulante

Cînd pornești să te plimbi pe stradă este foarte plăcut să te oprești din cînd în cînd la o vitrină, să zăbovești la un stand de cărți sau să bei un pahar cu răcoritoare. Dar sînt cazuri numeroase cînd ai o treabă care nu suferă întîrziere. Pentru a străbate strada de la un colț pînă la celălalt, nu poți lua tramvaiul și traiectul îți se pare în asemenea ocazii foarte lung.

Unul din proiectele pentru viitor ale arhitecților prevede construirea unor trotuare rulante, care să-i ajute pe pietonii grăbiți. Viteza medie a unui pieton este de obicei de 4 km pe oră. Un trotuar rulant ar putea să transporte oameni, fără să ofere nici o primejdie, cu viteza de 12—15 km pe oră.

În ce privește realizarea unor astfel de trotuare, ea nu pune nici o problemă deosebită. În marile magazine universale, la Moscova, la Praga și în alte orașe, există scări rulante. Trotuarul rulant va fi de fapt o bandă transportoare, construită astfel încît să nu prezinte nici un pericol la urcare sau coborîre.

De altfel, rapiditatea transportului va putea fi asigurată, în unele locuri, și după alte metode. Atunci cînd este vorba de distanțe mai mari, ca de pildă de la periferie către centrul orașului sau invers, se vor utiliza desigur „taxiuri aeriene", adică elicoptere. Dar această „privire în viitor" este aproape depășită : astăzi chiar, Moscova și alte mari orașe posedă servicii de elicoptere, care fac legătura între centru și regiuni periferice.

Ing. C. I.

Emisarii preistoriei la doi pași de noi?

Maimuțe uriașe — O aventură neplăcută — Un balaur învăluit în negura vremurilor — Un schimb neobișnuit

Dacă ați urmări cu conștiinciozitate cel mai complex tratat de zoologie s-ar putea întîmpla ca odată cu ultima pagină pe care o întoarceți să vă încerce o îndoială : oare asta e tot ? Oare nu mai există pe undeva — și gîndul vă duce desigur prin pădurile nestrăbătute din Mato-Grosso sau în desișul junglei africane — ascuns de ochiul cercetătorilor, un animal nedescris încă ?

Ultimele cuceriri ale științei vin să dea un răspuns acestor întrebări justificate și care în anii din urmă au stîrnit vii și nesfîrșite dezbateri.

Maimuțe uriașe

Cîțiva căutători de aur care poposiseră pe malul riului Araguya auziră într-o noapte niște urlete înfricoșătoare. În zorii zilei următoare, cînd îndrăzniră să iasă din corturi, găsiră la cîteva sute de metri de tabără niște cadavre de animale pe jumătate sfîșiate și alături, în nisipul malului, ...urme asemănătoare cu cele de om, dar de două ori mai mari. Știința nu a putut să răspundă acestei întrebări. Cîțiva ani mai tîrziu, o expediție condusă de dr. Loys, un naturalist francez, a fost atacată în timp ce se afla în interiorul pădurii neexplorată dintre Columbia și Venezuela, de către două maimuțe uriașe. Acesta ucise femela și descrierea pe care o făcu ulterior știrni o vîlvă deosebită în lumea întreagă. Era vorba de o specie ne mai întîlnită pînă atunci, de o mărime excepțională. Din păcate, bolile decimară pe membrii expediției și animalul acesta necunoscut nu a putut fi conservat și de atunci nu a mai fost văzut un exemplar similar. Totuși, statui peruviene vechi de sute de ani, îl reprezintă întocmai și localnicii atribuie și acum această înfățișare unui monstru uriaș biped care se poate să fi fost și cel ce sfîșiase animalele de lîngă Araguya...

O aventură neplăcută

Și Africa ar ascunde specii de animale necunoscute. Unele descrieri sînt însă atît de uimitoare încît cercetătorii, pe bună dreptate, le privesc cu neîncredere. Totuși mărturiile unor oameni de știință, martori oculari, nu pot fi puse la îndoială. Astfel, un cunoscut explorator, specialist în vînători exotice și care cunoștea foarte bine fauna Camerunului englez, a fost eroul unei întîmplări ieșite cu totul din comun. Ivan Sanderson se scălda, după o zi foarte călduroasă, într-un riu din această regiune cînd, deodată, călăuza indigenă scoase un strigăt și o luă la fugă...

În aceiași clipă „un fel de pasăre uriașă" se aruncă asupra lui. Era de mărimea unui vultur mare și avea aripi asemănătoare cu cele ale unui liliac. Dar ceea ce înspăimîntă mai mult pe explorator fu faptul că zărise la această pasăre necunoscută un fel de bot cu dinți deosebit de ascuțiți. Sanderson trebui să se dea afund de cîteva ori pentru ca să scape de atacul repetat al pasării furioase ! Dar fusese oare vorba de o pasăre ? Dacă reținem descrierea făcută putem vedea că asemănarea este izbitoare cu faimoasele reptile din timpurile preistorice : pterodactilele.

Un balaur învăluit în negura vremurilor

Hărțile oficiale nici nu menționează aceste insulițe minuscule : Podar... Rintja... Komodo... Și poate că anonimatul ar fi dăinuit încă multă vreme dacă în 1912, maiorul olandez Onwens, care era și directorul Muzeului din Java, n-ar fi făcut o descoperire care dădea viață unei legende ce circula de sute de ani printre populația insulelor indoneziene. Despre „balaurul" care trăia pe una din aceste insulițe se vorbea printre bătrîni și multe povești care circulau din gură în gură aminteau de această șopîrlă uriașă...

Și iată că legenda deveni realitate. Numele de uriaș nu este deloc exagerat cînd ne gîndim că această fosilă care trăiește pe insula Komodo măsoară aproape... trei metri în lungime. Dar să-l lăsăm pe Francois Marzellier să descrie acest monstru antedeluvian, așa cum l-a văzut el.

„Închipuiți-vă corpul unui crocodil, dar mult diformat ; un cap de șopîrlă cu o limbă foarte lungă și veșnic întinsă și tremurîndă. Patru labe masive și scurte, înarmate cu niște ghiare îngrozitoare și o coadă grea care pare că nu se mai sfîrșește, întregesc acest tablou care ne vine parcă de pe altă lume".

Un schimb neobișnuit

Acest straniu și monstruos animal antedeluvian trăiește azi și poate fi văzut sub înfățișarea strămoșilor lui din urmă cu sute de mii de ani. Și fapt curios ; deși a suportat atît de bine timpul acesta de nesocotit, care a trecut peste toate generațiile acestei specii, totuși este foarte sensibil la orice mijloc de transport. Recent au avut loc diverse schimburi între grădinile zoologice din lume, dar din perechea de șopîrle uriașe pe care indonezienii au schimbat-o cu o cămilă din grădina zoologică moscovită, n-a supraviețuit transportului decît un singur exemplar.

Astăzi locuitorii Moscovei pot admira cum se prăjește la soare acest uriaș exemplar al unei lumi dispărute, iar manualele de zoologie, despre care aminteam la începutul acestor rînduri adaugă noi pagini.

Căci alături de Okappi și hipopotamul pitic, recente descoperiri, ia loc și „balaurul din insula Komodo", uriașa reptilă despre care am vorbit...

M. B.

CORZI RENUMITE

Adeseori, în cursul turneelor sale în străinătate, celebrul violonist sovietic David Oistrah este întrebat pe ce instrument cîntă.

— Vioara mea este un Stradivarius, dar corzile au fost fabricate la Poltava, răspunde el.

Mica întreprindere din Poltava, în Ucraina, fabrică corzi pentru viori, violoncele, contrabasuri și harfe. Fiecare coardă este o mică capodoperă.

Combaterea cancerului

Institutul de terapeutică și patologie experimentală a cancerului de pe lîngă Academia de Medicină a U.R.S.S., studiază originea virotică a unor tumori maligne ale omului. Profesorul A. Timofeevski, care conduce lucrările, a comunicat recent cîteva rezultate ale acestor cercetări.

In aproape 50 la sută din cazuri, microscopul electronic descoperă în extracțiile de tumori maligne ale omului, cum ar fi cancerul stomacului, cancerul mamar, sarcomul, melanomul, corpusculi globulari viroizi care prin aspectul lor nu se deosebesc de virușii diferitelor maladii contagioase contractate de om și de animale.

S-a ajuns să se cultive aceste corpuscule în țesuturi și în învelișurile embrionului găinii. Anumite date dovedesc că în aceste culturi se poate descoperi în unele cazuri antigenul specific care corespunde antigenului tumorii maligne. Aceste date sugerează ideea că celula canceroasă conține un virus. Natura și rolul acestui virus în apariția cancerului n-au fost încă stabilite.

Niobiul este unul din metalele despre care oamenii nu prea aud adeseori vorbindu-se. Calitățile sale sînt însă deosebit de prețioase. El ar putea să fie metalul care va fi folosit la rachetele interplanetare ale viitorului. De asemenea, niobiul va putea fi întrebuințat în reactoarele atomice, în motoarele unde se cere o rezistență deosebită, sau în aviație. În fotografia noastră : un om de știință cercetează o probă de niobiu în timpul rafinării sale, în clipa cînd acesta a fost încălzit, în vid, la 2.500 de grade.

PAGINA FEMEII

Sfaturi și copii

Cum sînt unii...

Mătușica Angela iubește copiii. Vai, grozav îi iubește. Nu pe toți, desigur, doar cei mai mulți copii, sînt „atît de răi, atît de prost crescuți, nespălați și obraznici". Mătușica Angela însă știe bine care anume copii merită să fie iubiți: cei ai prietenilor cu care vrea să se aibă bine, dacă sînt și mamele de față, cei ai tuturor persoanelor de la care vrea sau speră să obțină ceva și, bine înțeles, cei ai persoanelor superioare ierarhic. După cum se vede, destul ca să-i dea bătaie de cap.

Criteriile după care apreciază calitățile celor mici se schimbă și ele de la caz la caz. Cînd copiii vecinilor se joacă mai zgomotos pe sub ferestrele dumisale, poate fi auzită blagoslovindu-i cu îndemînare: Nu mai că o ciumă sau o holeră să vă mai împuținez, că nu mai pot trăi de voi, dracilor împielițați! Și trînteșie cu furie ușile și ferestrele, macină în sine ciuda, mestecînd-o în măsele.

Dar — o fi oare aceeași? — poți s-o vezi pe mătușica Angela cum se poartă cînd copiii directorului, care locuiește pe o stradă învecinată, au pus la cale o adevărată demonstrație războinică, urlînd și chiuind c-ar băga în sperieți chiar și un trib de indieni antropofagi, cum sînt cei pe care îi descrie autorul în cartea de aventuri a lui Robinson Crusoe. Pîndind cu grijă ușa sau fereastra la care va apare, fără întîrziere, unul din părinți gata să spună cîteva cuvinte aspre copiilor despre joaca lor prea zgomotoasă, mătușica Angela a și pregătit o întîmpinare dulce: Dragii de ei, spune ea mamei sau tatălui, în vreme ce-și freacă încă locul în care a împuns-o o suliță bătăioasă care, în focul luptei, a greșit direcția. Cîtă energie au și cîtă imaginație!... Oh, nu-i certa i, dragușii de ei, se joacă atît de frumușel... Se vede, din tot ce fac, că sînt copii excepționali!

Și încearcă să-i prindă ca să-i sărute — numai pe ai tovarășului director, bine înțeles — în vreme ce copiii înfierbîntați de joacă, mai plasează cîte un ghiont, fără intenție, în piedica vie ivită neprevăzut în calea lor. Dar nici un mușchi nu tresare pe fața mătușichii Angela și nimic nu-i potolește felul de a îmbrățișa pe „micuții copii excepționali".

Mătușica Angela se odihnește, deseori, pe o bancă în parc. Fără îndoială că ar fi plăcut în parc, dacă li s-ar interzice copiilor să calce pe acolo. Așa, parcă sînt anume făcuți ca să-i strice ei plăcerea. Uite-i cîtă svoană fac și de ce forfotă sînt cuprinși viermii. Ba, unul mititel, gata să cadă tocmai cînd trecea pe lîngă ea, a îndrăznit s-o atingă pe rochie cu mîna plină de nisip. L-a ciupit și ea zdravăn, de a ridicat parcul cu țipetele lui. De, n-are mamă? Să și-l păzească, dacă l-a făcut. Doar n-o să i-l păzească ea.

Dar din capătul aleii se apropie o mamă, de mînă cu o fetiță de vreo trei ani. Surpriză. Mama e o veche cunoștință, neîntîlnită de mult. Ce bucurie! Angela jubilează de entuziasm și pentru că entuziasmul cunoștinței sale pare mai potolit, Angela își dedică întreaga atenție fetiței, încercînd s-o cucerească.

— Ține-l mică și ține-l frumoasă? se repede ea, în vreme ce fetița se trage puțin înapoi, surprinsă și intimidată. Ține-l fetili lu tanti Angela? Hai, mergem tai-tai, pupă pe tanti.

Dar fetița nu pupă pe tanti. Nici măcar nu vrea să se apropie, privind-o cu uimire, în timp ce mătușica Angela nu mai știe ce să inventeze ca s-o cîștige: șueră ca trenul țuguindu-și buzele, îi spune tot felul de lucruri stilcind cuvintele și făcîndu-le de neînțeles.

— Nu vrei să-mi dai un pupi? Uite că tanti plînze — zice mătușica Angela, acoperindu-și obrazul cu mîinile și icnind repetat. Hai, pupă-mă să-mi treacă bubuța. Hai că dă tanti la fetili multe zucării...

Dar fetița nu s-a lăsat convinsă să iasă din rezerva ei pînă după ce mama nu s-a despărțit de mătușica Angela. Și în vreme ce mătușica rămasă pe bancă își spunea cu necaz că dăduse peste un copil nemaipomenit de sălbatec, care la vîrsta asta nu știe să pronunțe nici măcar o vorbă, fetița întreba plină de cuviință pe mămica ei.

— Mămico, de ce se strîmbă mătușa Angela? Ea nu știe să vorbească ca oamenii?

Ancuța MAICAN

VĂZUTE și AUZITE

Despre o tînără pereche

Tînăra, foarte tînăra mea prietenă, studentă în anul doi la o universitate din orașul nostru, nu s-a prezentat în sesiunea aceasta la nici un examen. A împiedicat-o — spune ea — să învețe, să se pregătească, un motiv foarte serios, cel mai serios — zice tot ea! — dintre toate motivele: a fost îngrozitor de îndrăgostită. Dar nu știu de ce (de fapt știu!) vorbesc la trecut despre un sentiment care o mai stăpînește! Dragostea ei a izbucnit la o puternică vibrație, de la început. Bărbatul care a emoționat-o din prima clipă, comunicîndu-i propria lui emoție — este cu un deceniu mai vîrstnic decît ea. Alte date: a trecut prin două universități, abandonîndu-le pe rînd, și năzuind pasiv să intre într-a treia, descoperindu-și la cei treizeci de ani ai săi, a șaptea sau a zecea vocație. Dar pînă una alta, pînă să se decidă, continuă să trăiască destul de improvizat și boem din subsidiile unei surori care l-a crescut și ale unui frate, slujbaș.

Foarte sumara biografie are totuși graiul ei, cred eu, destul de expresiv.

Liber, disponibil, neangajat în nici o muncă, aminindu-și mereu sub pretextul unor sublime planuri și aspirații, scadența unei realizări profesionale, îi cerea iubitei să fie ca el: să așeze în centrul existenței dragostea și numai dragostea.

Știa să-i facă seducătoare și primejdios de învăluitoare teorii: trăirea clipei la cea mai înaltă tensiune sentimentală. Totul subordonat dragostei.

Cum putea de pildă ea, se întreba el, să pună mai presus de dorința lui fierbinte de a o purta de braț pe sub teii înfloriți, dorința ei de a învăța pentru examen? Poate el crede în adîncimea și în intensitatea sentimentelor ei cînd nu o simte dominată de nevoia prezenței lui continue? Contează oare mai mult un examen sau două, sau zece, decît fericirea de a fi alături? Nu, el nu pretinde ca ea să nu învețe, dar să fim înțeleși, să o facă în timpul care nu îi aparține lui. Dar pe de altă parte, firește, tot timpul ei trebuie să fie numai pentru el.

Situație de neconciliat.

Se dădea eroic pe sine exemplu: de cînd o cunoaște și o iubește, nu mai trăiește decît pentru a fi împreună. Totul subordonat dragostei. Dar înainte, cînd nu exista în viața lui această mare, această copleșitoare dragoste, ce a realizat? Răspunsul lui: mai nimic, tocmai pentru că nu exista această dragoste...

Exaltarea lui, grefată pe un teribil egocentrism și căruia nu-i lipsea nici doza apreciabilă de cabotinaj — o contagiase periculos. Limbajul pe care-l

— Să intru în sacul ăsta?
— Veziți de treabă. Are prost gust!...

Desen de Pavel ILIEȘ

ținea el, ajunsese să o aducă la auto-încrimîndări, își făcea o culpă din orice preocupare a ei, străină de dragostea pe care o trăia.

Am văzut-o pe această foarte tînără prietenă a mea deseori, în timpul cînd o consuma flăcăra care o și orbise.

Își însușise vocabularul lui, teoriile lui, despre viața axată numai pe dragoste.

O întrebare: ce faci? Nu te pregătești pentru examene?

— N-am timp să învăț, îmi răspundea. Vreau să-mi trăiesc fericirea de azi... Pentru orice altceva — inclusiv examenele — este timp și mîine! Nu vreau să-mi trădez dragostea pentru nimeni și pentru nimic.

Încercam s-o zgîlîi de umeri. A sfîrșit prin a mă ocoli. Odată chiar, mi-a spus că îmi bănuia mai multă sensibilitate, mai multă comprehensiune umană. M-a învinuit chiar, de un raționalism rece (în subtext: dezgustător!) și de un schematism sentimental. (În subtext: oribil).

Dar am reîntîlnit-o acum, de curînd. Nu mai purta în privire aceeași bolnăvicioasă febră. Nu mai plutea; ateriza ușor, spre pămînt. Mi-a spus că este și astăzi îndrăgostită de el și că ei continuă să o iubească la fel și au aceleași exigențe maxime. Dar... dar că ea începe să-și dea seama că această dragoste îi este dăunătoare... Iată, n-a putut să se pregătească pentru examene. E una din consecințele cele mai regretabile. Mai spune că va încerca să învețe pentru viitoarea sesiune. Dar se întreba, dacă păstrînd mai departe această dragoste, va izbuti să mai învețe? Trebuie să adaug: formal, el este de acord ca ea să dea examenele și cred că nu este de rea credință cînd o girmă, dar prin toată comportarea lui, prin monopolul pe care îl exercită asupra ei și asupra timpului ei, cerînd să i-l consacre integral, firește nu face decît s-o împiedice. Și nu face decît să o tragă pe drumul lui. Un drum înfundat. Este drumul unui om nerealizat, incapabil de un efort susținut. Un om slab și ceea ce, e cred, mai grav: un om care se minte pe sine, acoperindu-și toate deficiențele cu așa-zisa sa capacitate de a se dărui întreg în dragoste.

Am zgîlîit-o din nou, mai zdravăn de data aceasta decît oricînd. Și i-am spus... Dar mai întîi, o paranteză: cînd ai o anumită vîrstă și vorbești moralizator despre dragoste celor mult mai tineri decît tine, trebuie să te aștepți să fii privit cu un zîmbet ironic — în cel mai bun caz numai interior și ascultat cu o ureche distrată. Aș dori însă, pentru că această tînără prietenă a mea nu este singura mea tînără prietenă și nu este nici singura care la un moment dat, orbită de incandescența unui sentiment trăit veritabil, sau numai mimatic însușit, și-a părăsit îndatoririle ei majore, sociale și profesionale. Acestora și altora ca ele, vreau să le spun că o dragoste cu un fond bun, sănătos, este doar aceea care nu numai că nu te lasă să te înstrăinezi de îndatoririle tale prime, acelea ale unui om al zilelor noastre, folositor societății și scopurilor sale înalte, ci dimpotrivă, te duce la descoperirea și amplificarea resurselor tale de energie creatoare.

E un test foarte sigur: o dragoste este prielnică atunci cînd datorită ei ești mai vrednic în munca ta, mai devotat ei, mai conștient de rostul tău pe lume.

Cel pe care îl iubești trebuie să-ți fie stimulent, imbold în munca ta — numai atunci îți merită dragostea, numai atunci dragostea lui ți-e bună! Dacă îți este piedică... gîndește-te bine, omule tînăr, și scutură-te la timp.

Sidonia DRĂGUȘANU

O veste bună pentru cei mici:

În curînd în „MAGAZIN"

TORTUL DE CIOCOLATA

Povestire de
Pascal RĂDULESCU

Cîteva modele pentru copii: 1) Rochiță dintr-un material cu buline; 2. Pentru la mare sau la munte; 3. Rochiță din poplin sau alt material compact; 4 și 5. Pentru fetițe de la 8 la 11 ani; 6. Model pentru fetițe între 5 și 10 ani.

Desene de Nadia LUIGI

Ce gătim? Cum gătim?

14 — 20 IULIE

— Salată de vinete și ardei; dovlecei cu orez la cuptor; caise.
— Ciorbă de sfeclă dreasă cu smîntînă; macaroane cu sos de roșii; prăjitură cu zmeură.
— Cașcaval în pesmet; ghiveci măcelăresc; budincă de griș cu vișine.
— Coltunași cu brînză de vaci; musaca de vinete; cremă de zahăr ars.
— Varză cu tăiței; mîncare de fasole cu usturoi; compot.
— Supă de salată; friptură de porc la tavă; tartă cu caise.
— Roșii umplute cu maioneză de pește; boboc de rață pe varză; bezele cu spumă de vișine.

Fasole cu usturoi

Se curăță și se spală 1 kg. de fasole, de preferință fasole țucără sau grasă. Se curăță 3-4 căciuli de usturoi. Se așează fasolea în cratiță, deasupra se pune usturoiul tocat și cîteva roșii tăiate felii. Se adaugă sare și piper (facultativ). Se toarnă o ceașcă de apă și cîteva linguri de ulei. Se acoperă, se dă la cuptor și se ține să fiarbă înăbușit, pînă ce este fasolea gata.

Mîncarea se servește rece și bine scăzută.

Dovlecei cu orez

Se curăță 2—3 dovlecei, după mărime și se taie felii. Se taie de asemenea 2 cepe în felii foarte subțiri. Se alege și se spală o ceașcă de orez. Într-o formă rezistentă la foc, se pune un rînd de dovlecei, un strat de orez amestecat cu verdeață tocată și unul de ceapă desfăcută în rondele; apoi din nou dovlecei, orez și ceapă. Ultimul rînd va fi de dovlecei. Deasupra se toarnă o ceașcă de apă, amestecată cu bulion de roșii, o jumătate ceașcă de ulei și sare.

Se dă la cuptor, să fiarbă înăbușit. Se lasă să se răcorească, și se servește în formă.

Mîncăruri de regim (pentru persoane suferinde de ficat):

Supă de legume

Se pune la fiert într-o oală cu 4 l. de apă, 2—3 morcovi, 2 fire de pătrunjel, 2 cepe, o țelină mică, o felie de varză, 2 roșii, un pumn de boabe de porumb, sau de grîu și sare. Se lasă să fiarbă la foc mic, pînă ce scade apa la un sfert. Se strecoară zeama și se pune din nou la fiert, adăugînd, după gust, orez sau griș, tapioca, fidea, fulgi de ovăz, etc.

Dovlecei umpluți

Se aleg dovlecei tineri și foarte proaspeți, se rad de coajă, se taie în două și se scobesc.

Se trece prin mașină 250 gr. de carne macră, de vacă sau de viței. Se adaugă o ceapă mică dată prin răzătoare, un cartof ras (crud), puțină verdeață, 3—4 linguri de lapte și sare. Se amestecă bine și se umplu dovleceii. Se așează în cratiță, se toarnă apă cît să acopere dovleceii, și se lasă să fiarbă înăbușit, pînă scade apa și dovleceii sînt gata, fără să fie rumeniți.

Înainte de a servi se adaugă puțin unt proaspăt.

Sanda MARIN

Medicul vă sfătuiește

ELVIRA T. Focșani; M. GETA — Sibiu și multe alte cititoare care ne întreabă ce trebuie să facă pentru a înlătura părul de pe față.

În primul rînd veți evita raderea sau smulgerea părului cu pensete (epilarea). În urma acestor operații, părul crește mai des și mai gros. Nici cu raze Röntgen nu e bine să vă iradiați fața. Sînt două soluții. Prima este decolorarea perilor, care se poate face cu o alifie preparată din perhidrol și lanolină (cîte 5 grame) și vasilină (10 grame) aplicată pe locul respectiv. Pentru distrugerea definitivă a perilor, se folosește electroliza sau diatermocoagularea cu un ac fin, care pătrunde pînă la rădăcina perilor. Această operație este migăloasă și se face doar de dermatologi experimentați.

MAGDALENA C. Așa zisele „noduri" de la picior nu pot fi înlăturate decît prin operație. Apariția lor este favorizată de portul pantofilor incomozi, strînși sau cu o formă neigienică (ce silesc degetele picioarelor să se îndoaie lateral).

ELENA, — Pucioasa. Rețeta pe care ne-ați trimis-o, aplicată extern, nu este vătămătoare. Puteți continua aplicarea ei.

ION B. — Craiova. Nu ne-ați scris dacă ați observat dilatări ale venelor de la gambe și picioare. Trebuie să vă feriți de varice. Evitați rămînerea în picioare pe loc, în nemișcare. Adoptați înotul, ciclismul. În rest, dilatarea venelor nu are mare importanță.

P. C. — Piatra Neamț: Poate fi vorba de un surmenaj întreținut de o activitate intelectuală exagerată. Pe de altă parte însă s-ar putea să suferiți de o boală mai gravă. Este absolut necesar să fiți examinat de un medic neurolog.

B. P. Loco. În cervicita cronică de care suferiți, cele mai bune rezultate le dă diatermocoagularea, un tratament care se aplică în serviciile de specialitate. Tratamentul depinde de altfel de forma bolnei. Se pot încerca și cauterizări cu nitrat de argint, clorură de zinc, sau pansamente cu sulfamide (pulverizați cu praf de sulfamidă). Pentru dureri, se fac infiltrații locale cu novocaină 1 la sută. În orice caz trebuie să vă adresați unui serviciu spitalicesc de specialitate, pentru că boala este vindecabilă.

GH. MATEI: Tratamentul hemofiliei este destul de complicat. Se fac transfuzii de sînge sau plasmă de 2—3 ori pe săptămînă, pînă la corectarea timpului de coagulare, iar după aceea perluzii la 10—30 de zile. Se poate întrebuința foliculina sintetică (în serii, luată pe cale bucală), extract de placentă (zilnic 5 cm. cubi intramuscular), uretan (2 gr. pe zi, pe gură). În caz de extracții dentare, se vor pune local tampoane cu trombină. Extracțiile dentare se vor face numai la nevoie și după controlul și corijarea timpului de coagulare.

„TREI PRIETENE" Oradea: Reclama pe care ați citit-o nu se bizuie pe nimic științific. Doar acțiunea mecanică a frecțiunii are o influență. Numai un tratament hormonal intern vă poate ajuta, dar acesta trebuie aplicat cu multă prudență.

Z. KOVACS, Aiud: Bolnavul ar trebui consultat cu atenție de un medic ortoped. Numai în urma unui examen atent se pot cunoaște durerile la locul vechii fracturi. Eczema nu provoacă asemenea dureri.

LUCIA N., București: Mama dvs. are foarte multe suferințe. Pentru diagnosticul spondilozei este necesară o radiografie bună. Sinuzita trebuie neapărat tratată. Hipotensiunea nu reprezintă o boală prea gravă. Trebuie dată o atenție deosebită acestei bolnave.

H. GHEORGHE — Bistrița: Astfel de operații se pot face de orice medic chirurg într-o secție clinică de chirurgie.

Dr. N. P.

Colțul cosmeticianei

În vacanță

Vacanța, fie că este de 2—3 săptămîni sau numai de 8 zile, înseamnă odihnă și destindere. Indiferent de locul pe care îl veți alege pentru a vă petrece concediul, la munte sau la mare, încercați să nu vă fardați de loc sau în orice caz foarte puțin, lăsînd în felul acesta pielea feței să respire mai bine și să se odihnească cît mai mult. Aceasta însă nu înseamnă că trebuie să renunțați la obișnuitele îngrijiri zilnice. Mai mult chiar, aș spune că — pentru cele care nu și-au impus încă această disciplină — acum este momentul s-o facă, deoarece au mai mult timp.

Începeți ziua prin cîteva exerciții ușoare de gimnastică făcute în fața ferestrei deschise sau în curte. Alternați-le cu exerciții de respirație făcute lent, umplîndu-vă plămînii cu aerul minunat și plin de ozon al munților. Iar dacă întîmplarea face să vă aflați în apropierea unui riu, atunci spălați-vă în apa lui rece și proaspătă. Nimic mai bun, mai tonic și mai înviorător pentru mușchi și piele.

Uneori, apa calcaroasă de la munte poate irita un ten uscat, sensibil. În astfel de cazuri e bine ca apa necesară spălării feței să fie bine fiartă în prealabil, sau „înmuiată" prin adăugare de borax sau de bicarbonat de sodiu, o linguriță la litru, iar în zilele de ploaie, în loc să vă necăjiți și să vă plîngeți de ghinionul pe care îl aveți, mergeți bine îmbrăcate, dar cu fața complet demachiată, în bătaia ploii și bucurați-vă că aveți prilejul să hidratați epiderma în mod natural.

Cînd stați la soare și mai ales dacă faceți ascensiuni (fața fiind expusă puternicelor raze solare ore în șir), este necesar să apărați pielea cu ajutorul unei creme anti-solare. De asemenea, nu uitați că în funcție de calitatea tenului (gras, uscat) trebuie să folosiți zilnic o loțiune tonică-astringentă, fie o cremă hrănitoare.

Sanda NOREANU

Cîteva modele prezentate la recentul Congres Internațional al Modei ținut la București.

Desene de Tantzi PFENNINGS

De ce rochii „butoi" și „balon"?

În romanul său „Insula Pinguinilor" scriitorul francez Anatole France lansează butada că femeia a început să devină interesantă pentru bărbați din momentul cînd a început să se îmbrace... Orice croitor cunoaște de altfel acest adevăr elementar, că haina — în afară că are rostul să te apere de intemperii — are menirea de a evidenția frumusețea și de a ascunde cît mai bine defectele mai mici sau mai mari ale corpului. De acest principiu elementar a ținut seama în general moda de-a lungul veacurilor.

Iată însă că, în occident, a apărut de curînd o modă oribilă, care pare că are sarcina de a desfigura omul. Sau mai bine zis a-l face să corespundă reprezentărilor pictorilor abstracționiști. Așa a apărut moda rochiilor butoi, și — ultimul strigăt — moda rochiilor balon (vezi cliseul alăturat, reprodus după ziarul londonez „DAILY SCHETH).

Te uiți și nu-ți vine să crezi: femeie tînără și frumoasă își pune pe ea ditai dirijabilul...

Și această modă hilară are aderenți în occident: nevestele bogătașilor, a caror unică distracție este schimbarea toaletelor. De altfel, fotografiile ce o publicăm nu este a unui manechin de la o casă de modă ci e luată direct de pe stradă și purtată de o femeie din așa zisa lume bună.

Cineva neinițiat ar putea crede că această modă aiurită este cumva opera unor misogini, care și-au pus în gînd să-și bată joc de femei, să le urîțească. Adevărul este cu totul altul. Liniile butoi, balon și altele ce pronunță vor mai apărea își au originea în criza economică care a început să bîntuie în lumea capitalistă. Fabricanții de textile văzînd cum zi de zi le scad vînzările, stimulează casele de modă — de altfel și ele interesate — ca să lanseze asemenea modele încît să facă de neîntrebuințat rochiile ce le posedă femeile, să nu le poată prefăcute, să le oblige să-și facă la fiecare sezon o nouă garderobă care să corespundă cu noua modă. Totodată această modă balonată înseamnă cel puțin un metru în plus de material textil, înmulțit cu numărul femeilor din Anglia, de pildă, asta înseamnă pentru țesătorii încă 20 de milioane de metri în plus.

Dar o asemenea modă, care nu ține seamă că rostul unei rochii e de a face o femeie mai frumoasă și nu de a o desfigura, nu poate prinde. Ea e sortită a deveni un obiect de muzeu.

I. PANU

Curierul LAUREI

VIOLETTA — *Hunedoara.* Dintr-o legătură sentimentală care a rămas pînă în ziua de astăzi nelegalizată, are un copil. Pentru a-l sili pe cel pe care îl iubește să-și recunoască copilul, a fost nevoită să-l dea în judecată. A obținut astfel, prin hotărîre judecătorească, contribuția materială a tatălui la întreținerea copilului.

Dar Violetta dorește mai mult decît atît: vrea să-i fie soție legitimă celui pe care n-a încetat să-l iubească. El însă a declarat că niciodată nu-i va îndeplini această dorință. Îi mai reproșează că a uzat de mijloace de constrîngere: în primul rînd aducînd pe lume acest copil. În al doilea rînd, procesul...

Violetta nu vrea să renunțe la năzuința ei de a avea un cămin cu acest bărbat, de care se simte foarte legată. Întreabă de ce mijloace să uzeze pentru a-l convinge s-o ia în căsătorie.

...Cînd Violetta s-a hotărît să treacă la mijloace de constrîngere, bănuiesc că era destul de lămurită asupra sentimentelor pe care le are pentru ea tatăl copilului ei. Dacă atunci situația era aceasta, astăzi, în urma celor întîmplate, este evident că are mai puține șanse decît oricînd.

Dar să judecăm și altfel lucrurile: de ce stăruie ea, cu tot dinadinsul, să devină soția unui bărbat despre care în mod obligatoriu trebuie să aibă o opinie foarte proastă? Dacă îl credea om de caracter, de conștiință — vreau să sper că ar fi căutat să găsească alte metode de convingere (nici nu ar fi fost, de fapt, nevoie să le caute: el și-ar fi luat de bună voie cuvenitele răspunderi) decît cele pe care le-a folosit.

Pe de altă parte, ea știe bine că pe afecțiunea, pe atașamentul acestui om, nu se poate conta. Atunci pe ce contează? Pe forța ei de persuasiune?

Pe Violetta o interesează să se mărite sau să aibă un soț, un tovarăș de viață? Și ce satisfacție morală ar avea dacă, să zicem, ar reuși să-l oblige pe acel bărbat s-o ia în căsătorie?

După părerea mea, cînd s-a ajuns la asemenea relații e greu să mai poată fi vorba de dragoste și de o parte și de cealaltă.

ELENA M. Într-adevăr, întreaga comportare din ultimele opt luni a soțului d-tale este destul de bizară. Cred că nu ești departe de adevăr, prin supoziția pe care o faci: omul alunecă încet și sigur spre o boală a sistemului nervos.

Eu îți pot fi mult mai puțin de folos decît un medic de specialitate. Jena d-tale de a te sfătui cu familia, cu cei care îți sînt apropiați, trebuie urgent învinsă. E nevoie să fii ajutată pentru a putea lua măsurile cele mai utile.

Evită-ți enervările și exasperările, evitînd discuțiile în contradictoriu, cu el. Și ai grijă de propria d-tale sănătate.

ALBERTA și CAMELIA. Eu vă felicit că sînteți atît de serioase (vă cred pe cuvînt!) și că vă preocupă în primul rînd cartea. Așa se și cuvine la vîrsta voastră. Înțeleg bine ce se petrece cu voi: din spirit de imitație, vreți cu tot dinadinsul să vă îndrăgostiți. Și pentru că nu ați găsit încă de cine, vă considerați rămase în urma colegelor voastre, pe care le socotiți mai norocoase!

Vă încredințez că voi vă folosiți timpul mult mai bine, îmbogățindu-vă mintea cu lecturi folositoare — decît ele care, la o vîrstă cînd singura lor preocupare ar trebui să fie cartea, se îndrăgostesc — de fapt nici nu știu bine ce înseamnă asta — de primul băiat care le zîmbește...

LAURA

ȘAH

Șahul orb

Era în urmă cu aproape jumătate de veac. Uitînd de explozii și lupte, de răni și dureri, în zilele grele ale primului război mondial la spitalul militar din Tarnopol mai mulți oameni jucau șah. Partidele acestea nu erau însă partide obișnuite. Un bolnav, pe care o gravă contuzie în spate îl obliga la cîteva luni de nemișcare, în pat, juca fără să aibă tabla de șah în fată cu cinci adversari de odată.

Într-una din partide, după mutarea 14-a a negrului, s-a ajuns la poziția din diagrama de mai jos.

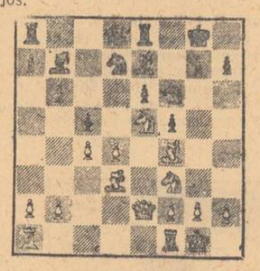

Spre marea mirare a spectatorilor, bolnavul întins în pat anunță că mută 15. Ce5—f7, sacrificînd calul! Adversarul său, după ce analiză poziția, își dădu seama că are de ales între a muta dama amenințată sau a accepta sacrificiul. La retragerea damei ar fi urmat însă 16. D:e6, cu amenințări de nepărat (Ch6++, Dg8+!! și Cf7 mat). Așa că, vrînd, nevrînd, negrul a acceptat sacrificiul. Spre surprinderea tuturor urma o altă „bombă" 16 D:e6!! Un sacrificiu de damă! Spectatorii își dădură seama că asistă la o combinație strălucită. Dacă negrul ia dama, cu 17Cg5 e făcut mat în mutarea următoare. Dacă mută regele la g6 matul urmează în două mutări: 17. g4! Ne4 (altfel N:f5 mat) și 18. Ch4 mat.

Cine era jucătorul cu albele, bolnavul întins în pat care juca fără să vadă piesele pe tablă? Nimeni altul decît... Alehin. Rănit grav pe frontul Galiției, Alehin a zăcut la Tarnopol luni de zile. În această perioadă șahul a avut pentru el efect terapeutic. După cum scria chiar el, șahul a fost „o adevărată salvare". Dar Alehin, cum arătam mai înainte, n-a jucat avînd tabla cu 64 de pătrate în față. Poziția orizontală la care-l obligau rănile nu-i îngăduia asta. El făcea mutările din memorie, fără să vadă piesele pe tablă. Ceea ce nu l-a oprit să realizeze în partida „oarbă" jucată cu Feldt, (cel care a avut negrele în poziția redată mai sus) o combinație pe care, în decursul deceniilor, au reprodus-o revistele și cărțile de șah din toată lumea.

Alehin a fost poate cel mai strălucit jucător de șah orb. Dar nu a fost nici primul și nici singurul. Despre șahul orb (sau cum l'aveugle") istoria jocului de șah aduce primele mențiuni încă din secolul al XV-lea. Performanța celebrului șahist francez Philidor, care în veacul al XVIII-lea a ajuns să joace simultan trei partide fără să vadă tabla, a stîrnit atîta senzație încît D'Alambert și Diderot au găsit de cuviință să pomenească aceasta în a lor „Enciclopedie". În secolul trecut, un alt mare șahist, americanul Paul Morphy, a întrecut performanța lui Philidor: el a jucat fără să vadă tabla cu opt adversari deodată! Despre el a scris și maestrul Mihail Sadoveanu în „Soarele în baltă sau Aventurile șahului": „Cei mai tari jucători ai Londrei și Parisului au stat la aceste table cugetînd și combinînd. Americanul cerceta tablourile de pe pereți, ori se uita pe fereastră. Cînd i se anunțau loviturile răspundea imediat. Pe opt mese partidele se isprăveau în favoarea lui, fără ca el să-și arunce o singură dată ochii asupra lor".

Istoria șahului a cunoscut apoi mulți alți mari jucători de șah orb. Harry Nelson Pillsbury (1872-1906) a dat simultane oarbe la 22 de mese și odată, la Toledo, cu un asemenea prilej, în timp ce efectua mutările de șah, ca amuzament mai juca tot simultan patru partide de „dame" și două de „whist"! Zukertort, Paulsen, Blackburne, Breyer, Steinitz, Berger — iată numai cîtiva din cei ce au strălucit în acest domeniu atît de original și l-au premers pe Alehin. Acesta din urmă a reușit în anul 1932, la Chicago, să joace simultan 32 de partide oarbe! Recordul mondial (contestat însă, deoarece valoarea adversarilor era scăzută) îl deține din anul 1946 argentinianul Naidorf: 45 de partide, la Sao Paolo.

La noi în țară șahul orb nu are o mare răspîndire. Doar puțini jucători au manifestat însușiri remarcabile de jucători „a l'aveugle". Între ei notăm primul pe maestrul Petre Seimeanu, care acum cîtiva ani a participat, cu deplin succes, la finala campionatului republican de șah al orbilor, jucînd fără să privească tabla. Recent, Seimeanu a dat un simultan de patru partide oarbe în orașul Făgăraș, cîștigînd trei și pierzînd una. În două din partidele cîștigate (reproduse în numărul 5 din „Revista de șah") maestrul Seimeanu a obținut victoria prin combinații spectaculoase.

E interesant de amintit că șahul orb a suscitat discuții în multe țări. Încă în secolul trecut au fost psihologi care au consacrat studii jocului „a l'aveugle". Împotriva lui au fost formulate în repetate rînduri critici vehemente. Ducînd la o supraîncordare a sistemului nervos, mai ales al șahistului care joacă mai multe partide deodată fără să vadă tabla, șahul orb poate dăuna sănătății celui care-l practică. (E semnificativ că Pillsbury, de care am amintit mai înainte, a murit la numai 34 de ani). Deoarece poate fi dăunător, în multe țări între care și în țara noastră, șahul orb nu se bucură de popularitate.

Fără îndoială că în comparație cu partidele normale de concurs, jucate la tablă, calitatea partidelor oarbe, mai ales la simultane, este în general mult mai scăzută. Totuși, a juca asemenea partide și mai ales a le juca bine în compania unor jucători puternici, e un lucru pe care numai puțini dintre marii șahiști îl pot face.

În încheiere reproducem o altă partidă celebră jucată „á l'aveugle" acum un secol, în anul 1858, între Paul Morphy (cu albele) și un grup de consultanți, într-o lojă a Operei Comice din Paris în timpul unei reprezentații a „Bărbierului din Sevilla"...

Morphy la mutare a sacrificat întîi un cal: 10. Cc3:b5!! A urmat c6:b5 11. Nc4:b5+. Cb8—d7 12. 0-0-0. Ta8-d8 13. Td1:-d7! Td8:d7 14. Th1-d1, De7-e6 15. Nb5:d7+, Cf6:d7 16. Db3-b8. Sacrificiu de damă!! Cd7:b8 17 Td1-d8 mat

U. Fr.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

CULESE DIN GRĂDINA

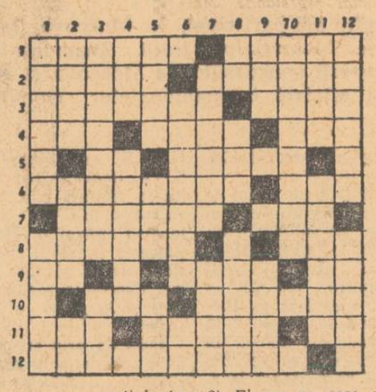

ORIZONTAL: 1) Rețul copiilor la Cișmigiu — Pat horticol. 2) Vă asigură pe note că „S-a înoptat în Cișmigiu" — „Grădini sub...", piesă pentru pian de Debussy. 3) „Într-o grădină / Ling-o tulpină / Zării o floare ca o lumină/ Să o tai. Se strică! / Să o las, mi-e frică / Că vine altul și mi-o rădică" (Enăchiță Văcărescu, pl.) — Se găsește în grădinile... de vară. 4) Cio Cio..., personaj de operă care socotea scurgerea vremii după înflorirea trandafirilor din grădină. — Parcul lor apare și dispare în fiecare vară în București — Aclamație însoțită de flori. 5) Pronume — Pasăre călătoare. 6) Creatorul unei „flori albastre" — ....fulgerelor", poem de Mihu Dragomir. („Nu mă îngrijesc de mine doar, ci mersul / mi-l potrivesc după-un cadran de veșnicii, / Prin mit-am mostenire universul / și veau să-ncep a fi grădinării"). 7) Furii mitologice — Est-sud-est. 8) Geniul răului, la vechii Perși — Rîu în Germania. 9) Liliacee din Oceania — Eugen .., autorul cîntecului de dor „Hai salcîm" — Încep să înflorească... merii! 10) „Nufăr..." cîntec de Sile Dinicu — Dragul mamei. 11) Se-mbălsămează cu mirezmele grădinii. — Veche grădină din București („Iunion, în limbajul lui Jupîn Dumitrache) — În seră! 12) Grădinile ei suspendate au constituit una din cele șapte minuni ale lumii.

VERTICAL: 1) Poet român, autorul poeziilor „Grădinile", „Ți-aduci aminte", etc. (Georgescu) — Tatăl Hesperidelor, posesoare a unei renumite grădini mitologice. 2) Floare pe care e bine să stai la... plural! — Niște merișori mai mari — La capătul aleii! 3) Flori presate în album. — Coapsă. 4) „În.., la mine auzeam oftînd: / Pămînt! Pămînt! (Îl cumpără primarul) / Iar floarea tinereții sub pămînt / Dormea uitîndu-și ofu! și amarul. (Ion Brad, „Unul din mai multe mii") — Pensionar al grădinii zoologice. 5) Ne-am... cam încurcat! — Oraș în Italia — Referitor la Buri. 6) Autorul operei „Semiramida" — Poftim... în grădină! 7) Mițișori! — Pensionar înaripat la Zoo. 8) Scoase din salcîm! — Oraș în Brazilia — Compozitor sovietic, autorul cîntecelor „Grădina mea", „Bună dimineața" etc. 9) Veche măsură de capacitate chineză. — Hora florilor. 10) Copaci cu ramuri multe. 11) Lapte... de pasăre! Autorul melodiilor „Țara mea, grădina mea", „Spre parcul de odihnă", etc. 12) Domină priveliștea, prin parcuri și grădini — „...garoafe roșii de la Cluj", poezie de Mihai Beniuc.

Cuvinte cunoscute mai puțin: ILM ENAM. TOU

Roxana C.

POȘTA REBUS

G. BAICULESCU: Materialul trimis l-ați mai publicat și în altă parte, așa că...

NICU GHIMESCU-Gălăteni: 1) Nu este nevoie de executat grila în tuș. 2) Dacă se publică, da.

N. CIOCILTEU-Craiova: Se publică. Pe viitor vă rugăm să evitați cuvintele inexistente în dicționarele uzuale (tetină, de exemplu).

STAN CRISTEA-Loco: Nu este exclus să alegem ceva din materialul trimis.

VALENTIN MIREA: Își așteaptă rîndul.

LIVIU BALICA-Lugoj: Dacă într-adevăr acestea sînt primele dv. încercări, vă putem asigura că nu vor fi și ultimele. Nu mai folosiți regionalisme din străfunduri de dicționare și stăruiți asupra densității tematice, majoritatea cuvintelor tematicii din careul dv. fiind „trase" neîndeminatec în temă.

UN PASIONAT REBUSIST: Citiți articolul nostru apărut în nr. 36.

CONST. NACIU-Deva: Ambele criptografii n-au o unitate de exprimare, iar soluțiile lor sînt lipsite de interes.

BICA PISOCHI-Craiova: Ne surprinde că v-a reținut atenția o temă atît de neconcludentă. Sperăm că pe viitor veți fi mai inspirat în orientarea dv. tematică.

CORNEL ALDEA: Se publică. Așteptăm și altele.

LEONIDA CIAHNO-Roman: Sîntem de acord că „Puțină istorie" își merită titlul, iar în „Fotbal" echipa dv. joacă fără titulari. Încercați o altă formație...!

MIRCEA IONESCU: Bun și aprobat!

SILVIA IONESCU-Loco: Careurile trimise dovedesc încă stîngăcii inerente începutului, fără a mai vorbi de aleie, uraa, aiaș, itn, care sînt cu totul nepermise.

AL. NEAMȚU-Loco: Tratarea tematică, superficială și definițiile „aduse" în temă pentru cea mai mare parte a cuvintelor, scot încă și mai mult în evidență „statura" prea impresionantă a careului dv.

VETURIA POPOVICI-Sibiu: 1) Nu sînt „ghicitori" ci cuvinte încrucișate. 2) Ați ghicit: nu întrunesc condițiile necesare. 3) N-ați ghicit: nu sîntem amatori de astfel de ghicitori.

M. PETRESCU: Dvs. în schimb ați ghicit: se publică.

MINETA GROSU-Roșiori: Pentru asemenea dimensiuni, careul dv. conține prea puține cuvinte în legătură directă cu tema. În general nu mai depășiți careul de 12/12 și insistați asupra cuvintelor reprezentative ale temei.

GH. VOICU-Mangalia: „Cu alte cuvinte" n-a intrat pe linia majoră a careului de definiții, ci a lăsat doar să se întrevadă unele bune intenții. Cu alte cuvinte...

SONIA POPESCU: Se publică.

ALEX. DUMITRESCU-Loco: Concentrați-vă tema într-un spațiu mai mic, alegînd în același timp cu mai multă grijă materialul tematic.

ION DUMA-Cuvin: Conținutul celor două plicuri primite de la dv. n-a atins încă nivelul, la care să vă putem da un răspuns favorabil. Mai încercați însă și — înainte de toate — evitați cu desăvîrșire numeroasele erori din încrucișare.

B. WERPOLER-Loco: De curînd a apărut în coloanele noastre un careu inspirat din opera lui Topîrceanu. „Comparații monovocalice" ne apar tot mai puțin convingătoare.

MARCELA VIIȘOREANU: Ingenioasă idee. Va apare.

PETRE IONESCU-Loco: Din cauza lui **relache, ieri, inod, dco,** ca și a tratării tematice superficiale, cele trei careuri n-au primit nota de trecere.

Criptografie încrucișată!

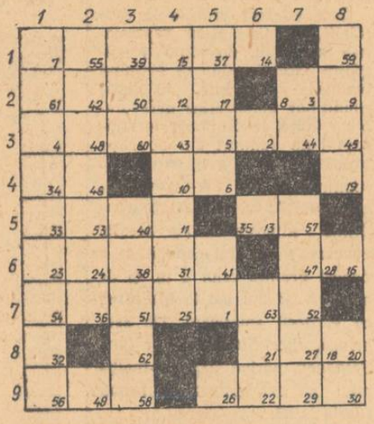

ORIZONTAL: 1) Porțiuni între trotuare. 2) Nume feminin —. Unele! 3) Plini de bunăvoință 4) Și la suc și la cuc și la nuc —. Vorbește mielul. 5) După San — ... — Direcția difuzării presei 6) Hrană — Nas, git și urechi. 7) Fără fund. 8) Sportul unui mare călător 9) Linie principală — ...de Vega.

VERTICAL: 1) Certitudine 2) Pasaj 3) Fluviu european — Acoperă fața. 4) Flori. 5) Orizont — Trage ața după el. 6) Veche localitate în Banat. 7) Dat cu grăsime. — Ploaie la superlativ. 8) Chilot de baie — Cînd vîntul bate de la spate!...

Dacă dezlegarea e corectă, literele din careu, citite în ordinea indicată de cifre vă vor informa despre un eveniment de importanță mondială.

N. B. După cum se observă, în unele patrate intră cîte două litere!

A. R. TURCESCU

„Înfloreşte sportu-n ţara mea"

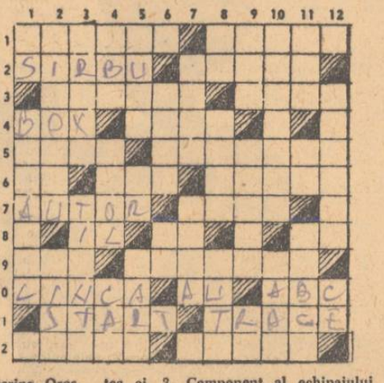

ORIZONTAL: 1. Orice sportiv din țara noastră.—Un jucător de volei sau 11... de Eugen Barbu! 2. A bătut într-un interval extrem de scurt de două ori recordul mondial. — La poartă-ntr-un cuvînt! 3. A jucat în reprezentativa noastră de baschet.—Stil practicat de Vladimir Marchițiu, Adrian Oanță și alți înotători. 4. Sport în care țara noastră a obținut remarcabile succese — Alt sport, în care echipa noastră de tineret a ocupat primul loc în „Cupa Bucureștiului". 5. Selecționat în lot — Sport în care performanțele lui Alexandru Popescu, Ecaterina Oros, ne — Recordurile „sînt doborîte" — E încununat întotdeauna de performanțe frumoase. 7. Realizatorul unui punct sau gol — Arma de luptă a echipelor tinere. 8. Bir — Ioana Luță — Ordin de transport! 9. Eduard acasă — Sportiva care a adus țării noastre cele mai multe titluri mondiale. 10. Boxer român care a cucerit un titlu de campion olimpic la Melbourne în 1956— ...și simbolul metalului din care e făurită medalia, obținută de el — Cele trei categorii în care activează echipele noastre fruntașe de fotbal! 11. Plecarea în cursă — Verb conjucat cu foc de către Iosif Sîrbu, Petre Cișmigiu sau Gh. Lichiardopol. 12 Greutate, în ediție veche (pl.) — Una din tinerele speranțe a fotbalului nostru.

VERTICAL: 1. Alexandru Brassay — Șahist român de frunte. 2. Atletă română fruntașă... — ...și specialitatea ei. 3. Component al echipajului dalie de aur la Olimpiada din Melbourne — Sport specific românesc, alături de oină. 4. Amuletă egipteană — 1: 0 sau 2—0 — Probă la gimnastică, nelipsită la ..hipism. 5. Oficiul de expediere a presei — Careu pe teren — La distanțe mari. 6. Specialitatea „bătrînului" Dinu Cristea — Nota 10 la gimnastică sau 1—0 la fotbal. 7. A găsi — Nume feminin. 8. Recolta Turda — Recordmana țării noastre la 800 m. plat.— Riu și departament în Franța. 9. Una dintre cele mai bune scrimere românе — Dincolo de tușă — In teren. 10. „Cursa" lui Baharaica — Excelentul portar al echipei noastre feminine de handbal, campioană mondială. 11. Astfel — Ioniță Radu — Greșeli la volei 12. Portar la Energia Ploești — Constantin Aioanei

Cuvinte rare: TAD EURE, OSEP.

A. MARINICĂ

O problemă de perspicacitate

CADENȚA ÎN MARȘ

Muzica din fruntea coloanei de ostași cîntă un celebru marș militar. Voioși și aliniați, mîndrii ostași care trec prin fața mea păstrează cadența, punînd piciorul sting la fiecare bătaie a tobei mari.

Dar ce-mi văd ochii? Soldații din ultimele rînduri ale coloanei, care se întinde departe de mine, deși par convinși că bat cadența, nu pun piciorul sting la bătaia tobei mari. La fel și ofițerii care îi însoțesc. Imi întorc privirea spre capul coloanei, care între timp s-a îndepărtat de locul în care mă aflu... La fel, ostașii din capul coloanei nu mai bat cadența odată cu toba mare, pe care o aud clar. Nu mai înțeleg nimic!

Ce s-a întîmplat?

REZOLVAREA

Ostașii care sînt mai depărtați de muzică aud bătaia tobei mari mai tîrziu. Deci ei pun piciorul sting cu o fracțiune de secundă mai tîrziu decît soldații care sînt mai apropiați de muzică.

Cum viteza sunetului este de cca 335 metri pe secundă, urmează că, afară de soldații din fruntea coloanei, toți acei care se află la distanța de 335 m sau un multiplu de 335 m. bat cadența în același moment cu toba mare. Ceilalți bat cadența cu un decalaj.

Dacă noi stăm pe loc și privim coloana în marș, se poate să-i vedem și pe cei din fruntea coloanei bătînd pasul decalat față de bătaia tobei mari, deoarece undele sonore, pentru a ajunge la urechea noastră, au nevoie de cu totul alt timp decît le trebuie undelor luminoase care ne permit să vedem mișcările.

Cooperativa blănarilor

Primește transformări, reparațiuni și confecțiuni din blănuri cu materialul Cooperativei și al clientului.

De asemenea primește pentru vopsit și argăsit orice fel de piei ovine, caprine și vînaturi.

Se vopsesc piei ovine în mouton dorè.

Se vopsesc și se confecționează haine de piele și bulgărești.

Unități de deservire:

Str. Colței nr. 2
„ Colței nr. 30
„ Colței nr. 42
„ Lipscani nr. 19, telefon 4.82.13.
Str. Șelari nr. 9
„ 30 Decembrie nr. 32
„ Buzești nr. 17, telefon 3.23.66.
Str. Popa Tatu nr. 92
Șos. Basarab nr. 26
Șos. Mihai Bravu nr. 16.

Cumpără orice fel de blănuri, cu plata imediată.

Vinde confecții de blană din obiecte recondiționate.

Vînzarea și cumpărarea se face prin centrul din București, str. Teilor nr. 2 tel. 3.24.86

FRED GHENĂDESCU

Unii cetățeni aglomerează instanțele judecătorești cu „litigii" care ar putea fi ușor soluționate pe cale de înțelegere.

— Și-a învățat copiii să-mi strige: Ciao! Lollobrigida!...

NELL COBAR

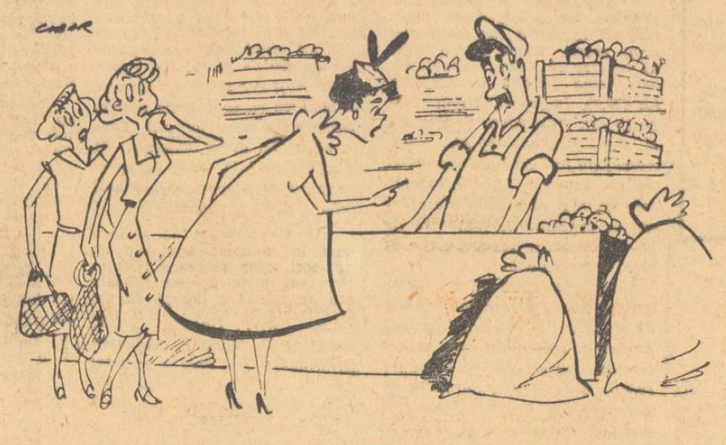

— Dă-mi te rog 10 kgr. de car tofi...
— Aha! De aia ați venit cu sacul de acasă!...

GH. RĂDULESCU

Suporterul se antrenează...

C. FLORIAN

Gheața...

L. LINTEȘ

— Fii fără grijă — Pe timpul concediului îți țin eu locul! Spune-mi numai ce am de făcut?
— Nimic! Spui că-s în concediu.

AL. CLENCIU

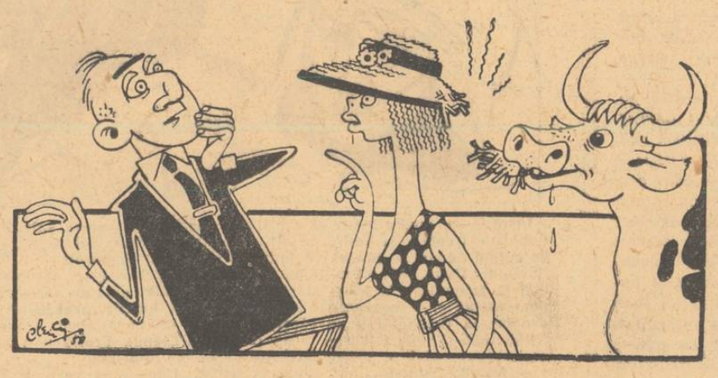

— Și tu care susțineai că pălăria mea e lipsită de gust!...

LUIGI LUIGI

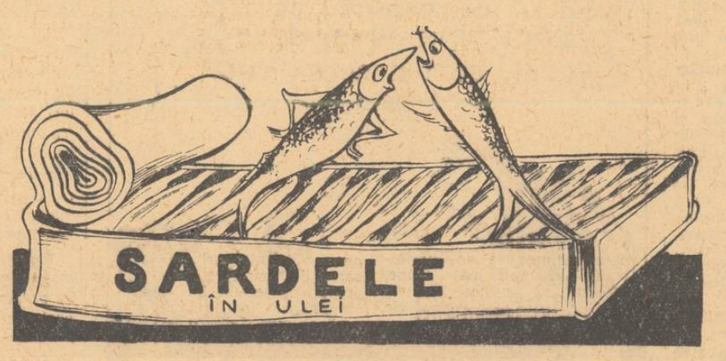

— Nu împinge așa, că nu ești în autobuz!
— Dacă nu-ți convine, ia cutie mică!...

E. ARNO

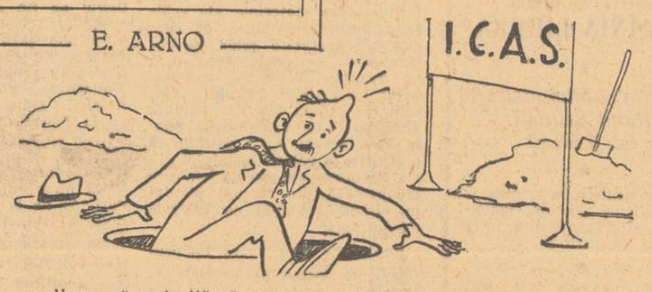

— Noroc că mai uită să pună capacele la canale, că altfel n-aș mai fi putut ieși!...

SPORT magazin

Tinerii sportivi ai Republicii Populare Mongole

Poporul mongol, stăpîn al întinselor stepe, a practicat, încă cu secole în urmă, o serie de sporturi, printre care cele mai răspîndite, socotite de altfel sporturi naționale, sînt luptele libere, tragerea cu arcul și cursele de cai.

In marile concursuri naționale cîștigătorii întrecerilor de lupte libere, îmbrăcați în costume minunat colorate ce amintesc strălucirea curcubeului, dobîndesc titluri ca: „Vultur", „Elefant", „Leu", „Titan". Cursele de cai sînt de asemenea foarte răspîndite. Concurenții se întrec în a ridica, în goana calului, steguleț sau batiste puse pe pămînt. Copiii, încă de la vîrsta de 6—7 ani, fetițe sau băieți, sînt capabili să călărească cei mai iuți și mai nedomoliți cai.

Pe lîngă aceasta, o largă dezvoltare au luat și sporturile moderne. In Mongolia funcționează cinci asociații sportive: „Cultura", „Gloria", „Munca", „Cooperația" și „Drumul" care reunesc circa 36.000 de sportivi, membri a 563 colective. Diferitele colective posedă propriile lor baze de schi, terenuri de sport și de patinaj. Aci se antrenează sportivi renumiți, recordmani, maeștri ai sportului. Printre sportivii de frunte ai țării se numără cicliștii Darja și Tarva, patinatorii și schiorii Altan-Gerel, Reeda, Tungalak, Zundui și Gchin-Khorlo, alpiniștii Jigmid-Dorje și Nyamasuren.

In cinstea celei de a 35-a aniversări a Revoluției populare mongole, alpiniștii mongoli au cucerit în 1956 piscul Altais Khuiten, care este situat la 4653 metri deasupra nivelului mării.

Sporturile moderne ca baschetul, fotbalul, schiul, patinajul, motociclismul, alpinismul, șahul și atletismul sînt larg răspîndite, atît în orașe, cît și la sate.

Sportivii mongoli își desăvîrșesc încontinuu măestria, învățînd de la colegii lor din alte țări. In întreaga Mongolie sportul se dezvoltă, cuprinzînd un număr din ce în ce mai mare de tineri și tinere, — ca urmare a dezvoltării multilaterale, pe plan economic și cultural, a întregii țări.

Cîștigătorii „Cupei R.S.R."

ȘTIINȚA-TIMIȘOARA

Pentru prima oară în istoria existenței sale clubul Știința-Timișoara a înscris o mare performanță la activul său: cucerirea Cupei R.P.R. la fotbal.

In clișeele noastre, două instantanee surprinse de fotoreporter după terminarea finalei. In stînga, trei dintre jucătorii timișoreni se îmbrățișează fericiți. In clișeul de sus, întreaga echipă a învingătorilor, cărora li s-au alăturat Brînzei, Girleanu și antrenorul Dincă Schileru, pozează în jurul cupei, pe care a primit-o căpitanul lor, Cojereanu.

IN ACTUALITATE

TRADIȚII FOTBALISTICE

Imi atrăgea atenția, deunăzi, un prieten: „Nu crezi că ar trebui consemnat faptul că atît campionatul categoriei A de fotbal cît și „Cupa R.P.R." au fost cîștigate anul acesta de echipe din provincie?" Sublinierea mi-a relevat un fapt pe care, mărturisesc, l-am trecut oarecum cu vederea, deși i se cuvine toată atenția.

In prima categorie a țării activează patru echipe bucureștene de mare reputație: C.C.A., Progresul, Dinamo și Rapid. O asemenea „coaliție" nu are nici un alt oraș din țară, căci toți ceilalți opt competitori ai categoriei A de fotbal (vorbind de ediția de campionat recent epuizată) reprezintă fiecare alt oraș. Posibilitățile materiale ale echipelor bucureștene apar, de asemenea, superioare celor ale colegilor de categorie. Deci încă un avantaj. Și, totuși, campionatul l-a cîștigat Petrolul Ploești, iar „Cupa R.P.R." Știința Timișoara. Ce semnificație poate avea aceasta? Că asistăm la o creștere a valorii fotbalului din marile orașe ale provinciei, care recuperează din terenul pierdut în ultimii ani față de echipele bucureștene.

Faptul în sine apare îmbucurător, de oarece în imediata apropiere a echipelor cu veleități în fotbalul nostru — și despre care am amintit în rîndurile de mai sus — se mai situează formații din alte două orașe din provincie: Jiul din Petroșani și Steagul Roșu-Orașul Stalin. Semnificația acestui fapt nu e de loc oarecare, pentru că cît mai multe echipe provinciale de „prima mînă" înseamnă posibilitatea ca în orașele respective, am spune chiar în regiunile respective, să se creeze un puternic stimulent pentru mișcarea fotbalistică. Ploești, Timișoara, Petroșani, Orașul Stalin, etc. trebuie să creeze școli și tradiții fotbalistice, să crească cadre autohtone de fotbaliști în jurul echipelor fruntașe, cum au mai existat în aceste orașe — ca și în altele cu situații similare (Arad, Cluj, Oradea, etc.). In fapt acesta mi se pare că ar trebui să fie adevăratul rol al echipelor fruntașe din diferite orașe ale țării. In trecut, Chinezul și Ripensia au creat o tradiție și o școală fotbalistică la Timișoara, Victoria la Cluj, Amefa și Gloria la Arad, Prahova la Ploești, C.A.O. la Oradea, Colțea și Brașovia la Brașov, etc., etc. Iată ce mi-a amintit remarca prietenului meu, înserată la începutul prezentelor rînduri. Și de la ea și invitația adresată echipelor fruntașe din toate orașele noastre de-a crea școli fotbalistice în jurul lor, de-a contribui astfel într-adevăr cu temei la dezvoltarea mișcării noastre fotbalistice.

B. BERCEANU

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

In preajma unui mare eveniment sportiv

INTILNIREA DE ATLETISM U. R. S. S. — S. U. A.

Impreună cu încă șase atleți romîni am participat, la Moscova, la prima ediție a marelui concurs atletic „Memorialul fratii Znamenski". Am sosit cu două zile înaintea începerii concursului la Moscova și am putut asista, ca spectatori, la deschiderea oficială a campionatelor mondiale de gimnastică.

Ziua următoare — prima zi a concursului nostru — o temperatură scăzută, aproape de zero grade, a obligat lumea să umble cu paltoane pe stradă și, spre neplăcerea concurenților, după amiază, pe stadion s-a mai adăugat un vînt foarte supărător. Prin faptul că acesta era ultimul concurs mare la care participau atleții sovietici înaintea primului meci de atletism U.R.S.S.—S.U.A., care va avea loc peste puține zile pe același stadion, am încercat să culeg observații, impresii și date în legătură cu stadiul actual de pregătire și de formă a atleților sovietici. Trebuie să spun că pregătirile intense care se fac în vederea acestei întîlniri, care astăzi stă în centrul atenției tuturor iubitorilor și specialiștilor de atletism — deoarece este prima întîlnire directă în istoria atletismului a celor mai puternice echipe din lume — au dus la indisponibilitatea temporară, prin accidente sportive (întinderi musculare, contuzii), a recordmanului mondial *Vl. Kuț* și a recordmanilor europeni *M. Krivonosov*, *I. Lituev* și *G. Ignatiev*, care au asistat la aceste întreceri ca spectatori, în tribună. Pînă la data meciului ei speră să fie însă restabiliți și în plenitudinea forțelor.

Care au fost probele la care atleții sovietici m-au impresionat mai mult, dovedind o pregătire excepțională și obținînd rezultate deosebite, în ciuda condițiilor atmosferice nefavorabile? Fără tendință de ierarhizare l-am admirat din nou pe tînărul și talentatul săritor în lungime *Igor Ter-Ovanesian*, care cu 7,72 m. realizat în condițiile atmosferice ale acestui concurs, s-a arătat capabil de a depăși granița celor 8 m. și de a cuceri primul loc în întîlnirea cu săritorii americani. De asemenea, *Igor Kașkarov* și *Iurii Stepanov*, sărind 2,05 la înălțime, au demonstrat o formă foarte bună.

Cursa cea mai pasionantă a fost cea de 10.000 m. plat, unde atleții sovietici *Jukov*, *Bolotnikov* și *Saharov* au demonstrat o excepțională putere de luptă, realizînd și cele mai bune performanțe mondiale ale anului. In această cursă, după parcurgerea a 7000 m. *Bolotnikov* a avut un „punct mort", ceea ce l-a obligat la încetinirea tempoului. Astfel, maghiarul *Kovacs* a preluat conducerea, distanțîndu-se cu 40—50 m. de alergătorii sovietici. Alergînd „în plasa" lui *Saharov* și *Jukov*, *Bolotnikov* își revine. Pornind în urmărirea lui *Kovacs*, ei reușesc să-l învingă pe acesta la sprintul final. A fost o sosire strînsă, ca într-o cursă de sprint, iar rezultatele primilor șase clasați (sub 29 min. 30") sînt cele mai bune obținute vreodată într-o cursă de 10.000 m.

Bine pregătiți s-au arătat și aruncătorii în general. Cel mai bun aruncător de suliță din lume, polonezul *Ianusz Sidlo*, mi-a împărtășit părerea lui că pentru întîlnirea U.R.S.S. — S. U. A., îl consideră pe *Vladimir Kuznețov* favorit în proba de aruncarea suliței. In schimb, antrenorul sovietic *Bazanov* acordă prima șansă la aruncarea greutății și a ciocanului aruncătorilor americani. O formă mai slabă au demonstrat sprinterii, care s-au dovedit a fi foarte inconstanți în performanțe, cît și alergătorii de garduri, care dacă nu vor concura la valoarea lor maximă, cu greu vor face față alergătorilor americani. In sfîrșit, după forma arătată, victoria la 3000 m. obstacole îi va surîde cu ușurință lui *Rișcin*.

Din discuții purtate cu recordmana mondială la 400 m. plat, *Maria Itkina*, reiese încrederea ei că echipa feminină a U.R.S.S. va învinge pe cea a S.U.A. *Itkina* se bazează pe valoarea ridicată a atletelor sovietice, din re care se remarcă în mod special *G. Zibina*, la aruncarea greutății și a suliței, *Radcenko* la săritura în lungime, *Cencik* la săritura în înălțime și *Krepkina* și *Itkina* la sprint.

Judecînd prin prisma rezultatelor actuale, punctajul întîlnirii dintre echipele masculine, după calculele pe hîrtie, pare că va fi favorabil atleților americani. Puterea de luptă și spiritul de echipă al atleților sovietici pe teren, va contribui însă mult la stabilirea rezultatului final. Personal consider întîlnirea între echipele masculine foarte echilibrată. Performanțele, optimismul și încrederea în forțele lor, pe care le-am putut constata la atleții sovietici în aceste zile petrecute la Moscova, justifică aceasta.

I. WIESENMAYER
maestru al sportului

Cel mai tînăr jucător la Campionatul mondial de fotbal

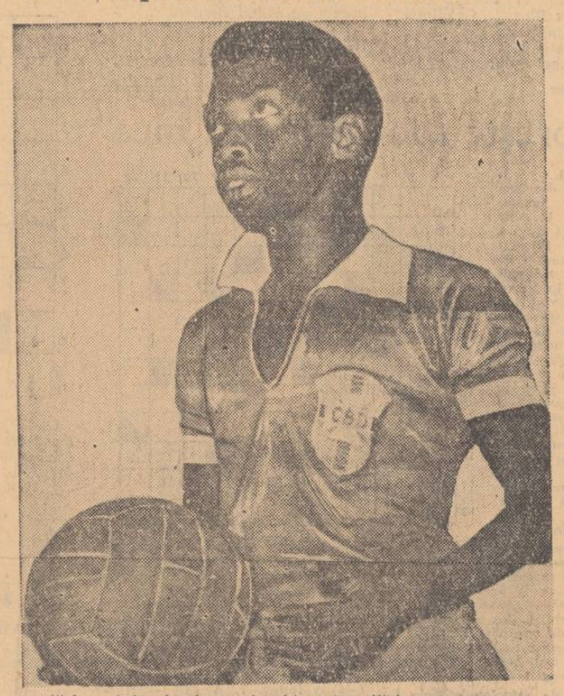

Iată-l pe interul stînga al echipei Braziliei, campioană mondială de fotbal. Pele a fost cel mai tînăr jucător (18 ani) al ultimei ediții a campionatului mondial, dar calitățile lui excepționale l-au impus atenției unanime. Săptămînalul francez „Miroir Sprint" descrie astfel unul din punctele înscrise de Pele, în partida finală Brazilia-Suedia: „I-a revenit lui Pele, acest fenomen de 18 ani, misiunea de a da echipei sale sentimentul de încredere în victorie, prin înscrierea celui de-al treilea gol. In minutul 55, el primi o pasă în adîncime de la lucidul Nilton Santos (stoperul brazilian n.n.). Pele amortizează cu calm mingea, o trecu peste capul lui Gustavsson (stoperul suedez n.n.) și o reluă din vole înainte ca balonul să atingă pămîntul. Tirul perfect al lui Pele trimise balonul la păianjen"...

DE LA O SĂPTĂMÎNĂ LA ALTA

In anul campionatelor europene de atletism de la Stockholm și anume în preajma lor, atleții noștri „specialiști" la proba 100 metri plat n-au reușit, acum cîteva zile, să cucerească titlul republican, nerealizînd norma de categoria I-a (10,9). In finală, primii cinci sosiți (Șt. Prisiceanu, E. Kincses, M. Pop, Șt. Kadar și Al. Stoenescu) au fost creditați cu timpul de 11 secunde, „performanță" care nu mai reprezintă mare lucru în concursurile naționale de prim plan și cu atît mai puțin în cele internaționale.

Slăbiciunea evidentă a „sprinterilor" noștri este în actualitate de cîțiva ani și mereu se fac sublinieri și comentarii care să determine măsuri eficiente. Cum cele ce s-au făcut pînă acum se dovedesc a fi fără rezultate practice, considerăm că se impune o totală reconsiderare a măsurilor pentru înlăturarea acestei deficiențe care persistă (nejustificat după părerea noastră) de atîta vreme. Și pentru ca lucrurile să iasă bine, socotim că s-ar cuveni ca forul de specialitate să hotărască lărgirea bazei de masă a atleților-sprinteri și reconsiderarea actualului tot republican al alergătorilor pe 100 de metri, din care să fie scoși cei ce de ani de zile nu justifică cu șpuri de performanță menținerea lor aici. Pentru că astăzi avem impresia că ne aflăm în fața unor așa-zișisenatori de drept" pe care nu-i turbură nimic și nimeni.

★

Tinerii noștri boxeri ne-au adus zilele trecute satisfacția unei victorii internaționale în întîlnirea inter-țări de juniori R.P.R. — R. P. Ungară, desfășurată la Budapesta. Valoarea performanței lor, care a suscitat comentarii dintre cele mai favorabile, a fost puternic conturată și de buna reputație de care se bucură pugiliștii unguri, apreciați ca atare în Europa.

La acest succes se adaugă acum un altul, realizat tot de boxerii noștri. De astă-dată e vorba de comportarea valoroasă a pugiliștilor noștri la campionatele europene ale feroviarilor, ce se desfășoară în Capitală. Pentru finalele programate astăzi s-au calificat nouă reprezentanți ai clubului Rapid București, din totalul celor 20 de finaliști.

Consemnînd această comportare, sperăm că finaliștii noștri se vor strădui ca astă-seară să răspundă din nou cu succes încrederii ce le-a fost acordată, luptînd să cucerească pentru țara noastră cît mai multe dintre titlurile puse în joc.

★

U.T.A. a cîștigat campionatul republican de fotbal al echipelor de juniori în care, în ultima etapă (finala), a învins echipa bucureșteană Dinamo, cu scorul de 1—0. Reușita aceasta a fost concretizată prin transformarea unei lovituri de penalizare de la „11 metri", pe care a executat-o, cu multă precizie... portarul echipei arădene, Gavrilovici.

La noi, ca și în alte țări, sînt cunoscute cazuri în care portarilor le este încredințată această misiune dificilă. La Ripensia, de pildă, portarul Zombory era cel chemat să tragă loviturile de la „11 metri", deși în echipă se găseau înaintași de valoarea unor Ghiță, Ciolac, Bindea, Dobay, Schwartz...

Totuși, pentru cazul nostru, golul înscris de portarul Gavrilovici — pe care îl felicităm pentru dexteritatea lui în materie — poate fi un indiciu în plus asupra insuficienței în șut a atacanților. Cum să se descurce mai bine în fața porții adverse atacanții echipei de juniori U.T.A. cînd ei știu că dacă formația lor are nevoie de un șuter de precizie atunci se apelează la portarul Gavrilovici? La această întrebare solicităm să reflecteze antrenorul respectivei echipe arădane (N. Dumitrescu — care, la vremea lui, era un excelent trăgător la poartă). Pentru că reflectînd, sîntem convinși că va lua măsuri în consecință.

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO **Ilustrații: Beca RIND**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoșatul de la Notre-Dame din Paris, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, îndemnat de tutorele și protectorul său arhidiaconul Don Claude Frollo. Atras de strigătele poetului Pierre Gringoire, căpitanul de arcași Phoebus o salvează însă pe Esmeralda. Pentru agresiunea sa, cocoșatul este biciuit și tras pe roată în piața publică. Toată lumea îl blestemă și îl batjocorește, dar o singură ființă îi arată compasiune și-i vine în ajutor: Esmeralda, propria lui victimă. Frumoasa egipteancă, îndragostită de salvatorul ei, se întîlnește acum cu cel pe care-l iubește, căpitanul de arcași Phoebus. Căpitanul este străpuns cu un pumnal de un personaj misterios, iar Esmeralda este învinuită de acest omor. Condamnată la spînzurătoare, Esmeralda este dusă la locul de execuție. Quasimodo o salvează, adăpostind-o în clopotnița catedralei.

Din clipa în care arhidiaconul Claude Frollo descoperi ascunzătoarea frumoasei Esmeralda, evenimentele se precipitară. Preotul știa foarte bine că atîta vreme cît fata va fi păzită de Quasimodo, nu va fi chip să se apropie de ea.

Și iată că întîmplarea îi veni în ajutor. Îl întîlni, în fața unei capele, pe poetul Pierre Gringoire, despre care știa că fusese salvat de la moarte de egipteancă. Îl informă pe poet despre tristă soartă a fetei, despre captivitatea ei forțată din clopotnița catedrale.

— Există un singur mijloc s-o salvăm, îi spuse preotul. Să pătrunzi în catedrală, să-ți schimbi hainele cu fata, ea să părăsească biserica îmbrăcată în straiele tale, iar tu să rămîi acolo în rochia ei. Accepți?

Gringoire nu ezită mult și primi propunerea.

In același timp în Curtea Miracolelor, vagabonzii și cerșetorii erau în plină agitație. La îndemnul regelui lor Clopin Trouillefou, locuitorii Curții Miracolelor hotărîră s-o salveze cu forța brațelor și a armelor pe sora lor, Esmeralda, din ghiarele călăului.

După ce Clopin împărți arme, se stabili ca ora atacului asupra catedralei să fie miezul nopții.

Era o noapte întunecoasă. Coloana cerșetorilor înainta fără cel mai mic zgomot. Cînd atinse zidurile catedralei, coloana împresură clădirea, iar Clopin Trouillefou se urcă pe un parapet și agitînd torța pe care o avea în mînă, strigă:

— Sora noastră, pe nedrept condamnată pentru magie, s-a refugiat în această biserică, în care și-a găsit azil și salvare. Acum, din ordinul regelui, se pregătește anularea acestui drept de azil. Noi nu sîntem de acord cu aceasta. Dacă vrei să-ți salvezi biserica, o, rege al Franței, dă ordin ca fata să fie eliberată. Dacă nu...

Cel care a reacționat cel mai energic la acest discurs războinic al comandantului cerșetorilor n-a fost regele, a fost Quasimodo. Simțind că mulțimea vrea să-i răpească pe frumoasa lui protejată, cocoșatul începu un adevărat bombardament cu pietre asupra mulțimii care începu să dea înapoi. La îndemnul lui Clopin cerșetorii reveniră la atacul porților catedralei, cînd un strigăt de groază acoperi piața. De pe ultima terasă a catedralei începu să curgă în șuvoaie plumb topit, pe care Quasimodo îl revărsa asupra năvălitorilor.

Dar rezistența cocoșatului începu să slăbească. I se terminau pietrele. Plumbul topit se scursese pe jghiaburi încet, încet, cerșetorii invadau scările și înaintau amenințători. Cînd se părea că nu mai există nici o scăpare pentru bietul Quasimodo, în piață apăru, cu zgomot de copite, un puternic escadron de cavalerie: era garda regelui, venită să apere catedrala.

După o luptă scurtă, cerșetorimea cedă și se împrăștie.

Quasimodo căzu în genunchi și mulțumi cerului, apoi fugi spre cămăruța țigăncii. Spre marea lui dezamăgire și uimire, o găsi însă goală.

Ce se întîmplase? Cînd a început asediul cerșetorilor, Esmeralda dormea. Dar zgomotul bătăliei a trezit-o. A alergat pe terasă și s-a îngrozit de zgomot și de fum. Revenind în fugă în camera ei a avut surpriza să găsească acolo doi bărbați.

— Nu te teme, îi spuse unul din aceștia, cu o voce care i se păru cunoscută fetei.

— Cine ești?

— Sînt Pierre Gringoire.

Esmeralda îl recunoscu pe poet și i zîmbi liniștită.

— Draga mea copilă, viața ta este în pericol. Am venit să te salvăm. Urmează-ne.

Insoțită de credincioasa ei căpriță, Esmeralda își urmă salvatorii. Coborîră treptele și ieșiră printr-o portiță dosnică, foarte aproape de cursul Senei. Se urcară cu toții într-o barcă și porniră în josul fluviului. După ce plutiră o bucată de vreme, barca se apropie de mal și Esmeralda fu trasă afară de necunoscutul pe care nu reușise pînă atunci să-l recunoască. Acesta făcu vînt bărcii, care porni mai departe cu Gringoire și cu căpriță Djali.

Ridicîndu-și gluga care-i acoperea fața, Claude Frollo — căci el era necunoscutul — spuse fetei care-l privea îngrozită:

— Ascultă. Sîntem lîngă piața la Grève. După cum vezi, destinul ne aruncă mereu pe unul lîngă celălalt. Știi că ești urmărită și că vor să pună din nou mîna pe tine ca să te ducă la spînzurătoare. Eu te pot salva. Vrei să fii a mea?

Fata îl respinse, cutremurată de groază.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

1964

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

Anul 11 Nr. 41 ★ Sîmbătă 19 iulie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 lei

In acest număr:

PRIN SILEZIA INFERIOARĂ
Corespondență specială pentru „MAGAZIN"

GAZDELE AERIENE
Ne vorbește șefa stewardițelor de pe avioanele TAROM

CUM SĂ NE ÎMBRĂCĂM?
O vizită la centrul de creație al fabricii „Gh. Gheorghiu-Dej"

TORTUL DE CIOCOLATĂ
Povestire pentru cei mici
de Pascal RADULESCU

MĂREAȚA CAUZĂ A PĂCII

Era în anul 1942, în ajunul crăciunului. Din încleștarea de foc de la Stalingrad, cel din urmă avion german pornea către țară și nici un altul nu avea să se mai întoarcă acolo. Știau bine asta și soldații... Și-au trimis spre ai lor ultimele gînduri. Dar în cutia din poarta casei, aceste din urmă scrisori n-au mai ajuns, căci din ordinul lui Hitler, nerăbdător să cunoască moralul trupelor de la Stalingrad — această corespondență a fost confiscată. Rezultatul? Din șapte saci poștali a fost împlinită o singură rubrică. Titlul rubricii: „Scepticism total!"

Iată frînturi din trei cutremurătoare scrisori aruncate și uitate pînă mai anii trecuți, alături de alte sute sau mii, în arhivele Wehrmachtului.

Un astronom scrie acasă: „...Eram fericit să stau la telescopul meu, să cercetez cerul... fericit că un copil care avea putința să se joace cu stelele... Aici, mă ocup intens de chestiuni meteorologice. În noaptea asta minunată, Andromeda și Pegas scînteie deasupra mea și le-am cercetat îndelung căci, în curînd, am să fiu lîngă ele... În jurul meu totul se prăbușește, o armată întreagă moare. Ziua și noaptea nu este decît un jăratic încins și patru oameni continuă zilnic să studieze temperatura și înălțimea norilor. Nu înțeleg mare lucru din război. Mi-ar fi plăcut, încă mulți ani, să pot să cercetez stelele, dar despre asta nu va mai fi niciodată vorba..."

Și un pianist scrie acasă: „...Mîinile mele sînt pierdute și aceasta de la începutul lui decembrie! La cea stîngă lipsește degetul mic, dar ce e mai rău este că la mîna dreaptă cele trei degete din mijloc sînt degerate!... Mîinile mele sînt pierdute! Vezi, nu pot totuși să-mi trîrîi viața toată numai pentru că nu mai e altceva de făcut!"

Iar fiul unui general își anunță tatăl că se va preda: „Această scrisoare nu va fi scurtă numai, ea va fi și ultima pe care ți-o scriu, căci nu voi mai avea prilejul de a-ți scrie, chiar dacă ași dori-o... Mă voi mulțumi să-ți reamintesc cuvintele cuprinse în scrisoarea ta: „Trebuie să rămîi credincios drapelului tău și să învingi cu el!" Aceste cuvinte sînt la fel de limpezi ca și purtarea ta din anii din urmă. Vei avea ocazia să ți le amintești, căci va veni clipa cînd, în Germania, fiecare om conștient va blestema nebunia acestui război, iar tu vei măsura deșertăciunea acestui cuvînt „drapel" cu care ar fi trebuit să învingi! Nu există victorie, generale! Mai sînt încă drapele și oameni care cad și, la sfîrșit, n-or să mai fie nici drapele, nici soldați... Stalingrad nu este o necesitate militară ci o afacere politică. Și la această experiență fiul tău nu se va asocia, generale! Tu i-ai

Maria MOSCU

● *(Continuare în pag. 3-a)*

Paul Robeson din nou în Europa

La New York, pe o stradă din cartierul negrilor, se află o casă pe care o cunoaște tot Harlemul. Seara, cînd după arșița zilei trotuarele se umplu de mulțime și zgomot, trecătorii își încetinesc pasul făcînd cu mîna semne prietenești omului care, de la fereastra casei ori din pragul ușii, le urmărește trecerea.

— Noroc, Paul! Ce bine-mi pare că te văd! Ce-ți mai fac nepoții?

Boris BUZILA

● *(Continuare în pag. 4-a)*

DRUMURI PE MUREȘ

De la cumpăna apelor, din Harghita, dar înspre cealaltă parte a muntelui și despărțit pentru totdeauna de fratele său Oltul, își începe călătoria Mureșul, purtîndu-și apele pe patul de stîncă. Curge grăbit, vrînd parcă să regăsească celălalt fir de apă izvorît de la piatra cu chipul de cîine, dar drumul său e mînat în altfel de munți ce-și păstrează pînă spre vară zăpezile de pe culmi.

...Pe urmă, pe dreapta și pe stînga, din pădurile de brad, de fag, de molid, îi gonesc în întîmpinare fire de apă limpede venind din ghiocul munților: Nirajul mare și mic, Gurghiul, Toplița și Ilva, ca și altele nenumărate care îi ațin drumul. De pe aproape pornesc și Tîrnavele, cea mică și cea mare, căutîndu-și calea către Alva, dincolo de care îl vor întîlni.

Citeodată, apele își fac de cap. Rup piute și cară bușteni. Sparg hoțește cîte o casă. Una din casele mici de lemn, respirînd aceeași mireazmă de rășini de brad.

Sus, pe valea Fîncelului, cei de la Cepurița trudesc amarnic contra unor asemenea silinicii ale mîniosului Gurghiu. Tăpînarii și cei de la corhănit sînt munteni care nu se lasă prădați cu una, cu două. Altminteri, oameni de treabă. Taie cu gaterul și vorbesc puțin. Taie cu fierăstrăul automat și sînt îmbelșugați la muncă, dar zgîrciți la cuvinte. Fac treaba asta de zece ani, de douăzeci de ani, de treizeci de ani... Țin minte locurile, cum și-ar ține minte nevestele și copiii lăsați de vale, în sate. Spun: aici, chiar pe locul acesta, au murit trei de ai noștri, acum douăzeci și doi de ani, sub un brad. Era o minune de brad, erau și ei niște oameni de minune.

Spun: uite, chiar în locul ăsta aveam bordeiul nost'.

Spun: aici, pe tăpșanul ăsta am ținut adunare și-am văzut că de zece ani nu și-a zdrelit nimeni măcar un deștì. Și am zis că aici să facem dormitoarele noastre și să ni se gătească masa.

...Da, dar citeodată apele își fac de cap. Rup piute și cară bușteni. Spală linia ferată și-o rup. Iar oamenii de la Fîncel, de la Cepurița, le înfruntă ca să-și păzească avutul. Vasile Feher și Ioan Fărcaș, împreună cu ceilalți, au întrat astă primăvară pînă la piept în apele înfuriate ale Gurghiului. I-au pus botniță de lemn, să nu fure din linia ferată. Au făcut pod nou în locul celui vechi, luat de ape. Simplu, cu bărbăție. Aproape nu s-a vorbit.

Iar pe podul nou trec acum zilnic cîte 8 platforme cu lemn de foc și cîte cinci perechi de drucuri își iau drumul spre depozitul de la Reghin, unde procesul de mică mecanizare e în toi și automatele cruță munca oamenilor, la fel ca și sus, în munți.

Asta e viața celor de la Reghin și Toplița, de la valea Mureșului și Subcetate, de la Homorod sau Bilbor.

Iar cît privește Bilborul, sau Bradul Alb, e o așezare veche, fiindcă pe ridicătura Bitca e o bisericuță care are cîteva sute de ani. Locuiesc săsi, spun bătrînii, ai haiducilor fugiți în munții Călimanului, acum două secole. Sat cu 3.000 de oameni și 2.000 de analfabeți, acum două decenii. Oameni care — ca Szikszai — se aruncau citeodată pe roata circularului ca să scape de necazuri, cînd lucrau pentru întreprinderea forestieră „Ofa" sau „Lomaș".

La Bilbor, la Bradul Alb, e azi viața de pretutindeni. Au 17 învățători în sat și nici un analfabet. Citesc cărți, ascultă radio, bărbații lucrează în munte sau la întovărășirea zootehnică „Drum nou", iar femeile țes pînză de casă și joacă la căminul cultural „Bilboreanca".

Energii...

Locurile acestea ale Mureșului, confundate la începutul drumului său și

Florin PETRESCU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Tînăra ELENA SANDU este țesătoare fruntașe la întreprinderea „13 Decembrie" din București. Paralel cu meritoasa sa activitate în producție, Elena Sandu continuă studiile, întrucît dorește să ajungă inginer textilist. În condițiile regimului de democrație populară din țara noastră, iată un vis care se poate îndeplini, a cărui realizare este la îndemîna miilor de tineri muncitori și muncitoare.

Fotografia: Mihai POPESCU

VOICHIȚA ȘI BRIGADA LUI

Globul aprins al soarelui părea că iese din valurile aurii ale mării întinse de grîne, ușor unduite de suflul abia simțit al zefirului. Un răsărit de soare în cîmpia bănățeană este aproape tot atît de fascinant ca cel de pe litoral. Aș putea spune că aci, tabloul e mai complet: soarele, grînele și oamenii: paisprezece oameni tineri și vîrstnici, care muncesc cu pricepere, prin holde, o herghelie mecanizată ce însumează la un loc 480 de cai putere.

Cei pe care răsăritul soarelui l-a surprins în plină zi de muncă sînt membrii brigăzii conduse de Vasile Voichița, Erou al Muncii Socialiste, de la S.M.T. Sînnicolau Mare. O brigadă cu o componență multinațională: tractoriștii Vasile Sebeșan, romîn, Ion Velciov, bulgar, Andrei Toth, maghiar, Ion Schmidt, german, Brando Medin, sîrb și ceilalți membri din brigada lui Vasile Voichița sînt nu numai tovarăși de muncă, ci și prieteni buni, inimoși și săritori la nevoie.

Vasile Voichița, asemenea unui căpitan de vas, conduce prin comenzi scurte, precise, herghelia mecanizată, prin cele aproape 1.000 de hectare cu grîu ale colectiviștilor din Sînnicolau Mare... „Viteză mai mare... redu masa de legat... Mai jos cuțitul; așa... Ce-i Martine?

— Sare lanțul de la transmisia secerătorii, răspunde Martin Schmidt, necăjit.

— Sare?! Ia să vedem... Păi sigur că sare; o roată dințată nu-i în același plan cu restul. Hai s-o îndreptăm... Curînd și secerătoarea-legătoare a lui Schmidt își ia locul în coloana tractoarelor. Vasile Voichița — pe lîngă faima de bun organizator pe care o are, este unul dintre cei mai buni mecanici agricoli din regiunea Timișoara. Dintr-o simplă ascultare a duduitului motorului vreunui tractor defect, pune cu precizie „diagnosticul" deranjamentului...

— Cît ați evaluat azi? îl întreb pe brigadierul colectiviștilor, Iosif Roca, care cerceta un snop.

— În tarlaua asta cred că-i mai bine de 2.000 kg la hectar. În altele, vom strînge chiar 3.000 kg. la hectar. Au lucrat bine, cu tragere de inimă, ortacii lui Vasile, arată brigadierul cu capul înspre Voichița, care se depărta. Iată, are o clipă de răgaz și iar se duce la plug; îi, cum să spun, pasiunea lui pluguș ăla. L-ați văzut? Veniți să-l admirați.

Ce să admir? m am gîndit nedumerit, în timp ce ne îndreptam spre bivuacul brigăzii. Aci era, într-adevăr, un plug cu cinci brăzdare, căruia Voichița și apucase să-i scoată cîteva șuruburi. Dar nu mi se părea nimic deosebit la el; un plug ca toate plugurile de tractor. Și totuși, de la brigadierul colectivei am aflat noutatea, căci Voichița, modest cum e, n-a ținut să mi-o împărtășească. Plugul acesta era un fel de inovație. Original a fost cu trei brăzdare. Lui Voichița însă nu i-a plăcut cum lucra: tăia brazde mari și lăsa niște bolovani de nici o grapă nu-i putea sfărîma ca lumea. Voichița l-a transformat: a conceput un fel de bară prelungitoare, pe care a prins cinci brăzdare înguste. În urma acestei modificări, pămîntul arat rămîne ca și mărunțit cu grapa. În plus și lățimea de lucru a fost mărită cu 15 cm., dînd agregatului un randament sporit. Acum Voichița pregătește astfel de

Ing. Virgil LAZAR

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Zile de vacanță

PE VALEA PRAHOVEI

Ozonată și pitorească, Valea Prahovei este un enorm plămîn al naturii, prins în coapsele solide ale Bucegilor. Sub șprincenele brazilor, șclipirea de asfalt a șoselei șerpuitoare te poartă — asemeni unui imens ascensor — printre povîrnișurile ametitoare și derutante, pînă sus spre creștet, unde te privește insensibil și masiv vîrful „Omul" cu ai săi peste 2500 de metri. (Deci este „Omul" cu cea mai mare statură din lume). Și totuși, cu toată statura sa impozantă, vîrful „Omul" încăpuse într-un... buzunar regal, deoarece documentele vremii spun că a fost cumpărat în anul 1892 de Carol I de Hohenzollern de la Mamuk bey, la prețul de 850.000 lei. Și nu numai vîrful „Omul". Aceleași documente arată că și Piatra Arsă și munții Rîșnova, Sorica cu luncile Azugei, Jepii Mari și Jepii Mici, făceau parte din zestrea plosniței regale.

Dar anii înoitori ai țării au scos de pe fruntea acelor munți superbi pecetea exploatării nesățioasei dinastii. Munții au rămas ai noștri la fel de neclintiți și de albaștri, iar Hohenzollernii au mucegăit în lada de gunoi a istoriei. Aceste locuri neasemuit de frumoase au intrat pentru totdeauna în marea zestre a poporului nostru.

Să pornim deci la drum, în aceste zile caniculare de iulie, în cîteva locuri de popas, unde își petrec binemeritata odihnă, oamenii muncii.

★

A devenit poate convențională pentru noi noțiunea de „orașele ale copiilor" clădite pe schele de carton, cu edificii de „turtă dulce", în piețele orașelor. Stațiunea Breaza este însă un veritabil orășel al copiilor, în care decorul improvizat de edilii orașelor este înlocuit cu pastelul fascinant al

D. TABACU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

PETROL și SÎNGE...

Evenimentele din Orientul Mijlociu

„Vizitați Beirutul scăldat de soarele strălucitor al Orientului; vizitați Baalbekul, unde puteți vedea ruinele unuia din cele mai vechi temple ale civilizației antice; vizitați orașele biblice Sidonul și Tyrul! Vizitați Libanul, perla Mediteranei răsăritene"!..

...Cam așa glăsuiesc numeroasele prospecte editate de întreprinderile turistice din Liban, pentru a atrage cît mai mulți turiști pe „Riviera Orientului", cu palmierii și pitorescul peisajelor sale. Cei ce le-au întocmit nu s-au gîndit însă că printre vizitatorii plajelor libaneze din sezonul 1958 se vor afla și cei (deocamdată) 5.000 de militari americani, înarmați pînă în dinți, care în loc de yacht și limuzină, să descindă din crucișătoare și torpiloare.

Dedesubturile atacului pirateresc

Atacul pirateresc al S.U.A. împotriva Libanului a fost pregătit de multă vreme. De el se știa nu numai în cancelariile Washingtonului, ci și în cele ale Londrei și ale altor capitale occidentale. Din momentul în care forțele populare libaneze au început să lovească în clica de slugoi occidentali de la conducerea țării lor, imperialiștii au pornit să se agite și să se pregătească. Odată cu aceste pregătiri au început căutările febrile ale unui pretext pentru intervenție. A fost inventat amestecul R.A.U. în conflictul din Liban. Dar observatorii și chiar secretarul general al O.N.U. au arătat în rapoartele lor oficiale că e vorba de o acuzație fără temei, luîndu-le astfel imperialiștilor posibilitatea de a folosi O.N.U. drept paravan al intervenției lor. Au încercat apoi să facă uz de pactul de la Bagdad, dar au rămas în aer de îndată ce pactul a rămas fără de Bagdad, deoarece în Irak a fost răsturnată monarhia și odată cu ea tot fundamentul pe care occidentul își clădise planurile și speranțele de a stăpîni și exploata mai departe Orientul Arab, cu uriașele sale bogății.

★

E adevărat că Libanul surse de petrol propriu nu are și nici alte bogății însemnate. Prin el trec însă două

A. STANCIU

● *(Continuare în pag. 3-a)*

Trupele răsculaților libanezi într-un moment de luptă..

..și într-altul de pauză.

Dreapta sus: *Un ultim retuș secerătorii-legători înainte de a porni la lucru;* dreapta jos: *Grîul e copt! Se poate începe secerișul...* stînga: *În grădina locuinței sale, cu întreaga familie.*

Citiți în pagina 7-a:

REGULAMENTUL NOULUI NOSTRU CONCURS CU PREMII

în curînd în

magazin

Un nou roman ilustrat

DRUMURI PE MUREȘ.

(Urmare din pag. 1-a)

cu cele ale Tîrnavelor, nu sînt numai ale țăpinarilor, gateriștilor, ale celor de la corhănit. Sînt și ale constructorilor. De cinci, șase ani de zile, construcțiile se înmulțesc: la Remetea — combinatul de produse lactate; la Gălăuțaș, combinatul pentru industrializarea fagului, proiectat pentru o producție anuală de 30.000 metri cubi

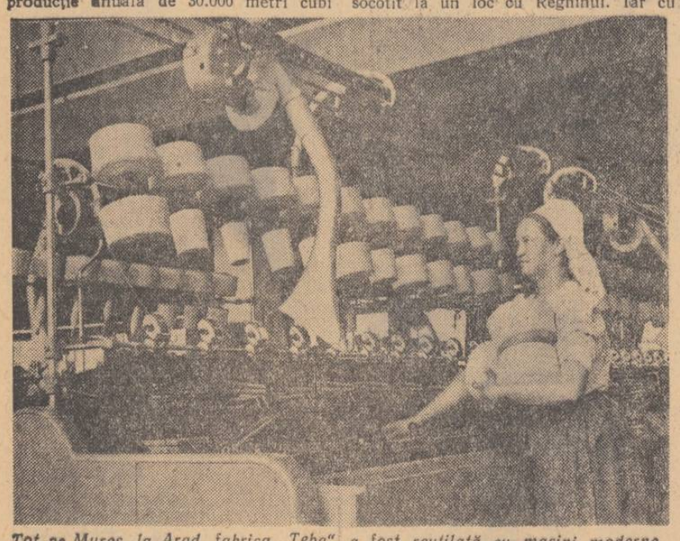

Tot pe Mureș, la Arad, fabrica „Teba" a fost reutilată cu mașini moderne.

de plăci aglomerate și plăci celulare și care va grupa aproape 2.000 de muncitori; mai jos, uzinele de fier Vlahița, care au fost altădată niște biete ateliere de turnat fontă.

Și un alt punct nou, tot în această țară a Mureșului. Sîngiorgiu de Pădure. În mijlocul peisajului, răsare un edificiu uriaș: termocentrala „Steaua roșie". E într-adevăr, o stea roșie care își trimite razele de lumină și căldură, prin păienjenișul de fire, către aproape toate punctele țării: Reșița, Tîrnăveni, București... Capacitatea termocentralei poate deservi 30 de orașe de mărimea Tîrgului Mureș, socotit la un loc cu Reghinul. Iar cu economiile pe care le-au făcut cei de aici într-o lună, se poate lumina și încălzi același Tîrg al Mureșului, timp de o săptămînă...

Iar Mureșul curge către Tîrgu Mureș și mai departe, spre Alba, urmîndu-și aceeași neliniștită cale de-a latul podișului transilvănean.

Construcții...

La Tîrgu Mureș, de îndată ce cotești pe strada ce duce spre centru, îți izbește imaginația o clădire interesantă ca stil și impunătoare ca proporții, în fața căreia e un havuz cu bazin.

O placă: Trustul regional de construcții locale. Are o activitate pe care aș numi-o febrilă, trustul acesta. Și edificatoare, în același timp, pentru realitatea de pe malurile Mureșului. Aproape toate construcțiile din regiune sînt opera sa, fie că e vorba de construcții civile sau industriale: școala medie „Bolyai", clinicile de ginecologie și de pediatrie, tribuna sportivă, fabrica de oxigen, clubul și blocurile noi de la Sîngiorgiu de Pădure, construcțiile din Odorhei — parcă pot să le notez pe toate?...

Ultima viteză de lucru: în 11 zile, un apartament, dat în folosință. Ultima cifră: 2.700 m.p. de suprafață locuibilă, construită numai în Tîrgu Mureș în ultimul an. Ultimul proiect: nenumărate. Nu există „ultimul"...

...Iar rîul curge mai lent, către Ocna Mureș și Uzinele sodice, spre Alba.

Altă farină...

Alba — orașul unde se întîlnesc trei drumuri: al Mureșului, al țării Crișurilor și cel venit din sud, prin pasul Cîineni. Drumul Mureșului intră prin defileele dintre Munții Apuseni și Poiana Rusca străbătînd cadrilaterul aurifer, lăsînd în dreapta sa Zlatna.

Alba — cu cetatea Karlsburg, în ale cărei celule au stat închiși Horia, Cloșca și Crișan.

Oraș al industriei alimentare și al morilor care macină făina lanurilor de grîu întinse pe zeci de kilometri de-a lungul Mureșului.

Una din acestea — „Nicolae Bălcescu"... S-a numit, pînă acum 10 ani, moara „Adolf și Filip Glück". Lucra 5 sau 6 luni de zile pe an cu muncitori veșnic în pericol, orbiți de praful alb, mișcîndu-se între valțuri. Măcinau grîu șase luni — în sezonul rentabil fraților Glück — și aveau pîine tot atîta timp. Apoi trebuiau să plece aiurea, după alt lucru. Dacă găseau...

Unii plecau de tot, ca Toma Ferencz care din 1923 și pînă în 1945 a lucrat pe aiurea, pentru aceeași bucată de pîine nu totdeauna suficient de mare. După 22 de ani, s-a întors. Cu 22 de ani mai bătrîn. Cu energii de om tînăr. Moara nu mai macină pentru frații Glück.

Azi e Ferencz directorul morii. Și știe să facă treabă bună, fiindcă îi cunosc toți vălțarii, sitarii și ciurarii vechi ai morii, cu care a dus împreună greul atît amar de ani, înainte.

În 1958, moara și-a ridicat capacitatea de la 5 vagoane la 10 și a mecanizat transportul și descărcarea grîului.

În 1956 dădea statului acumulări peste plan de un milion. În 1957, făcea economii de 700 mii lei. Ce va fi în anul următor?

Iar ciurarii și vălțarii au club și case, cîștigă bine și îi spun directorului: „No, Toma-baci, acuma-i de noi".

O sală a fabricii de praf de lapte din Remetea.

În Alba am auzit și cîntecul din care transcriu trei versuri, îl cîntă o fetișcană gătită: **Foaie verde, foișoară / Trecu iarnă, trecu vară / Altă farină la moară...**"

Fata era din sus, dinspre munții părăsiți de Mureș pentru cîmpia ce se înclină spre Tisa. Dar cuvintele codanei aveau sens pentru tot drumul lui, de la cumpăna apelor și pînă la ultimul său clipocit.

Fibrin PETREȘCU

Jocuri, distracții, veselie — așa se petrece în concediu

Admirînd peisajul...

ZILE de VACANȚĂ

(Urmare din pagina 1-a)

munților. Taberele de copii, cravatele roșii de pionier, presărate pretutindeni, creează o ambianță exuberantă și juvenilă, iar ciripitul păsărelelor se întîlnește pe același portativ cu larma zburdalnică a micilor locatari ai orașului. Dar Breaza nu e unică din acest punct de vedere. Iată, abia am ajuns la Sinaia (întîmpinați de ospitalitatea locală autografiată, pe portaluri cu pancarte pe care scrie „Bine ați venit") și în cale ne iese o altă tabără de pionieri. Facem aici cunoștință cu Valeriu Răvani (fiu de muncitor petrolist), cu Ion Marcu, (fiu de colectivist) și cu atîtea alte tinere vlăstare ale oamenilor muncii. Nu e ușor să ghicim după „mustățile" lactate, că veselii pionieri abia și-au băut cafeaua cu lapte și acum se pregătesc să amenajeze pentru seara focul de tabără.

Au un program foarte variat: gimnastică, jocuri, excursii, vizionări de spectacole și multe altele. Păcat că n-am putut răspunde amabilei invitații a micilor noștri prieteni de a rămîne la „spectacolul de diseară", dar drumul e lung și mai avem încă multe de văzut pentru cititorii „Magazinului". În parcul din centrul orașului îl întîlnim pe maestrul Tudor Arghezi S-a așezat pe o bancă și privește florile din jur. Fără voie, îmi amintesc prima strofă din „Epigraf":

Stihuri, zburați acum din mîna mea
Și schiopătați în aerul cu floare.
Ca păsările mici de catifea
Ce-ncep în mai să-nvețe și să zboare.

O fotografie ar fi potrivită. Colegul meu, fotoreporterul, își pregătește aparatul. Convenționalul „zîmbiți vă rog!" și... fotografia e gata. Apoi mulțumirile de rigoare. Dar maestrul Arghezi răspunde amabil.

— Eu trebuie să-ți mulțumesc matale că m-ai fotografiat. Truda este deci a dumitale și nu a mea.

Ne luăm rămas bun și plecăm mai departe. La „Postăvarul" (nu vîrful, ci casa de odihnă) au sosit turiști străini: albanezi, bulgari. Sinaia are acum o populație diversă. Trecem pe lîngă clădirea fostului cazinou, local de huzur al bogătașilor pe vremuri. În locul trepidației ruletei, auzim o vioară:

Ce se întîmplă?

— Mai nimic — ne răspunde cineva. Strungarul Mihai Enăceanu de la „Mao Tze Dun" exersează în sala de muzică. Asta-i pasiunea lui!

★

Am trecut de Poiana Țapului. În depărtare se zărește Azuga. Trecem acum pe lîngă fabrica de postav și pe lîngă fabrica de bere. Deși identificată precis geografic, fabrica de bere „Azuga" se pare (cel puțin în imaginația conducătorilor trustului local de alimentație publică) că este situată pe alt... meridian. De ce anume? Pe Valea Prahovei, în majoritatea restaurantelor se servește... bere „București". Ce să-i faci anomalii sezoniere! Coborîm puțin la vale, urcăm iar și ajungem la PRE.. DEAL.

Postăvarul ne întîmpină cu moțul de nori răsfirat pe frunte. Cine erau înainte vizitatorii Predealului? Cei ce huzureau de pe spinarea poporului muncitor. Acum vizitatorii s-au schimbat. Iată cîteva succinte fișe biografice ale celor care au venit să-și petreacă concediul: Ioan Darăli — maistru miner de la Baia Mare, Gheorghe Saghu — strungar la uzinele „Mao Tze Dun", Pascale Agurița — muncitor la „Steaua roșie" din Fieni, Elena Mărdreanu — țesătoare la uzinele „30 Decembrie" din Arad. Unde i-am cunoscut? I-am întîlnit la casa de odihnă „7 Noiembrie", la clubul C.C.S. asistînd la spectacole, la bibliotecă, în sala de șah, pretutindeni.

Iar la plecare Postăvarul ne-a șoptit discret la ureche un mesaj pentru dumneavoastră:

— Valea Prahovei vă așteaptă!

D. TABACU
Fotografii: Nicu VASILE

Un instantaneu cu maestrul Tudor Arghezi.

Gimnastică de dimineață în aerul proaspăt al munților.

E bine să pleci în concediu, luîn du-ți și chitara. Mai ales că amatori de muzică se găsesc oriunde...

Șoseaua de pe Valea Prahovei cu animația-i caracteristică în aceste zile

Cînd nu ți-ai adus cărți de acasă, bibliotecile cluburilor îți stau la dispoziție.

Cronica gastronomului

Folclor culinar

Bucătăria noastră populară nu se reduce la mămăliga, borșul de chitic pe care atît de pitoresc îl descrie Calistrat Hogaș, nici la bureții copți în spuză călugărește sau la halcana de carne tăvălită-n schinduf și pîrjolită pe jăratec. Știu bine că nici ciorba pescărească din Deltă, căreia marele nostru povestitor, academicianul Mihail Sadoveanu, îi zice, cu un intraductibil ton, triplă esență de pește, nici sarmalele și alte bunătăți, nu-s de lepădat. Dar există în poporul romîn cîteva străvechi procedee culinare, născocite parcă anume pentru a uimi pînă și pe cel mai sceptic locuitor al acestei planete, stîrnind admirația și zavistia bucătarilor cu diplomă. Despre unul din acestea va să pomenesc astăzi.

MIELUL GĂTIT HAIDUCEȘTE

Aș dori ca cititorul să nu-și arunce ochii pe rîndurile acestea, decît după ce se va fi săturat bine, la prînzul alcătuit după oportunele indicații hebdomadare ale confratelui Sanda Marin (pag. 6). Dacă își așteaptă cafeaua, afle că a mea e pe masă, dar că e prea fierbinte. Aștept și eu, așa că ne vom bea cafelele de la distanță, dar simultan. Înaintea mesei n-aș fi cutezat să-i vorbesc de-o mîncare la a cărei evocare să-i lase gura apă, fără s-o poată și el gusta. (Sînt în aceeași situație). Căci asta nu e treabă de oraș. Sub streșini de pădure, prin cringuri, prin poeni și prin podgorii e locul ei. În scrisoarea despre Anton Pan ne vorbește de ea Ion Ghica, amintind descrierea acelui ce-a scris „Povestea vorbei" și „Proschinitarul". Asupra locului, veleatului și izvoditorului ei, se știe cam tot atît cît despre „Miorița" și „Meșterul Manole" adică, te miri ca și mai nimic. Dar, ce să mai lungim vorba? Iată cum găteau haiducii mielul: Cinătuiau un miel de cîteva ocale și-l închideau într-un cuptor improvizat, sub cerul liber, lăsîndu-l să se coacă înăbușit, cu blană cu tot, la foc de cetină de brad la munte (cînd nu aveau alt lemn), de rîpă în pod. gorie (cel mai bun jăratec). În prealabil însă, desprindeau blana de carne și cu ajutorul unei țevi de soc sau trestie, suflau aer pe la picior în spațiul dintre ele, pînă se umfla bine și legau locul, ca să nu iasă aerul. În timp ce se cocea friptura, curentul provocat de diferența de temperatură, circulînd printr-un ingenios sistem de șanțuri comunicante, răcoreau beșicile cu vin pe care participanții aveau grijă să le așeze din vreme. O puternică detunătură, provocată de explozia aerului dintre blana și carnea mielului, vestea convivilor că friptura e gata.

Doresc excursioniștilor să aibă prilejul să se înfrupte din aceste bunătăți, rugîndu-i să-mi comunice și mie cum le-a plăcut.

PASTOREL

A APĂRUT
REVISTA ILUSTRATĂ
DE SPORT

STADION

Nr. 13
cu interesante foto-reportaje
de pe toate terenurile
de sport

Din sumar:

- Fapte mari pe terenuri mici
- Papucii zburători
- Prea puțini cicliști pe velodrom
- Discuții la sfîrșit de campionat
- 1000 de finaliști — „11 victime"
- Campionate... Competiții.
- Umor, cuvinte încrucișate, magazin.

Voichița și brigada lui

(Urmare din pagina 1-a)

pluguri pentru toate tractoarele brigăzii care vor efectua ogoare de vară.

— Fabrica, spune el, nu ne poate trimite pluguri diferențiate în funcție de toate tipurile de sol pe care le avem. Noi însă, le putem modifica și adapta în așa fel încît fiecare lucrare să corespundă unei calități superioare, iar mașinile să aibă o productivitate practică cît mai ridicată.

Acasă la Voichița

Nu știu de ce, dar îmi imaginam că acasă la Vasile Voichița am să mă împiedic de tot felul de mecanisme, șuruburi, aparate ca la orice mecanic. Aici însă, în afară de cărțile de specialitate, nimic nu mi-a întărit părerea preconcepută. În schimb am cunoscut-o pe Erica și Maria, cele două fetițe abia răsărite ale lui Voichița, culegînd alături de mama lor, Eva, caise sau mai bine zis, mama culegea, căci fetițele cu cîrlionți mari se înfruptau cu poftă din fructele fragede. Acasă am descoperit însă nu numai dragostea lui față de familie, ci și a doua mare pasiune: grădina.

— Va să zică nu sînteți numai un bun mecanic, ci și un agronom priceput, nu?

— Îmi place să mă ocup în orele libere cu pomicultura și viticultura, mărturisi el. Munca cu planta vie e foarte interesantă... Vedeți gutuii aceștia? De 10 ani n-au fructificat. I-am întinerit printr-o tăiere specială, le-am dat îngrășăminte și acum, priviți-i, îs plini de fructe!

Grădina lui Vasile Voichița cuprinde un mare număr de specii: caiși, pruni, meri, cireși, peri, gutui și chiar aluni — convețuiesc aci ca într-o adevărată stațiune experimentală. Ba, în primăvară, Voichița a plantat și o vie mică, ce-i va asigura struguri pentru nevoile casei.

În locuință, la loc de cinste, am zărit drapelul de tractorist fruntaș pe regiune, care i-a fost înmînat în anul 1951.

— Cînd ați învățat meseria de tractorist? I-am întrebat curios.

— Minuirea tractorului o știam încă de la vîrsta de 14 ani. Am fost printre primii oameni din raionul nostru care s-au urcat pe tractor. Pe atunci eram slugă la diferiți chiaburi și unul dintre ei s-a gîndit că poate trage foloase mai mari de pe urma mea dacă mă face tractorist: mă plătea ca pe orice argat, dar munceam pe tractor zi și noapte. Mecanica însă, am învățat-o abia aci, la S.M.T. Sînnicolau Mare.

Griji

Cu Vasile Voichița greu poți să stai de vorbă timp mai îndelungat. Mereu e chemat în stînga și dreapta, nu numai în legătură cu muncile cîmpului, dar și cu o seamă de sarcini obștești. Vin la el alegătorii care i-au dat votul pentru sfatul popular regional, vin cetățenii care i-au încredințat mandatul de deputat în Marea Adunare Națională, vin reprezentanți ai organelor locale să se sfătuiască cu comunistul Vasile Voichița în diferite probleme. Și griji sînt multe în anii noștri de adînci prefaceri. Cartofii, pe unele suprafețe din raion, au fost invadați de gîndacul de Colorado. Voichița, la cererea oamenilor, a insistat pentru combaterea lui cu avionul, care n-a întîrziat să vină. Alegătorii din Beva Veche i-au cerut sprijin pentru procurarea unui aparat de cinematograf și aparatul a luat drumul spre căminul cultural din comuna respectivă. Cetățenii din Sînnicolau Mare i-au spus și lui păsul lor de ani, acela de a avea mașini pentru transportul în comun din oraș la gară; acum, trei autobuze noi fac regulat curse pe această rută. Se asfaltează străzi, se repară drumuri, se ridică noi edificii culturale. Toate datorită hărniciei oamenilor, a preocupării organelor locale de partid și de stat, a sprijinului și interesului dovedit de deputații aleși, printre care se enumeră și Vasile Voichița.

★

E seară. Mașina iese din Sînnicolau Mare pe șoseaua ce duce în spre Timișoara. După drum o coloană de paisprezece faruri de biciclete ne trezește curiozitatea. Oprim.

— Concurs nocturn de ciclism?!

— Nuuu! Brigada lui Voichița grăbește la stațiune; e ședință mare acolo. Mîine se începe treierișul.

Ing. Virgil LAZAR

Prinz pe cîmp

Mașinile brigăzii străbat lanurile

— Permiteți să scot haina?
— Vai! Cum o să stați dezbrăcat în fața mea?...

Desen de G. BADEA

POȘTA Redacției

DUMITRU DIHULESCU — Constanța: Scrisoarea în versuri ne-a amuzat. Producția literară nu-i însă prea izbutită. Sînt versuri schioape, cu rime rele și nepermise de regulile versificației. O calitate remarcabilă totuși au: umorul și actualitatea temelor. Mai stăruiți, lucrați mult, citiți și... mai trimiteți.

GIGIU — București: Vă apreciem mult stăruința și inventivitatea. La ultimile versuri trimise ne surprinde neglijența, alcătuirea lor pripită, întîmplătoare.

A. CARMEN — Lupșa — Strehaia: Dvs. ați comis — cum vă exprimați — epigrama și ca deobicei ne-ați trimis-o. Ne pare rău că trebuie să vă răspundem: nu merge. Satira e bine aleasă, dar amestecul marilor personalități literare cu mititeii e oarecum șocant, la modul neplăcut.

IOAN HENȚU — Deva: Vă mulțumim pentru cuvintele bune spuse despre „Magazin". De asemenea și pentru fotografia trimisă. Ea nu poate fi, din păcate, publicată, din cauză că e prea mică și detaliile peisajului n-ar mai apare la tipar. Pentru preocupările dvs. de cititor zelos al ziarelor și revistelor noastre, n-avem decît a vă felicita.

STELUȚA — Cluj: Dacă rîndul trecut ne-am îngăduit să glumim, am făcut-o încredințați că avem de-a face cu un accident... poetic. Constatăm, cu consternare, că ne-am înșelat: dvs. tentați zdravăn și cu o productivitate care ne cam depășește. V-am sfătuit, în concluzie, să încercați să frecventați un cenaclu literar, iar producțiile să le îndreptați spre reviste literare (de pildă „Tribuna", „Steaua").

CELU DUȚĂ — Craiova: Bună, foarte bună ideia portretului pe care ni l-ați trimis; din păcate realizarea lui literară e în mare suferință. E nevoie să mai lucrați, să-l rescriți am spune, pentru a-l transforma într-un portret literar. N-ar fi rău dacă, în acest scop, ați cere ajutorul unui cenaclu literar.

ALEXANDRU FILIMON — Cîmpina Bahnea: Vă mulțumim pentru atenția cu care citiți revista. Greșala ne-a mai fost semnalată; era o greșeală de tipar, nu din vina autoarei articolului.

GH. DORIN — București: Răspunsul nostru repetă, pe cît ne amintim, anterioarele observații. Priviți prezentul, viața noastră nouă, ciocotitoare, alegeți din această viață temele poeziei dvs. Așa veți putea curma manifestările de pesimism.

MARIN IANCU NICOLAE — București: Am primit reportajul și ne interesează. După posibilități, îl vom publica într-unul din numerele viitoare ale revistei.

Ing. ȘOVAIBA — București: Tematica pe care ne-o oferiți există de mult realizată, sub felurite forme, în redacția noastră. Vă mulțumim pentru bunele intenții.

G. NECHITA — Fălticeni: Din multele epigrame primite, am ales cîteva:

Celuj care-și pune copiii să mintă:

— „Unde-i tata să semneze Chiar pe dată convocarea?"
— „Nu-i acasă, dar i-o duc Să-și semneze... dezonorarea".

Unora care așteptă să treacă zilele ca să-și ia chenzina:

Trece ziua, vine noaptea,
Vine iar cu drag lumina.
Las' să treacă, bine-i pare
Ca să vină iar... chenzina.

CONSTANTIN IONESCU — București: Am citit și scrisoarea — plină de îndoieli — și poezia. Se pare că ați înțeles oarecum ceea ce v-am răspuns la anterioara scrisoare; dar nu îndeajuns. Versurile trimise au încă un ix declamator, conținutul lor e încă insuficient de orientat spre viața noastră nouă, sînt versuri care ar fi putut fi scrise și acum 50 de ani. Să nu uitați că trăim în 1959, an al construcției socialiste în patria noastră. Căutați teme pentru poeziile dvs. în realitățile și în avîntul uriaș al acestei epoci.

EMON MINESCU — Iași: Epigramele sînt neizbutite. Cumplit de declamatorie și net cu iz de reclamă e poezia cu adresă. Nu trebuie să faceți poezii și dacă le faceți nu trebuie să le trimiteți la „Magazin", pentru a comunica cu iubita. E o cale, să zicem, prea ocolită; puteți să-i scrieți de-a dreptul. Poșta va duce cu bine scrisoarea, vă asigurăm.

CARMEN — București: Credem că în acest număr aveți posibilitatea să citiți pe larg răspunsul nostru. Ce ne-ați cerut să publicăm, apare în revista noastră.

MONDEA IOAN — Tîrnăveni: Mărturisim că n-am înțeles nimic din scrisoarea dvs. Dacă vreți, mai reveniți: dar explicit.

MIȘU CRĂSNEANU — Galați: Nu erau necesare lungile formule prin care ne cereți scuze pentru scrisoarea trimisă. Citind și răspunzînd, noi îndeplinim o obligație elementară. Deci nici răspunsul de față nu-l socotiți altceva decît o datorie. Păcat că nu poate fi pentru dvs. îmbucurător: versurile sînt nepublicabile. V-am sfătui să abandonați temele sentimentale răsuflate și să abordați temele vieții noi, a patriei noastre.

LUCREȚIA PLAVALESCU — București: Nu vă impacientați: rubrica la care vă referiți va apare. Scrisoarea a fost primită. Epigrama nu o putem publica, căci ar părea un fel de reclamă a acestei rubrici.

RAȚIU SUCIU IOAN — Cluj: Mulțumim pentru completare. Ne bucură atenția cu care citiți revista.

V. P. — București: Nu trebuie confundate noutățile tehnice sau informațiile privind unele ciudățenii din natură, cu micile ecrouri care țin uneori de excrocherie.

Prin Silezia Inferioară

Corespondență specială din Varșovia pentru "MAGAZIN"

Ne aflăm în Silezia Inferioară, pe malul sting al Oderului. In fața noastră, răsărită din cîmpia netedă ca o uriașă cocoașă improvizată, se înalță muntele Szlenza, dominînd padina în care șerpuiesc apele albastre ale Oderului. Cenușiu, aspru, solitar, muntele plin de taine și surprize arheologice este populat cu astfel de statui primitive, îngropate sub ruinele unor temple, forturi și cetăți.

Coincidența este izbitoare. Aceleași figuri de granit, de dimensiuni și configurații identice, au fost descoperite în sudul Rusiei, îndeosebi în peninsula Crimeia. De la muntele Szlenza pînă în Crimeia sînt aproape 2.000 de km. Cum au ajuns aceste sculpturi primitive aici? Iluzia este exclusă. In realitate, atît „babele" de piatră din Crimeia, cît și statuile grosolan cioplite de pe Szlenza au un singur răspuns științific, plauzibil: Szlenza a fost o vatră a culturii slavone pe Oder.

Încă o revelație asupra căreia lingviștii au controversă: Szlenza — Silezia. De la muntele acesta, străvechi locaș slavon, se trage numele Sileziei. La Wroclaw, un grup de arheologi au descoperit urmele fostei cetăți poloneze dinaintea invaziei tătarilor, o catedrală a Franciscanilor, construită în 1230 și un val fortificat de pămînt, ridicat prin secolul IX. Toate acestea sînt contraargumente date revizioniștilor germani apuseni, care în debitarea pretențiilor față de pămîntul de la răsărit de Oder folosesc aceleași argumente ale falsificatorilor fasciști ai istoriei.

Argumentul suprem, mai puternic decît toate sculpturile slavone milenare de pe Szlenza, decît ruinile îngropate sub clădirile Wroclawului și de cît toate afirmațiile istoricilor, rămîn cimitirele sileziene, cu inscripțiile pe crucile de piatră de la mormintele polonezilor. Acestea sînt rădăcini înfipte adînc în pămîntul Sileziei Inferioare.

Impărțită între Imperiul Austro-Ungar și cel dintîi Reich german, Silezia poloneză a fost supusă de-a lungul secolelor unei prodigioase „curățiri" de tot ce era polonez. Și totuși, ceea ce a trebuit să rămînă a rămas. Pămîntul săpat de apele trecătoare, cu rădăcinile din el, care avea să dea din nou lăstari, ucat de sîngele frației de arme sovieto-polone, pămîntul acesta a înflorit din nou.

Primul drum: Boleslawiec

Pornind de sub muntele Szlenza — muntele sfînt al slavilor sileziені — lăsînd în urmă Wroclaw-ul, oraș în plină reconstrucție, așezat pe Oder, cu zeci de catedrale (multe din ele încă în ruine), cu trei mari uzine; una de vagoane, alta de motoare electrice și alta de vopsele, cu o operă și un studio de filme, și cu trei cartiere tocate de canonada ultimelor zile de război (trupele hitleriste din Wroclaw au capitulat în urma celor din Berlin) ni se deschid în față drumurile Sileziei Inferioare.

Alegem trei din ele: autostrada Kattowice-Berlin (construită în timpul ultimului război mondial prin munca forțată a deținuților politici și prizonierilor de război; — și aici trebuie pus semnul egal, după care scrim 400.000 morți), două panglici de șosea mată, de culoarea osului (cîte oseminte s-au amestecat în betonul ei!), pe care „Warszawa" noastră aleargă cu 120 km. pe oră spre Boleslawiec — „Băile de aramă" ale Poloniei. Al doilea drum — orașul minier Walbrzych; iar al treilea Bielawa, marile țesătorii de bumbac și Szklarska Poremba, muntele de cristal. Autostrada nu are nici o intersecție. Drumurile care trebuie s-o traverseze, trec peste poduri, iar intrările în șosea dinspre stînga ori dreapta se fac tot cu ajutorul podurilor. Șoseaua albă, nostalgică, pare că e fără de sfîrșit.

Satele de aici păstrează încă urmele războiului. Multe case rămase o vreme fără locatari (pînă la repopularea regiunii) își înalță igrasia pînă la acoperiș. In schimb orașele sînt frumoase, cu o arhitectură și o urbanistică originală, așezate destul de aproape unul de altul, orașe vioaie, lipsite de nostalgia dezolantă a provincialismului.

Mina de cupru „Konrad" se află în apropiere de Boleslawiec, un orășel muncitoresc nou, reconstruit în preajma unei fabrici de îmobilare a minereului. Inceputul a fost făcut tot de nemți și tot prin munca forțată a prizonierilor și deținuților politici. Invazia apei, care a inundat mina, i-a făcut să părăsească locul și să renunțe la zăcămînt. Și, încăodată, munca eliberată s-a dovedit mai creatoare. Reluată de polonezi, mina a fost salvată, mărită, adîncită. Fabrica de îmobilare a minereului și orășelul muncitoresc au fost construite în anii puterii populare. Sute de milioane de tone de minereu de cupru zac sub scoarța pămîntului din preajma Boleslawiec-ului. Minerii de aici scot anual un milion de tone, iar în 1960, după săpareа unor puțuri noi, vor da două milioane de tone minereu anual.

Vizita noastră la combinatul lor este un bun prilej pentru a-și manifesta sentimentele de prietenie față de poporul romîn. Ne conduc peste tot, sublinînd că pentru prietenii nu au taine; ne supun unui adevărat bombardament de întrebări, și, gravi, serioși, ne încredințează salutul lor pentru minerii noștri de la Baia de Aramă. Le promitem că vom transmite salutul.

Walbrzych — 30 la sută Franța

Walbrzych este un oraș de 120.000 locuitori, în majoritatea lor polonezi repatriați din 10 țări. Aproape 30% din numărul total al locuitorilor din Walbrzych sînt repatriați din Franța, oameni reveniți în patria lor reîntregită în urma înfrîngerii fascismului german, polonezi care supuși prigoanei fasciste au peregrinat în lume, cutreerînd Europa și America. S-au întors. Sînt oameni care au lucrat în minele din Franța și Belgia, în Anglia sau în America. Au găsit aici casă și muncă. Minerii, oameni care și-au petrecut o bună parte din viață în subteranul diferitelor țări, sînt „umbiați în lume", încercați de nevoi, oameni care au cunoscut „raiul apusean" și pentru care reîntoarcerea în patrie a fost egală cu reîntoarcerea la viață. Sînt atît de ospitalieri încît nu se mulțumesc să ne arate numai mina lor, ci cu un întreg alai ne conduc la fabrica de porțelanuri „Krystof", care exportă servicii de masă și în țara noastră, apoi, la o interesantă creșcătorie de vulpi argintii de la marginea orașului, unde cresc și se prăsesc în stare de captivitate aproximativ 2.000 de vulpi iar la urmă, ne duc la sera orașului, „Africa Walbrzych-ului" unde admirăm o floră luxuriantă, crescută sub 5 hectare de sticlă.

Ne despărțim cu părere de rău de Walbrzych, orașul oamenilor care jumătate din viață trăiesc sub pămînt, dar care ne dovedesc că poartă în suflet multă frumusețe și multă poezie.

Bielawa — Muntele cristalurilor

Trecutul: același, comun întregii Silezii Inferioare. Sub fasciști, lagăr de concentrare și filiala uzinelor de armament „Krupp". Orașul și atelierele în care dramaturgul clasic german Hauptmann și-a scris zguduitoarea dramă „Țesătorii" — adică a răscoalei țesătorilor din 1848 — au devenit sub fasciști fabrică a morții. După război, istoricele țesătorii și-au reluat vechiul profil. Zeci mii de tinere fete lucrează în aceste fabrici ale primăverii. In cele 2.000.000 metri de țesături scoase lunar au înflorit toate primăverile lumii. Și-au dat întîlnire aici florile de pe tot pămîntul, culorile cele mai rare și cele mai frumoase. Bumbacul importat din U.R.S.S. cules de fetele din Turkmenia și Uzbekistan îl țes fetele poloneze.

La Bielawa există două mari țesătorii și o vopsitorie chimică. La țesătoria „Cea de a doua armată poloneză", e director romînul Mitru Eugen din Suceava, stabilit în Polonia încă înainte de război. Alte 30 de familii de polonezi „de proveniență romînă", aflați la Bielawa, formează o colonie mică romînească de țesători, care își păstrează limba și obiceiurile aduse cu ei din țara noastră.

Vechi, de un secol și jumătate, țesătoriile din Bielawa sînt adevărate muzee ale dezvoltării industriei țesătoriei. Unele din fete lucrează la mașini la care au lucrat și bunicele lor, mașini din 1906, 1913, 1925; altele dirijează mersul unor războaie care abia de cîteva luni au fost scoase din lăzi.

Pînă să ajungem la Szklarska Poremba, așanumitul „munte al cristalelor", stăbatem o regiune montană, deosebit de pitorească, cu orașe cu nume legate de însăși natura locurilor — Kamienna Gora și Jelenna Hora („Muntele de Piatră" și „Muntele cerbilor"), cu stațiuni climaterice, izvoare de ape minerale, castele multiseculare și sate curate de munte, fiecare cu mica lui uzină electrică și cu cîte o fabricuță. In drumul nostru (ce-i drept, puțin cam cotit), pe o stîncă apropiată înconjurată de rododendronii înfloriți, roșii ca într-o legendă nie, belungică, singuratec, semeț, castelul prinților de Kszenzo, 600 de camere în aripi și turnuri, construit de-a-lungul a 7 secole — de la 1.200 la 1.900, — gotic de renaștere și mult baroc. Pavilioane pictate de pictorul polonez Anton Sefler și de pictorul englez Roberts; fîntîni de marmură, statui și, pretutindeni, blazoane. Blazonul prinților poloni — vulturul cu două capete, — blazoane cu lei, cu spade, cu paveze și ziduri de fort. Surpriză: între blazoanele celor care au stăpînit castelul descoperim și corbul cu inelul în cioc — stema Corvinilor. Dedesupt anul 1869—1890. E vorba de o eroare? Nu înțelegem nimic. De unde Corvinii în Silezia? Și totuși, corbul cu inelul în cioc ne privește de pe peretele de piatră, misterios, cunoscător mut al tainei. Paznicul castelului — ca toți paznicii de castel, bătrîn și tremurător, — nu ne poate spune prea multe. El visează la reconstrucția castelului, transformat de fasciști în cazarmă și la instalarea unui sanatoriu proiectat aici, unde cu puțină cheltuială și cu multă bunăvoință s-ar crea un neasemuit de frumos locaș de odihnă și sănătate.

Și ultima escală: *Szklarska Poremba*, fabrica de cristale „Josefina". Are 150 de ani și seamănă cu un han muntenesc. Cu peste 100 de ani în urmă a aparținut cehilor, aflîndu-se dincolo de munți, în Cehoslovacia. Cuptoarele în care clocotea cristalul erau încinse cu lemne și pădurile se retrăgeau mereu din preajma fabricii. Odată cu pădurea, călătorea și fabrica. Așa s-a făcut ca bătrîna „Josefină" să treacă munții, iar la delimitarea graniței să-și primească botezul de cetățeană poloneză. Vasele de cristal din Palatul Culturii de la Varșovia, care uimesc vizitatorii străini cu frumusețea lor, au fost lucrate de maiștrii „Josefinei", aici în creierii munților — 400 de lucrători, între care cîțiva maiștri șlefuitori neîntrecuți în arta lor, colaborează la executarea minunatelor bijuterii de cristal. Șlefuirea, brodarea pe cristal, se face manual, cu ajutorul unor strunguri cu bacuri de lemn și cu cuțite de corundum. Sub tăișul cuțitelor, cristalul șuieră, țiuie, scoate un vaiet ascuțit de ființă vie, chinuită. Toată ornamentația de pe vase, de pe cupe și pahare, este opera mîinilor șlefuitorilor și a cuțitelor de corundum.

Fabrica „Josefina", mai ales în ultimii ani, a fost supusă unui adevărat proces de creștere și întinerire. Pe toate continentele lumii cristalurile ei, cupele pline, răsună la Moscova și Londra, la Buenos Aires și Paris, la Sofia și Istanbul, la Bombay și Roma.

Ne plecăm cu respect în fața artiștilor anonimi care, pe scaunele lor cu trei picioare de lemn, în fața hîrdaielor cu apă curgătoare și sub vaietul sticlei chinuite de rosătura cuțitului, șlefuiesc ca niște bijutieri cristalele, simboluri ale curățeniei.

Aici încheiem ultimul drum în Silezia Inferioară poloneză.

Ioan GRIGORESCU

Miting pentru pace în Germania Occidentală

Mărcața cauză a păcii

(Urmare din pag. 1-a)

zăgăzuit un drum al vieții, el va alege un alt drum, în sensul opus; și acesta duce la viață, dar de cealaltă parte a frontului".

Acestea sînt scrisorile. Ce comentariu le-ar mai putea oare însoți?

★

A fost un prim război mondial cu puști, obuze și 10 milioane de morți. A fost un al doilea război mondial cu avioane, tunuri, bombe perfecționate și 46 milioane de morți.

Oare cîți morți ar putea îngropa pămîntul într-un al treilea război mondial, războiul atomic?

Gînduri criminale încep din nou să se ivească. In laboratoare, experiențe diabolice. Pe ape dăruite de oameni cu nume scumpe lor — în Oceanul Pacific experiențe cu bomba atomică.

De ce a murit acum, la începutul lunii acesteia, la Hiroșima, țăranul Kawase? De ce, de aceeași boală atomică, au pierit anul trecut la Nagasaki și Hiroșima alți 20 de oameni? După 13 ani de la bombardament, radiațiile atomice continuă să-și facă efectul!

Dar nu numai adîncul oceanelor, ci și cel al conștiinței umane începe să fie răscolit de arma atomică. Colonelul Paul Tibbets, comandantul avionului „Enola cea veselă", care a aruncat bomba asupra Hiroșimei, s-a sinucis. S-a sinucis și Donald A. Flanders, colaboratorul lui J. R. Oppenheimer la desăvîrșirea primei bombe atomice americane. Claude R. Eatherly, conducătorul avionului „Fulgerul cel drept", trimis în misiunea de a cerceta rezultatele bombardamentelor atomice, a înnebunit, iar Albert Clarke Reed, figură de seamă în dezvoltarea bombei atomice, s-a făcut... grăjdar.

Conștiința a pornit acum pe oamenii din colțurile lumii în impresionante șiruri călătoare din oraș în oraș, uneori din țară în țară, să manifesteze pentru pace, pentru încetarea experiențelor cu arme atomice, pentru dezarmare. „Marșurile păcii". Din fața monumentului de la Hiroșima, ridicat în memoria victimelor primului bombardament atomic, un șir de oameni a pornit spre Tokio. In 54 de zile vor străbate, pas cu pas, o cale de 1000 km.

Urmăriți pe hartă. In Anglia, partizani ai păcii bat drumul de la Withernsen (coasta de est a Angliei) la Liverpool. Alții au pornit de la Londra spre centrul de cercetări atomice de la Aldermasten și către baza militară americană de la Britten Norton s-a îndreptat alt grup. „Marșul tăcerii", organizat de pastori protestanți dintr-un grup religios pacifist, s-a oprit în fața porților Centrului de experimentare a proiectilelor balistice de la Cap Canaveral, iar alte marșuri ale păcii în fața sediului O.N.U. și al Casei Albe.

Pe pămînt răsună pașii oamenilor. Pe ape au pornit în lungi călătorii de protest, corăbii.

Iachtul cu numele „Phoenix", al antropologului american Earle Raynolds, pornise spre Bikini. Vasul a fost oprit, iar proprietarul său condamnat la doi ani închisoare de justiția americană.

Voința oamenilor cinstiți de a apăra pacea se află pretutindeni. 500 de studenți din India au semnat un mesaj către Eisenhower și Macmillan, mulțumîndu-și peniția în sîngele lor. La München, studenții au alcătuit o „gardă de avertisment împotriva înarmării atomice". In piața universității din München, o săptămînă, zi și noapte au făcut de gardă medici, savanți, scriitori. In ultima gardă s-a aflat și Scholl, fostul primar al orașului. Avusese doi copii, dar amîndoi fuseseră executați de naziști.

★

La Stockholm se desfășoară în aceste zile lucrările Congresului pentru dezarmare și colaborare internațională — menit să caute posibilități pentru înlăturarea greutăților ce frînează încheierea unui acord internațional între guverne, cu privire la dezarmarea controlată și ca să studieze condițiile necesare asigurării unei mai bune colaborări între state și popoare, în folosul păcii.

Lansată de Consiliul Mondial al Păcii, ideia Congresului a fost curînd îmbrățișată de cercurile cele mai largi ale opiniei publice internaționale, al cărei reprezentanți cei mai autentici au desfășurat o amplă activitate pentru convocarea și organizarea lui. 120 de personalități de vază din 30 de țări ale lumii — între care și cinci laureați ai Premiului Nobel — unii membri ai Consiliului Mondial, alții care nu aparțin acestei mișcări, au alcătuit un comitet de sprijin al Congresului; partizanii păcii din toate țările lumii au organizat variate manifestații — consfătuiri, conferințe sau congrese naționale; diferite organizații și grupări pacifiste de cele mai diverse categorii au aderat la ideia Congresului. Cu un cuvînt, toți oamenii din lume cărora pacea le e dragă, au contribuit, într-un fel sau altul, la pregătirea întrunirii de la Stockholm.

In rîndurile forțelor mondiale ale păcii statul și poporul nostru, alături de toate statele socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, ocupă un loc de cinste. Republica Populară Romînă se afirmă pe zi ce trece pe arena internațională, ca un stat profund iubitor de pace, ale cărui realizări în domeniul construirii vieții noi și ale cărui eforturi pentru promovarea păcii, stau drept mărturie a profundului atașament al întregului nostru popor față de măreața cauză a păcii.

Maria MOSCU

In întîmpinarea marelui Congres de la Stockholm în numeroase țări au avut loc mari manifestații, mitinguri și reuniuni consacrate cererilor de a se interzice continuarea experiențelor cu arma nucleară. La o asemenea reuniune, care s-a ținut în orașul Gelsenkirchen, fotoreporterul a rugat pe cîțiva participanți să-i pozeze. Aceștia au acceptat și iată-i, de la stînga la dreapta: prof. Hageman *(R. F. Germană), prof.* Tucka *(Anglia) preotul* Sumita *și directorul* Honda *(Japonia), deputatul laburist* Sydney Silvermann *(Anglia) și prof.* Renate Riemeck *(R. F. Germană).*

„MÎINI MURDARE"

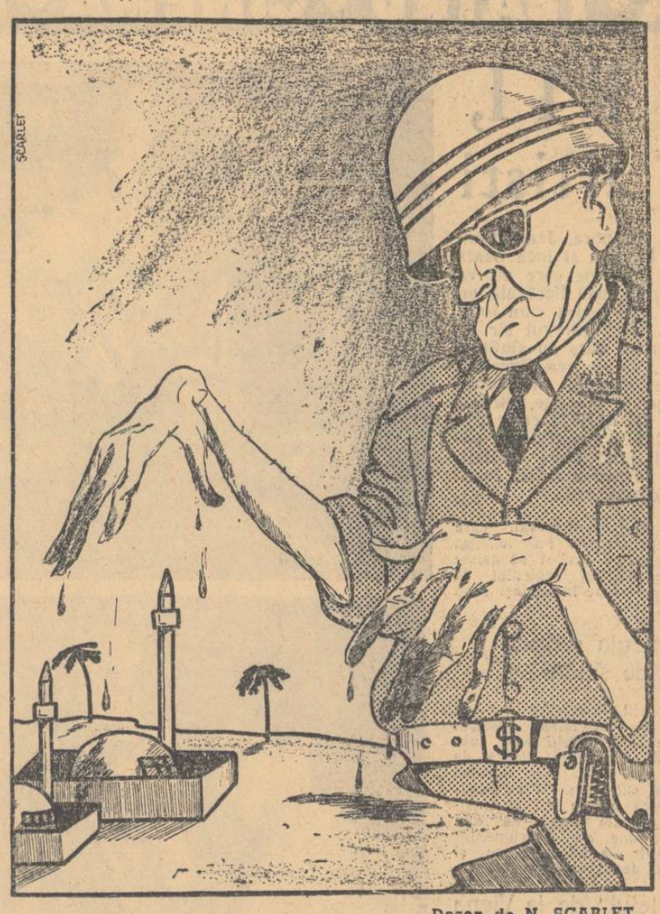

Desen de N. SCARLET

PETROL și SÎNGE...

(Urmare din pag. 1-a)

din cele mai importante conducte petrolifere ale monopolurilor americane și engleze. Și el e în același timp și poarta spre lumea Orientului Mijlociu, vestită azi mai puțin prin farmecul celor „O mie și una de nopți" ale legendarei Șeherezade, cît prin cele mult mai multe mii de sonde de petrol... O mare parte din ele se află tocmai în Irak, care dă anual 34.000.000 tone de petrol și profituri de multe milioane de lire și dolari trusturilor engleze și americane. Aflat pe locul trei în rîndul țărilor producătoare de petrol din Orientul Mijlociu și pe locul 6 din lume, Irakul dispune azi de peste 10 la sută din totele rezervele petrolifere ale lumii capitaliste. Din acest motiv a și atras privirile colonialiștilor britanici încă pe vremea cînd se afla, împreună cu celelalte țări arabe, sub stăpînire otomană. Și tot din acest motiv a trecut direct de sub jugul otoman sub cel britanic. Jugul a fost prins de grumajii poporului irakian, atunci cînd coroana dinastiei hașemite a fost așezată, în 1921 pe capul regelui Feisal, (bunicul lui Feisal al II-lea acum detronat) de Churchill — pe vremea aceea ministru britanic al coloniilor.

★

Intre timp, viața poporului de pe aceste meleaguri a devenit din ce în ce mai grea. Cîteva cifre ale situației de azi vor fi în acest sens edificatoare. Deși 90 la sută din populația de 5.200.000 a Irakului se ocupă cu agricultura, numai 125.000 de oameni posedă pămînt. Din aceștia 8.000 sînt mari feudali care stăpînesc 85 la sută din întreaga suprafață agricolă a țării. Industria (ca în orice țară ce se află la cheremul monopolurilor imperialiste) e aproape inexistentă — petrolul exportîndu-se aproape în întregime în stare brută. Așa se explică și faptul că clasa muncitoare irakiană nu numără decît 90.000 de oameni. Venitul anual a 80 la sută din populație nu depășește 25 de dinari pe an (un dinar irakian = 2,8 dolari); există chiar regiuni unde populația are un venit anual de 6—10 dinari. (Aceasta în timp ce pentru întreținerea unei familii sînt necesari 12—15 dinari pe lună).

Dacă la toate acestea mai adăugăm și teroarea sîngeroasă sub care a trăit poporul irakian, mai ales de cînd omul imperialiștilor englezi și americani, Nuri Said, a deținut frînele țării în calitate de prim-ministru (cu excepția cîtorva întreruperi din 1930 pînă azi cînd poporul l-a răsturnat și apoi l-a ucis), vom înțelege ce anume a îndemnat poporul irakian să pună capăt acelor rînduieli din țara sa care l-au transformat în obiectul exploatării crunte a imperialiștilor, nu numai pentru a stoarce direct profituri din bogățiile țării sale.

★

In planurile agresive ale imperialiștilor, Irakul înhămat la pactul de la Bagdad și condus de Feisal, Nuri Said și clica lor, era destinat să joace rolul de cap de pod al agresiunii imperialiste în această regiune și de cal troian împotriva unității popoarelor arabe, a luptei lor pentru eliberare și consolidare a independenței.

Capul acestui cal troian a fost însă tăiat la timp. Și tot atunci și-au pierdut capul și cei ce l-au utilizat — imperialiștii. Lovitura primită de ei în Irak a fost atît de puternică încît pierzînd orice logică (și mai ales uitînd ceea ce au pățit cu doi ani în urmă în Suez și acum opt ani în Coreea) — s-au năpustit cu furie asupra Orientului Mijlociu, atacînd în chip hotesc Libanul și Iordania, dar ținta adevărată a întregii acțiuni rămîne tot Irakul.

Pentru pacea omenirii consecințele agresiunii imperialiste în Orientul Mijlociu pot fi grave și acest fapt îndeamnă pe fiecare om cinstit și iubitor de pace să-și ridice glasul și să nu cruțe nici un efort pentru a opri mîna pătată de sînge a agresorilor. Guvernul țării noastre și-a spus cuvîntul în numele întregului nostru popor, reafirmîndu-și solidaritatea cu lupta popoarelor arabe pentru cauza dreaptă a independenței și suveranității lor naționale, condamnînd cu toată hotărîrea intervenția militară a Statelor Unite în Liban și cerînd guvernului S.U.A. să-și retragă de îndată forțele armate din Liban.

A. STANCIU

„Îngeri tutelari"

Adunați, după primul război mondial la sediul Societății Națiunilor, înalții demnitari ai puterilor imperialiste învingătoare au răsbotezat un număr de colonii în „teritorii sub mandat" și au împărțit ei între ei, mandatele ca porțile de plăcintă. Incepuse colonialismul să miroasă a hoit, și însuși cuvîntul, devenit vorbă de ocară se cuvenea neapărat schimbat.

Dar repede-repede și-au dat „mandatarii" pura aramă colonială pe față. Așa că și acest sistem se cerea schimbat. Mai ales că după cel de-al doilea război mondial sistemul colonial s-a destrămat de tot.

Și iată că locul și unele rosturi ale răposatei Ligi a Națiunilor sînt luate de Organizația Națiunilor Unite, în sînul cărora, printr-un nou hocus-pocus, al unor înalți demnitari ai puterilor imperialiste, teritoriile sub mandat s-au transformat în „teritorii sub tutelă".

In poezie, „îngerul tutelar" este o făptură minunată, fermecătoare, răpitoare. Puterile tutelare sînt și ele răpitoare. Doar nu ca în poezie ci în felul păsărilor de pradă. Stipulează e drept că puterile tutelare sînt „ținute a promova programul politic, economic și social al teritoriilor sub tutelă, precum și dezvoltarea minților". De-ar fi să cereți, însă, oricărui locuitor, al oricărui teritoriu sub tutelă, să vă arate care e deosebirea între colonia sadea, mandat și tutelă, el v-ar răspunde că mintea, stomacul, spinarea și pielea lui nu simt nici cea mai neînsemnată diferență. Și pe bună dreptate. Dezvoltarea minții lui se oglindește clar în cifra analfabeților (circa 95 la sută), progresul economic în nemîncarea care îi lipește pielea de os, iar progresul social în aplicarea pe pielea lipită de os a unui număr de lovituri de vici prevăzut în statut pentru grave atentate împotriva puterilor tutelare. Un atare grav atentat este, de pildă, neprezentarea la munca „obligatorie și gratuită" — adică la căratul în spinare din zori în seară a greutăți de 60—70 kg. — fie și în caz de boală.

Astfel se petrec lucrurile, ca după un tipic, atît în Somalia italiană, cît și în Togo francez, în Noua Guinee, australiană și olandeză pe din două sau în Ruanda Urundi belgian.

Privilegiate între toate sînt însă insulele din Pacific, căzute în lotul S.U.A. Aici, promovarea progresului politic, economic, social, etc., etc. a băștinașilor se realizează prin... explozii experimentale cu bombe nucleare.

Toate acestea nu le veți găsi în rapoartele prezentate, la a 22-a sesiune a Consiliului de tutelă al O.N.U., de către îngerii tutelari ai teritoriilor respective. Ci veți afla din ele că popoarele tutelate fac fabuloase progrese în toate privințele.

Cert este că ele fac, într-adevăr, progrese însemnate. Dar nu acele progrese formal înșirate în rapoarte, panglicărie destinată să acopere crimele și abuzurile unui colonialism tot atît de nerușinat pe cît de tutelat. Presimțea, cu durere, ziarul de netă orientare imperialistă internațională „LA NATION BELGE" că „în situația și cu evoluția actuală, toți europenii se expun să fie izgoniți din Africa în cursul generației actuale". Progresele reale ale popoarelor tutelate sînt repurtate în lupta tot mai dîrză pentru descătorosirea de îngerii lor păzitori.

M. EDEL

PRETUTINDENI

Pe ȘANTIERUL hidrocentralei de la Stalingrad se fac pregătiri în vederea punerii ei în funcțiune. In octombrie, albia Volgăi din raza hidrocentralei va fi stăvilită de un baraj, iar la sfîrșitul acestui an hidrocentrala va da pentru prima oară curent industrial. Puterea proiectată a hidrocentralei — 2.310.000 kW — va fi realizată în 1960. In clădirea hidrocentralei se instalează 22 de turbine, avînd fiecare o putere de 105.000 kW. Aproape în toate craterele — locașuri pentru turbine — au și fost instalate statoarele.

●

IN ORAȘELUL italian Sondrio, situat în apropiere de frontiera elvețiană, a avut loc un incident caracteristic pentru atmosfera de concurență care domnește în societatea capitalistă. Locuitorii care foloseau o antenă de televizor comună, adeseori nu puteau viziona teleemisiunile pentru că cineva rupea cu perseverență antena. Dar într-o zi delicventul a fost prins. Era... proprietarul cinematografului local

●

S-AR PAREA că nu există nimic comun între artă și... brînză. Și totuși unor oameni din occident această comparație li se pare absolut firească. In ziarele pariziene a apărut un anunț cu privire la deschiderea, în viitorul apropiat, a unei expoziții universale de tirozemiofilie. După cum s-a dovedit, prin cuvîntul „tirozemiofilie" se subînțelege pasiunea de a colecta etichetele de pe cutiile de brînză. Lozinca oficială a expoziției este „Arta și brînza"...

●

UN BAIEȚEL, de cinci ani din Tașkent cu numele de Ernest Kim, a participat la competițiile de șah ale Republicii Uzbekistan și a repurtat cîteva victorii în partide disputate cu jucători de șah adulți.

●

IL VEDEȚI pe omul din fotografie? E un francez pe nume Mathieu și își zice „pictor". Dar nu pictează și nici măcar nu mizgălește ca alți confrați ai săi întru „artă" suprarealistă. Metoda lui constă într-un procedeu cu mult mai „original". Se îndepărtează la o distanță de vreo 4—5 m. de pînza sortită maltratării, apoi, luîndu-și vînt ca un aruncător de disc, azvîrle pe pînză kilograme de vopsea la întîmplare. Și închipuiți-vă că aceste orori ale lui Mathieu și-au găsit și admiratori! Unul dintre ei, de pildă, domiciliat în orașul vest-german Düsseldorf, a oferit 20 000 de mărci pentru un asemenea — să ne fie cu iertare — tablou. O fi chiar cel pe care îl înfățișează clișeul nostru? Poate. După cum ne arată fotografia reprodusă, „realizarea" lui a solicitat destul de serios forțele — firește cele fizice — ale „pictorului"...

●

MANIA americană a recordurilor a pătruns și pe insulele britanice. Recent agenția „Reuter" relata despre noua „performanță" realizată de englezul Strieland într-un „marathon muzical". Acesta a izbutit să cînte la pian timp de 133 de ore, fără întrerupere.

●

ZIARUL vest-german „Reichsruf" duce o intensă agitație pentru înarmarea atomică a Bundeswehrului. „Căldura" cu care este întîmpinată această campanie de către populația R. F. Germane este ilustrată de un anunț apărut recent în acest ziar: „Cei care au curajul civic de a difuza afișele noastre propagandistice sînt invitați să se prezinte personal la redacția ziarului".

Pentru lipirea afișelor care fac propaganda „morții atomice" trebuie într-adevăr curaj, nu glumă, căci în mod cert se va găsi cineva care să rupă coastele eventualului îndrăznet.

●

UN GRUP de arhitecți din Moscova au elaborat proiectul unei clădiri cu patru etaje, care poate fi asamblată în numai 20 de zile.

●

COLECTIVUL secției de perfecționare a uzinelor de automobile din Mlada Boleslav (R. Cehoslovacă) a construit o nouă mașină de curse, care prezintă serioase îmbunătățiri față de tipurile precedente. Ea este echipată cu un motor de înalt randament cu 4 cilindri (O.H.C.), are o capacitate de 1100 cm. cubi și puterea de 90 C.P. Față de mașinile străine de aceeași categorie, ea prezintă avantajul unei greutăți mai reduse (550 kg) obținută prin folosirea unui schelet tubular și a unei caroserii din material plastic (laminat de sticlă).

●

IN ANUL 1957, Cehoslovacia a depășit Suedia în ce privește producția de fontă calculată pe cap de locuitor, cu 73 kg., iar Australia — cu 48 kg. In ce privește producția de oțel, Cehoslovacia a depășit Suedia cu 47 kg., Franța cu 67 kg., Australia cu 86 kg și Canada cu 111 kg., pe cap de locuitor.

BOBEȘTII, o familie de artiști

Aron și Adolfina, Emil, Aurel, Eleonora, Jean, Constantin, Lola, Rodica, Sanda, Miorela și încă odată Constantin... O înșiruire de pronume care nu vă spune, pesemne, nimic. Dacă adăugați însă fiecăruia un același nume de familie BOBESCU, veți vedea cum totul capătă o semnificație, o strălucire. Căci întregul șir de pronume aparține unei familii de artiști care au slujit și slujesc lui Euterpe și Thaliei romîne, de un veac încoace. Cîntăreți de operetă și actori de melodramă, primadone și maeștri de balet, violoniști, violiști și pianiste, dirijori și regizori, compozitori și pedagogi, BOBEȘTII celor trei generații de pînă acum au îmbogățit, prin creația lor, patrimoniul artei naționale, adăugînd, unul lîngă celălalt, paginile numeroase ale istoriei unei familii a artei. Pagini din care spicuim, în fugă, cele ce urmează...

Acum aproape un veac, un tînăr ardelean din părțile Blajului, de la Tîmpahaza (Rădești), îndrăgostit de teatru, își părăsește familia și locurile natale și trece, cu trupa de actori ambulanți a lui Petculescu, peste munți. Tînărul ardelean avea 19 ani și se numea Aron Boba. Înalt, chipeș, inteligent și dotat cu o plăcută voce de tenor, tînărul Boba — care ajuns în țara veche își va schimba numele în Bobescu — cutreeră orașe și tîrguri, în nesfîrșite turnee. Și cînd, într-o limpede dimineață de mai, căruța cu paiațe poposește la Roman, întîlnește în același oraș corturile înălțate ale unui mare circ din Rusia, condus de vestitul călăreț Iosif Smolenski. Pe tînărul Aron îl vrăjește grațioasa Adolfina, fiica directorului. Și Aron Bobescu nu devine doar cap de familie, ci și conducătorul unei noi trupe de teatru, compusă exclusiv din membrii familiei, colectivul îmbogățindu-se, rînd pe rînd, cu cei cinci copii ai lui Aron și ai Adolfinei. De cum va izbuti să se țină mai zdravăn pe piciorușe și să rostească deslușit cîteva vorbe, fiecare micuț va primi botezul rampei. Îngerul din „Baba Hîrca" și mai tîrziu Spiridon din „O noapte furtunoasă", au fost rolurile în care rînd pe rînd s-au „afirmat" ca actori, și Emil, și Aurel, și Jenică și Costică... Da, da, maeștrii de astăzi ai artei românești au făcut cîndva piruete, cu aripioare de voal prinse de umeri...

Pionierii operetei naționale

Repertoriul trupei Bobescu era foarte variat, de la vodevil la tragedia shakespeariană (Aron Bobescu, între două reprezentații cu „Pericola", strecura și un „Othelo" în care susținea rolul titular) și de la feerie la melodramă. (Vă mai aduceți aminte, spectatori mai vîrsînici, de jalnica poveste a Barbarei Ulbrich, călugărița îngropată de vie, pe care a jucat-o de sute de ori Adolfina Bobescu?).

Dar marea specialitate a „casei" rămînea opereta, la Aron Bobescu, compunînd el însuși o seamă de operete originale, ca „Orfanul din Dorna" sau „Păunașul codrilor". În 1902 trupa Bobescu a jucat, în turneu, la Odesa. Iar printre spectatori, actorii români s-au putut mîndri că l-au avut și pe marele Stanislavski, care după reprezentație i-a felicitat călduros și i-a invitat să asiste la reprezentațiile Teatrului de Artă, care sosise în același timp în oraș.

Micuța scripcă de șindrilă

Dar copiii Bobeștilor nu se limitau la activitatea scenică. Rînd pe rînd, băieții erau subjugați de o micuță vioară de șindrilă, pe care le-o dăruise un preot sucevean. Și pe această scripcă de un leu și cincizeci de parale încep să afle primele taine ale instrumentului care le va aduce faima, și Aurel, și Jean, și Constantin.

„Cuartetul" de la Viena

Dirijorul **Jean Bobescu**, cel care la 14 ani luase bagheta în mînă la pupitrul orchestrei trupei părintești și care la 26 ani, în timpul primului război mondial, era șeful muzicii militare de pe frontul din Moldova, poposește în 1928 la Viena. Era pe atunci prim-dirijor al Operei din Cluj. Afișele operei vieneze anunțau un spectacol cu „Paiațe" și „Cavaleria Rusticană". În distribuție, trei cîntăreți români: **Viorica Ursuleac, Traian Grozăvescu și Jean Athanasiu.** În dimineața spectacolului, tenorul Grozăvescu îl întîlnește pe stradă pe dirijor.

— Maestre, știți că diseară cîntăm... Sîntem trei români și... Ce-ar fi să dirijați dumneavoastră, maestre? Ca să le arătăm vienezilor ce știu românii...

Entuziast, dirijorul Jean Bobescu se învoiește pe dată. Nu însă și Markowski, directorul operei vieneze.

— Cum să dirijați? Fără repetiții? Nu cunoașteți ansamblul, nici orchestra...

— Nu-i nimic, dirijez totuși...

Neîncrezător, directorul îl roagă pe dirijorul austriac să vină și el la spectacol, pentru orice eventualitate. Dar **Jean Bobescu** se urcă calm la pupitru, urmărit de privirile neîncrezătoare ale orchestrei, închide frumos partitura, o dă deoparte și ridică bagheta... După cîteva măsuri doar, Markowski îi face semn dirijorului „de rezervă" că poate pleca acasă. Și aplauzele publicului se însoțesc cu cele ale orchestrei, cucerite de impetuozitatea tînărului Bobescu.

Concert la... patru mîini: Miorela și Sanda Bobescu, vegheate de părinții lor Jean și Constantin.

Un virtuos în perspectivă: micuțul Costică „al doilea", cel mai tînăr vlăstar al familiei Bobescu.

Și încă un cuartet...

De această dată e vorba de un cuartet de muzică de cameră: cuartetul lui **George Enescu.** Marele muzician, își formează în zilele celui de al doilea război mondial un cuartet avîndu-l pe violonistul Constantin Bobescu la pupitrul alăturat. De altfel, colaborarea marelui Enescu cu frații Bobescu începuse cu un sfert de veac înainte, în timpul primului război mondial, cînd, la Iași, în cadrul orchestrei simfonice pe care el o înființase, avea colaboratori pe **Jean Bobescu,** ca prim violist și pe **Constantin Bobescu,** ca violonist. Colaborarea fraților Bobescu cu marele Enescu le-a lăsat nenumărate, neegalate învățăminte și amintiri.

Un afiș

De la afișele trupei de operetă „Aron Bobescu", numele fraților Emil, Jean și Constantin nu se mai regăsesc grupate pe același afiș, pînă în 1937, cînd are loc la Cluj premiera pe țară a unei opere românești. Compozitor: **Constantin Bobescu;** dirijor: **Jean Bobescu;** director de scenă: **Emil Bobescu.** Emoționantă colaborare, dar și mai emoționantă întîlnire cu o bătrînică, sora tatălui lor, țărancă ce nu mai fusese pînă atunci la un spectacol și care asistă, îmbujorată de emoție la întreaga producție a nepoților ei.

Poveste fără de sfîrșit

Cîte ar mai fi de spicuit din amintirile activității artistice a familiei Bobescu!... Dar însemnările de față trebuie încheiate, deși povestea familiei Bobescu este fără de sfîrșit. Căci alături de Bobeștii celei de-a doua generații: regizorul Emil, sărbătorit anul trecut cu prilejul împlinirii a 75 de ani, dirijorul și profesorul Jean Bobescu, maestru emerit al artei și artistul emerit Constantin Bobescu (ce să pun mai întîi: violonist, dirijor, compozitor sau pedagog?), artei i s-au dedicat și Bobeștii generației a treia. Încep să se afirme (nu s-au uitat încă premiile obținute la festivalurile tineretului) pianistele **Sanda** și **Miorela Bobescu,** vrednice urmașe ale tradiției familiei... Iar ca o perspectivă, de care bunicul Costică e tare mîndru, iată-l și pe Costică cel mic, fiul actriței **Rodica Bobescu,** care, după cum vedeți, a început... să tragă cu arcușul, deschizînd noi perspective viitoarelor generații ale familiei Bobeștilor.

Radu MIRON

ECOURI

Cinematografice

● **STUDIOURILE DEFA** din R. D. Germană au realizat recent filmul documentar „Acțiunea sabiei teutone", care demască activitatea sîngeroasă a criminalului de război Speidel. Filmul îl arată pe Speidel de-a lungul întregii sale cariere, începînd cu anul 1934 cînd a organizat la Paris asasinarea ministrului de externe francez Louis Barthou și a regelui Alexandru al Iugoslaviei, continuînd cu acțiunile sale criminale ca general al lui Hitler, în timpul agresiunii împotriva U.R.S.S. și sfîrșind prin activitatea sa de consilier militar al lui Adenauer și apoi de comandant al trupelor N.A.T.O. în Europa.

● **TOT** studiourile **DEFA** pregătesc un film despre revoluția din noiembrie 1918 din Germania. Premiera va avea loc la 9 noiembrie, cu prilejul celei de a 40-a aniversări a revoluției.

● **FELUL** în care filmele americane invadează ecranele Europei occidentale se oglindește în următoarele cifre: din cele 54 de filme care au rulat în luna mai pe ecranele din Austria, 37, adică exact 50 la sută, au fost americane.

● **CINEAȘTII** din R. P. Bulgaria și R. D. Germană pregătesc în coproducție filmul „Stele". Scenariul, care are ca temă dragostea dintre un soldat german și o evreică, aparține lui Angel Wagenstein, iar regia lui Konrad Wolf.

● **CINEMATOGRAFIA** poloneză a realizat cîteva noi filme, ale căror premiere vor avea loc în curînd. Printre acestea se află „A opta zi a săptămînii", comedie realizată în colaborare cu cineaștii vest-germani, „Sunați soției mele", o coproducție polono-cehoslovacă și „Poșta din Gdansk", film închinat eroismului unor patrioți polonezi în timpul celui de al doilea război mondial.

● **UN NOU** mare film rulează acum la Moscova. Este vorba de filmul „Atracție inedită" creat de Boris Dolin, în studiourile filmului științific „Mosnaucifilm". Filmul dă spectatorilor prilejul să asiste la o originală reprezentație de circ, în cursul căreia „vedetele" în patru labe (o panteră, un urs, berbeci sălbatici și ursulețî) interpretează numere foarte atractive. Exterioarele au fost turnate la Tian-Șan și pe coasta Mării Negre în Crimeia.

Literare

● **LA IJEVSK,** R.S.S.A. Udmurtă, a apărut cea de a doua ediție a romanului „Jug apăsător", de Kedra Mitrei. Apărut în prima ediție în 1939, acesta e primul roman din istoria literaturii udmurte, iar autorul său, pe numele adevărat D. Korepanov (Kedra Mitrei e pseudonim) este unul din întemeietorii literaturii udmurte scrise, unul din creatorii limbii literare udmurte, care n-au existat înainte de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie.

● **LA LENINGRAD** și în alte orașe din U.R.S.S., au fost găsite fragmente ale unor opere neterminate și încă necunoscute ale marelui poet englez Byron. Cele mai multe din aceste interesante documente au ajuns pe vremuri în Rusia, datorită pasiunii, răspîndite în acel timp, de a colecționa autografe. De studierea acestor documente se ocupă Mihail Alekseev, membru corespondent al Academiei de Științe a U.R.S.S.

IN S. U. A.

Filme și cărți în slujba crimei

Nu de mult presa americană relata următorul caz: doi copii din Oklahoma, David și Robert Smith, în vîrstă de zece și respectiv doisprezece ani, au intrat într-un magazin de arme, au luat dintr-un raft niște revolvere, după care au ucis pe patron și au rănit pe un vînzător și un cumpărător. Apoi, trăgînd foc după foc, s-au retras. Din fericire era zi de duminică și străzile erau pe jumătate pustii, altfel numărul victimelor provocate de cei doi băieți ar fi fost, fără îndoială, mai mare. Ei au putut fi prinși numai după ce poliția a lansat împotriva lor bombe lacrimogene.

În închisoare, cei doi frați au cerut să li se aducă reviste și romane criminale și au dormit de minune. Nu au nici un fel de remușcări și se cred autorii unei vitejii fără seamăn.

La interogatoriu, fratele cel mare a declarat: „Am văzut asemenea lucruri în filmele transmise la televiziune, în cadrul programelor dedicate băieților. Am proiectat în mai multe rînduri un atac în stil mare al vreunui magazin și o frumoasă ploaie de focuri cu poliția. A fost un fleac să ținem la respect pe polițiști dintr-un punct strategic. Nu avuseserăm însă în vedere bombele lacrimogene.

CRIMINALI DE MÎINE

Tineri americani în fața unui chioșc de ziare admirînd criminalii pozați în chip de eroi pe coperțile revistelor.

Raportul anual al poliției americane anunță că în cursul anului 1957 s-a înregistrat o creștere simțitoare a criminalității în rîndurile tineretului american. Față de anul precedent s-au înregistrat cu 13,3% mai multe crime. În ultimii ani, creșterea criminalității a fost de 105 la sută pentru tinerii sub 16 ani și de 42 la sută pentru cei între 16—20 de ani. „Realitatea ineluctabilă este că numărul violențelor și al crimelor comise de tineri este în creștere nu numai la New York, ci și în tot restul țării", se spune în raport. Au fost arestați 9.886 tineri în anul 1957, față de 8.714 în 1956 și 4.804 în 1953. Din cei arestați pentru spargeri, 87,1 la sută au fost tineri sub 16 ani și 24,2 la sută tineri între 16—20 de ani.

Cine sînt vinovații?

Directorul Biroului federal de investigații, Edgar Hoover, a recunoscut de curînd, că în programele de televiziune și filmele prezentate în S.U.A. se manifestă „o tendință primejdioasă de glorificare a crimei".

Iată un caz: Lana Turner în ultimul ei film „Pryton Place" joacă rolul unei fete implicată într-o poveste de crime și aberații sexuale. E de mirare că fiica ei în vîrstă de 14 ani i-a ucis amantul cu un cuțit?

Dar nu numai filmele, televiziunea și comicsurile cu crime pervertesc tineretul american ci și dansurile sălbatice de genul rock'n roll-ului. Un concert de „rock'n roll" care a avut loc într-o sală din Boston cu participarea a 6.000 de tineri s-a terminat prin manifestări huliganice care au durat patru ore și au provocat numeroase victime.

Banda de tineri care asistase la concert printre care și multe fete s-a năpustit pe străzi scoțînd țipete isterice, gîtuind și jefuind trecătorii. Au fost rănite cu cuțite 15 persoane, printre care șase femei. A fost nevoie de intervenția poliției pentru a pune capăt acestor atacuri.

„Vedeta" americană a rock and roll-ului, Elvis Presley, a dat la Hollywood un concert special pentru copii în vîrstă de 10—15 ani. Exibițiile isterice ale lui Presley au avut cea mai nefastă influență asupra copiilor spectatori, care au început să devasteze sala. Părinții indignați s-au adresat poliției, cerînd să interzică pe viitor asemenea spectacole rușinoase.

Dick Williams, critic muzical al ziarului „Los Angeles Mirror News", scrie în legătură cu concertul lui Presley: „Dacă mai era nevoie de vreo dovadă că ceea ce prezintă Elvis nu este muzică, ci un spectacol obscen, această dovadă a fost făcută".

De altfel depravarea tineretului din S.U.A. nu este o chestiune lăsată la voia întîmplării ci se face metodic și „științific. Există chiar și teorii „pedagogice" în această privință. Asociația de radio și televiziune din S.U.A. într-un cod consacrat problemelor de educație scrie: „Educația copiilor presupune a le face cunoscută lumea sub toate aspectele ei. Crima, violența... fac parte din lumea în care ei vor trăi și o prezentare justă a acestora va ajuta copilului în orientarea sa în mediul social corespunzător".

Există deci cineva interesat ca tineretul din S.U.A. să fie educat în cultul crimei. Acel cineva sînt monopolurile americane care au nevoie de mercenari pentru agresiunile de tipul celei din Coreea și cea recent din Liban. Nu degeaba copiii americani sînt crescuți în spiritul că ei sînt niște „super-mani" iar popoarele de culoare niște semi-oameni care trebuie să-i slujească.

Opinia publică protestează

Comicsurile americane — acea literatură care îndrumă spre crimă imaginația copiilor ca și filmele polițiste, începe să-și găsească adversarii chiar în S.U.A. În scopul combaterii literaturii comicsurilor activează o serie de organizații de masă ca Federația generală a cluburilor de femei, Cavalerii lui Columbus etc. Aceste organizații cer boicotarea comicsurilor sau modificarea lor. De asemenea au tot mai mare răsunet manifestările persoanelor particulare. Astfel, în orașul Bentonville din statul Arkansas cîteva femei au organizat o întrunire în care au înfierat literatura comicsurilor. Același lucru s-a petrecut la Portland, statul Maine. În orașul Santa Barbara din California tînărul Fred Salter care transportă ziare și publicații la diferite librării și chioșcuri a refuzat să mai transporte „aceste cărți murdare". La New York un agent comercial, timp de cîteva luni obișnuia să cumpere zilnic cîte cinci cărți cu comicsuri la diferite chioșcuri și în văzul lumii le rupea strigînd: „Mi-ar fi rușine să vînd asemenea lucruri copiilor". În ciuda opoziției, scenele de violență continuă să abunde în comicsuri. După cum recunoaște însăși presa americană „mai rămîne mult de făcut în această direcție".

I. PANU

TELEVIZIUNE IN OCCIDENT

— Intîi te învață cum să-l folosești și apoi dacă faci ca el îți dă la cap..." (Desen din ziarul britanic „Dailly Mirror")

PAUL ROBESON din nou în Europa

(Urmare din pag. 1-a)

Bărbatul cu tîmple brumate, cu statură de uriaș și privirea catifelată, răspunde tuturor ca unor vechi prieteni. Pe unii dintre ei îi știe după nume, altora nu le-a văzut chipul niciodată. Dar de fiecare din ei Paul Robeson se simte legat, fie și numai prin participarea lor sufletească la cîntecele pe care el le face să-și ia zborul peste viața lor de fiecare zi, peste mizeriile, peste întristările, peste puținele lor bucurii. Lor, acestor oameni modești, fraților de culoare, ca și semenilor lor de pretutindeni, le-a închinat Paul Robeson întreaga, marea și pilduitoarea sa viață.

În același „Harlem", la cîțiva pași de casa lui Robeson, se află clădirea devenită monument istoric care a adăpostit în 1776 cartierul general al lui George Washington, unul din conducătorii războiului de independență al Statelor Unite. Istoria acestui război consemnează că în anii grei, fostul rob din statul New Jersey, brutarul Sirus Bastill, a aprovizionat cu pîine armatele care luptau împotriva englezilor, fapt pentru care a primit mulțumirile generalului Washington.

Sirus Bastill era unul din strămoșii lui Paul Robeson.

Cu ani mai tîrziu, acum 100 de ani, un rob de pe domeniile lui mister Robeson, plantator în Carolina de nord, fuge spre miază-noapte, căutîndu-și libertatea. Era un tînăr negru fără nume, asemeni multora de o rasă cu el, care s-a numit mai tîrziu după numele plantației din care fugise: Robeson — William Robeson.

Al optulea fiu al modestului preot William Robeson din Princetown, s-a născut în primăvara anului 1898 și a primit numele de Paul. Micuțul Paul a avut o copilărie tristă, copleșită de povara lipsurilor și a nenorocirilor care s-au abătut de timpuriu asupra familiei. Deseori mama îl adormea cu cîntece de leagăn pline de o nesfîrșită amărăciune: **„Dormi copile, e bine să dormi / În somn nu-ți va fi foame".** Familia mai locuia încă la Princetown cînd fratele mai mare al lui Paul a pierit, victimă a isteriei rasiste. Încumetîndu-se o dată să meargă pe trotuarul „albilor", fratele lui Robeson a fost împins cu brînci în plină stradă sub roțile unui vehicol, și și-a pierdut viața.

Curînd familia lui Robeson se destramă. Alt frate al cîntărețului îndură ani grei de temniță din pricina vederilor sale progresiste. La o vîrstă înaintată tatăl — William Robeson — din pricina persecuțiilor autorităților bisericești, pierde parohia devenind „preot ambulant". În tovărășia acestuia, micul Paul, în vîrstă de 6 ani își începe peregrinările prin orașe și sate. Străbătînd drumurile țiruturilor bîcuite de negri, înaintea ochilor lui Paul se desfășoară zilnic tabloul mizeriei fraților săi; sensibilitatea sa înregistrează zi cu zi toate umilințele la care sînt supuși negrii. El îndrăgește din ce în ce mai mult pe acești oameni simpli, le învață cîntecele, dăruindu-le din nou celor mulți.

Marea dragoste de învățătură a lui Paul a biruit toate piedicile pe care rasiștii le ridică în calea negrilor, care năzuiesc către lumina cărții. Calitățile sale deosebite l-au ajutat însă să răzbată în școli, ajungînd pînă la Facultatea de Drept a Universității Columbia din New York, pe care o absolvă în 1923, cu calificativul „Magna cum laude". Dar sufletul lui năzuia spre alte îndeletniciri...

Încă din 1921 Paul Robeson debutează la un teatru din Harlem. Succesul uriaș pe care-l dobîndește în anii începuturilor sale actoricești se datorește îndeosebi rolurilor principale de negri în care Robeson, cu instinctul său artistic remarcabil, izbutea să încarneze întreaga dramă a poporului său. În acești ani Paul Robeson, interpretul strălucit al creației shakespeariene, care obținuse cu Othello la Londra un adevărat triumf, se afirmă ca strălucit cîntăreț. Vocea lui caldă și răscolitoare cucerește inimile, fără deosebire de culoarea pielii.

În anul 1934 Paul Robeson vine pentru prima oară în U.R.S.S. Înaintea artistului s-a deschis atunci marea, generoasa și ospitaliera inimă rusească... De cîte ori n-a auzit Robeson atunci atît de ciudatul pentru el, dar atît de familiarul: **„Pavel Wiliamici, rămîi la noi!"**

Dar mai presus de toate mintea pătrunzătoare a lui Robeson a înțeles atunci că vizita în Uniunea Sovietică i-a deschis ochii, arătîndu-i drumul limpede pe care avea să-l urmeze pe viitor.

„Aș putea să spun, scrie undeva Paul Robeson, **că din momentul venirii mele în această țară am găsit acel ceva spre care năzuisem toată viața."**

În anii cînd forțele întunecate ale fascismului au atacat tînăra Republică Spaniolă, Paul Robeson s-a aflat printre cei care au însuflețit cu prezența și cu participarea lui activă, armatele revoluționare.

Se povestește că într-un spital de campanie a avut loc în zilele acelui război o întîlnire emoționantă. Un rănit negru din brigada internațională „Abraham Lincoln" a voluntarilor americani, vechi iubitor al cîntecelor lui Robeson, originar din Chicago, care ascultase pe vremuri în orașul său natal un concert al marelui cîntăreț, nu i-a dat voie lui Robeson să plece pînă ce acesta nu i-a cîntat aproape tot programul de la Chicago... Fiecare cîntec îi evoca rănitului o amintire de acasă: **„Ăsta-i place soției", „Ăsta îl cîntam la școală".**

Din ce în ce mai mult talentul lui Robeson s-a împletit cu activitatea lui obștească de luptător pentru binele omenirii, pentru pace. Această activitate i-a atras persecuția, discriminările și interdicțiile de tot felul din partea cercurilor reacționare din țara sa. Acum opt ani, la cîțva timp după participarea lui Paul Robeson la Congresul partizanilor păcii de la Paris și după o călătorie în U.R.S.S., marelui cîntăreț i-a fost ridicat pașaportul.

Dar vocea lui Paul Robeson, fără pașapoarte, a continuat să treacă peste hotare, însuflețind, semănînd încredere în ziua de mîine. Locuința modestă din Harlem părea legată prin mii de fire cu toți cei care au îndrăgit vocea lui Robeson, cu toți cei pentru care viața lui de militant înfățișa un imbold pilduitor. De aici, din Harlem, din fața microfonului, vocea lui Paul Robeson a străbătut prin cablul transoceanic distanța pînă la prietenii săi din Anglia. Anul trecut mii de spectatori din această țară au ascultat concertele lui Robeson transmise direct din Harlem. Tot aici, în această căsuță transformată în studio, cu ajutorul fiului său, Robeson a realizat pelicula pe care i-o ceruse cinematografia din R. D. Germană pentru un film care a fost prezentat și în țara noastră.

Astăzi Paul Robeson se află pe pămîntul Europei. Presiunea opiniei publice din toată lumea a determinat autoritățile nord-americane să restituie marelui cîntăreț pașaportul ridicat acum opt ani.

Nu de mult o revistă occidentală făcea afirmația că „dacă există ceva de neînțeles în Paul Robeson" acest ceva este faptul că marele cîntăreț a renunțat la banii și „gloria" pe care talentul său i-le-ar fi adus dacă s-ar fi pus în slujba asupritorilor poporului său, preferînd să lupte „pentru interesele rasei sale".

Acestor „nedumeriți", ca și tuturor celor care nu văd sau nu le convine să vadă sensul luptei sale, Robeson le răspunde răspicat: „Artistul trebuie să aleagă între lupta pentru libertate și robie. Eu am ales. Pentru mine nu există altă cale".

Boris BUZILĂ

Stînga: *Paul Robenson, într-o scenă din filmul „Jericho", turnat în anul 1937;* dreapta: *În rolul lui „Othello", pe o scenă din S.U.A. (1945)*

Țăndărică, „Mexicanul" și alții...

Într-o dimineață, înarmat cu flori, Țăndărică a plecat la gară, să-și aștepte prietenii veniți de aproape și de departe, la festivalul teatrelor de păpuși. Trenul a sosit pe peron. Cu pălăria mare, cu pielea arămie, coboară grav, „Mexicanul", apoi „Japonezul", cel cu ochi îngușți, piezișî, voiosul „Petrușka", rozaliul „Olandez" și alții, și alții. Cînd s-au adunat cu toții au plecat, după cum cere tradiția, la banchet. Și, după cum zice — uneori — tradiția, s-a ținut acolo un discurs lung, lung... Încet-încet, mesenii s-au retras și iată-i acum în „Parcul de cultură".

...Într-adevăr, iată-i acum la „Parcul de cultură și odihnă I. V. Stalin". Deocamdată „Olandezul", „Mexicanul", „Petrușka" și încă cîțiva stau în cutii mari de lemn, unde-și au fiecare pătucul lor. Stau acolo cuminți și-și așteaptă rîndul la filmare fără să se agite.

Regizorul — Mihai Leonte — cu o pălărie imensă de soare pe cap (pe care, desigur, a pus ochii „Mexicanul" de acolo, din cutia lui), dă acum indicații echipei. Operatorii — Aurel Boian și I. Buckmann — arși de soare de parcă ar realiza un film în Congo, stau întinși pe iarbă și fixează cadrul. În cadru, „Orientalul" — cu un turban uriaș pe cap și șalvari din mătase lucioasă, asistat de Petrușka cel blond și cîrn, își încearcă forțele cu un ciocan imens. „Își" încearcă forțele e un fel de a spune pentru că ciocanul îl ridică de fapt pictorul Alexandru Rusan „părintele" păpușilor — devenit pentru o clipă minuitor. Iar „Orientalului" îi dă o abilă „mînă" de ajutor — o mînă care e bine să nu se vadă în cadru și de aceea se fac multe repetiții — una din minuitoarele filmului, Lukas Isabela. În fine, repetițiile iau sfîrșit, păpușa se mișcă firesc și „rotund", așa că filmarea poate începe. Se „trage" un cadru, două, trei. Gata! Isprăvile cu ciocanul s-au terminat. Echipa, înarmată cu tăiei de peliculă, cu lăzile păpușilor și — desigur — cu aparatul de filmat, pleacă mai departe, la „avioanele" cu care se vor plimba, urmăriți de ochii aparatului, eroii acestui film.

— Și cum se termină povestea?

— Povestea abia începe. Căci după o serie de peripeții, în care au dat de înfruntat adevărate pericole, devenind cu adevărat prieteni, solii voioși ai utitor popoare se duc la Festival. Încep reprezentațiile. Pe scenă se perindă, într-un lanț colorat, viu, variat, spectacolele păpușarilor din diferite țări, pe care Păcălici le filmează conștiincios.

— Cum, asta-i partea a doua?!

— Da, partea a doua, care s-a realizat înaintea primei părți, adică acum o lună. Cam așa-i la film...

— Acum, o întrebare clasică: Ce intenții ave ți pe viitor, în materie de film, bineînțeles?

— „Mîinile" — un film „jucat" în întregime de mîini — film satiric și „Cocoloșu între inimă și rațiune" ale cărui personaje vor fi niște umbre. Da, da, umbre. Niște umbre care...

Proiecte, proiecte...

Am ajuns la „avioane". Echipa s-a instalat. Una cîte una, păpușile apar din lădițele lor. Hăinuțele sînt scuturate, periate cu grijă, năsucurile șterse — nu cu batista, ci cu neofalină. Ici se întărește un năsture!, colo se lipește o mustață — nu cu briantină, ci cu gumarabic — dincolo se îndreaptă o șuviță — nu de păr, ci de mătase. Păpușile parcă zîmbesc, ochii lor mari, strălucitori, urmăresc parcă atenți mîinile care le poartă de grijă. Iată-l și pe Țăndărică al nostru. A încăput pe mîinile îndemînatice ale minuitorului Peter Ianoș și acum îmi face semn că ar vrea să-mi ia un interviu. Își pleacă sfios capul, salută zîmbind, apoi cu un gest al mîinii, mă invită să iau loc.

Mă supun.

Urmează o serie de întrebări. Îl susține cu glas scăzut, regizorul: — „Ce părere aveți despre păpuși?" — „Excelentă, sînt inspirate, tipurile fizice perfect realizate, moderne, etc., etc.", — „Dar despre condițiile de filmare?" — „Cam grele, pe soarele ăsta!" — „Vai ce ochelari frumoși! Pot să-i încerc?" — „Te rog, Țăndărică, te rog!" etc., etc., etc.

...Pauza s-a terminat. Păpușile strălucesc iar sub ochii îndulșați ai echipei. Apoi munca reîncepe. Unul cîte unul, prietenii noștri mititei, intră în cadru și, cu ajutorul mîinilor dibace ale minuitorilor, învie. Noul film românesc de păpuși „Festivalul prieteniei" — închinat păcii, prieteniei și fericirii oamenilor — se naște în zilele acestea calde de vară, sub cerul Bucureștilor.

S. I.

VITRINA cu cărți

G. COȘBUC:
„Poezii"

Au apărut de curînd într-o nouă ediție — după ce ultima ediție s-a epuizat de mult — poeziile unuia din cei mai mari și mai iubiți clasici ai literaturii noastre, G. Coșbuc.

Adînc legat de suferințele și bucuriile poporului său, G. Coșbuc — care spunea despre el însuși: „sînt suflet în sufletul neamului meu, și-l cînt bucuria și amarul", — a lăsat posterității o operă vastă, o operă care trăiește și va trăi prin adîncile rădăcini pe care le are în popor, prin setea de dreptate a poetului, prin vibrantul protest social care se desprinde din fiecare poezie.

Ediția de față însumează, în două volume (avînd fiecare 600 de pagini) poeziile apărute în timpul vieții poetului în volumele „**Balade și idile**", „**Fire de tort**", „**Ziarul unui pierde-vară**" și „**Cîntec de vitejie**" ca și un număr de poezii apărute în periodice sau rămase în manuscris.

Volumul II cuprinde poezii nepublicate în volume ca și un ciclu de „postume" din care desprindem ca mai cunoscute: „**Spînzurați-l de-i mișel**", „**Cu bita-i înveți pe cîini bontonul**", „**Ridică-te, să scuturi ce te-apasă**", „**Volos preot dac**" etc.

Ediția, este însoțită de o bogată bibliografie și de un studiu introductiv semnat de I. Popper.

Dana MUȘAT

V. BĂLȚATU:
„Cum se face un film?"

Cum se face un film? Iată o întrebare pe care și-au pus-o desigur fiecare din cei care fac parte din tre spectatorii obișnuiți ai sălilor de cinema. Un răspuns amănunțit și concret ni-l aduce cartea lui V. I. Bălțatu, apărută de curînd în Editura Tehnică.

Autorul, folosind un foarte bogat material bibliografic din literatura cinematografică universală, tratează problema complexă care este realizarea unui film, pornind de la explicarea originii fonetice a cuvîntului cinematografie și istoricul dezvoltării ei. Cititorul este inițiat apoi în toate fazele drumului pe care-l parcurge filmul, începînd de la scenariu și terminînd cu proiecția pe ecran. Aflăm din diferitele capitole ale cărții ce este un scenariu literar, ce se înțelege prin decupaj, care sînt mișcările aparatului de filmat, ce înseamnă punctuație cinematografică, cum se realizează montajul și sonorizarea, ce este echipa de filmare și cum colaborează membrii ei la realizarea acestei opere de sinteză etc. De asemenea, de-a lungul paginilor cărții „Cum se face un film", autorul ne familiarizează cu platoul de filmare, cu bazele filmării, cu funcționarea aparatelor de filmat, a celor de înregistrare și sonorizare, ne arată cum se prelucrează pelicula cinematografică în laborator și ne explică procesul proiecției, — ultimul din lanțul proceselor artistico-tehnice ale cinematografiei. Un capitol deosebit de interesant este capitolul care se ocupă de realizarea trucajelor și a filmărilor combinate, cum sînt de altfel și capitolele închinate cinematografiei științifice și didactice, cinematografiei în culori și relief, cu ecran lat și sunet stereofonic.

Trebuie subliniată ilustrația bogată în text a cărții, diagrame, fotografii, desene ca și planșele colorate în afară de text, pe hîrtie specială.

După cum spune și autorul în prefața sa, cartea „Cum se face un film", pe lîngă că are rolul de a informa și de a răspunde la întrebări din diverse domenii ale cinematografiei, mai poate constitui și un manual de inițiere pentru profesioniștii începători și cineaștii amatori.

Maria NEACȘU

CU IURIE DARIE
despre teatru și film

Iurie Darie e unul dintre cei mai talentați actori ai tinerei generații. A absolvit Institutul de Cinematografie în 1952, la clasa prof. Marietta Sadova. Imediat după absolvire a fost angajat la Studioul actorului se film „Constantin Nottara", unde lucrează și astăzi. Debutează în cinematografie în 1953 cu filmul „**Nepoții gornistului**", interpretînd rolul unui tînăr comunist, Miron, pentru realizarea căruia e distins cu Premiul de Stat.

Dintre filmele în care a jucat Iurie Darie amintim: „**Răsare soarele**" (1954), „**Directorul nostru**" (1955), „**Alarmă în munți**" (1955), „**Pe răspunderea mea**" (1956), „**Valetul de cupă**" (1958 — în curs de turnare).

În teatru a realizat mai multe personaje, dintre care reținem: Ulianov Alexandr Ilici (din piesa „**Familia**" de I. Popov, 1954), Ștefan Vardia („**Nota zero la purtare**" de Virgil Stoenescu și Oct. Sava, 1956), Calimacco („**Mătrăguna**" de N. Machiavelli, 1956), Jeff O'Brien („**Cauțiunea**" de Hans Lucke, 1957), Monserrat („**Monserrat**" de Em. Robles, 1957), Silviu („**Acolo departe**" de Mircea Ștefănescu, 1958).

★

N-a fost ușor să stau de vorbă cu Iurie Darie. După încercări zadarnice de a-l găsi acasă sau la teatru, am dat peste el, pe negîndite, la echipa „Valetului de cupă", condusă cu hărnicie de regizorul Andrei Călărașu. Tînărul actor repeta cu voie bună pe malul Dîmboviței, în fața Institutului de teatru, o scurtă scenă care trebuia tocmai să fie imprimată pe peliculă.

— *Observ că ați trădat teatrul în favoarea filmului.*

— Nu. Lucrez cu egală plăcere în teatru și cinematografie.

— *Considerați că v-ați însușit un stil propriu de interpretare?*

— Nu. Încerc doar să ajung la simplitate, calitate pe care o văd la fel de necesară actorului de film ca și celui de teatru.

— *Fiindcă veni vorba de simplitate, trebuie să remarc cu părere de rău că în ultima vreme se accentuiază în jocul dvs. tendința de a neglija micile adevăruri scenice, de a pierde din veridicitatea interpretării.*

— Posibil să ai dreptate. Cauza cred că trebuie căutată în deosebirile metodelor de muncă din institut și teatru. În institut am lucrat temeinic pe baze științifice. Interpretarea era migălită îndelung și susținută cu entuziasm. În plus examenele de actorie erau lipsite de prezența publicului. Venind în teatru, contactul brusc cu metodele mult deosebite între ele ale diverșilor regizori precum și prezența publicului spectator m-au dezorientat. Am început să joc cu publicul, să îngroș momentele care stîrneau ilaritate și implicit să-mi pierd din simplitate. Sînt convins însă că am izbutit să depășesc această perioadă critică.

— *Credeți că regizorii v-au ajutat întotdeauna să vă îndreptați spre simplitate, spre deplina sinceritate în interpretare?*

— Cunoscîndu-mi timiditatea de care dau dovadă în cursul repetițiilor, ei m-au îndrumat cu grijă și multă bunăvoință. Dar nu chiar întotdeauna... Nici pînă azi nu pot înțelege de ce am fost distribuit în Monserrat, într-un rol care-mi depășește cu mult posibilitățile actuale. Mă gîndesc apoi la „Mătrăguna". Îndrumat de regizor am pus de la început accentul pe latura plastică a rolului, pe mișcare, în detrimentul conținutului de idei al piesei. De aceea interpretarea mea îmi apare acum nu prea izbutită.

— *Ce roluri ați dori să interpretați pe viitor?*

— Aș dori să joc în cît mai multe piese actuale bune. Vreau să interpretez oameni simpli, cu o viață sufletească bogată, oameni dintr-o bucată. Nădăjduiesc să interpretez frămîntările omului contemporan din țara noastră. Asta, bineînțeles dacă voi fi distribuit...

— *Cred că în viitoarele căutări veți fi ajutat într-o bună măsură și de aptitudinile dvs. pentru desen.*

— Desigur. De zece ani lucrez ilustrații de carte pentru copii. La „Editura Tineretului", la „Cravata Roșie" și „Luminița". În ultimul timp am colaborat cu Octav Pancu-Iași, pentru care am ilustrat patru volume. Munca de desenator mi-a dezvoltat ochiul, simțul proporțiilor și siguranța de a mă mișca în spațiul scenic.

Conversația ne este întreruptă de apariția unui asistent de regie, care-l anunță pe actor să se pregătească pentru noua filmare. Profit de împrejurare pentru a aduce vorba despre film.

— *Imi vorbeați de timiditatea ce vă caracterizează în timpul repetițiilor din teatru. V-am văzut însă repetînd și filmînd acum cu multă dezinvoltură și siguranță. Care este explicația?*

— Într-adevăr, filmul îmi dă mai puține emoții. Mă simt mai bine. În teatru prospețimea se pierde în rutină. În film, lucrul acesta e exclus...

— *Și acum cîteva cuvinte despre rolul din „Valetul de cupă".*

— Pentru mine înseamnă mai mult decît un rol. Înseamnă reluarea muncii în cinematografie după o întrerupere de aproape 3 ani. Personajul căruia îi dau acum viață, pe nume Victor Mancaș, student la Conservator, este un tip plin de voie bună și care, în general, se pierde în superficialitate. Pînă la urmă totuși, el devine compozitor. Rolul nu îmi pune mari probleme de interpretare și compoziție. Accentul cade pe acțiune, pe verva dialogului. Urmăresc însă să rămîn fidel simplității și să realizez o interpretare cît mai autentică.

Asistentul de regie își face din nou apariția. Imi dau seama că prezența mea riscă să devină inoportună. De aceea mă ridic și îmi iau rămas bun urîndu-i succes în realizarea rolului.

Mihai TOLU

„GAZDELE AERIENE"
ȘEFA „STEWARDIȚELOR" DE PE AVIOANELE „TAROM" ne vorbește despre călători și călătorii aeriene

Avioanele „Taromului", care brăzdează cerul spre Moscova, Berlin, Praga, Stockholm, Copenhaga, Bruxelles, Atena, etc. au de cîteva vreme la bord, ca „gazde aeriene", o serie de tinere fete, agreabile, în uniformă, care fac munca de „stewardițe", înlesnind călătorilor un voiaj cît mai plăcut. Oficiind în adevărate gazde, ele servesc masa, aperitive, răcoritoare, oferă reviste și ziare.

Șefa celor opt tinere în uniformă de aviație este tovarășa Aneta Profir, născută la Tulcea, fostă funcționară la Ministerul transporturilor. Ea ne-a împărtășit cum a ajuns „însoțitoare de bord" — cum îi place să-și spună. A fost un concurs al „TAROM", la care a reușit. De atunci zboară dintr-o parte a Europei, în cealaltă... Trebuie să vă spun că tov. Profir vorbește curent, ca și colegele ei de altfel, limbile rusă, franceză, engleză...

— Sbor de un an și jumătate, străduindu-mă să ajut ca pasagerii noștri să aibă călătorii cît mai agreabile, un confort cît mai plăcut. Nu mică mi-e bucuria cînd vedem pasagerii noștri luînd cu ei, la sfîrșitul călătoriei, revista pe care i-am dat-o. Am văzut că oamenii iau revistele noastre, fiindcă găsesc în ele ceva ce le place, ce-i interesează. Și asta ne bucură. La fel ca atunci cînd un călător, suit la Copenhaga, ne-a cerut, în franțuzește, o... „bătrînă". Omul fusese în țara noastră și cînd s-a văzut în avion românesc, a cerut băutura ce-i plăcuse cel mai mult. De altfel, „țuica bătrînă" cea mai autentică băutură națională se bucură, în toate cursele noastre de un mare succes. Adeseori călătorii ne întreabă din ce e făcută și noi le explicăm. La fel, vinurile noastre. În ce privește masa pe care o servim călătorilor, ea ne este adusă la fiecare escală din restaurante și noi o servim caldă. Acum vom avea în fiecare avion „frigidere" speciale, construite la noi, în care vom putea ține răcoritoarele, unele băuturi și chiar mîncăruri. Pentru distracția pasagerilor avem la bord și diferite jocuri. Conducerea companiei noastre pune la dispoziție pasagerilor mijloacele cele mai variate pentru un voiaj cît mai agreabil.

— Aveți și pasageri mai dificili?

— În general, nu. Dar sînt, desigur, și unii mai capricioși. Unul, urcat la Berlin, și căruia îi serveam masa, m-a pus pe gînduri. Mi-a spus că nu mănîncă dacă nu-i dau un „chewing". Noi nu prea avem guma asta. Dar am putut face rost de una. I-am oferit-o, spunîndu-i că poate s-o consume — însă după masă. Ca „gazdă" ne vine greu cînd un pasager ne refuză masa, care e în costul călătoriei. Așa că am fost foarte mulțumită cînd l-am văzut înfulecînd felurile servite. Și a repetat țuica bătrînă. Asta se întîmplă foarte des.

— Cum privesc fetele sborurile acestea lungi?

— Lungi? Dar nouă ni se par scurte. Poate din cauza muncii noastre. Abia apucăm să „prindem" o priveliște frumoasă, o vedere unică. Sînt însă unele curse care ne oferă adevărate satisfacții din acest punct de vedere. O călătorie spre Kiev — Moscova este o adevărată plăcere. Una din București spre Berlin — Copenhaga — Stockholm are o variație de priveliști foarte mare. Iar voiajul București — Atena, are multe clipe de poezie...

Aneta Profir se pregătea de zbor. Venea de la Stockholm și pleca la Bruxelles: megafoanele anunțau pe pasageri „să poftească pe peron" și ea trebuia să înceapă amabilă, oficiul de gazdă.

Alice Ioan, *altă fată dintre „gazdele aeriene" ale „TAROM"-ului încheia tocmai a mia oră de zbor din cariera. Fostă funcționară, ea avea pasiunea zborului. Cînd a aflat de concurs, s-a prezentat numaidecît, și a reușit. Vorbește curent rusa, germana, franceza. Ne-a vorbit cu multă căldură de frumusețea zborului, de marile satisfacții ce i le dă fiecare cursă, de timpul care trece, „atît de repede încît n-ai nici cînd să te gîndești bine la un lucru". Alice Ioan ne mărturisea că-i plac călătoriile în grup: — Se înving sus, la mii de metri, deasupra pămîntului, niște conversații teribile și amuzante, că de abia ai timp să servești oamenii...*

A. DRAGOMAN

S-A NĂSCUT O STEA

Nu este vorba de o stea care a răsărit pe firmamentul talentelor omenești. S-a născut o stea adevărată, o nouă candelă care pîlpîie pe bolta cerească. Nu încercați s-o descoperiți. Chiar dacă ați avea ochi de Argus, tot n-ați izbuti. E prea departe! Numai mintea omului și... aparatele construite de el, pot străpunge asemenea distanțe.

De soare ne despart de pildă, numai 150 000.000 de kilometri! Un fleac! Lumina, care fuge cu o iuțeală de 300.000 kilometri pe secundă, străbate această distanță în 8 minute. Un călător imaginar, care s-ar aventura în spațiu de dragul stelelor, ar face cale lungă pînă să întîlnească un alt soare. Dacă ar încăleca pe o rază de lumină, călătorului nostru i-ar trebui 4 ani pentru a ajunge la Proxina Centaură, cea mai apropiată din stelele care împodobesc bolta cerească. Dacă ar călători cu o rachetă balistică, a cărei viteză ajunge la 30.000 km oră, călătorul ar avea nevoie de 36.000 ani pentru a-și atinge țința. O călătorie care ni se pare cam lungă.

Cînd privești cerul, îți vine greu să crezi că stelele care scînteiază în falduri lui, se găsesc la distanțe atît de mari față de noi. Toate aceste insule luminoase ale negurei fără margini, fac parte dintr-o mare familie de stele care numără vreo cîteva zeci de miliarde de membri. Soarele nostru este unul din ei. Și dincolo de această familie stelară? Alte familii de stele, multe și nenumărate! Pînă la cea mai apropiată familie stelară — e o distanță atît de mare, încît luminii îi trebuie un milion de ani ca s-o străbată.

După cum se vede, lumea stelelor este foarte populată. Dar în timp ce viața pe pămînt se primenește neîncetat, lumea stelelor pare că oferă imaginea unei statornicii absolute. Populația stelară rămîne mereu aceeași, cel puțin așa se credea pînă acum. Savantul sovietic V. A. Ambarțumian este însă de altă părere. Și în zilele noastre se nasc stele.

Cum a constatat învățatul sovietic acest fapt senzațional? În interiorul familiei noastre de stele s-au observat unele îngrămădiri, roiuri de stele. Un asemenea roi de stele se rotește neîncetat. Această mișcare tinde să împrăștie stelele din roi. Dar se știe că toate corpurile cerești se atrag între ele. Dacă roiul este destul de dens, adică distanțele între stele nu sînt prea mari, ele se atrag cu atît mai virtos și această atracție împiedică împrăștierea. Dimpotrivă, dacă roiul e rar, atracția dintre stele este mai mică și împrăștierea nu poate întîrzia mult. În cele din urmă, roiul se spulberă. Prof. Ambarțumian și colaboratorii săi au descoperit asemenea roiuri rare, a căror vechime nu poate fi prea mare, fiindcă după cum spuneam, ele durează foarte puțin. Acești copilași ai familiei noastre de stele au frageda vîrstă de 10—20 milioane de ani. Acum, după ce v-ați obișnuit cu măsurile astronomice, trebuie să recunoașteți că e foarte puțin, mai ales dacă ții seama de faptul că vîrsta pămîntului este de 2—3 miliarde de ani. Concluzia se impune de la sine. Stelele se nasc și în zilele noastre. Universul este o fabrică de stele, a cărei producție continuă fără încetare. Cînd priviți stelele care sclipesc pe cer, nu uitați că la adăpost de privirile voastre iscoditoare, se nasc stele noi, care vor străluci și ele cînd vor ajunge la vîrsta adolescenței, ...peste cîteva miliarde de ani

Ing. A. HARALAMBIE

Știința și VIAȚA

Un material cu nenumărate întrebuințări: STICLA

Zeci, sute de ciuperci aliniate pe rînduri și coloane se răsucesc fără încetare, clătinîndu-se cînd spre dreapta, cînd spre stînga, sub privirea atentă a muncitorilor specializați. Deasupra ciupercilor picură necontenit apă și șmirghel.

...Ați ghicit, desigur, că ciupercile despre care vorbim, deși seamănă în ceea ce privește forma, nu sînt plante adevărate. De altfel, nici nu ne aflăm într-o cîmpie, la marginea unei păduri sau la poalele munților, ci într-una din halele de la I.O.R. Știți ce înseamnă aceste inițiale? „Industria optică romînă". Aici, la I.O.R., din sticlă de calitate superioară, se fabrică lentile care în aceeași întreprindere sînt montate la aparate fotografice, busole de sport, microscoape, ochelari și la o sumedenie de alte aparate și instrumente. Ultimul născut al acestei întreprinderi este cunoscutul aparat fotografic „Orizont", cu calități superioare, care a apărut nu de mult și în vitrinele magazinelor de specialitate.

Dar... să nu părăsim I.O.R. fără a lămuri misterul ciupercilor care se învîrtesc fără încetare: este vorba de niște dispozitive speciale care transformă bucățile de sticlă în lentile. Pe aceste dispozitive în formă de ciuperci uriașe, se lipesc cîteva zeci de discuțele de sticlă. Apoi, ciupercile sînt puse în mișcare și, prin frecare cu șmirghel și apă, „rod" suprafața sticlei pînă capătă curbura dorită. Aceasta este numai una din operațiile prin care se ajunge la lentilele de mare precizie necesare în aparatele fotografice, ultramicroscoapele, aparatele optice fabricate la I.O.R.

La „Industria optică romînă" se obțin din sticlă produse de calitate superioară. Dar din sticlă nu se capătă numai lentile...

Dacă înainte toate aparatele optice trebuiau importate din străinătate, astăzi din ce în ce mai multe instrumente de precizie sînt fabricate la I.O.R., posedînd calități ce le fac perfect comparabile cu cele străine.

De asemenea, astăzi se fabrică din sticlă numeroase aparate de laborator. Astfel, întreprinderea „Eprubeta" din București fabrică termometre și diverse aparate și instrumente de laborator, diferite aparate medicale de sticlă, aparate de aerosoli pentru transfuzii și altele.

Cunoscute pentru finețea și precizia execuției lor sînt obiectele de artă și de uz casnic, lămpile plafoniere, etc. ce se fac la „Pădurea Neagră".

Am vorbit pînă acum numai despre cîteva din cele mai cunoscute utilizări ale sticlei. Puține sînt însă cei care cunosc toate modurile în care se poate utiliza astăzi sticla.

Știați, astfel, că există „vată de sticlă"? Ea este fabricată în mod curent în țara noastră și are aspectul vatei obișnuite. Numai că firișoarele subțiri nu sînt de bumbac... ci de sticlă, care poate fi de 10 pînă la 15 ori mai fină decît un fir de păr! Vata de sticlă are utilizări importante mai ales la izolarea termică și acustică a clădirilor și a diferitelor aparate sensibile, precum și în laboratoare, pentru anumite filtrări.

★

În U.R.S.S. s-au realizat cărămizi din „spumă de sticlă", utilizate deocamdată pentru construirea zidurilor unei case experimentale, situată în partea de sud-vest a Moscovei. În astfel de case se cheltuiește mai puțină căldură pentru încălzire, deoarece sticla de tipul „spumă" nu este termoconductoare și așa dar nu există pierderi mari de căldură. De asemenea, un alt avantaj al unei astfel de sticle este faptul că locuințele construite din ea sînt... tăcute. Zgomotul trece cu mare greutate prin cărămizile din spumă de sticlă.

Dar sticla este folosită în construcții, în U.R.S.S., și în alte chipuri: în calorifere, de exemplu. În zidurile caselor în construcție se zidesc tuburi de sticlă, în serpentină. Apa caldă ce trece prin aceste serpentine încălzește în mod uniform toată suprafața peretelui. Acest mod de încălzire e mai sigur și mai plăcut decît caloriferele obișnuite.

★

Dar utilizările sticlei nu s-au epuizat. Acest material cunoaște numeroase utilizări în industrie. De pildă, într-o uzină de materiale chimice, soluțiile corosive sînt deobicei transportate dintr-un atelier într-altul prin sisteme complicate de tuburi a căror lungime atinge uneori mai mulți kilometri. Metalele din care se fac aceste tuburi sînt scumpe și chiar prețioase. Sînt substanțe la care doar platina este în stare să reziste.

Savanții au izbutit însă să creeze tipuri de sticlă foarte simple și ieftine din care se obțin tuburi cu calități remarcabile, pentru industria chimică și alimentară. Aceste tuburi asigură o curățenie exemplară și păstrarea tuturor calităților lichidelor transportate. Pe de altă parte, se poate observa foarte ușor ce se întîmplă în ele. Toate tuburile de sticlă se sudează ușor cu ajutorul curenților de înaltă frecvență...

...Vă am enumerat aici numai cîteva din utilizările mereu mai multe și mai importante pe care le cunoaște astăzi sticla, un material ce pe drept cuvînt poate fi denumit „al viitorului".

Ing. I. T. PREDESCU

Energia atomică în industrie

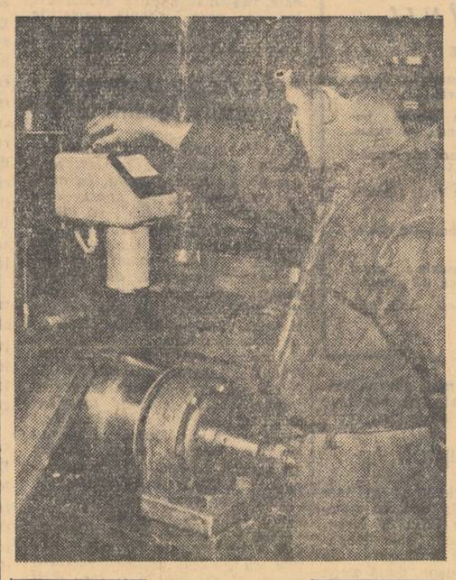

Ați auzit desigur despre elementul stronțiu 90, care se degajă în atmosferă în urma exploziilor atomice și cu hidrogen. Pătruns în organism, el poate distruge țesuturile sau deforma oasele.

Dar același element poate fi pus în slujba omului. Iată, de exemplu, în fotografia noastră, un mic aparat care poate controla, cu ajutorul radiațiilor emise de stronțiu, grosimea foilor metalice subțiri. Aceste foi metalice sînt obținute în laminatorul uzinelor „Klement Gottwald" din Vitkovice (R. Cehoslovacă).

Același element ne poate fi dușman sau prieten. Depinde de noi!

PERLE DIN PEȘTE

Solzii anumitor specii de pești conțin o substanță — guanină. Tratată chimic, ea dă așa numita „esență de perle" folosită la fabricarea perlelor artificiale din sticlă, la acoperirea cu un strat sidefiu a diferitelor obiecte ca nasturi, butoni de manșetă, cercei etc.

UN BILET SPRE LUNA

Ne bucurăm cînd izbutim să găsim un loc la un meci de fotbal sau la prima reprezentație a unei piese de succes. Cei ce n-au reușit să găsească vre-un bilet, îl invidiază pe norocos. Dar stadioanele au zeci sau chiar sute de mii de locuri, iar teatrele de asemenea au sute sau mii de locuri, așa încît dorințele majorității cetățenilor pot fi satisfăcute.

Rari sînt însă aceia care posedă un bilet așa cum are tînăra cercetătoare științifică sovietică Lidia Kurnosova. Pe acest bilet stă scris:

„Vi s-a rezervat un loc pe bordul uneia din primele aeronave care vor călători de la pămînt spre lună".

Lidia Kurnosova este autoarea a numeroase lucrări despre razele cosmice. Acest document i-a fost înmînat cu ocazia participării la cel de al VII-lea Congres Internațional al Astronavigatorilor de la Barcelona.

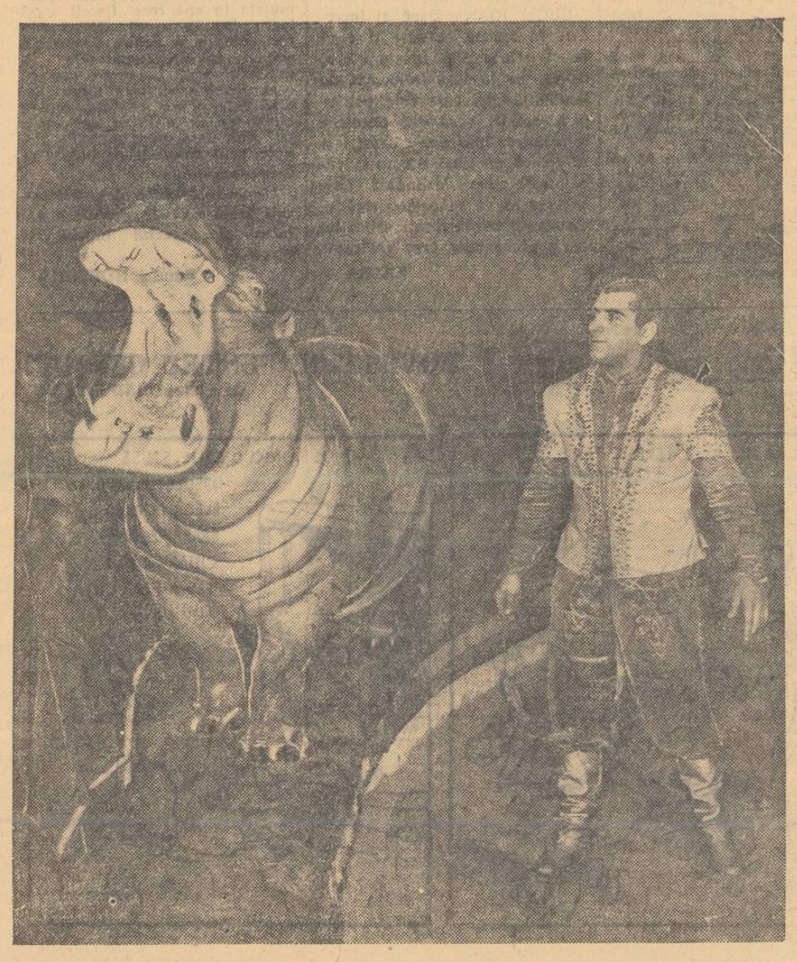

Pentru prima dată hipopotami dresați

Circul din Erevan a prezentat de curînd un nou număr, care a stîrnit un viu interes în capitala Armeniei Sovietice. Autorul acestui număr este tînărul Sdepan Isaakian, care apare în arena circului îmbrăcat în costumul eroului popular armean Sasunți David.

Cea mai interesantă parte a numărului o constituie prezentarea hipopotamilor liberieni „Manuk" și „Șaman", dresați — pentru prima dată — de către iscusitul Sdepan Isaakian.

In fotografia noastră îl vedem pe tînărul și talentatul dresor, pe arena circului din Erevan, alături de ascultătorii săi „elevi".

Fereastra spre viitor
MUZICA DE MÎINE

Artistul se înclină în fața spectatorilor, apoi se apropie de cutia mare, cu cadrane indicatoare, ace, butoane, care ar putea foarte ușor fi confundată cu masa de comandă a unei termocentrale. Se așează pe scaun, trage de o manetă...

Nu se aude încă nimic. Artistul își ridică mîinile și se apropie de planșeta orizontală a aparatului muzical. Îndată în sală se răspîndesc sunete melodioase. Mîinile nu ating nimic: ele sînt suspendate în aer. Simpla mișcare a degetelor, deplasarea lor, a mîinii, a brațului, face să se schimbe tonurile, notele, ca la semnalul unui vrăjitor. Dar iată că intervine și mișcarea picioarelor pe niște pedale ascunse: ele fac să se audă deodată tînguitul viorilor, plînsul harfelor, hohotele trompetelor... Deși pe scenă nu se află nici unul din aceste instrumente, ci doar aparatul electronic menționat la început.

„Nu vă grăbiți să spuneți, dragi cititori: „fleacuri! exagerări!" Nu vă grăbiți, pentru că ați greși. Poate că nu cu o astfel de înfățișare, ca aceea descrisă de noi, dar instrumente electronice există și astăzi. În mod experimental, la posturile de radio sovietice, cîntă periodic o întreagă formație de instrumente electronice. Unele înregistrări s-au transmis și la posturile noastre de radio și cei ce le-au auzit au fost mirați și încîntați de sunetul suav și totuși straniu al orchestrei, în care notele nu sînt emise de instrumentele obișnuite cu corzi sau de suflat, ci de niște aparate cu lămpi, circuite electrice și condensatori! Una din aceste înregistrări conținea și o melodie cîntată de un aparat electronic ce imita vocea omenească — o voce ce poate urca sau coborî pînă la orice limită, chiar dincolo de ceea ce poate sezisa urechea imperfectă a omului!

Explicația „fabricării" muzicii electronice este greu de dat aici, în cîteva rînduri. Este vorba de oscilații, circuite electronice, acorduri, și alți termeni care necesită un cadru mult mai larg pentru a putea fi explicați. Despre altceva vrem să vă asigurăm, însă: că „muzica electronică", muzica viitorului, fără a o înlocui pe cea clasică, va cunoaște mereu mai multă importanță și va fi apreciată de tot mai mulți cunoscători.

C. L.

MODA

1) Rochie din șantung, cu nasturi de sus pînă jos. Cele două pense care marchează talia rămîn libere, ca să facă largimea pe șold. Gulerul și garnitura din față sînt dintr-o bandă lată de 5—6 cm. Jacheta — în același stil — completează rochia

2) Fustă largă, mînecuțe și guler din același material, completate de o jachetă strînsă în talie cu o fundă lată.

3) „Deux-pièces" din material închis, cu picățele, în a căror culoare se fac și nasturii, bordura jachetei și mînecuțele.

Desene de Tuntzi PFENNINGS

Cum să ne îmbrăcăm?

Tendințele modei feminine, masculine și pentru copii în toamna aceasta

O scurtă vizită în atelierele de creație ale fabricii „Gh. Gheorghiu-Dej" din Capitală

Pardesie și taioare, costumașe de stofă, fuste groase, rochii de după amiază și de lucru, iată preocupările, în mijlocul verii, ale creatorilor de modele de la fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej". O scurtă vizită prin atelierele de creație ale fabricii ne va lămuri în privința tendințelor modei din toamna aceasta.

Și pentru că moda feminină este cea mai supusă fluctuațiilor, cea care adoptă variațiile cele mai vizibile în schimbarea liniei, să începem cu ea.

Fantezia dictează moda feminină

La mantouri, toamna aceasta moda se va axa pe trei linii deosebite: linia dreaptă, cu multă amploare, pentru sport, linia evazată și linia „fus", cu multă amploare în partea superioară și îngustă spre tiv. Gulerele sînt degajate cu terminații în șal, fix sau detașabil, din același material cu mantoul, sau din imitații de blană. Buzunarele vor fi mari și aplicate, sau tăiate și ascunse în falduri.

Taioarele merg pe o linie fantezi, din țesături variate. Pentru fetele tinere, taioarele vor fi foarte scurte, depășind ușor talia, în gen de bolero ajustat și cu fustă evazată. Mineca se poartă dreaptă. Pentru femei, jachete tot scurte, cu talia neaccentuată, cu sau fără cordon. Taioarele cu cordon vor fi mai lungi, uneori ajungînd pînă la 3/4. Taiorul clasic de ocazie se menține în culori închise, de preferință negru, cu gulerul degajat, tăietura reverelor mai joasă și fără a fi lipite pe corp.

Pentru rochiile din materiale mai pline se preferă linia dreaptă, bluzată în spate sau de jur împrejur, iar cele din materiale subțiri au corsajul ajustat și fustele largi (evazate) cu sau fără cute.

In ce privește coloritul, el va fi foarte variat în toamna aceasta. Se vor purta tweed-uri de diferite nuanțe, cu nopeuri colorate și stofe uni, în care vor predomina culorile galben, roșu, albastru, gri, maro, albastru-verzui, ciocolată.

Noua linie a modei bărbătești

Moda bărbătească, în secolul nostru, puțin expusă inovațiilor totale, este totuși supusă și ea unor ușoare transformări. Noutatea constă în adoptarea unor costume cu umerii largi și căzuți, talia ușor cambrată și șoldurile strîmte. Hainele vor fi scurte, cu revere mai înguste și cu tăietura reverelor mai sus. Pantalonii înguști (circa 22—23 cm.) cu manșeta lată de 5—6 cm și uneori fără manșetă. Stofele cele mai la modă sînt cele cu model în țesătură, cele uni, în general stofe de culori vii și variate. Pardesiele și demiurile, cu umerii lați și căzuți, se îngustează potrivit aceleeași linii conice. Ele nu depășesc genunchiul și se poartă la un rînd, cu 3 nasturi distanțați.

Creații speciale pentru băieții mari

Alte inovații ale modei de toamnă sînt creațiile speciale pentru băieții mari — între 16—19 ani. Pentru ei, linia adoptată este dreaptă, lejeră. Hainele cu gulerul mai lat ca reverul, nasturii mai deși (la un rînd), cu buzunare oblice tăiate sau aplicate. In general, pentru băieții mari se acceptă fantezie în ceea ce privește modelul, țesătura și culoarea costumelor. Pardesiile mențin linia dreaptă și se închid în general la 4 nasturi, adică mai sus decît cele bărbătești. Și la haine și la pardesie se poartă șlițuri mici, dispuse lateral.

Am ajuns la moda copiilor, unde s-au introdus, pe lîngă clasicele rochițe cu platcă, crețuri și mînecuțe bufante, rochițe drepte, ușor evazate, cu diferite garnituri și cu talia neaccentuată, haine drepte, scurte.

Pentru toamna aceasta, fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej" a înscris în producția ei 30 modele noi de pardesie de femei, 6 modele noi de taioare de stofă, 6 modele noi de taioare de bumbac, 3 modele noi de rochii de stofă de lînă și 5 de rochii de bumbac, 18 modele noi de pardesie și paltoane de copii, 4 modele noi de pardesie și paltoane de băieți, 20 de modele noi de rochițe. La acestea se vor adăuga o serie de modele prezentate la recentul Congres al Modei și care fac parte din colecțiile proprii sau cele ale U.R.S.S., R.D. Germană sau ale altor țări de democrație populară și care vor fi introduse în fabricație în trimestrul III al anului.

Eva MOLHO

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

21—27 IULIE

— Brînză de oi cu mămăliguță; vinete la cuptor; gelatină de fructe.

— Salată de fasole cu usturoi; budincă de conopidă; coltunași cu vișine.

— Supă de roșii; musaca de varză; fructe.

— Pilaf cu ciuperci, în foale; vinete grecești; iaurt cu zahăr.

— Salată orientală; tahnie de dovlecei; prăjitură cu caise.

— Carote sote, cu friganele; ardei umpluți, cu carne; budincă de zmeură.

— Pește rasol; pui cu smîntînă; sufleu de vișine.

Din vinete se prepară mai des salată, musaca sau vinete împănate. Se pot face și alte feluri gustoase, fie calde sau reci:

Vinete la cuptor

Se aleg trei vinete mijlocii și se taie felii rotunde. Se opăresc în apă cu sare, se scurg și se pun pe un fund de lemn, să stea 20 de minute cu un teasc deasupra. Separat se înfierbîntă o lingură de unt, în care se prăjesc ușor două cepe tăiate mărunt. Se adaugă jumătate kilogram de roșii tăiate în două, un fir de usturoi, o frunză de dafin, sare, piper și o linguriță de zahăr. Se lasă să fiarbă înăbușit, pînă ce sosul se îngroașă. Se trece prin sită. Se șterg feliile de vinete, se dau prin făină și se prăjesc în ulei sau untură. Se pune puțin sos pe fundul unei forme rezistente la foc, iar deasupra cîteva feliuțe subțiri de brînză albă (telemea). Se așează apoi feliile de vinete, se repetă din nou, punînd sos, felii de brînză și vinete. Cînd totul este așezat, se toarnă deasupra sosul care a mai rămas, se presară brînză rasă amestecată cu pesmet, se stropește cu unt, și se dă la cuptor, la foc iute. Se servesc în formă.

Vinete grecești

Se taie vinetele felii, se opăresc în apă cu sare, și se țin sub teasc să se scurgă. Se dau prin făină și se rumenesc în ulei, la foc mijlociu, încet ca să fie bine pătrunse.

Se curăță 3—4 căpățini de usturoi, se prăjesc ușor cu puțin ulei, și se adaugă 500 gr. de roșii curățate de coajă, o linguriță de zahăr și sare. Se lasă să fiarbă acoperit, pînă ce usturoiul începe să se înmoaie. Se așează feliile de vinete frumos pe farfurie, iar la mijloc se toarnă sosul de roșii cu usturoi.

Prăjitură cu caise

Faceți un aluat din: 150 gr. făină, 100 gr. unt, 100 gr. zahăr, un ou și un praf de sare. Se întinde o foaie de mărimea tăvii de copt, se dă la cuptor și se coace pe jumătate. Se pregătesc dinainte caisele tăiate în două, necojite. Se așează cu partea în care a stat sîmburele în sus și se umple golul cu puțin zahăr. Se dă din nou la cuptor pînă ce s-a topit zahărul și fructele încep să se înmoaie. In acest timp se freacă trei gălbenușuri cu trei linguri de zahăr, se adaugă trei linguri de făină și la urmă cele trei albușuri bătute spumă. Se toarnă compoziția peste fructe și se coace la foc potrivit. Se taie caldă în romburi sau dreptunghiuri.

Sanda MARIN

PAGINA FEMEII

VĂZUTE ȘI AUZITE

Prietene atotînțelegătoare

Era și este prețuită în largul cerc al amicelor ei — cam din aceeași dubioasă familie morală — poate pentru așa-zisa ei mare și generoasă comprehensiune umană.

Confidentă ideală, atotînțelegătoare, o numesc amicele ei; în realitate, lipsită de simțul dezgustului și al repulsiei față de insenitățile morale, care i se încredințează, sub pecetea secretului.

Este de înțeles deci, căutarea pe care o avea și o are, în lumea ei, căci nu poate fi confidentă și amică mai comodă decît aceea care aplică o foarte suplă și elastică pretinsă morală structurilor temperamentale și psihologice diferite de la caz la caz, acordînd fiecăreia toate circumstanțele atenuante.

Firește, un asemenea om — atît de comprehensiv și de concesiv față de alții — este însutit astfel față de sine.

De acord cu tot ceea ce este mai reprobabil cu tine, acceptîndu-te așa cum ești și nu așa cum ai trebui să fi, absolvindu-te întotdeauna de orice culpabilitate, mai mult decît atît chiar, găsindu-ți fiecărei culpe în parte o justificare sentimentală, uneori și frumos literaturizată, în plus menită să-ți calmeze și cea mai mică crampă a conștiinței — această „confidentă ideală" devine indispensabilă! Nici o cale mai lesnicioasă de a te face plăcut celor care greșesc decît arătîndu-te plină de înțelegere față de greșelile, față de cusururile lor. (Și nici un mijloc mai sigur de a-i mîna mereu spre noi greșeli și spre repetarea celor vechi).

Pe confidenta ideală nimic nu o indignează, nimic nu o scandalizează; ea înțelege totul, toate turpitudinile, cărora le spune frumos „complexități sufletești".

Sondajele psihologice o pasionează — zice ea — din aceeași nevoie de a înțelege — tot ea zice — alambicata natură umană; în realitate, este avidă de o anecdotică trivială, murdară. Cînd i se cere sfatul îl dă pe acela care nu impune nici o renunțare, nici o răspundere, care nu condamnă nici o eroare, sfatul „atotînțelegător" pentru tot ceea ce este „slăbiciune" omenească.

Soluțiile pe care le găsește sînt întotdeauna cele de compromis — niciodată una tranșantă, intransigentă, care cere onestitate deplină și tărie de caracter, dusă pînă la capăt. Pentru toate acestea, ea este socotită în cercul ei de amice drept o ființă plină de comprehensiune umană!

★

Am scris toate acestea fiindcă știu că nu întotdeauna deosebim prietenul cel bun, care ne vrea binele, arătîndu-se aspru, necruțător față de greșelile, față de scăderile noastre (de aceea nu ne este nici plăcut, nici comod, niciodată) de prietenul rău, care însă se arată atît de larg, de total înțelegător față de greșelile și scăderile noastre (de aceea ne este plăcut și comod întotdeauna).

Știu că nu întotdeauna deosebim participarea reală și folositoare la viața noastră a prietenului care ne dojenește fără nici un menajament cînd o meritam, care nu va face concesii dăunătoare nouă, de dragul conservării unor bune și, în fond, convenționale și superficiale relații — de așa zisul prieten care ne „înțelege" prea bine și ne absolvă de totul, prea ușor, tocmai pentru că participarea lui la viața noastră este numai formală, exterioară, complezantă.

Își face accesul în intimitatea noastră, prin natura lui conciliantă, care răspunde la tot ceea ce este mai îndoielnic în noi. Prietenul cel bun nu ține să ne fie pe plac, minglindu-ne vanitatea, menajîndu-ne orgoliul, falsele noastre sensibilități și nenumăratele noastre susceptibilități. El nu ne seduce cu acea largă comprehensiune umană care ne dispenseză de a avea o conduită rectilinie în viață, o fermitate de atitudine și principii morale de la care să nu abdicăm. El nu este atotînțelegător.

Sidonia DRAGUȘANU

Practic

Benzile de la pălării, prin purtare, se îmbibă cu grăsime și transpirație. Pentru ca transpirația să nu treacă prin pălărie murdărind panglica exterioară, între banda de piele și pălărie se așează o fîșie de hîrtie sugativă, de staniol sau chiar hîrtie de ziar, care se înnoiește din timp în timp.

Curățirea benzilor de piele se face prin frecare repetată cu peria sau cu buretele, care se înmoaie mereu în soluție de amoniac, diluată cu o cantitate de zece ori mai mare de apă.

★

Gențile de piele de tip „vînător", husele de piele (pentru arme etc.) și orice obiect din piele tăbăcită vegetal, nevopsită, care s-au decolorat prin expunere la lumină, devenind roșcate, se pot curăța tratîndu-le mai întîi pentru îndepărtarea petelor de grăsime, frecîndu-le apoi succesiv cu o soluție de 4 părți sodă de bucătărie în 100 părți apă, iar la sfîrșit din nou cu apă curată. Dacă este necesar se repetă întreaga procedură. Gențile de piele se pot freca și cu suprafața secționată a unei cepi tăiată în jumătate, după care se freacă cu o bucată de piele de căprioară pînă la producerea unui lustru intens.

Sărinți și copii

MICUL TIRAN

Mare bucurie în familia prietenilor mei cînd a venit pe lume Tuțu. Părinții, oameni foarte plăcuți, sportivi, excursioniști, s-au hotărît în fine să aducă pe lume un moștenitor. Și legendara barză, la cererea celor doi, l-a adus pe Constantin, cărora părinții, în marea lor încîntare, i-au zis de la început Tuțu.

Au trecut cîțiva ani și, cum se întîmplă uneori, nu i-am mai văzut pe prietenii mei, fericiții părinți ai lui Tuțu. Nu i-am mai întîlnit nici vara, în excursii pe munte, nici pe la competiții sportive, nici măcar la cîte un spectacol de teatru sau cinema. Aproape că-i uitasem cînd, zilele trecute, m-am întîlnit pe stradă cu fericitul tată. Mai gras, mai chel, aproape să nu-l recunosc.

— Ei, ce-ți mai face soția, copilul? a fost întrebarea cea mai arzătoare, după ce au fost epuizate primele exclamații ale revederii.

Tatăl a avut o clipă de ezitare. De ce anume? Hotărîndu-se brusc, m-a rugat stăruitor.

— Vino să-i vezi, hai te rog mult de tot, vino să-i vezi. Cît de curînd!

Și pentru că îi știam oameni simpatici m-am dus să-i văd „cît de curînd".

— Ce ai mai făcut, draga mea Amelia, atîta amar de vreme, de cînd nu ne-am văzut? Văd că aveți un băiat mare, Tuțu s-a făcut de vîrsta școlii. Dar voi? Nu mai ieșiți nicăieri, nu vă mai vede nimeni... Știu că sînteți amîndoi ocupați cu munca...

— A, eu am renunțat la slujbă. Știi, copilul...

— Cum, tu? Care-ți lubeai atît de mult meseria? Parcă nu-mi vine a crede!

— Cînd ai un copil trebuie să faci sacrificii. Știi, n-am mai fost la un spectacol de nu știu cînd. Copilul nu-mi prea lasă timp. Nici de citit, măcar...

— Dar un spectacol de ce să nu vezi? Doar asta se petrece seara...

— Nu vrea Tuțu. Nu-l place să ieșim seara.

— Dar de citit?

— O, Tuțu se plictisește cînd mă vede citind și nu mă lasă. Trebuie să-l distrez. Și nici nu prea am vreme. Trebuie să-l îmbrac, să-l dezbrac, să-l dau să mănînce — știi, e așa dificil la mîncare, că dacă nu-l hrănesc eu, nu mănîncă nimic, — apoi să-l plimb. Nu-l pot lăsa între copiii de pe stradă să se joace. Ei sînt atît de încăpățînați, nu vor să facă ce vrea Tuțu și de aici ies scandaluri, bietul Tuțu vine acasă cu ochii umflați de plîns. Noroc că bărbatul meu, după ce vine de la servici, îl plimbă el pe Tuțu, îi citește basme, ca să mă pot odihni și să-mi văd de treburile gospodăriei.

— Amelia dragă, așa cum îmi descrii tu viața voastră parcă lipsește ceva, iar din altceva e prea mult! Nu cumva l-ați transformat pe Tuțu într-un mic prinț tiranic, căruia îi robiți de bună voie amîndoi? Lui Tuțu îi place, sau nu-i place! Tuțu vrea, sau nu vrea! Dar tu? Dar soțul tău?

Preocupările, viața, dragostea voastră, unde sînt? S-au transformat în minusculi sateliți ce evoluează în orbita acestui astru cu capricii care e Tuțu?

— Tu rîzi — s-a întunecat Amelia. Dar ca să crești un copil așa cum trebuie, nu se poate fără sacrificii serioase. Cînd ne-am hotărît să facem un copil, ne-am luat o răspundere mult mai mare decît credeam. Poți să-l crești în voia întîmplării? ?...

M-am ridicat să plec. Și m-am gîndit că nu-i voi mai vizita curînd. L-am privit pe Tuțu, acest inconștient consumator al fericirii și al sacrificiilor părintești: un copil slăbuț, nervos, obraznic, pretențios și veșnic nemulțumit, terorizîndu-și părinții cu plînsetele și capriciile lui. Nu hotărît, nu seamănă cu unul dintre copiii de vîrsta lui care, la țară, știe de pe acum să dea ajutor la gospodăria părintească, nici cu copiii de la grădiniță sau cămin care știu să se îmbrace și să mănînce singuri, nici cu cei care știu să fie fericiți jucîndu-se între ei și rezolvînd de pe acum singuri micile „probleme" ale vieții în mijlocul celor de o seamă cu ei.

Și atunci, o întrebare: care sînt copiii crescuți „cum trebuie"?...

Ancuța MAICAN

— Dacă nu taci, chem pe moșul să te la cu sacul...

Desen de C. FLORIAN

CURIERUL LAUREI

ELENA. Are douăzeci și doi de ani și este căsătorită de patru ani. Se plînge că soțul ei manifestă față de ea o indiferență jignitoare. Cînd lese din indiferență, trece de-a dreptul la insulte. In societate, soțul o pune în situații de inferioritate. Ceea ce o reține pe Elena să divorțeze este copilul rezultat din această neizbutită căsnicie.

Intreabă ce hotărîre să ia.

...Sumara scrisoare, m-a introdus destul de sumar în temă, ceea ce face ca și răspunsul meu să fie destul de aproximativ. Necunoscînd temeiurile care au dus la raporturile actuale dintre cei doi soți, îmi este greu să stabilesc culpabilitățile — mai bine zis, să le repartizez.

Elena, semnatara scrisorii, semnalează ca manifestare flagrantă de indiferență a soțului ei, faptul că acesta își consumă orele libere, după ce vine de la slujbă — citind, făcînd lectură, în loc de pildă să stea de vorbă despre problemele lui, sau despre problemele lor comune, cu tovarășa lui de viață. Desigur, Elena are dreptate să fie nemulțumită constatînd că nu-i este necesară soțului ei decît pe un plan strict domestic. Dar mă întreb ce a făcut Elena pentru a stabili posibilități de comunicare și pe alte planuri cu bărbatul ei? Nu cumva Elena păcătuiește printr-o totală indiferență față de fenomenele culturii? Dacă soțul ei citește prea mult, nu cumva ea citește prea puțin? Nu cumva faptul că ea nu își dă deloc osteneala să pătrundă în sfera preocupărilor lui intelectuale, o condamnă la o rămînere în urmă care explică foarte multe?

Eu emit numai niște ipoteze, care aș dori să-i poată servi Elenei drept teme de meditat.

NINA — București: A avut o viață sentimentală accidentată. La 19 ani a rămas văduvă de război. A cunoscut după un timp un alt bărbat, care a cerut-o în căsătorie, dar care s-a însurat în ascuns cu o alta. Insfîrșit apare un al treilea: totul pare la început foarte promițător și se ajunge repede la o viață comună, legalizată. Dar armonia durează puțin, din pricina alcoolismului soțului. Situația devine intolerabilă: sub influența nefastă a alcoolului soțul devine un irresponsabil. Nina se vede împinsă la divorț. Soțul îi propune o ultimă încercare, făgăduind că el se va supune unui tratament medical ca să-l tămăduiască de viciul său. Pe de altă parte părinții Ninei care trăiesc în altă localitate, o cheamă la ei.

Nina nu știe dacă mai este sau nu cazul să-i facă un ultim credit soțului ei.

...Nina este datoare, după părerea mea, să-i ofere soțului ei această unică șansă de a se salva. Să nu accepte însă sub nici un motiv continuarea căsniciei decît dacă el își va face într-adevăr cura de dezintoxicare de alcool.

Cunosc cazuri similare, cu excelente rezultate. In toate acestе vindecări însă, voința pacientului de a se vindeca, tenacitatea lui, au jucat rolul principal.

Nina să-și dubleze manifestările de afecțiune față de soțul ei în tot timpul cît el se află în tratament medical, căci mai mult ca oricînd el va avea nevoie de asistența ei morală.

CUCU IOAN: Dacă ai încredere în femeia pe care ți-ai ales-o, o iubești și te simți bine cu ea, nu te lăsa influențat de familia d-tale, care este potrivnică acestei căsătorii. Ceea ce te sfătuiesc însă este să mai lași să treacă un timp, să nu te căsătorești chiar de îndată. Este necesar să vă cunoașteți mai temeinic și să verificați seriozitatea sentimentelor care vă leagă.

LAURA

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

I. V. — Sighet: Luați măsuri de igienă generală. Tratați-vă starea de anemie cu vitamina C, fertonin (4 tablete pe zi), fercupar, Viplex (2 Pe zi). Periați-vă des părul, continuați tratamentul început.

V. POPESCU — Ploești: — La vîrsta dvs. nu mai puteți crește în înălțime.

CEZARA R. — T. Severin: Pentru a vă îngrășa, luați Tonic CIF, 3 linguri pe zi, sau Fosfovit CIF, 3 linguriițe pe zi. Adăugați vitamina B 1, B complex (3 drajeuri pe zi), vitamina C (400 mg. pe zi). Ar fi bine să vă faceți un metabolism bazal, pentru că slăbirea și starea de enervare de care suferiți s-ar putea să fie datorită unei crești a metabolismului. După aceea, vă vom putea recomanda și alte medicamente.

NEC A. JITU — Iași și M. M. Hunedoara: Epistaxisul (curgerea sîngelui din nas) în mod repetat, dă de bănuit că ați suferi de vreo boală a sîngelui, sau de hipertensiune arterială. S-ar putea să fie vorba și numai de ceva local, în care caz tratamentul se poate face mai ușor, dar diagnosticul se pune doar după un examen amănunțit al mediului de specialitate (Nas-gît-urechi). In ce privește petele de pe piele, e greu de spus care este cauza lor dacă nu le vedem.

GIOCONDA IONESCU — Loco: Este foarte probabil că atunci cînd ați urmat regimul de slăbire, ați neglijat un amănunt important, care v-ar fi ferit de constipație: pe lîngă evitarea dulciurilor și a făinoaselor, pe lîngă folosirea cărnii slabe, să nu uitați să mîncați zilnic multe verdețuri și zarzavaturi. Acum, încercați să vă tratați în felul următor: dimineața, la sculare, luați o linguriță de miere pe stomacul gol, urmată de un pahar de apă. In cursul zilei, alimentați-vă cu salate, verdețuri. Beți apă suficientă. Seara la culcare, luați „Vegelax" (2 comprimate). Obișnuiți-vă cu o oră regulată pentru scaun. Vă rugăm să ne mai scrieți.

C. N. — Strehaia: Trebuie să vă faceți injecții cu testosteron (intramuscular, de trei ori pe săptămînă, cîte 10 mg). Evitați în general băuturile alcoolice, berea. Vitamine: Viplex, Complex B. Alimentație completă cu multe proteine (carne, legume) ciocolată. Eventual, vă adresați unui neurolog.

Colțul cosmeticianei

IN TIMPUL VERII

Mai multe cititoare mă întreabă cum trebuie să-și îngrijească părul și tenul în timpul verii, ținînd seama de faptul că vor sta mult în aer liber, în soare, în vînt și în praf.

O măsură elementară de protecție este aceea de a purta părul strîns într-o basma, atunci cînd mergem pe un drum cu praf. Procedînd astfel, vom feri părul, în același timp și de o expunere prea îndelungată la soare, care îl poate decolora și usca prea tare. Cînd ne întoarcem acasă este bine să periem părul în toate sensurile, să-l pieptănăm și să-l lăsăm liber. Basmaua nu-l poate apăra complet de praf. De aceea, pentru a nu-l lăsa să se îmbîcsească și să capete un aspect urît, trebuie să spălăm părul o dată pe săptămînă cu apă caldă și săpun, iar la ultima apă cu care îl clătim, să adăugăm 1—2 linguri de oțet, spre a-i da luciu și supleță.

Ingrijiți cu un minimum de efort pielea obrazului, adică în primul rînd spălați-o bine cu apă și săpun, spre a evita astuparea porilor. Apoi, dacă tenul este gras, ștergeți-l cu o loțiune pe bază de alcool, iar dacă este uscat, folosiți o cremă grasă.

O deosebită atenție trebuie acordată îngrijirii ochilor, care trebuie spălați zilnic cu apă călduță, dar care a fost bine fiartă în prealabil. Dacă, după multe ore de stat în soare, aveți pleoapele congestionate, aplicați pe ele bucăți de vată muiată în apă rece. Faceți acest lucru de cîteva ori. De asemenea, pentru a calma oboseala ochilor, folosiți compresele cu ceai. Preparați o infuzie tare de ceai, lăsați-o să stea puțin și, cînd este numai călduță, mulați tampoane de vată și aplicați-le pe ochi timp de 15—20 de minute, schimbîndu-le de îndată ce s-au uscat.

Urmînd sfaturile de mai sus, veți reuși să vă păstrați sănătatea și aspectul îngrijit și plăcut.

Sanda NOREANU

TORTUL DE CIOCOLATA

POVESTIRE PENTRU CEI MICI

de Pascal RADULESCU

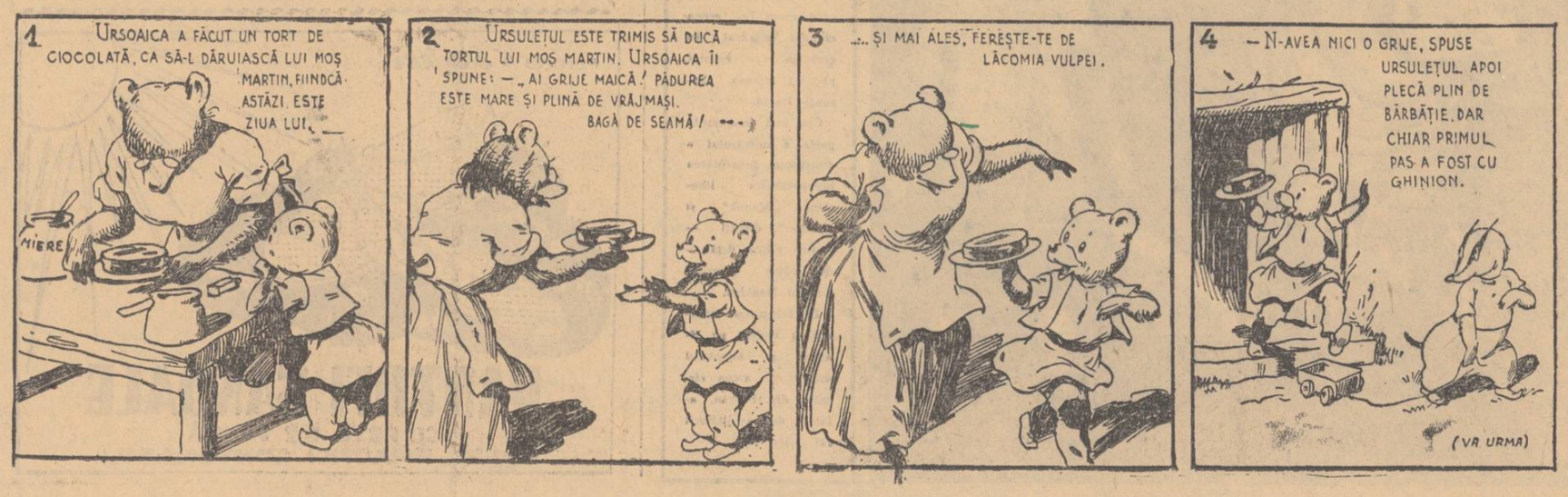

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

OAMENI

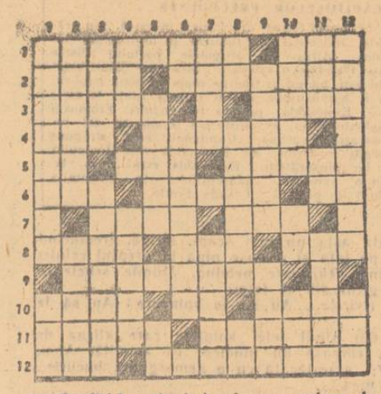

ORIZONTAL: 1) Autorul romanului „Oameni de ieri, oameni de azi, oameni de mîine" — Talaz 2) Oameni care se disting pentru vitejie și curaj excepțional — A stihuit „Cîntare omului" 3) „Povestea unui om adevărat" de Boris Polevoi — Îmbinat 4) Nume de fată — Oameni mari 5) Dialect francez — Număr fără pereche — Om în toată puterea cuvîntului 6) Oraș în Norvegia — Om în primăvara vieții — Afirmație 7) Referitor la oameni — Un om oarecare 8) În acest loc — Oraș în Finlanda — Chiar aci! 9) Oameni de arme 10) Autorul volumului de nuvele „Pornesc oamenii" — Plantă textilă — „Oameni din...", titlul unui volum de Mihail Sadoveanu 11) Un om plicticos — Și alt om pus pe drumuri 12) Tragere la țintă — „Un om între oameni".

VERTICAL: 1) Un om dintre cei mulți — Așezare omenească 2) Trilogie de Laurențiu Fulga, a cărei primă carte se intitulează „Oameni fără glorie" — Oameni rezistenți la anumite boli 3) Poet romîn, autor al versurilor: „M-aș vrea doinarul unui veac ferice, / Doinar ce pentru om și miel și fiară zice". — Care strălucește 4) Localitate în Pirineii Orientali — Om darnic 5) Moment memorabil în viața oamenilor — Traian Badea 6) Posesiv — Oameni care și-au pierdut sănătatea 7) A tăia un material după măsură — Un om lipsit de personalitate 8) În fugă! — Un om care urmărește cu pasiune ceva — O mie o sută 9) Cavaleriști unguri de odinioară — Nume bărbătesc 10) „A... un om", roman de Francisc Munteanu — La revedere! — Gresat 11) „Oameni de...", piesă de teatru de Lucia Demetrius — Plin de apă — Casă mare la țară 12) Oameni de litere — Oferă un avantaj.

Cuvinte rare: AAL, RIA.

Cornel MIREA

DE-ALE GURII

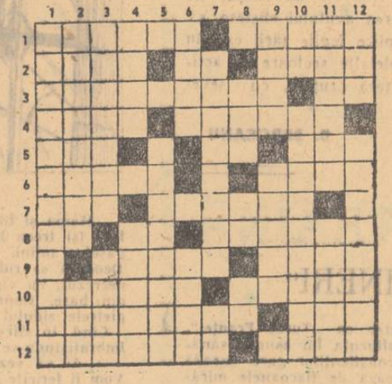

ORIZONTAL: 1) *Gură de foc! — Face spume la gură! 2) Scoasă pe gură! — Făcută cu floricele — Gură poetică. 3) Cu sufletul la gură — „Răzbeam mult mai ușor... scrisul / mult mai ușori puteau să-mi fie anii / de n-aș fi sugrumat, în suflet, melodia / de n-alegeam aitta, parfumului țărâi (Vl. Maiakovski: „În gura mare"). 4) Ies pe gură — În gura lumii! 5) Nume feminin — Rupe de la gură — Epocă. 6) Uriaș mitologic — Persia în gura cronicarilor. 7) Pronume — Lingă Gura Humorului! 8) Pronume — De dimineață pînă seara — Cam la fel. 9) Două guri apropiate! — Adunare guralivă! 10) Îl rostești cu toată gura... — Sevă. 11) Te învață să dai din gură — Localitate în Norvegia. 12) Gură de aur! — Vorbește cu gura plină!!*

VERTICAL: *1) Gură rea. 2) Uită de la mînă pînă la gură — Demetru. 3) Buni de gură! — Uscăciune-n cerul gurii lor! 4) Părinți — Pune lacăt la gură! 5) Trageri pe șfoară. 6) Localitate în Franța — Cu gură prea mare. 7) Scăpat de gura taxatorului! — Începe să caște. 8) Astfel — Gură de incendiu! — La masă! 9) Bube la gură — Susținătorii viței de vie. 10) Sar de la o extremă la cealaltă — Autentificat. 11) Gura! — ...și iar gura! 12) Munte în Togo — Mură în gură!*

Cuvinte rare: *AAL, AGU.*

Nicolae CIOCÎLTEU
Craiova

FISA LITERAR ARTISTICA

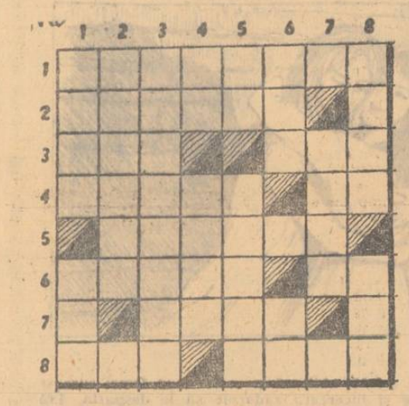

ORIZONTAL: I. La steaua poeziei românești, ridică privirile generație după generație toți cititorii. 2. Mihai Codreanu și-a legat numele de ele. 3. Acum două mii de ani, Horațiu a scris foarte multe și cîte s-au păstrat, toate sînt tinere: — Din familia lui Aurel Rău... 4. Poeții nu știu unde să-i țină: la hipodrom sau la aerodrom... — Poezie lipsită de căldură... 5. Alături de nimfe populau Olimpul. 6. „Precum... în vechime sprijinea globul pe umeri" — Răspuns în așteptarea căruia s-au scris multe poezii. 7. Obișnuit se obține în eprubetă, citeodată însă și în vers. 8. „Și-ntorcînd o clipă capul îndărăt, / l-a strigat din ușă: — Te-ai prostit di...!" (G. Topîrceanu — În jurul unui divorț) — Atît de frumoși, încît poporul îi cîntă de sute de ani.

VERTICAL: 1. Deși bătrîn, e tînăr; deși a scris grecește, îl poți citi în orice limbă. — Adaogă-i o vocală și obții secretul marilor creatori. 2. Nu numai Mussorgski, ci orice artist autentic este astfel. 3. Așa a fost unu orizontal. 4. Prefix — Cînd a fost la Smîrdan, l-a pictat Nicolae Grigorescu. 5. Un „și" în poezia lui Victor Hugo. — Aezii mîhnirilor din Elada îl plîngeau amarnic. 6. Poeții l-ar numi elixir de viață lungă. — Delavrancea la începuturile lui. 7. Text literar cu însușiri somnifere. 8. Monumental — Douăsprezece ore, în poezie.

L. S.

„CIRCUS-MAGAZIN"

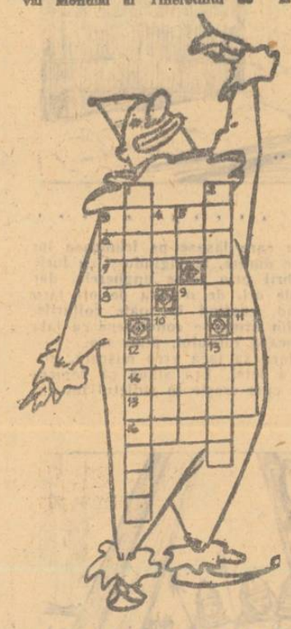

ORIZONTAL: 3) Clovn. 6) Scena circului. 7) Nume feminin. 8) La „Circus-Magazin". 9) Notă muzicală. 10) În salt-mortal. 12) Țintar. 14) Clovn sau tragedian 15) Asigură veselia clovnului 16) Vuia circul de rîs și voie bună...

VERTICAL: 1) ...Șerbănescu, prezentator al spectacolului „Circus-Magazin". 2) Artiștii de circ în arenă ... 3) O calitate absolut necesară echilibriștilor 4) Posesiv 5) Textilă 9) ... Petrescu, acterl de circ, laureați ai celui de al VI-lea Festival Mondial al Tineretului de la Moscova 13) Rudă apropiată de soclu ... 11) Prilej de evoluție pentru avocați și echilibriști 12) La circ și în fața dvs.! 13) „Fram, ursul polar" de la Circul Struțki.

Ștefania MARINESCU

CITIȚI ȘI FIGURA

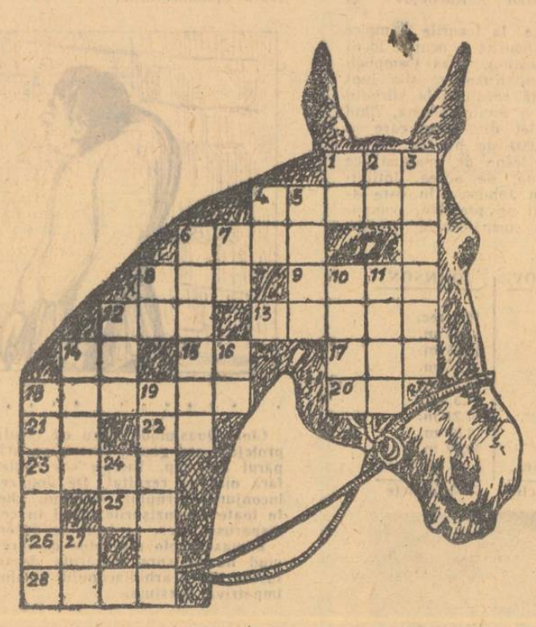

ORIZONTAL: 1) ...CA TURA! 4) ...MA! 6) ...CINA. 8) Ironii cu gămălie. 9) ...CAR. 12) În viață sau izvor de viață. 13) ...FA! 14) Notă muzicală. 15) Negație. 17) Acela 18) „ARE PE SITUAȚIE! 21) Negre pe cîmpul alb. 22) Anul curent. 23) ...VAR 25) ...ENDE (În antichitate). 26) Exclamație — pronume 28) ...(fem). III

VERTICAL: 1) ...CU LAT: 3,14! 2) ...ÎN DAR ȚINE CIT UNUL DE — ASTA 3) ...ICA. 4) Frunza coniferelor. 5) Zei casnici la romani. 6) ...FĂ! 7) Reflexiv 8) Posezi. 10) ...CUTA! 11) ...DURA. 12) ...EI 14) Vers. 16) Numeral 18) ...CULA 19) ...M, văzut de dincolo. 24) Gust. 27) Apucă.

Sorina CHIFAR

G. VOINESCU

Fără cuvinte

AL. CLENCIU

CICERO: — Pînă cînd?!?...

V. TIMOC

— Iar chibritul pe covor? De data asta nu te iert!...

FRED GHENĂDESCU

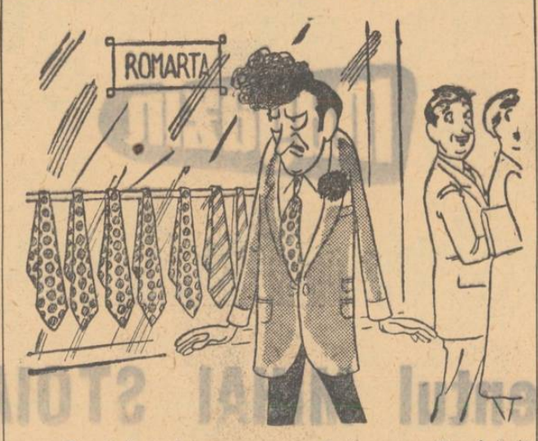

Capul tînărului, care a cumpărat o cravată „de la pachet"...

I. DORU

GESTIONARUL: — Ia spune-mi și mie cum faci de ieși uscată de la apă?

G. BADEA

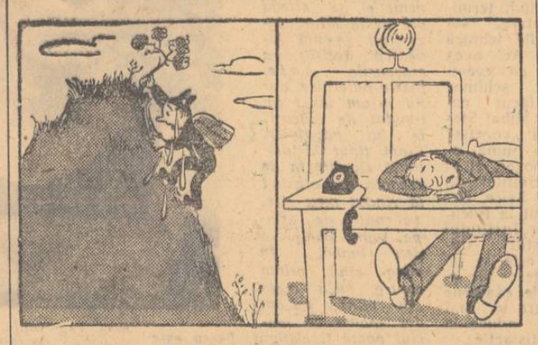

La odihnă... *...Și la lucru*

T. PALL

Culmea somnorosului

C. FLORIAN

AUGUST PROSTU: — Ce ne facem? Cuplul ăsta ne scoate din pîine...

E. ARNO

— Ce înseamnă acest păr șaten de pe haina ta?
— Că nu mi-ai periat costumul de cînd te-ai oxigenat...

CONCURSUL LITERAR

organizat de revista „MAGAZIN"

Prima etapă a concursului: 26 iulie 1958

În dorința de a stimula interesul maselor celor mai largi de cititori pentru cercetarea literaturii românești, redacția revistei „MAGAZIN" organizează, începînd cu numărul 42 din 26 iulie 1958, un concurs literar dotat cu numeroase premii.

Concursul va cuprinde 5 etape, corespunzînd la 5 grupe de întrebări, care vor fi publicate în 5 numere consecutive ale revistei noastre.

ETAPA I-a, intitulată „Cărți și autori", va cuprinde un număr de 15 întrebări privind titlurile unor opere literare românești, ale căror autori vor trebui indentificați de către cititori.

ETAPA II-a, intitulată „Opere și eroi" va cuprinde un număr de 15 întrebări privind numele unor eroi ai cărților literare românești, titlurile operelor și numele autorilor trebuind să fie identificate de către cititori.

ETAPA III-a, intitulată „Frumusețile patriei oglindite în literatură" va cuprinde un număr de 15 prezentări literare ale frumuseților patriei, numele autorilor și ai operelor din care au fost extrase citatele trebuind să fie identificate de către cititori.

ETAPA IV-a, intitulată „Versuri și poeți" va cuprinde un număr de 15 fragmente din lirica românească, cititorilor cerîndu-li-se să indice titlurile poeziilor din care fac parte fragmentele respective, precum și numele autorilor.

ETAPA V-a, intitulată „Protagoniști ai criticii literare" va cuprinde 15 întrebări alese din cele mai reprezentative pagini ale criticilor literari romîni, identificarea numelor și a operelor respective trebuind s-o facă cititorii.

Pentru fiecare răspuns exact se va acorda cîte un punct. Premiile care se vor acorda vor fi următoarele:

PREMIUL I (peste 70 puncte) — un aparat de radio.

PREMIUL II (minimum 65 puncte) o mașină de spălat rufe.

PREMIUL III (minimum 60 puncte) un servici de masă.

CINCI MENȚIUNI (minimum 55 puncte) alcătuite din cîte o mapă cu discuri „Electrecord"

CINCI MENȚIUNI (minimum 50 puncte) alcătuite din cărți literare.

Răspunsurile vor trebui adresate redacției „Magazin" — Piața Scînteii 1 — București, cu mențiunea „Pentru concursul literar", în termen de o lună de la publicarea ultimei etape.

În numărul viitor vom începe, așa dar, noul nostru concurs.

ȘAH

DESCHIDERI BIZARE

Capitolul „deschidere" este un domeniu unde mai fiecare concurs internațional aduce noutăți interesante. Botvinic, Smislov, Keres, Bronștein și alți jucători puternici din numeroase țări — între care, relevăm cu satisfacție, uneori și maeștri din țara noastră — aduc idei noi, inovații prețioase în diferite variante de început ale partidei. Reabilitarea unor mutări considerate înainte slabe, precizarea unor noi linii de joc, găsirea de noi resurse în poziții aparent studiate și răstudiate — iată eforturi creatoare care îmbogățesc mereu repertoriul deschiderilor, care fac ca lupta în deschidere să fie mereu nouă, mereu pasionată.

Există însă în Occident unii șahiști, chiar dintre cei ceva mai cunoscuți, care — fie din extravaganță, fie din neputință de a aduce într-adevăr ceva creator, valabil — își îndreaptă eforturile în domenii sterile. Pseudoteoreticienii de acest fel fac reclamă unor deschideri bizare, care încalcă cele mai elementare principii ale jocului de șah.

Asemenea tentative sterile se fac de pildă pentru răspîndirea deschiderii „hipopotamului". În această deschidere albul evită orice luptă directă și își creează un dispozitiv defensiv cu mutările *f3, g3, Ch3, Cf2, e3, c3, d3, Ne3, Cd2, b3* (Șirul de pioni de pe rîndul al III-lea sugerează cumva spinarea hipopotamului). Care e frumusețea, care e eficacitatea unei asemenea deschideri în care un jucător, cu bună știință, predă inițiativa și rămîne la latitudinea atacurilor puternice și, în majoritatea cazurilor, victorioase ale adversarului său?

Cu cîteva săptămîni în urmă maestrul englez Baruch C. Wood relata în rubrica sa șahistă din săptămînalul „Ilustrated London News" o nouă deschidere bizară inaugurată în Statele Unite de jucătorul Robert Durkin. Acesta, cu albele, începe partida jucînd *1 Ca3!?*, o mutare care contravine principiilor îndeobște cunoscute după care valoarea, puterea unei figuri crește proporțional cu raza sa de acțiune. Ori, spre deosebire de mutarea normală *1 Cc3*, datorită căreia calul controlează opt cîmpuri, între care două centrale, calul instalat pe *a3* are sub control doar patru cîmpuri (*b1, c2, c4, b5*), valoarea sa este adică exact pe jumătate. Ca argument în favoarea acestei mutări Durkin aduce partida sa cu Fuster din cadrul ultimului campionat „open" al S.U.A., în care s-a jucat *1. Ca3, d5, 2. f4, Cf6, 3. e3, g6, 4. Cf3, Ng7 5. Ne2, 0-0 6. 0-0, c5 7. d3, Cc6 8. De1, b6.* Această deschidere — se argumentează — este un fel de deschidere Bird cu calul plasat pe *a3* în loc de *c3*, schimbare avantajoasă, deoarece negrul nu mai poate juca *Cb4*, cîmpul *c2* fiind apărat. E evident însă că negrul poate alege numeroase alte sisteme în care să valorifice poziția lipsită de perspectivă a calului de pe *a3* și, în general, poziția mai închisă, mai slabă a albului.

În Olanda a apărut de asemenea o carte consacrată gambitului Blackmar-Diemer, care constă în mutările: *1. d4, d5 2. e4!?* Acest gambit experimentat încă la sfîrșitul secolului trecut de maestrul polonez Ignace de Popiel și considerat încă de atunci incorect, a fost reluat în anii din urmă de unii jucători apuseni între care și maestrul olandez E. J. Diemer, autorul cărții amintite mai sus. În ciuda unor succese pe care Diemer le-a obținut jucînd acest gambit la o serie de simultane și unele mici turnee, încercările de a face „respirație artificială" deschiderii se pare că n-au reușit. Faptul că jucătorii care experimentează aceste deschideri obțin uneori victorii, nu e concludent; adversarii lor nu sînt de prima mînă.

V. FR.

SPORT magazin

VARIETĂȚI

O expoziție sportivă cu 2000 trofee și premii

Expoziția „Cultura Fizică și Sportul în U.R.S.S.", care s-a inaugurat anul trecut pe stadionul central „Lenin" din Moscova, a primit noi exponate. Printre acestea se numără și marea cupă de argint dăruită recent de maeștrii sovietici de lupte libere la competiția internațională de la Sofia.

Expoziția întrunește peste 2.000 de trofee și premii, cîștigate de sportivii din U.R.S.S. la diferitele concursuri internaționale. Printre daruri o deosebită atenție atrage o sferă din fildeș lucrată în filigram, care are anexată alte 27 de sfere din ce în ce mai mici ce se rotesc încontinuu. Aceasta este o minunată operă de artă la care au muncit trei generații de meșteri ai artei chineze. Ea a fost dăruită basketbaliștilor sovietici din partea sportivilor chinezi.

Printre darurile aduse recent de sportivii sovietici din S.U.A. figurează și „Luleaua păcii", care a fost oferită sportivilor din U.R.S.S. de șeful unui trib indian.

Expoziția oglindește istoria și realizările sportului sovietic. Ea înfățișează dezvoltarea relațiilor sportivilor sovietici cu sportivii celorlalte țări. O mare hartă prezintă călătoriile sportivilor sovietici în 57 de țări ale lumii.

Tot despre brazilianul Pele

Cluburile „Real Madrid" (Spania) și „Benfica" Lisabona (Portugalia) se interesează cu multă asiduitate — după cum menționează confratele austriac „Volksstimme" — de tînărul jucător brazilian Pele, una din marile revelații ale campionatului mondial de fotbal, recent desfășurat în Suedia. „Se interesează", înseamnă de fapt că urmăresc cumpărarea lui de la clubul brazilian căruia îi aparține. Adică o afacere în care jucătorul e vîndut ca o marfă, sau, mai corect spus, ca un sclav.

În calea „tranzacției" s-a ridicat însă un obstacol neașteptat, care nu intra în vederile și în calculele interesaților. Pele fiind minor, părinții lui au decis ca pentru un timp el să rămînă mai departe în Brazilia.

Părinții lui Pele au cîntărit bine soarta ce l-ar aștepta pe fiul lor, dacă se va lăsa cumpărat de emisarii unor cluburi străine. Dragostea și preocuparea pentru viitorul copilului lor au fost mai tari decît amăgitoarele oferte făcute.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

Studentul MIHAI STOIAN campion european feroviar de box

Spectatorii care se aflau sîmbătă trecută în tribunele stadionului Giulești, la finalele campionatelor europene feroviare de box, vor păstra multă vreme în memorie extraordinara desfășurare a meciului dintre rominul Mihai Stoian și englezul Harry Perry. Reprezentantul nostru s-a întrecut atunci pe sine și a izbutit să cucerească o victorie de incontestabil prestigiu internațional. Căci — să nu uităm — Harry Perry a venit la noi aureolat de excelente performanțe și îndeosebi de o destul de recentă selecționare în reprezentativa Europei pentru „Mănușa de Aur".

Deși Mihai Stoian are la activ cîțiva ani buni de box, deși el se bucură de multă popularitate printre pasionații acestui sport, deși — în sfîrșit — a cucerit în două rînduri titlul de campion al țării, antecedentele sale sînt destul de puțin cunoscute. Mihai Stoian este originar din comuna Cioroiași, raionul Bălești. Acolo și-a trăit anii copilăriei, mustrat de părintele său, învățătorul Ion Stoian, pentru desele năzbîtii. De mic copil a îndrăgit animalele și nimeni nu s-a mirat atunci cînd, terminînd cursurile elementare, s-a înscris la școala medie tehnică veterinară din Craiova. Aci avea să se întîmple însă un eveniment în măsură să-i schimbe drumul în viață: a făcut cunoștință cu sportul. Și Mihai Stoian și-a dat seama că „vocația" lui adevărată este nu numai aceea de sportiv, de boxer, ci și de îndrumător al tineretului în practicarea exercițiilor fizice. Urmarea a fost că a venit la București și s-a înscris la Institutul de Cultură Fizică. Astăzi, studentul Mihai Stoian este la un pas de a deveni profesor de educație fizică. Ultimele examene ale anului IV, pe care le mai are de trecut, îi vor aduce la toamnă și această satisfacție...

Am stat de vorbă cu Mihai Stoian, într-una din cabinele stadionului Giulești, la puțină vreme după terminarea meciului cu Perry.

— Sincer vorbind, n-aș fi crezut să-l pot învinge pe Perry. Nu că mi-ar fi fost teamă. În box nu ești niciodată dinainte învins sau învingător. Dar Perry are un stil de box care mie nu-mi convine. „Merge" tot timpul peste adversar, caută numai lupta de aproape. Și eu, cu brațele mele lungi, mă descurc mult mai bine de la distanță. Așa am căutat să procedez și cu Perry. A venit el de cîteva ori peste mine, încercînd să mă lovească decisiv cu croșeurile sale, foarte puternice, dar nu m-am lăsat intimidat de atacurile lui năvalnice. L-am ținut la distanță cu directa de dreapta și, plasînd la rîndul meu cîteva contre de stînga, l-am făcut să dea înapoi. În clipa cînd prima contră mi-a mers „în plin", mi-am dat seama că meciul poate fi cîștigat. Perry este un adevărat sportiv. După meci, a venit la mine și m-a felicitat. I-am răspuns, asigurîndu-l că rareori mi s-a ivit prilejul să lupt cu un adversar atît de tare...

— Și acum ce ai de gînd?

— Mai întîi, voi pleca să-mi petrec vacanța pe litoral. La reîntoarcerea în București îmi voi concentra atenția și... preocupările în două direcții: pe de o parte învățătura pentru examene, iar pe de alta pregătirea pentru marea competiție de box din luna septembrie: „Turneul celor 4". Va fi mai tare decît o finală de campionat național!

— Crezi că vei fi cîștigătorul la categoria semimijlocie?

— Nu asta mă interesează cel mai mult. Este pentru mine mai mult un prilej de a trăsna o rivalitate, care există numai pe... hîrtie, între mine și Linca. Boxez de aproape zece ani, dar niciodată n-am izbutit să mă întîlnesc cu Linca. Iar dorința mea cea mai mare, pe plan sportiv desigur, este aceasta: să boxez măcar odată cu campionul olimpic, cu prietenul meu Nicu!

— Dar privind mai departe?

— Firește, mă gîndesc la campionatele europene care vor avea loc în 1959. Sper să fiu selecționat și să dovedesc că încrederea acordată este și... meritată. Acum am 26 de ani. Deci, în 1960, în anul Jocurilor Olimpice de la Roma, voi avea 28 de ani. Nu mi se pare că voi fi prea... bătrîn pentru a fi selecționat în lotul țării noastre. Am încredere în forțele mele și în antrenorul meu, Dumitru Călinescu, cel care mi-a îndrumat pașii în box aproape de la începutul carierii sportive.

Aici s-a oprit convorbirea cu proaspătul campion european feroviar de box. Un campion care, cum ați văzut, visează să cucerească și alte titluri.

M. GODEANU

CUPA GALEA LA TENIS

„Cupa Galea" e o competiție internațională de tenis, rezervată echipelor de tineret, cuprinzînd jucători care n-au împlinit încă 21 de ani. Pe plan internațional competiția tinde să-și stabilească reputația de a fi o miniatură a „Cupei Davis", proba nr. 1 a tenisului mondial.

Începînd de joi se dispută în Capitală întrecerile zonei a IV-a a „Cupei Galea", la care participă echipele a patru țări: Franța, R. P. Ungară, Elveția și R.P.R. Debutul echipei noastre în această ediție a corespuns unui frumos succes, reprezentanții noștri eliminînd din competiție echipa Elveției. În clișeu, jucătorul maghiar Kadar.

De la o săptămînă la alta

Ziarele au înserat știrea înaintea noastră. O reluăm pentru că reflectă o măsură dintre cele mai bune și pentru că răspunde unei probleme ce-am ridicat-o în urmă cu o săptămînă la aceeași rubrică.

Scriam atunci, comentînd faptul că atleții noștri „specialiști" în proba de 100 metri plat n-au reușit să cucerească titlul republican, nerealizînd norma de categoria I-a: **„Pentru ca lucrurile să iasă bine, socotim că s-ar cuveni ca forul de specialitate să hotărască lărgirea bazei de masă a atleților sprinteri și reconsiderarea actualului lot republican al alergătorilor pe 100 metri, din care să fie scoși cei ce de ani de zile nu justifică cu sporuri de performanță menținerea lor aici. Pentru că astăzi avem impresia că ne aflăm în fața unor așa-ziși „senatori de drept" pe care nu-i tulbură nimic și nimeni".**

Biroul federației de atletism n-a zăbovit, de astădată, ca să ia o foarte bună măsură, pe care o subliniem ca atare: a hotărît înlocuirea unor sprinteri ai lotului republican (Șt. Prisăceanu, Șt. Kadar, Al. Stoenescu, M. Pop), introducînd în același timp în lot niște sprinteri juniori, care s-au remarcat cu prilejul concursurilor de dată recentă: Elöd Kincses (Tg. Mureș), V. Zahaichievici (Cluj) și Mircea Stein (București). În lotul republican, s-au mai făcut și alte introduceri de juniori deopotrivă de salutare, prin orientarea și scopul propus.

Considerăm totuși că ceea ce s-a făcut acum (și bine s-a făcut) trebuie să fie doar semnalul de pornire pentru o acțiune care se cere extinsă. Și, de astă-dată, privind nu numai sprintul ci toate probele. Adică propunem ca obiectiv permanent lărgirea bazei de masă și reconsiderarea lotului republican, pentru că asta înseamnă și de unde să alegi și să ai ce să alegi și reușită asigurată.

★

Tinerii cicliști se afirmă cu putere prin comportarea lor, în ediția încă în curs de desfășurare a „Cursei Scînteii".

La jumătatea drumului, la Cluj, după trei etape disputate, elogiile s-au strîns buchet în jurul lor. A. Șelaru (Dinamo) a cîștigat prima etapă, N. Pelcaru (Voința) semi-etapa Șercaia—Sibiu (din ziua a doua), I. Stoica (Voința) etapa a III-a. Dar în afară de aceștia, comentatorii competiției — cei ce urmăresc caravana ciclistă de-a lungul parcursului — mai vorbesc de încă mulți alții, printre care unii abia veniți în acest sport, cum e tînărul lăcătuș-mecanic Matei Scherg, de la Partizanul Roșu-Orașul Stalin, un veritabil talent care face ciclism nici de un an.

Sînt constatări care bucură în mod deosebit și peste care nu trebuie trecut cu una cu două. De ani de zile, ciclismul nostru bate pasul în loc, rezumat parcă mereu și mereu la aceiași alergători, dintre care destui și-au plafonat valoarea. Întrecerile internaționale la care au participat cicliștii noștri fruntași au arătat cu prisosință aceasta, odată cu concluziile ce le-au degajat că se cuvine reîmprospătat lotul alergătorilor fruntași. Unele încercări din ultima vreme și mai ales actuala ediție a „Cursei Scînteii" sprijină, prin exemplele ce le oferă, valabilitatea acestei orientări. Șelaru, Pelcaru, Stoica, D. Munteanu, M. Scherg, E. Mihăilă, C. Moiceanu, Al. Mitroi, R. Klein, etc., etc., sînt nume ce le avem astăzi la îndemînă din acest lot al tinerilor. Cîți alții nu li se pot alătura mîine-poimîine?

Tinerii cicliști — împreună cu cei valoroși dintre actualii consacrați — au în ei forța și talentul să dea ciclismului nostru strălucirea care-l ocolește de cîțiva ani. Iată de ce pledăm pentru ei, pentru creditul ce este necesar să li se acorde.

Ați auzit? DIN NOU PREMII ÎN OBIECTE PARTICIPANȚILOR cu „0" REZULTATE

Pronosport

IN ACTUALITATE

ȘASE ZILE DE CONCURS

Părerile sînt împărțite. După unii — mai puțini la număr — campionatele republicane individuale de atletism din acest an au însemnat un succes. După alții, ediția recent epuizată a acestei competiții n-a strălucit deloc, pentru că 5 noi recorduri republicane și încă cîteva performanțe mai răsărite — cam tot atîtea cît degetele unei mîini — pot salva doar aparențele. Acesta este și punctul nostru de vedere, pentru că de fapt de-a lungul competiției s-a putut constata eclipsa de formă a multor dintre atleții noștri fruntași, eclipsă de formă ce se face semnalată cu o oarecare persistență în ultima vreme.

Părerile — în schimb — nu sînt împărțite, ci unanime, atunci cînd e vorba de un alt aspect oferit de desfășurarea actualelor campionate și anume de nejustificata lor eșalonare pe șase zile de concurs. Practica a arătat cît de mult a cășunat aceasta și asupra spectacolului și asupra întrecerilor propriu zise, care au programat, de pildă, serii de calificare în care din 13 concurenți — prin condițiile regulamentare stabilite — numai unul nu se califica mai departe. La 100 m. plat, unde s-a întîmplat aceasta, pînă la sfîrșit titlul republican nici n-a fost decernat, pentru că nu s-a realizat norma de categoria I-a, un modest 10,9 sec.!

Dincolo de latura sportivă, asupra căreia mai sînt încă foarte multe de spus, se cuvine însă să ne oprim asupra laturii pecuniare a unui asemenea concurs, organizat după părerea noastră cu puțină, foarte puțină grijă pentru banul obștesc. Șase zile de concurs înseamnă o cheltuială deosebită, de care realitatea, necesitățile, n-o justifică de fel. Aceeași competiție ar fi putut fi realizată de federația de atletism în 2—3 zile de concurs, cu mai mult succes sportiv și cu mult mai puține cheltuieli.

Există în obiceiul unor federații de sport și al unor cluburi să nu gospodărească cu grijă avutul obștesc, să-l risipească pe cheltuieli făcute cu prea mare larghețe. Pe cadouri, pe flori, pe banchete, pe deplasări inutile de sportivi și oficiali, pe competiții sau concursuri inutil organizate sau inutil lungite, se cheltuie bani grei care, repetăm, înseamnă risipă din avutul obștesc. Mișcării de cultură fizică și sport statul nostru îi pune la dispoziție mari fonduri pentru dezvoltare, pentru cuprinderea a cît mai mulți tineri, care să guste astfel din bucuria și plăcerile pe care cultura fizică și sportul le pot oferi. Asta în nici un caz nu poate și nu trebuie să însemne ușurință și nepăsare în folosirea fondurilor alocate, risipirea lor.

Din rădăcini trebuie distruse asemenea practici dăunătoare, iar celor ce în sport se vor dovedi vinovați de risipă, de distrugerea avutului obștesc, să li se aplice legile țării ca în toate celelalte sectoare de activitate: fără cruțare, cu severitate.

B. BERCEANU

DIN PRESA STRĂINĂ

„VOR MURI TINERI"

Relatînd desfășurarea actualei ediții a competiției cicliste „Turul Franței", confratele parizian „Miroir Sprint" publică — între altele — sub titlul „Vor muri tineri", următoarele:

„Cei ce-au urmărit ultimul „Giro" (n.n.: e vorba de Turul ciclist al Italiei) au putut constata cît de mult s-a generalizat folosirea dopingului în cadrul plutonului de alergători... În această cursă a mijloacelor oprite, unii s-au distins în mod deosebit, ca italianul Carlesi, care a înghițit într-o zi, la plecarea din Chiavari, o doză de „ansetamină" capabilă să ucidă și un cal!

Concurenții Turului Franței ne-au părut mult mai înțelepți, în orice caz mult mai discreți. Cu toate acestea, în cercul atît de ermetic al „îngrijitorilor" alergătorilor, circulă svonul apariției unui medicament de origină germană, pe nume „mededrină"... De aici s-a trecut la comenzi, pe cale poștală.

Pericolul este mare. Spațiul ne lipsește astăzi ca să abordăm această problemă a dopingului, pentru a determina influența lui asupra desfășurării unei curse ca „Turul Franței", ca și influența lui asupra sănătății inconștienților care uzează și abuzează de flacoanele miraculoase.

Concurenții au două valize la dispoziția lor: una pentru lucrurile lor personale, a doua ținînd loc de farmacie ambulantă.

Alfredo Binda (n.n.: directorul tehnic al echipei italiei) mărturisea într-una din zile cîtorva intimi: „Nu mai intru în camerele cicliștilor mei pentru că nu vreau să fiu martorul alchimiei lor! Vom avea de deplîns într-o zi un accident foarte grav".

Cît despre René Vietto (n.n.: un fost mare ciclist al Franței), care-și judecă cu severitate elevii, a spus: „Cunosc pe cîțiva dintre cei care vor muri tineri de pe urma acestei alimentări! Sărmanii, au înebunit..."

Iată o confirmare în plus a ravagiilor ce le face dopingul în sportul profesionist (căci el nu se limitează numai la cicliști!), folosit pentru o performanță de moment, care să-l mulțumească pe patron. Și-apoi urmează marea dramă...

Duelul celor mai buni decatloniști din lume:

Kuznețov-Johnson

La 27 și 28 iulie se va desfășura la Moscova întîlnirea de atletism dintre echipele U.R.S.S. și S.U.A., care polarizează în jurul ei atenția amatorilor de sport și a specialiștilor din lumea întreagă.

Presa mondială se ocupă de luni de zile cu cîntărirea șanselor celor două echipe, pentru tragerea concluziilor teoretice privind pe cîștigătoarea prezumtivă a întîlnirii. Se discută, de aceea, șansele probă cu probă, atlet cu atlet. Un interes aparte îl suscită întîlnirea decatloniștilor Kuznețov și Johnson.

După ce la Jocurile Olimpice de la Melbourne a ocupat locul III la decatlon, după Campbell și Johnson, Kuznețov și-a luat o strălucită revanșă, la sfîrșitul lunii mai a anului acesta, fiind primul atlet din lume care a depășit 8.000 de puncte la decatlon. E lesne de imaginat ce va însemna, de aceea, întîlnirea lui cu Johnson, în care acești atleți se prezintă, comparativ, cu următoarele performanțe:

	KUZNEȚOV	JOHNSON
100 metri	11,0 sec.	10,6 sec.
săritura în lungime	7,30 m.	7,48 m.
greutate	14,49 m.	13,78 m.
săritura în înălțime	1,75 m.	1,85 m.
400 metri	49,1 sec.	49,7 sec.
110 metri garduri	14,5 sec.	14,5 sec.
disc	47,50 m.	47,21 m.
săritura cu prăjina	4 m.	3,88 m.
suliță	66,16 m.	59,09 m.
1.500 metri	4 m. 50 sec.	5 m. 01,5 sec.
	8014 puncte	7985 puncte

Decatlonistul sovietic Kuznețov

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO Ilustrații: Beca RIND

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoșatul de la Notre-Dame din Paris, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, îndemnat de tutorele și protectorul său arhidiaconul Don Claude Frollo. Atras de strigătele poetului Pierre Gringoire, capitanul de arcași Phoebus o salvează însă pe Esmeralda. Pentru agresiunea sa, cocoșatul este biciuit și tras pe roată în piața publică. Toată lumea îl blestemă și îl batjocorește, dar o singură ființă îi arată compasiune și-i vine în ajutor: Esmeralda, propria lui victimă. Frumoasa egipteancă, îndragostită de salvatorul ei, se înfiripește acum cu cel pe care-l iubește, căpitanul de arcași Phoebus. Căpitanul este străpuns cu un pumnal de un personaj misterios, iar Esmeralda este învinuită de acest omor. Condamnată la spînzurătoare, Esmeralda este dusă la locul de execuție. Quasimodo o salvează, adăpostind-o în clopotnița catedralei de unde e răpită însă de preotul Claude Frollo.

— Așa? Ei bine, de data asta nu mai scapi, strigă, tremurînd de furie, preotul. O trase pe fată și o duse pînă în dreptul celulei în care era închisă bătrîna vrăjitoare nebună. Mîinile scheletice ale vrăjitoarei cuprinseră gîtul alb al fetei.

— Ha! Ha! rîdea ea, fericită... Au să te spînzure! Au să te spînzure!...

Vrăjitoarea trase apoi din sînul fetei amuleta care atîrna de lănțișor. Cînd o deschise, rămase un moment ca ametită. Apoi, scoase un strigăt de uimire, amestecată cu o nemărginită bucurie:

— Fata mea! Ești fata mea!...

— Mamă! Mamă!... strigă, la rîndul ei, Esmeralda, și cele două femei se îmbrățișară printre gratii, iar lacrimile le curgeau șiroaie pe obraji.

Mama și fiica erau despărțite de barele de fier ale celulei. Cînd fata își trecu brațele prin fereastră, bătrîna se aruncă asupra gingașelor mîini, le sărută și le acoperi cu lacrimile sale fierbinți. Deodată se ridică, prinse barele de fier în mîini și, cu o putere de necrezut, cu vigoare supraomenească, reuși să zmulgă din zid una din bare. Cuprinsă de exaltare, ea scoase cu mîinile cîteva din pietrele zidului și făcu loc fetei să se strecoare în celulă.

Cînd, în sfîrșit fură laolaltă, cele două femei își căzură în brațe, îmbrățișîndu-se fără încetare.

— Ai să vezi, fetița mea, spunea bătrîna, vom pleca de aici... Vom fi fericite... Am o mică moștenire la Reims. Vom merge acolo... Vom avea o casă, pămînt, te voi culca în patul meu...

Dar iată că din piață se auzi tropăit de cai. Se apropiau soldații gărzii. Mama și fiica știau ce caută și fură cuprinse de spaimă.

— Salvează-mă, salvează-mă mamă! Vin din nou să mă schingiuiască... Salvează-mă!...

Soldații pătrunseră în celulă, ridicară pe cele două femei care se țineau strîns îmbrățișate și încercară zadarnic să le despartă. Era în plină zi, și în piață se adunase o mulțime de oameni care priveau de la distanță grupul de soldați și prada lor. Unul din soldați, după toate aparențele, un ajutor al călăului regelui, tîra spre spînzurătoarea din mijlocul pieței corpul aproape neînsuflețit al tinerei fete. Înnebunită de furie, biata bătrînă își înfipse adînc dinții în mîna soldatului. Urlînd de durere, acesta primi ajutorul altor soldați care se apropiară și îi scoaseră cu multă greutate mîna din colții bătrînei. Aceasta se prăbuși pe caldarîm. Încercară s-o ridice, dar fu în zadar. Bătrîna murise.

În acest timp călăul, cu corpul tinerei egiptence pe umeri, urcă scara spînzurătorii.

Cînd Quasimodo văzu că celula în care lăsase pe frumoasa lui protejată era goală, începu să urle de durere, zmulgîndu-și cu furie părul din cap. Începu s-o caute febril prin toate ungherele, dar fără nici un rezultat. De douăzeci de ori, de o sută de ori făcu înconjurul turnului, strigînd, chemînd, căutînd în toate colțurile, în toate ascunzișurile. Cînd în cele din urmă se convinsese că fata dispăruse, urcă, copleșit de durere, scara turnului, pînă sus.

Rămase acolo mai bine de-o oră, fără să facă vreo mișcare, privind numai spre cămărușa deșartă a fetei. Era sigur că răpirea fusese opera arhidiaconului și simțea cum crește în sufletul lui ura împotriva acestuia.

În clipa cînd furia cocoșatului ajunse la culme, pe scări își făcu apariția chiar don Claude Frollo. Cocoșatul se ascunse și-i urmări toate mișcările. Arhidiaconul se apropie de balustradă, de unde privi cu atenție animația din piață.

Se petrecu atunci ceva de care Quasimodo nu-și dădu la început prea bine seama. Și aceasta nu pentru că unicul său ochi nu era destul de ager, ci fiindcă un grup de soldați îi acoperea cîmpul de vedere. Unul din acești soldați urca scara spînzurătorii și iată că cocoșatul distinse cu claritate cele ce se întîmplau în piață. Soldatul purta pe umeri corpul unei tinere fete, îmbrăcată în alb. Fata avea o funie în jurul gîtului. Quasimodo o recunoscu. Era ea, Esmeralda.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

75

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

Anul II Nr. 42 ★ Sîmbătă 26 iulie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 lei

TREIERIȘ

Toată ziua soarele a dogorit cu putere, batoza a huruit fără întrerupere, cu răbufniri dese și oamenii, numai în cămăși larg deschise la gît, au muncit fără preget, opintind snopii grei în furcă și zbătîndu-se ca un roi de albine în norul de praf și pleavă iscat pe arie.

Pe la orele șapte seara, batoza a mugit pentru ultima dată, curelele au plescăit de cîteva ori și s-au oprit.

— Măi, ăia de-colo!, au strigat cei din vîrful șirei de paie. Ce-i necazul, ce s-a întîmplat?

— Nu-i necaz, e bucurie. Gata, am terminat cu treierișul, le-a răspuns de la cîntar Petre Nedela, șeful brigăzii a doua de la întovărășirea din Ulești.

Oamenii au măturat aripile batozei, au rînduit ultimele grămezi de paie, și-au scuturat hainele de pleavă și și-au clătit fețele nădușite și îmbîcsite de praf în apa caldă și sălcie ce mai rămăsese în butoi.

— Eh, să ne fie de bine. Ne văzurăm și cu bucatele treierate — și-au zis ei pornind către sat.

In seara aceea, plecînd de la arie, Ion Toma a întîrziat o jumătate de ceas la cooperativă să-și spele gîtul cu o cinzeacă, două, de țuică, așa că a ajuns acasă cînd se înserase de-a binelea. Toți ai lui se aflau afară, strînși în cerdac. L-au primit într-o tăcere deplină, l-au lăsat să se apropie și numai atunci Ilinca, fata lui, i-a strigat bucuroasă, cu glasul ei de copil.

— Tătîcule, tătîcule. Ghici cine a venit la noi?

Deabia acum băgă de seamă Toma că în cerdac era cineva străin.

— Pe unde umbli hoinarule, ăilalți au venit de-un ceas, răsună o voce plină, bărbătească.

— Unchiul Andrei! Să trăiești, bine-ai venit, recunoscu Toma glasul unchiului său din Măieni.

— Să trăiești și tu, nepoate!

S-au îmbrățișat cu căldură.

— Tii, de cînd nu ne-am văzut. Poate să fie șase ani. Dar cum, în toiul treierișului, mata ai pornit în ospețe?

Ion Toma își privea cu ochi bucuroși și mirați, totodată, unchiul. Andrei Toma, frate mai mic cu răposatul său tată, trăia de vreo zece ani în Măieni. Îi murise prima nevastă și s-a însurat acolo, într-alt raion. Venea rar pe la ei. Ultima dată fusese prin 1952, cînd s-a însurat nepotul și l-a ajutat să-și ridice casa în care stă acum. Mai treceau, ei tinerii, pe la ei, pe la Măieni cînd aveau drumul la București, dar și asta se întîmpla destul de rar.

— Ei, ospețe! Necazurile m-au pornit la drum. Dar hai, să lăsăm asta acum, îți fi obosiți, mîncați, că avem noi timp să vorbim pe urmă.

Andrei Toma se gîndea să nu le întunece bucuria revederii cu necazurile lui. Au mîncat împreună și-au discutat după aceea.

— Ce-am auzit? Voi ați terminat treierișul? — începu pe departe unchiul din Măieni.

— Adevărat, încuviință nepotul. Dumneavoastră cum stați?

— Noi abia am început. Am secerat ceva mai tîrziu, nu s-au copt grînele la timp.

— Ai semănat, poate, toamna mai tîrziu și d-aia. Întovărășirea noastră...

— Tu ești în întovărășire? întrebă mirat unchiul.

— Sînt. Sîntem toți. N-ai auzit? Raionul nostru — Urziceni — e cooperativizat complet. La dvs. nu e întovărășire?

— Ba este, dar eu, să-ți spun drept, nu m-am înghesuit. Tu mă știi, nu-mi place lucru de amestecătură.

— Nu-i vorba de amestecătură, ci de unire.

Ar mai fi vrut nepotul să-i spună unchiului, că lucrînd laolaltă, munca e mai spornică, roadele mai mari, că nici el nu s-a înscris de la început, dar pînă la urmă a văzut că numai în felul acesta poate cîștiga și trăi mai bine. Se lăsă însă păgubaș. Vedea că pe unchiul său îl frămîntă altceva, nu-i ardea de asta acum.

Într-adevăr, Andrei Toma își aprinse o țigară și rosti cu glas scăzut, ca să nu destepte copiii care se culcaseră.

— Uite ce e mă, nepoate. Am dat de bucluc. Mi-a murit alaltăieri un cal. A mîncat niște trifoi verde, o fi băut apă înfierbîntat, nu știu ce-a avut că

Ana CRISTEA

● (Continuare în pag. 2-a)

In grădina casei sale maestrul Sadoveanu, împreună cu soția, ginerele său și doi tineri vizitatori.

Actualitatea internațională în discuție

LA MASA ROTUNDĂ

In aceste zile, cînd atenția opiniei publice de pretutindeni se îndreaptă către Orientul Arab, unde imperialiștii anglo-americani au dezlănțuit o nouă și odioasă agresiune, am avut ca oaspeți ai redacției noastre la o discuție în jurul mesei rotunde, pe tovarășii: prof. univ. MIHAIL GHELMEGEANU, vicepreședinte al Ligii de prietenie cu popoarele afro-asiatice, dr. TUDOR R. POPESCU, profesor de drept internațional la Facultatea de Științe Juridice a Universității „C. I. Parhon" din București, strungarul ARISTIDE ECONOMU de la uzinele „Mao Tze-dun", deputat în Marea Adunare Națională, ziaristul GH. DINU, secretar al Uniunii Ziariștilor din R.P.R. și lăcătușul TOMA MARLOVA de la uzinele „Mao Tze-dun".

Dornici să afle ultimele știri, oaspeții noștri ne-au rugat să-i informăm ce au transmis în cursul după amiezii agențiile de presă. Din noianul de știri pe care le-am împărtășit una a reținut îndeosebi atenția: avioane americane au lansat deasupra Libanului manifeste cu portretul lui Eisenhower care „explicau" că trupele invadatoare nu au alt scop decît să restabilească ordinea și liniștea.

— Sînt convins că ei nu precizează despre ce „ordine" e vorba. Nici n-au interes — a spus ziaristul GH. DINU. Ca unul care am vizitat recent țările Orientului Arab pot spune că această „ordine" imperialistă nu se mai poate întoarce acolo de unde a fost izgonită, și, după cum arată evenimentele, nu se mai poate menține acolo unde exista pînă nu de mult. În Republica Arabă Unită, de pildă, mi-am dat perfect de bine seama de realitatea libertății cucerite. Anul acesta, în ianuarie, se mai păstrau baricade în Siria, la Damasc. Poporul, unit în lupta antiimperialistă, este de o dîrzenie uimitoare. Săptămînal, tineri și vîrstnici, bărbați și femei de la orașe și sate, merg pe cîmpurile de instrucție și învață să mînuiască armele. Pretutindeni am văzut lozinci care aminteau acestor patrioți neînfricați înțelepciuni ale vechilor poeți arabi. Iată una dintre ele: „Este rușinos să trăiești în genunchi cînd poți muri în picioare". Și într-adevăr, poporul a știut să-și apere cu demnitate și eroism patria în timpul agresiunii de acum doi ani. Totodată, el construiește pe temeiul unei civilizații milenare o nouă viață. Am văzut de-a lungul Nilului o regiune experimentală denumită simbolic „Regiunea Eliberării" care cuprinde cinci sate moderne, un oraș, industrie. Aici au venit din toată țara felahi săraci sub treizeci de ani, care, cu propriile lor mîini, au irigat terenuri întinse și au înălțat edificii. Recoltele îmbelșugate ca și producția industriei locale au răsplătit truda entuziastă a tinerilor care sînt chemați să desăvîrșească izbînzile dobîndite de părinții lor. Privindu-i, nu poți să nu înțelegi că a devenit cu neputință ca imperialiștii să mai poată pune mîna pe roadele muncii acestora.

— Într-adevăr, ceea ce președintele Nasser denumea „logica libertății" — a intervenit profesorul TUDOR POPESCU — este acum o realitate, o convingere colectivă a maselor din toi Orientul Arab. Aceasta, tocmai pentru că procesul istoric al eliberării de sub jugul imperialist are cauze profunde. Ele trebuie căutate în situația economică și în starea de asuprire națională și politică în care au fost ținute aceste popoare prin forța armelor. Cu aproape zece ani în urmă, cînd regimul Faruk nu fusese încă răsturnat, am vizitat și eu Egiptul. Mi-amintesc că alegerile se făceau pe baza unor buletine cu portretele candidaților, majoritatea covîrșitoare a populației fiind analfabeta

Eugen ATANASIU
Boris BUZILA

● (Continuare în pag. 2-a)

De la stînga spre dreapta: colaboratorul nostru Boris Buzilă, prof. univ. Tudor Popescu, prof. univ. Mihail Ghelmegeanu, strungarul Aristide Economu, colaboratorul nostru Eugen Atanasiu, ziaristul Gh. Dinu, colaboratorul nostru Gh. Iosub, lăcătușul Toma Marlova.

Foto: A. CONSTANTINESCU

O după amiază cu maestrul MIHAIL SADOVEANU

De la Piatra pînă la Mînăstirea Neamțu, pe șoseaua strecurată cuminte între dealuri, nu știu bine dacă am făcut o călătorie sau am retrăit pagini întregi ale literaturii românești. Căci am trecut și eu, în drum spre Neamț, prin satele știute din cartea pururi proaspătă a „Amintirilor", prin satele acelea resfirate pe cline dulci, prin Oșlobeni, prin Crăcăoani. Am zărit și eu cu strînsoare de inimă la evocarea celor citite și la Hogaș și la Galaction și la maestrul Sadoveanu, Cetatea Neamțului cea „acoperită cu fulgere și îngrădită cu pustiu". Am trecut Cracăul și Ozana cea cu unda „limpede ca cristalul", și în Humulești m-am așezat pe prispa casei bătrîne a celui ce a fost, în anii copilăriei sale, Nică a lui Ștefan a Petrii.

De fapt, urmam să merg la Mînăstirea Neamțului, să-l aflu acolo, la odihnă, pe maestrul Mihail Sadoveanu. Dar l-am întîlnit încă pe drum. Șoferul camionului care binevoise să mă primească lîngă el, în chilioara de tablă, mi-a vorbit primul de dînsul.

— La Mihail Sadoveanu te duci? Îl găsești numaidecît, în casa ceia, de lîngă mînăstire... O știe toată lumea. Te dai jos la Humulești, la Ion Creangă și de acolo iei altă mașină, pe drumul Pipirigului. L-am văzut și eu, acu' vreo două zile, la Tîrgu Neamț...

I-am urmat sfatul: am coborît „la Ion Creangă", în Humulești, unde-n ograda școlii se zbenguiau copii, deaici, către mînăstire am trecut prin lunci cu plopi argintați în frunze, prin codru negru de stejar și iar prin lunci smălțate de flori... Eram pe drumurile bătute de atîția și atîția eroi ai maestrului...

De la Mînăstirea Neamțului, un drum pietros suie spre Vovidenia. În straja brazilor înalți am urcat spre casa de care mi se vorbise, urmînd

Eva MOLHO

● (Continuare în pag. 2-a)

Citiți în pagina 7-a:

Prima etapă a concursului literar organizat de revista noastră *Cărți și autori*

Vreți să participați la UN CONCURS DE ȘAH prin corespondență?

Citiți amănunte în pagina 7-a

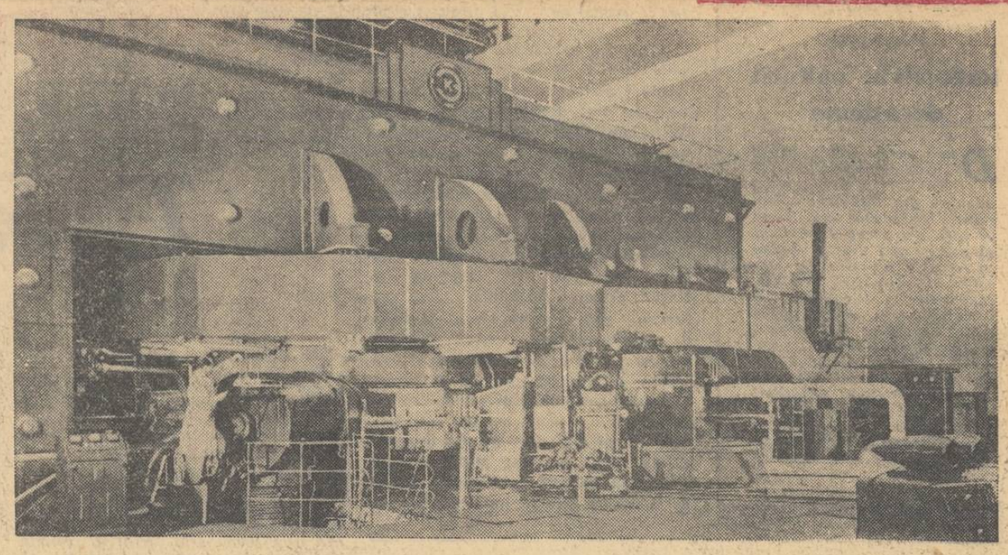

Instalație pentru producerea energiei atomice, la Dubna.

AM FOST LA DUBNA

Corespondență specială pentru „Magazin"

Cînd vaporul nostru, pornit din Capitală, ajunse în Marea Moscovei, mi se înfățișă o privelițe ciudată: în mijlocul apelor se ridica o clopotniță singuratecă. Inginerul ne explică că pe vremea cînd lucra la construirea barajului de la Uglici pe Volga, aici se afla satul Ivankovo, care s-a mutat apoi în altă parte, pentru a face loc mării artificiale. Țăranii au lăsat clopotnița pentru ca să folosească ca semn de orientare în mijlocul apelor.

Și-au ales ivankovenii așezarea pe malul drept al Volgăi, nu departe de locul unde rîulețul Dubna își varsă puținele lui ape în marea nou născută. Și au văzut sătenii din Ivankovo lucruri mari. Moscova a fost unită cu Volga, satul lor a devenit o așezare de coastă. Apele Volgăi, care niciodată nu le-a dat nimic, le trimetea acum lumină electrică. Oricît de visători ar fi fost însă, ei nu puteau prevedea soarta de viitor a satului lor. Dar nu numai ei...

Împrejurimile pitorești, Volga liniștită ce se întinde ca o panglică de argint printre pantele verzi, aerul veșnic împrospătat de pădurile falnice, au în-

Al. CÎMPEANU

● (Continuare în pag. 5-a)

PRIN EGIPT

DINTR-UN CARNET DE ÎNSEMNĂRI

Ora 9 și 45 de minute. În holul marelui hotel Continental din Cairo forfotă mare: nenumărați turiști, oameni de afaceri discută în felurite limbi, felurite probleme. Printre ei, așteptam cu nerăbdare cea dintîi cunoștință din Cairo. Îl chema Saad, era ziarist și publicist și-l cunoscusem cu cîteva zile înainte, în localul Universității din Cairo, unde președintele Nasser ținuse un important discurs la deschiderea Congresului Cooperației. Peste ora fixată — 10, n-a întîrziat nici un minut.

A intrat pe ușă vesel și bine dispus.

— Punctual ca un gentleman englez, l-am întîmpinat, voind să fiu politicos. Vorba mea păru că lunecă, ca o umbră, peste privirea plină de voie bună. Într-o fulgerare simții ghimpele greșelii; și nu mă înșelasem: în scurtă vreme aveam să aflu taina indispoziției pe care, fără voie, o pricinuisem. Stînd de vorbă am aflat că Saad scrie despre luptele grele și pline de jertfe ale poporului egiptean, lupte pentru eliberare

Mircea RĂDULESCU

● (Continuare în pag. 3-a)

Marele lăcaș de învățămînt superior al poporului egiptean: Universitatea din Cairo

In acest număr:

Vă povestim filmul „Peripețiile bravului soldat SVEJK"

MODA
O haină bărbătească de vară
•
Trei rochițe de vară

Din carnetul unui pedagog

UMOR
•
MAGAZIN sportiv

Actualitatea internațională în discuție

LA MASA ROTUNDĂ

(Urmare din pagina I-a)

Este de la sine înțeles cum funcționa mult lăudata democrație electorală burgheză și cîte fofoase trăgea ea de pe urma ignoranței. Parcurgînd Nilul pînă spre sud am putut vedea mizeria înfiorătoare în care se zbăteau milioane de felahi. Chiar și în capitala țării, la Cairo, existau cartiere periferice atît de înspăimîntătoare prin înapoierea lor încît pe pașapoartele străinilor era scrisă recomandarea de a nu le vizita. Chiar de atunci însă, locuitorii acestor cartiere organizau mișcări de protest împotriva jafului imperialist și a slugoilor băștinași. Alungarea lui Faruk este un episod care se repetă astăzi în altă țară arabă, în Liban, unde poporul cere alungarea lui Șamun. Mai încăpățînat decît Faruk, Șamun, simțind că-i fuge pămîntul de sub picioare, și-a chemat stăpînii să-i facă „ordine" acasă.

Și cu acest prilej însă imperialiștii nu au putut afla — cu toate sforțările făcute la mașina lor de vot — temei legal pentru agresiunea întîrziată pe care au început-o — adaugă profesorul M. GHELMEGEANU. — Nu numai Charta Națiunilor Unite ci chiar principiile de drept internațional dinainte de ultimul război mondial au condamnat agresiunea ca mijloc de atingere prin forță a oricărui scop. La sfîrșitul celui de-al doilea război mondial s-a făcut un pas înainte, convenția de la Londra și Statutul Tribunalului Internațional de la Nürenberg, condamnînd agresiunea ca o crimă internațională. Colonialiștii anglo-americani au comis deci o crimă contra păcii pregătind și dezlănțuind războiul împotriva poporului libanez. Ei însă, dacă vor îndrăzni să folosească armamentul atomic cu care s-a făcut, nu de mult comandantul flotei a 6-a, vor fi trași la răspundere și pentru crime de război care sînt pedepsite în raport cu mijloacele de distrugere întrebuințate. Ar mai fi de adăugat că însăși lăudăroșeniile sminuite ale unor militari și politicieni americani sînt înfierate de Charta O.N.U. în sensul că ele reprezintă un șantaj, o amenințare cu forța.

— Întrucît tovarășul Ghelmegeanu s-a referit aici la Charta O.N.U. — spune prof. TUDOR POPESCU — aș dori să aduc tot în sprijinul acestei opinii cîteva principii consfințite în același document care trebuie să guverneze activitatea Națiunilor Unite. În lumina Chartei, agresiunea anglo-americană împotriva popoarelor libanez și iordanian este un atac la principiul autodeterminării popoarelor. În același timp este și o intervenție în afacerile interne ale țărilor respective. Ori, după cum se știe nici O.N.U. — dar mi-te un stat membru al ei, nu are căderea de a interveni în treburile interne ale unei țări. Preambulul Chartei stabilește limpede că toate diferendele internaționale trebuie rezolvate pe cale pașnică, iar art. 2, punctul 4, obligă statele membre să nu folosească nici forța, nici amenințarea cu forța împotriva integrității teritoriale sau a independenței naționale a vreunui stat, ele nefiind compatibile cu țelurile Națiunilor Unite.

— Imperialiștii consideră intervenția lor în Liban ca un „război local" care, chipurile, n-ar pune în pericol pacea lumii. Cum apreciați concepția asupra așa-zișilor „războaie locale"?

— Un război nu poate fi local așa cum nici bomba nu poate fi curată — continuă prof. TUDOR POPESCU. Pacea e indivizibilă. În condițiile tehnicii militare moderne, un război se extinde rapid și distrugător. Agresorii nu pot rămîne vreme îndelungată fără ripostă întrucît de partea națiunii ale cărei interese continuă să fie lezate se vor alătura în front comun forțele păcii din lumea întreagă.

— În privința teoriei americane a războaielor locale — a adăugat prof. M. GHELMEGEANU — vreau să subliniez că ea a luat naștere în vremurile moderne atunci cînd pregătirea războiului de agresiune nu mai poate rămîne un secret pentru popor. În acest caz, imperialiștii sînt gata la diversiune. Ei spun: „lăsați ne să ucidem aici și noi vă asigurăm că flăcările războiului nu se vor întinde către alte alte părți ale lumii". Falsitatea silogismului este evidentă întrucît războaiele locale s-au dovedit a fi un mijloc de răzlețire succesivă cu popoarele care s-au eliberat de sub dominația imperialiștilor. Iată de ce, nici războiul încenut în Orientul Arab nu poate fi considerat în proporții locale. Scopul lui este de a întoarce înapoi roata istoriei dacă e cu putință nu numai în Orientul arab. Nu întîmplător dușmanii păcii au ales ca teritoriu al acestui „război local" acea porțiune a globului care, asemeni unei plăci turnante este un nod de legătură între trei continente și mai multe mări și oceane. Nu trebuie să uităm de asemenea că aici se află în subsol incomensurabile bogății petrolifere. Este de aceea ușor de văzut că imperialiștii sînt în căutarea unui punct de dominare a Orientului Arab, nu nu. mai în ceea ce privește baza materială dar și strategică.

Este explicabil atunci de ce popoarele nu pot admite această nedibace încercare de a le adormi vigilența. Teza potrivit căreia numai pe arabi îi-ar putea interesa acest război este infirmată de însăși amploarea manifestărilor populare de protest care au loc în aceste zile la noi în țară ca și în alte țări ale lumii.

— Eu am să relatez tovarăși — a spus lăcătușul TOMA MÂRLOVA — cum s-a desfășurat manifestația de protest din fața legației Statelor Unite. Mă aflam acolo împreună cu zeci de mii de participanți, cînd s-a constituit o delegație de cetățeni însărcinați de cei prezenți să înmîneze funcționarilor legației o moțiune care condamna mîrșava agresiune. În timp ce coloanele de manifestanți demonstrau în ordine purtînd plancarde și scandînd lozinci, grupul delegaților din care făceam parte și eu, s-a apropiat de poarta legației cerînd milițieni, lor care făceau de gardă acolo îngăduința de a vorbi cu cei dinăuntru. Dar orice posibilitate de comunicare era cu neputință. Porțile legației erau ferecate cu un lanț gros de fier deasupra căruia atîrna un lacăt. Milițienii ne-au sfătuit să apăsăm pe butonul soneriei de la intrare ceea ce am și făcut vreme îndelungată fără ca cineva dinăuntru să fi venit să ne deschidă. Legația părea pustie cu toate că la un moment dat am văzut dîndu-se la o parte perdeaua unei ferestre de la etaj și apărînd silueta unei figuri care ne-a fotografiat. De bună seamă că domnilor de la legație nu le-a fost pe plac manifestația din ziua aceea. Prefăcîndu-se surzi și orbi ei n-au luat în seamă protestele noastre. Totuși cele mai elementare reguli ale bunei cuviințe cer să nu închizi ușa celui care vrea să-ți treacă pragul, celui care vine cu gînduri pașnice, așa cum am venit noi. Eu personal, n-am avut prilejul să cunosc mult trîmbițata „civilizație" americană. Dar această comportare pe de-a întregul necivilizată m-a lămurit pe deplin. Pentru orice om cinstit, a declarat strungarul ARISTIDE ECONOMU, e limpede că agresiunea din Liban, oricîte justificări ar aduce aițătorii la război, face parte din planul de totdeauna al imperialiștilor de a înăbuși aspirațiile spre libertate ale popoarelor. Mai mult: de a lovi în lagărul păcii și socialismului, de a ne intimida, de a ne sili să renunțăm la cuceririle de pînă acum. Nu vor reuși însă. Am crescut doi feciori pe care i-am învățat meseria de strungar, astfel încît aș putea spune: Economu asigură trei schimburi la „Mao Tze-dun". De la strungul meu au ieșit piese care atingeau, unele, greutatea de zece mii de kilograme. Dar nu numai în felul acesta le răspun eu celor care încearcă să ne oprească din drumul spre socialism. Iată, numai în circumscripția mea electorală, în Ferentari, cetățenii au realizat mii și mii de ore de muncă voluntară. Toate acestea le-am făcut pentru ca orașul nostru să arate mai mîndru, mai bine orînduit, mai frumos, nu pentru ca de-asupra lui să explodeze bombele unui nou război. Acestea sînt armele noastre pașnice. La nevoie însă vom ști să apărăm tot ce am cucerit.

Cuvintele muncitorului de la „Mao Tze-dun" au avut darul să readucă în mintea celor de față imaginea locului de muncă. Nimeni nu se putea mîndri cu piese gigantice de mii de kilograme, rodul palpabil al nunciî de fiecare zi, a familiei strungarului Economu. Pe unii îi așteptau însă catedrele universitare, pe alții masa de scris, or munca de atelier. Fiecare ne îndreptăm către un post de luptă în frontul păcii, al muncii creatoare, luminată de încrederea în ziua de mîine. Ecoul evenimentelor din Liban, trezea în inima tuturor îndemnul la vigilență pentru marile răspunderi care apasă în aceste clipe grele ale istoriei asupra fiecărui om cinstit de pe întinsul pămîntului.

Eugen ATANASIU
Boris BUZILA

O mică plimbare prin grădină.

O DUPĂ AMIAZĂ CU MAESTRUL MIHAIL SADOVEANU

(Urmare din pag. 1-a)

un călugăr cocîrjat de ani, pornit nu știu unde.

— Acești șade „președintele", mi-a arătat el poarta masivă de lemn dată în lături, prin care se vedeau aleea cu prunuș, stratul roșu de conduri dominînd și, sus, în fund, casa joasă, cu cerdac de piatră.

Călugărul s-a depărtat cu pași tîrșiți și am rămas singură; în liniștea adîncă îmi auzeam inima... Dintr-o margine a terasei a apărut un chip brun, cu privire vioaie: era al Valeriei Sadoveanu, soția scriitorului. S-a uitat întrebătoare la mine și mai, mai să nu știu ce să-i spun...

— N-ai făcut bine că ai venit ne vestită.. Avem în toată ziua vizite și maestrul trebuie să se odihnească... Acu' trei zile a venit o delegație de studenți de la Iași, acu' două zile elevi din Turda, ieri alți elevi, nu mai știu de unde. Stăteau cocoțați pe gard, pînă cînd le-am dat drumul înăuntru.

— Dar de ce nu închideți poarta?

— Și-o încuiem? Păi, se poate? Vin oamenii pînă aici anume să-l vadă.. Parcă mata le-ai venit special? Și apoi zîmbește din coada ochilor: dacă o încuiam, mutele tot intrau că așa gazdă rea! Ei lui, să nu te mai necăjesc, mă duc să-l anunț c-ai sosit!

Stau ca pe ghimpi. Oare o să vrea să coboare? Oare n-o să se zăvorască în tăcerea lui atît de cunoscută? Vocea Valeriei Sadoveanu mă cheamă pe terasă. Sui treptele și în fața mea stă maestrul, înalt, cu părul alb, nimb strălucitor în jurul frunții, cu ochii albaștri, blînzi ca o mîngîiere. În stînga ține pălăria cenușie, cu boruri largi și un baston de bambus. Îmi dă mîna, o mînă lacră, caldă și prietenoasă. Coana Valerica ne dă cafele negre și dulcețuri de cireși amare și apă proaspătă în pahare înflorate.

Să-l întreb ce face? Într-un colț, măsuța de șah, jos în vale, luciul tremurător al iazului cu pești, îmi răspund la întrebarea nerostită.

Și în afară de șah și pescuit, cu ce se ocupă?

— Hm! Sînt în convalescență! — îmi răspunde, și-mi zîmbește. Mi se pare mie sau are într-adevăr o lucire strengărească în ochii de cleopatre!

— Mă hodinesc și privesc...

De jur împrejur e atîta frumusețe, atîta pace și liniște... se aude ușor foșnetul vîntului, și din cînd în cînd uscată, toaca de la mînăstire... Să privești, cu ochii lui Mihail Sadoveanu toate acestea, să privești și să-ți umpli sufletul de frumusețea locurilor...

Deodată, pe poartă bufnește un grup de vizitatori: un bărbat, o femeie și doi băieți. Alți importuni! îmi zic și dau în mintea mea dreptate Valeriei Sadoveanu.

— Na! Asta-i bună! Valeria Sadoveanu fuge grăbită pe alee. După cîteva clipe suie de mînă cu băieții. Cel mare, Dan Bîrliba, elev în clasa VI-a, cel mai bun elev din orașul Roman, a venit să solicite un autograf. În mînă ține o ediție nouă din „Mărioara-sa, puiul pădurii". Aflăm că e „coleg" cu maestrul: scrie poezii. Recită una foarte lungă, cu vocea plină și gestul larg. Cel mic, Sandu, ne mărturisește că nu e încă poet. Maestrul zîmbește. Mai e timp... Se apropie și părinții, amîndoi profesori de latină la Roman. Mama a fost colegă de școală cu o nică a maestrului.

Ne întoarcem pe terasă. Mihail Sadoveanu intră în casă o clipă și se înapoiază cu „Mărioara-sa puiul pădurii" pe care a așternut, cu scris mărunt și regulat, o dedicație. Poetul de 11 ani suie în fugă treptele ceardacului. La cartea, privește scrisul și de unde înainte vorbise cu atîta siguranță și volubilitate, stăpînit de emoție, încearcă cu greu să rostească o vorbă de mulțumire.

— Să știți... că sînt... sînt... foarte fericit!...

Buzele nu-l ascultă; chipul frumușel se schimonosește într-o încercare de stăpînire a lacrimilor, ochii negri, înecați de rouă, caută în sus, spre Sadoveanu. Și din înălțimea lui, maestrul s-a plecat ușor încet, încet, ca într-un ritual, și l-a sărutat, abia simțit, pe frunte.

Rămînem tăcuți. Se aude, dinspre mînăstire, toaca de vecernie.

Îmi iau rămas bun și plec însoțită de Valeria Sadoveanu.

— Acum, chiar că încui poarta, rîde ea și-mi oferă, poate ca o amintire, trei conduri ai domniței cu petalele galbene și roșii...

Eva MOLHO
Fotografiile autorului

Criza filmului francez

Studiourile de filme ale societății franceze „Technicolor France" din Joinville le Pont — anunță ziarul „Liberation" — au fost nevoite să-și înceteze activitatea. 250 de artiști, tehnicieni, muncitori și funcționari au devenit șomeri. „Tehnicolor France" este filiala franceză a societății anglo-americane „Tehnicolor Corporation".

Criza filmului se extinde din S.U.A. și în Europa.

Cultură comprimată

Revista americană „TIME" trage un semnal de alarmă asupra primejdiei literaturii „digest"-urilor (opere literare comprimate) în special pentru elevi. Revista citează în această privință un articol apărut într-o publicație a corpului didactic. Articolul atrage atenția asupra faptului că o editură a început publicarea unei colecții de opere clasice, „revăzute, corijate și comprimate". Pentru a demonstra ce a făcut această editură cu operele clasice e suficient să citim prefața la „Moby Dick" cunoscuta operă a lui Dickens: „Herman Melville (cel ce a masacrat cartea n.n.), om cult și mare călător, a scos din roman pasajele referitoare la filozofie, literatură, știință, navigație și altele, pe care puțini dintre cititori le pot înțelege". Iar în încheiere se spune: „În consecință, o adaptare a acestui roman, de neînțeles pentru cititorul american, devenise necesară".

Pe de altă parte, romanul nu numai că a fost redus, dar a fost în parte și rescris și punctuația a fost simplificată la maximum. De asemenea toate cuvintele mai puțin uzitate au fost înlocuite. De pildă cuvîntul dromader a fost eliminat în favoarea cuvîntului cămilă. Au fost în schimb introduse o serie de note explicații în genul acesta: profet — cineva care prevede evenimentele... etc.

Alte șase edituri au urmat exemplul editurii sus-citate și actualmente 60 de scriitori clasici au suferit aceeași soartă ca Dickens. Și cînd te gîndești că fiecare din opere se trage într-un tiraj de 100.000 de exemplare.

Așa arată cultura cînd devine monopolul bussines-manilor...

O anchetă concludentă

Revista franceză „ARTS" se preocupă de criza teatrului francez. La cererea a 27 directori de teatru din Paris alarmați de lipsa de spectatori, Institutul Francez pentru studierea opiniei publice a făcut o anchetă în sînul celor 4.500.000 de persoane adulte din regiunea pariziană. Iată rezultatele anchetei:

315.000 persoane merg la teatru mai mult de 6 ori pe an,

530.000 persoane pînă la maxim de 5 ori pe an

955.000 persoane odată pe an

2.600.000 persoane nu merg niciodată la teatru.

(Printre persoanele ce merg mai mult de 6 ori pe an la teatru, majoritatea beneficiază de bilete de favoare).

La întrebarea „de ce nu mergeți la teatru?", majoritatea au răspuns că nu-i interesează, iar mulți au declarat că din lipsă de bani.

Iată o statistică interesantă din „orașul luminii" ... care demonstrează criza prin care trece teatrul francez și care se aseamănă de altfel cu situația care există și în teatrul nostru înainte de război.

Proteste împotriva culturii decadente

După cum arată ziarul „Glasul poporului", la Tel-Aviv a avut loc o adunare din inițiativa Asociației Scriitorilor din Israel în care s-a cerut guvernului să pună capăt deselor turnee în Israel a tot soiul de ansambluri așa-zise artistice, exponente — în majoritatea cazurilor — a culturii decadente americane. Reprezentanții teatrelor „Habima", „Kamerni", „Ohel", ai Operei, ai sindicatului învățătorilor, asociației ziariștilor, pictorilor, compozitorilor, au avertizat asupra pericolului reprezentat de aceste ansambluri așa-zis artistice asupra artei și culturii israeliene.

TREIERIȘ

(Urmare din pag. 1-a)

m-am pomenit cu el bolind. Pînă s-aduc veterinarul a murit. Acum, iacă, sîntem în dordora mușcilor și cu umblu să ma rog în toate părțile. Am atîta treabă, trebuie să car snopii la arie, apoi boabele, paiele, mai e de prășit, ce mai, fără oai sînt mort.

Fu rîndul nepotului să-și întrebe unchiul:

— Dacă erai în întovărășire, nu era mai bine? Te ajutau ceilalți, treceai mai ușor hopul ăsta, aveai și recoltă mai bună. D-aia se unesc oamenii să se ajute unul cu altul. Laolaltă și puterea lor e mai mare, munca mai sporonică.

Bătrînul se înegură.

— Ascultă, măi nepoate, eu îți vorbesc de necazul meu și tu-i dai zor cu întovărășirea. Zi mai bine că nu vrei să-ți ajuți unchiul și mă duc pe unde-am venit, nu-i nici-o supărare.

— Stai unchiule, nu te repezi. Văd însă că nu mi-ai cerut încă nimic. Ce ți-ar trebui?

Bătrînul își trase scăunelul mai aproape de el.

Bani mă, asta mi-ar trebui. Să-mi cumpăr alt cal, să-i fac pereche cu ălălalt. Dar bani n-ai de bună seamă, de unde să ai. Poate ai ceva bucate, să-mi dai cu împrumut, le vînd și-mi cumpăr calul, să ies din belea. La anul îți le-aș da înapoi. Tu mă știi, sînt om de cuvînt. Am să vînd eu ceva grîu, dar nu prea mult. N-am de unde, dacă oi scoate 780—800 de kg. la ha. Ori poate, nu cumva și tu stai prost cu recolta? Am auzit că și pe aici a fost secetă.

— Noi, întovărășiții, ai să vezi singur cum stăm, zise nepotul apăsînd înadins pe anumite cuvinte. Ți-aș putea da și ceva bani, c-am luat azi pentru niște cereale contractate. Bucate nu știu ce are să-mi prisosească. Pentru casă n-am nevoie mai mult de 1500 de kile de grîu. Ce-o să fur pe deasupra îți le împrumut cu dragă inimă, mîine cînd se face împărțirea la întovărășire.

— Și cîte hectare ai tu, Ionele, în întovărășire? — îl întreabă Andrei Toma, încercînd să socotească cantitatea ce-ar putea-o primi împrumut, suma ce s-ar aduna din vînzarea lor.

— Cu grîu, patru pogoane jumătate. Celelalte sînt cu porumb.

O umbră de mîhnire s-a așternut pe chipul lui Andrei Toma.

„Cît poate să dea întovărășirea la hectar?" se gîndește el, vreo 8—900 de kilograme. Hai să zicem 1000 dar mai mult nu. De-aici scade uiumul, sămînța ...n-am făcut mai nimic, să știi că am bătut drumul degeaba...! Își încheie el șirul gîndurilor înainte de-a adormi.

Andrei Toma a rămas și a doua zi la Ulești..

— Tot n-ai ce face, l-a rugat Ion Toma, n-ai vrea unchiule să-mi ajuți să întorc niște otavă? Mi-e teamă să nu se-ncingă pînă mîine, pe căldura asta.

Nu pentru că ar fi avut neapărat nevoie de ajutorul unchiului, dar nepotul își avea socotelile lui. Cum fînețea e tocmai în celălalt capăt al tarlalei, ar putea să-i arate unchiului, fără să bată la ochi, toate holdele întovărășirii.

Au trecut mai întîi prin lanurile de porumb. Ion Toma mergea grăbit printre rînduri, în vreme ce unchiul se oprea aproape la fiecare strujean să-i cerceteze știuleții de lapte. De l-ar fi văzut cineva, cine știe ce-ar mai fi crezut despre ei. Dar nu l-a zărit nimeni și nici nu se putea altfel: crescut, mai bine de un stat de om, porumbul îi ascundea de tot pe cei doi.

„Trei și patru știuleți pe fir, asta înseamnă că de aici întovărășirea lor va scoate la toamnă recoltă bună", se minună bătrînul în sinea lui. Apoi ieșind la capătul tarlalei și privind cu nesaț întinderea verde, nemărginită, zise cu glas tare către nepot:

— Tii, măi Ioane, dar voi scoateți de-aici pe puțin 2500 de kile la ha.

— Asta nu ne ar mulțumi, a zîmbit nepotul Tehnicienii spun că scoatem vreo 3000—3500 de kg.

I-au plăcut bătrînului și cîmpurile cu tutun și cele de sfeclă, bine dezvoltate, fără buruieni în ele. Le-a comparat cu ale lui. De ce să nu recunoască? Întovărășiții îl vor întrece la cîștiguri. El abia de va putea culege 2000 kg. de porumb la ha. Nici asta nu-i o recoltă rea, dar dacă se poate scoate mai mult în întovărășire..

...La ora sorocită pentru împărțirea produselor s-au înființat la magazie întovărășiții. Aici, oameni mulți cu cărute, cu femei, cu plozi. Și toți erau veseli, duceau acasă care vîrfuite cu saci.

Andrei Toma se interesă de fiecare, cît pămînt a avut și cîte produse ia. A aflat astfel că Ionică Tudorache a avut cu grîu numai 2 hectare. A luat pentru ele și pentru muncile care le-a făcut, după ce a plătit uiumul, lucrările S.M.T. și și-a dat partea de sămînță pentru toamnă aproape 2500 de kg. Basca ce-a mai primit vreo 600 de lei — pentru grînele contractate. Marin Gh. Cristache a dus acasă tot cam pe atîtea bucate, iar el, nepotul lui Andrei Toma a dus în ogradă o stivă întreagă de saci: 2800 de kilograme.

I-a dat unchiului, cît avea nevoie, și restul de saci i-a dus în hambar.

— Măi, să fie — zise bătrînul. Eu gîndeam că nu-ți mai rămîne nimic. Și uite nici nu se cunoaște. Ionele dragă, să știi că mi-ai făcut un mare bine, o să se bucure baba mea, nu-ți mai spun.

— Dă-i multă sănătate de la noi.

— Mulțam. Rămîneți sănătoși și să știi — a strigat unchiul cînd să iasă cu căruța pe poartă — să știi că la anul, cînd ți-oi întoarce datoria, îți fac și eu o bucurie...

— ?!?!

— ...Am să-ți dau bucate tot din întovărășire... Din întovărășirea noastră în care am de gînd să mă înscriu în toamna asta, auzi tu?...

Mai strigă ceva, dar caii porniseră în trap și nu se mai înțelese ce-a spus. Și de fapt nici nu mai era nevoie. Nepotul își cunoștea prea bine unchiul, e om de cuvînt. El dacă a zis o vorbă apoi așa face.

Zîmbind cu mulțumire, Ion Toma închise poarta în urma căruței care se îndepărta pe uliță, stîrnind nouraș de praf în urma ei.

Ana CRISTEA

La unele oficii telefonice, majoritatea telefoanelor sînt defecte

— Cam multe anunțuri, vă rog să luați măsuri.

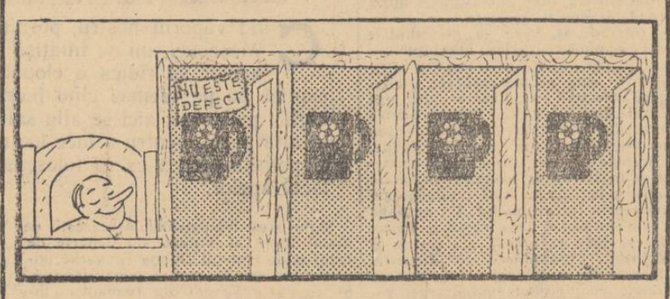

Desen de GH. BADEA

POȘTA Redacției

ANGHENE RADU — Constanța: Ceea ce ne trimiteți spre publicare constituie, cum singur mărturisiți, un divertisment de ore libere, sau, și mai rău citez din scrisoarea dvs.: „Ce-mi trece prin cap". Ne îngăduim să vă facem cunoscut că poezia cere nu numai talent, ci și studiu, lectură, muncă multă.

ALBERT POPESCU — Turnu Severin: Am primit caricatura și scrisoarea. Vă referiți de-a dreptul la colaborare și onorariu. Cred că vă pripiți. Ar fi fost mai nimerit să vă întrebați dacă desenul e publicabil. Și așa în primul rînd. Nu de alteeva dar iată, sîntem puși în situația de a nu răspunde la întrebări, ci pur și simplu de a aprecia numai caricatura...

LAMBRINO MIOARA — Snagov: Masa rotundă cum a mai apărut, va mai apare; nu vă îngrijorați.

RAICU DORINA — Dorohoi: Tentativa e meritorie, dar nu orice tentativă poetică poate avea și succes. În cazul versurilor trimise se vede clar că nu ați izbutit. Poezia e nepublicabilă. Reprezintă, nici mai mult nici mai puțin, o colecție de dulcegării copilărești. Vă recomandăm lectură multă, stăruitoare, studiu sistematic.

NICOLETA DAMIAN — Caracal: Versurile pe care ni le-ați trimis dovedesc sensibilitate și oarecare mestesug, orientarea lor, conținutul lor, e însă deplorabil. Socotiți poemele dvs niște flori. Sînt, dacă vreți să le considerați flori, niște biete, ofilite, flori de glastră. Sînt rupte de viață, de realitate, sînt de-o factură intimistă jalnică, în total contrast cu optimismul și încrederea pe care o inspiră oamenilor muncii opera construcției socialiste.

FLORETA BADICI — Smărdioasa: Din plicul cu epigrame, am ales „unui îndrăgostit. cu... ifose".
— Prea simplă ești iubito (îți spuse și odată)

Se întreabă lumea toată: Oare cînd a cunoscut-o
Era mai complicată ?!
și „parcului din Smărdioasa" de lîngă gară:
La gară avem un scuar „model"
Ce-n lume n-are asemănare
Și faptul nu e de mirare.
Căci nu găsești în el o... floare!

Ing. RASZTOCZKY FRANCISC — Timișoara: Vă rugăm să nu ne-o luați în nume de rău, dar rubrica aceasta e „poșta redacției, nu poșta între diferiți cititori, adică nu-i de mică publicitate.

ROȘCA GHEORGHE — Arad: Ceea ce ne-ați trimis nea interesat; am oprit și în limita posibilităților vom folosi

SELIAN SERGIU — Domnești: să le luăm pe rînd: numerele vechi nu știm cum și unde le puteți procura. În al doilea rînd, materialul despre „scufunda rea Titanicului" e o compilare de lucruri comune cunoscute și răscunoscute. În al treilea rînd, pentru jocuri veți primi răspuns la „poșta rebus". În fine în al patrulea rînd vă mulțumim pentru bunele aprecieri făcute revistei.

VALERIU VERDEȘ — Constanța: Resemnarea dvs nu-i bună la nimic. Niciodată să nu abandonați dorința de a studia. Pentru un răspuns exact în problema care vă interesează, adresați-vă secției de învățămînt a sfatului popular regional, ori scrieți la secretariatul Facultății de Filologie din București.

ȘTEFAN ȘTEFANESCU — București: Problema care vă preocupă și care constituie obiectul a ceea ce dvs. numiți schiță, nu-i nouă. Rezolvarea ei e în curs și în multe locuri din țară s-au dobîndit enorme succese.

BENCZEL BELA — Tg. Mureș: Informațiile pe care ni le-ați trimis sînt, în parte, publicabile. Dar pentru a putea vedea lumina tiparului e absolut necesar să ne indicați sursa (revistă ziar, etc)

ARISTICA BAGHINA — Tr. Severin: Ne bucură mult încrederea pe care ne-o acordați, trimițînd versuri de-ale colegilor dvs. V-am sfătui să-i îndrumați mai curînd spre o publicație literară, de specialitate. Așteptăm vești de la dvs.

CALDARIU ION — Pecicul Nou: Sugestia ne-a parvenit cu întîrziere. Gîndindu-ne și noi la problemele ridicate de dvs. le-am rezolvat cum ne-au îngăduit posibilitățile și cred că ați rămas mulțumit.

COANDA D. — București: V-am sfătui să mergeți la clubul „Grivița Roșie". Veți primi sprijin cu siguranță.

ERDORT — Brad: Nu ne-a sugerat epigrama; dimpotrivă! Propunerile pe care le faceți, le vom studia. Adresa pe care ne-o cereți este „Studioul Albastra — București

MIRCEA VLAD — Titu: Am reținut „Eu nu știu ce te face" pentru o eventuală viitoare rubrică.

MITICA LĂCĂTUȘU: Producția dvs. poetică e copleșitoare pentru revista noastră. Cred c-ați greșit adresa. Trimiteți la reviste de specialitate. Bunăoară la „Fașul literar"

NICOLAE FÎNTINA — Ploești: Am citit și noile versuri. fabula e confuză; poezia satirică șchiopătă. idila e facilă. în maniera celor dintîi poeți. Ne îngăduim să repetăm sfatul dat și altă-dată: cu fața la viață, la realitate și studiu. studiu mult și serios.

Cronica gastronomului

LISTE DE MÎNCARE

În drum spre amicul meu Costache am luat-o prin Țunari, pentru a înapoia fostului meu coleg Ilie Gavrilescu, profesor de istorie, o carte pe care mi-o împrumutase. L-am găsit la masa lui de lucru, discutînd cu aprinderea literaturală, cu un necunoscut simpatic și care părea foarte informat în materie. Neputînd zăbovi, mi-am luat rămas bun-hotărînd să ne mai vedem. Pe cînd îi inminam numărul meu de telefon scris pe o fîșuică, vizitatorul lui Ilie, pe care îl chema Popescu, mi-a mulțumit spunîndu-mi:

— Nu vă mai dau numărul meu... Sînt în carte!

Apoi, roșindu-se puțin și cu glas scăzut:

Mie îmi mai zice.. Dorimedont.. Știți.. Un unchi romantic...

Ce să fac?

Imi ziceam, în sinea mea, coborînd scările:

— Dorimedont, Dorimedont, de ce Dorimedont?

★

Pe Costache l-am găsit în cele mai bune dispoziții. Cotrobăia în sertarul unui vechi scrin turcesc, cu incrustații de sidef, căutînd, el știe ce, printre tafta-laoge și hîrtii răvășite. Turmîndu-mi o țuică din sticla de pe gheridonul alăturat, l-am lăsat să-și vadă de ale lui dar urmîndu-mi firul gîndului, m-am trezit deodată repetînd

Dorimedont, Dorimedont, de ce Dorimendont?

Dar iar mă-ntorc și zic: Ce-i vinovat Dorimedont că l s-a zis Dorimedont și ochiurile românești că sînt trecute pe listă ouăș pochis. Victimile snobismului...

Costache mi-a aruncat o privire nedumerită:

— Ai făcut haltă de ajustare la bar?

— Nicidecum, Costache sînt treaz ca primul om înainte de a cădea în faimosul păcat, dar am cunoscut astăzi un concetățean pe care îl chemă Dorimedont și fără să vreau mi-am amintit de-o iapă pe care o chema Mesalina de-un camarad de liceu cu pronumele Franklin și de-un mic birt dintr-un tîrguor din nordul Moldovei, unde am găsit pe vremuri, pe lista de mîncare, scrisă caligrafic cu cerneală violetă, varza cu carne, menționată, de altfel cu bună ortografie, chou farci

— Și-ți vine să rîzi? se încruntă Costache. Asta e o veche metehnă de care trebuie să ne descotorosim. Uite am aici, între hîrtoagele mele o listă de mîncare de la Iași, din 1919. E alcătuită de-un fost bucătar de regiment, care chivernisindu-se, a deschis un mic restaurant. Își cunoștea perfect meseria, dar era beliv, fanfaron și palavatec. Prietenia de pahar, pe care o legase cu un confrate francez, care lucra la un spital, l-a înnebunit de-a binelea. Uite dovada. Și prietenul meu Costache scoase dintr-o hîrtii o listă de mîncare bătută la mașină și mi-o întinse. Citese printre altele: Consome-o vermisel (citește: Consomme au vermicelle), sosis dă toa dă por (saucisse de foie de porc), cai ala bros (cailles ala broche), lang dă boi (langue de boeuf), movii alacrem (movilles a la creme), ragu dă muton ala bonfam (ragout de mouton a la bonne femme), etc. etc.

— Adică, ce? izbucni Costache, care citea peste umărul meu, a uitat el ceea acesa supă cu fidea cîrnat de ficat de porc, prepelită la frigare, limbă de bou zbîrciogi cu smîntînă și tocană națională de berbec?

Uite ce-i, urmă prietenul meu Costache, eu cred că n-am avea nimic de pierdut dacă lui John i-am spune Ion, Esmeraldei, Smaranda, lui Popescu, Grigore sau Vasile, sarmalei, sarma și tocanei, tocană. Nu-i așa?

PASTOREL

PRIN EGIPT

(Urmare din pag. 1-a)

și independența sa națională împotriva ocupației britanice.

Și ascultîndu-i istorisirile, în fundul sufletului am aflat o părere de rău: nu trebuia să-i amintesc de „gentlemeni" englezi. Prea sînt dureroase pentru poporul egiptean aducerile aminte despre acești „gentlemeni" care au împilat poporul egiptean peste șapte decenii.

In acea zi, Saad mi-a povestit vreme de șapte ceasuri.

Si-n vreme ce vorbea, îl ascultam și notam. Din notițele de-atunci, îmi iau îngăduința să transcriu unele în rîndurile de față.

Pe baza posibilităților sale naturale, Egiptul ar fi putut să fie una din cele mai bogate țări din lume.

Situat într-unul din cele mai importante puncte ale lumii, cu cele mai favorabile resurse pentru dezvoltare, (pămîntul Egiptului, udat în mod natural sau artificial de apele Nilului este de o rodnicie neobișnuită, avînd posibilitatea să dea trei recolte pe an). Poporul care locuia acest pămînt se număra, pînă la eliberare, (23 iulie 1952 n.n.) *printre cele mai sărace de pe glob.*

După însăși calculele făcute de americani, venitul mediu al unui egiptean era de 87 dolari pe an. Situația culturală era de asemenea dezastruoasă: peste 70 la sută din bărbați și 90 la sută din femei nu știau nici să citească, nici să scrie

Marea masă a populației — mai bine de două treimi — trăia și lucra la fară, în condiții care, pînă și în lumea colonială, existau doar puține exemple. In timp ce, cel mai de seamă latifundiar, fostul rege Faruk, avea el singur mai bine de o zecime din întregul teritoriu utilizabil pentru agricultură, ca proprietate a sa personală și 2000 de pașale își împărțeau cea mai mare parte a restului, 85 la sută din populația rurală nu avea pămînt. Ea era condamnată să trudească pe viață pentru marii latifundiari.

Intrucît marii latifundiari, nu aveau nici un interes, ca să dezvolte instalațiile de irigație, iar felahii egipteni nu aveau posibilități să facă niciun soi de investiții, nivelul tehnic al instalațiilor corespundea într-o mare măsură celui din antichitate, în care dominau pompele și mecanismele funcționînd prin apăsarea cu piciorul așa cum le descoperise Arhimede cu mai bine de 2000 de ani în urmă.

Dacă la toate acestea veți mai adăuga și faptul — arăta Saad — *că vasta redirecționare, din îndemnul englezilor, a agriculturii în direcția cultivării bumbacului — veți trage singuri concluzia, că dependența de toate fluctuațiile conjuncturii pe piața internațională a bumbacului au dus ca într-o țară cu trei recolte pe an să existe foamete cumplită și o permanentă mizerie a maselor.*

Din cele expuse de Saad pînă acum și din studierea unor documente oficiale, am tras cu ușurință concluzia cauzelor mizeriei și rămînerii în urmă a poporului egiptean în perioada îndelungată pînă la eliberare. Ele se datoresc celor peste șapte decenii de dominare a englezilor, a altor străini, (americani și francezi) asupra țării. Indelungata exploatare imperialistă — aceasta a fost cauza principală a tuturor relelor. Patronii colonialii imperialiști s-au sprijinit de la început pe cele mai corupte și mai reacționare elemente ale Egiptului, în frunte cu regele Faruk care — așa cum arată Fothy Rodwan, actualul ministru al Culturii și Orientării Naționale a R.A.U. — *„afinsese limitele desconsiderării constituției și ale tradițiilor poporului. Singurele lui preocupări erau distracțiile și jocurile de noroc cărora le consacra adesea nopți întregi petrecute în cluburi publice, unde poliția stătea de gardă pentru a-i proteja viața".*

Iată de altfel cum califică prietenul meu Saad pe rege și pașale: *In mod sistematic ei au înăbușit în față orice încercare de industrializare și au ologit agricultura, au dezorganizat economia și au promovat corupția pentru ca, în felul acesta, să mențină cu cît mai mare siguranță țara în dependență față de țările imperialiste. Așadar, asupra lor cade vina esențială pentru rămînerea în urmă, pentru mizerie, pentru bolile și pentru lipsurile de care au trebuit să sufere milioane de egipteni.*

De altfel — și-a continuat povestirea Saad, — *istoria calvarului poporului egiptean este strîns legată de istoria Canalului de Suez, a cărui proiectare și construire a făcut din Egipt unul din focarele intereselor coloniale. Cu sîngele a peste 120.000 de felahi egipteni e scrisă istoria acestui canal.*

Și această împilare a durat zeci și zeci de ani, cu toate că lupta de eliberare a poporului egiptean începe chiar din vremea aservirii sale economice și militare. *Dar* — arăta Saad — *această luptă nu a luat amploare decît după primul război mondial, cînd Anglia a fost nevoită să facă prima concesie: în 1922 se acordă Egiptului o „independență formală", care înlocuia formele de dominație engleză prin nu mai puțin apăsătoare forme de dominație semicoloniale. Din aceste motive mișcarea de eliberare colonială a mers mai departe pînă în ziua de 23 iulie 1952, cînd la orele 7 dimineața, poporul egiptean a fost anunțat prin posturile de radio că frînele puterii au trecut în mîinile armatei, care a hotărît să înlăture din țară corupția și pe cei corupți, și-și propunea ca principale măsuri: detronarea, expropierea și alungarea lui Faruk din Egipt; desființarea titlurilor și privilegiilor feudale; instituirea republicii egiptene, anunțarea unei reforme agrare: promisiunea unei lupte consecvente pînă se va ajunge la suveranitatea deplină a Egiptului.*

Toate aceste măsuri au început să ia viață în marea lor parte prin venirea colonelului Nasser (1954 n.n.) *în fruntea guvernului. De fapt inițiatorul răscoalei din iulie 1952 a fost Gamal Abdel Nasser* — ne-a precizat Saad. *El a început să pună în practică promisiunile sale patriotice, obligînd trupele engleze să se retragă definitiv din zona Canalului, a început să ducă o politică internă cu adevărat independentă, în slujba destinderii păcii și în sfîrșit prin naționalizarea Societății pe Acțiuni a Canalului de Suez, a adăugat o nouă piatră la clădirea independenței egiptene.*

In cuvîntarea rostită la Ismailia, în zona Canalului de Suez, la 18 iunie 1952, Gamal Abdel Nasser spunea printre altele: „AM VISAT INTOTDEAUNA ACEST MOMENT ȘI AM TRAIT CU SPERANȚA CĂ VĂ VENI ZIUA CIND DEASUPRA TERITORIULUI EGIPTEAN VA FLUTURA NUMAI DRAPELUL EGIPTEAN. PĂRINȚILOR ȘI BUNICILOR NOȘTRI NU LE-A FOST DAT SĂ VADĂ ACEASTA. N-AU VĂZUT ACEASTA NICI FRAȚII NOȘTRI, CARE ȘI-AU JERTFIT VIAȚA ÎN LUPTA PENTRU ELIBERARE. DE ACUM ÎNCOLO, DEASUPRA ȚĂRII NOASTRE ȘI DEASUPRA PĂMÎNTULUI NOSTRU NU VA MAI FLUTURA NICIODATĂ UN ALT DRAPEL".

Cînd la 23 iulie 1956, plebiscitul pentru noua constituție și alegerea lui Gamal Abdel Nasser ca președinte au primit votul unanim al poporului egiptean, s-a considerat că ziua de 23 iulie 1956, constituie marea sărbătoare națională a poporului egiptean.

Despre realizările făcute de poporul nostru în această perioadă vă puteți convinge singuri...

★

Am întrerupt aici însemnările. In vremea petrecută în Egipt și eu și tovarășii mei de călătorie am avut prilejul să ne convingem zilnic de adevărul celor atunci aflate. Peregrinările noastre prin Egipt, timp de-aproape două luni, ne-au îmbogățit cunoștințele despre această frumoasă țară, a cărei cultură milenară ne-a uimit, ale cărei realizări de acum ne-au entuziasmat.

In primul rînd aș vrea să consemn un amănunt care este semnificativ pentru poporul egiptean. Statuia falnică a lui Lesseps care domina portul Suez, a dispărut, a rămas doar soclul ei. Aci poporul egiptean a hotărît să înalțe statuia marelui martir al Canalului de Suez: *felahul egiptean.*

In al doilea rînd, aș vrea să relev, ca o realitate vie, aflată pulsînd cu putere în sufletele tuturor egiptenilor pe care i-am văzut și cu care am stat de vorbă. Convingerea fiecărula că numai o politică de neîncadrare în vreun bloc militar cu Uniunea Sovietică și cu țările de democrație populară vor asigura și consolida independența sa națională. De altfel, această politică este foarte bine concretizată prin cele ce ne-a declarat președintele Nasser în interviul pe care i l-am luat referitor la țara noastră: *„Egiptul dorește să întărească relațiile sale cu Rominia în toate domeniile. Mai mulți miniștri egipteni au vizitat de curînd Rominia și au putut constata concret domenii. le în care se poate colabora. Noi depunem toate eforturile ca aceste relații să se dezvolte și mai mult în viitor".*

Și politica internă a Egiptului dovedește aceste străduințe ale poporului egiptean care se reflectă prin reforma agrară, care este unul din primele acte revoluționare ale noii conduceri a Egiptului, care a deposedat marea proprietate agricolă, contra despăgubiri, și a împărțit acest pămînt felahilor săraci cu sau fără pămînt. Această reformă revoluționară a dat o lovitură puternică celor mai atașați complici ai imperialismului, pașalelor și marilor latifundiari.

Palatul din Alexandria al fostului rege Faruk, altădată loc de desfriu, este astăzi muzeu

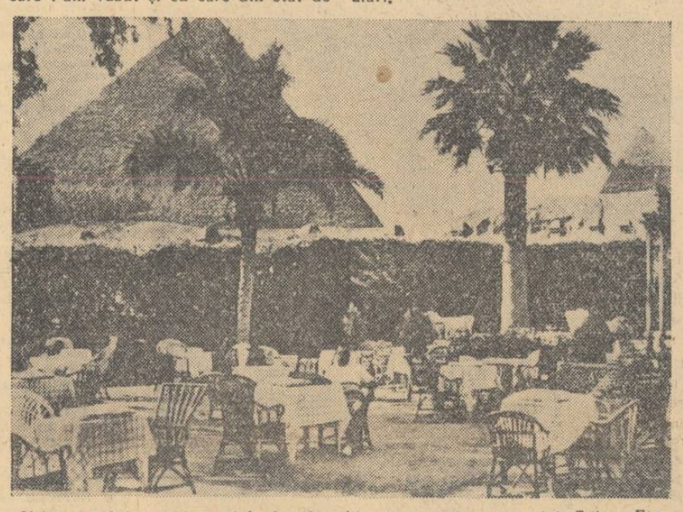

Uriașe și falnice sînt celebrele piramide din preajma orașului Cairo. Ele evocă geniul și cultura milenară a poporului egiptean. In clișeu: *celebra și cea mai mare piramidă: piramida lui Keops.*

Unul din locurile de atracție pentru orice vizitator al orașului Cairo este și moscheia muzeu Mohamed Aly, construită în secolul XVII în cel mai pur stil arab

Același lucru se poate afirma și despre o serie de reforme economice, sociale și culturale, ce au fost realizate de poporul egiptean, sub conducerea președintelui Nasser și care reprezintă un salt uriaș față de trecut: 2000 de școli noi; 6500 paturi de spital, peste cele care existau, 200 de dispensare unde se combat maladii endemice; marele Teatru Național din centrul Cairo-ului, care cred că ar face cinste oricărei capitale europene, etc. etc.

M-am convins de asemenea de grija deosebită ce o acordă noua conducere a Egiptului înlăturării dezvoltării unilaterale a agriculturii, pentru dobîndirea unor noi terenuri agrare din pustiu, prin construirea unor instalații moderne de irigare, pentru industrializarea și electrificarea sistematică a țării. In regiunile de vest de delta Nilului și în zona Canalului de Suez se dezvoltă două noi provincii roditoare cu multe zeci de sate și așezări — pe un teren care pînă nu de mult era încă un deșert fără oameni și fără apă. (Felahii cu care am stat de vorbă din „Regiunea Eliberării" (El Tahrir) la 120 km. de Cairo sînt entuziasmați de condițiile care le-au fost create. Felahii care au fost aduși aci fac parte din cei fără pămînt. Fiecare a fost împroprietărit cu 5 fedane de pămînt (o fedană = 4500 m.p.). Au fost create cantine, școli, cinematografe. Un sistem modern de irigație asigură o bună fertilitate a pămîntului.

Seriozitatea cu care sînt puse în practică aceste măsuri pentru dezvoltarea economiei naționale egiptene, m-a încredințat că și marele proiect al construirii uriașului stăvilar de la Assuan va fi realizabil în scurt timp. (Este vorba de construirea unui stăvilar de piatră lung de 5 km., lat de 1300 m. și înalt de 110 m., pe Nilul superior, care va duce la formarea unui uriaș lac de acumulare, lung de 650 km. și lat de 100 km., pe un teren pe care l-am văzut și care aproape că nu este locuit). Acest lac colector va da posibilitatea să se regleze circulația apelor Nilului nu numai în cursul unui an, ci de-a lungul mai multor ani, să se elimine într-o largă măsură catastrofele naturale, să se mărească cu aproape o treime, într-un scurt timp, terenul folosit de agricultură și să se sporească considerabil randamentul terenurilor cultivate în momentul de față. De asemenea cele 16 turbine uriașe ale uzinelor de energie electrică vor da o cantitate anuală de energie albă de zece miliarde kilowați/oră, ceea ce va crea pentru Egipt și pentru dezvoltarea lui industrială o bază imensă. Pentru construcții, ale căror lucrări pregătitoare sînt de acum destul de avansate, s-a prevăzut o durată totală de 10 ani.

Și aci colonialiștii au încercat o speculație, care de altfel s-a terminat în chipul cel mai nefericit pentru imperialiști. Ei contau pe un ajutor financiar pe care să-l acorde Egiptului. Socotind că punerea în practică a acestui proiect era o chestiune vitală pentru Egipt, occidentalii puneau condiții foarte „modeste": „încadrarea Egiptului „într-un sistem de apărare" occidental; stabilirea unui „buget echilibrat egiptean cu o suficientă acoperire în aur și devize" și respingerea oricărei colaborări economice și financiare cu țările lagărului socialist. Poporul egiptean neacceptînd aceste propuneri, „Banca Mondială" anglo-americană a refuzat să mai participe la finanțarea proiectului Assuan și a retras oferta de împrumut. Contrar așteptărilor puterilor occidentale, poporul egiptean nu a venit să se milogească, din contră, într-o cuvîntare ținută la Alexandria, președintele Nasser a declarat: *„S.U.A. și Anglia au retras împrumutul din motive politice. Ele vor să pedepsească Egiptul, pentru că acesta a refuzat să participe la blocuri militare, pentru că Egiptul este pentru o coexistență pașnică și împotriva imperialismului. Dar noi nu trebuie să umblăm după ajutor american și britanic pentru construirea stăvilarului. Il vom construi cu proprii noștri bani".*

Pentru imperialiști, toate acestea au constituit și constituie o grea lovitură în politica lor expansionistă. Nu de mult prin realizarea uniunii între Siria și Egipt și înființarea Republicii Arabe Unite, imperialiștii au suferit o nouă și puternică lovitură. Astăzi, turbînd de mînie că întregul Orient Arab s-a ridicat împotriva lor, imperialiștii au trecut la agresiune directă împotriva Libanului și Iordaniei. Dar să nu uite imperialiștii americani și englezi de lecția usturătoare ce au căpătat-o cei din urmă și imperialismul francez în aventura din Suez. Popoarele lumii întregi vor ști să dea ripostă hotărîtă acelora care atentează la libertatea și independența popoarelor!

Mircea RĂDULESCU

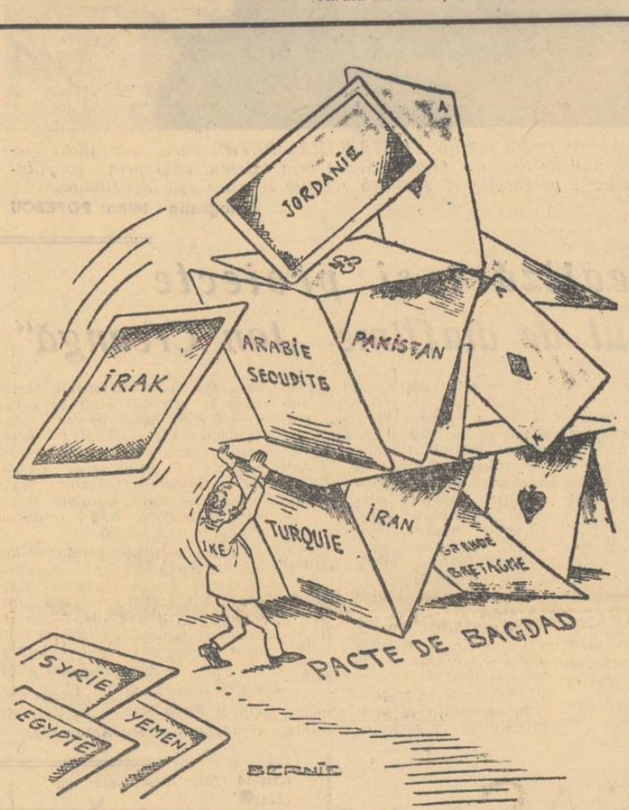

Se prăbușește castelul din cărți de joc...
(Desen apărut în ziarul francez „COMBAT").

Un pact în căutare de domiciliu...

WASHINGTON, 5 iulie.

Departamentul de Stat e disperat. J. F. Dulles e intoxicat. L-a otrăvit cumplit raportul grupului din Liban de observatori ai O.N.U. In loc de cifre inventate și date măsluite, din care să se poată trage concluziile dorite, adică amestecul Republicii Arabe Unite în treburile interne ale Libanului, raportul arăta mai degrabă intenția S.U.A. de a se amesteca, ele, în aceste treburi.

Trebuia găsit altceva.

Și Dulles a găsit. A găsit nimerit să convoace la Istanbul o conferință a șefilor statelor musulmane, membre ale „pactului de la Bagdad", care să „lămurească" dumnealor, pe calea armelor, o situație pe care S.U.A. n-o mai putea tolera.

ISTANBUL, 14 iulie.

Pe malurile însorite ale Bosforului, acolo unde — ce ghinion!!! — bietul Handerson, surghiunitul ex-adjunct al lui Dulles a uitat, în barca din care a debarcat, planurile agresiunii împotriva Siriei, urzite la Washington și remise spre executare la Ankara, de unde tocmai diplomatul se înapoia, șefii a trei state din cele patru convocate — Turcia, Iran, Pakistan — s-au întrunit să ia cunoștință, spre executare, de noi planuri de război urzite la Washington, de astă dată împotriva Libanului.

Și fumau în tihnă, șefii, la o caleluță gingirlie, în așteptarea celei de a patra căpetenii, cînd, ca un trăznet din senin căzu asupra lor catastrofala știre că irakianul nu va mai veni, că Irakul nu mai e regat, că în urma unei lovituri de stat, noul guvern a declarat urgent în stare de faliment Pactul de la Bagdad.

S-au aflat, deci, reprezentanții Pactului de la Bagdad, care nu mai era de la Bagdad, în fața extrem de gravei probleme, „unde ne mutăm"?... In Turcia, la Ankara?... în Iran, la Teheran sau tocmai în Pakistan?...

După lungi și aprigi dezbateri, unanimitatea s-a făcut asupra Teheranului, și s-au luat măsuri ca tot calabalîcul instituțiilor și comandamentelor, civile și militare legate de pact, să fie mutate imediat în statul alăturat.

Pactul avea deci un domiciliu. Se punea însă o altă întrebare: Ce nume să poarte?...

Să rămînă „Pactul de la Bagdad"?...

— Imposibil! S-a mutat de la Bagdad.

Să se numească „Pactul de la Teheran?..."

— Imposibil! N-a fost semnat la Teheran?

Și iată că în toiul frămîntărilor — vorba francezului „o nenorocire nu vine niciodată singură", — un nou trăznet cade asupra conferențiarilor: hotărît să-și scoată de astă dată cu propriile sale mîini castanele petrolifere din focul arab, unchiul Sam debarcă proprii boys la Beyrut. Și în felul acesta îi scoate pe cei trei șefi ai statelor musulmane semnatare ale Pactului de la Bagdad, domiciliat acum la Teheran, din rolul de protagoniști ai tragediei, și-i reduce la acela de simpli spectatori.

In schimb S.U.A. care pînă mai ieri căutau să apară în ochii lumii ca un spectator mai mult sau mai puțin imparțial al evenimentelor din Orientul Arab și-au lepădat complet masca lăsînd să li se vadă adevăratul chip de sugrumător al independenței popoarelor. Căci, în timp ce în Liban continuă să sosească noi și noi trupe americane, oficialitățile de la Washington se străduiesc pe diverse căi să înmorminteze propunerea Uniunii Sovietice cu privire la organizarea unei conferințe la nivel înalt. In răspunsul său la mesajul lui N. S. Hrușciov, președintele Eisenhower evită să se pronunțe în termeni preciși. Convocarea mult așteptatei conferințe pentru a pune capăt agresiunii în Orientul Arab nu este privită cu destulă seriozitate, adoptîndu-se față de ea tactica discreditată a tergiversărilor. Popoarele însă care știu cît de mare este primejdia continuării amestecului S.U.A. în viața popoarelor arabe cer ca acesta să înceteze imediat iar conferința șefilor de guverne propusă de Uniunea Sovietică să se deschidă în cel mai scurt timp.

M. EDEL

ÎN LIBAN

O unitate a forțelor patriotice libaneze

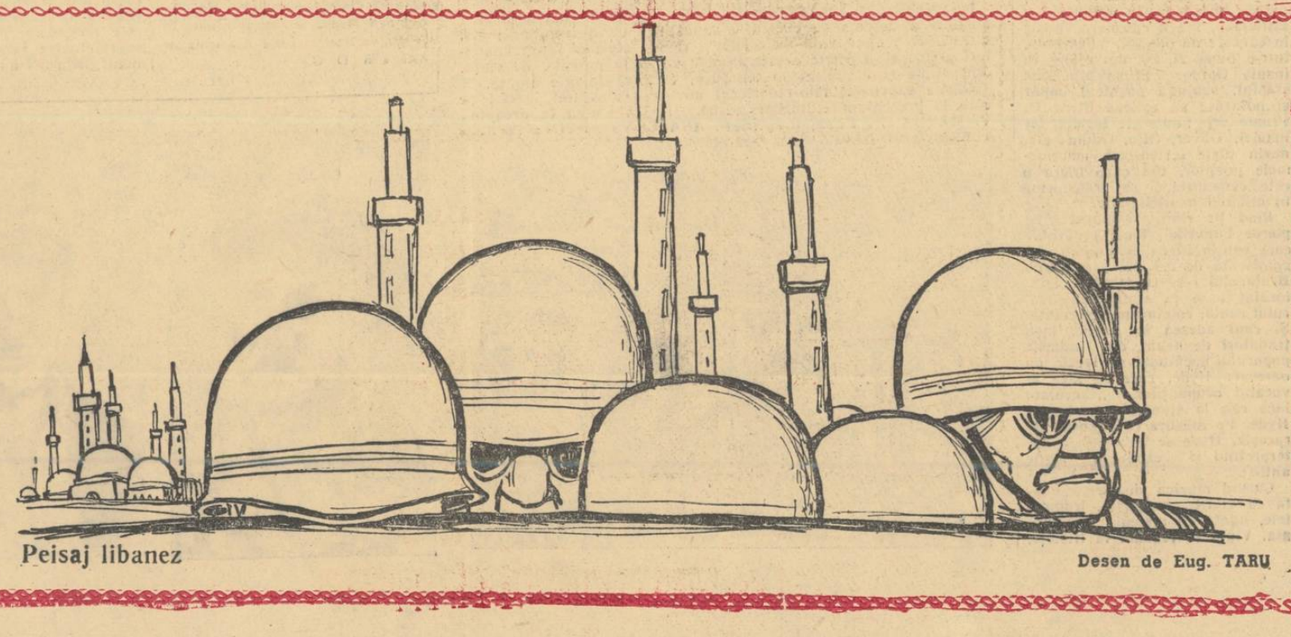

Peisaj libanez

Desen de Eug. TARU

PRETUTINDENI

IN CADRUL unor săpături arheologice, efectuate pe malurile istoricului Eufrat, în apropiere de Racca, un grup de cercetători sirieni a găsit, sub un strat de un metru de nisip, ruinele palatului abasizilor, dinastie de califi din Bagdad, cunoscută din „1001 de nopți". Oamenii de știință evaluează la 1100 de ani vechimea impunătorului complex de clădiri găsit, care acoperă o suprafață de 14.000 metri pătrați.

●

ȘANTIERELE navale de stat din R. D Germană au construit anul trecut 2.317 nave cu un deplasament total de 616.000 tone. Lansarea în Marea Baltică și Marea Nordului a 16 nave de coastă cu motor a prilejuit recunoașterea de către ziarul suedez „Vaesterbottens Kuriren" că navigația de coastă suedeză este pusă în umbră de aceste nave ultramoderne, ce oferă pentru echipaj un confort excepțional. Calitatea superioară a celor 685 ambarcațiuni de pescuit produse pe șantierul naval Stralsund a trezit un interes viu în străinătate.

●

RECENT toate școlile din New York și-au instalat fir telefonic direct cu cele mai apropiate circumscripții polițienești. Această măsură de precauție nu este nicidecum de prisos dacă ținem seama de faptul că anul trecut, potrivit datelor furnizate de Ministerul Justiției, în S.U.A. au fost comise 3.000.000 delicte grave dintre care cea mai mare parte săvîrșite de tineret.

●

IN LEGATURA cu creșterea generală a prețurilor în R. F. Germană, autoritățile vest-germane au hotărît să majoreze sumele pe care le încasează de la deținuți pentru „masă și casă". In acest fel, remarcă cu ironie revista „Eulenspiegel" care apare în R. D Germană, deținuții nu se simt rupți de realitatea cotidiană a republicii de la Bonn.

●

IN R. P. POLONA s-a construit prototipul unui nou avion sportiv. Avionul este construit în întregime din metal, atinge o viteză maximă de 170 km. pe oră și se poate ridica la o înălțime de 3.000 metri. Consumul de combustibil este de numai 11 litri benzină la 100 km. Anul viitor va începe producția în serie a noului avion sportiv.

●

FOSTUL președinte american Herbert Hoover a ținut recent în Texas o cuvîntare despre declinul producției industriale în S.U.A. Ziarele americane au lăudat această cuvîntare, caracterizînd-o ca pe o serioasă analiză a situației economice a țării.

Dar peste cîteva zile, în cadrul unei convorbiri particulare, Hoover a recunoscut că este vorba de una și aceeași cuvîntare pe care el a mai rostit-o cu mulți ani în urmă, pe cînd era președinte și cînd S.U.A. trecea printr-o grea criză economică. **„Recitind această cuvîntare — a spus el — am văzut că nu mai trebuie nici să schimb, nici să adaug nimic".**

●

IN CURSUL unui meci de fotbal disputat la Alexandrovac (Iugoslavia), o găină îngrozită de țipetele jucătorilor a pătruns pe teren lîngă poartă și a deviat traiectoria mingii care era gata să intre în poartă. Drept „recompensă", localnicii, care și-au asigurat victoria datorită acestei întîmplări, au sărbătorit evenimentul mîncînd găina la o masă comună cu adversarii lor nenorocoși.

●

HERBART PLUMDEN a fost declarat recent „campion" al băuturilor de bere din Tenesee. Titlul de „campion", sau mai bine zis de cel mai mare beție din oraș, i-a revenit deoarece la capătul a... 168 halbe de bere consumate în 17 ore, nu se simțea încă suficient de amețit Trebuie să recunoaștem că e o „performanță" demnă de luat în seamă. Dar nici peste seriozitatea unor asemenea preocupări nu se poate trece cu vederea...

●

HARRY LEE, în vîrstă de 72 ani, originar din Kuang-Tung, a fost expulzat din Statele Unite pentru că a intrat ilegal în țară. Să vedem cînd s-a întîmplat aceasta. El a debarcat la New York la 2 iulie... 1918, iar după ce a trăit 22 de ani pe coasta atlantică, a deschis un restaurant în Middle-West. Acum, după 40 de ani de ședere, administrația americană a descoperit că Harry Lee, a intrat ilegal în Statele Unite Și-a amintit probabil acum, pentru că e de origină chineză...

●

INTR-UN congres al laureaților premiului Nobel, care s-a ținut zilele trecute la Lindau, pe lacul Constanza, prof. Arturi Virtanen din Finlanda a arătat că cercetările efectuate de el în ultimul timp au dovedit că sînt îndreptățite părerile, existente de mii de ani, despre puterea de vindecare a anumitor plante, cum sînt printre altele ceapa și usturoiul.

●

O COMISIE specială a Academiei de Științe a R. P. Polone a pus la punct un proiect pentru reconstrucția orășelului medieval Fromborg, așezat la vărsarea Visiulei, unde și-a petrecut cea mai mare parte a vieții astronomul Copernic. Vechiul orășel în care Nicolaus Copernicus și-a scris celebra lucrare despre rotațiile corpurilor cerești, a fost aproape distrus de război în afara catedralei care este un monument de artă arhitectonică medievală. Din cauza însemnătății sale istorice, Fromborg va deveni în curînd un centru turistic important în R. P. Polonă.

●

O BIBLIOTECA științifică și tehnică electronică, complet automatizată, va putea da, într-un viitor apropiat, informațiile cele mai variate din știință și tehnică tuturor acelora care o vor consulta. Va fi suficient ca solicitantul să pună bibliotecarului electronic o anumită întrebare, pentru ca pe ecranul televiziv, să apară formula matematică sau chimică cerută, ori textul cu explicațiile detaliate privind problema respectivă. Omul de știință și tehnicianul nu vor mai fi nevoiți să consulte lexicoane pentru a găsi formula sau textul căutat, acest lucru îl va face bibliotecarul electronic Oamenii de specialitate sovietici au făcut un prim pas în această direcție. La Laboratorul pentru modele electrice al Academiei de Științe a U.R.S.S. a fost realizat de către un colectiv condus de dr. Lev Gutenmaher, un aparat care dă posibilitatea de a se construi o mașină de informații științifice. Fiecare din aparatele realizate poate da deocamdată răspuns la opt întrebări.

●

DANEZUL Karl Anderson, în vîrstă de 83 de ani, poreclit de toată lumea „bunicul de oțel al Danemarcei", a pornit de curînd cu bicicleta într-o cursă Viena—Copenhaga, parcurgînd astfel 2000 de km. El a întreprins în trecut multe călătorii de acest gen în țările scandinave. De data aceasta este însoțit pentru prima oară de un tovarăș de drum în vîrstă de 66 ani Aceasta pentru că, după cum spune el, la o vîrstă așa de înaintată e nevoie să fii însoțit de un tînăr.

●

ȘASE sarcofagii merovingiene au fost descoperite la o adîncime de 1,60 m. lîngă biserica din Sassy (Calvados). Unul dintre ele, în care s-au găsit cîteva oase, măsoară 2,37 m. lungime și cîntărește aproape o tonă. Un altul, lucrat mai grosolan, pare a fi sarcofagul unui copil foarte mic.

●

MUNCITORII unei întreprinderi forestiere din Anglia au protestat acum cîteva zile împotriva importului de lemn de nuc din Mansonta (Africa). De cînd lucrează cu acest sortiment de lemn ei s-au îmbolnăvit de un cator cronic asemănător guturaiului Cauza acestuia pare a se găsi în praful care se formează la tăierea cu fierăstraiele a lemnului de Mansonta.

VA POVESTIM FILMUL

„Peripețiile bravului soldat Svejk"

O producție cehoslovacă

O producție a studiourilor cehoslovace, după romanul cu același nume al lui Iaroslav Hașek. Scenariul și regia: Karel Steklv. Imaginea Rudolf Stahl, Muzica Ion Seidel. Cu: Rudolf Hrușinski, E. Svobodova, I. Hlinomaz, F. Filipovski, etc.

Praga, 1914...

Pe străzile înțesate de lume, o veste se răspândește cu iuțeală ametitoare, din gură în gură: arhiducele Franz Ferdinand a fost împușcat la Sarajevo! O află și blânda doamnă Mullerova, care se duce în-

tr-un suflet să o comunice chiriașului ei, grăsuliul, rozaliul, cîrnul și simpaticul domn Svejk, Domnul Svejk — care de cîțiva ani încoace părăsise armata fiind declarat timpit iremediabil de către o comisie medicală militară incapabilă — stă în cîrpul patului și-și tratează reumatismul.

Dar la auzul unei asemenea vești sare din pat, și aterizează — nici el nu știe cînd — la circiuma domnului Palivec, vestita circiumă „Ulciorul", ca să pună țara la cale și... să bea o bere. Numai că cere bere neagră, „întrucît la Viena e zi de doliu". În circiumă mai e un consumator. Unul singur: agentul secret Bretschneider, de la Siguranță. Din vorbă în vorbă, din glumă în glumă, din pahar în pahar, Svejk

tot punînd țara la cale, e arestat — împreună cu domnul Palivec, pentru crimă de înaltă trădare, agentul imperiului austro-ungar socotind condamnabile bunul simț și indignarea sinceră. De aici începe șirul lung de peripeții care l-au făcut celebru pe bravul soldat Svejk.

Svejk e lăsat la vatră.

Apoi, într-o dimineață în timp ce — ca de obicei — își „trata" reumatismul, e chemat iar la oaste. Dar nu poate merge singur și de aceea e împins în căruciorul de către devotata doamnă Mullerova.

Medicul șef militar nu-l crede. Îl declară simulant și ordonă internarea lui în arestul comănduirii. De aici pleacă la închisoarea garnizoanei, unde face cunoștință cu preotul Otto Katz — un cheflîu fără pereche — care, impresionat de lacrimile vărsate de Svejk la fiecare predică a sa,

obține eliberarea deținutului și-l ia pe lîngă el ca ordonanță. Dar aici nu stă mult. Preotul îl „pierde la cărți" și îl „vinde" locotenentului major Lukaș, frumușel, obtuz și afemeiat.

La început Svejk e folositor: îl scapă de flușturateoul ofițer de un plocon nepreveăut: frumoasa Katy care și-a părăsit domiciliul conjugal instalîndu-se senină în cuibul celor doi burlaci. Lukaș își dorea fierbinte un cîine (era la modă). Svejk, serviabil îi oferă un exemplar splendid, pe Max, care e de fapt Lux și care de fapt aparține colonelului Frederic Kraus von Zillergut, superiorul lui Lukaș de la care de fapt, l-a furat... consecințele sînt lesne de închipuit.

...Svejk e transferat — împreună cu locotenentul Lukaș — în batalioanele de marș ale regimentului 91 din Budejovice, în prima linie a frontului.

În drum spre destinație Svejk pierde un cufăr al superiorului său, insultă un ge-

neral — civil — proprietar al unei cheli care s-a întîmplat să nu fie pe placul bravului nostru, trage semnalul de alarmă al trenului din dorința explicabilă, desigur, de a verifica cum funcționează.

Evident, e nevoit să coboare din tren și de aceea, calm, pleacă mai departe, pe jos, spre Budejovice. Pe drum se îmbracă în uniforma unui pașnic soldat rus care tocmai se scălda — uniforma lui e doar așa de ponosită, de ce să nu o schimbe? — și, de aceea, e capturat drept „spion".

Scapă și de data aceasta... Dar șiragul pățaniilor nu s-a sfîrșit. Pe peliculă se desfășoară, mai departe aventurile omulețului pe care pana lui Hașek l-a făcut celebru, pentru abilitatea cu care, minuind o armă aparent inofensivă, a știut să lupte împotriva unor orînduiri nedrepte și a ororilor războiului.

„ZILELE CULTURII ROMÎNEȘTI"

în R.S.S. Ucraineană și R.S.S. Moldovenească

Zilele trecute s-a întors din Uniunea Sovietică delegația de activiști ai A.R.L.U.S., care la invitația Uniunii Asociațiilor Sovietice pentru prietenie și relații culturale cu străinătatea (V.O.K.S.) și a Societății de prietenie sovieto-română, înființată de curînd, a vizitat timp de trei săptămîni orașele Moscova, Leningrad, Riga, Vilinius, Kaunas, Kiev și Chișinău. Din delegație au făcut parte reprezentanți ai A.R.L.U.S. din regiunile București, Timișoara, Craiova și Regiunea Autonomă Maghiară.

Interviul nostru cu I. MORARU
secretar adjunct al Consiliului General A.R.L.U.S.

Tov. I. MORARU, secretar adjunct al Consiliului General A.R.L.U.S., care a condus delegația, ne-a împărtășit la întoarcerea în țară impresii din această vizită în Uniunea Sovietică:

— Scopul vizitei noastre a fost cunoașterea temeinică a realizărilor obținute de poporul sovietic în construirea societății comuniste. Am văzut cu acest prilej construcții uriașe, am vizitat întreprinderi, colhozuri, instituții de artă. Dacă am fi întrebați ce ne-a impresionat în mod deosebit ne-ar fi greu să spunem: totul ne-a impresionat.

Tov. I. Moraru ne-a vorbit apoi despre consfătuirea pe care delegația română a avut-o la Moscova cu conducerea Asociației de prietenie sovieto-române, la care au participat E. I. Afanasenko, ministrul Învățămîntului din R.S.F.S.R., președintele Asociației, A. G. Tukonova ministru-adjunct al Culturii din R.S.F.S.R., scriitoarea Vera Imber și alți membri ai conducerii.

La consfătuire s-au purtat discuții în legătură cu planurile Asociației, iar tov. E. I. Afanasenko a vorbit delegației române despre bucuria cu care a fost primită în Uniunea Sovietică vestea înființării Asociației de prietenie sovieto-române, despre miile de telegrame care au sosit pe adresa Asociației din partea colectivelor de muncitori, intelectuali, tineri, care cereau să fie informați despre activitatea, despre realizările oamenilor muncii din Republica Populară Română.

Tot la Moscova în ziua de 8 iulie, în marele parc de cultură și odihnă „Maxim Gorki", a fost organizată de către Asociație o mare serbare închinată prieteniei sovieto-române. Printre cei care au luat cuvîntul a fost și A. V. Grebnev, vice-președinte al Asociației, redactor șef adjunct al ziarului „Izvestia", care a împărtășit participanților la serbare impresii despre țara noastră pe care a vizitat-o nu de multă vreme. Din partea delegației țării noastre a vorbit tov. I. Moraru despre acțiunile A.R.L.U.S., despre recenta decadă a culturii țărilor baltice care a avut loc la noi în țară și despre profunda prietenie pe care poporul nostru o nutrește față de poporul sovietic. Artiști profesioniști și amatori din Moscova au executat la această serbare o prieteniei dansuri românești, ceea ce de asemenea i-au impresionat în mod deosebit pe participanții români.

— Un alt lucru despre care mă simt obligat să vă vorbesc — a continuat interlocutorul nostru — **este întîlnirea pe care delegația noastră a avut-o cu conducerea Asociației ucrainiene pentru relațiile culturale cu străinătatea (V.O.K.S.) și cu aceea a Ministerului Culturii din R.S.S. Moldovenească, cu care prilej am aflat despre organizarea în vara și toamna acestui an a zilelor culturii românești, despre amploarea pe care o vor capăta manifestările consacrate acestor zile atît în R.S.S. Ucraineană cît și în R.S.S. Moldovenească. Aceste manifestări vor avea loc nu numai în capitale, respectiv la Kiev și Chișinău ci și în numeroase orașe, în colhozuri, cluburi, case de cultură, întreprinderi, manifestări consacrate cunoașterii țării noastre, întăririi prieteniei între țara noastră și Uniunea Sovietică.**

În R.S.S. Moldovenească au fost antrenate pentru Zilele culturii românești toate instituțiile de cultură. Filarmonica din Chișinău — de pildă — pregătește un program special de muzică românească, de asemenea și Capella „Doina", care și-a întocmit un repertoriu cu bucăți corale de autori români. Cu prilejul Zilelor culturii românești, la punctele de frontieră ale țării noastre cu R.S.S. Moldovenească și R.S.S. Ucraineană vor avea loc întîlniri, schimburi de delegații, manifestări cultural-artistice, sportive, consfătuiri.

Consiliul General A.R.L.U.S., la cererea celor două republici, a pregătit pentru Zilele culturii românești o expoziție formată din 30 de panouri care cuprind aspecte reprezentative din toate domeniile vieții: învățămînt, știință, cultură, teatru, muzică, literatură, etc; o fotocronică cu aspecte din Valea Prahovei: centre ale industriei petrolifere, cabane, locuri pitorești, stațiuni de odihnă.

Teatrul Național „I. L. Caragiale" din București, care va întreprinde în Zilele culturii românești un turneu în orașele Chișinău, Kiev și Moscova, va prezenta piesele „O scrisoare pierdută", „Pentru fericirea poporului", „Steaua fără nume". „Revizorul" și altele din dramaturgia originală și universală.

În cadrul festivalului filmului românesc, care se va desfășura în Zilele culturii românești la Chișinău și Kiev, se vor prezenta printre altele filmele artistice: „Erupția", „Bijuterii de familie" „Vultur 101" și filmele documentare „Nicolae Grigorescu", „Însemnări din Deltă" „Pe urmele lui 1907" etc. Este, de asemenea, cunoscut că în aceeași perioadă se va deschide la Chișinău, Kiev și Moscova o mare expoziție a cărții românești și o expoziție de artă plastică românească și că formații artistice din țară vor pleca să dea spectacole în aceste orașe.

Impresiile cu care ne-am întors din călătoria întreprinsă în Uniunea Sovietică — a declarat tov. I. Moraru în încheiere — sînt deosebit de bogate. Fără îndoială că ele se vor concretiza și în activitatea A.R.L.U.S. din diferite regiuni ale țării noastre.

Viorica CIORBAGIU

CHARLOT ÎN LUNĂ

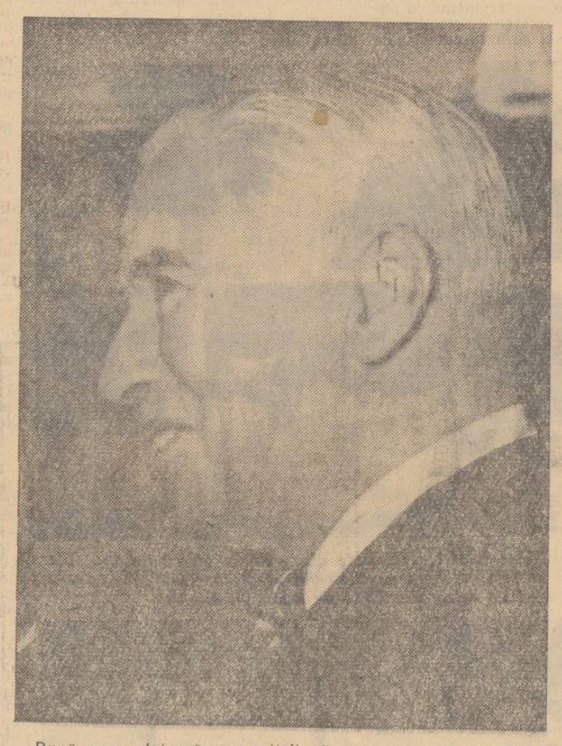

După cum relatează presa italiană, este aproape sigur că viitorul film al lui Charlie Chaplin va avea ca temă zborurile interplanetare și se va petrece, în mare parte, în Lună. În acest nou film marele comic va readuce pe ecran figura lui „Charlot", cu hăinuța lui cea strîmtă, cu bastonașul și cu celebrele sale ghete scîlciate.

„MINUNATUL O"

Vă mai amintiți, poate, de o întîmplare relatată de presă și înfățișată într-un jurnal cinematografic de actualități: O grădină zoologică din S.U.A. cumpărase din China un pui de urs. Dar cînd să coboare de pe puntea vasului pe pămîntul american, micul vizitator a fost oprit de autorități. De ce? Pentru că S.U.A. stabilisera embargo-ul asupra R. P. Chineze și deci nici o marfă provenind din China Populară nu putea fi introdusă în S.U.A. Și ursulețul trebui să facă cale întoarsă căci, vezi bine, puiul cel jucăuș, în blană cafenie, punea în primejdie securitatea Statelor Unite ale Americii!

Logica bunului simț, s-ar putea să fie contrariată de cîte o întîmplare de felul acesta. Dar ce contează? Nu sîntem prea departe de pățania locuitorilor insulei Ooroo, din povestirea pentru copii „The Wonderful O" (Minunatul O) a lui James Thurber. Iată ce povestește Thurber în această carte.

Un oarecare Black nu poate suferi litera O și se înverșunează s-o elimine de cîte ori o întîlnește. Împreună cu onorabilul Littlejack, Black cutreieră mările în căutare de bogății. Și iată că, într-o bună zi, cei doi ajung în insula Ooroo. Ei se proclamă stăpîni, subjugă pașnicul popor și hotărăsc să exileze litera O. Frumoasele nume ale locuitorilor insulei, Oliver, Otto, Odilia etc. devin niște scrîșnituri, iar poemele poeților, din care litera o este cenzurată, se transformă în bîlbîieli neinteligibile.

Rînd pe rînd, poporul își pierde bunurile; toate produsele care conțin litera O în nume, sînt confiscate de cei doi „cavaleri". Brutarului i se ia droidia; croitorului i se ia stofa; potcovarului roata, cofetarului, ciocolata. Și cum adesea se găsesc lași, trădători de neam, din rîndurile poporului încătușat se ivește un oarecare Hyde, care se face avocatul ocupanților. „Ciocolata face rău la stomac" — spune Hyde. Pe măsură ce poporul sărăcește, Hyde se îmbogățește interpretînd și explicînd legile anti-O.

Curînd muzica dispare, odată cu viorile, cornurile, trompetele, odată cu melodia și armonia. Viața se rezumă la tristețe, întuneric, teamă, cuvinte pe placul stăpînitorului.

Pînă la urmă poporul se ridică și alungă pe cotropitori, pentru că poporul Ooroo iubește și este hotărît să păstreze lucruri ca dragoste, onoare, slobod...

Și în mijlocul bucuriei și veseliei ce a cuprins insula la plecarea lui Black și Littlejack, numai un singur bătrîn Ooroo atrage atenția poporului că trebuie să stea mereu de veghe, pentru că se pot ivi și alți cotropitori. De aceea și-a uns pușca și a păpăstrat-o...

Cartea „The Wonderful O" este destinată copiilor. Dar ce adînci semnificații închide între simbolurile ei! Absurdul legilor anti-O, menite să „justifice" frustarea bunurilor poporului amintesc de lucruri reale. În timpul ultimului război mondial, cîte popoare cotropite de Germania hitleristă nu au simțit pe pielea lor legi identice cu cele ale onorabililor Black și Littlejack! Și legi certate cu logica mai există. Legile rasiale de dincolo de Atlantic, vînătoarea de negri în statele din sud ale S.U.A., prigoana împotriva comuniștilor, toate acestea nu sînt, din păcate, povești pentru copii, ci lucruri prea reale. Iată de ce, recenzînd cartea lui Thurber, în revista engleză „Spectator" din iunie 1958, criticul Bernard Levin face o paralelă între pățania locuitorilor insulei Ooroo, supuși legilor anti-O și legile lui Mc Carthy în America și recomandă cu toată căldura adulților această parabolă în care lucruri care altminteri nu pot fi spuse de-a dreptul, pot fi relatate în această formă a unei povestiri pentru copii.

S. STANESCU

EXPOZIȚIA AMATORILOR

La uzinele „23 August" din București, cercul de artiști plastici amatori a deschis de curînd o expoziție de desene, acuarele, uleiuri, etc., aparținînd membrilor cercului, cei mai mulți muncitori ai uzinei. Operele acestora aduc un suflu autentic de viață, prospețime și optimism în tematică, certifică talente sigure.

Dintre exponate, foto-reporterul nostru a ales trei lucrări pe care le prezentăm cititorilor noștri. De la stînga la dreapta: V. MERHANT: Peisaj industrial: ANA CONSTANTIN: Portret: ALEXANDRU SAVITCHI: Portret

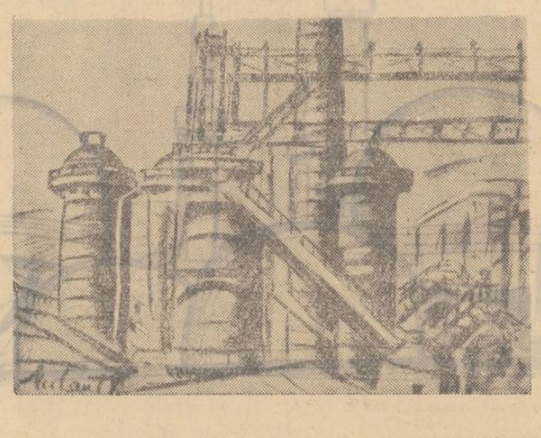

ECOURI

Cinematografice

● **PROBLEMELE** de bază ale Consfătuirii pe țară a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii ținută la Constanța, precum și primele rezultate legate de îndeplinirea lor, constituie tema reportajului la care lucrează în prezent regizoarea Constanța Șchiopescu. Unul din cele mai interesante filme documentare se anunță a fi acela pe care-l realizează Virgil Calotescu, intitulat provizoriu „**Calea belșugului**" și care urmărește viața de zi cu zi a gospodăriei agricole colective fruntașe din Pechea, regiunea Galați.

● **TOT** Virgil Calotescu realizează și documentarul despre reîntoarcerea în patrie a trupelor sovietice staționate pe teritoriul țării noastre în baza tratatului de la Varșovia și care-și propune să evoce emoționanta și trainica prietenie legată între ostașii sovietici și poporul nostru.

● **O MARE** parte a forțelor studioului se concentrează asupra realizării celui mai însemnat film documentar din momentul de față, intitulat provizoriu „**Republica Populară Română**", realizat în coproducție cu cineaștii sovietici, după un scenariu de Victor Vîntu. Conducerea echipei de filmare aparține regizoarei sovietice O. B. Podgorețkaia, avînd ca regizor secund pe Mirel Iliescu. Ideea de bază a filmului o constituie înfățișarea imensei forțe de creație a poporului, descătușată prin eliberarea patriei noastre de sub jugul fascist. Filmul va înfățișa de asemenea strînsa prietenie legată între țara noastră și celelalte țări ale lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică, precum și ajutorul frățesc prinit din partea acestor țări în realizarea operei de construire a socialismului în țara noastră. O numeroasă echipă de operatori români și sovietici a început deja filmările, ce vor atinge o mare amploare începînd cu luna septembrie. Filmul va fi terminat în primele luni ale anului viitor.

● **ECHIPA** condusă de regizorul Alexandru Sîrbu, realizează un reportaj despre construirea magistralei de Est. Ladislau Karda va termina în curînd reportajul „**Concursul pe țară al pionierilor și școlarilor**". Regizoarea Marta Mészaros se află în momentul de față la Toplița, unde lucrează la filmul ce va înfățișa viața taberei sportive de pionieri din localitate. Echipa condusă de Jean Petrovici a început filmările la documentarul intitulat „**Zece ani de la înființarea fabricii de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej"**. Trebuie să notăm de asemenea, reportajul lui Mircea Popescu, privind primul reactor atomic din țara noastră.

● **„OMUL CARE A UCIS FRICA"**, film care a fost premiat la Festivalul Mondial al Filmului de la Bruxelles, este pătruns de un spirit generos, care tinde să dea raporturilor dintre oameni temeiuri mai solide, mai frățești. El înfățișează prietenia dintre un alb (Alex.) și un negru (Tommy), prietenie care merge pînă la sacrificiul vieții. Tommy își apără prietenul alb și de aceea este răpus de adversarul lui Alex.

● **PRESA** engleză relatează despre situația grea în care se află cinematografia engleză. După război — scrie ziarul „Observer" — în țară au fost închise 500 de cinematografe, dintre care 400 începînd din 1956. Optimiștii — arată în continuare ziarul — cred că din cele 4100 cinematografe existente se vor închide 1000, iar pesimiștii ajung în aprecierile lor pînă la cifra de 2000. Paralel cu reducerea numărului de spectatori, are loc și restrîngerea producției de filme.

● **NUMELE** eroului popular azerbaidjan Kior-oglu este bine cunoscut în patria sa. El a condus răscoalele țărănești împotriva feudalilor și a cotropitorilor străini în sec. XVI—XVII. Studioul de filme din Baku realizează în prezent filmul artistic în culori închinat acestui erou popular și faptelor de care și-a legat numele.

Literare

● **UNIUNEA** scriitorilor chinezi a elaborat un larg plan pentru dezvoltarea literaturii chineze în viitorii ani, denumit „32 de teze despre avîntul în literatură".

● **IN S.U.A.** a apărut cartea „Un mare vagon de mărfuri", de tînărul scriitor Alfredo Maund. Ea conține 7 nuvele, fiecare cuprinzînd povestea vieții unuia din oamenii întîmplător reuniți într-un vagon de mărfuri, oameni care sînt nevoiți să fugă din locurile lor natale spre a scăpa, unii de persecuția autorităților, alții de aceia a rasiștilor. Recenzentul revistei „New York Times book rewiew" recunoaște că această carte demască „umea îngrozitoarei sărăcii, a sălbăticiei, a lăcomiei și a discriminării rasiale" din S.U.A.

● **EDITURA** italiană „Editori Riuniti" a început tipărirea „Operelor complete" ale lui Maxim Gorki în 20 de volume, din care primele au și apărut.

● **DE LA ELIBERAREA** Bulgariei și pînă la începutul acestui an au apărut în R. P. Bulgaria 1931 titluri de cărți pentru copii, într-un tiraj total de aproape 17 milioane exemplare. 889 titluri sînt opere ale scriitorilor bulgari, restul traduceri din limbile rusă, chineză, română, poloneză germană și altele.

● **INTR-O** librărie din orașul Mexico a fost descoperit un exemplar al romanului „Foma Gordeev" de M. Gorki, tradus în limba spaniolă de marele poet latin american Ruben Dalio. Apărută la începutul secolului nostru într-o ediție cu tiraj redus a filialei din Mexic a editurii „Mauci" din Spania, cartea e considerată o raritate bibliografică.

● **LEONIE MANN — Askenazi**, fiica scriitorului Heinrich Mann, a remis guvernului R. D. G. întreaga moștenire literară a marelui scriitor. Astfel a devenit posibilă planificarea apariției operelor complete ale lui Heinrich Mann, ce vor fi editate în 26—30 volume de către Academia de Artă a R. D. G.

Vă prezentăm azi pe tînăra actriță ELENA LIPAN-PETRE care s-a făcut remarcată pe scena Teatrului de Stat din Orașul Stalin prin talentul cași prin conștiinciozitatea cu care-și pregătește și studiază rolurile în care este distribuită.

Fotografia: Mihai POPESCU

Realizări și proiecte la studioul de diafilme „Ion Creangă"

Studioul de diafilme „Ion Creangă", a terminat recent cîteva diafilme, dintre care notăm: — *Delegația guvernamentală a R.P.R. vizitează țările Asiei* (redactor Lia Carabăț); — *Muzeul de Artă populară*, partea I și II (redactor Pompiliu Gîlmeanu); — *Mînăstirea Curtea de Argeș*, (redactor Octav Ioniță); — *Prin munții Caucaz* (redactor Traian Fericeanu); — *Cișmigiul* (redactor Octav Ioniță); — *Orașul Timișoara* (redactor Octav Ioniță);

Pentru iubitorii sportului, studioul a realizat în luna iunie două diafilme: — *Fotbal* (redactor Octav Ioniță); *Învățați să schiați* (redactor Pompiliu Gîlmeanu).

Cu ocazia centenarului primelor mărci poștale românești, studioul a produs diafilmele: — *R.P.R. luptă pentru pace* (redactor Lia Carabăț); *Vechi cetăți feudale* (redactor Savin Sotir); — *Aniversarea corului de la Chizătău* (redactor Savin Sotir); — *Emil Racoviță — un romîn la Polul Sud* (redactor Pompiliu Gîlmeanu).

Dintre diafilmele privind viața nouă a satului, amintim: — *Brigada noastră fruntașă pe G.A.C.* (redactor Lucian Durdeu; — *Prin Bălești, ieri și azi* (redactor Lucian Durdeu).

În sfîrșit, notăm două diafilme inspirate de istorie: — *Epoca lui Mihai Viteazul* (redactor Savin Sotir); — *Revoluția burgheză din Franța — 1789* — partea I și II (redactor Carmen Antonescu).

În momentul de față, studioul pregătește următoarele diafilme, care vor fi în majoritate terminate la sfîrșitul lunii în curs:

— *R.P.R. luptă pentru pace* (redactor Lia Carabăț); *Vechi cetăți feudale* (redactor Savin Sotir); — *Aniversarea corului de la Chizătău* (redactor Savin Sotir); — *Emil Racoviță — un romîn la Polul Sud* (redactor Pompiliu Gîlmeanu).

Pentru copii și tineret: — *Povestea porcului*, după povestea lui Ion Creangă (redactor Carmen Antonescu); — *Fata săracului cea isteață*, după basmul lui Petre Ispirescu (redactor Carmen Antonescu); — *Drum printre aștri* — după romanul științifico-fantastic al lui I. M. Ștefan și Radu Nor — în trei serii (redactor Carmen Antonescu).

DEFA prezintă...

Pe genericele atîtor filme artistice de lung metraj, ale documentarelor care cercetează cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, adîncurile apelor sau tainele înălțimilor, ale filmelor destinate celor mici, — ați întîlnit de atîtea ori cele patru litere, emblema societății cinematografice de stat a Republicii Democrate Germane. În multe țări de pe glob, ca și la festivalurile internaționale, producțiile studiourilor DEFA se bucură de o apreciere unanimă.

Nenumăratele contracte de export pe care le-au încheiat în ultimele luni cu U.R.S.S., Polonia, Bulgaria, România, Cehoslovacia, Belgia, Peru, Islanda și alte țări ale lumii, se datoresc atît faptului că cineaștii germani din R.D.G. își pun toate forțele în slujba promovării unei creații dedicate păcii și prieteniei între popoare, cît și calității artistice deosebite a filmelor care întruchipează aceste nobile idei. Iată cîteva din realizările recente ale studiourilor D.E.F.A.

★ „EI SE CUNOSC CU TOȚII" este titlul unui film polițist, după o idee de Max Jensen. Acțiunea începe la uzinele de automobile din Isenau, unde au loc o serie de accidente în cursul rodajului noilor tipuri de mașini. Cu sprijinul organelor securității, oamenii muncii din uzină reușesc să descopere întreaga rețea a complicilor unui oarecare Schott, care întreținea relații strînse cu industria de automobile din Germania occidentală.

★ Un alt film, intitulat „TINERE FETE DE 16 ANI", este inspirat de soarta acelei părți a tinerei generații care, pierzîndu-și părinții în timpul războiului, a intrat dezorientată în viață, fiind oricînd gata să cadă sub influențe străine. Helga Wendler, care-și părăsește casa pentru a deveni amanta lui Egon, apucă pe un drum greșit. Ajunsă la casa de corecție, ea este reeducată, dar după aceea se reîntoarce la vechiul său amant, în urma unei deziluzii sentimentale. Dezgustată însă de Egon, care-i cerea să-i procure bani pe căi dezonorante, revine alături de tovarășii de muncă, în rîndul cărora este bine primită.

★

Dintre proiectele studiourilor DEFA în domeniul lung-metrajelor o serie de filme au și început să fie realizate. Primul tur de manivelă a fost dat, între altele și pentru:

★ „SUEDEZUL CARE A JUCAT LA LOTERIE", după o povestire cu același titlu de Martin Andersen Nexö, în regia lui Joachim Kunert.

★ „CEL MAI MARE AVEA 13 ANI" povestește aventurile a trei copii în timpul dictaturii fasciste. Regia: Heiner Carow.

★ „ISTORIA LUI HASSAN ȘI BOGATULUI NEGUSTOR MAHMUD", un film de basm oriental după o veche povestire populară.

★ „TINARUL ENGLEZ", un film satiric cu pantomimă și dans.

★ „DRESDA — ORAȘ NEMURITOR" și „POVESTIRE BRANDEBURGHEZĂ" sînt cele două scurt metraje produse recent de către D.E.F.A. în procedeul Agfacolor. Primul descrie această Florență germană, așezată pe malul Elbei, în sud-estul Republicii Democrate Germane. De secole, Dresda reprezintă centrul civilizației germane. Lovită de bombele anglo-americane în timpul celui de al doilea război mondial, ea este acum refăcută și a devenit centrul cultural al R.D.G. Filmul este realizat cu concursul faimosului cor al bisericii Sf. Cruce, sub direcția prof. Manesberger, a unui grup de dansatori ai școlii Palucca și a orchestrei de stat din Dresda.

★ „POVESTIREA BRANDEBURGHEZĂ" este dedicată istoriei și culturii unei regiuni a R.D.G., renumită în trecut prin poeții săi și aflată astăzi în plină înflorire pe drumul noii societăți.

★

Printre noile filme ale studiourilor DEFA se numără: „CADOURILE MICULUI OM CENUȘIU", film de umbre chinezești; *„Iorinde și Iorinjel"*, film de păpuși, *„Istoria celor cinci frați"* film tot de păpuși și *„Arcul meu-curcubeul"*, după un basm indian.

La studioul DEFA pentru desene animate de la Dresda se vor produce în acest an 23 filme. De la înființarea lui, în anul 1955, au fost realizate 55 filme trucate de marionete, păpuși, desene animate și umbre chinezești.

★

Studioul VEB DEFA pentru documentare de știință popularizată, a produs recent filmele *„Quedlinburg"* în culori după sistemul totalvision (ecran panoramic DEFA), *„Aventuri în pădurea de iarbă"* (agfacolor) și *„Sală de muncă — intrarea interzisă"* (alb-negru).

Cititorii întreabă „Magazin" răspunde

TATIANA GRADINARU — Roman: Lui Florin Piersic îi puteți scrie pe adresa București, str. Bach Nr 34 raionul 1 Mai.

CYON BRANDEREANU — Buzău. Sperăm ca între timp ați putut citi răspunsul nostru în cadrul acestei rubrici.

PUIU SOCACIU: Nargis și Nadira din filmul **„Articolul 420"** nu sînt una și aceeași persoană, ci două actrițe diferite, foarte apreciate fiecare în parte. În filmul **„Anna Zaccheo"**, rolul titular a fost deținut de Silvana Pampanini. Nu e cazul să vă întoarceți. Dzidra Ritenberga este interpreta rolului principal din filmul sovietic **„Malva"**.

R. CLAUDIA — R. Vilcea: În filmul maghiar **„Mîndrie"** rolul principal feminin a fost deținut de actrița Bara Margit, pe care ați avut prilejul să o vedeți și în filmele „Prăpastia" și „Dani". În privința fotografiei pe care o solicitați să o publicăm, o vom face atunci cînd pe ecranele noastre va apare un film în distribuția căruia va figura și actorul dvs. preferat.

DOINA ȘI OLGA: Tatiana Korniuhova, din filmul **„Primăvara pe strada Zarecinaia"**, a mai apărut în filmele: **„Jucătorul de rezervă"**, **„Soarta Marinei Vlasenko"**, **„În zori de zi"**, **„Volnița"**, **„O vară neobișnuită"**. Am mai scris în nenumărate rînduri că Maria Felix trăiește, la fel ca și Vico Torriani. Cît despre Gerard Phillipe, vă amintim că i-am publicat fotografia, însoțită de o notă biografică, în nr. 28 al revistei noastre.

VITRINA cărții

V. CRISTIAN:

„Wolfgang Amadeus Mozart"

Fără îndoială că apariția acestei cărți editată de „Editura Muzicală" a Uniunii Compozitorilor din R.P.R. va fi primită cu interes de iubitorii de muzică din țara noastră. Este povestea vieții scurte și frămîntate a unuia dintre cele mai mari genii din istoria muzicii, a aceluia pe care Dvorak avea să-l numească „soarele muzicii". Evocarea vieții și a operei compozitorului care se împletesc într-un ansamblu unic de talent poetic și fantezie muzicală prodigioasă, alcătuiește însă numai o parte a volumului, care cuprinde și aprecieri despre însemnătatea creației mozartiene în istoria muzicii precum și analiza citorva din lucrările lui W. A. Mozart.

„Ca să vorbești despre Mozart — a scris Diderot, — ar trebui să-ți moi pana în curcubeu". Autorul cărții citează cuvîntul unor cercetători și interpreți despre creația lui Mozart, despre trăsăturile psihologice ale artei sale, despre stilul său simfonic.

În ultima parte, cea mai amplă parte a volumului, autorul V. Cristian analizează cîteva din creațiile lui W. A. Mozart, concerte, sonate, cvartete și uverturile la operele sale atît de cunoscute „Răpirea din Serai", „Flautul fermecat", „Nunta lui Figaro", „Don Juan".

De remarcat și capitolul intitulat: „Scurt istoric al audițiilor mozartiene în Romînia". Fără a fi melomani, toți acei care ascultă o bucată muzicală de Mozart încearcă o profundă plăcere estetică. Mozart cîntă viața cu plăcerile și necazurile ei și de aceea limbajul său muzical este accesibil atît cunoscătorilor și necunoscătorilor, iar paginile despre Mozart se citesc cu plăcere

I. BRADAN

LUDWIG RENN:

„Trini"

Cu romanul „Trini" cititorul își completează de două ori cunoștințele în primul rînd la contact direct cu activitatea scriitorului academician Ludwig Renn, fost combatant în timpul războiului civil din Spania și călător pasionat; apoi cunoaște o serie întreagă de realități ale îndepărtatului Mexic, unde se plasează acțiunea romanului.

„Trini" este romanul formării unui om în focul războiului țărănesc condus de eroul național Emiliano Zapata. Trini, pe numele său adevărat Trinidad Cuevas, este la prima pagină un băiețaș iscoditor de 5 ani. Ludwig Renn îl urmărește pînă va împlini 16, adică tocmai în anii acelei epopei zguduitoare despre care mexicanii vorbesc și astăzi cu patimă. Băiatul, ca orice copil indian, deprinde din copilărie alfabetul luptei împotriva moșierilor spanioli. Împreună cu unchiul său, Jieronimo și cu bunica Ambrozia, devin capii răsculaților din satul lor și din împrejurimi. Mai tîrziu ei se vor număra cu mîndrie în rîndurile armatei țărănești a lui Zapata. Mulțumită științei de carte, deprinsă de la fugarul Mario, Trini va deveni un ajutor de neînlocuit al statului major al armatei. Luptele se țin lanț și victoria e din ce în ce mai apropiată, dar soarta nu-l cruță pe Trini: unchiul Jieronimo este ucis mișelește, împreună cu Zapata. Bunica Ambrozia, devenită colonelul Ambrozia, conduce pînă la victorie armata. Pămîntul este al țăranilor indieni. Aici romanul se oprește. Cititorul care l-a îndrăgit pe Trini îi bănuiește drumul și dincolo de scoarțele cărții. El va fi călăuzit de cuvintele bunicii: „Tu, care ai luptat pentru marea noastră cauză, să nu fi niciodată mic la suflet".

Radu RUPEA

VICTOR KERNBACH:

„Țara dintre zăpezi și portocali"

O călătorie timp de șapte săptămîni în țara poetului Sota Rustaveli, a lui Antim Ivireanu în frumoasa Georgie sovietică îmbrățișată de semețul Caucaz și mare, a prilejuit lui Victor Kernbach evocările intitulate astfel, în chip sugestiv.

Dornic să cunoască cît mai multe despre tradiția istorică și culturală a poporului georgian, autorul a vizitat o serie de monumente ale Georgiei, mărturii durate în piatră cu secole în urmă. Siluetele mînăstirilor Djvari, Ghelati, catedrala Bagrat, castelul Metehi, atîrnat parcă deasupra apei sau Vardzia, cetatea scobită în întregime în peretele stîncos, toate trezesc admirația prin poziția lor minunate și mai ales prin măestria constructorilor și a pictorilor.

Și orașele Georgiei, de la bătrînul Tbilisi ce numără 1500 ani, pînă la mezinul Rustavi, clădit acum 15 ani, și unde a fost construită prima uzină metalurgică automată din Uniunea Sovietică, stîrnesc admirația călătorului și a cititorului său.

Făcînd cunoștință cu poporul georgian, cu pictura, muzica, cu poezia artiștilor săi, bucurîndu-se de vestita ospeție a popoarelor sovietice, V. Kernbach și o dată cu el și cititorul, se despart cu regret de frumoasa „țară dintre zăpezi și portocali".

Rodica NICOLESCU

AM FOST LA DUBNA

(Urmare din pagina 1-a)

demnat pe oamenii de știință să-și aleagă ca loc pentru viitoarele lor cercetări tocmai teritoriul pe care nu de mult se așezaseră ivankovenii. La început a fost vorba de un laborator-două... În cursul cîtorva ani, în jurul laboratoarelor s-a format un întreg orășel, cu care s-a contopit Ivankovo. A luat ființă Dubna, destinată în întregime găzduirii unor instrumente de fizică și a acelora ce aveau menirea să le mînuiască. Atît de multe instrumente, încît să construiești pentru ele o localitate nouă? Nu. Aparatele de bază le poți număra pe degete. În toate timpurile fizicienii au folosit de obicei aparate ce ocupau o simplă măsuță de laborator, ori se puteau transporta într-un geamantan. Și deodată...

Sincrofazotronul

Dar, să mergem la fața locului. Clădirea rotundă, lîngă care ne-am oprit, găzduiește instrumentul principal al laboratoarelor atomice de la Dubna — sincrofazotronul. El ne uimește, de la prima vedere prin proporțiile sale. Ai în față un inel gigantic, cu diametrul de 72 de metri. Greutatea lui, de 36.000 de tone, întrece orice posibilitate de comparare cu tehnica existentă pe pămînt. Acesta nu este altceva decît un „tun nuclear", care dînd „proiectilelor" sale o viteză fantastică, bombardează nucleele atomice, pentru a le despica și a li se putea cunoaște în felul acesta natura, componența.

Construcția „tunurilor" de acest gen a devenit o ramură cu totul nouă a tehnicii contemporane, avînd cadrele sale de muncitori și ingineri-fizicieni.

M-am urcat pe sincrofazotron — cel mai mare din lume — într-una din zile, cînd întreaga instalație era în stare de repaos. În timpul funcționării acceleratorului, nu vezi suflet de om aici. Punerea în funcțiune și conducerea mașinii se face de la pupitrul de comandă, instalat departe de această clădire. Cuprinzînd cu privirea instalația imensă, aveam impresia că mă aflu pe bordul unei corăbii maritime, iar inginerul Nikolai Pavlov, care mă însoțea, rezemat de bordura argintie a mașinii, semăna, în haina sa de mătase albă, cu un căpitan de vapor la postul de comandă.

De aici, de pe „puntea" acestei închipuite corăbii, am urmărit cu gîndul calea lungă a miliarde de „proiectile" ce zboară de odată pe circuit. Ele își încep drumul într-o instalație ce se află în afara ineiului mașinii. Un tub special se încarcă cu hidrogen obișnuit. Protonii, ce se formează în urma electrizării hidrogenului, sînt captați de o conductă care-i îndreaptă spre camera circulară a sincrofazotronului. Pornind cu o energie de 9 milioane electroni/volți, protonii aleargă tot mai repede prin camera lungă de 200 m. Cîmpul magnetic prin care trec le mărește viteza cu fiecare ocol, astfel că în decurs de 3,3 secunde „proiectilul" străbate circa 1 milion de km., adică mai mult de două ori și jumătate distanța dintre pămînt și lună.

În calea protonilor ce zboară cu asemenea viteze sînt instalate „ținte" din foi metalice foarte fine. Rezultatul ciocnirii este dezagregarea nucleelor atomice în diferite particule care le compun. Într-un anumit loc particolele zboară din accelerator, ajungînd în aparatele instalate într-o clădire separată, despărțită de sincrofazotron printr-un puternic zid de beton. Aici, ele devin obiectul unor profunde și multilaterale cercetări ale oamenilor de știință.

Descoperiri și perspective

Orice om de știință trebuie să fie niței romantic pentru a ataca domeniile noi ale științei, de unde, după zicală, niciodată nu se întoarce cu mîinile goale. Într-adevăr, pornind la dezagregarea artificială a nucleului atomic, cercetătorii de la Dubna au descoperit o serie de particole noi, unele prevăzute, dar necunoscute, altele nici măcar bănuite.

Se așteaptă descoperirea de noi particole. Fantezia nimănui nu este însă în stare să ghicească urmările pe care le va avea pentru omenire descoperirea integrală a energiei nucleului atomic. Devenind stăpînul inepuizabilei energii a atomului, omul va putea schimba climatul pămîntului, va putea transforma planeta noastră într-o grădină înfloritoare. Cu ajutorul energiei atomice vor deveni posibile topirea ghețurilor veșnice de la poli globului, fertilizarea pustiurilor, despicarea munților, zborurile interplanetare. Unor preîaceri în sensul dorit de om va putea fi supus însuși „planul arhitectonic" al sistemului solar. Folosindu-se de jeturi reactive gigantice, obținute prin anihilarea reciprocă a particolelor nucleare — metodă ce își are de acum temelia teoretică — inginerii viitorului vor mișca din loc planetele și le vor împinge pe orbite noi. Ele vor putea fi îndepărtate sau apropiate de soare după necesități. Însuși pămîntul va putea fi împins de pe orbita actuală pe una mai apropiată de soare, dacă în viitorul îndepărtat se va ivi nevoia apropierii de izvorul de căldură...

De mare folos pentru știința contemporană ar fi o teorie închegată și armonioasă a forțelor nucleare, care lipsește în prezent. La crearea acestei teorii lucrează un grup special de fizicieni conduși de academician Nikolai Bogoliubov.

Colaborare frățească

...Pe străzile Dubnei întîlnești grupuri zburdalnice de copii din toate țările socialiste. Părinții lor s-au stabilit în capitala „nucleului atomic" pentru cîțiva ani. Copiii s-au împrietenit, s-au înfrățit. Nu numai ei, dar și tații lor, care, alcătuind un colectiv închegat, își îndreaptă eforturile spre un scop comun și nobil. Îl zăresc pe Bruno Pantecorvo conversînd cu profesorul chinez Van Gan Cian.

24 de specialiști romîni lucrează cot la cot cu fizicieni sovietici, chinezi, polonezi, cehi. Marieta Nicolae cu Pîrvu Maria, Vasilii Barascenkov, Van Su Fen și alții se ocupă de fotografierea exploziilor ce se produc în nucleele atomice în urma ciocnirii cu „proiectilele", în momentul cînd acestea dispun de o energie și viteză egale cu acelea ale razelor cosmice.

Una din metodele de bază de cercetare a nucleului este „citirea", „descifrarea" acestor fotografii. La crearea unui aparat automat destinat acestei probleme lucrează inginerul romîn Eli Kaz, care la începutul anului acesta a devenit conducătorul unui sector în laboratorul academicianului Veksler.

De o bună reputație se bucură specialistul romîn R. Mayer, candidat în științe, care s-a remarcat prin încrările sale în laboratorul academicianului Bogoliubov. Șeful grupului de specialiști romîni, profesorul Tudor Tănăsescu, membru corespondent al Academiei R.P.R., conduce un grup de specialiști din diferite țări, care studiază metoda nouă de înregistrare a particolelor cu ajutorul unei camere de luminiscență.

Am pomenit mereu de „tunuri" și „particole" nucleare. De fapt cercetătorii de la Dubna n-au nimic comun cu domeniile folosirii artileriei.

— Colaborarea de la Dubna — îmi spunea Benedict Djelepov, șeful laboratorului de probleme nucleare — îndreaptă în întregime atenția oamenilor de știință spre folosirea energiei atomului în scopuri pașnice. La noi nu se face nimic pentru război, noi vrem doar să înmulțim puterea omului asupra naturii. Cu ajutorul Uniunii Sovietice în toate țările socialiste iau avînt cercetările în domeniul fizicii nucleare. Nu e departe timpul cînd o să dea curent prima centrală atomo-electrică din R.D.G. Lucrări importante au fost întreprinse în Cehoslovacia. Laboratoare nucleare s-au creat la București, Varșovia, Sofia etc.

Nu există ramură a științelor naturale a cărei bază să nu fie, într-un fel sau altul, atinsă în laboratoarele de pe malul Volgăi. Pe locul fostului Ivankovo a crescut cel mai mare centru de cercetări nucleare din lume. Nu încape îndoială că el își va menține mereu întîietatea. Alături de laboratoarele existente se construiesc altele dotate cu aparatură nouă, se construiește mult și pentru multă vreme. Se ridică case de locuit. Se mărește neîncetat numărul oamenilor de știință. În 1960 Dubna va avea 20.000—25.000 de locuitori...

Oamenii de știință din țările socialiste, uniți într-o familie frățească, păsesc în avangarda științei mondiale spre triumful erei atomice a omenirii.

AL. CÎMPEANU

Moscova, iulie 1958

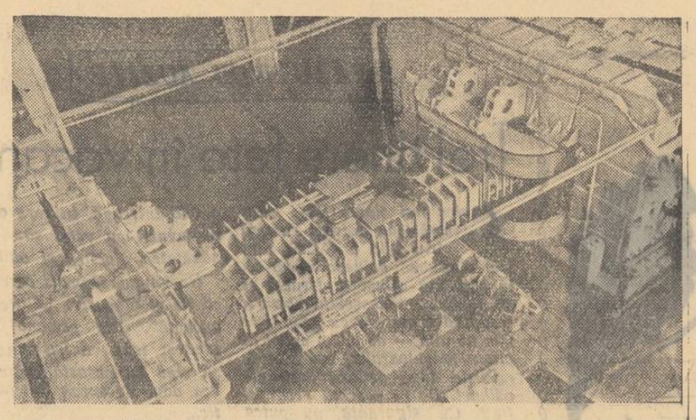

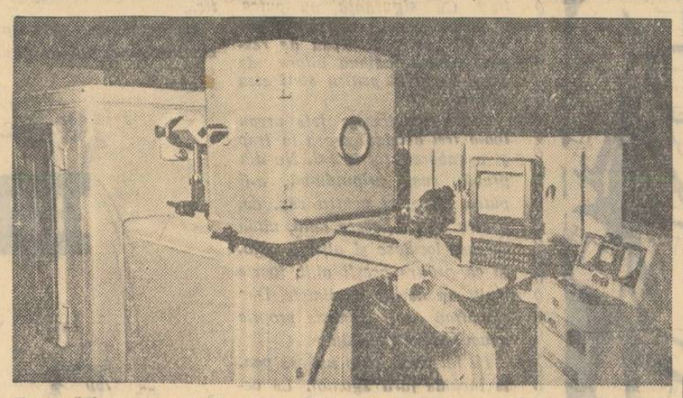

Fotografiile noastre înfățișează două aspecte ale uriașelor instalații ale sincrociclotronului de la Dubna folosit în scopul cercetărilor științifice.

„LINII" IN MODĂ!...

Desene de Gh. CHIRIAC

LINIA „BALON"

— Crezi că o să mă ia cineva în balon?
— Nu cred. V-ați „luat" singură!...

LINIA „BUTOI"

— Dudule, am impresia că îți lipsește o doagă!...

LINIA „TRAPEZ"

CLOVNUL: — Văd că sînteți „trapezistă". Avem un loc în schemă la circ...

LINIA „SAC"

MONDENA: — Vai ce multe rochii ai! De ce pui grîu în ele?...

Ambasadori nediplomatici

Desfășindu-te cu mozaicul de imagini și culori al instructivei Expoziții filatelice „București", privirile îți sînt atrase, într-una din săli, de o cugetare înscrisă pe un modest panou de sticlă „Ambasador tăcut al țării în care a fost emisă — scrie pe panou — marca poștală duce peste mări și țări un mesaj de prietenie, o imagine din viața, preocupările, valorile și bogățiile poporului pe care-l reprezintă". Păstrînd proporțiile, atribuirea virtuților de ambasador unui timbru, nu mi s-a părut a fi o exagerare. O marcă poștală înseamnă, într-adevăr, o prezență, un mesaj. Cîți dintre noi, în copilărie, n-am aflat amănunte despre o țară (bunăoară despre Togo, sau despre Somalia) în primele clase de școală înainte de a ști chiar unde se află ea pe hartă? Un timbru, un simplu timbru de cîțiva centimetri lipit pe scrisoare comunică adesori multe și semnificative lucruri din viața unei țări și, într-un anume fel, își face datoria de ambasador.

Să consultăm de exemplu un clasor filatelic romînesc. Acum, mărcile noastre poștale nu mai înfățișează pînă la obsedare, ca altădată, figurile din față și profil, cu chipiu și fără, în copilărie și maturitate ale diferitelor odrasle din neamul Hohenzolernilor. Pe mărcile noastre predomină în schimb scene de muncă, frumusețí naturale și bogății ale patriei, produse ale muncii poporului, flora și fauna, tablouri ale marilor pictori. Nu lipsesc de pe ele nici scenele de sport, cele din viața copiilor, din activitatea savanților și a constructorilor. Ca niște cronicari conștiincioși, timbrele noastre au consemnat și au dus peste hotare mesajul evenimentelor importante, al congreselor științifice și al marilor competiții sportive internaționale organizate la București, al lansării sateliților artificiali ai pămîntului. Cercetînd mărcile poștale romînești cu chipurile lui Heine și Shaw, Rembrandt și Ibsen, Mozart și Franklin, Pușkin și Ovidiu, filatelistul străin de oriunde ar fi el își dă seama că poporul romîn cunoaște și prețuiește pe marii oameni de cultură ai omenirii. Zi de zi, pe un șuvoi neîntrerupt de plicuri, mărcile noastre, ambasadori tăcuți, fără rang diplomatic, călătoresc în toate țările lumii, pînă în cele mai îndepărtate meleaguri, și duc pretutindeni imagini din viața nouă, din preocupările și izbînzile Romîniei de azi.

Dar corpul ambasadorilor nediplomatici este cu mult mai larg. Ne reprezintă cu cinste peste hotare măiastrele și mult prețuitele lucrări de artizanat. Tractoarele „U.T.O.S." care brăzdează cîmpuri indiene și grecești, chineze și egiptene sînt și ele într-un fel trimiși extraordinari și plenipotențiari cu rang nediplomatic care vorbesc despre succesele industriei noastre. Dar sondele petrolifere, fabricile de ciment, penicilina romînească — toate variatele noastre produse de export nu-s oare și ele reprezentante demne, de prestigiu? Ca să nu mai vorbim de solii cîntecului și dansului nostru care au cucerit publicul din mai toate capitalele Europei și din numeroase țări ale Asiei, de comunicările de faimă ale savanților noștri, de cărțile, revistele, filmele noastre documentare și animate.

U. VĂLUREANU

un prieten de nădejde

SIGUR ȘI CU FOLOS PĂSTRAȚI ECONOMIILE LA CEC

Știința și VIAȚA

FEREASTRA SPRE VIITOR

MINE FĂRĂ GALERII

Sub scoarța pămîntului, uneori la sute de metri adîncime, se găsesc adesori depozite importante de materiale foarte prețioase pentru activitatea și viața omului. În străfundurile pămîntului se află în primul rînd cărbunii, acele materiale care încep să se întrebuințeze din ce în ce mai puțin pentru ars și încălzit și din ce în ce mai mult pentru a fi transformate, în uzinele chimice, în substanțe mult mai prețioase, de la coloranți la medicamente. Tot în adîncime se găsesc îngropate cantități importante de minereuri din care se extrag metale ca arama, zincul, plumbul, fierul, aurul... și chiar uraniul.

Cea mai obișnuită formă folosită de om pentru a extrage aceste bogății este străpungerea unor tunele care se resfiră în dreapta și în stînga, înainte și înapoi, în sus și în jos. Pămîntul și stînca rezultate din săparea acestor galerii, care se întind uneori pe distanțe de zeci de kilometri sub pămînt, sînt transportate la suprafață. Din acest pămînt, chimiștii extrag materialele care-i interesează.

Închipuiți-vă însă o mină a viitorului. Geologii sînt siguri că undeva la 300 de metri sub pămînt să zicem, se află un important zăcămînt. Intră îndată în funcțiune un tip special de sondă. La capătul ei este scoborîtă partea receptivă a unei mașini electronice. În cîteva clipe ea anunță: cele mai bogate straturi se găsesc în direcția sud—sud-vest. Și... exploatarea zăcămîntului începe. Ca o cîrtiță, mașina începe să-și facă loc. Pămîntul răscolit este luat de un puternic șuvoi de apă care țîșnește la suprafață, prin gura sondei. Apa este dusă prin conducte direct la uzina chimică ce separă substanța utilă de pămînt, și de resturile neîntrebuințabile.

Dar iată că mașina electronică are o comunicare importantă de făcut. În trei direcții diferite, de la punctul unde a ajuns „cîrtița mecanică" există depozite importante de minereu.

Se impune deci continuarea exploatării pe aceste trei direcții. Nimic mai simplu. În cîteva ore, inginerii au reglat aparatele, alte două cîrtițe electronice, care sînt scoborîte cu grijă pe gura sondei. Fiecare mașină pornește pe urma deschizătorului de drumuri și la un anumit punct, pleacă într-o altă direcție, săpînd tuneluri, urmărind mereu firul cu cel mai bogat minereu, lăsînd în urma lor bogățiile minerale pe care le gonește apoi spre suprafață șuvoiul de apă...

...Cele spuse aici, se bazează pe unele date certe. Se știe că în Uniunea Sovietică multe mine au fost în parte sau în total „hidromecanizate". Transportul cărbunelui extras din unele mine se face prin conducte. În acest fel se obțin economii importante.

Dar aici nu se termină planurile de viitor. Una din cele mai moderne metode de exploatare a bogățiilor de cărbune subpămîntene este gazeificarea subterană a cărbunelui. Firește, această metodă nu e aplicabilă decît cărbunelui, nu și altor metale și minereuri. Despre ce este vorba? Pe scurt, cărbunele este aprins chiar sub pămînt! În prealabil, deasupra zăcămîntului de cărbuni, a fost ridicată o mare construcție cuprinzînd termocentrale, care transformă căldura primită de sub pămînt în electricitate, și uzine chimice, care prelucrează produsele gazoase în substanțe industriale prețioase

Ing. C. I.

Arborele lui Marco Polo

În 1298 venețianul Marco Polo a scris o carte despre interesanta sa călătorie în Orient, în țările Asiei. Oricît de extraordinare îi s-or fi părut contemporanilor săi povestirile lui Marco Polo, generațiile următoare au putut să se convingă odată mai mult de faptul că ele erau corespunzătoare realității.

Dar opera celebrului venețian cuprinde rînduri, care, pînă azi, au provocat discuții între savanți. E vorba de capitolul 40 din cartea sa, în care Marco Polo descrie un arbore uimitor, pe care-l văzuse la frontiera de nord a Persiei. El enumera anumite particularități după care specialiștii nu au putut pînă azi să determine planta pe care o văzuse. Mulți dintre ei erau înclinați să creadă că acest arbore era doar produsul imaginației lui Marco Polo.

Care e realitatea? Un botanist din Leningrad, profesorul Vasilcenco, a hotărît să găsească un răspuns la această întrebare. El a făcut o lucrare amănunțită, a comparat datele din „Cartea lui Marco Polo" cu fapte analoage extrase din istoria florei Asiei Centrale, a studiat numeroase opere literare.

Încetul cu încetul, savantul a descifrat enigma arborelui lui Marco Polo. Acest arbore există! Acum 800 de ani, el a fost transplantat din China în Iran și

cultivat în regiunea muntoasă Kainat. Numele său este „toreia". Are un trunchi voluminos, lemnul său este galben, frunzele sale sînt albe dedesubt și verzi închis deasupra. Toreia dă niște fructe comestibile care amintesc de gustul castanelor. Pe scurt, acest arbore are toate particularitățile care disting planta menționată de Marco Polo.

În acest fel, după mai multe secole, un savant sovietic a confirmat veracitatea povestirilor celebrului venețian.

În fotografie: I. Vasilcenco, lîngă un lăstar de toreia, arborele lui Marco Polo, în grădina botanică din Leningrad.

O mare subterană fierbinte

În Kazahstan au fost descoperite întinse bazine de ape fierbinți subterane. La sud, aproape de Ciunkent, dintr-un puț forat la adîncimea de 1.000 de metri, a țîșnit apă avînd temperatura de 900 Celsius. Ape cu aceeași temperatură au fost descoperite în valea Iti, nu departe de orașul Panfilov (reg. Taldi-Kurgan), la o adîncime de 2.000 de metri. Un mare bazin termal a fost explorat la vestul Kazahstanului, în regiunea Aktiubinsk.

Rezervele de apă subterane sînt evaluate la zece miliarde de metri cubi. Această importantă descoperire deschide vaste perspective pentru aprovizionarea cu apă caldă a centrelor industriale și locuințelor. Colaboratorii și cercetătorii Institutului de Geologie întocmesc actualmente harta bazinelor subterane.

Televiziunea în industrie și oceanografie

Institutul de Televiziune din U.R.S.S. a construit un prototip de aparat de televiziune pentru industrie. Acest aparat, denumit PTY-5, este utilizat în centrele metalurgice. El cuprinde un dispozitiv constituit dintr-o cameră electronică, un emițător care transmite imaginea la o distanță de 500 metri, un șablou de reglare și un receptor. Controlul imaginei este asigurat de un ecran de 22x29 cm.

O variantă a lui PTY-5 a fost special construită pentru televiziunea submarină. Ea permite luări de vederi foarte satisfăcătoare, pînă la adîncimea de 100 metri. Acest aparat este destinat să ușureze lucrările de construcție submarină, precum și pentru cercetarea părților scufundate sub apă ale lucrărilor hidrotehnice (goluri, zăgazuri, etc). El va servi de asemenea la studiul vieții submarine.

Deosebiți bine culorile?

În natură există o sumedenie de culori și de nuanțe, pe care oamenii trebuie să le vadă și să le distingă cît mai bine. Există numeroase profesiuni în care acest lucru este foarte necesar. Și totuși, nu toți oamenii sînt în stare să deosebească culorile. Poate că și d-ta, cel care ne citești, nu le poți deosebi — cu toate că nu-ți dai seama de asta. Cinci persoane la sută suferă de daltonism — adică nu disting culorile, sau le disting numai parțial. Exemplul clasic este al oamenilor care nu izbutesc să deosebească culorile verde, galben, cenușiu, roșu.

Nu este întotdeauna ușor să se descopere acest defect, căci adeseori daltoniștii nu bănuiesc că ei nu sînt în stare să distingă culorile. Pentru aceasta, un cercetător sovietic, Gleb Rautian, a construit un aparat original: anomaloscopul. În interiorul său se pot depăna niște fîlțre colorate. Dacă cel examinat remarcă imediat schimbarea, înseamnă că are o vedere normală. Aparatul acesta este cel mai perfecționat dintre „anomaloscoapele" existente

Analiza spectrală a metalelor

Adesori, oamenii de știință și tehnicienii sînt preocupați de amănunte. Astfel, pe ei poate să-i intereseze dacă într-un metal se găsesc numai urme, adică cantități extrem de mici, dintr-un alt element. Nu este o preocupare teoretică, pentru că în realitate aceste urme pot schimba complet unele din calitățile metalului. Pentru această analiză, care adesea trebuie executată foarte repede, în U.R.S.S. a fost construit un aparat special de analiză spectrală, făcut cu ajutorul unui arc electric.

În fotografie: aparatul pentru analiza spectrală a metalului

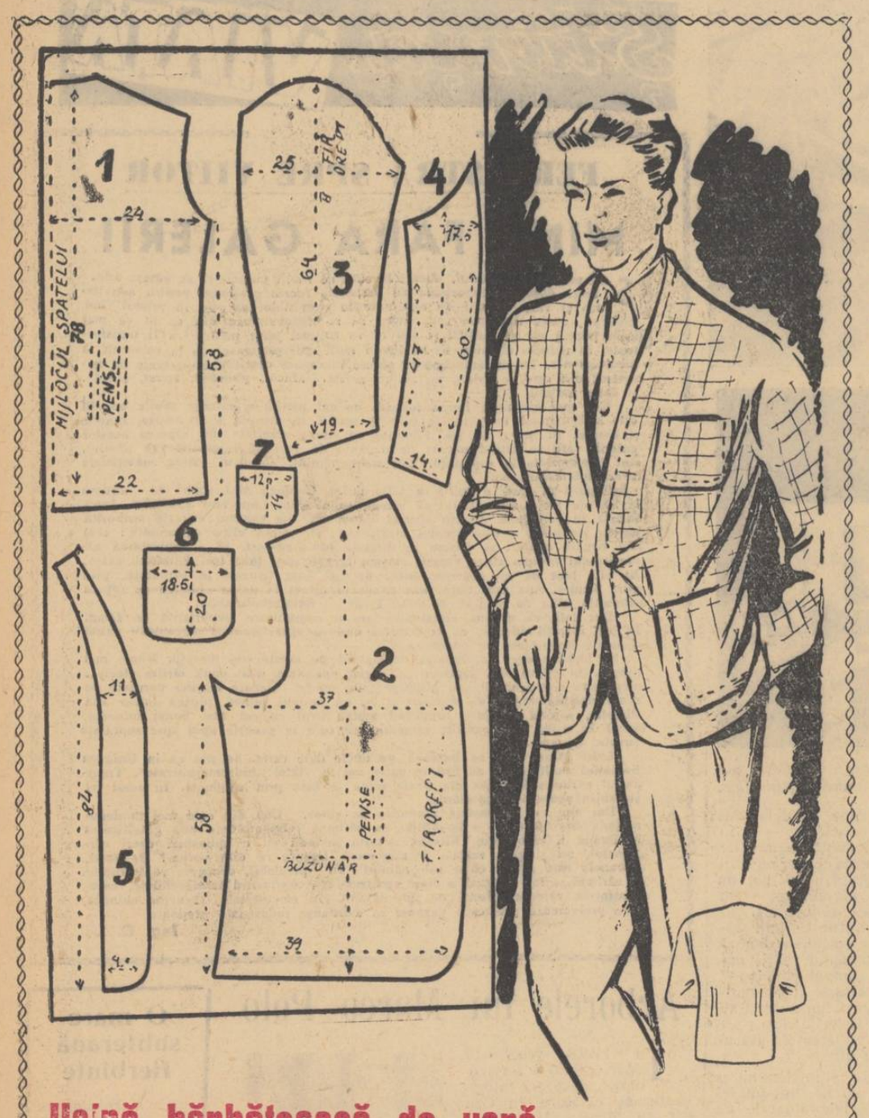

Haină bărbătească de vară

Iată un model (cu tiparul alăturat) de haină subțire din doc, balon, pînză de in, etc. pentru bărbat. La acest tipar avem: 1) Jumătate spate; 2) Față; 3) Partea de deasupra a mînecii; 4) Partea de dedesubt a mînecii; 5) Banta cu care dublăm partea din față a hainei; 7) Buzunare;

Măsurile sînt pentru talie mijlocie. Metraj: 2 m. dublu lat. După ce ați făcut tiparul pe bucăți de hîrtie, probați-l întîi și abia apoi treceți la croitul materialului.

Desene de Tantzi PFENNINGS

VĂZUTE ŞI AUZITE

Trei tinere fete în vacanță

Celor trei tinere fete care împărțeau aceeași cameră într-o vilă a C.C.S. dintr-o stațiune balneoclimaterică, în care mă aflam în treacăt și eu, le făcea o deosebită plăcere, cred, să se strige cu glas tare una pe alta — de la un capăt al altuia al culoarului, exact în orele de după amiază destinate odihnei. De ce această predilecție? Cu siguranță, nu putea fi vorba de rea intenție; mai curînd poate, de lipsă de respect pentru odihna altora, de lipsă de grijă pentru sănătatea altora.

Cele trei tinere fete urcau toate trei deodată scara în trap și o coborau tot la fel. Nu din grabă, cum pripindu-vă, ați putea crede, ci pentru că... da, pentru că de fiecare dată, uitau că mai locuiesc și alții în vilă. Și că printre acești alții, foarte mulți au nevoie de liniște. Dar ele uitau cu o amnezie proprie anumitor sensibilități.

La fel uitau că o ușă se poate închide fără zgomot. Le venea mai lesne s-o trîntească, fiește sonor. Același procedeu și ziua și noaptea — fără preferință. Cele trei fete erau foarte vesele și le stătea bine veselia, rîdeau cu poftă, mult, și asta le-ar fi stat tot așa, foarte bine, dacă rîsul lor, lipsit de măsură, de grație, obositor de zgomotos, n-ar fi iritat auzul, sensibilitatea și nervii altora... Cele trei fete erau și muzicale: cîntau în cor, cît se poate de fals, dar și cît se poate de tare, din exhibiționism, din lipsă de bun gust, dar mai ales... mai ales din lipsă de bun simț, din lipsă de bună cuviință, din lipsă de respect față de nevoia de liniște și odihnă a celorlalți. Cele trei fete aveau un singur răspuns la orice încercare de a li se atrage atenția că purtarea lor supără, nemulțumește, deranjează o vilă întreagă, în care oameni ai muncii au venit să-și caute sănătatea, liniștea și odihna...

Un singur răspuns care vroia să fie și o scuză: „Sîntem în vacanță". Mie personal, mărturisesc însă că îmi vine greu să cred că această comportare era doar de sezon vilegiaturistic...

De aceea zic, că despre elementarele reguli de bună cuviință este aproape jenant să scriu, tocmai pentru că sînt atît de elementare...

Amintindu-le, s-ar putea să cazi primul în delictul de necuviință, tocmai fiindcă ai comis indelicatețea de a le aminti.

Cred că va fi exact părerea „celor trei fete în vacanță" cîtind din întîmplare aceste „văzute și auzite", pe care mi le-au inspirat... fără dreptul la recunoștința mea și presupun și a altora...

Sidonia DRAGUȘANU

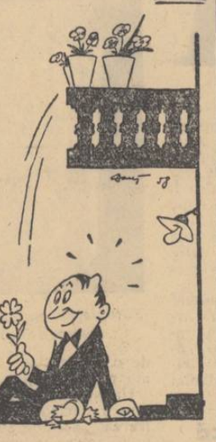

— Tii, ce noroc!... Un trifoi cu patru foi!...

Desen de T. PALL

PAGINA FEMEII

Din carnetul unui pedagog

Ce notă merită mama Ancuței?

Zi de iulie. În parcul Stalin, la teatrul de vară, sute de pionieri din cele mai îndepărtate colțuri ale patriei, au venit aici să-și arate măiestria la dans, cîntec și joc. Voia bună a cuprins acest furnicar de cravate roșii, ce filfîie în adierea ușoară a vîntului.

În curînd va începe întrecerea. Ancuța, proaspătă absolventă a celor șapte clase elementare, îmi oferă, cu multă amabilitate, un loc lîngă ea. Așa se manifestă față de fosta ei profesoară. Ancuța este de obicei exuberantă și veselă. De astădată însă nu ia parte la desfătarea generală. E tristă. Din cînd în cînd oftează discret. Bănuiesc motivul și caut să o încurajez:

— Știu, Ancuțo, te gîndești la examenul de admitere pe care nu l-ai luat. Totuși, nu e un motiv să fii descurajată. Gîndește-te bine și vei vedea că pregătirea ta a avut multe lipsuri.

— E adevărat — îmi răspunde ea — știu acest lucru; am muncit, nu spun nu, dar fără socoteală, neplanificat. Am lăsat cea mai mare parte a materiei pentru ultimele zile. Pe urmă, am mai fost și răcită. Dar aceasta nu e o scuză. Sînt perfect conștientă și am început de pe acum să mă pregătesc pentru sesiunea de toamnă.

Oftind din nou discret, adaogă:

— Toate ar fi bune, dar mama nu se împacă cu gîndul că am luat doar nota cinci. Și nu numai că nu se împacă cu nereușita mea, dar de la o vreme mă disprețuiește, nu mă privește ca înainte și mereu îmi repetă: „Ești o incapabilă! M-ai făcut de rușine față de toată lumea! Cum au fost vrednici alți copii să reușească la admitere? Pleacă, să nu te mai văd!"

— Și tu ce-i răspunzi mamei?

— N-am ce să-i răspund. Cred că are dreptate. Sînt, se vede, o incapabilă. Nu mai am nici un curaj pentru sesiunea viitoare. Mama și-a pierdut încrederea în mine...

Am ascultat cu strîngere de inimă destăinuirea acestui suflet deprimat de primul insucces. M-am gîndit la purtarea mamei și mi-am zis: „Nu toate femeile care nasc și cresc copii, merită titlul de mamă. Nu toate știu să-și îndrume și să-și educe copiii. În asemenea cazuri mama este aceea care poate îndeosebi spori încrederea copilului în forțele sale. Primul insucces în viață nu înseamnă osîndire. Makarenko, eminentul pedagog sovietic, vede în părinți cei mai de preț educatori, aceia care poartă aproape întreaga răspundere pentru formarea caracterului copilului, aceia care pot exercita asupra lui o influență constructivă sau destructivă.

Atitudini ca acelea ale mamei Ancuței sînt nesănătoase și dăunătoare. Ancuța a luat numai cinci. Dar atunci mama ei ce notă merită?

În ochii mari și albaștri ai Ancuței se ivi o lacrimă, care-i picură pe cravata purpurie. În bătaia soarelui de iulie, doi ochișori căutau spre mine, cercetători.

— Ancuțo, ai încredere în forțele tale! Îți cunosc voința și puterea de muncă. Sînt sigură că vei reuși și că mămica ta va va fi din nou atentă cu tine.

...În parc, cîntecul și jocul pionierilor împrăștiau veselie și dor de viață... Numai Ancuța ofta tristă.

★

A trecut o săptămînă. Am revăzut-o pe Ancuța în parcul Libertății. Era complet schimbată. Rizînd cu toți dinții, se desfăta privind cum lebedele înfulecau cu poftă firimiturile pe care le arunca de pe mal.

— Ce faci, Ancuțo?

— Mă joc!

— Și cu examenul?

— Am început să mă pregătesc. Sînt sigură că îl iau.

— Bravo! Așa te vreau! Dar mămica ce zice? Nu te mai cicălește?

— Nu, dimpotrivă, ea e aceea care îmi dă curaj.

— Ei, nu ți-am spus eu Ancuțo, că așa va fi? Nu ți-am spus eu că mama ta își va schimba atitudinea? Nu ți-am spus eu că mama e tot mamă?...

...Un singur lucru nu i-am spus Ancuței; că chiar a doua zi după întîlnirea noastră am stat de vorbă cu mama ei.

Și astăzi pot preciza că mama Ancuței merită nota 9!

Lili BERGEA

Medicul vă sfătuiește

ANA T. — Craiova: Pentru hipotensiunea dvs. trebuie să urmați, sub supraveghere medicală, injecții cu stricnină, eventual adăugînd efedrina. Se pot face și tratamente cu hormoni (Cortiron, 5 mg. zilnic), dar la vîrsta dvs. trebuie să fiți prudentă. Hipotensiunea arterială este îndeobște considerată o boală ușoară, care nu necesită tratament decît dacă provoacă tulburări.

H. H., — București: Tratamentul vaginitei provocată de trihomonas este destul de complicat. Se fac pulverizații cu stovarsol sau cu criogenină (10 g.) plus lactoză (100 grame). În prealabil se curăță locul cu comprese îmbibate cu apă oxigenată. Concomitent se ia pe gură criogenină (0,40 grame de 3 ori pe zi) timp de 5 zile. Se mai pot folosi ovulele „Estrozol", tabletele de „Cifegan" etc. În tot cazul este bine ca tratamentul să fie făcut sub îndrumarea unui ginecolog.

VICTORIA A. — Roman: Nu aveți ce regreta! Dat fiind că tulburarea dvs. pare să fie de la naștere, nu există tratament. Dacă a apărut mai tîrziu, există unele remedii. Precizați.

ALICE M. — București: Pentru tratarea bolii numită vitiligo, se fac iradieri locale cu raze ultraviolete, la 3 zile, după aplicarea pe zona decolorată a unei soluții alcoolice 10 la sută, neapărat sub supravegherea medicului de specialitate. Și medicamentele menționate de dvs. sînt bune. Se poate încerca crioterapia.

SILVIA, — Cluj: Santonina este unul din medicamentele cele mai cunoscute folosite contra ascarizilor. Se mai poate utiliza și uleiul de chenopodin, care e însă mai toxic, precum și „Ascaridin" CIF, Tetracloratilenul, etc.

ION S. — Baia Mare: Datele comunicate de dvs. sînt insuficiente. Arătați-ne mai în amănunt în ce constă suferința dvs., ce analize ați făcut. În ce privește țigările, nu avem analizele necesare.

IANCULESCU M. — Zimnicea: Ne întrebați dacă tratamentul cu iodură de potasiu este indicat în cazul apariției gușei.

Apariția gușei se datorește hipertrofiei glandei tiroide. Ea poate fi însoțită de o funcție exagerată a acestei glande (hipertiroidie, boala lui Basedow) sau din contră de o hipotiroidie. Gușa simplă (distrofia endemică tireopată) la care probabil vă referiți, beneficiază de tratamentul cu iod. Se folosesc de obicei tabletele de iodură de potasiu, conținînd un miligram de iod pe tabletă, cîte o tabletă pe zi, în perioade de 7 zile de tratament cu 7 zile pauză, timp de 1—3 luni. Cînd gușa e însoțită de tulburări în funcția glandei tiroide și a altor glande interne, tratamentul este mai complex. În nici un caz nu vă sfătuim să începeți o cură de iod fără avizul unui specialist.

L. H — București, Blegarita, inflamația pleoapelor, este desigur o afecțiune care poate fi vindecată prin tratament. Acesta depinde însă de cauza care provoacă manifestările. El va fi local (comprese cu borat de sodiu 2 la sută), unguente cu ichtiol, mercur, antibiotice etc., potrivit cauzei infecțioase, parazitare ș.a. și general (tratamentul gutei, diabetului, stării dispeptice eventual asociate).

Dr. N. P.

15 MINUTE GIMNASTICĂ

Fig. 2

...așa se va intitula noua rubrică din Pagina Femeii, pe care o introducem începînd din acest număr. Am găsit necesară introducerea acestei rubrici, cunoscînd rezultatele pozitive ale gimnasticei medicale.

Prin programele ce vi le prezentăm urmărim ameliorarea sănătății și călirea organismului dvs. Spațiul necesar (oricît de restrîns ar fi), timpul liber și vîrsta nu trebuie să constituie obstacole în realizarea acestor obiective.

Pentru început, vă propunem un:

PROGRAM GENERAL

care are ca scop educarea respirației și dobîndirea suppleței mușchilor.

1. *Stînd cu picioarele depărtate:* ridicarea brațelor oblic sus, inspirînd adînc pe nas (1); aplecarea trunchiului înainte cu mîinile printre picioare, expirînd forțat pe gură (2).

2. *Din aceeași poziție, cu mîinile pe șold:* îndoirea trunchiului spre stînga de două ori

Fig 4

(1, 2); spre dreapta de două ori (3, 4). (Țineți genunchii perfect întinși).

3. *Din aceeași poziție, cu mîinile pe șold:* răsucirea trunchiului spre stînga de două ori (1, 2); spre dreapta de două ori (3, 4). (Nu desprindeți tălpile de podea!)

4. *Culcat pe spate:* ridicarea genunchilor la piept (1); revenire (2). (Țineți picioarele tot timpul lipite!).

5. *Culcat cu fața în jos, cu palmele pe podea lîngă umeri:* întinderea coatelor cu ridica-

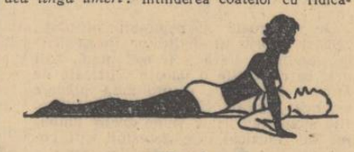

Fig. 5

rea pieptului de la podea, inspirînd adînc pe nas (1); revenire, cu expirație forțată pe gură (2).

6. *Culcat pe spate, mîinile la piept* (cu vîrfurile picioarelor sub șifonier, studiou, fotoliu, etc.): ridicarea trunchiului la verticală și aplecarea lui înainte (1); revenire (2). (Pentru început, vă puteți ajuta cu brațele).

7. *Culcat pe partea stîngă:* ducerea genunchilor la piept (1); revenire (2).

Repetați același exercițiu pe partea dreaptă!

Fig. 6

8. Mers liniștit, respirînd adînc.

Toate exercițiile se vor repeta de 10 ori. Fiecare fază se execută rar, numărînd aproximativ 5 secunde.

În programele noastre viitoare vă vom prezenta exerciții care vor folosi pentru redobîndirea suppleței, combaterea îngrășării, constipației, etc.

*) Cifrele din paranteze indică timpii de execuție).

Prof. Elena SANMARINA și prof. I. RADOVICI

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

28 IULIE — 3 AUGUST

— Salată de dovlecei; chiftele de zarzavat cu sos alb; griș cu sirop de fructe

— Ciorbă bulgărească de castraveți; budincă de macaroane cu carne; fructe

— Roșii umplute cu cașcaval; mîncare de cartofi cu carne; cornulețe cu rahat

— Fasole cu unt și crochete de orez; friptură înăbușită; cremă de vanilie

— Supă de conopidă (cremă); vinete împănate; fructe

— Papanași cu smîntînă; varză cu carne; compot.

— Sufleu de dovlecei; cotlete de porc la grătar; tartă cu fructe.

Ciorbă de castraveți

Această ciorbă este o mîncare națională bulgărească, numită „taratod" și rețeta de mai jos o am de la o gospodină din Bulgaria, care a vizitat de curînd țara noastră:

Pentru patru persoane. Se bate un borcan de iaurt de jumătate kilogram și se subție cu puțină apă. Se adaugă un castravete crud, curățat de coajă și tocat mărunt, puțin mărar și 2—3 căței de usturoi de asemenea tocați. Se potrivește de sare și se pune la gheață. Este o mîncare de vară, care trebuie servită neapărat foarte rece. Este gustoasă cu mămăliga fierbinte.

Roșii umplute cu cașcaval

Se aleg roșii frumoase, rotunde și tari, se taie un căpăcel și se scot cu grijă miezul și semințele. Se pun cu gura în jos să se scurgă. Se face un sos alb destul de legat dintr-o lingură de unt cu o lingură de făină și se stinge cu puțin lapte sau apă. Se adaugă cașcaval, tăiat în cuburele, un ou sau două, sare și piper. Cu această compoziție se umplu roșiile și se așează într-o farfurie rezistentă la foc. Se toarnă deasupra o ceașcă de smîntînă amestecată cu o linguriță de făină și un praf de sare. Se dau la cuptor și se servesc foarte fierbinți.

PENTRU CEI MICI

Cremă de caise

Se spală 1/4 kgr. de caise coapte. Se scurg bine de apă și se scot sîmburii. Se trec prin sită. Se moaie 4 foi de gelatină cu puțină apă fierbinte. Se amestecă piureul de caise cu gelatina topită și cu 250 gr. zahăr pisat. La urmă se adaugă 250 gr. frișcă bătută. Se toarnă crema în cești, se dă la rece și se servește după ce s-a închegat.

Steluțe

Se cerne pe masa de aluat 250 gr. făină, se face loc la mijloc și se pun: 3 linguri de caimac, (smîntîna de pe laptele fiert), un ou, 3 linguri cu vîrf de zahăr pisat, un vîrf de linguriță de bicarbonat proaspăt cernut, un praf de sare, vanilie. Se amestecă întîi cu o lingură, se mai adaugă 65 gr. unt proaspăt tăiat bucățele și se frămîntă apoi bine aluatul cu mîna. Se lasă o oră la rece. Se întinde o foaie de tăieței și se taie steluțe cu o formă de tablă. Se înțeapă deasupra cu o furculiță și se coc la foc potrivit.

Cînd sînt gata, se glasează cu puțin albuș frecat bine (nu bătut) cu zahăr pudră, sau cu șerbet de cacao subțiat cu o picătură de apă și muiat ușor pe colțul mașinei.

Sanda MARIN

CURIERUL LAUREI

OTTO — Buzău: S-a căsătorit în urmă cu cinci ani cu o femeie care avea trei copii dintr-o primă căsnicie. Cel mai mic dintre copii avea șaisprezece ani. Nereușind să-și apropie sufletește pe nici unul din acești copii, a înfiat o fetiță, care în acea vreme avea opt luni; astăzi are doi ani. De menționat că pe copiii soției nu i-a trecut pe numele său.

Odată cu înfierea fetiței, au izbucnit o seamă de neînțelegeri în căminul conjugal al celui care ne scrie. În cele din urmă, soția a cerut divorțul. Prin hotărîre judecătorească i-a fost încredințată fetița, cu obligația pentru tatăl adoptiv de a plăti pensie alimentară. Așadar, iată-l pe Otto în clipa de față și fără cămin și fără copilul de care se simte foarte legat, de a cărui lipsă suferă; fosta soție nu-i îngăduie nici măcar să-l vadă.

...Sînt aproape obligată să conchid că dacă prin hotărîre judecătorească fetița nu a fost lăsată în îngrijirea tatălui ei adoptiv — vor fi existat pricini destul de întemeiate care să justifice o asemenea măsură. De asemenea, motivele care au împins-o pe soție la divorț, trebuie să fi fost și ele la rîndul lor destul de serioase. Sînt silită să presupun! Iar faptul că soția a avut cîștig de cauză mi se pare și el, concludent. Otto nu scrie nimic despre cusururile sale, despre greșelile sale — dar probabil că au fost destule și unele și altele și astfel îmi explic eu că s-a ajuns unde s-a ajuns.

Mi-e greu să cred că neiubind fetița înfiată, ci urmărind numai interese materiale, soția a cerut să-i fie ei atribuită fetița înfiată. Chiar faptul că ea a acceptat înfierea acestui copil, de la bun început — cînd era mama altor trei copii — pledează în favoarea ei și vorbește despre dragostea pe care i-a purtat-o soțului, despre dorința de a-l vedea mulțumit.

Cred deci că scrisoarea semnată Otto îmi ascunde esențialul. De aceea sfatul meu nu poate fi decît unul singur: recunoașterea culpelor și străduința de a le îndrepta printr-o comportare care să-l reașeze în căminul său.

VIRGIL R.: Îi reproșează soției sale, cu care conviețuiește de peste un deceniu jumătate și cu care are trei copii — că n-a făcut nici un efort pentru a se instrui, și a rămas, astfel, o femeie incultă și neinformată chiar. Iată motivul pentru care evită să iasă cu ea în societate și iată totodată motivul care l-a făcut să devină foarte sensibil de la o vreme, la „farmecul intelectual" al unei colege pe care o cultivă pentru schimbul interesant de idei.

E o relație nevinovată în momentul de față — susține semnatarul — pe care soția lui, fiind o femeie mult prea simplă — tot lui îi aparține aprecierea — nu o poate înțelege și tolera. Ea nu poate concepe că sînt cu putință asemenea relații între un bărbat și o femeie. Amenință că dacă această amiciție a soțului ei cu respectiva colegă nu va înceta — va lua împotriva ei măsurile cele mai drastice. Virgil R. nu consimte să renunțe la ceea ce consideră el „delectarea lui spirituală" și consideră că nu-i mai rămîne nimic altceva de făcut decît să divorțeze de soția lui, de care adaugă că se simte din ce în ce mai înstrăinat.

...Eu cred că povestea este puțintel altfel decît ne este prezentată în scrisoarea căreia îi răspundem în momentul de față.

Eu cred, în primul rînd, că Virgil R. își putea foarte bine alege pentru „schimbul interesant" de idei" atît de necesar... formației lui intelectuale, un amic sau mai mulți amici și nu neapărat o femeie! Fără să subscriu la punctul de vedere al soției lui, anume că între un bărbat și o femeie nu poate exista o relație de prietenie foarte pură, legată pe o comuniune spirituală și intelectuală — înțeleg totuși alarma ei, a soției, mai mult decît atît, găsesc că această alarmă este întreținută de felul în care au evoluat raporturile dintre ea și soțul ei, și este permanent întreținută de acest sot al ei și deci destul, da, destul de justificată.

Chiar faptul că Virgil R. între a renunța la această distinsă prietenie intelectuală cu colega lui și între a divorța de soția lui, e gata să opteze pentru cea de-a doua soluție, este atît de elocvent încît nu mai cere nici un comentariu. Virgil R. — este adevărat — mărturisește singur că se simte din ce în ce mai înstrăinat de soția lui și ne face cunoscute și pricinile care l-au dus aici.

Vreau să-l întreb însă pe Virgil R. cum și cît s-a ocupat și preocupat el de soția lui pentru ca ea să nu rămînă o femeie incultă, a cărei tovărășie să-i devină într-o bună zi cu totul nesatisfăcătoare, cum s-a și întîmplat. Eu cred că Virgil R. a lăsat pe umerii soției lui toate grijile gospodăriei, precum și creșterea celor trei copii ai lor — în timp ce el își căuta „delectările intelectuale" de soiul celor pe care le-a și găsit.

Eu cred că Virgil R. este foarte nedrept față de soția lui și mult prea îndulgent față de sine însuși. Să-și încurajeze mai puțin egoismul, care cred că este nota dominantă a caracterului său, să fie ceva mai scrupulos cu respectarea obligațiilor lui de sot și de părinte a trei copii.

LAURA

Trei rochițe de vară...

cu talia joasă și cu multă fantezie în marcarea lor prin cordoane, funde, etc.

Desene de Tantzi PFENNINGS

TORTUL DE CIOCOLATĂ

POVESTIRE PENTRU CEI MICI

de Pascal RADULESCU

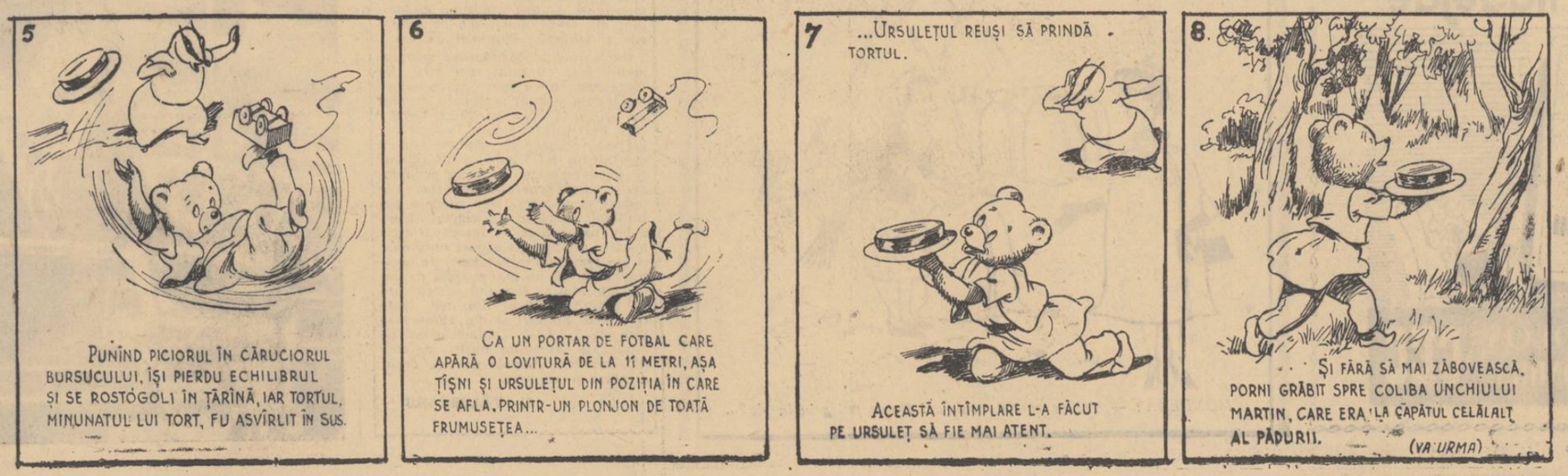

S. NOVAC

Unele teatre cheltuiesc sume enorme pentru montarea unor piese.

— Romeo, dacă ești tu Romeo, de ce umbli atît de arhiînzorzonat?..
— Ce vrei să fac, iubito? Regizoru-i acela ce astfel m-a-mbrăcat...

FRED GHENĂDESCU

— La ce oră pleacă trenul de Constanța?
— Trenul de marfă?...

G. VOINESCU

Întreținerea utilajului...

I. DORU

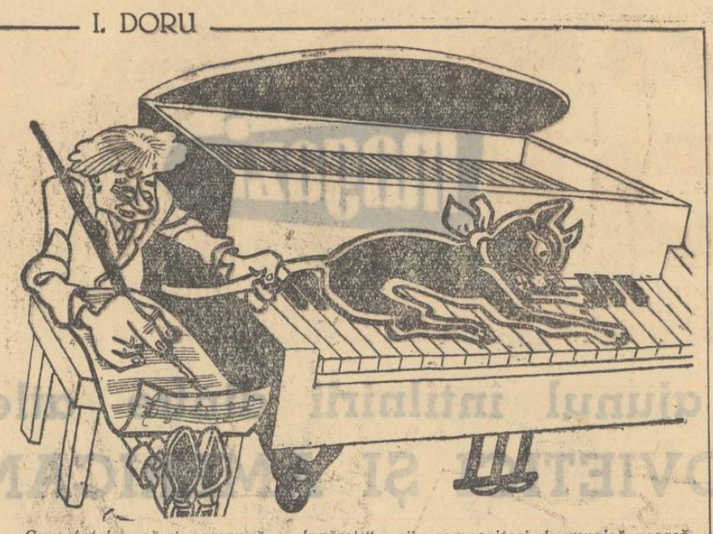

— Cum înțeleg să-și compună „șlagărele" unii compozitori de muzică ușoară...

M. ANANIA

CUSURGIUL: — Domnule, acesta este locul meu...

G. BADEA

— Ajutor!!!
— Vineee!!!

ST. MUNTEANU

După emisiunea „Noapte bună, copii!"...

AL. CLENCIU

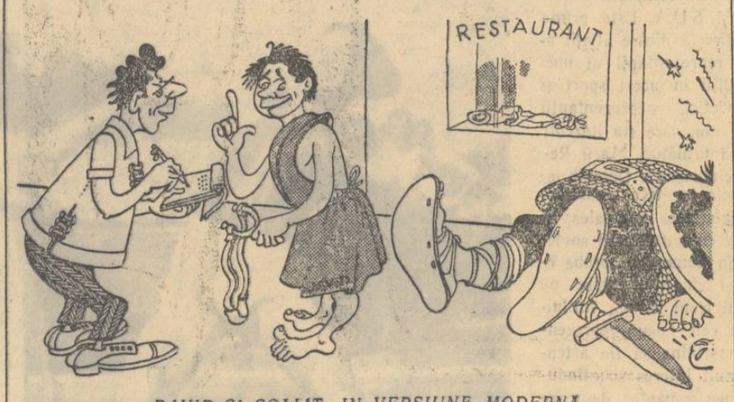

DAVID ȘI GOLIAT, ÎN VERSIUNE MODERNĂ.

REPORTERUL: — Cum ai făcut de l-ai învins așa de fulgerător?
DAVID: — Am pus în praștie o chiflă de la restaurantul „Ciocîrlia"!...

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Centenarul timbrului românesc

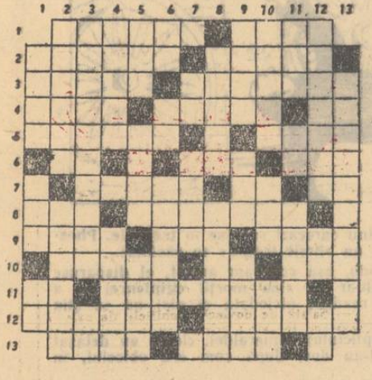

ORIZONTAL: 1) Una sau mai multe mărci în bloc, imprimate pe hîrtie separată de restul emisiunii — Ansamblu de timbre neseparate, din care cel mai des întîlnit este format din 4 bucăți, așezate două cîte două, unele deasupra altora 2) Caiet pe filele căruia sînt tipărite indicații, reproduceri, care ajută la identificarea seriilor sau a altor date ale emisiunilor — Primul călător în cosmos al cărui chip este reprodus pe marca de 1,20 lei, emisă cu prilejul lansării primilor sateliți sovietici 3) Expresie întrebuințată de filateliști pentru forma pe care o au literele mari de pe timbre, la terminația picioarelor verticale — Nedespărțit accesoriu al filatelistului începător sau avansat 4) În cinstea celui de al 2-lea congres al acestei asociații, poșta a scos un timbru de 0,55 lei — Sosit — Data emisiei indicată în catalog și pe timbru 5) O marcă trecută în catalog cu valoarea ei — A se vălăi 6) Notă muzicală — Apue — Culoarea în care a fost tipărit timbrul W. A. Mozart din seria „Marile aniversări culturale 1956" 7) Compozitor romîn, autorul „Marșului filatelistului" — Soare antic — G. 8) Se folosește la dezlipirea timbrelor de pe plicuri — Ilustrează cele patru valori ale seriei „Zootehnie" emisă în 1955 9) Subdiviziune monetară care a apărut imprimată pe primele timbre românești — Arbore cu flori albe, gălbui, pucernic parfumate — Anunță expoziția „București 1958" organizată în cinstea Centenarului Timbrului Românesc 10) Mai multe valori din cadrul aceleiași emisiuni — Pronume — Fir 11) Pronume — Îl împlinește timbrul românesc — Aliție 12) Greșeală de imprimare cauzată de gravură, tipar, hîrtie — Fiori 13) Aci au fost tipărite primele timbre românești — „... pompierilor", emisiune închinată eroicelor lupte ale pompierilor duse în Dealul Spirei împotriva turcilor.

VERTICAL: 1) Cel de la Smirdan ne este înfățișat de una din valorile seriei „N. Grigorescu" emisă în 1957 — „...de bour" primul timbru românesc de la a cărui apariție se împlinesc anul acesta 100 ani Pronume 2) Caiet cu compartimente de celofan în care se păstrează timbrele — Sînt înfățișate de unele valori ale seriei „Vînătoarea" emisă în 1956 3) Ștampilarea timbrelor de către poștă — În coală! 4) Pentru cinstirea celor duse de ceferiști și petroliști în 1933, a fost emis anul acesta un timbru de 1 leu (sing.) — Trage cu arcul 5) Mamă (arh) — Subiectul unui timbru sau al unei serii — O zi înainte 6) Pronume — Auxiliar al vîitorului — Apar în imaginea valorii de 55 bani emisă cu prilejul Conferinței Telecomunicațiilor care a avut loc la Moscova 7) Peste — Brumă 8) Una din lucrările scriitorului Francisc Munteanu, pasionat filatelist — De ziua lor a fost emis în 1954 un timbru care popularizează introducerea mecanizării proceselor de producție în mine 9) Cuvînt întîlnit adesea pe timbrele uzuale — Strigăt de victorie — Vîrf în Carpați 10) Manco... expresie filatelică referitoare la mărcile care lipsesc unui colecționer — Pronume (pop.) — ... de Barbu 11) Măsură de greutate în Turcia — Ființă — Denumire sub care este cunoscută cea dintîi coliță, apărută în țara noastră 12) Listă în care sînt enumerate, în ordinea apariției, mărcile unei țări, unui grup de țări — Băț cu ițe — Notă muzicală 13) Centenarul timbrului românesc (pl.).

St. STOIANOVICI

GEORGE ENESCU

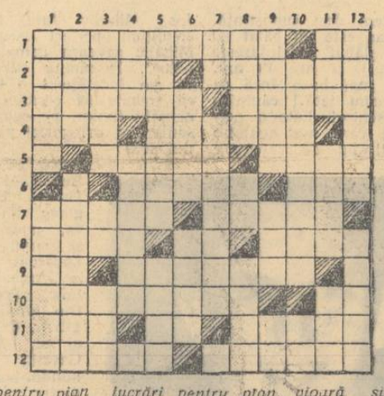

ORIZONTAL: 1) „...caprice" de Vieuxtemps, bucată din programul cîntat de Enescu în primul său concert la Ateneu din 1894 — Antimoniu 2) „George Enescu este un mare, un foarte mare artist, un... al interpretării", spunea în 1945 violonistul sovietic David Oistrach — Pronumele pianistului Gieseking care a cîntat în 1943, sub bagheta lui Enescu, Concertul imperial de Beethoven 3) Pianist francez căruia Enescu i-a dedicat Sonata a III-a pentru pian — „...popilor" și „...lui Pompieru", dansuri populare prelucrate de Enescu în cele două Rapsodii ale sale 4) Veselie — „Poema...", suită simfonică compusă de Enescu la 16 ani și executată în primă audiție la Paris, sub conducerea lui E. Colonne 5) Să copieze întocmai — Numele Iranului la cronicarii noștri 6) Vast — Oraș și rîu în Austria 7) Piese muzicale cu caracter de dans, cele mai importante în creația lui Enescu fiind: „Sătească" și „Impresii din copilărie" — Pline de apă 8) Uriaș — Popescu Horia — Instrument muzical pentru care Enescu a scris diverse piese de concert 9) Pronume — „Pasărea din ... și cucul din perete", se intitulează unul din tablourile muzicale din suita pentru vioară și pian „Impresii din copilărie" de G. Enescu 10) Fiica lui Oedip, personaj principal în tragedia lirică „Oedip" de George Enescu — În doină! 11) Interjecție — Animale domestice — Poet francez de versurile căruia Enescu a compus șapte cîntece, adevărate bijuterii muzicale 12) Corpuri cerești — „Simfonia de ...", ultima lucrare muzicală a lui George Enescu.

VERTICAL: 1) Profesorul lui Enescu cu care a studiat armonia, contrapunctul și compoziția — Piesă muzicală în genul cărei a scris mai multe lucrări pentru pian, vioară și pian și violoncel și pian 2) Titlul unei schițe simfonice a compozitorului bulgar Pancio Vladigherov, dedicată lui G. Enescu — Vila de la Sinaia unde locuia Enescu în timpul verii 3) Dirijor sovietic care în 1954, într-un concert de gală, a dirijat la București Rapsodia I-a de G. Enescu — Eu — Întreg 4) Repetat, se transformă în instrument muzical — Fabuloși, legendari 5) Severitate — A uimi 6) Literă grecească (pl.) — Averse 7) S. W. — Celebru violonist, elev și prieten al lui George Enescu 8) În refugiul din primul război mondial, G. Enescu înființează aici o orchestră simfonică — Semi semi! — Taxă asupra unei mărfi din import 9) Proprie Greciei vechi — Prefix — Acum! 10) Opera „Oedip" de G. Enescu, una din culmile teatrului liric, cum o socotește compozitorul A. Honegger — Tonalitate în care este scrisă Rapsodia II-a de Enescu 11) Divinitate egipteană — Numele străbunicului lui Enescu, cîntăreț de strană vestit pentru vocea sa — Nostalgie 12) Compozitor german pe care Enescu l-a cunoscut ca elev în orchestra Conservatorului din Viena — „... în Carpați", suită de Paul Constantinescu, distinsă în 1938 cu premiul „George Enescu".

Cuvinte rare: AGEM, EPI, SEB.

Al. MATEESCU

Păi nu?...

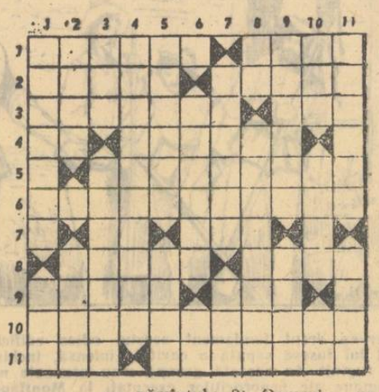

ORIZONTAL: 1) Ține pieptul — Te face să vezi; galben înaintea ochilor; 2) Bătut pînă iese untul din el — Nu le plec bărbile; 3) Ceva mai mare decît Oltul! — La comandă; 4) Cupă — Rătăcire de o clipă; 5) Nu-i frumos deloc; 6) După ris vine plîns și viceversa (fem.); 7) Bir — Cuiere; 8) Pune pe fugă — În mare; 9) De obicei tunsă cu mașina — Luat în piept; 10) Acum e bine; 11) O țin balamalele — Una și cu una fac două (pl.).

VERTICAL: 1) Trase de limbă — Merge cu un hap; 2) Luată de urechi — Înțeles; 3) E în stare — Ce-i al ei e pus de-o parte; 4) Face semne; 5) Greu de schimbat — Aci e buba; 6) Certat cu legea — Periferiile Aradului; 7) Dă peste cap — Bun de tăiat; 8) Sper — Făcut una cu pămîntul; 9) Oameni, nu glumă — Pusă pe foc; 10) Atîrnă în balanță — I s-au mușfat aripile — Perie; 11) Se cam întinde — A face ciulama.

Liviu POPESCU

Poșta REBUS

V. VULCAN — Ploești: „A venit vara" nu ține seama de noua ortografie (ieri, crt.). Celălalt careu abundă în cuvinte inexistente: scocor, abab, sonc, etc.

F. IACOBI — Loco: Ambele careuri, abordînd teme de strictă specialitate se plasează oarecum în afara interesului pe care ar putea să-l prezinte pentru rubrica noastră.

I. PASCAL — Loco: Ne-au parvenit careurile dvs. și își așteaptă rîndul; aveți însă... puțintică răbdare!

N. DUMITRIU — Pătrăuți: 1) Nu înțelegem de ce vă intitulați careul „Fantezie în A". În afară de asta, cuvîntul de la 1 orizontal este cu totul nepotrivit 2) „Imagini turistice" sînt — așa cum spuneți și dvs. — doar niște încercări modeste.

ROXANA C. — Cluj: Facem tot ce este posibil pentru a mulțumi pe toți colaboratorii acestei rubrici. Bineînțeles, treptat se vor publica.

G. SIBEKI — Fălticeni: Am reținut o „Copertă". Aritmogrifele sînt prea simple.

M. DOBROGEANU — Babadag: Ceea ce numiți dvs. „biverb" este în realitate o criptografie, care nu este exprimată însă corect.

NELU SUȘELESCU — Loco: Ne-a plăcut tratarea tematică, originală. le va publica, fără îndoială.

CONCURSUL NOSTRU LITERAR
ETAPA I-a:
CARȚI ȘI AUTORI

În dorința de a stimula interesul maselor celor mai largi de cititori pentru cercetarea literaturii românești, redacția revistei „MAGAZIN" organizează, începînd cu numărul 42 din 26 iulie 1958, un concurs literar dotat cu numeroase premii.

Concursul cuprinde 5 etape, corespunzînd la 5 grupe de întrebări, care vor fi publicate în 5 numere consecutive ale revistei noastre.

ETAPA I-a, intitulată „Cărți și autori", cuprinde un număr de 15 întrebări privind titlurile unor opere literare românești, ale căror autori vor trebui identificați de către cititori.

ETAPA II-a, intitulată „Opere și eroi" va cuprinde un număr de 15 întrebări privind numele unor eroi ai cărților literare românești, titlurile operelor și numele autorilor trebuind să fie identificate de către cititori.

ETAPA III-a, intitulată „Frumusețile patriei oglindite în literatură" va cuprinde un număr de 15 prezentări literare ale frumuseților patriei, numele autorilor și ale operelor din care au fost extrase citatele trebuind să fie identificate de către cititori.

ETAPA IV-a, intitulată „Versuri și poeți" va cuprinde un număr de 15 fragmente din lirica românească, cititorilor cerîndu-li-se să indice titlurile poeziilor din care fac parte fragmentele respective, precum și numele autorilor.

ETAPA V-a, intitulată „Protagoniști ai criticii literare" va cuprinde 15 întrebări alese din cele mai reprezentative pagini ale criticilor literari români, identificarea numelor și a operelor respective trebuind s-o facă cititorii.

Pentru fiecare răspuns exact se va acorda cîte un punct. Premiile care se vor acorda vor fi următoarele:

PREMIUL I (peste 70 puncte) — un aparat de radio.

PREMIUL II (minimum 65 puncte) o mașină de spălat rufe.

PREMIUL III (minimum 60 puncte) un servici de masă.

CINCI MENȚIUNI (minimum 55 puncte) alcătuite din cîte o mapă cu discuri „Electrecord".

CINCI MENȚIUNI (minimum 50 puncte) alcătuite din cărți literare.

Răspunsurile însoțite de bonurile de participare de la 1 la 5 care apar în revista noastră, vor fi adresate, redacției „Magazin" — Piața Scînteii 1 — București, cu mențiunea „Pentru concursul literar", în termen de o lună de la publicarea ultimei etape.

* *

Iată acum, cele 15 întrebări care constituie etapa I-a a concursului nostru literar:

Cine sînt autorii următoarelor opere literare românești:

1. Aventură în Lunca Dunării
2. Ciocoii vechi și noi
3. La cea mai înaltă tensiune
4. Bărăgan
5. Elena (roman — 1862)
6. Peregrinul transilvan
7. Străinul
8. Păcatele tinereții
9. Desculț
10. Însemnarea călătoriei mele
11. Povestea vorbei
12. Însemnările unui medic de plasă
13. Cîteva ore la Șnagov
14. Uzina vie
15. Pe drumuri de munte.

ȘAH

„MAGAZIN" organizează UN CONCURS DE ȘAH PRIN CORESPONDENȚĂ

Pentru șahiștii care n-au timp să participe la turnee oficiale, pentru cei aflați în mediul rural sau în orașe mai mici unde se organizează mai rar concursuri, pentru jucătorii care doresc să-și desăvîrșească pregătirea teoretică, în sfîrșit, pentru toți cei ce îndrăgesc tabla cu 64 de pătrate, șahul prin corespondență este o modalitate foarte plăcută de a practica jocul iubit. În aceasta constă de altfel și explicația interesului mărit pe care acest gen de practică șahistă îl stîrnește în ultima vreme și în țara noastră. Campionatul republican pe echipe, cîteva concursuri organizate de U.C.F.S. Constanța și turneele organizate de Federația internațională de șah prin corespondență, au stîrnit interes în rîndul unor largi cercuri de șahiști din țara noastră.

Pentru a da posibilitatea unui număr cît mai mare de șahiști să participe la asemenea concursuri și răspunzînd cererilor unor cititori, revista „MAGAZIN" organizează mai multe grupe de șah prin corespondență. La aceste turnee se poate înscrie gratuit orice jucător sau jucătoare de șah, indiferent de forța de joc.

Grupele vor fi alcătuite din cîte șapte jucători, fiecare participant urmînd să joace cu ceilalți șase adversari cîte două partide, una cu albele și alta cu negrele. Cele mai bune partide vor fi publicate în „MAGAZIN".

Jucătorii care doresc să ia parte la aceste concursuri prin corespondență sînt invitați să trimită revistei noastre numele și adresa, precum și categoria de joc (dacă o au) pentru a fi repartizați pe grupe și a primi regulamentul de joc.

O problemă de perspicacitate

PUȘCULIȚA

În frumoasa zi în care s-a născut Mitică, tatăl său, fericit de sosirea noului moștenitor, a cumpărat o pușculiță și a pus în ea o hîrtie nouă de 100 lei. Fericitul tată a continuat să pună cu punctualitate în pușculiță cîte 100 lei, la fiecare aniversare a nașterii lui Mitică.

La vîrsta de 20 ani, cînd a început să cîștige singur, Mitică a cerut și a obținut de la tatăl său permisiunea ca el să fie continuatorul tradiției.

În ziua în care a împlinit 40 ani, Mitică în loc să mai pună în pușculiță obișnuita sută, a spart pușculița, a numărat banii și a găsit în ea, nu 4.000 lei cît ați fi așteptat dvs., ci numai 1.000 lei...

Cum se poate?

REZOLVAREA:

Mitică s-a născut într-un an bisect, în ziua de 29 februarie și deci își serba aniversarea nașterii, odată la patru ani... Numai în felul acesta se explică că a putut găsi în pușculiță 10 și nu 40 a 100 lei.

CONCURS LITERAR
Bon de participare nr. 1

Un pahar cu apă minerală, un izvor de sănătate!

Cereți la magazinele de specialitate, ape minerale de masă și medicinale

Consumați noile sortimente de Vinuri

De vînzare la toate magazinele alimentare și în unitățile de alimentație publică

Dați copiilor cît mai multe dulciuri

Produse zaharoase
Conserve de fructe
Bogate în zaharuri și vitamine

SPORT magazin

In ajunul întîlnirii dintre atleții

SOVIETICI ȘI AMERICANI

În zilele de 27 și 28 iulie se desfășoară pe marele stadion central V. I. Lenin din Moscova meciul de atletism dintre reprezentativele U.R.S.S. și S.U.A. Este prima întîlnire directă dintre atleții americani, reprezentanți ai unei vechi tradiții în acest sport și atleții sovietici, reprezentanții unei școli noi, care s-a dezvoltat în anii următori Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Progresele cu totul remarcabile, înregistrate, mai ales în ultimul deceniu de atleții sovietici care în numeroase probe egalează și chiar îi întrec pe atleții americani fac ca întîlnirea dintre cele două reprezentative masculine să fie așteptată cu mult interes scontindu-se multe performanțe de mare valoare. Calculele specialiștilor prevăd o victorie la un punctaj strîns a atleților americani, superiori mai ales în întrecerile de viteză.

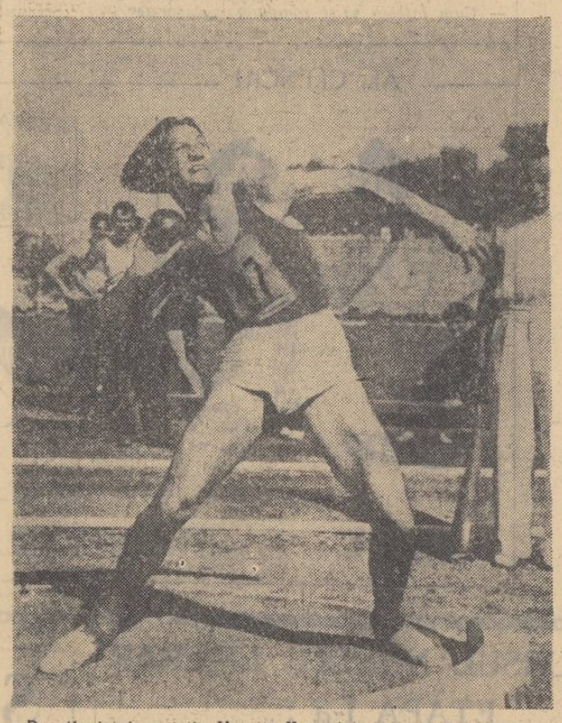

Decatlonistul sovietic Vassili Kuznețov, aruncînd greutatea,

În schimb, în întrecerea echipelor feminine atletele sovietice pornesc favorite în aproape toate probele și este probabil că vor termina victorioase întîlnirea cu atletele americane.

VARIETĂȚI

Sportul în Republica Arabă Unită

Poporul egiptean a făcut cunoștință cu sportul de foarte puțină vreme Bine înțeles, la Cairo și Port Said, la Alexandria sau Ismailia, existau multe terenuri de tenis sau de golf care însă erau destinate în exclusivitate colonialiștilor britanici. Guvernul monarhist din Egipt nu încuraja de fel dezvoltarea mișcării sportive, în timp ce autoritățile colonialiste engleze se străduiau, pe toate căile, să împiedice orice activitate de acest fel.

Lanțurile cătușelor imperialiste au căzut de pe grumazul harnicului popor egiptean și odată cu alungarea monarhiei și proclamarea republicii, sportul a început să pătrundă în păturile cele mai largi ale poporului. „În timpul regimului monarhic — *a declarat secretarul Comitetului Olimpic al R.A.U., Tevfik Helmi* — autoritățile nu au alocat pentru sport nici măcar un piastru. Acum, mulțumită faptului că guvernul acordă o mare atenție răspîndirii sportului în mase, anual sînt alocate sute de mii de lire egiptene. 30 la sută din aceste sume sînt destinate construcției de noi baze sportive, iar restul este împărțit între cele 22 de federații sportive existente în R.A.U.

Cel mai însemnat centru sportiv din Republica Arabă Unită este orașul Cairo. Aici au luat ființă numeroase cluburi sportive care, într-un timp relativ scurt, au reușit să construiască baze excelent utilate. Peste tot, pe lîngă marile stadioane pot fi văzute terenuri sportive destinate copiilor, săli de gimnastică, piscine etc. Tot la Cairo funcționează și două institute de cultură fizică, unul pentru fete și celălalt pentru băieți. În aceste institute se pregătesc să devină antrenori și profesori aproape 1.000 de tineri și tinere, mulți veniți din alte țări ale Orientului Apropiat și Mijlociu.

În ultimele luni guvernul Republicii Arabe Unite a luat o serie de măsuri importante în vederea răspîndirii sportului în cele două provincii — egipteană și siriană — ale țării. În toate orașele mari au fost întocmite proiecte pentru construcția de baze sportive moderne. Vor fi înființate 250 de centre de pregătire a sportivilor, iar pe lîngă fiecare școală vor exista în mod obligatoriu terenuri de sport. De asemenea, în toamna acestui an în R.A.U. vor sosi peste 40 de antrenori din numeroase țări, printre care Uniunea Sovietică, R. Cehoslovacă, R. P. Ungară și altele, care vor contribui, cu cunoștințele lor, la creșterea măiestriei sportivilor din Republica Arabă Unită.

DIN presa străină

O POVESTE DE NEUITAT

În recent terminata ediție a „Turului Franței", un ciclist, pe nume Eugène Letendre, a fost condamnat cu știință la eliminarea din cursă de către directorul tehnic al echipei sub culorile căreia alerga. Iată faptele relatate tot de revista pariziană „Miroir Sprint":

„Execuția, căci a fost o adevărată execuție, s-a întîmplat undeva între St.-Nazaire și La Roche-sur-Yon... Bravul Letendre, întîrziat de o căzătură, revenea spre pluton și se găsea la o sută de metri de ultimele mașini care urmăresc caravana. Coechipierul lui Le Menn se opri îndată, ca să-l aștepte, cum cere o cursă pe echipe. Atunci interveni ordinul lui Paul Le Drogo, (n.n.: directorul tehnic amintit) din mașina lui, către Le Menn de a reintra în pluton fără să se mai ocupe de Letendre".

Așa s-a făcut că Letendre a trebuit să abandoneze, cînd mai exista o șansă să fie salvat. Comentarjul aduce mai departe următoarele amănunte:

„Paul Le Drogo, în timpul celor 12 luni ale anului, vinde limonadă. Ce-l interesează prejudiciile morale, financiare sau de altă natură, cauzate lui Eugène Letendre, prin greșala lui?... Mai e și o altă explicație a atitudinii insolente a directorului tehnic: spiritul egoist și golit de sentimente care poate fi găsit, din păcate, la cîțiva concurenți din echipa lui, care aflaseră de cîteva zile că trebuie să împartă cîștigul lor cu un concurent care nu adusese încă destui bani în casa comună".

Și ziarul conchide spunînd **„O poveste de neuitat"**. Comentariile sînt de prisos. Faptele vorbesc singure.

De la o săptămînă la alta

Prezența — și sperăm că această prezență va fi foarte activă — echipei reprezentative de juniori a R.P.R. în turneul final al competiției de tenis „Cupa Galea", merită desigur o atenție specială.

Niciodată în trecut această disciplină sportivă nu a reușit să ajungă la un nivel prea ridicat în țara noastră. Ceea ce nu este de mirare de altfel, cunoscînd lipsa oricărei baze de masă în activitatea acestui sport. Apanajul cîtorva vlăstare ale claselor dominante, tenisul constituia în trecut doar un prilej de reuniuni mondene și cosmopolite. În ce privește performanțele sportive, ele erau în general modeste.

Iată însă că, de mai mulți ani, sportul atît de spectaculos și de complet al tenisului, este altfel îndrumat — se caută să i se asigure o bază de masă, prin atragerea tineretului școlar, prin crearea unor centre speciale de pregătire, prin punerea la dispoziția amatorilor de a-l practica a unor mijloace tehnice corespunzătoare.

Și rezultatele încep să se arate. Apar din ce în ce mai mulți tineri capabili să aducă tenisul românesc la nivelul atins în țara noastră, în anii orînduirii de democrație populară, de alte numeroase discipline sportive. Victoria juniorilor noștri asupra puternicei reprezentative a Franței — considerată una din favoritele competiției pentru „Cupa Galea" — calificarea lor în turneul final, sînt cea mai bună dovadă că și la tenis se merge pe un drum bun.

Desigur că lărgirea continuă a bazei de masă și asigurarea de către cluburi și colective de cît mai multe mijloace materiale, trebuie să constituie și mai departe obiective principale ale federației de tenis, după cum este necesar un calendar bogat, intern și internațional, pentru ca acești juniori să adaoge calităților lor naturale și seriozității cu care sînt instruiți, experiența jocurilor publice cu adversari puternici.

*

Despre fostul internațional român de fotbal Lupaș, se spun lucruri pozitive și ca antrenor, priceperea de care dă dovadă fiind asociată de rezultatele obținute de echipa Progresul București, ca și de radicala schimbare operată în jocul acestei formații, de care se ocupă. În legătură cu aceste aprecieri, intenționăm de astădată să subliniem un aspect din preocuparea ce și-o face acest antrenor pentru bunul mers al formației ce-o pregătește.

Lupaș a fost recent în Suedia, la campionatul mondial de fotbal. A revenit de acolo cu intenția (mărturisită) de a adapta echipei lui, un nou fel de așezare pe teren — despre care confratele „Sportul Popular" a informat de curînd: pe patru linii, după formula 1—4—2—4, care — crede el — va mări valoarea comportărilor formației sale. Nu putem spune ce va însemna aceasta practic pentru echipa Progresul. Dar ceea ce ne-a determinat să scriem prezentele rînduri, e preocuparea în sine ce-o dovedește Lupaș. Un meci internațional e totdeauna un schimb de experiență pentru echipe, pentru jucători, pentru antrenori. Numai că asemenea schimburi de experiență se cer materializate. Am auzit mulți antrenori și jucători, spunînd: „Am avut ce învăța din partida cu echipa X". Dar asta ca o formulare generală, de cele mai multe ori lipsită de urmări practice.

Antrenorul Lupaș a învățat ceva în Suedia, la campionatul mondial de fotbal, din care este convins că are de împărtășit echipei lui. A și pornit s-o facă și nu-și ascunde optimismul asupra rezultatelor ce le scontează. Firește că e important de văzut ce va realiza — și noi îi dorim tot succesul. Dar, repetăm, chiar numai faptul în sine merită relevat: acela de a încerca soluții noi cu echipa lui, din ceea ce a văzut în disputa marilor formații la care a asistat.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

*

Redacția și administrația
Piața Scînteii
tel. 7.60.10

*

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

*

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

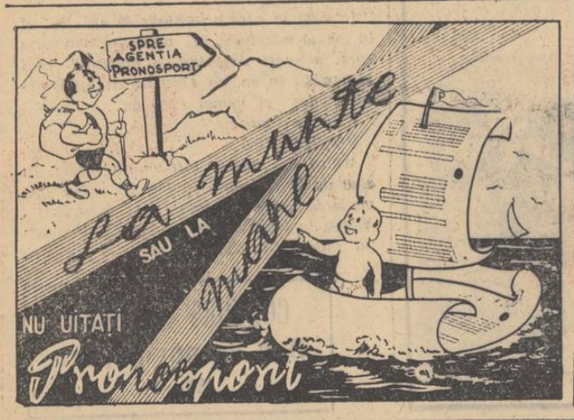

LA FIECARE 15 ZILE, 1000 de școlari învață înotul!

Desigur, este anevoios să înveți milioane de oameni să înoate într-un singur an. Dar cîteva zeci de mii este totuși posibil. Federația română de natație, în colaborare cu Ministerul Învățămîntului și Culturii, au hotărît ca în acest an să înceapă o vastă campanie în rîndurile elevilor, îndemnîndu-i să deprindă tainele înotului.

În București, de pildă, s-au organizat cursuri la strandul „Dante Gherman", frecventate de cîte 1.000 de elevi.

În legătură cu cursurile de înot pentru școlari, am stat de vorbă cu antrenorul federal O. Mladin, fost recordman și campion al țării. Iată ce ne spune: „Înotul poate fi învățat în patru lecții. Cursul nostru durează pentru fiecare serie 15 zile. Aceasta fiindcă dorim ca fiecare școlar care învață la noi, să cunoască bine arta de a stăpîni apa. De asemenea, se fac încercări, încununate de succes, ca începătorii să învețe direct înotul craul, înot modern și rapid. Firește, avem grupe și pentru bras, înotul clasic de școală. După socotelile noastre, anul acesta vor învăța să înoate în București 5.000 școlari. Campania de învățare a înotului se va extinde în anii următori, în orașele și satele țării, pretutindeni unde sînt condiții pentru învățarea înotului. Normal ar fi ca în viitor, toți școlarii să știe să înoate. Nu mă gîndesc la înot numai ca sport, ci și la faptul că această disciplină are o mare valoare utilitară, fapt care pledează pentru lărgirea cît mai mult a acțiunii Federației de natație.

A. V.

Primele îndrumări Foto: L. AGEMIAN

ANDREI FARKAȘ

cel mai tînăr campion de box al țării

Pe lista campionilor de box ai anului 1958 se află multe nume noi. Dar cel mai nou este desigur al boxerului timișorean Andrei Farkaș. Într-adevăr, dacă despre ceilalți pugiliști care au izbutit să cucerească mult invidiatul titlu se mai cunosc unele amănunte, Andrei Farkaș este destul de puțin cunoscut amatorilor de box.

Să vă facem deci cunoștință. Andrei Farkaș este un băiat nu prea înalt, slăbuț (cîntărește doar 57 kg. !) și are 19 ani. Anul trecut mai boxa încă la juniori și acum iată-l campion al țării la seniori. Este o performanță pe care n-a egalat-o decît colegul lui de categorie Iosif Mihalic. Anul trecut, în condițiuni perfect asemănătoare, Mihalic devenea campionul „penelor". Înseamnă oare aceasta că s-a încetățenit o tradiție și că trebuie să căutăm printre actualii juniori pe campionul de seniori al categoriei pană pe anul 1959?

Dar să ne întoarcem la Andrei Farkaș. Este originar din Timișoara, unde locuiește și acum. Meseria? Lăcătuș matrițer la „Ambalajul metalic". Provine dintr-o familie de pugiliști. Cei doi frați ai lui, Martin și Gavrilă, sînt amîndoi boxeri, chiar dintre cei mai buni. Martin, de pildă, fratele mai vîrstnic, se bucura pînă acum de mai multă faimă decît Andrei. Și atît Martin cît și Andrei boxează la categoria pană. Anul trecut, în campionatul pe echipe, Dinamo (echipa lui Martin) și Flamura roșie (echipa lui Andrei) s-au întîlnit la Timișoara. La categoria pană, adversari erau cei doi frați.

— **N-aveam ce face,** mi-a spus Andrei Farkaș. **Martin era mai „bătrîn" ca mine. Am abandonat lupta că doar nu era să mă bat de-adevărat cu fratemeu!**

Am stat de vorbă cu Andrei Farkaș la nici măcar o oră după ce primise centura de campion al țării. Pe chipul său se citea un amestec de fericire și satisfacție, de veselie și încredere.

— Cînd ai început să boxezi?

— În 1953.

— Cu care antrenor?

— **Cu Ludovic Ambruș, cel care mă pregătește și acum. Cred că un boxer care vrea să obțină bune rezultate nu trebuie să schimbe antrenorii. Antrenorul care te-a „descoperit", care-ți cunoaște posibilitățile de bază, care te-a urmărit de la început, te poate conduce cel mai bine. Iată de ce n-am de gînd să mă despart de maestrul Ambruș.**

Socotim necesar să facem aci o paranteză. Antrenorul Ludovic Ambruș este binecunoscut în întreaga țară pentru hărnicia și modestia cu care a crescut, an de an, generații de boxeri de bună valoare: Eugen Füresz, Vasile Mariuțan, frații Farkaș.

— Prima mare performanță?

— **M-am calificat în anul 1954, în finalele campionatelor republicane de juniori. Întrecerile s-au disputat la Cîmpulung Moldovenesc. Eu boxam la „minimă", iar Martin la „hîrtie". Și, spre marea surprindere a specialiștilor prezenți acolo, dar și a... noastră, amîndoi am ieșit campioni!**

— La „seniori" cînd ai debutat?

— **Anul trecut, în campionatul de calificare. Dar am avut „ghinionul" să mă întîlnesc în primul meci tocmai cu Vențel Stoianovici, care avea să ajungă apoi pînă în finalele „naționalelor" și să fie învins în mod discutabil. Anul acesta, cîștigînd faza de zonă, am ajuns în finale. Primul adversar: același Vențel Stoianovici. De data aceasta am găsit însă resursele pentru a-l învinge. Mai ales că aveam de „răzbunat" nu numai înfrîngerea mea de anul trecut, dar și pe fratele meu Martin.**

— Întîlniri internaționale?

— **Una singură: am boxat la Novi-Sad în echipa Metalul Timișoara și... am pierdut. Nu păstrez deci o amintire prea plăcută.**

Nu-i nimic, Andrei Farkaș. Ai prilejul să te „revanșezi" și de astă dată. Cariera ta sportivă de fapt abia a început.

M. GODEANU

IN ACTUALITATE

CU TITLU DE SUGESTIE

Mărturisit sau nu, există un obicei înrădăcinat la multe dintre echipele noastre de fotbal din categoriile B și C: să caute achiziționarea unor jucători care au avut o oarecare strălucire în prima categorie a țării. Aceste „nume" populează apoi ani de-a rîndul formațiile categoriilor B și C, chiar dacă la un moment dat din valoarea lor fotbalistică n-a mai rămas mai nimic — pentru că conducătorii respectivelor echipe greu se hotărăsc să scoată un „consacrat" pentru a face loc unui jucător tînăr, anonim și oarecum abia în formare. În felul acesta se ajunge cumva ca un fost mare jucător să constituie un balast pentru o echipă, o frînă pentru mersul ei înainte.

Spun unii: de ce un jucător nu știe să se retragă la timpul potrivit, înainte de a-și distruge singur — prin comportări necorespunzătoare — prestigiul pe care valoarea și talentul lui l-au durat în vremea lui de strălucire? Răspunsul e simplu: pentru că unui jucător greu îi vine să abandoneze sportul care l-a consacrat și pe care el l-a practicat cu nespusă plăcere, chiar dacă-și dă seama că „nu-i mai merge jocul".

Actualitatea problemei o dă, în aceste zile, o hotărîre a Biroului federal al federației de fotbal, privind o modificare a regulamentului campionatului categoriilor B și C. E vorba de introducerea obligativității folosirii unui număr minim de jucători tineri pînă la 23 ani inclusiv: cîte trei în echipele categoriei B, cîte cinci la cele ale categoriei C.

Această hotărîre, izvorîtă dintr-o adîncă înțelegere a lucrurilor și a nevoilor fotbalului nostru, poate permite — în măsura în care va fi bine folosită de echipele noastre — și limitarea afluxului jucătorilor mai vîrstnici spre aceste categorii (printre ei oferindu-se în felul acesta și o serioasă triere, avînd valoarea ca singur criteriu) și promovarea unui lot important de jucători tineri în „anticamera" categoriei A de fotbal. Iată de ce sîntem convinși că modificarea aceasta de conținut a amintitului regulament competițional poate avea eficiență, poate servi nevoilor actuale și de viitor ale fotbalului nostru.

Subscriind întru totul la această măsură, păstrăm totuși regretul că nu s-a mers mai departe cu hotărîrea luată. Și anume, că s-a situat măsura dincolo de limitele categoriei A. Adică de ce să nu se fi introdus și la această categorie obligativitatea folosirii unui număr de jucători tineri pînă la 23 ani inclusiv (să zicem doi de echipă?). Pentru că, sîntem convinși, fără să intrăm în lux de amănunte, o asemenea măsură ar constitui un atu în plus în ridicarea calitativă a fotbalului nostru, care are nevoie de o largă primenire, o largă infuzie de jucători tineri și talentați.

Și pentru că această măsură mai poate fi luată, supunem prezentele rînduri forului de specialitate, cu titlu de sugestie.

B. BERCEANU

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO Ilustrații: Beca RIND

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoșatul de la Notre-Dame din Paris, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, îndemnat de tutorele și protectorul său arhidiaconul Don Claude Frollo. Atras de strigătele poetului Pierre Gringoire, căpitanul de arcași Phoebus o salvează însă pe Esmeralda. Pentru agresiunea sa, cocoșatul este biciuit și tras pe roată în piața publică. Toată lumea îl blestemă și îl batjocorește, dar o singură ființă îi arată compasiune și-i vine în ajutor: Esmeralda, propria lui victimă. Frumoasa egipteancă, îndrăgostită de salvatorul ei, se întîlnește acum cu cel pe care-l iubește, căpitanul de arcași Phoebus. Căpitanul este străpuns cu un pumnal de un personaj misterios, iar Esmeralda este învinuită de acest omor. Condamnată la spînzurătoare, Esmeralda este dusă la locul de execuție.

Soldatul urcă pînă la capătul scării. Acolo aranjă bine pe gîtul fetei nodul funiei. Preotul se cocoțase pe balustradă, ca să vadă mai bine.

Iată că acum călăul dădu drumul corpului fetei și Quasimodo, care de cîteva clipe nici nu mai sufla, văzu legănîndu-se la capătul funiei, la două palme de pavaj, corpul nefericitei Esmeralda. Funia se învîrti de cîteva ori în jurul ei și cocoșatul văzu cum corpul fetei era cutremurat de convulsiile morții. Cînd sufletul părăsea trupul gingaș al tinerei fete, preotul izbucni într-un rîs neomenesc, demonic.

— Blestemată! strigă el. În aceeași clipă, preotul văzu deasupra capului său figura înfricoșătoare, răzbunătoare, a cocoșatului.

Încercînd să se ferească, preotul fu gata să se prăbușească în gol. Sutana lui se agățase însă de un vîrf al balustradei. Se auzea cum stofa se destrama încetul cu încetul. Lui Quasimodo i-ar fi fost deajuns să întindă mîna pentru a-l salva. Dar el nu făcu nici un gest.

În piață cîțiva curioși priveau la cele ce se întîmplau pe acoperișul catedralei. Și iată că sutana preotului ceda. Corpul acestuia se rostogoli din înălțimea celor peste 200 metri și se prăbuși, cu zgomot puternic, pe caldarîmul pieței.

În seara aceleiași zile, cînd oamenii justiției veniră să ridice de pe pavaj cadavrul arhidiaconului, Quasimodo dispăruse din catedrala Notre Dame.

. . . . . .

Și iată că ne-am apropiat de sfîrșitul povestirii noastre. Să vedem ce s-a întîmplat cu principalii ei eroi. Pierre Gringoire, pe care l-am părăsit în barcă împreună cu căprița Djali, reușiră să se sal-

veze. În anii următori el obținu oarecari succese în tragedie. Phoebus de Chateaupeur avu și el un sfîrșit tragic: se căsători...

În ce-l privește pe Quasimodo, așa cum am arătat, el dispăruse din catedrala Notre Dame chiar în ziua morții egiptencei și a arhidiaconului. N-a mai fost revăzut niciodată și nici nu se știa ce-a devenit.

În noaptea care a urmat supliciului Esmeraldei, cioclii au detașat de funie corpul acesteia și l-au dus, după cum era obiceiul, în groapa de la Montfaucon.

Montfaucon era cea mai veche spînzurătoare a regatului. Plasată între cartierele Temple și St. Martin, la aproximativ 60 de stînjeni de zidurile Parisului, spînzurătoarea de la Montfaucon era un edificiu straniu, în jurul căruia se puteau observa zeci de schelete și zborul necontenit al cîrdurilor de corbi.

Către sfîrșitul secolului al XV-lea această formidabilă spînzurătoare, care data din anul 1328, era în paragină. Lanțurile ruginiseră, stîlpii erau putreziți. Printre pietre creștea iarba. Masivul de piatră

care servea drept fundament acestui odios edificiu, crăpase. În mijlocul lui fusese săpată o cavitate imensă, închisă cu un grilaj de fier ruginit. În această groapă erau aruncate nu numai rămășițele umane ale nenorocișilor executați la Montfaucon, dar și ale celor executați la celelalte spînzurători din Paris.

În această imensă groapă, în care au putrezit laolaltă atîția criminali și multe ființe nevinovate, au venit, doi ani după ce s-au petrecut evenimentele pe care le-am povestit, trimișii regelui să caute cadavrul lui Oliver Le Daim, spînzurat cu două zile mai înainte, și căruia Carol al VIII-lea îi acordase grația postumă de a fi înmormîntat la rînd cu oamenii cinstiți.

Cei care răscoliră în mormanul de schelete găsiră două carcase

hidoase; una dintre ele ținea strîns îmbrățișată pe cealaltă. Unul din aceste schelete, care era acela al unei femei, mai avea încă în jurul lui cîteva fîșii de rochie dintr-o stofă care fusese cîndva albă, iar în jurul gîtului un colier de care atîrna un săculeț de mătase. Aceste obiecte aveau o valoare atît de neînsemnată, încît nici călăul nu a rîvnit la ele. Celălalt schelet, care ținea strîns îmbrățișat pe cel al femeii era al unui bărbat. Se putea lesne remarca că avea coloana vertebrală puternic deviată, capul adînc băgat între omoplați și un picior mai scurt decît celălalt. N-avea nici o ruptură a vertebrelor și era evident că nu fusese spînzurat. Omul căruia îi aparținuse murise așadar, aici. Cînd încercară să desfacă scheletele din îmbrățișare, cel al bărbatului căzu și se sfărîmă în praf.

— SFÎRȘIT —

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

75

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 43 ★ Sîmbătă 2 august 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

DE LA „Zboară cocorii" la „Ana Karenina"

de M. Kalatozov

REGIZOR DE FILM

Articol scris special pentru revista „Magazin"

Faptul că la Festivalul cinematografic internațional din anul acesta la Cannes filmul „Zboară cocorii" a primit cea mai înaltă distincție, „Marele Premiu", a umplut de bucurie și de legitimă mîndrie inimile noastre, ale cineaștilor sovietici, atît ale celora care am participat la realizarea lui, cît și ale celorlalți.

Avem temeiul să afirmăm că, în ultimii ani, cinematografia noastră a făcut un important pas înainte pe drumul dezvoltării sale. Lucrul acesta este confirmat și de rezultatul primului festival unional al filmelor sovietice ca și de premiile cu care filmele sovietice „Pe Donul liniștit" și „Casa în care locuiesc" au fost distinse la Festivalul mondial al cinematografului de la Bruxelles.

Succesele obținute ne obligă să ne străduim ca fiecare producție cinematografică pe care o realizăm să fie mai bună decît cea anterioară.

Noul film la care voi lucra este consacrat geologilor sovietici, acelor minunați oameni sovietici care au descoperit în aspra lakuție cele mai bogate zăcăminte de diamante din lume. Îl văd ca un film cu personaje puține. Eroii principali sînt în număr de trei: un geolog mai în vîrstă, cu multă experiență și doi geologi mai tineri. Din expediția lor mai face parte un localnic, ghidul. Autorii scenariului, V. Osipov și M. Koltunov, zugrăvesc munca și viața acestor oameni, destinul și relațiile lor, care uneori sînt pline de încordare dramatică.

Scenariștii au dezvăluit tăria pasiunilor oamenilor simpli, bucuria luptei și a victoriei. Mă pasionează sarcina de a arăta toate acestea pe ecran.

Se prevede ca unul din principalele roluri feminine să fie interpretat de tînăra actriță Tatiana Samoilova, care și-a cîștigat simpatia publicului de la noi și de peste hotare prin interpretarea cu adevărat măiastră a rolului Veronicăi din „Zboară cocorii".

În ce privește planurile de viitor, mă gîndesc la ecranizarea nemuritorului roman tolstoian „Ana Karenina". Cunoscutul regizor cinematografic și dramaturg M. Romm scrie scenariul acestui viitor film.

Moscova, iulie 1958

CHIMIGAZ

Să cunoști un institut de cercetări privind doar o vitrină, este desigur cam pretențios. În drum spre biroul directorului, m-am oprit totuși în fața vitrinei. Am cercetat-o atent și nu pot spune că nu mi-a ajutat la lecția care avea să urmeze. A fost de fapt o mică completare la firma pe care o văzusem prinsă afară, la intrare.

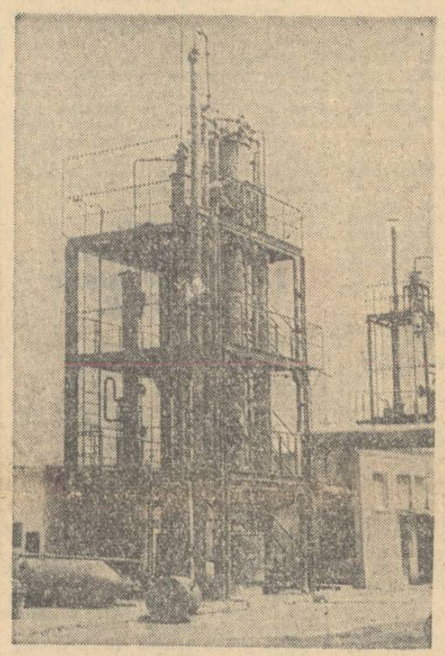

Una din instalațiile pilot construite în cadrul institutului.

Fotografie: A. CONSTANTINESCU

Afară scria cu litere mari: **„CHIMIGAZ — institut pentru cercetarea și chimizarea gazului metan".** Iar în vitrina din hol am văzut cîteva din primele produse obținute din gaz metan. Eram, cum s-ar spune, introdus în temă.

Convorbirea cu inginerul Mihail Beri, directorul „Chimigaz"-ului, a avut pe alocuri aspectul unei lecții. Al unei adevărate lecții despre chimizarea gazului metan. Ascultînd-o și notînd cu rapiditate, ca să nu-mi scape cumva ceva, am avut la un moment dat impresia că mă aflu în amfiteatrul unei facultăți. Mă vedeam așezat într-o bancă din primele rînduri, alături de colegi, la fel de atenți și de sîrguincioși în luarea notițelor, urmărind schemele și formulele de pe tabla mare și neagră, ascultînd cu plăcere vocea caldă a conferențiarului...

...Metanul este o substanță gazoasă, formată din patru atomi de hidrogen și un atom de carbon — CH_4. Da, îmi aduc aminte. Asta știam și din școală. Am notat totuși, cuvînt cu cuvînt. **Combustibil ideal în industrie, datorită puterii sale calorifice ridicate și totodată materie primă valoroasă pentru industria chimică, gazul metan ocupă un loc deosebit în ansamblul economiei țării noastre.** Da, asta mă interesa îndeosebi. Cum devine gazul metan materie primă pentru industria chimică și pentru ce fel de produse. Probabil însă că m-am pripit. Conferențiarul nu a atacat direct acest aspect al problemei. Mai erau desigur necesare și alte amănunte.

Așa se face că în carnet am notat mai întîi cele patru căi principale de chimizare a gazului metan, de punere în valoare a acestei mari bogății a țării noastre. Îmi aduc chiar aminte schema care ilustra grafic aceste patru căi. Prima dată era vorba de ob-

Tudor GHEORGHIU

● (Continuare în pag. 2-a)

În acest număr:

O prețioasă colecție de artă populară:

MUZEUL MINOVICI

Vă prezentăm un nou film sovietic:

„CINTECE"

15 minute de GIMNASTICA

IMAGINI DE LA MECIUL DE ATLETISM U.R.S.S. - S.U.A.

„Toate pînzele sus!"

Fotografia: Ion HANANEL

Popoarele arabe în luptă pentru libertate și independență

O fotografie apărută nu de mult în ziarul londonez „Times" reprezenta o imagine prinsă la numai cîteva minute după debarcarea trupelor invadatoare americane pe coasta Libanului. Obiectivul aparatului a surprins momentul în care o grupă de soldați îngenunchiase pe nisipul plajei, în timp ce se oficia un serviciu religios.

Aceasta, înainte de a se porni la cucerirea unei țări străine la subjugarea unui popor mic, dar care luptă cu eroism pentru libertatea sa.

Ipocrizie, ipocrizie la pătrat! Numai astfel poate fi calificată scena respectivă.

Agresiunea americană împotriva Libanului a început printr-o slujbă religioasă. Poate că și parașutiștii englezi din divizia „diavolilor roșii", care au fost trimiși să invadeze Iordania, au primit binecuvîntarea pastorului militar.

Pentru ce scopuri nobile au dezlănțuit însă imperialiștii americani și englezi această odioasă agresiune împotriva popoarelor arabe? O știe astăzi și un copil de școală elementară. Pentru a nu pierde enormele superprofituri pe care le încasează de pe urma exploatării sîngeroase a popoarelor arabe și a surselor de petrol din Orientul Apropiat și Mijlociu.

Pușcașii marinei S.U.A. și parașutiștii englezi se află în Liban și Iordania pentru interesele lui Rockefeller și ale celorlalți monopoliști interesați în petrol.

Agresiunea imperialistă a stîrnit oprobiul și mînia popoarelor. Opinia publică internațională sprijină de aceea cu hotărîre poziția fermă a Uniunii Sovietice, care a acționat cu energie în sprijinul cauzei drepte a popoarelor arabe.

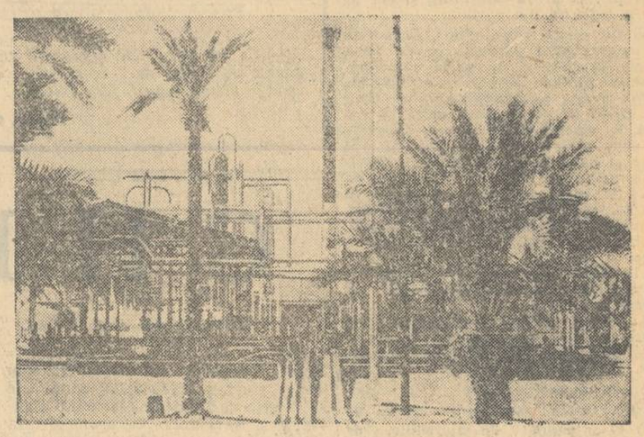

Rafinăriile Muftich din Bashah (Irak).

În momentul de față, pe primul plan al preocupărilor se află propunerea Uniunii Sovietice, privind convocarea unei conferințe a șefilor de guverne, în vederea soluționării pe cale pașnică a situației explozive create de S.U.A. și Anglia în Orientul Apropiat și Mijlociu.

Încă la 19 iulie guvernul sovietic, ținînd seama de situația amenințătoare, a propus să se convoace neîntîrziat o conferință a șefilor guvernelor U.R.S.S., S.U.A., Angliei, Franței și Indiei, cu participarea secretarului general al O.N.U. pentru a se lua de urgență măsuri în vederea încetării conflictului militar care a început.

După trei zile, la 22 iulie, S.U.A. și Anglia au declarat că sînt de acord cu convocarea conferinței șefilor de guverne în cadrul Consiliului de Securitate. Aceasta a fost o poziție pozitivă, care deschidea calea unei întîlniri a șefilor de guverne. Uniunea Sovietică a acceptat imediat propunerea de a se convoca de urgență ședința specială a Consiliului de Securitate, cu participarea șefilor de guverne.

Din corespondența șefilor guvernelor puterilor occidentale cu guvernul U.R.S.S. reiese clar că îndată ce Uniunea Sovietică a fost de acord cu propunerea S.U.A. și Angliei cu privire la convocarea ședinței speciale a Consiliului de Securitate cu participarea șefilor de guverne, președintele Eisenhower și premierul Macmillan, de data aceasta cu o grabă surprinzătoare,

● (Continuare în pag. 3-a)

Șase picturi necunoscute ale lui N. Grigorescu descoperite în Franța

La Paris au fost descoperite recent șase tablouri necunoscute ale lui Nicolae Grigorescu. Admirabilele pînze ale marelui pictor romîn, erau uitată într-o încăpere nelocuită, alta în depozitul unui muzeu, a treia în prăvălia unui negustor, iar celelalte trei de asemenea fiecare în locuri diferite. Meritul identificării lor revine tînărului cercetător Remus Niculescu, care trimis de Academia R.P.R. să studieze urmele documentare ale anilor petrecuți în Franța de Grigorescu, a colindat muzee, locuințe, școli și fiecare loc prin care a trecut artistul romîn.

Prezentele rînduri reproduc discuția purtată pe această temă — rezultatele cercetărilor făcute — cu tov. Remus Niculescu.

— Am întreprins în Franța cercetări în legătură cu viața și opera lui Nicolae Grigorescu, căutînd anume, să precizez datele privitoare la școlaritatea pictorului, care a fost, precum se știe, elev al școlii de arte frumoase din Paris. M-au interesat apoi legăturile pictorului cu mediul artistic francez și am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a descoperi, eventual, unele opere ale pictorului.

Prin 1909 fusese la Paris poetul romîn Alexandru Vlahuță, spre a se documenta în vederea cunoscutei sale cărți despre Grigorescu. Apoi Virgil Cioflec, autor și el a unei monografii, și în cele din urmă prof. I. D. Ștefănescu, au vizitat de asemenea Parisul în acelaș scop. Cu toții au ajuns la concluzia că N. Grigorescu n-a frecventat școala decît cîteva luni. Am avut norocul să pot consulta întreaga arhivă a școlii din anii 1862—1864 și să constat că pictorul a fost un elev destul de statornic, frecventînd atelierele timp de un an și jumătate. Amănuntele asupra concursurilor la care s-a prezentat Grigorescu, asupra profesorilor și colegilor săi, printre care se numără și marele pictor francez Auguste Renoir, ne îngăduie acum să reconstituim atmosfera în care s-a dezvoltat artistul în primii ani ai șederii sale în Franța. Criza învățămîntului academic, în continuă luptă cu tendințele realiste care se afirmau tot mai puternic în rîndurile tinerei generații de artiști, constituie un proces istoric de cea mai mare însemnătate.

— Cititorii noștri vor fi desigur interesați să afle ce tablouri de Grigorescu ați descoperit în Franța.

— Am reușit să identific cu prilejul

Alice MIHALCEA

● (Continuare în pag. 5-a)

N. GRIGORESCU: „Portret de evreu"

LA CE LUCREAZĂ SAVANȚII NOȘTRI

Condițiile deosebite de activitate create oamenilor de știință din patria noastră, legătura strînsă a cercetătorilor științifici cu marile obiective ale construcției socialiste, au dus la intensificarea muncii de cercetare, la obținerea unor frumoase rezultate pe tărîm științific. Ca și în alte centre din țară, oamenii de știință grupați în jurul institutelor Filialei Cluj a Academiei R.P.R. — institute de fizică, chimie, calcul, cercetări medicale, istorie, lingvistică — desfășoară o intensă activitate, își dau contribuția la întocmirea de importante lucrări cu caracter științific.

Patru dintre cei mai cunoscuți oameni de știință clujeni — academicienii *Raluca Ripan, Grigore Benetato, Constantin Daicoviciu* și *Emil Petrovici* — ne-au vorbit despre rezultatele de pînă acum ale muncii lor de cercetare, ca și despre proiectele viitoarelor lucrări științifice.

Chimia în slujba construcției socialiste

Pe academiciana Raluca Ripan o găsim, ca de obicei, în laboratorul său din impunătoarea clădire a Institutului de chimie. Îngăduindu-și un scurt repaus în munca sa de cercetare, tovarășa acad. Ripan ne-a spus:

— Institutul nostru cuprinde două secții: secția de chimie organică, condusă de academicianul Ion Tănăsescu Ripan și secția de chimie anorganică, de care răspund eu. Munca pe care o desfășurăm împreună cu colectivele de cercetători de aici, este strîns legată de practică, este pusă în slujba construcției socialiste.

În cadrul secției de chimie anorganică se dezvoltă simțitor cercetările privitoare la utilizarea izotopilor radioactivi în procesele chimice. Aceste studii se efectuează în problema structurii și stabilității combinațiilor de ordin superior, nu numai cu metoda schimbului izotopic, dar și prin metoda radiocromatografiei.

În aceiași secție s-a dezvoltat o nouă metodă de cercetare — analiza termică și termodiferențială — în scopul cunoașterii comportării structurii combinațiilor anorganice, în stare solidă. Tot în această secție se stabilesc o serie de metode analitice noi, legate de necesitățile laboratoarelor de cercetări. Un aport însemnat este dat Combinatului

Mircea SCRIPCĂ

● (Continuare în pag. 2-a)

În noul laborator de radio-chimie, tov. acad. Raluca Ripan și doi dintre colaboratorii ei

FAPTA DE MARINARI

Era târziu... Pe punte, la pupă, șeful de cart se plimbă cu pași mărunți. Îi place să asculte cum tălpile lipăie pe puntea de oțel, pe care se sparg stropii de apă. Prin pînza de ploaie ghicește cerul întunecat ce seamănă cu stratul de gheață ce se așterne iarna pe ghiol.

Deasupra schelei, becul se clatină în vîrful bastonului, lărgind și stringînd un cerc alburiu în care se țes, se încrucișează, se risipesc străluciri lichide. Plouă...

Vîntul vine dinspre larg, șuierînd. Se năpustește în dig, în bordaj. Se opintește adunîndu-și puterile ; o clipă tăcere. Apoi deodată, răsucindu-se cu muget, se deșiră răzlețit peste nave spulberînd ploaia. Stropii cad cu putere.

Pe deal, parcă se clatină orașul. Se aude un pocnet de tablă.

La casa comandantului e lumină. Doar de cîteva minute e aprinsă. Comandantul se pregătește să plece spre navă ; prea șuieră vîntul dinspre nord-est. E periculos, poate smulge nava din legături. Și comandantul pornește în noapte...

Aproape de mare, vuietul crește și furtuna urlie ca o rostogolire cu bubuituri adînci. Comandantul grăbește pasul, apoi fuge.

Cîte trei trepte coboară comandantul. Nu se uită unde calcă. Privește înainte, spre port, spre dana la care e acostată și nava lui. Caută să pătrundă pîcla de smoală. Dar vijelia șuieră țipător în urechi, face să nu-i auzi decît tunetele năpraznice. Se văd doar spumele albe lîngă dig. Haotic s-a dezlănțuit furtuna, cu o mînie uriașă care umple cerul și marea !

Pe dană s-au format ici-colo bălțoace din apa ploii și din talazurile zvîrlite peste dig de furtună. Vîntul le ia luciul, ca și cum cineva ar arunca pumni de nisip peste o oglindă.

Comandantul calcă în neștire. Are apă în pantofi, dar nu-și încetinește mersul. De departe se vede animație în jurul navei. Aude comenzi prelungi, aproape strigate. Sînt totuși comenzi obișnuite. Nimic alarmant în glasul botmanului și în mișcările dibace ale marinarilor care manevrează parîmele groase și ude. Îl cuprinde bucuria. Ar vrea să-i îmbrățișeze odată pe toți : de la ofițerul de cart și pînă la marinarul acela roșcovan, care trage voinicește de șpringul de la pupă. Îl privește cu drag pe Năstăsescu, pe Badea, pe caporalul de marină Biza — la fel de buni ca-n orice zi.

„Buni băieți, pot avea încredere în fiecare dintre ei" — gîndește comandantul, în timp ce verifică tot ce făcuseră marinarii pentru asigurarea navei.

„Recuperați parîmele ! Recuperați dublinele !" — se aud în noapte comenzile botmanului șef.

În drum spre magazie, un marinar a lunecat pe puntea udă și a căzut. S-a lovit la genunchi, simte durere dar se ridică și, șchiopătînd, pornește din nou spre magazie. Ordinul trebuie executat.

Micimanul Stancu, botmanul navei, e pe mal. Comandă precis : „Dă gașa garlinului la mal !" Dar vîntul șuieră năpraznic și vocea micimanului nu se aude deloc. Atunci, micimanul fuge din nou pe navă și pune mîna pe garlin, ca marinarii să vadă, să facă la fel ca el. Broboane de sudoare ce curg în șiroaie pe frunte, se amestecă cu stropii de apă sărată furați de vînt de pe crestele valurilor.

Marinarii trimiși de ofițerul de cart după garline au venit. Se fac noi legături : la primă un spring și la centru o legătură din garlin.

Vîntul șuieră amenințător, făcînd să trosnească surd parîmele ce țin nava legată la chei. Și parîmele sînt ude. Mîinile alunecă. Bluzele s-au lipit de corp : e apă sau sudoare ? Nu-i timp de gîndit la asta ! Nava saltă în valuri. Se cufundă cu carena și stropește în două părți pînze de spumă. Alt val vine și nava se înalță din nou. Parîmele se întind gata să se rupă. Între navă și chei, apa pare că fierbe în spume, ca într-un cazan clocotitor. Acum o să se lovească nava de chei. Trebuie depărtată. Se dă presiune la vinci.

„La volta la cabestan !", „Recuperă", „Boțează !". Comenzile se succed cu repeziciune.

Au trecut aproape trei ore de cînd marinarii sînt la manevră. Sînt osteniți. Abia de-și mai simt mîinile, șalele... Și vîntul șuieră năpraznic...

Acum, nu mai e pericol. Nava e asigurată. Fețele marinarilor aspre de vînt s-au luminat de mulțumire, de mulțumirea sentimentului datoriei împlinite.

La posturi au rămas doar carturile. Ceilalți s-au culcat.

Spre zori marea s-a liniștit. Valurile s-au făcut moi, rotunde. Au licăriri palide, tulburi. Parcă n-ar fi aceleași ape, aceeași mare ! Cerul s-a curățat de nori. Stelele ascunse pînă atunci, sclipesc obosite. Începutul crepusculului le face să pălească.

E liniște pe dană. Zorii îmbracă nava în mantie de argint. De departe, abia zărit, farul — ochi neobosit al portului — clipește prietenos.

Lt. Major M. WEINBERG

DISPENSĂ de VÎRSTĂ

Ei, ce facem ? Îi dăm drumul ?

La poarta lui Nicolae Ulnițeanu se strînseseră vreo 15—20 de flăcăi. Cîțiva dintre ei fumau nerăbdători, trimițînd ațe subțiri de fum albăstruj în văzduhul cuprins de înserare. Un tremur de neastîmpăr îi stăpînea pe toți.

— Haideți, mă, să pornim. Uite, a răsărit și luna, acum e timpul cel mai nimerit.

Cel care vorbise era băietanul lui Neacșu, un flăcău iute și înfipt, cu părul pieptănat îndărăt și veșnic zburlit. I-a răspuns Niculae Ulnițeanu, strivind sub talpă mucul de țigară care-i arsese degetele.

— Stați să vină și Dobre, Marine, repede-te tu pînă la el și bate-i în poartă. Să ne spună ce face : vine ori ba ?

S-a întors Marin cu Dobre și întreg grupul flăcăilor a pornit la drum.

Casele Bărcăneștilor, scăldate într-o lumină albă, ca ziua, rămîneau în urmă una după alta. Cînd să iasă din sat s-au pomenit că le iese înainte un flăcăiandru de vreo 15 ani.

— Nea Marine, zise el, merg și eu cu dvs. Luați-mă și pe mine.

— Ia uite-l, mă, ăsta-i Costea a lui Ulea, Oțu. De unde mai apărușI și tu ?, se miră Marin Spiridon. Ia-o la picior, pruncule, că păsările s-au culcat de mult.

— Merg și eu, nene. Hai, zău ! se rugă Costea.

—Măi piciule, vrei să te mănînce vreun popîndău ?

— Te pierdem printre clăi și dăm de bucluc cu frate-tău.

Rîzînd și glumind, flăcăii își văzură de drum. Costea s-a așezat abătut pe troscotul moale crescut în marginea șanțului. Simțea că-l ustură ochii, era gata să plîngă. De ce nu-l ia și pe el nimeni în serios ? E doar acum flăcău în toată legea...

La o vîrstă fragedă Costea lui Ulea — „Oțu", cum îi spun copiii satului — a rămas orfan de mamă. De-abia și-o mai amintește. Știe numai că avea ochi căprui, ca ai lui și trăsături blînde, alintătoare. Taică-său, un om aspru și posac, s-a căsătorit curînd la Alexeni, o cumătă învecinată, urmîndu-și acolo noua nevastă.

Fratele mai mare al lui Costea, Ioniță Ulea s-a însurat și el și-a intrat în gospodăria colectivă din Bărcănești cu cele două pogoane de pămînt rămase copiilor moștenire după mamă. Ioniță Ulea a fost repartizat în echipa lui Constantin Voicu, dar nu se prea omora el cu munca. Lăsător din fire, lipsea adesea de la lucru. Se ocupa cu altele și era cînd vrei și nu vrei la Urziceni.

— Nene, îi spunea Costea fratelui plimbăreț, mă duc eu la gospodărie, în locul dumitale.

— Du-te mă, cine te oprește. Treaba ta.

S-a dus Costea dar oamenii nu prea puneau nădejde în el, îl dădeau la munci mai ușoare.

In sufletul lui Costea ardea însă o dorință : să aibe cartea lui de muncă, să nu lucreze sub nume de împrumut, să arate el atunci ce poate. A îndrugat el ceva despre treaba asta într-o adunare generală, dar fără vreo ispravă. Colectiviștii au rîs și-au trecut la alt punct de pe ordinea de zi. Costea nu s-a lăsat. Într-o bună zi președintele gospodăriei, Dumitru Voicu, s-a pomenit că între cererile noi de înscriere este și una scrisă cu litere mari, rotunde, ca la școală, semnată clar și citeț : Costea Ulea.

— Să vii cînd îi împlini 16 ani, i-a înapoiat el hîrtia lui Costea care aștepta cu inima zvîcnind răspunsul.

De-atunci a și rămas o vorbă în sat la Bărcănești. Ori de cîte ori se anunță vreo adunare generală, auzi pe careva spunînd : In ce problemă mă ? Care-i ordinea de zi ? Nu cumva cererea piciului ăla, Costea Ulea...

Costea a rămas să lucreze mai departe sub numele fratelui. Și nu muncea rău, că era un băiat dezghețat și iute ca un fîlfîr.

In ziua în care se petrece întîmplarea de față, Costea aflase că utemiștii din gospodărie, pentru a grăbi strînsul recoltei, hotărîseră să lucreze și noaptea. Seara i-a văzut cum se string la Niculae Ulnițeanu, „Dacă le spun acum să mă ia cu ei o să rîdă de mine, iarăși n-or să mă ia în serios, s-a gîndit el. Mai bine le ies înainte la marginea satului. Acolo, fiindcă tot am bătut drumul, vor zice poate...."

Dar, cum s-a văzut, nici „acolo" flăcăii nu l-au luat „în serios". A rămas un ceas încheiat pe marginea drumului, gîndindu-se la toate și ascultînd înfiorat cîntecul greierilor pe miriști.

Intr-un răstimp, îl pătrunse o undă de răcoare. Ridică ochii : pînze sfîșiate de nori goneau de sîrg pe cer. Sări drept în picioare și rămase așa, în mijlocul drumului cumpănind ceva în mintea lui...

La cîmp, utemiștii lucrau de zor. Aveau cu ei greble mecanice cu care strîngeau spicele lăsate în urmă de secerătoare. Le legau apoi în snopi și snopii îi clădeau în clăi. Alții cărau și făceau stog, chiar pe aria în care avea să continuie în zori treierișul.

— De unde se ridicară norii ăștia, măi fraților, scrută înălțimile Marin Spiridon.

Se porni un vînt aprig. Cămășile flăcăilor se umflă în spate ca niște perne.

— Zor, dați-i zor, că acuși începe și ploaia, îi îndeamnă Nicolae Ulnițeanu.

Vîntul se înteți vrăjmaș, gata să-i doboare. Le smulgea snopii din furci. O parte din clăi s-au năruit, snopii pornind de-a rostogolul pe miriște.

— Tii ! fir-ar el de vînt ! Ne strică bunătate de recoltă.

— Poate că era bine să-l fi luat cu noi pe ăla mic. Il trimeteam acum în sat după brigadă. Numai noi nu putem face față.

— Aici sînt nea Marine, a apărut ca din pămînt Costea Ulea, alergînd sprinten prin miriștea țepoasă.

— Costea, băiatule. Fugi în sat, bate în porți, să vie toți să punem la adăpost bucatele că-i păcat de munculița noastră.

Costea a pornit în goană, mistuindu-se în întuneric. S-a întors cu aproape toți oamenii din brigăzile de cîmp ale gospodăriei în cap cu președintele Voicu. Și-au împărțit repede între ei treburile ce le aveau de făcut. Lui Costea i s-a dat în primire una dintre greblele mecanice, nimeni n-avea vreme acum să mai socotească de-i mic sau nu pentru treaba aceasta.

Luptînd cu urgia vremii, colectiviștii au strîns snopii în clăi, au clădit stoguri și le-au acoperit cu coștrei. Incepuse și ploaia, o ploaie repede cu stropi mari cît cireșele, fulgere orbitoare brăzdau cerul și tuna să te asurzească, dar ei nu s-au lăsat pînă nu și-au pus la adăpost întreaga recoltă.

Lipăind apoi prin bălțoace au dat fuga spre sat, aciuindu-se sub streșinile primelor case și urmărind ploaia care continua să cadă tot mai îndesată.

— Măi, cine-ar fi crezut să se stîrnească o vijelie ca asta. Toată ziua cerul a fost limpede ca lacrima.

— Așa-i vremea, schimbătoare. D-aia-i bine să-ți iei toate măsurile...

— Prai ne-ar fi făcut recolta. Jumătate din boabe s-ar fi scuturat. Bravo utemiștilor, unde sînteți, mă ? Și ăla mic. Costea, unde ești, întrebă președintele gospodăriei, amintindu-și cum se învîrtea ca o sfîrleză prin tot satul adunîndu-i pe oameni și mai apoi cum lucra voinicește prin vijelie, la grebla lui mecanică.

— Aici, aici, răspunseră mai multe voci.

— Aici sîntem, repetă Niculae Ulnițeanu. Apropiindu-se de președinte cu Costea Ulea lîngă el îi zise :

— Tovarășe Voicu, aveți acolo o cerere a lui Costea. Cînd o rezolvați ? Vrem să-l luăm în echipa noastră.

— O rezolvăm Niculae, o rezolvăm cît de curînd și încă favorabil — îi dăm dispensă de vîrstă — rise președintele gospodăriei, cu toate că de data aceasta vorbea în modul cel mai serios.

Ana CRISTEA

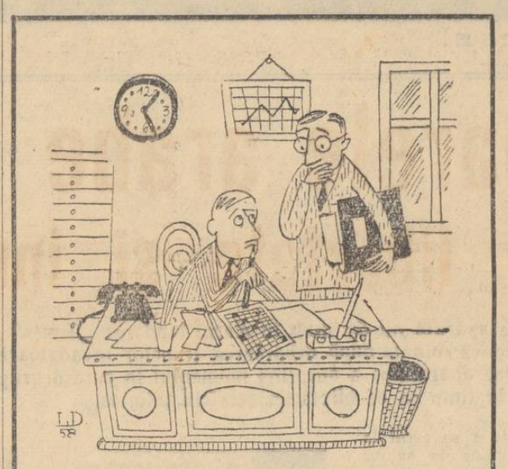

— Ce joc greu ! De dimineață mă chinuiesc să găsesc un cuvînt de 7 litere care să însemne „om care-și pierde timpul fără folos"...

Desen de L. DARIAN

CHIMIGAZ

(Urmare din pagina 1-a)

ținerea acetilenei din metan și apoi de chimizarea acesteia. A doua cale se referea la fabricarea acidului cianhidric și a cianurei de sodiu și la chimizarea acestora. Realizarea gazului de sinteză și chimizarea lui era, după cît îmi amintesc, următoarea cale. În cele din urmă era vorba de chimizarea directă a metanului și de obținerea de produse finite.

Nu știu de ce, dar mi s-a părut că în lecția sa, conferențiarul a insistat foarte mult în explicarea primei căi de chimizare a metanului, făcînd apoi un adevărat capitol din chimia acetilenei. Probabil datorită faptului că acetilena a devenit în ultimii ani o materie primă de mare însemnătate pentru industria chimică. Notînd doar cîteva din produsele care au la bază acetilena din metan, m-am convins de acest lucru. Să vi le spun și dv. În primul rînd este vorba de acidul acetic, din care se obțin valoroase mase plastice (acetat de polivinil, mase plastice celulozice, vinilinul), două tipuri binecunoscute de cauciuc sintetic și în sfîrșit fibra înlocuitoare a linii naturale, numită de chimiști polinitrilulacrilic.

Poate că acest ultim produs, care are la bază acetilena, ar merita mai multe cuvinte. Este suficient însă dacă amintesc că această fibră sintetică a mai primit și numele de „lîna secolului XX". Desigur că această denumire i se trage de la calitățile sale uneori superioare lînii naturale : rezistență mecanică mai mare, nu este șifonabilă, respinge apa, nu este atacată de molii etc. Stofe din gaz metan deci. Nu vă fie teamă, nu se aprind cînd le purtați.

Calea de chimizare a metanului prin obținerea gazului de sinteză are și ea însemnătatea ei deosebită. Notez din fuga condeiului explicațiile conferențiarului : **„Gazul de sinteză stă la baza amoniacului, acidului azotic, ureei, alcoolului etilic, acidului formic, melaminei..."** Am aflat și la ce folosesc toate aceste produse : amoniacul și acidul azotic pentru îngrășăminte, ureia la mase plastice, alcoolii la plastifianți (necesari prelucrării maselor plastice), acidul formic în industria tăbăcitului, melamina la rășini sintetice.

Cel mai mult mi-au plăcut explicațiile conferențiarului despre cea de-a treia cale de chimizare a metanului. Poate fiindcă s-a referit la acel polimetacrilat de metil din care se prelucrează materialul pe care noi cu toții îl cunoaștem sub denumirea de sticlă plexi. Am spus că cunoașteți sticla plexi, fiindcă mai mult ca sigur că ramele ochelarilor dv., nasturii rochiei, catarama cordonului, jucăriile copilului, sînt făcute din acest material. Nu aduce a gaz metan ? Și eu sînt de aceeași părere. Și totuși de acolo pornește.

Cînd s-a vorbit despre a patra cale — chimizarea directă a metanului, mîna îmi era de-acum obosită de atîtea notițe. Așa că de data aceasta mă bazez mai mult pe memorie. Îmi amintesc totuși de clorurarea gazului metan pentru obținerea cloroformului, unor agenți frigorifici, de sulfurarea metanului pentru sulfura de carbon (solvent al cauciucului) etc.

Se pare că lecția s-a terminat. Conferențiarul își strînge frumușel hîrtiile de pe catedră și ne invită la partea practică... în sala de laborator. Și am trecut într-adevăr în laborator. Mai bine zis în laboratoare. Dar în laboratoarele de cercetări ale „Chimigaz"-ului și nu ale facultății de chimie. Cu toate acestea, tot ceea ce am aflat în cursul „lecției" am putut vedea aici pe concret.

De data aceasta aplicațiile primite nu mai aduceau a „lecție". Unele din lucrurile aflate le-am văzut acum pe viu, realizate sau în curs de cercetare. Se vede că vitrina cu produse de care aminteam la început nu era o reclamă. Iată, de pildă, stația-pilot pentru producerea polinitrilului acrilic. Vă aduceți aminte, cred. Este vorba de fibra sintetică, care se ia la întrecere cu lîna naturală. Pilotul este de data aceasta mare — proiectat și construit în institut — și va avea o producție semi-industrială. Deci restul instalației nu se rezumă doar la cercetări și pregătirea cadrelor. Se va realiza chiar o producție curentă.

La fel stau lucrurile în direcția obținerii sticlei plexi. După cercetările făcute într-o instalație pilot mică, s-a trecut la o fază superioară : se construiește o instalație semi-industrială

Nu mai puțin concrete devin lucrurile aflate „la lecție" și în alte laboratoare ale institutului. În limbajul chimiștilor care lucrează într-un institut de cercetări, aceasta se traduce cam așa : studii în laborator, în instalații pilot de tot felul și de toate dimensiunile, cercetări și iarăși cercetări.

...Și dacă lecția pe care am ascultat-o și învățat-o la „Chimigaz"-Mediaș, trebuie să aibă o încheiere, ea va vorbi neapărat de faptul că în țara noastră au fost puse bazele de cercetări privind valorificarea complexă a metanului. În felul acesta, îndemnul Congresului partidului privind extinderea folosirii metanului ca materie primă în industria chimică este dus la îndeplinire. Acest lucru va schimba cu siguranță aspectul general al marii industrii chimice de sinteză, metanul ocupînd, alături de petrol, un loc de frunte pe scara celor mai de seamă materii prime din țara noastră.

Tudor GHEORGHIU

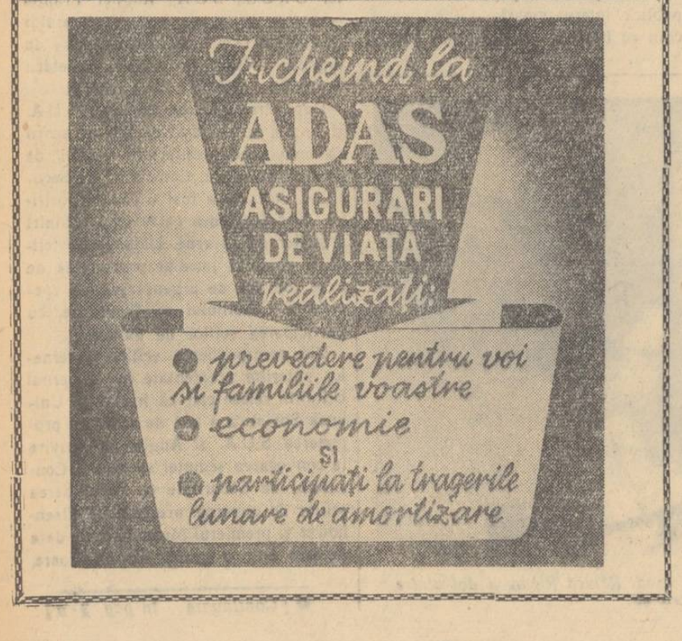

La ce lucrează savanții noștri

(Urmare din pag. 1-a)

siderurgic Hunedoara în problema obținerii oxidului de magneziu din dolomite în faza pilot, uzinelor „Carbochim" Cluj pentru valorificarea nisipurilor zirconifere, fabricii „Porțelanul" din Cluj la înobilarea caolinurilor, ca și altor întreprinderi.

Un alt sector din aceeași secție se ocupă cu elaborarea de metode pentru concentrarea diferitelor elemente rare din minereurile noastre, cum sînt : titanul, zirconiul, galiul, germaniul, telurul, etc. Telurul extras din minereurile noastre, urmează să fie utilizat ca materie primă în reactorul atomic de la Institutul de cercetări nucleare din București, în vederea obținerii unor izotopi radioactivi utili în medicină.

Tot industriei i-a fost predată și noua Vitamină B 12, elaborată de un colectiv din cadrul secției organice a institutului nostru de chimie. O problemă vastă aflată în studiu la această secție este aceea a substanțelor din clasa sterinelor, în vederea obținerii de noi derivați cu activitate hormonală. Alt sector de cercetare de aci se ocupă cu studiul derivaților heterociclici polinucleari, ca acridonele, acridinele, fenotiazinele. Majoritatea substanțelor din această clasă sînt studiate pentru posibilitățile de a fi bacteriostatice și deci de a contribui la dezvoltarea chimioterapiei.

Cercetările noastre s-au soldat pînă acum cu unele rezultate importante, cu lucrări științifice publicate în țară și în străinătate, cu protocoale pentru aplicații în practică. Pe această linie noi ne continuăm și mai intens activitatea, atrăgînd în muncă și pe cercetătorii tineri, pe care-i pregătim cu grijă și-i ajutăm să se dezvolte.

Importante cercetări în domeniul fiziologiei muncii

Numele academicianului *Grigore Benetato* este bine cunoscut, atît în țară, cît și peste hotare. Autor a peste 150 lucrări științifice, acad. Benetato s-a remarcat în deosebi prin cercetările întreprinse în domeniul fiziologiei, al activității nervoase superioare. Cercetări de seamă a întreprins el și în domeniul transfuziilor de sînge, pe baza cărora s-a introdus pentru prima oară în țara noastră metoda transfuziei cu sînge conservat.

Veșnic preocupat de noi probleme, acad. Grigore Benetato, directorul Institutului de cercetări medicale, are puțin timp liber. Abia tîrziu, în noapte, am reușit să aflu cîteva din prețioasele sale științifice.

— O problemă importantă de care ne-am ocupat — problemă de mare interes pentru masele largi ale celor ce muncesc — este aceea a fiziologiei muncii. Studiile efectuate în trecut în acest domeniu, nu prezentau decît un interes strict științific, întrucît problemele acute privind condițiile de muncă, alimentația muncitorilor, mijloacele de prevenire a îmbolnăvirilor, nu interesau cîtuși de puțin nici pe capitaliști și moșieri, nici pe oamenii lor din guvernele ce se succedau la cîrma țării. Astăzi însă situația este radical schimbată. Problemele muncii în genere — și, între acestea, și cele la care se referă cercetările noastre de fiziologie a muncii — sînt permanent în atenția partidului și guvernului, fiind considerate probleme de stat de prim ordin.

Lucrul acesta, condițiile deosebite de cercetare create, au determinat amplificarea și sistematizarea cercetărilor în domeniul fiziologiei muncii. In ultimii ani, colectivul nostru de cercetători a studiat profund problemele fiziologiei muncii la muncitorii minieri, siderurgiști, forestieri. In cercetările noastre am urmărit să determinăm precis cum funcționează organismul în condițiile date de efort, de temperatură, indicațiile și contraindicațiile alimentare ale regimului de muncă, etiopatogenia afecțiunilor ce apar în aceste medii. O altă temă studiată a fost aceea a valorii schimburilor energetice la adolescenții din cîmpul muncii. Concluziile trase sînt însemnate și utile, evidențiind rolul deosebit al mecanizării în realizarea unor schimburi energetice normale, în care organismul să nu mai fie suprasolicitat. În minerit, de pildă, folosirea suporților pentru ciocanele de abataj reduce cheltuielile de energie cu peste 1.000 de calorii. În exploatările forestiere, mecanizarea muncii reduce consumul de energie în limitele normale. În agricultură apoi, numărul caloriilor consumate de un țăran la arat cu animale este aproape dublu față de cel înregistrat la tractorist.

De altfel problemele fiziologiei muncii stau permanent în preocuparea noastră. Ca teme în acest domeniu, figurează studierea silicozei cu evoluție rapidă, fenomenele și mijloacele de protecție împotriva energiei radiante și altele.

Chimistul Gh. Marcu lucrînd la manipularea unei substanțe radioactive. Operația se execută în oglindă, în prezența unui ecran de protecție.

O altă importantă problemă pe care o studiez în prezent împreună cu un colectiv de colaboratori, este aceea a fiziologiei și farmacodinamiei creierului, printr-o nouă metodă de perfuzie a creierului. O serie de studii sînt efectuate apoi asupra somnoterapiei, sub influența substanțelor narcotice, hemoplegice și antialergice de sinteză. Importante cercetări se fac și în secția condusă de acad. Iuliu Hațieganu, asupra stabilirii diagnosticului și tratamentului nevrozei generale cu tulburări vegetative. Cercetările clinice, biochimice și hormonale din secția condusă de acad. Aurel Moga, se referă la problema bolii hipertonice. Același colectiv desfășoară un însemnat studiu în uzine și școli, care servește la sintetizarea problemei privitoare la tratamentul complex al reumatismului.

O lucrare de mari proporții : Tratatul de istorie al R. P. R.

Pe cunoscutul istoric Const. Daicoviciu l-am întîlnit la Institutul de istorie din Cluj pe care-l conduce. Intrucît Const. Daicoviciu s-a reîntors dintr-o călătorie de studii de patru săptămîni, efectuată la Viena și în alte cîteva localități din Austria, l-am rugat mai întîi să ne relateze impresiile sale din această călătorie.

— Sînt bucuros — ne-a spus tov. acad. Daicoviciu — că această călătorie s-a soldat cu bune rezultate, contribuind la strîngerea legăturilor dintre cercetătorii noștri științifici și cei austrieci. Intre altele, am avut prilejul să vizitez săpăturile arheologice de la Cermuntum — o veche așezare romană de lîngă Dunăre — și să cercetez muzeele, bibliotecile și arhivele vieneze, documentîndu-mă în vederea redactării unor capitole de specialitate din vasta lucrare în pregătire „Tratatul de istorie al R.P.R.".

— Ce va cuprinde acest tratat ?

— „Tratatul de istorie al R.P.R." va fi o lucrare de un nivel științific ridicat, reprezentînd sinteza tuturor cunoștințelor de pînă acum asupra istoriei țării noastre. In afara valorificării — în spirit critic — a materialului existent și a lucrărilor tipărite în trecut, se vor pune în chip deosebit în contribuție importantele cercetări efectuate în ultimii 14 ani.

Programat a apare în mai multe volume, acest tratat va cuprinde epoca străveche și veche, epoca medie, epoca modernă și cea contemporană. La acest tratat lucrează un număr de peste 40 istorici din București, Cluj și Iași. In ce mă privește, răspund de primul volum al tratatului, care cuprinde istoria poporului nostru, de la cele dintîi începuturi și pînă la sfîrșitul epocii prefeudale. Volumul e divizat în trei părți : epoca străveche (comuna primitivă), epoca veche (sclavagistă) și epoca de tranziție de la epoca sclavagistă la cea feudală (epoca prefeudală).

In prezent, cercetătorii noștri adună material bibliografic pentru prima redactare, care trebuie terminată la mijlocul anului 1959. Apariția primelor volume ale tratatului este planificată pentru anul 1960".

— La ce alte studii mai lucrați ?

— In afara pregătirii materialului pentru partea ce-mi revine în tratat — epoca satului dacic și epoca romană — pregătesc un studiu asupra populației și civilizației de la nordul Dunării de Jos, studiu pe care-l voi prezenta la Congresul internațional al istoricilor de la Stockholm, din anul 1960. Pregătesc de asemenea apariția a două studii și anume unul în legătură cu problema cuceririi Daciei, cu preludiul și cauzele acestei cuceriri, iar altul în legătură cu aspectele noi privitoare la colonizarea și romanizarea Daciei.

Noi dicționare și atlase lingvistice

Academicianul Emil Petrovici, laureat al Premiului de Stat pentru „Gramatica limbii române" și pentru alte importante lucrări lingvistice, a revenit la Cluj și și-a reluat munca de conducere a Institutului de lingvistică din cadrul Filialei Cluj a Academiei R.P.R. Binevoitor, tov. acad. Petrovici ne-a împărtășit cîteva lucruri din munca lingviștilor clujeni.

— In colaborare cu colectivul de lingvistică din Iași, cercetătorii noștri au început redactarea noului dicționar al graiurilor limbii române. S-a terminat redactarea dicționarului romîno-maghiar, în două volume. Cercetătorii secției noastre din Sibiu lucrează la cel de al treilea volum al dicționarului graiurilor săsești din Ardeal, colaborînd strîns în acest sens cu cercetătorii de la Academia de Științe din Berlin.

In ce mă privește, lucrez intens la redactarea părților din seria nouă a volumelor II și IV „Atlasul lingvistic romîn". Un alt colectiv întocmește „Atlasul lingvistic al graiurilor maghiare". Aceste atlase lingvistice constituie lucrări de bază pentru specialiști în studierea graiului viu al poporului, a influențelor exercitate de către limbile popoarelor vecine.

La institutul nostru se acordă o mare importanță și slavisticei. Eu însumi am în pregătire o lucrare mai mare în acest domeniu, intitulată „Studii de lingvistică slavo-romînă". La congresul internațional al slaviștilor de la Moscova, programat între 1—10 septembrie 1958, voi prezenta comunicările „Influența slavă asupra foneticei limbii române" și „Toponimicele slave de pe teritoriul Romîniei", a încheiat acad. Emil Petrovici interesantele sale declarații.

Mircea SCRIPCĂ

VITRINA cu cărți

ILYA EHRENBURG :

„Insemnări din Japonia"

De la bun început îți dai seama că impresiile despre Japonia ale lui Ilya Ehrenburg pătrund dincolo de simbolul convențional al Japoniei, atît de răspîndit în Occident, constînd dintr-o păpușă cu părul negru și fin, scăldată într-o lumină trandafirie și umplînd prăvăliile marilor capitale, alături de alte bibelouri de export ; jucării de hîrtie, lampioane colorate sau evantaie cu dragoni.

Spre deosebire de cei care, neînțelegîndu-i, i-au numit pe japonezi *„furnicar fără personalitate"*, Ehrenburg a descoperit în ei un popor de oameni vioi și culți, însetați de frumos, cu un deosebit spirit creator, harnici și pricepuți. Marele scriitor sovietic știe că cei care au migălit jucăriile de hîrtie colorată, au învățat arta dificilă a aleătuirii buchetelor, ori și-au îmbrăcat chimonoul pentru atît de exoticele ceremonii naționale, sînt unii și aceiași cu cei care au ridicat impresionantele centre industriale de la Tokio sau Osaka, aceiași care populează marea cetate universitară de la Vaseda și care se unesc în procesiuni uriașe, pentru a protesta împotriva experiențelor atomice.

Descriind aspectele culturii japoneze, însemnînd și comentîndu-i atît de variatele și neobișnuitele obiceiuri, Ehrenburg s-a apropiat cu simpatie și dragoste de japonezi, în rîndurile cărora a găsit multă simpatie și admirație pentru poporul sovietic pe care-l reprezenta.

Victor MAȘEK

EMIL RACOVIȚĂ :

„Spre sud"

Cartea pe care „Editura Tineretului" a publicat-o recent în colecția „Știința învinge" este menită să facă cunoscut maselor largi de cititori, și în special tineretului, un aspect din activitatea multilaterală a savantului romîn, de reputație mondială, Emil Racoviță. Intemeietorul unei noi științe, speologia și anume : cercetările făcute în calitate de naturalist al expediției polare de pe vasul „Belgica", în mările Sudului.

Redactată după notițele lui Emil Racoviță, cartea se deschide cu însemnări despre călătoria făcută de acesta în Patagonia pentru a continua cu descrierea expediției polare propriu zise. În această parte a însemnărilor, cititorul face cunoștință — printr-un stil simplu, deschis, anecdotic — cu membrii echipajului vasului, la parte la întîmplări mai dramatice sau mai hazlii petrecute în timpul călătoriei, dar mai presus de aceasta învață. Bun povestitor — ca orice moldovean am spune noi — Racoviță știe să redevie în scris natura locurilor străbătute, să dea savoare episoadelor cu caracter științific, instruindu-ne în felul acesta, fără ostentație și didacticism.

Fără îndoială că numeroase din datele științifice ale expediției vasului „Belgica" sînt astăzi depășite de actualul stadiu al științei moderne. Să ne gîndim de pildă că în cadrul Anului Geofizic Internațional savanții sovietici și cei ai altor națiuni au statornicit stațiuni trainice pe locurile care în urmă cu ani reprezentau „pete albe", că cercetările lor apropie tot mai mult omenirea de tainele imensului continent de zăpadă și ghețari. Și tocmai din această pricină, jurnalul lui Emil Racoviță rămîne un document al străduinței, al inteligenței și curajului omenesc, al pasiunii științifice, transmis, tînd prin veacuri un cald mesaj tinerei generații din țara noastră, de încredere în posibilitățile nelimitate ale științei puse în slujba adevărului și ideii conviețuirii pașnice între popoare.

I. MATEI

ARISTICA BAGHINA — Tr. Severin. Din cele primite în ultima vreme reținem cîteva epigrame :

Unui îngîmfat :

Deși vederea-ți este bună
Aș vrea ceva acum să-ți zic:
Din cauza nasului (se spune)
Că nu mai vezi în fur nimic...

Unui chiulangiu :

La serviciu — știu prea bine—
Ce se spune despre tine :
Că ești primul frățioare
Doar la ceasul de plecare !

Unui fotbalist care lovește mereu adversarii :

Zice lumea de o vreme
C-ai un șut fenomenal
Insă cum lovești balonul
Intră unul în... spital !

In privința reportajului și-a foiletonului vom mai reflecta și, în funcție de spațiu, vom acționa.

ECATERINA PRODAN— Sibiu. Zadarnică este chiar de-i firească, impacientarea dvs. Cele comunicate anterior rămîn valabile. In prima sau a doua rubrică alcătuită din materiale de la cititori vom folosi reportajul.

I. DIHULESCU — Constanța. Departe de-a ne supăra, scrisoarea dvs în versuri ne-a amuzat ; inclusiv încercările de ironie. Singura întrebare la care n-am aflat răspuns și care stăruie încă e : la ce bun toată risipa de forțe ? Postscriptum-ul reușește să fie mai limpede, mai precis și mai înțelept decît cele aproape 40 de lungi versuri.

ALEXANDRA ARDELEANU — Ploești. Modestia rîndurilor primite de la dvs. ne-a impresionat. Poezia, ca primă încercare, e meritorie, dar trebuie să stăruiți și mai ales să studiați.

GH. CRISTOFOR — C. Turzii. Nu discutăm intenția poeziei. Sensurile sînt încă echivoce, confuze. Ne pare rău, dar nu-i publicabilă.

LT. P. E. Interesantă poezioara dvs. Versurile, tare în suferință, o fac nepublicabilă. Idei sînt ; trebuie lucrat ori abandonați muza.

C SAGEATA — Orașul Stalin. Din epigramele primite reținem :

Unuia care face glume în orișice împrejurare :

Ți-apreciez îndeminarea ;
Cu gluma văd că ești în ton
De aceea-ți dau asigurarea
Că-ți șade bine ca... bufon.

...și „unor fotbaliști.. zeloși" :

In dorința de-a învinge
(Faptul iscă controverse)
Ei „confundă" biata minge
Cu picioarele .. adverse.

IOAN HARA — Timișoara. Citind o singură poezie din cele multe pe care ne informați că le-ați scris ar fi cam pripit și mai ales nedrept să emitem o părere. Vă sfătuim să le trimiteți pe toate la o publicație de specialitate ori, și mai bine chiar, să le citiți la un cenaclu.

POPOARELE ARABE IN LUPTA pentru libertate și independență

(Urmare din pag. I-a)

s-au dezis de propriile lor poziții pe care le-au adoptat la 22 iulie și au mers deschis pe linia torpilării înțelegerii la care se ajunsese deja, cu privire la întîlnirea cît mai grabnică a șefilor guvernelor celor cinci puteri.

Eisenhower a dat înapoi de pe poziția anterioară și a propus ca problemele de care trebuie să se ocupe șefii de guverne, cînd trebuie să se întrunească și cine să fie invitat la ședință să fie hotărîte de Consiliul de Securitate.

La rîndul său, d. Macmillan a cules mai întîi aplauzele laburiștilor, prin afișarea unei atitudini care ar fi obligat pe orice om de onoare să continue a merge pe același drum. D. Macmillan și-a lepădat apoi și el propriile propuneri. Adică, a adoptat poziția aliatului de peste Atlantic și a îngropat orice idee a conferinței șefilor de state în forma pe care tot d. Macmillan o propusese.

De bună seamă însă că puterile occidentale nu vor putea continua la nesfîrșit politica lor obstrucționistă. Este mai presus de orice îndoială că forțele imperialiste vor pleca din Orientul Apropiat cu coada între picioare.

Au învățat, de altfel, destul de bine aceasta cu prilejul lecției ce le-a fost oferită la Suez.

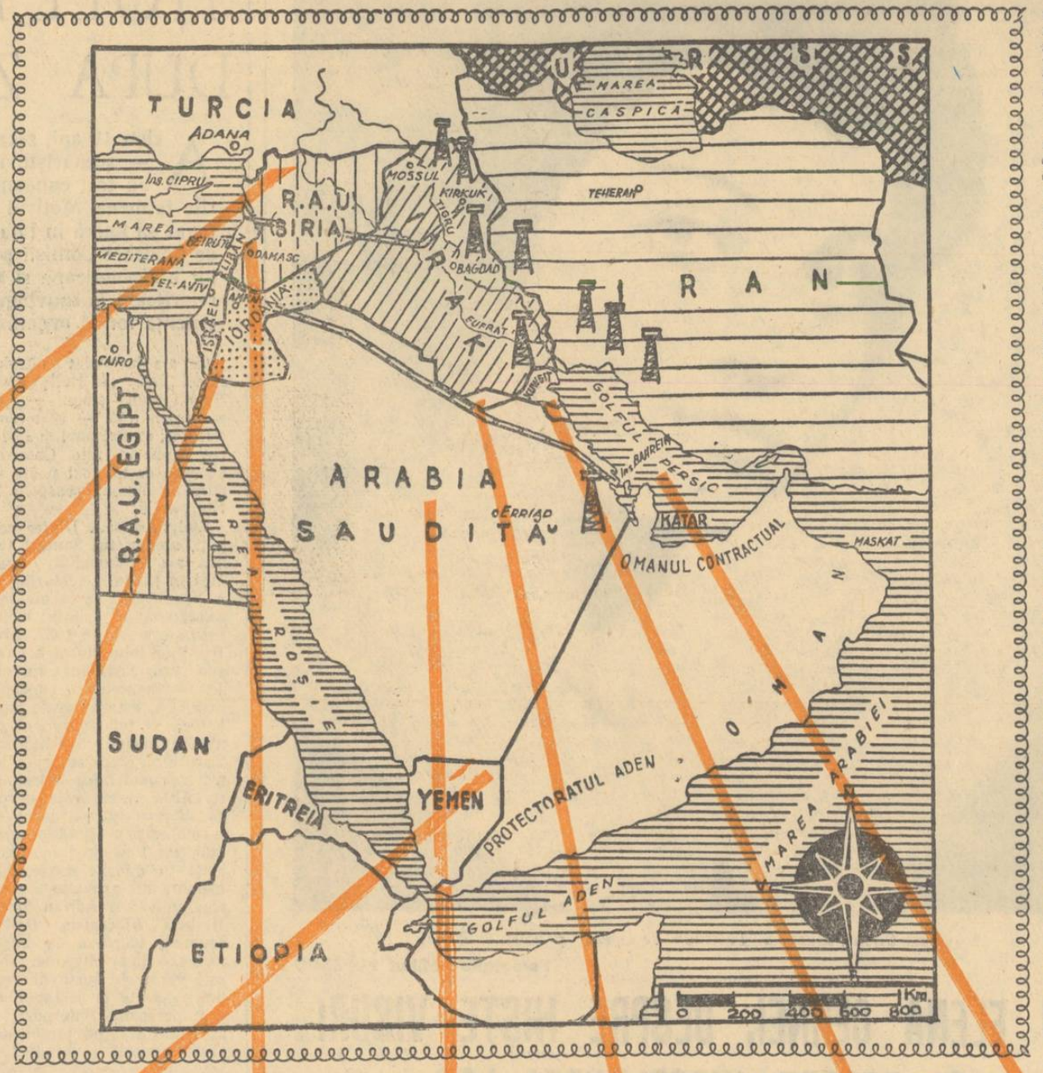

Republica Arabă Unită

Un nucleu al unității popoarelor arabe

La începutul acestui an, popoarele arabe, care năzuiesc de mult spre realizarea unității lor, au fost martorele unui eveniment dintre cele mai însemnate: crearea Republicii Arabe Unite. Proclamată la 1 februarie 1958 și aprobată de egipteni și sirieni printr-un referendum popular desfășurat trei săptămîni mai tîrziu, ea a dat naștere celui mai mare stat din Orientul Apropiat. Teritoriul ei este de 1.175.000 km. pătrați, iar populația de 28 milioane de oameni, adică de două ori mai mare decît populația Irakului, Iordaniei și Arabiei Saudite luate la un loc.

După cum se poate vedea, urmărind pe hartă, Egiptul și Siria, cele două provincii ale noului stat, nu au graniță comună. Ele sînt situate chiar și pe continente diferite. În timp ce Egiptul ocupă colțul de nord-est al Africii și peninsula Sinai, Siria este situată în întregime în Asia. Aceasta însă, ca și o seamă de particularități proprii fiecăreia dintre ele nu pot constitui o piedică pentru dezvoltarea armonioasă a Republicii Arabe Unite. Dorința de a-și croi un nou drum, fără amestecul colonialiștilor, și de a înlătura urmele înapoierii moștenite din trecut se dovedește mai puternică decît orice.

Egiptul depășește cu mult Siria atît în ceea ce privește întinderea teritoriului cît și numărul populației. În timp ce Siria are un teritoriu de 181.300 km² și o populație de aproximativ 4.000.000 de oameni, suprafața Egiptului este de peste 994.000 km², iar populația de circa 24.000.000 de oameni. Un fapt care atrage atenția chiar din primul moment al examinării condițiilor naturale ale celor două provincii și al caracterului economiei lor sînt numeroasele lor trăsături comune. Atît într-o parte cît și în cealaltă anii dominației coloniale au lăsat urme serioase. Ele pot fi observate mai cu seamă în structura economiei. Egiptul bunăoară este o țară agrară, cu o economie bazată pe monocultură — cultivarea și exportarea bumbacului. Industria sa e slab dezvoltată cuprinzînd în general întreprinderi textile și alimentare. Dat fiind faptul că aproape 96 la sută din teritoriul Egiptului este deșert, viața economică este concentrată în regiuni foarte restrînse și anume de-a lungul văii Nilului.

În Siria suprafața destinată agriculturii e cu 1,5 ori mai mare decît în Egipt, culturile sînt mai variate iar nivelul de trai al țăranilor este ceva mai ridicat. Totuși și aici se constată o slabă înzestrare tehnică a agriculturii. În ce privește industria, anii dominației coloniale au împiedicat dezvoltarea ei. De abia după cucerirea independenței au luat naștere întreprinderi naționale ale industriei ușoare și alimentare. Industria grea e inexistentă.

Înfruntînd greutățile legate de actualul stadiu al economiei atît Egiptul cît și Siria au întreprins în ultimii ani o seamă de măsuri pentru lichidarea moștenirii colonialismului. Au fost lansate astfel programe de dezvoltare a economiei și au fost create noi ramuri industriale.

Republica Arabă Unită, așa cum se arată în constituția sa, este o republică suverană, democrată și independentă, iar poporul ei reprezintă o parte a națiunii arabe. Uniunea siriano-egipteană rămîne deschisă pentru oricare altă țară arabă care ar dori să i se alăture, cu condiția să recunoască principiile ei fundamentale. În fruntea statului se află președintele, care are împuterniciri largi. El deține puterea executivă, formînd guvernul, numind pe vicepreședinți și miniștri.

Republica Arabă Unită, deși apărută de curînd pe arena internațională, joacă un rol tot mai important în viața popoarelor arabe. Atitudinea sa hotărîtă împotriva amestecului imperialist în Orientul Apropiat, faptul că se pronunță pentru pace și colaborare internațională, exercită o puternică influență asupra lumii arabe insuflețind lupta acesteia pentru independență. Tocmai de aceea R.A.U. este ținta atacurilor imperialiste care lansează fel de fel de calomnii la adresa ei. Încercarea nereușită a S.U.A. și a Angliei de a dovedi amestecul R.A.U. în treburile interne ale Libanului, constituie un exemplu dintre multe altele.

Condamnînd agresiunea anglo-americană în Liban și Iordania, recunoscînd Republica Irak și declarînd că este gata să o sprijine în caz că independența ei ar fi amenințată, Republica Arabă Unită dovedește încă odată că acționează în interesul și spre binele popoarelor arabe.

Yemen

Patria lui Ben Ardun

Pe arabul cu ochi stinși și grai slab, venit să-l vîndă pașei pe El Zorab, l-am întîlnit cu toții și l-am îndrăgit încă din zilele copilăriei. Dar despre patria sa, despre deșerturile și munții care se întind în nordul depărtatei strîmtori Bab el Mandeb, despre Yemenul luptător pentru dreptate știam puține lucruri.

Yemenul, patria lui Ben Ardun, e situat în sudul peninsulei Arabiei și are cinci milioane de locuitori care trăiesc pe un teritoriu cît Austria, Danemarca și țările Beneluxului la un loc. Poziția sa strategică, la hotarul a două mări întinderi de apă — Marea Roșie și, prin Golful Persic, Oceanul Indian — a atîțat veacuri de-a rîndul poftele expansioniste ale statelor vecine. Pentru a dobîndi independența și mai ales pentru a și-o menține, yemeniții au dus vreme îndelungată lupte grele împotriva cotropitorilor otomani și a colonialiștilor britanici.

Cînd afli că în subsolul yemenit se găsesc zăcăminte de petrol, de aur, fier și cărbuni ești tentat să crezi că țara are o industrie dezvoltată. Dar realitatea e cu totul alta. Pînă nu de mult totalul unităților industriale din Yemen se înfățișa sărăcăcios: o uzină de armament, o fabrică textilă, cîteva mori, cîteva mici centrale electrice. În rest agricultură, creșterea oilor. Cît despre traiul pe care l-a dus poporul yemenit sub regim colonial și semicolonial stau mărturie versurile lui Coșbuc, căci ceea ce-l determinase pe Ben Ardun să-l vîndă pe El Zorab o spune cu durere chiar beduinul:

...Dar trei copii de foame-mi mor;
Uscat e cerul gurii lor;
Și de amar îndelungat
Nevestei mele i-a secat
Al laptelui izvor!

Sătul de amar îndelungat, și yemeniții, laolaltă cu celelalte popoare ale Orientului, au început în anii din urmă să-și îndrepte viața pe un făgaș nou. Yemenul a refuzat să mai stea la cheremul colonialiștilor. A refuzat să intre în pactul de la Bagdad, a refuzat să accepte înrobitoarea doctrină Eisenhower-Dulles, a început să ducă o politică de independență.

Yemenul a început să-și dezvolte industria, să valorifice bogățiile subsolului. Uniunea Sovietică și alte state socialiste, între care și țara noastră, care a fost vizitată anul trecut de Emirul El Badr prinț moștenitor al Yemenului, au dat și dau Yemenului o prețioasă mînă de ajutor.

Politica independentă a Yemenului a mîniat pe colonialiști; aceștia au început să exercite presiuni și să organizeze comploturi împotriva guvernului yemenit. De ani de zile, la hotarul de sud al țării, trupele engleze, aflate în așa-numitele protectorate — de fapt teritoriu yemenit, bogat în petrol — întreprind dese atacuri terestre și aeriene, folosind bombe de mare calibru și napalm.

În aceste zile, complotul imperialist împotriva Orientului arab vizează și Yemenul. În sud, în sultanatul Lahejd și în regiunea Sakia, continuă, amenințătoare, concentrările de trupe engleze. Yemenul, care s-a alăturat pe baze federative Republicii Arabe Unite, a făcut apel la forțele armate ale R.A.U., pentru a se asigura împotriva amenințărilor imperialiștilor.

Iordania

Fosta împărăție a lui Glubb Pașa

Spre deosebire de marea majoritate a țărilor Orientului Mijlociu, Iordania nu produce petrol. E adevărat că teritoriul ei e brăzdat de faimoasele conducte petrolifere, prin care aurul negru jefuit din Irak, Arabia Saudită, etc. se scurge spre porturile de încărcare din Marea Mediterană. Totuși nu acesta este motivul principal pentru care Anglia se cramponează atît de mult de această țară. Iordania, (la început numită Transiordania) apărută pe harta politică a lumii după prăbușirea imperiului otoman — pe teritoriul bibl. cunoscut și azi sub numele de „pămînt sfînt" — a fost special creată de politicienii de la Londra ca un post militar englez la răscrucea drumurilor Orientului petrolifer, ca un bastion pentru suprimarea mișcării de eliberare națională a popoarelor arabe.

Pe tronul acestei colonii a lor, englezii au urcat în 1922 un om al lor, pe Abdullah din dinastia hașemită, frate al lui Feisal, pe care, cam tot în acea vreme, Churchill l-a uns ca rege al Irakului. Țara a fost înjghebată din bucăți de deșert neroditor, ca să rămînă cu totul dependentă de metropola londoneză. Și pentru a-și asigura pe deplin controlul, Anglia a creat aici faimoasa Legiune arabă, condusă de ofițeri englezi, la început în frunte cu generalul Peake, înlocuit apoi cu binecunoscutul general Glubb, care autodenumindu-se Glubb-Pașa, a devenit adevăratul suveran al acestei țări.

Deabia în 1946, cînd mișcarea de eliberare națională creștea năvalnic în întreaga lume arabă, sub presiunea luptei pentru eliberare ce se desfășoară și în această țară, Anglia a fost nevoită să renunțe la mandat și să acorde Transiordaniei o independență formală, impunîndu-i în schimb, în 1948 un tratat înrobitor, prin care forțele armate britanice rămîneau mai departe pe acest teritoriu. Numele de Iordania l-a căpătat țara după un an cînd, în urma războiului palestinian, și-a anexat și teritoriul din cealaltă parte — de apus — a rîului Iordan, care pînă atunci făcea granița cu Israelul.

Chiar și prin această anexiune, Iordania a rămas o țară mică, de numai 96.500 km. p., cu o populație de aproximativ un milion și jumătate de oameni, concentrați în special în partea de vest a țării unde se află și capitala, Amanul, cu 100.000 locuitori. Între Iordan și Marea Moartă, pămîntul e cultivabil (produce cereale, citrice, banane și măslini). În rest, în deșert, populația — aproape nomadă — se ocupă cu păstoritul și creșterea vitelor. Industria lipsește aproape complet.

Deși au menținut Iordania într-o asemenea înapoiere pentru a o putea stăpîni mai ușor, colonialiștii britanici n-au reușit să împiedice creșterea mișcării populare pentru eliberare națională și adevărată independență. Roadele ei au început să se arate în anii din urmă cînd, datorită amploarei luate de lupta împotriva dominației engleze, Iordania a refuzat, în 1955 să adere la pactul de la Bagdad. Bătălia împotriva colonialiștilor a culminat prin mișcările populare care au dus, în 1956, la izgonirea faimosului general englez Glubb și la întoarcerea în țară a unor alegeri parlamentare, încununate cu victoria forțelor patriotice și formarea guvernului, în frunte cu Suleiman Nabulsi care, pe baza unor tratative cu Anglia, a obținut anularea acordului înrobitor încheiat în 1948.

Drumul pe care l-a apucat Iordania nu i-a lăsat pe imperialiști să doarmă liniștiți. Profitînd de discreditarea „aliaților" lor englezi, cercurile conducătoare americane au hotărît să li se substituie. La umbra tunurilor flotei a 6-a americane, care patrula în Mediterana răsăriteană, și în numele faimoasei „doctrine Eisenhower", S.U.A. au organizat o lovitură de stat și au adus Iordania, cu concursul binevoitor al actualului rege Hussein, la cheremul occidentului. Și ca să fie siguri de ea — cu atît mai mult cu cît în ciuda terorii sălbatice mișcările populare se țineau lanț — imperialiștii au pus la cale crearea Federației irako-iordaniene.

Evenimentul din Irak și izbucnirea unor noi tulburări în Iordania l-au determinat în cele din urmă pe cel de la Washington și Londra să hotărască invadarea Iordaniei de către trupele engleze, pe baza „dreptului" de vechi stăpîni ai ei.

Liban

Poarta Orientului Mijlociu

Libanul este o republică arabă situată pe litoralul de est al Mării Mediterane. Ea se învecinează în partea de nord și est cu regiunea Siria a Republicii Arabe Unite, iar în sud cu statul Israel. Libanul are o suprafață de 10.400 km² și o populație de 1.625.000 oameni. Capitala este orașul Beirut cu o populație de 400.000 locuitori.

Istoria Libanului este plină de samavolniciile diferiților tirani și asupritori. Poporul libanez a suferit foarte mult, dar niciodată nu și-a plecat capul în fața înrobitorilor. De la începutul secolului al XVI-lea și pînă la sfîrșitul primului război mondial, Libanul a făcut parte din imperiul otoman. Beii turci au jefuit și asuprit fără milă poporul libanez. În 1918 Libanul a fost ocupat de trupele franceze, iar în 1920, potrivit hotărîrii Conferinței de la San Remo, Franța a primit din partea Ligii Națiunilor mandatul să-l administreze. Pentru poporul libanez au început din nou ani grei, ani de odios jug colonialist. Însă acest lucru n-a putut dura la infinit, deoarece paralel cu întețirea exploatării și teroarei a crescut și a luat proporții mișcarea de eliberare națională. Astfel în 1924 a luat ființă Partidul poporului din Liban condus de comuniști, iar în 1925—1927 populația Libanului a luat parte la o răscoală antiimperialistă ceea ce a silit guvernul Franței să declare Libanul republică.

Datorită mișcării populare pentru independență în 1941, se desființează mandatul Ligii Națiunilor (din 1920) și Libanul se declară în mod formal un stat independent. În decembrie 1943 între Siria, Liban și Franța se semnează un acord potrivit căruia Franța confirmă independența Libanului. Dar trupele străine au continuat să rămînă pe teritoriul Libanului pînă în 1947, cînd datorită insistenței permanente a U.R.S.S. în Consiliul de Securitate au fost retrase.

La 24 februarie 1955 a avut loc semnarea pactului de la Bagdad între Turcia și Irak. Puterile imperialiste îndeosebi S.U.A. și Anglia fac presiuni asupra Libanului pentru a-l determina să adere la pact, însă nu reușesc. Libanul a refuzat să adere la pactul de la Bagdad; aceasta se datorește poziției ferme a poporului libanez. În schimb, în fruntea țării se află un președinte cunoscut pentru atitudinea sa anglofilă: Camille Șamun. Președintele Șamun a fost singurul șef de stat din Orientul Arab care n-a rupt relațiile diplomatice cu Anglia și Franța cu prilejul agresiunii din Suez. De asemenea, în postul de președinte al Consiliului de Miniștri, el l-a înlocuit pe Abdallah-el-Yafi care se declarase pentru apropiere cu Siria, cu Sami Solh, adept zelos al noilor planuri proamericane cu privire la Orientul Apropiat și Mijlociu. Așa poate fi explicat cum S.U.A. au reușit în martie 1957 să impună Libanului „doctrina Dulles—Eisenhower", făcînd din această țară o unealtă a imperialiștilor în încercările lor de a scinda unitatea popoarelor arabe. Desigur că politica proamericană a lui Șamun și a lui Sami Solh nu putea găsi sprijin în rîndurile poporului libanez. De mai bine de două luni de zile, poporul libanez luptă cu arma în mînă împotriva politicii de trădare națională dusă de aceștia. Lupta răsculaților se bucură de sprijinul tuturor popoarelor arabe.

Văzînd că nu mai poate face față atacului răsculaților, guvernul Sami Solh a cerut ajutor din partea americanilor, sub pretextul că R.A.U. se amestecă în treburile interne ale Libanului.

Nesocotind raportul observatorilor O.N.U., S.U.A. au debarcat trupe militare pe teritoriul Libanului pentru a înăbuși răscoala populară și a „întări" poziția lui Șamun. Graba americanilor de a debarca trupe în Liban o explică însuși revista americană „U. S. News and World Report" care scria recent că răsturnarea lui Șamun ar însemna „prăbușirea întregii politici occidentale în Orientul Apropiat". Iată deci care este adevăratul sens al debarcării de trupe americane pe teritoriul Libanului.

Irak

„Nimic nu amintește de 1001 de nopți..."

Leagănul unor vechi și măreți civilizații, Irakul, după cum scria în urmă cu cîtva vreme corespondentul ziarului „LE PARISIEN LIBERE", „este astăzi o țară aridă și aspră, de o sărăcie inimaginabilă". Vestitul sistem de irigație al Mesopotamiei, care a dus la înflorire ținutul din văile fluviilor Tigrul și Eufratul, este de mult în destrămare. Din cei 444.000 de km. pătrați, cît are teritoriul țării, o mare parte o constituie un șes format mai ales din deșerturi de nisip și stepe lipsite de apă, neroditoare. Numai o cincime din terenurile cultivabile sînt exploatate dar, dintr-o populație rurală 3.200.000 locuitori (totalul populației e de aproximativ 5 milioane) 85 la sută din pămîntul cultivabil este deținut de 800 de mari proprietari! Procentul de analfabeți, recunoscut chiar de statisticile oficiale, e aproape uimitor: peste 90 la sută din populația țării. Din cauza înapoierii culturale țara duce mare lipsă de cadre tehnice; doar 200 de tehnicieni sînt instruiți, anual, în școlile irakiene. O imagine și a nivelului sanitar: 35 de copii dintr-o sută mor înainte de a împlini 5 ani. „La Bagdad — scria corespondentul lui „LE PARISIEN LIBERE" — mizeria umană este înfiorătoare. Nimic nu evocă poveștile din 1001 de nopți. Pe străzi vezi grupuri de bătrîni livizi, de adulți și de copii subalimentați, de femei apatice.

Traiul mizer al poporului nu se datorește însă sărăciei țării. În solul irakian se află, ca un gigantic ocean subteran, una din marile bogății ale lumii, petrolul. Aici se găsesc 10 la sută din totalul rezervelor de petrol ale lumii capitaliste și, anual, prin pădurile de sonde care amintesc parcă de grădinile suspendate ale vechiului Babilon, se extrag 34.000.000 tone de petrol. Dar această uriașă bogăție a țării nu contribuia cu nimic la crearea unei vieți mai bune pentru poporul irakian. Adevăratele stăpîne ale țării sînt marile societăți petrolifere engleze și americane. Redevențele petrolifere pe care le încasau vechile guverne irakiene de la companiile petrolifere străine nu erau folosite pentru construcții de uzine, școli, spitale și drumuri. Ele intrau în buzunarele politicienilor corupți de felul lui Nuri Said, în buzunarele marilor latifundiari — și aceasta explică de ce acești oameni duceau o politică proccidentală și jucau rolul unui „cal troian" în lumea arabă luptătoare pentru independența națională, de ce au participat la pactul agresiv de la Bagdad, au acceptat doctrina Eisenhower și au fost animatorii politicii agresive a puterilor occidentale pe planul Orientului mijlociu.

Colonie otomană secole de-a rîndul, monarhie timp de 43 de ani, Irakul, de cîteva săptămîni e republică. Poporul Irakului a măturat clica venală a lui Nuri Said, a ieșit din pactul agresiv de la Bagdad, și-a scuturat cătușele colonialismului. În felul acesta, datorită revoluției din 14 iulie, pentru poporul irakian a început acum o eră nouă, de independență, de luptă pentru înflorire economică și prosperitate.

Arabia Saudită

Țara Aurului Negru

Cea mai mare parte a Peninsulei Arabe este ocupată de Arabia Saudită care are o suprafață de 1.600.000 km² și o populație de aproximativ 7 milioane locuitori. Arabia Saudită, ca și celelalte țări ale Peninsulei Arabe, este o țară înapoiată, pe teritoriul ei mai domină încă relațiile feudale.

Pînă la începutul secolului al XX-lea, multe regiuni din această țară erau pe harta lumii o „pată albă". Istoricul burghez, Hendrik van Loon scria în urmă cu peste două decenii următoarele: „Din punct de vedere comercial și economic, toată peninsula nu prețuiește mai mult decît un singur cartier al unei mari capitale din apus: City din Londra sau Manhattan din New-York". Astăzi, nici un om de afaceri, nici la Londra și nici la Washington nu ar mai fi de acord cu ce a scris el. Țara „nisipurilor galbene" a devenit țara aurului negru. Arabia Saudită este una din țările cu cele mai bogate rezerve de petrol din lumea capitalistă. Regiunile petrolifere din această țară au devenit sursă de cîștiguri serioase pentru monopoliști și totodată izvorul contradicțiilor din ce în ce mai aspre între imperialiști. Capitala țării este Er-Riad unde își are reședința regele și guvernul, dar centrul economic al țării este portul Djeddah; aici își are reședința corpul diplomatic. Între cele două centre este o distanță de 800 km. adică o călătorie de 2—3 săptămîni cu cămila, întrucît în această regiune cale ferată nu există. În întreaga țară există o cale ferată (construită în 1952) care leagă capitala cu orașul Dahran de la Golful Persic.

Arabia Saudită este o monarhie constituită în 1932 ca urmare a unirii a cîtorva principate arabe. Șeful statului este regele care este în același timp cea mai înaltă instanță religioasă și judiciară. Din 1953 pe tron se află regele Saud ibn-Abdul-Azis. Țara nu are parlament și nici constituție. În 1953 a fost constituit un Consiliu de Miniștri numit de rege și răspunzător față de rege. Muncitorii arabi la întreprinderile A.R.A.M.K.O. — (concern petrolifer american) cîștigă de 5—6 ori mai puțin decît petroliștii din S.U.A., sau decît muncitorii petroliști din Europa occidentală. Durata zilei de muncă este de 9—10 ore pe zi. Nu există asigurări sociale, iar sindicatele și partidele politice sînt interzise.

Imperialiștii americani și-au pus multe speranțe în regele Saud în ceea ce privește realizarea planurilor lor în această regiune. Ei au încercat să creeze discordie între Arabia Saudită și Republica Arabă Unită, dar nu au reușit.

Solidarizîndu-se cu lupta popoarelor arabe împotriva agresiunii anglo-americane din Liban și Iordania, autoritățile Arabiei Saudite au interzis zborul avioanelor americane de aprovizionare deasupra teritoriului țării lor.

Kuweit

Un petec de pămînt înecat în petrol

Dincolo de perdeaua de nisipuri mișcătoare din Peninsula Arabă, între frontiera de sud a Irakului și extremitatea de nord-vest a Golfului Persic se află principatul sau emiratul Kuweit. E o minusculă țară arabă, cu un teritoriu de numai 15.500 km. pătrați și o populație ceva peste 200.000 de locuitori. În schimb, în ceea ce privește producția de petrol — 57.300.000 tone anul trecut, 66.000.000 prevăzute pentru anul acesta — Kuweitul ocupă primul loc din Orientul Mijlociu și al treilea — după S.U.A. și Venezuela — din întreaga lume capitalistă. Dar rezervele de petrol de care dispune, 24 la sută din rezervele mondiale, sînt mult mai mari decît cele ale S.U.A. și situează Kuweitul, din acest punct de vedere pe locul întîi în rîndurile țărilor capitaliste.

Deși statutul său oficial este de „principat independent" sub protectorat britanic, Kuweitul e în realitate o colonie engleză. Puterea cîrmuitorilor locali e fictivă. Rezidentul britanic și consilierii săi conduc toate treburile, forțele armate se află sub comanda ofițerilor englezi, iar pe teritoriul emiratului se află puternice baze militare ale Angliei.

Petrolul însă nu mai aparține exclusiv monopolurilor britanice. În perioada de după cel de-al doilea război mondial, infiltrația capitalurilor americane a fost atît de puternică, încît azi monopolurile americane dețin jumătate din acțiunile trustului „Kuweit Oil Company", care a obținut concesiunea exploatării petrolului din emirat, pînă în anul 2026.

Cît de uriașe sînt profiturile obținute de imperialiști prin exploatarea bogățiilor petrolifere ale Kuweitului reiese din faptul că în timp ce prețul de cost al unui baril de petrol extras aici e de 10 cenți, vînzarea lui se face în Golful Persic — deci fără transport — cu 1.95 dolari. Această pentru că mina de lucru e plătită deosebit de ieftin, conform rînduielilor de exploatare colonialistă ce există în Kuweit.

Caracteristic pentru aceste rînduieli e faptul că în ciuda bogățiilor uluitoare ale pămîntului lor, masele de localnici trăiesc într-o cumplită mizerie și înapoiere. Astfel de pildă în întreaga țară nu există decît un spital cu 300 de paturi și (conform statisticilor din 1955) 38 de școli.

Mișcarea de eliberare națională ce se desfășoară în lumea arabă a atins și Kuweitul. Cu prilejul agresiunii imperialiste împotriva Egiptului, în Kuweit au avut loc numeroase manifestații antiimperialiste, culminînd cu o grevă generală a muncitorilor petroliști și acțiuni de sabotaj pe terenurile petrolifere. Pentru a stăvili creșterea continuă a mișcării, imperialiștii au încercat — fără să reușească însă — să includă Kuweitul în fosta Federație irako-iordaniană și pactul de la Bagdad. Astăzi ei privesc cu groază cum lovitura de stat din Irak și agresiunea lor în Orientul mijlociu fac ca poporul din Kuweit să se apropie tot mai mult de forțele de eliberare națională ce cresc în toată lumea arabă. Vizita de acum cîteva zile a emirului Abdulah as-Salim as-Sabah al Kuweitului la Cairo, unde a avut convorbiri cu președintele Nasser, constituie pentru imperialiști un motiv de profundă îngrijorare în legătură cu viitorul acestui emirat și bogățiile sale fabuloase.

Protectoratele din Peninsula Arabă

O regiune în fierbere

În afara statelor independente Arabia Saudită și Yemen, restul Peninsulei Arabe este ocupat de o serie de regate, sultanate, emirate, etc. care într-o formă sau alta se găsesc sub stăpînirea Angliei. Pe coasta de sud se înșiruie așa zisele „protectorate" engleze, Aden, Oman, Maskat; în regiunea Golfului Persic: Kuweit, insulele Bahrein, Katar, Omanul contractual. În fiecare dintre ele puterea cîrmuitorilor este fictivă. Consilieri englezi conduc toate treburile iar forțele armate se află sub conducerea ofițerilor englezi.

Poziția oarecum mai depărtată a acestor formațiuni statale de centrul furtunoaselor evenimente care au loc în Orientul Arab lasă, la prima vedere, impresia că ele nu le-ar fi cuprins în viltoarea lor. Realitatea este însă cu totul alta. Și aici, se desfășoară o puternică luptă antiimperialistă și-o disputată acerbă între marile monopoluri pentru acapararea principalei bogății: petrolul.

ADENUL, (suprafața: aproximativ 300.000 km², populația 650.000 de oameni) se împarte din punct de vedere administrativ în două: pe de o parte, orașul Aden cu regiunile înconjurătoare și insulele Perin și Kuria-Muria care au statut de colonie, iar pe de altă parte protectoratul alcătuit din 23.000 sultanate dintre care cel mai mare Lahej. Colonia Aden are o populație de 140.000 de oameni. În Aden se desfășoară o puternică mișcare de eliberare națională. În urma respingerii de către populație a planului englez cu privire la alcătuirea unei federații a principatelor arabe din zona golfului Persic — plan considerat pe drept cuvînt o încercare de a întări dominația colonială — Anglia a trimis trupe în Lahej care au operat numeroase arestări. Sultanul a fost demis. Totodată trupele engleze au intensificat operațiunile militare la granița Yemenului.

OMANUL, (suprafața: 212.400 km², populația 600.000 de oameni), situat la est de Aden, este o țară slab dezvoltată. Pe teritoriul său se găsesc două state: sultanatul MASKAT și imamatul OMAN. Ca și Adenul, Omanul a căzut victimă planurilor funeste ale colonialiștilor. După ce în 1955 s-a anunțat că în Oman au fost descoperite mari zăcăminte de petrol, trupele engleze violînd acordul existent au invadat Omanul. Împotriva populației care s-a ridicat la luptă pentru independență, Anglia a trimis trupele sultanului marionetă din Maskat. Astfel, a început un război lung și sîngeros care durează și astăzi.

OMANUL CONTRACTUAL (suprafața: 15.000 km², populația: 80.000 oameni) este la rîndul său un protectorat al Angliei. Zăcămintele de petrol au fost acaparate de către compania petroliferă engleză „Petroleum Development ltd".

KATAR (suprafața: 22.000 km², populația: 30.000 locuitori) este una din regiunile cele mai bogate în petrol din Orientul Mijlociu, societățile britanice extrăgînd de aici anul trecut 6.5 milioane tone de petrol. În ce privește perspectivele, el este considerat al doilea Kuweit al Orientului. Potrivit știrilor sosite în ultimele zile, în această regiune au izbucnit tulburări serioase cu caracter antiimperialist.

BAHREIN (suprafața 598 km², populația 110.000 locuitori), este un principat în arhipelagul cu același nume. Pînă la sfîrșitul anului trecut el a fost un protectorat britanic. În noiembrie 1957 însă Iranul a hotărît să-l includă în statul Iranian. Bahreinul dispune de însemnate resurse petrolifere, evaluate la 40,9 milioane tone, adică 0,3% din resursele mondiale.

Popoarele arabe se află în fața unei provocări imperialiste de o deosebită amploare. Două state arabe trăiesc sub teroarea pușcașilor marini americani și a parașutiștilor britanici. Aceasta face ca popoarele din Orientul Arab să-și stringă și mai mult rîndurile pentru a face față agresiunii, pentru a face să eșueze planurile criminale ale imperialiștilor americani și englezi.

Agresiunea imperialistă a galvanizat energiile, a mobilizat forțele popoarelor arabe care luptă pentru alungarea trupelor colonialiste și salvgardarea independenței.

Fără îndoială că lupta popoarelor arabe pentru libertate va fi încununată de succes. Chezășie stă hotărîrea lor nestrămutată de a nu ceda forței brutale a imperialiștilor americani și englezi, sprijinul pe care îl primesc din partea popoarelor iubitoare de pace din întreaga lume.

Pagină redactată de Eugen PHOEBUS, A. STANCIU, U. VALUREANU, V. DOCHIA și Nicolae N. LUPU.

O poveste adevărată

Între dealurile care se adună spre poalele munților apuseni, lîngă albia unei ape repezi ce rostogolește năvalnic la vale bolovani și-i lustruiește în goana ei mai neted decît cea mai măiastră mînă de sculptor, se află un sat pe nume Sudrigiu.

În preajma sărbătorilor de primăvara acestui an, pionierii școlii de patru ani din satul Sudrigiu, raionul Lunca Vașcăului, regiunea Oradea, au auzit la radio vorbindu-se despre sculptorul Eugen Ciuca, deputat al Sfatului popular al orașului București.

Iată ce — din proprie inițiativă și fără ajutorul nimănui — copiii au scris sculptorului:

Sudrigiu 3 aprilie 1958

TOVARĂȘE SCULPTOR,

„Am auzit la radio vorbindu-se de dvs. și ne-a plăcut ce s-a spus. Dvs. țineți să înfrumusețați capitala patriei. Și noi iubim tot ce este frumos. Tov. învățător ne-a spus că dvs. faceți oameni, animale și alte lucruri din piatră, lemn, pămînt. Noi ne-am minunat foarte mult de aceasta, că n-am văzut. Nu ne putem închipui cum arată cele ce le faceți și ne-am hotărît să vă scriem. Vă spunem cine sîntem. Sîntem pionierii școlii de patru ani dintr-un sat din munții Apuseni. Satul nostru e micuț, dar oamenii sînt harnici. El se numește Sudrigiu. Noi avem o școală curată și frumoasă. Toți o îngrijim. Ne-am aranjat curtea frumos și jucăm minge sau diferite jocuri: cureluța, cățelul etc. Acum timpul e foarte frumos și ne-am aranjat și grădina școlii. Avem și o răsadniță. Aici avem: roșii, ardei și vinete. Avem și doi iepurași albi ca de zăpadă. Noi îi hrănim cu morcovi, fîn și cojii de cartofi. Clasa este foarte curată și am împodobit-o. Avem multe flori pe geamuri. În clasă avem multe lucruri făcute de noi: reliefuI R.P.R., fructe, etc. Dulapul clasei este plin cu multe lucruri primite de la diferite întreprinderi, care ne ajută să înțelegem mai bine unele lucruri. Exemplu: Rafinăria de petrol Cîmpina ne-a trimis în sticluțe toate derivatele petrolului. Fabrica de hîrtie din Bacău ne-a trimis în sticluțe drumul ce-l face lemnul pînă se preface în hîrtie și altele. Să vedeți ce lucruri minunate am primit de la fabrica de mătase sau cea de bomboane din Timișoara. Noi le păstrăm bine și ne mîndrim cu ele. Numai fabrica de sticlă și cea de porțelan din Cluj nu ne-au răspuns. Ne-am supărat pe ele. Acum să vă spunem de ce vă scriem. Vrem ca școala noastră să fie cea mai frumoasă din raion, de aceea vă rugăm să ne trimiteți niște oameni ce-i faceți din piatră sau chiar ce vreți dvs. Vă rugăm să ne faceți aceste lucruri în numele pionierilor școlii noastre. Noi credem că nu ne veți uita. Știm că aveți multă treabă. Gîndiți-vă puțin și la noi că și dvs. ați fost micuț. Ce bucurie ne-ați face! Nu vă uităm.

Vrem să avem lucruri la școala noastră și de la un sculptor sau pictor. Vă rugăm să ne iertați că vă cerem acestea.

Vă dorim spor la lucru.

PIONIERII ȘCOLII DE 4 ANI, SUDRIGIU".

Gingășia și prospețimea acestor rînduri au un accent deosebit de semnificativ și de emoționant tocmai pentru că pornesc din lumea celor mici. Ele ne arată dorința de cunoaștere, setea de cultură caracteristică azi poporului nostru.

Cererea pionierilor a aflat adînc răsunet în inima sculptorului, care a răspuns cu dragoste, cu înțelegere și cu dărnicie, trimițîndu-le trei lucrări — o sculptură în ceramică emailată intitulată „Primăvara", un fotbalist în gips și o efigie reprezentînd pe Decebal — și un album cu fotografii de pe alte lucrări ale sale, precum și o scrisoare din care reproducem:

„DRAGII MEI COPII,

Am întîrziat foarte mult cu acest răspuns, fapt pe care îl regret și sper că voi mă veți ierta, căci după cum știți, uneori munca nu poate fi întreruptă și trebuie dusă pînă la capăt.

Scrisoarea voastră mi-a făcut deosebită plăcere. Într-adevăr, așa cum ați presupus, gîndurile m-au dus departe, lîngă Cluj, într-un sătuc, numit Miluan. Acolo, mic ca voi, am găsit înmuiat de ploaie „lutul" din care îmi plăcea să fac tot felul de obiecte, animale sau oameni, și de care m-am îndrăgit apoi așa de tare, încît, după cum voi ați auzit, am devenit sculptor...

Trebuie să știți că oricare dintre voi va putea face, cînd va fi mare, ceea ce fac eu azi, dacă simte în el un imbold lăuntric care îl îndeamnă mereu la lucru. Numai că pentru a reuși trebuie multă învățătură".

Darul sculptorului a stîrnit o explozie de bucurie printre copiii școlii din Sudrigiu. Aceștia i-au scris din nou în cuvinte din care nu pot să nu redau cîteva:

„...Am primit darul dvs. El ne-a adus cea mai mare bucurie că l-am primit chiar în Ziua învățătorului, cînd școala noastră a fost citată prima pe raion. Primind cele trimise toți ne-am adunat în jurul lăzii. S-a desfăcut cu multă grijă. Nu mai puteam de bucurie, rîdeam, săream în sus și toți eram foarte veseli. Dvs. sînteți adevărat om și prieten...

„Primăvara" este întreagă, iar fotbalistul are piciorul stricat pe care stă. Ce să-i facem? Așteptăm sfatul dvs. și ar fi mai bine să veniți chiar dvs...

Înduioșător și nevinovat apel care a stîrnit panică în sufletul admirabilului lor învățător, Trofin Simion, și l-a îndemnat, în răspunsul său de mulțumire, să scrie:

„...rugîndu-vă să scuzați copiii, ce grăbiți au răspuns gestului dvs., atît de frumos. Eu nu eram acasă în ziua aceea. Copiii au alcătuit textul scrisorii și au trimis-o fără să-mi fi trecut prin mină".

Scrisorile reproduse sînt îndeajuns de grăitoare și comentariul nu adaugă nimic farmecului autenticității lor.

Elena Cernei, solistă a Teatrului de Operă și balet al R.P.R.

Fotografia: Mihai POPESCU

CU ELENA CERNEI, DESPRE NIȘTE VISURI ȘI DESPRE ÎNDEPLINIREA LOR

Elevii de altă dată, pe care anul republicii și al naționalizării i-a găsit pe băncile uneia din școlile de pe Griviței și Bucureștii Noi, și-o amintesc desigur pe fosta lor „soră" — Elena Cernei. Puțini dintre aceștia, aflîndu-se în fotoliul Teatrului de Operă și Balet, pot însă recunoaște în pătimașa Carmen, în orgolioasa Amneris ori — sub cupola Ateneului — în solista Misei în Do minor, pe fata oacheșă, aproape de-o vîrstă cu ei, pe care acum zece ani o așteptau — nu cu prea multă tragere de inimă — să-i vaccineze ori să le facă injecții antitifice.

— Într-un răstimp de numai cîțiva ani s-a produs în viața dumneavoastră două mari schimbări: v-ați descoperit o nouă vocație, cea adevărată, și ați izbutit să vă duceți la îndeplinire visul cel mai frumos pe care și-l poate dori un artist tînăr: abordarea marilor roluri ale repertoriului universal...

— Probabil constatarea dumitale trebuie luată ca o invitație la destăinuiri, mi-a ghicit gîndul Elena Cernei. Pentru mine, tot ce s-a petrecut în viața mea de zece ani încoace nu pare deloc ieșit din comun. Biografia mea, civilă și artistică, se aseamănă cu a multor, a foarte multor artiști ridicați în anii regimului nostru. Dacă nu luăm în considerație visurile naive — comune tuturor copiilor care văd un film ori un spectacol de circ — dorința de a mă face artistă mi-a venit destul de tîrziu, cînd aveam deja o meserie. În 1948 m-am înscris la conservator, cu multe rezerve față de mine însumi. Mi-am zis că s-ar putea ca înclinațiile mele muzicale să fie doar o dispoziție de moment, că n-ar fi exclus ca mai tîrziu să regret amar faptul de a fi alergat după o himeră.

— Se pare totuși că n-a fost o himeră...

— Așa au încercat să mă convingă și alții, în 1951, cînd am părăsit profesiunea de soră (chiar și în timpul primilor ani de conservator continuam să lucrez în producție, la o policlinică) și am fost angajată solistă a Filarmonicii. Din acest an am început să cunosc emoțiile rampei și tot atunci mi-am dat seama că mă aflu pe drumul cel bun. Ca orice studentă de la canto, visam să interpretez marile roluri ale marilor opere. Experiența celor mai buni artiști, ca și sfaturile profesorilor mei (eram în clasa prof. Stroescu) mă îndemnau către studiul muzicii de cameră, această excelentă ucenicie a oricărui cîntăreț de operă.

— În cadrul Filarmonicii la cîte concerte ați participat?

— Peste o sută cincizeci. Unele din ele mi-au produs emoții cu totul deosebite, fie din pricina dirijorilor foarte exigenți, cum este, de pildă, maestrul Constantin Silvestri, fie pentru că interpretam lucrări în primă audiție.

Te interesează desigur care dintre ele mi s-au întipărit mai adînc în minte... „Amorul vrăjitor", al lui De Falla, Misa în Do minor de Mozart, „Cantata Patriei", de Arutunian sub bagheta regretatului Theodor Rogalski. Cu aceasta din urmă am și debutat, în mai 1951.

— Dar la operă cînd ați cîntat întîiași dată și în ce?

— Am debutat în toamna lui 1952 în „Rigoletto" și la scurt timp în rolul Kneaghinei din Rusalka. A urmat „Dama de pică", „Aida", „Carmen" „Ion Vodă cel cumplit", „Trubadurul"...

— Care dintre ele v-au produs cele mai multe emoții?

— „Carmen!"

— De ce anume?

— Nu cîntasem decît de patru ori în această operă cînd a trebuit să plecăm în turneu în Uniunea Sovietică. Îți închipui neliniștea cu care așteptam seara spectacolului. Dar totul s-a sfîrșit cu bine. Dacă mai întreba cineva care au fost cele mai mari satisfacții din viața mea artistică de pînă acum, ți-aș răspunde că acestea sînt legate de „Aida". Eram la Lvov, cînd am asistat la o adevărată manifestație de simpatie din partea publicului, care mă aștepta la ieșire. Era cu atît mai impresionantă, cu cît mă găseam pentru prima oară în viață în fața unei asemenea manifestații și m-a mișcat mai mult decît complimentele, deseori jenante pentru mine, pe care mi le-au făcut unii critici din Polonia sau un impresar italian, în Iugoslavia.

— Ca mezzosoprană bănuiesc că ați avut o profesoară neoficială în persoana Zenaidei Palli...

— Ai dreptate. Nu știu dacă marea noastră cîntăreață și-a putut da seama că mă aflu într-adevăr printre elevele ei. Am învățat de la Zenaida Palli naturalețea emisiei, acel fel de a cînta care exclude orice încordare, orice artificiu,

— Nici un interviu nu se isprăvește fără „planuri de viitor". Vă rog să vă conformați tradiției.

— Am o singură și serioasă preocupare de viitor: Jocasta din „Oedip" de George Enescu. Sînt atît de absorbită de acest rol, încît mi se pare o adevărată fără de lege să-mi fac alte planuri. Cu atît mai mult cu cît cei sub a căror supraveghere lucrez, știind cîte eforturi ni se solicită în acest moment, ar putea să spună, fără condescendență, „uite la ce-i stă capul, tocmai acum"...

— Vă asigur de discreție...

— Cunosc discreția gazetarilor...

În această chestiune Elena Cernei nu s-a înșelat. Rugîndu-vă să păstrați secretul vă împărtășim și dvs. că tînăra mezzosoprană visează să cînte rolul prințesei din „Don Carlos", rolul titular din „Orfeu" de Glück...

Boris BUZILĂ

CEI „ZECE" de la HOLLYWOOD DUPĂ ZECE ANI

Acum 10 ani, zece cineaști de la Hollywood — scenariști, regizori și producători — au fost condamnați la închisoare pe diferite termene. Motivul este bine cunoscut: au refuzat să apară în fața pe cît de faimoasei pe atît de odioasei Comisii pentru cercetarea activităților antiamericane **și să răspundă la întrebările referitoare la convingerile lor politice, și la apartenența lor la organizații progresiste.**

Ce s-a întîmplat ulterior cu cei „zece" din Hollywood? Numai unul singur — Edward Dmitryk — a devenit renegat, numai unul și-a plecat capul în fața Comisiei și, ceea ce nu mai poate să mire pe nimeni, prosperă la Hollywood.

Ceilalți însă... Dintre ceilalți, scenaristul **Samuel Ornitz** s-a îmbolnăvit grav încă în timpul cercetărilor și a „făcut" anii la care a fost condamnat în spitalul închisorii. A murit în 1957. **Alva Bessy** și **John Howard Lawson** scriu cărți. Însă în condițiile rînduielilor existente în S.U.A. este lesne de înțeles că ei nu se bucură de trecere în rîndurile editorilor. Cărțile nu oferă autorilor lor nici cea mai mică îndestulare. Alva Bessy este nevoit să lucreze într-un local de noapte, unde prezintă programul, iar Lawson ține conferințe în diferite orașe. Alți membri ai grupului celor zece, cum ar fi **Adrian Skott, Herbert Biberman, Dalton Trumbo,** lucrează la bursa neagră din Hollywood (Nu este vorba de bursa de acțiuni și efecte ci de faptul că prin persoane interpuse, acești autori vînd producătorilor scenarii și producțiile lor literare — fac, cu alte cuvinte, oficiul de „negri" literari) aceste amănunte, arată că în ceea ce-l privește pe Trumbo se presupune că el și nimeni altul se ascunde sub pseudonimul Robert Reech, adică omul care anul trecut a primit premiul Academiei de Artă Cinematografică cu care a fost distins scenariul la filmul „Curajosul".

Faptele acestea sînt semnificative pentru condițiile în care sînt nevoiți să lucreze unii dintre cineaștii din S.U.A. Iată ce scrie referitor la aceasta ziarul australian „Tribune", sub semnătura corespondentului său din Hollywood:

Într-o bună zi, se arată în corespondență, **fără obișnuita reclamă hollywoodiană, în S.U.A. a venit un film din Mexic ce purta un titlu simplu „Curajosul". Era o emoționantă povestire cinematografică al cărui erou principal era un băiețaș. Filmul „Curajosul" a cucerit premiul Academiei de Artă Cinematografică — o mică statuetă de aur pentru cel mai bun scenariu. Odată cu aceasta, s-au ivit un șir de complicații, pe care Academia nu le-a cunoscut vreodată în cei 29 de ani de existență. Căci atunci cînd scenaristul a fost invitat să se prezinte pentru a i se înmîna premiul, a reieșit că autorul scenariului este o persoană interpusă. Membrii academiei se alarmară, chinuiți de presupuneri sumbre. Nu cumva autorul este unul din cei de pe lista neagră a Comisiei pentru cercetarea activităților antiamericane?**

Un reporter — curios ca toți reporterii — l-a dibuit pe Dalton Trumbo și l-a întrebat fără ocol: — Dumneata ești Robert Reech?

— Mii de draci, sînt Dalton Trumbo.

— Dar după părerea dvs. cine e Robert Reech?

— Mitchell Wilson, răspunse el fără a sta mult pe gînduri (Mitchell Wilson autor de scenarii, a scris și scenariul la filmul „Sarea pămîntului".)

— Dar poate totuși sînteți Robert Reech.

— Mi se atribuie atîtea filme încît de mult mi-am statornicit următorul obicei: atunci cînd filmul este mai mult sau mai puțin bun, răspund că nu pot recunoaște și nici nega paternitatea lui. Nu mă rabdă inima să nu recunosc că eu am scris scenariul la „Curajosul". E un film fără asasinate și fără morfinomani, fără fete nevinovate ce cad în ispită, fără împușcături și depravări. Nu știu cum a nimerit pe ecran.

De aceea, statueta „Oskar" pentru scenariul la „Curajosul" continuă să zacă în safe.

Trumbo a arătat cu alt prilej că pe lista neagră figurează nu numai cei „zece" din Hollywood, dar și mulți alți scriitori ce nu sînt pe placul Comisiei pentru cercetarea activităților antiamericane.

Așa dar, se poate conchide că marea majoritate a celor „zece" cuprinși în lista neagră a Hollywood-ului nu și-au trădat convingerile. Ei și mulți alții alături de ei, sînt nevoiți să-și ascundă identitatea, să-și renege opera sau să renunțe la activitatea cinematografică.

UN NOU FILM SOVIETIC

CÎNTECE

O comedie muzicală cinematografică, produsă de „Mosfilm". Elementul principal al filmului îl constituie spiritul internaționalist, prietenia dintre marinarii din lumea întreagă. Acțiunea începe undeva pe țărmul Mării Negre, apoi continuă la Moscova, unde se împletește cu fapte și întîmplări de la cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților ce se desfășura atunci în Capitala sovietică.

În afară de ansamblurile sovietice, în diferite episoade ale filmului participă formații muzicale din Polonia și Cehoslovacia, colective muzicale din Ceylon, Martinica, Argentina, India, și din alte părți ale lumii. Obiectivul aparatului de filmat urmărește în permanență personajele principale ale filmului și, în desfășurarea acțiunii, îi surprinde în diferite situații, fixînd totodată pe peliculă momente de la Festival.

Eroul principal al filmului „Cîntece" este marinarul Serghei Ceaikin, o fire veselă și vioaie, îndrăgostit de tînăra sportivă Lena Șciuvalova. Aceasta urmează să plece la Festival. La aflarea veștii, Serghei încearcă chinurile despărțirii și ale dorului. Pe neașteptate însă, i se oferă și lui posibilitatea de a pleca la Festival, în locul unui tovarăș bolnav din ansamblul muzical marinăresc. Pe drum și la Moscova, Serghei și Lena nimeresc în cele mai comice situații. Pînă la urmă totul se termină cum nu se poate mai bine.

Gleb Romanov, artist de estradă, coautor al scenariului, interpretează cu mult talent rolul lui Serghei. Lena este interpretată de o debutantă, Tatiana Bestaeva, studentă a Institutului Unional de Artă Cinematografică, care s-a achitat cu succes de primul ei rol. Regia o semnează I. A. Annenski, muzica aparține compozitorului O. Feltman, textele cîntecelor poetului Mihail Matusov.

O comedie veselă, cu multă muzică și așa precum arată și titlul filmului, cu multe și frumoase cîntece.

O prețioasă colecție de artă populară

De peste o jumătate de secol datează vila Minovici. Cîndva, pe timpul cînd tramvaiul cu cai întorcea pe locul unde se află azi capul liniei 20, îndrăzneții se aventurau pe jos, prin glod sau praf, spre poarta nordică a orașului, pînă ajungeau în dreptul vilei, înconjurată pe atunci de cîmpuri pustii, — lăcaș, iarna, pentru haitele de lupi hămesiți. Priveau clădirea, stingherâ în imensitatea spațiului golit de orice așezare, citeau povețile care străjuiau intrarea vilei și se întorceau acasă.

Al șaptelea copil al unei femei rămase de timpuriu văduvă cu 14 odrasle, Nicolae Minovici a ales, alături de frații săi mai mari, Mina și Ștefan, calea spinoasă a medicinei. Spirit deosebit de înzestrat, Nicolae Minovici a fost unul dintre promotorii medicinei științifice de la noi din țară. Lui i se datoresc numeroase și valoroase lucrări de specialitate. Dar opera doctorului Nicolae Minovici nu se reduce numai la atît. Într-o vreme cînd statul burghezo-moșieresc nu acorda nici un sprijin pentru organizarea unor instituții sociale de prim ordin, Nicolae Minovici a înființat, la începutul secolului nostru, Societatea de Salvare, Spitalul de Urgență, numeroase școli de reeducare a vagabonzilor și cerșetorilor.

Activitatea științifică și socială a doctorului Minovici nu poate fi despărțită de cea a artistului. Ca un protest împotriva influențelor străine care înecau cultura românească, doctorul Minovici s-a aplecat cu dragoste asupra artei populare românești, încercînd s-o facă cunoscută și prețuită și peste hotare. Din desele peregrinări făcute prin țară în calitate de conferențiar, el a cules cele mai diverse obiecte de artă populară, rod al muncii talentatelor țesătoare sau al harnicilor olari din satele Românie, pe care le-a aranjat în camerele vilei sale — și ea construită în cel mai autentic stil arhitectonic românesc de către arhitectul I. Mincu. Așa a luat naștere această colecție particulară de obiecte de artă populară, prima de acest gen din țara noastră, deschisă tuturor celor dornici s-o cerceteze. Mai tîrziu, Nicolae Minovici a donat colecția sa statului. În anii regimului de democrație populară, datorită politicii de valorificare a moștenirii patriotice a înaintașilor noștri, vila a fost transformată oficial în muzeu.

★

Cele cîteva camere ale muzeului cuprind o mare varietate de obiecte de artă populară. În prima, în vitrine de sticlă, se află ii țărănești din diferite regiuni ale țării: nordul Maramureșului, nordul Moldovei și Munteniа. Pereții sînt împodobiți cu farfurii, ulcele — lucrate în tonuri bi și policrome, toate vădind măestrie și talent. Într-altă cameră facem cunoștință cu arta țesătoarelor de covoare. Celebrele covoare oltenești se detașează prin farmecul desenelor și al culorilor. Pe pereți, avem surpriza și bucuria totodată de a recunoaște cîteva pînze autentice ale lui Grigorescu: un car cu boi; un cap de fată...

Urcăm o scărița ca de vapor, bine cerută. Interiorul care ni se înfățișează ne face să credem că sîntem poftiți la un ospăț. O masă lungă, acoperită de o față de masă înflorată, ne așteaptă. În dreptul fiecărui soaun, taci. mul de rigoare. Numărăm ploscele pîntecoase care-și așteaptă paharnicul...

Facem calea întoarsă spre o altă încăpere. Imaginea nu mai e atît de bucolică. Un interior blajin, domol, de casă țărănească. Vatra cu ceaunul pregătit pentru mămăliga, masa cu trei picioare, scăunele scunde, lavița — totul te îmbie la popas. Dar noi sîntem în trecere...

...Și iată camera în care a locuit și lucrat Nicolae Minovici: scundă, îngustă — simplu mobilată. Multe fotografii de familie. Mama, Sofia, înconjurată de cei 14 copii, Nicolae, Mina și Ștefan, fotografiați împreună, Ștefan la 25 de ani, flăcău tînăr, cu mustața în furculiță... Sînt și altfel de fotografii: Nicolae Minovici, fotografiat în timpul uneia din celebrele sale experiențe medicale, în mijlocul sălariaților „Salvării", cu ocazia sărbătoririi Anului Nou, prima ambulanță din București și altele.

Părăsind camerele vilei, l-am căutat pe inginerul Dumitru Minovici, nepotul doctorului, azi directorul muzeului. Moștenind de la unchiul său pasiunea colecționării, Dumitru Minovici a îmbogățit colecția de obiecte de artă populară cu vase de lut, icoane vechi, pe care le-a donat statului. Un act demn de memoria unchiului său.

I. DELEANU

Echipa de dansuri tătărești a școlii nr. 19 din Medgidia, premiată la primul concurs pe țară al echipelor cultural-artistice ale pionierilor și școlarilor.

Cititorii întreabă „Magazin" răspunde

DANA TIMIȘ — Timișoara. Presupunerea dvs. în legătură cu o eventuală corespondență a subiectului filmului „Femeia zilei" cu biografia interpretei principale nu se confirmă. Scenariul acestui film a fost scris de nu mai puțin trei autori: F. Bemporad, F. Masselli (care este și regizorul) și Cesare Zavattini. Liliana Atteni, rolul principal, a fost jucat de Virna Lisi. Marina Vladi nu este cehoslovacă dar a vizitat de curînd această țară. În ceea ce privește faptul că stă la Paris este perfect explicabil: e soția regizorului și dramaturgului Robert Hossein.

STRITTER HELGA — Reșița. Din păcate nu cunoaștem adresa solicitată.

TICA ZAMFIR — Cluj. Regretăm, dar adresele pe care ni le solicitați nu le cunoaștem, așa încît de astă dată nu vă putem satisface mica dvs. dorință.

AL. MOROIANU — Roman. Adresa Institutului „I. L. Caragiale" este următoarea: Bul. Schitu Măgureanu 1. La secretariatul institutului puteți obține informații oricît de amănunțite în legătură cu ceea ce vă interesează.

ION CONDIESCU: În limita posibilităților vă vom satisface dorința la începutul stagiunii teatrale.

LIA FODOR — Topliță. Interpreta rolului principal din filmul sovietic „Ghimpele" este actrița Leila Abașidze. Îi puteți scrie pe adresa studioului Mosfilm-Moscova.

Împotriva înarmării atomice

În paginile revistelor și ziarelor din Germania occidentală apar tot mai des declarații ale oamenilor de știință, literatură și artă, care protestează împotriva remilitarizării țării.

În ultimele luni, în presa vest-germană au apărut tot mai des și continuă să apară liste lungi cu nume de scriitori, artiști, oameni de știință, care se pronunță împotriva înzestrării Bundeswherului cu arma atomică.

Recenta declarație apărută sub titlul „20 de scriitori" a fost semnată de un grup de literați printre care Stephan Andres, Eggebrecht, Jesko von Puttkammer, Wolfgang Weirauch, dramaturgul Hans Henny Jahn, regizorul Erwin Pisrotor.

„Un guvern care promovează foști naziști în instanțe guvernamentale superioare — se spune printre altele în această declarație — nu se poate bucura de încredere". O altă declarație asemănătoare a fost semnată de artista Fita Benkhoff, de compozitorul Warner Egk și de scriitorul Wolfgang Koppen.

După cum arată ziarul „Berliner Zeitung", presa vest-germană a publicat recent un protest împotriva înarmării atomice, semnat de 101 profesori de la academiile vest-germane, și o declarație semnată de 949 de reprezentanți ai intelectualității din R. F. Germană.

În apărarea culturii naționale

În țările Americii Latine se extinde mișcarea pentru întărirea și dezvoltarea relațiilor culturale reciproce.

După cum relatează săptămînalul „Vistazo" din Chile un grup de poeți argentinieni care au vizitat în februarie 1958 Santiago, s-au întîlnit cu colegii lor chilieni cu privire la „Întîlnirea tinerilor poeți din America Latină" care urmează să aibă loc în septembrie 1958 la Buenos Aires.

Asociațiile scriitorilor argentinieni și chilieni s-au pronunțat în sprijinul acestei inițiative menite să contribuie la apărarea culturii naționale a popoarelor din America Latină. În afară de cele două țări menționate, și-au exprimat dorința de a participa la această întîlnire tineri poeți din Brazilia, Mexic, Uruguay, Columbia, Venezuela, Ecuador.

Salutînd acest eveniment important în viața culturală a Americii Latine, „Vistazo" subliniază că „întîlnirea tinerilor poeți din America Latină" de la Buenos Aires „va fi una dintre florile ale căror semințe au fost aruncate în urmă cu cinci ani de către participanții la „Congresul culturii".

Două cărți anticolonialiste

Presa progresistă din Belgia apreciază în mod pozitiv cărțile apărute recent: „O țară, o dragul meu popor" a lui Sembain Usman și „Împotriva torturilor din Algeria" a lui R. P. Simon.

Gazeta „Drapeau rouge magazine" scrie despre cartea lui Sembain Usman următoarele: „Această carte reprezintă un tablou viu al societății africane contemporane în care se ciocnesc vechiul cu noul, colonialiștii și poporul țării. Caracterul convingător al portretelor dovedește deosebita măestrie a autorului".

În cartea lui R. P. Simon, „Împotriva torturilor din Algeria", autorul se pronunță împotriva terorii la care este supusă populația din Algeria. Această carte reprezintă o contribuție prețioasă la cauza păcii și civilizației.

Interzicerea unei opere a lui Prosper Merimée

Recent, regizorul John Berry a turnat un film după nuvela „Tamango" de Prosper Mérimée. Noul film a rulat pe ecranele Franței, dar autoritățile au interzis prezentarea lui în „Africa Neagră" și Algeria. „Cercurile guvernamentale se tem că „mulți algerieni" s-ar putea recunoaște în Tamango și în tovarășii lui de lanțuri" — scrie „L'Humanité". În legătură cu această măsură arbitrară, o serie de cineaști au protestat la direcția cenzurii.

Madeleine Allain (autoarea romanului „Copacii verzi de mangove" publică în „Lettres Francaises" un articol intitulat „Sîntem noi oare moștenitorii Revoluției franceze?". Amintind că Franța a fost prima țară care a interzis sclavia, scriitoarea reprosează guvernului faptul că se teme de filme îndreptate împotriva asupririi și înrobirii coloniale. „Autoritățile se tem — scrie Madeleine Allain — că filmul va determina popoarele dependente să gîndească... Oare nu cumva orice aluzie la tema robiei ni se pare un atac la adresa regimului colonial? Oare vrem să negăm orice năzuință spre libertate a popoarelor care se află sub stăpînirea noastră?"

Berry, regizorul filmului Tamango, scrie în „Lettres Francaises" despre nerăbdarea cu care este așteptat filmul în Africa. Referindu-se la actul de samavolnicie comis de autoritățile franceze, unul din creatorii filmului spunea: „Filmul vorbește despre sclavie — în concluzie îl interzic... Poate că au făcut-o ca să nu-i tulbure pe americani... Cînd vezi acest film îți amintești de negrii din Missisippi".

PICTURA ABSTRACTĂ

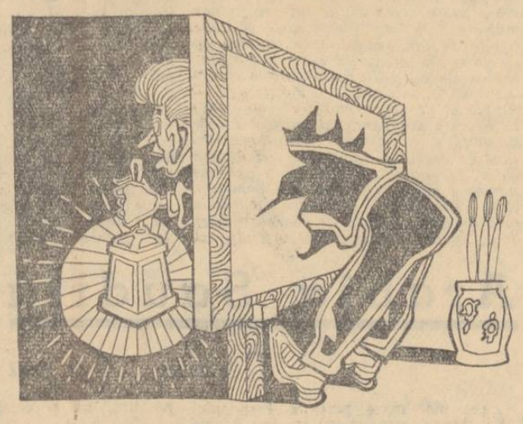

— Unde e conținutul?

Desen de I. DORU

De prin preajmă

AVIONUL TU—114 D construit de academicianul Andrei Tupolev, a parcurs un drum foarte lung într-un timp scurt. El a acoperit o distanță de 34.400 km., mai mult decît lungimea paralelei Moscovei în jurul globului, cu o viteză medie de 710 km. pe oră la o altitudine variind între 10—12 mii de metri. In total cu trei escale, călătoria a durat 77 ore, iar aparatul a zburat timp de 48 ore și jumătate. Un alt avion TU—114 D a parcurs fără escală distanța Moscova — lacul Baical — Moscova, adică 9600 km, cu viteza medie de 740 km. pe oră.

●

N. KUPREVICI, astronom la celebrul observator de la Pulkovo (U.R.S.S.), creator al „telescopului cu televiziune", a fotografiat cu aparatul său suprafața lunii, apoi, de curînd, stelele. El a putut obține, pentru prima dată în istoria astronomiei, fotografii ale unor stele foarte depărtate (de a opta și a noua mărime !). S-au putut vedea pe ecranul telescopului cu televiziune, imaginile unor stele care, în mod normal, pentru a fi fotografiate, ar fi necesitat folosirea unui telescop optic avînd o distanță focală de 1 km.

●

INGINERI chinezi întrebuințează bambusul în construcție pentru înălțarea schelelor cu mai multe etaje. Stîlpii de bambus sînt uniți prin legă-

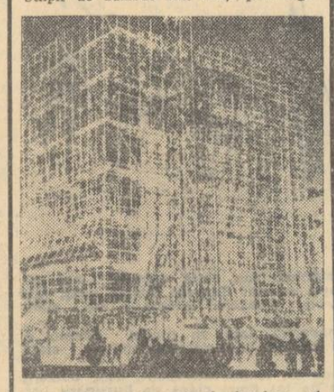

turi flexibile din coajă de bambus și construcția de 15 etaje se realizează fără a se întrebuința un singur cui ! In acest fel, bambusul nu este stricat și se poate utiliza în repetate rînduri.

●

FLOTA maritimă poloneză numără 1129 nave de diverse tipuri. Printre ele se numără nave mari ca „Batory", „Dzerjinski", nave de zeci de mii de tone și nave mici cu o capacitate de cîteva sute de tone, nave pentru navigația de cabotaj și vase de pescuit, precum și vase auxiliare pentru șantiere navale, întreprinderi și instituții maritime. Cea mai veche unitate a flotei poloneze este nava „Catai" construită în 1906 și care deservește pînă în prezent liniile de navigație europene. Navele comerciale desfășoară o intensă activitate. Zilnic se află în cursă 40 de nave mari.

●

IN SIBERIA, și anume la Irkuțk, la naștere un centru științific. El va cuprinde institute de studii și cercetări electrochimice, siderurgice, de chimie organică, de biochimie, de geologie, de geografie, de biologie. De asemenea, va fi plantată și o grădină botanică.

●

IN APROPIEREA litoralului francez al Mării Mediterane, scafandrii au descoperit rămășițele unei galere datînd de peste 2.000 de ani. Aceasta transporta pe bordul său 100 tone de oxid de plumb. Această descoperire confirmă presupunerea că olarii din antichitate foloseau oxidul de plumb pentru smălțuire.

●

CU TOȚI cei 77 ani ai săi, povestitorul kirkiz Saiakbai Karaliev, are o memorie de-a dreptul prodigioasă. După cum ne informează revista „Nouvelles de Moscou", el a recitat pe de rost în fața colaboratorilor Academiei de Științe din Kirkizia 400.000 versuri din epopeea națională „Manas". Editurile din Kirkizia au început recent publicarea textului epopeei, care cuprinde un milion de versuri și a cărei înregistrare a durat 6 ani. După recitările lui Karaliev au mai fost înregistrate numeroase alte poeme epice, legende și povești.

●

SPECIALIȘTII cehoslovaci au creat acest nou sistem de încărcare și descăr-

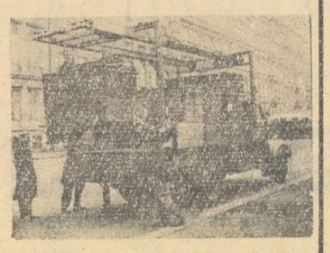

care a camioanelor. Proba practică a fost trecută cu succes.

●

PENTRU ca să alunge „spiritele" rele dintr-o casă în care „umblă stafii", sătenii din Șadri Ka Khern, în apropierea localității Lucknow (India) au aprins un foc sfînt. Rezultatul ? A ars jumătate de sat, un copil a murit în flăcări și pompierilor le-au trebuit șase ore ca să stingă incendiul.
Greu tribut misticismului !

●

CINE nu a auzit despre munca grea a mecanicilor de pe vapoare, în atmosfera înăbușitoare din sala mașinilor ? V-ați fi închipuit vreodată pe fochiști lucrînd departe de mașinile lor ? Iată că, de curînd, motoare de vapoare comandate de la distanță au început să iasă de la uzina „Diesel" din Leningrad. Regulatoarele asigură automat numărul de turații necesar, precum și temperatura apei din sistemul de răcire și a uleiului. Semnale luminoase și sonore avertizează pe mecanici asupra incidentelor tehnice.
Ucenicii își vor putea face serviciul în fața unui tablou de telecomandă instalat într-o cabină. Manevrele vasului se vor putea realiza mult mai rapid.

●

SCRIITORUL finlandez Runeberg a propus zilele trecute o nouă unitate de măsură, definită de el „o lungime de pipă". Ea reprezintă timpul străbătut de un fumător, între momentul aprinderii și clipa stingerii pipei sale...

●

„NONNA" — seamănă cu un mic pian, ușor și portativ. El poate fi transportat în două valize. Creatorul său, Andrei Volodin, șef de birou la uzina de instrumente muzicale electrice din Moscova, i-a dat două nume „V-9" și „Nonna". Cu ajutorul acestui instrument cu 330 timbre vocale, un muzician poate cînta opere clasice, populare, precum și lucrări scrise pentru vioară, violoncel, harpă, mandolină, balalaică, datorită celor 3 claviaturi ale sale : una obișnuită, ca cea a pianului, alta așa-zisă de modulație și o a treia pentru diverse registre.
Aparatul este expus în pavilionul sovietic din cadrul expoziției de la Bruxelles

Moda „pescar" și prezicerea viitorului

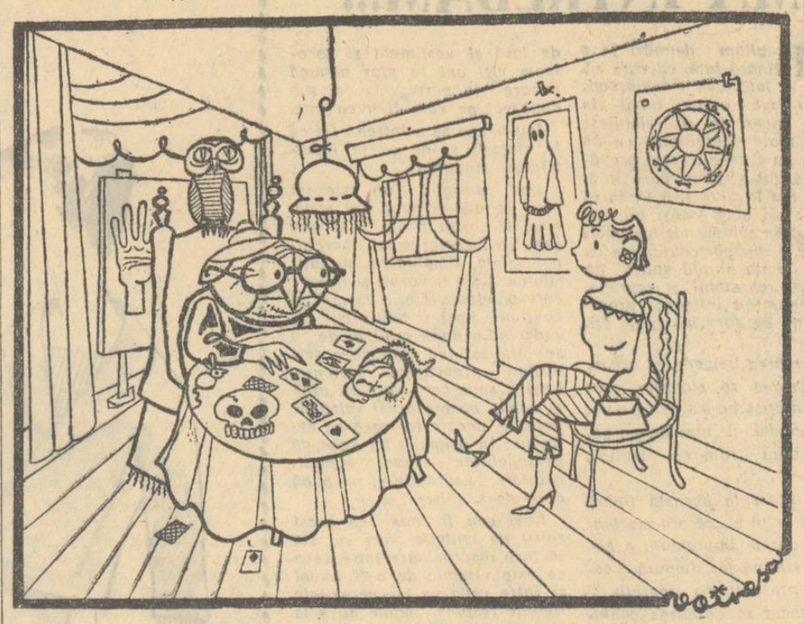

GHICITOAREA MIOAPA : — *...Și ai să te însori, și ai să fii tatăl a opt copilași...*

Desen de George VOINESCU

Intre ciori

— *Din cauza ăstuia mi-a murit nevasta...*
— *Cum așa ??...*
— *Suferea de inimă...*

Desen de T. PALL

Șase picturi necunoscute ale lui N. Grigorescu descoperite în Franța

(Urmare din pagina 1-a)

călătoriei mele, 6 tablouri autentice și un al 7-lea... îndoielnic.

— Cum ați reușit să găsiți aceste tablouri și de ce al șaptelea vi se pare îndoielnic ?

— Tablourile nu-ți ies singure în cale, de obicei. Fac această rezervă pentru că unul dintre tablouri, un admirabil portret de fată, mi-a fost arătat de un negustor, care cerea pentru el prețul de 600.000 franci. Nu bănuiți desigur unde se găsește tabloul pe care-l consider îndoielnic ?

— !?

— Într-un muzeu și anume în cel din Lyon, în al cărui catalog recent, pe care l-am consultat în biblioteca conservatorilor de la Luvru se află și reprodus. Este, după cîte am putut să-mi dau seama din reproducere, copia unui tablou aflat la Galeria Națională. S-ar putea totuși să mă înșel și voi scrie direcției muzeului din Lyon pentru a-mi trimite o fotografie mai clară. Același catalog reproducea și alte opere românești aflate la Lyon, cîteva naturi moarte și peisaje admirabile de pictorii Gheață și Steriadi.

— Dar despre operele certe ale lui Grigorescu pe care le-ați descoperit, ce ne puteți spune ?

— Încă din țară, în cursul studiilor mele asupra lui Grigorescu, am adunat numeroase date privitoare la anii petrecuți de artist în Franța. Fiul pictorului, regretatul Gheorghe Grigorescu, mi-a comunicat mai de mult, cu multă bunăvoință, listele rămase de la tatăl său. Chitanțele de chirie m-au ajutat să identific casele în care a locuit pictorul la Paris. Grigorescu era foarte meticulos și a păstrat pînă și notele de plată ale pensiunii Laveur, unde a luat masa mulți ani de-a rîndul în timpul vizitelor sale la Paris, din 1869 pînă după 1900. S-ar putea ca acesta să pară un amănunt nu prea însemnat. Ei bine, chitanțele pensiunii Laveur m-au ajutat să găsesc unul din tablouri : o **„Țărăncuță culcată în iarbă"**, pictată prin 1880.

La pensiunea Laveur, înființată prin 1840 și închisă abia recent, cu cîteva luni în urmă, luau masa numeroși scriitori și artiști, în frunte cu marele pictor realist Gustave Courbet. Pictorii dăruiau gazdelor tablouri, care adunîndu-se au alcătuit cu vremea o adevărată colecție. Printre aceste tablouri, pe care văduva octogenară a ultimului proprietar al pensiunii, d-na Castellane, m-a lăsat să le cercetez, undeva, într-un colț, am găsit tabloul amintit dăruit de pictorul român cu multe decenii în urmă.

— Acesta ar fi al doilea tablou descoperit. Mai rămîn deci patru.

— În același chip au ajuns tablouri de Grigorescu la hanul Ganne din Barbizon, care găzduia pe artiști ca și pensiunea Laveur. Grigorescu a locuit aici — unde amintirea lui se păstrează încă — în verile anilor 1862—1868. Hanul Ganne, devenit astăzi muzeu, adăpostește încă opere de Millet, Rousseau, Diaz și alți artiști de seamă ai așa-zisei „școli de la Barbizon", dăruite de aceștia în amintirea șederii lor acolo.

Cu vremea proprietarii hanului au vîndut din tablouri. Este soarta pe care au avut-o și cele dăruite de Grigorescu. „Bătrîna cu gîștele", de la Galeria Națională, a fost cumpărată de la familia Ganne de Gh. Grigorescu prin 1910. Alte opere, de care amintește pictorul G. Petrașcu într-un articol al său, au dispărut. Am mai găsit o natură moartă cu flori, operă de tinerețe, remarcabilă prin factura sa apropiată de aceea a lui Diaz.

— Este tot ce ați găsit la Barbizon ?

— Am putut identifica motivele unor importante picturi, ca „Interiorul de curte" de la Galeria Națională și „Curtea de fermă" de la Muzeul din Craiova, despre care putem afirma astăzi că reprezintă priveliști din curtea hanului Ganne. În felul acesta tablourile pot fi localizate și datate cu precizie.

— Și ultimele trei tablouri ?

— Încă din țară intenționam să scriu un studiu despre George Bellu, un mare colecționar român stabilit în Franța în secolul trecut. Călătoria mea mi-a oferit posibilitatea de a-mi completa informația asupra colecției Bellu. Lucrul mă interesa cu atît mai mult cu cît se știa, datorită unei note din presă găsită de dr. N. Vătămanu, că Bellu poseda un **„Portret de evreu"**, expus sub pseudonim la salonul din Paris în 1877. Fiica aproape centenară a lui George Bellu mi-a pus la dispoziție un bogat material documentar asupra extraordinarei colecții adunate de tatăl său, (38 pînze de Monet, 8 pînze de Renoir, 8 pînze de Manet și multe altele de Delacroix, Daumier, etc.) și m-a pus pe urmele „Portretului de evreu". L-am găsit la Septeuil, o mică localitate aflată la cîțiva zeci de kilometri de Paris. Este fără îndoială una din operele capitale ale lui N. Grigorescu, într-o totul comparabilă cu celebrul „Evreu cu caftan" de la Galeria Națională.

Într-un mic muzeu, consacrat artei Empire și impresionismului, am găsit apoi portretul lui George Bellu de Grigorescu, expus alături de cîteva pînze de Monet, Renoir, Sisley și Pissaro provenind din colecția compatriotului nostru. În depozitul muzeului, am găsit și un „Studiu de evreu" nesemnat, în care am recunoscut îndată factura maestrului.

— Ce alte teme de studii privitoare la arta românească ați mai urmărit în Franța ?

— Este greu, firește, să vorbesc în limitele unei scurte convorbiri despre rezultatele a patru săptămîni de cercetări. De fapt și despre Grigorescu am vorbit foarte pe scurt.

Trebuie în orice caz să menționez rezultatele obținute în legătură cu colecția Bellu. Voi publica un studiu pe care-l pregătesc asupra acestui subiect, cu reproducerile unui număr important de opere, inventarul colecției și mai ales o serie de scrisori inedite adresate compatriotului nostru de Monet și Renoir.

Istoricii de artă francezi pe care am avut prilejul să-i întîlnesc, au arătat interes pentru studiile întreprinse la noi, cu atît mai mult cu cît ele au nu odată puncte comune cu proprii le lor preocupări : activitatea artiștilor francezi în țara noastră, a celor români în Franța, operele franceze aflate în colecțiile noastre etc.

De acum încolo, cunoscutul „Buletin de artă și arheologie", care apare la Paris de peste cinci decenii, va înregistra tot ce apare la noi în domeniul istoriei artelor.

— Cum plănuiți să folosiți rezultatele cercetărilor dvs. ?

— După întoarcere, am integrat în textul monografiei „N. Grigorescu", redactată în colaborare cu acad. prof. Gh. Oprescu și aflată sub tipar, principalele concluzii și fapte noi privitoare la opera marelui nostru pictor. De asemenea mai multe studii și note, unele în curs de publicare, altele în pregătire, vor împărtăși cititorilor rezultatele științifice îndeajuns de variate ale acestei călătorii.

Alice MIHALCEA

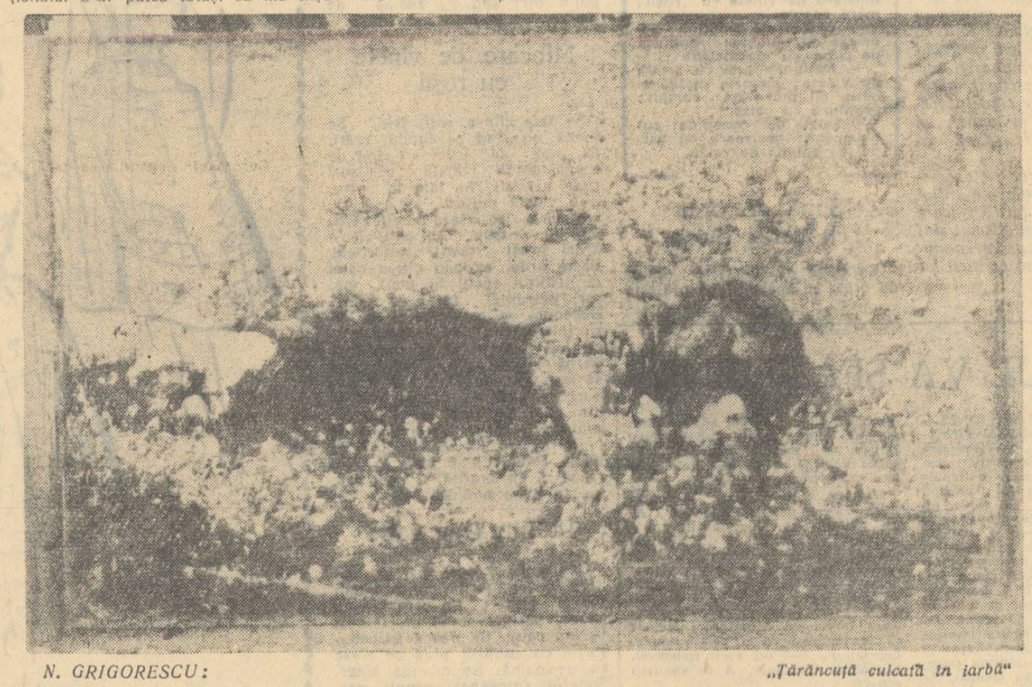

N. GRIGORESCU : *„Țărăncuță culcată în iarbă"*

O vioară altfel decît celelalte

La prima vedere crezi că este o vioară obișnuită. Cutia neagră adăpostește grațioasa formă fragilă pe ale cărei strune, omul, plimbă cu măiestrie arcușul. S-o privim mai îndeaproape. O vioară obișnuită și totuși...

Corpul este lucrat dintr-un lemn ciudat cu striațiuni foarte multe, dar estetic îmbinate. Este parcă și mai ușoară, iar sunetul ce-l scoate are o rezonanță puțin bizară. Am găsit această vioară la o expoziție a creatorilor amatori, inițiată de Casa de creație populară a Capitalei. Eticheta ce o însoțește m-a uimit : „vioară realizată din bețe de chibrituri de Victor Voinarovski". Am fost curioasă să cunosc pe creatorul acestei minunate podoabe de artă. Iată-mă la locuința sa. La intrare, pe o policioară, Albă ca zăpada și cei șapte pitici, Stan și Bran, rătușe și pisoi priveau cu ochi de acuarelă sau de mărgele. Nu îndrăzneam să mă apropii prea mult. Mă așteptam să țîșnească de undeva adevăratul stăpîn al acestui regat de basme și să-mi zmulgă grijuliu din mînă jucăriile. Dar Victor Voinarovski, cu un zîmbet puțin nostalgic, îmi spune : „Vreți să-i cunoașteți desigur pe inspiratorii acestor jucării ? Sînt foarte mulți Dacă ar veni aici n-ar încăpea nici în 100 de apartamente ca acestea ; jucăriile de pe policioară sînt copii ale celor făcute în serie la cooperativa „Arta Lemnului" secția jucării, unde lucrez.

Am cunoscut-o apoi și pe Maria Voinarovski, soția creatorului popular (am uitat să menționez că vioara din expoziție este dedicată soției sale...) Maria este la fel de plină de viață, de entuziastă și de pasionată pentru tot ce e artă ca și soțul ei. „Vreți să scrieți despre vioară ? Merită, că a lucrat foarte mult la ea ! Are o răbdare de înger..."

Cînd am aflat că a avut nevoie de 10 ani — întrebuințînd bineînțeles numai timpul liber — pentru a construi vioara, i-am dat dreptate soției sale. Îi veți da și dvs. cînd veți afla cum a fost lucrată această vioară. Bețele de chibrituri s-au curățat de fosfor sau de capătul ars — și au fost potrivite la milimetru lungimea lor. Apoi, părțile laterale ale chibritelor ce se lipeau trebuiau să fie absolut drepte, pentru a putea face corp comun. Au fost lipite cu clei, apoi șlefuite, cu un glaspapir foarte fin. Dar corpul viorii are o serie de ondulații care și ele trebuiau realizate. În acest scop fiecare băț de chibrit era udat, apoi modelat în dinți pînă căpăta forma necesară și abea după aceea era lipit. Maria Voinarovski îl ajuta aproape întotdeauna și ea. Dar pentru ca vioara să fie altfel decît celelalte, creatorul ei a făcut și o schimbare de structură : din cheia de fa în cheia de sol. Aceasta era deci motivul rezonanței bizare dar plăcute a viorii...

Admirîndu-i răbdarea l-am întrebat într-o doară pe Victor Voinarovski : „Și acum ați dori să mai lucrați ceva tot din bețe de chibrituri". Cu un zîmbet el îmi răspunse : „Desigur, voi începe în curînd... un contrabas pe care îl voi dedica tot..." Dar n-a avut răgazul să termine fraza din cauza „unor ochi" ce-l fulgerau : „Victore, nici în glumă să nu mai spui asta. Nu de altceva, dar nu vom mai avea dinți pentru modelatul ultimelor chibrituri".

Gabriela BUCUR

Știința și viața

Noutăți în aplicarea protezelor dentare

O discuție surprinsă întîmplător mi-a îndreptat pașii, deunăzi, spre clinica de stomatologie din Capitală. Deși venisem acolo cu un scop precis — acela de a vedea noua „proteză căptușită cu acrilat moale" — vizita mea în institut s-a dovedit a fi mult mai rodnică, aflînd și alte noutăți interesante.

Proteza căptușită cu acrilat moale este o inovație a clinicei de stomatologie. De fapt ea este o placă obișnuită și arată ca atare. Pe fața sa interioară însă se aplică o materie plastică moale — acrilatul moale. Acest sistem de proteză se folosește în cazurile în care mucoasa de pe maxilar fiind prea subțire placa obișnuită, tare, provoacă răni, care fac imposibilă purtarea ei. Căptușirea protezei cu acrilat moale înlătură acest neajuns și oferă protecție gingiilor mai dificile.

Acrilatul moale se prepară chiar în clinică și cu ajutorul lui s-a rezolvat o problemă care pînă de curînd provoca medicilor multă bătaie de cap, iar pacienților mari neplăceri.

Mai sînt însă și alte motive pentru care aplicarea unei proteze dentare este dificilă. Unul din ele este atrofierea maxilarului inferior. In această situație, oricît de bine și atent se lucra proteza, ea nu era stabilă și „juca", ori decît ori pacientul vorbea sau mînca. El suferea luni de zile căutînd să se obișnuiască cu asemenea proteze „mișcătoare", dar rezultatele erau aceleași. Ca o soluție, s-a folosit la un moment dat implantul metalic subperiostal (un schelet metalic aplicat direct pe os și care devenea baza de fixare a protezei). Operația era însă de două ori dificilă : prin ea însăși și pentru că impunea întrunirea unor anumite condiții de sănătate, greu de aflat la oamenii mai în vîrstă.

De puțin timp s-a găsit însă o soluție mult mai bună în aceste cazuri de atrofiere a maxilarului. In clinică s-a preparat o anumită pastă (eugenat de zinc) cu care se ia amprenta gingiei. Spre deosebire de gipsul care se folosea pînă acum, pe această pastă se imprimă fiecare amănunt al mucoasei, detalii fine care altfel nu puteau fi prinse. Datorită acestor amănunte care se imprimă apoi pe proteză, ea se fixează cu precizie pe maxilar eliminînd posibilitatea oricărei mișcări. Și această metodă se folosește acum în mod curent în clinică.

Dar atrofia maxilarului este în majoritatea cazurilor o consecință a paradentozei, o maladie destul de frecventă și considerată nevindecabilă de mulți specialiști. In cursul a cîțiva ani paradentoza elimină întreaga dentiție, topește și atrofiază maxilarul. Socotită ca o boală locală, ea era tratată local. Totuși, după noua concepție sovietică, care se aplică acum și în clinica noastră, paradentoza este considerată ca o boală a întregului organism care se manifestă la nivelul aparatului maxilar. In consecință s-a căutat depistarea carențelor din organism, tratarea lor și cu aceasta, vindecarea bolii. Numeroase cazuri de paradentoză tratate din timp și competent au putut fi vindecate.

Interesantă și cu totul nouă este și concepția conf. dr I. Costa în confecționarea protezelor. In momentul de față se folosesc în întreaga lume anumite principii, de mult stabilite, după care se confecționează o proteză. In numeroase cazuri placa, deși executată după toate regulile cunoscute, nu putea fi folosită pentru că nu se potrivea tipului de mușcătură al omului.

Bazîndu-se pe anumite observații clinice, dr. I. Costa și colectivul său au făcut cercetări științifice antropometrice și au stabilit trei tipuri de masticație, care variază de la om la om. Proteza se confecționează apoi potrivit tipului de masticație al pacientului respectiv după un plan de execuție determinat prin măsurători ale unghiului mandibulei, a pantei cordiliene, etc. S-a demonstrat practic că atunci cînd se ține seama de măsurători se înlătură eșecurile care pînă de curînd erau destul de frecvente.

Sistemul acesta de lucru schimbă cu totul, pe scară internațională, concepția confecționării protezelor în edentiția totală. La clinică sosesc numeroase scrisori prin care oamenii de specialitate din țări străine cer detalii asupra noilor principii de tratament și solicită articole în care să se expună noua concepție de lucru.

A. M.

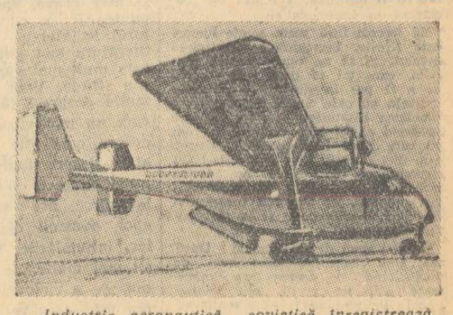

Industria aeronautică sovietică înregistrează mereu noi succese. Constructorii creează noi tipuri de avioane, mai mari, mai perfecționate, mai puternice. Iată în clișeul de mai sus ultimul tip de avion de transport — denumit „Albina" — construit în U.R.S.S.

Cînd mașina își execută singură programul ei

O mașină de încrețit verticală obișnuită, dintre cele care se întîlnesc în multe întreprinderi. Dacă o urmărești însă mai atent observi că se comportă într-un fel neobișnuit. Ea fabrică, fără intervenția omului, o formă de presă.

Este o nouă mașină automată, care lucrează singură după programul său. Ea are în dreapta un mic dulap metalic care poartă pe peretele său dinainte două bobine în rotație, asemănătoare cu cele ale magnetofonului. Acestea rebobinează o bandă magnetică care conține descrierea schiței pe care trebuie s-o execute mașina. Impulsiile înregistrate sînt transmise dispozitivului după program. Ele se transformă în impulsiuni electrice și sînt amplificate și transmise sub formă de ordine motoarelor care, cu ajutorul amplificatoarelor hidraulice dirijează mișcările mesei și ale uneltei. Mașina execută cu precizie și repeziciune sarcina sa

Asemenea mașini automate cu comandă după program, se produc acum la uzina „Stankokonstrucția" din Moscova.

O mină complet automatizată

Inginerii sovietici au terminat studiul unui proiect al unei mine din care se vor extrage aproximativ 6 milioane de tone de cărbune pe an. Construcția sa va începe în acest an, în bazinul Donețului. Toate operațiile vor fi automatizate. Mașinile de abataj (care desprind cărbunele din pereții galeriei) vor fi comandate de la distanță, la fel ca și mișcarea haveuzelor-transportoare (mașini care iau cărbunele și îl încarcă). Un dispecer, al cărui post de comandă va fi situat în galerie, va supraveghea o parte din operații cu ajutorul unui aparat de televiziune. După cum se vede, imaginația autorului unei din „Ferestrele în viitor" care au apărut în această pagină, a fost depășită de realitate !

La suprafață, roca scoasă din mină va fi expediată, spre a fi tratată în fabricile de materiale de construcții.

O NOUĂ INIMĂ ARTIFICIALĂ

In sala de operații a spitalului de la Ruzonberok, în Slovacia, Jaroslav Rozhald și Ștefan Primo au experimentat recent activitatea unui inimi artificiale, pe care au realizat-o împreună cu inginerul Robert Lipa și colaboratorii acestuia. Inima artificială care a fost experimentată la un cîine a funcționat satisfăcător, reușind să înlocuiască timp de 15 minute inima naturală. Medicii au scos din funcțiune în acest răstimp inima vie a cîinelui. Inima artificială a menținut circulația singelui fără nici o defecțiune. După 15 minute, chirurgii au pus din nou în funcțiune normală inima vie.

TORTUL DE CIOCOLATA

POVESTIRE PENTRU CEI MICI

de Pascal RADULESCU

PAGINA femeii

Sărinți și copii

DE CE?

— Tăticule, de ce pisica are coadă și eu n-am?

— Tăticule, de ce clinele merge pe patru picioare și eu doar pe două?

— Mămico, de ce ziua e zi și noaptea e noapte?

Seria lui „de ce" începe de vreme în viața copilului. E semnul că cercul înțelegerii lui se lărgește și că mintea iscoditoare, care îl deosebește pe om de toate celelalte vietăți ale naturii, începe să-și arate însușirile. Și odată ce a deschis robinetul lui „de ce", omulețul de o șchioapă a aflat și ce însemnă setea de cunoaștere, setea care-l va rămîne nestinsă pînă la ultima suflare.

„Decică" nu-i un erou de poveste pentru copii. Decică e puiul de om care, plin de mirare în fața a tot ce-l înconjoară, pune interminabile întrebări. Și dacă uneori întrebările celor mici surprind prin justețe și neprevăzut, de foarte multe ori nu pot găsi răspuns, din cauza naivității lor, pline totuși de farmec.

— Mămico, eu de ce nu fac ouă ca găina?

— Tăticule, de ce nu pot să zbor și eu ca vulturii?

Și Decică crește, aflînd pe rînd și de ce nu are coadă sau aripi, și de ce nu merge pe patru picioare și nici nu zboară, de ce nu face ouă, de ce noaptea-i noapte și copiii dorm și alte o mie de răspunsuri pe care i le dau la nesfîrșitele lui întrebări mămica și tăticul, primii oameni de încredere întîlniți în crîmpeiul lui de viață.

Ceea ce a aflat, a văzut sau i s-a spus îl ajută pe Decică, mai bătrîn cu cîțiva ani, să-și răspundă singur la întrebările cele mai simple ce i se pun. Vine deci vremea cînd mămica și mai ales tăticu trebuie să răspundă la întrebări mai grele și mai grave. Copilul e școlar, mintea lui a cuprins, cu ajutorul lecțiilor și al cărților de literatură sau științifice un univers mult mai vast decît ograda sau strada. Vrea să știe cît mai multe despre țări și orașe pe care nu le-a văzut niciînd, dar despre care știe că există. A aflat despre fapte petrecute în urmă cu zeci, cu sute de ani și le judecă, are nedumeriri. Și apoi, oamenii din jur, faptele lor, întîmplările. Și setea de a ști mai multe, de a afla lucruri noi, de a cunoaște cît mai mult din tot ceea ce poate fi cunoscut, devine tot mai neostoită pe măsură ce copilul crește.

Decică merge la expoziții și muzee. Mămica nu-i mai spune de mult povestea cu barza, pentru că Decică a văzut expoziția despre originea și evoluția omului.

Pentru ca părerea lui despre atotștiința părintească să nu se clatine, ba chiar să se prăbușească, mămica și tăticu trebuie să fie înarmați cu răspunsuri științifice. Cel care se mira de ce nu face ouă ca găina întreabă cum arăta lumea pe vremea mamuților. Vrea să știe prin ce se deosebeau corăbiile feniciene de vaporul văzut în vacanță, în portul Constanța. A văzut un acvarium cu o bogată colecție de pești și cere explicații de ce nu sînt toți peștii la fel. Face experiențe chimice și observă fenomene fizice care sînt o nouă sursă de întrebări. Descoperă ca lucruri noi ceea ce părinții au uitat. Și află altele pe care părinții nici nu le-au știut vreodată.

— Mămico, de ce aparatul de televiziune are nevoie de antenă ca să funcționeze?

— Întreabă pe tăticu, pulșor, eu nu cunosc problemele acestea.

A, da, mămica nu e la curent cu aceste probleme. Dar tăticu? El trebuie să le știe pe toate, mult mai bine decît băiatul.

— Spune-mi tăticule, ce sistem de semnalizare se folosește în interiorul satelitului? Și cum sînt recepționate semnalele transmise?

— Aă, hm, uhim... ce spuneai tu băiete?... A, da! Păi, să-ți explic... Adică... Știi ceva? (Supărat:) Ia mai lasă-mă în pace. Nu vezi că mă odihnesc? (Furios:) De ce nu respecți odihna părinților? Hai?

Băiatul a lăsat capul în jos. Tăticu nu știe, și face scandal. Mai bine spunea că nu știe și căutam pe altcineva să ne spună la amîndoi.

Tăticului i s-a scăzut un punct la autoritatea părintească. Nu-i ușor să știi, dar nici să nu știi nu-i ușor. Trebuie să știi pînă și cum să nu știi, dacă vrei ca fiul să nu se îndoiască de dreptatea celor spuse de părinții săi.

Ancuța MAICAN

Curierul Laurei

VERONICA — București. — Mărturisește că s-a căsătorit — nici din interes, nici din dragoste — numai din milă, impresionată de autobiografia sentimentală romantată a celui care i-a devenit apoi soț. Astăzi a ajuns să-l și iubească pe acest om deși tot astăzi ea este convinsă că el a mințit-o de la început și continuă să o mintă tot timpul.

In ce scop o minte, ce îi ascunde, ce îi mistifică, Veronica nu precizează în scrisoarea ei.

Să trecem însă peste aceste lucruri care firește, îngreunează descifrarea cazului. Și să ne oprim asupra faptului, care mi se pare mie vrednic de a fi pus în discuție și anume: ușurința cu care unele femei privesc problema căsătoriei, ușurința cu care se decid să își lege viața de un om pe care abea l-au cunoscut, despre care nici nu știu bine cine este! Cu siguranță că dacă ele ar proceda cu mai multă seriozitate, cu mai mult discernămînt, în alegerea tovarășului de viață, s-ar expune și la mai puține dezamăgiri.

Ce să-i spun deci Veronicăi? Dacă așa stau lucrurile, cine este de vină cînd o femeie se orientează atît de greșit, atît de irațional în problemele ei sentimentale? Ce așteaptă dintr-o căsnicie întemeiată în fugă, cu un om care este încă un străin pentru ea și în orice caz în sensul cel mai exact, un necunoscut?

Veronica își încheie scrisoarea cu această întrebare: Dacă va continua să mă mintă așa, toată viața, unde voi ajunge oare?

Eu întreb însă: se poate trăi fără încredere în omul care îți este cel mai apropiat, cu care îți împarți viața? Nu este încrederea — și aceasta presupune și stimă și respect — condiția esențială într-o conviețuire ce se vrea durabilă?

VIRGIL P. Singur mărturisești că nu ai nici un motiv real de a te îndoi de onestitatea, de fidelitatea soției dumitale, dar că experiențele prin care ai trecut pînă a te căsători, te îndreptățesc să fii sceptic în ceea ce privește în general statornicia în dragoste a femeilor și că, prin urmare, gelozia dumitale nefondată, cu care recunoști că îți cam chinuiești soția, este explicabilă și ești surprins și îndurerat că soția dumitale nu îți suportă controlul riguros pe care îl exerciți asupra ei, cu un zîmbet de fericire și recunoștință pe buze, ci dimpotrivă, se arată nefericită. Dă-mi voie să îți spun că o femeie cu demnitate se consideră întotdeauna jignită și niciodată flatată cînd i se pune la îndoială cinstea ei.

Dă-mi voie să te avertizez că nu vei culege deloc bune rezultate de pe urma metodelor dumitale detectivo-polițiste, că nici o femeie care se respectă și vrea să fie respectată, nu le poate accepta.

Gelozia dumitale absurdă, pe care încerci să ți-o justifici, se dovedește a fi într-o mare măsură simț al proprietății, egoism, egocentrism.

LAURA

COLȚUL COSMETICIANEI

In zilele de caniculă

Cîteva sfaturi de igienă și frumusețe vă pot ajuta să vă păstrați aspectul plăcut și îngrijit pe care îl aveți în mod obișnuit, chiar și în zilele în care termometrul urcă nemilos pînă la 40 grade — 45 grade.

Faceți duș de două ori pe zi, folosind însă apa călduță care — oricît de ciudat vi s-ar părea — răcorește mult mai bine decît apa rece. Iar dacă instalația necesară vă lipsește, atunci umpleți un lighean cu apă călduță și cu ajutorul unui burete sau al unui prosop muiat în apă, răcoriți întregul corp. Evitați însă ca — după ce v-ați șters — să vă frictionați cu alcool sau apă de colonie, deoarece vă veți încălzi și mai mult.

Tamponați zilnic subsoara cu o loțiune împotriva transpirației și faceți același lucru și cu picioarele, căci transpirația lor este abundentă și simpla pudrare cu talc nu este suficientă.

Căutați — în limita posibilităților — să vă fardați cît mai puțin și chiar dacă în cursul anului folosiți fond de ten, renunțați la el în timpul verii. Dacă aveți tenul gras, după ce l-ați spălat cu apă și săpun, ștergeți-l cu următoarea loțiune: apă distilată 100 gr., alaun 2 gr., tinctură benzoe 5 gr., este răcoritoare și în același timp, împiedicînd tenul să transpire prea mult, face ca pudra să țină mai bine.

Deși laptele sau crema grasă de demachiat rămîn produsele ideale pentru curățarea unui ten uscat, totuși folosirea lor în zilele foarte călduroase devine uneori neplăcută. In acest caz ele pot fi înlocuite prin următorul procedeu: frecați un gălbenuș de ou cu o linguriță de undelemn și întindeți acest amestec pe obraz, masînd ușor. După 5 minute spălați cu puțină apă călduță și apoi cu multă apă rece.

Preferați băuturilor alcoolice, care nu fac altceva decît să vă încălzească, sucurile de fructe care sînt răcoritoare și reconfortante, dar nu uitați că lichidele foarte reci sînt dăunătoare sănătății și frumuseții dinților.

Sanda NOREANU

O carte cu sfaturi cosmetice

In Editura Medicală a apărut cartea doctorului Aurel Voina, „Ingrijirea tenului și a părului", ilustrată cu numeroase desene explicative, cartea aduce o contribuție la educarea sanitară cosmetică a maselor, prin popularizarea cunoștințelor elementare, — cunoștințe bazate pe concepții medical științifice, — necesare pentru îngrijirea rațională a tenului și a părului. Subliniind faptul că grija față de cerințele igienice și cosmetice trebuie privită ca o datorie elementară, mai ales de către femeia muncitoare, care are obligația să-și impună o înfățișare cît mai îngrijită, autorul cărții atrage în același timp atenția asupra faptului că această datorie nu trebuie să pornească din preocupări ușuratice. Frumusețea reală nu se afirmă prin gîteli superficiale, ci printr-o înfățișare armonioasă, rezultată din îngrijirea feței, părului și a întregului corp călit prin cumpătare și viață activă. In cartea sa, dr. Aurel Voina subliniază corelația strînsă care există între starea sănătății întregului organism și frumusețea fizică, închinînd capitole speciale unor probleme, ca: înrîurirea bolilor asupra tenului; influența glandelor cu secreție internă asupra calității tenului și a pielii în general; importanța curățeniei corporale și îngrijirii igienice a pielii; structura și funcțiunile pielii și părului etc. Tot în cartea „Ingrijirea tenului și a părului" cititoarele vor găsi amănunte în legătură cu fardurile și fardarea, tot felul de măsuri practice pentru îngrijirea tenului, desene și îndrumări în legătură cu masajul facial și gimnastică facială, indicații despre felul în care trebuie îngrijite diferitele calități de tenuri, rețete de preparare cosmetice și acțiunea pe care o au asupra pielii, și un capitol special despre diferitele probleme ale îngrijirii și igienii părului. De asemenea, cartea mai conține cîteva date interesante despre preocupările cosmetice la diferite popoare, de-a lungul vremii.

Maria NEACȘU

ORA GOSPODINEI LA TELEVIZIUNE

CE SE VEDE IN APARAT

— ...Și acum, vă voi arăta cum să vă faceți singure un tort de ciocolată, în 5 minute...

ȘI SITUAȚIA DIN STUDIO

Desen de Noli COBAR

Practic

Repararea motorului la jucăriile mecanice

Principalele defecte la jucăriile mecanice sînt cele ivite la motor. Iată ce trebuie să facem în cazul cînd:

— DINȚII SINT UZAȚI:

Pentru fabricarea unei roți dințate sînt necesare mașini și scule speciale, lucru de care nu poate fi vorba în cazul unei reparații în casă. Totuși, roțile dințate din tablă, la care nu sînt rupți dinții, ci numai uzați la vîrf, pot fi reparate prin alungirea dinților. Această alungire se face prin lovituri cu ciocanul la vîrful dintelui, fără însă a-i subția prea mult. După terminarea acestei operații de alungire, dinții roții se ajustează cu o pilă subțire, dîndu-li-se o formă asemănătoare cu ceilalți dinți.

In cazul unei roți din masă plastică, aceasta poate fi confecționată tăindu-se mai întîi un disc din material plastic cu ajutorul fierăstrăului de traforaj, apoi, cu o pilă fină de forma unui cuțit, se vor tăia dinții roții. Desigur că tăierea dinților este o lucrare care cere răbdare și precizie. Pentru împărțirea exactă a dinților, atunci cînd se execută operația, se va suprapune roata uzată peste roata cea nouă.

— ROȚILE DINȚATE SE MIȘCA PE AX:

Dacă roțile se rotesc pe axul lor, atunci mișcarea motorului nu este transmisă mai departe celorlalte roți. Dacă roata dințată este din tablă de oțel sau din alamă, poate fi lipită cu cositor pe ax. Lipirea se face după ce s-a curățat bine locul cu pila și cu șmirghel. Se va folosi pastă de lipit, pentru curățarea locului înainte de lipire și nu apă tare, întrucît acidul oxidează piesele motorului. In cazul roților din masă plastică, care se rotesc pe ax, se procedează astfel: mai întîi se scoate axul din mecanism și cu ajutorul unui cui de oțel (cherner) pe care-l batem cu ciocanul, se va puncta axul de jur împrejurul locului unde se montează roata. Această operație va face ca axul să capete o serie de proeminențe pe suprafața sa, care fixează roata.

Un rai pentru superstițioși

Un institut pentru sondajul opiniei publice a întreprins recent o anchetă în Germania occidentală cu privire la horoscoape. Ancheta a stabilit că 22 milioane de cetățeni ai Republicii Federale Germane își cercetează zilnic horoscopul, aproximativ 15 milioane cred în prezicerile lui, iar 8 milioane își orientează activitatea după aceste preziceri.

E oare întîmplător că asemenea superstiții medievale înfloresc tocmai într-o țară în care obscurantismul și fatalismul sînt aliații fideli ai cercurilor conducătoare în realizarea politicii lor antipopulare?

VĂZUTE și auzite

MA INTREBAM...

Mă uitam deunăzi la o tînără fată, cu care călătoream în același autobuz; mă uitam atent la ea și încercam să-i stabilesc vîrsta reală, ștergîndu-i cu un burete cu care nu eram prevăzută fardul strident care îi adăuga ani în plus și o făcea să semene cu sine însăși cît mai puțin și în schimb cît mai mult cu alte o duzină, contagiate ca și ea, de un stupid spirit de imitație, regretabil și reprobabil, denunțînd influențe proaste, lesne de surprins și de etichetat.

Imi apărea limpede că această fetișcană se străduia, prin toată înfățișarea sa, să fie o copie a modelului ales de pe pelicula unui film cu multe... „infidele".

Mă uitam la această tînără fată, la ochii ei, cărora machiajul savant le împrumută o expresie străină lor, impură, veștejind prospețimea tinereții.

Incercam să descifrez conturul unei guri candide, de copil, sub pasta groasă, roșie, care desena o altă gură vulgară și provocatoare.

Mă uitam la rochia voit excentrică a acestei fetișcane.

Mă uitam la toate aceste elemente, la toate aceste artificii de fard și vestiment și socoteam cîți ani în plus adaugă fiecare în parte, la cei sub douăzeci pe care îi avea fata.

Imi venea să o întreb: De ce te slutești și de ce te îmbătrînești singură?

Dar desigur, nu este tot ceea ce a-și fi avut să-i spun. I-aș fi vorbit poate și despre ceea ce face farmecul tinereții: naturalețea, simplitatea, autenticitatea. I-aș fi vorbit și despre corespondența dintre formă și conținut. I-aș fi mărturisit că, judecînd-o după felul ei de a se înfățișa, îmi este greu să-i atribui preocupări serioase. I-aș fi spus ceea ce cred pînă la capăt, despre acest spirit de imitație, despre tot ceea ce denunță: în primul rînd lipsă de personalitate — apoi superficialitate, ușurătate și o bună doză de snobism.

I-aș mai fi spus că acest spirit de imitație, care nu stă să facă discriminare între ceea ce este vrednic de a fi urmat și între ceea ce cu necesitate trebuie respins, poate duce la toate erorile. Uitîndu-mă la fetișcana aceea travestită în altcineva, mă întrebam ce prieteni are, ce mediu frecventează, cum își petrece orele libere și ce știu despre toate acestea părinții ei.

Sidonia DRAGUȚANU

— Două piese din material de bumbac sau stofă subțire. Linia jachetei foarte ușor cambrată și foarte scurtă. Reverul, foarte lung, lasă să se vadă bluza, îmitînd un plastron. Manșete interioare din materialul bluzei.

— Linia bluzantă este foarte modernă. Iată un model simplu și foarte elegant. Se poate lucra din șantung natural sau dintr-o stofă moale.

— Talor din stofuliță în dungi, cu un spate interesant, ușor bluzant. Fața cu linie dreaptă are în partea de jos două clape de buzunare verticale.

Desene de R. SOLON

Iată cîteva modele ușor de executat: modelul din mijloc are două variante; 1) cu două fundulițe în față, care marchează ușor talia, 2) peste rochie o fustă închisă strîns cu doi nasturi.

Modelul din stînga are un joc din material în benzi din care se formează și buzunarul. Cel din dreapta, are talia lungă, fusta încrețită cu benzi din material uni.

Desene de Tantzi PFENNINGS

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

4—10 AUGUST

— Supă de orez cu varză dulce; dovlecei umpluți cu miezul lor; fructe

— Omletă cu caşcaval; pui cu roșii; plăcintă cu prune

— Dovlecei în floare, cu smîntînă; ruladă de carne, la cuptor; compot.

— Ciorbă de fasole grasă; mîncare de vinete cu roșii; mere coapte

— Brînză cu smîntînă; pricaș cu gălușțe; budincă de pîine cu marmeladă

— Roșii umplute cu salată de vinete; pîrjoale moldovenești, cu piure de cartofi; prăjitură cu caise.

— Salată de conopidă cu maionează; perișoare cu verdeață; spumă de caise.

Supă de orez cu varză dulce

Se alege o jumătate ceașcă de orez, se spală și se prăjește ușor cu o lingură de unt. Se stinge cu puțină apă, și se pune la fiert într-o oală cu 2½ l de apă, sau zeamă de carne, sau apă în care a fiert alt zarzavat. Se taie ca fideaua o varză proaspătă, mijlocie, se oparește în apă cu sare, se scurge și se pune să fiarbă împreună cu orezul.

Se potrivește de sare și piper (facultativ). Cînd e gata se drege cu un gălbenuș și cu cîteva linguri de smîntînă.

După gust, se poate acri cu puțin oțet sau cu zeamă de lămîie.

Mîncare de vinete cu roșii

Se taie cîteva roșii felii. Se așază un rînd pe fundul crățiței, apoi se pune un rînd de ceapă crudă tăiată pestișori (felii subțiri). Se taie în patru, 2—3 vinete mijlocii, se opărește, se scurg, se așază peste ceapă, iar deasupra se pun cîțiva ardei grași tăiați rotocoale. Peste ardei se pun cîțiva căței de usturoi tăiați în două, mărar, pătrunjel tocat și sare. Deasupră se pune restul de roșii tăiate felii. Se acoperă crățița cu capacul și se lasă să fiarbă la foc mic. Cînd începe să lase apă, se adaugă 3—4 linguri de ulei. Se mișcă crățița din cînd în cînd, ca să se controleze dacă nu s-a prins de fund. Se dă la cuptor pînă ce scade complet. Se lasă să se răcească în crățiță și se răstoarnă ca o budincă.

Prăjitură cu caise

Cantități: 5 ouă, 150 gr. zahăr, ½ linguriță bicarbonat, 100 gr. pesmet fin cernut (sau 50 gr. pesmet și 50 gr. făină), ½ kg. caise. Se freacă gălbenușurile cu zahărul pînă ce cresc ca o spumă. Se adaugă bicarbonatul (proaspăt cernut) pesmetul și cele cinci albușuri bătute spumă. Se toarnă compoziția într-o tavă unsă cu unt și presărată cu făină. Deasupra se pun caisele tăiate în două, și trecute ușor prin făină. Se coace la foc mic. După ce s-a mai răcorît se taie și se scoate din tavă.

Sanda MARIN

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

POPA CORNELIA—Loco, IONEL—Sibiu, MARCEL CONSTANTINESCU — Olănești, E. S.—Timișoara ENRICA—București: Impotriva transpirației excesive a picioarelor trebuie procedat în felul următor: ciorapii se vor schimba zilnic. Tot zilnic, picioarele trebuie spălate. După aceea se ung (badijonează) cu o soluție formată din 1 gram de acid salicilic, dizolvat în 100 grame de alcool camforat. Pe urmă se aplică pudra formată din: acid salicilic 2 grame, acid boric 4 grame, oxid de zinc 14 grame, talc pulverizat 30 grame. La fel se procedează și contra transpirației mîinilor. Contra transpirației la subțioară recomandăm raderea părului și curățenie (spălarea zilnică). Aplicați local, săptămînal, soluția de „Odorono". Probabil că aveți o proastă circulație sanguină.

Pentru ENRICA: ca să vă îngrășați, luați tonic CIF, mîncați de preferință făinoase, dulciuri, polivitamine.

MARA I.—Ploești: E probabil că aveți unele tulburări hormonale. Adresați-vă unui medic endocrinolog pentru a vă face eventual unele analize. Distrugerea locală a părului nu are eficacitate.

ELENA—Bistrița: Credem că diagnosticul de „urticarie" sau mai bine zis „stare alergică", este just. Tratamentul este destul de complicat. Se pot încerca: autohemoterapia, anithistaminicele, hiposulfitul de sodiu. Nu mîncați sărat. Inaintea prînzurilor, luați glucoză (20 grame) sau un sirop. Puteți face cure termale sulfuroase la Govora, Olănești, etc. Vitamina C trebuie luată în doze mari, de asemenea 3—6 comprimate de cîte 0,02 grame de „Rutin" pe zi.

LUCIA T.—Brăila: Pentru tratarea reumatismului cronic, se recomandă: a) tratamentul balnear (la Techirghiol, Herculane, Pucioasa, etc.); b) fizioterapie (ultra scurte, băi de soare, nămol, etc.); c) tratamente medicale sub supravegherea medicului cu lodazin, Tiodin, etc.

T. M.—Moinești și VIORICA R.—Urziceni: Este probabil că aveți o leucoree. Pentru a pune un diagnostic precis, este însă nevoie de un examen microscopic al scurgerii, altminteri nimeni nu vă poate indica tratamentul necesar Nu înțelegem de ce vă jenați de medic.

VERONICA C — Gradea: Nu credem că mai e posibil. Pentru precizare ar trebui să ne dați amănunte.

HARALAMBIE N.—București: Pentru prima întrebare, vedeți mai sus. 2. Se poate trata, însă sub supravegherea specialistului, un timp suficient de lung.

O MUNCITOARE DIN BOTOȘANI: Tratamentul făcut v-a ajutat, fără îndoială. Singura metodă sigură de a-i urmări eficacitatea este analiza repetată de două ori pe an. In unele cazuri penicilina este foarte eficace (în doze mari).

NELU C.—Constanța: Tratamentul mătreței variază după cum aceasta boală are o formă uscată sau grasă. Precizați.

I. PONOVANU-Oradea și DINU M.-Sibiu: Dacă neplăcerile nu sînt provocate și apar rar, ele nu au nici o influență asupra sănătății prezente și viitoare

HABANERA—Loco: Metroragiile pe care le aveți trebuie să vă dea de gîndit. Prin corespondență nu le puteți trata — și s-ar putea ca, neglijîndu-le, să vă treziți cu o boală foarte gravă. Adresați-vă unui specialist ginecolog, la policlinică.

T.O.E. — Sibiu: Prostatita este datorită, în cele mai multe cazuri, gonococului (blenoragiei). Dacă boala a devenit cronică, pe lîngă antibiotice se recomandă masaje prostatice la două zile, făcute numai de specialist. Uneori se pot adăuga doze mici de bulion vaccin polimicrobian Delbet, 4—5 injecții progresiv. După starea bolii se pot face și tratamente locale, electrocoagulări, etc.

NATAȘA V — Turnu Severin: Pentru kerato-dermia plantară de care suferiți vă recomandăm următoarele: faceți băi prelungite sau puneți prișnițe cu rezorcină 3 la sută în apă. Aplicați apoi pe zona bolnavă următoarea pomadă: Acid salicilic 30 gr., acid lactic 2 gr., vaselină galbenă 100 gr. Părțile sănătoase învecinate crăpăturilor trebuie să le protejați cu o pastă simplă. Repetați de 2—3 ori acest tratament. Consumați vitamina A în cantități masive.

VERONICA G. — Iași: Reintervențiile chirurgicale pe un șold congenital luxat la vîrstă adultă, au deobicei rezultate mediocre. Trebuie știut dacă, după tentativa de reducere a șoldului luxat în copilărie, capul femural își mai păstrează forma sa normală, sau s-a atrofiat (scurtat, turtit) și dacă prezintă leziuni de artroză. De obicei cam acestea sînt urmările intervențiilor nereușite pe șoldul congenital luxat. In această postură, luxația dv se pretează foarte greu la o nouă intervenție reconstructivă. Totuși, consultați un ortoped cu experiență.

ENACHE CONSTANTIN — Tîrgu Mureș: Pentru întărirea rădăcinii părului vă recomandăm următoarele: vă veți freționa pielea capului cu următoarea pomadă la 2—3 zile seara: Rezorcină 1 gr.; acid salicilic 1 gr.; precipitat alb de mercur 1 gr; ung. cu lanolină 30 gr. Intern veți lua vitamina A și H cîte 4—6 pastile pe zi timp de 2 săptămîni — pauză o lună, repetați de 3—4 ori. Vă veți peria părul zilnic — vă veți spăla la cap săptămînal și părul va trebui să-l tundeți scurt pe o perioadă mai îndelungată.

CONSTANTINESCU ALEXANDRU: Dacă excludem o cauză renală, insomnia și consumul abuziv de alcool, cu multă probabilitate ceea ce prezentați dv. este datorită unei cauze endocriniene. Pentru acest motiv, consultați un specialist în glandele cu secreție internă.

T. — Tg Jiu: O operație chirurgicală vă va reface funcția normală.

BUNA CONVIEȚUIRE

Au făcut-o fiartă!...

Desen de E. ARNO

15 minute de GIMNASTICĂ

Vă prezentăm astăzi Programul nr. 2.

Scopul său: punerea în mișcare a încheieturilor, mobilitatea tuturor articulațiilor servește la obținerea supleței în mișcări.

1) Rotări de brațe. Cu pumnii strînși, mîinile se duc prin față sus, pe lîngă urechi, cît se poate de mult înapoi, și jos pe lîngă coapse, în ambele sensuri.

2) Stînd sprijinit cu mîinile de masă, scaun, etc.: îndoirea genunchilor pînă jos (1); revenire (2).

3) Stînd cu picioarele depărtate, cu brațele lateral: tragerea puternică a brațelor spre spate, de 2 ori (1, 2); aplecarea trunchiului înainte, cu ducerea mîinilor spre piciorul respectiv (3 4).

4) Stînd cu picioarele depărtate, mîinile pe șold: răsucirea trunchiului spre stînga, cu ducerea brațului stîng oblic sus, inspirînd adînc pe nas (1); revenire, cu expirație pe gură (2). — Același exercițiu spre dreapta.

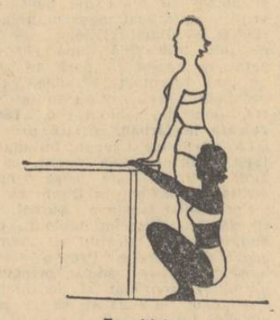

Exercițiul nr. 2

5) Culcat pe masă, cu fața în jos, mîinile pe podea lîngă trunchi, palmele pe podea: ridicarea picioarelor sus peste cap, atingînd cu vîrful picioarelor podeaua deasupra capului (1); revenire (2). La început, exercițiul se va executa cu genunchii îndoiți; mai apoi, cu ei din ce în ce mai întinși).

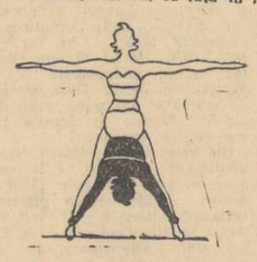

Exercițiul nr. 3

7) Culcat cu fața în jos, mîinile pe podea lîngă umeri: ridicarea capului, pieptului și a brațelor (1); revenire (2).

Exercițiul nr. 4

Exercițiul nr. 6

8) Mers liniștitor, respirînd adînc.

Toate exercițiile se vor repeta de 10—12 ori, într-un ritm viu, cu mici pauze, după nevoie.

Prof. Elena SAN-MARINA
Prof. I. RADOVICI

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Publicabil sau nepublicabil?

Titlul acestui articol ne-a fost sugerat de cea mai recentă răsfoire a dosarelor noastre cu materiale reținute pentru publicare. Și din nou am dat peste cîteva careuri care își așteaptă rîndul de mult și și-l vor aștepta poate încă mult timp.

De ce? Nu sînt corect încrucișate? Ba da! Au prea multe puncte negre? Nu! Conțin erori de încrucișare? Nici decum! Atunci de ce nu sînt totuși publicabile? Vom încerca să arătăm în rîndurile de mai jos.

Dacă vrem — și în ceea ce ne privește ținem la acest lucru — ca rebusismul să nu fie socotit ca o simplă pierdere de vreme sau, în cel mai bun caz, un prilej de a-ți ușura așteptarea la dentist ci ca un sport intelectual, atunci pe lîngă minimul de condiții tehnice care i se cer unui careu de cuvinte încrucișate, i se cere să fie ancorat în actualitate, să contribuie ca prin rezolvarea lui, dezlegătorul să-și îmbogățească cunoștințele.

Din păcate mulți compunători (și ne referim la cei talentați) uită aceste două condiții neapărat necesare și de aceea, simbătă de simbătă, rămîn dezamăgiți negăsindu-și producțiile în pagini.

Iată, de pildă, un careu intitulat „Dragoste pe note". O temă largă, cuprinzătoare. Nici un compozitor al lumii n-a rămas insensibil la acest sentiment: atît muzica noastră populară cît și cea cultă îi oferea autorului nenumărate cuvinte tematice. Ce a ales însă dînsul din această inepuizabilă temă? Cîteva titluri de muzică ușoară! Avem toată dragostea și tot respectul pentru muzica ușoară, dar rămînem la convingerea că îngrămădirea cîtorva titluri și compozitori (și nu dintre cei mai reprezentativi) nu epuizează tema „Dragoste pe note".

Intr-un careu intitulat „Apă", un vechi rebusist, îngrămădește tot soiul de cuvinte — „tematice" galoși, umbrelă, apă, pelerină, etc. Nici un cuvînt despre hidrocentrala de la Bicaz, nici o referire la bogățiile apelor noastre, la aspectele economice legate de acest subiect. Te întrebi pe drept cuvînt, prin ce se deosebește acest careu compus în anul 1958 de unul cu aceiași temă, compus în urmă cu 20 de ani?

Insfîrșit, într-un careu nu lipsit de calități, intitulat „Mijloace de transport", autorul vorbește de nenumărate mijloace de transport: de balon, de căruță, de sanie, definește „scutereie" ca tip de motociclete ultra moderne" dar uită (sau nu știe!) să arate că industria noastră a început să le producă.

Definește „carele" fără a face nici o referire la picturile lui Grigorescu și „balonul" fără a-l pomeni pe Jules Verne. Iată cîteva posibilități pentru a ancora careul în actualitate, pentru a-i da caracterul unui material cultural, aspecte peste care autorul trece foarte ușor.

Am putea continua. Ne oprim aici convinși fiind că atît colaboratorii noștri cunoscuți cît și cei mai puțin consacrați vor ține seama de aceste cerințe dînd la iveală în viitorul cel mai apropiat probleme care să nu ne pună în dilemă: publicabil sau nepublicabil?

CARTE DE VIZITĂ

Printre numeroasele felicitări, primite cu prilejul recentelor sale performanțe, una din sportivele noastre a găsit și cartea mea de vizită.

Cui îi era adresată?

Sonia D. ALBALA

Fără dicționar

ORIZONTAL: 1. Cutie cu surprize! 2. În oștire! — Fiica lui Cadmus. 3. Microb gramatical. — Mănîncă mereu bătaie! 4. Aer, apă, soare, și... săpun! — Regizor la difuzor. 5. Emil — În concurs. — În apă, în tutun și în sfeclă. 6. Un ton prea ridicat. — Recepția rachiului! 7. A vorbi în zgomot. — Sfîrșitul hainei! 8. Cerneală specială. — Participanți la împărțeală. 9. Lămurire rebusistă. — Luni de zile. 10. Plimbări cu capul în nori. — Haine de la malul mării. 11. Sferturile semifinaliștilor. — Se capătă uneori după „bună ziua". 12. Figaro-ul lui Caragiale. — I se rupe inima de sine!

VERTICAL: 1. Coastă franceză. — Actor de film. 2. Gînd ascuns! — Epigramă. 3. Port la Adriatică. — Literă cu nazuri, pe cap în anumite cazuri! 4. Grabă pe plic. — Sidonia. 5. Tras! — Personalitatea personificată. 6. Umblă pe pereți. — Ceva bun pentru pile. 7. Legătură firavă! — Verbul lui Stan. 8. Nota capitolină — Oameni la înălțime! — De două ori. 9. Gară cu rezonanță latină. — A întrebuința din plin 2 vertical în alt sens. 10. Jurnalistă! — Riu cu piatră. 11. Cîmpul alb, punctele negre. 12. Apendice literar. — Cu aripi la picioare.

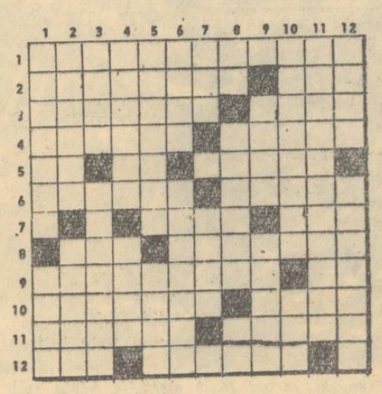

Mircea BORNEMISA

CAPETE

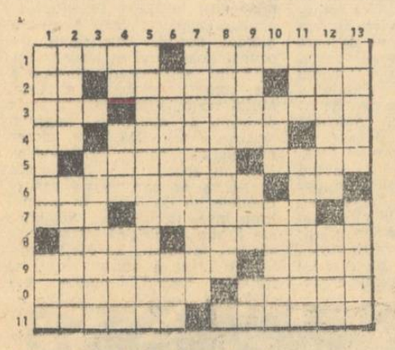

ORIZONTAL: 1) Capete luminate — Pe capul femeilor 2) Cap de serie, în clasament — De la capăt! — Cap sec (pop) 3) Capăt — capi 4) Dat pe față! — Cap sau loc de pus capul — Oxigenată la cap! 5) Capete de celuloid și trupuri de ciîți — Capsare sau scăpare fără cap! 6) Înhățată... cu „cap"! — Ba! 7) Nu-i nimic de capul lui — Personajul din capul distribuției 8) Capul stinei — Vorbesc ...cu cap 9) Umblă de la un capăt al pămîntului pînă la celălalt — Abanos 10) Centru (pl) — Umblă cu capul sus! 11) Decapitată (od) — La capul liniei și pe traseu.

VERTICAL: 1) Căpetenie — Nu zice „da", nu zice „ba", ci dă din cap 2) Fără bătaie de cap — Ana are-n cap un corp geometric 3) Pe capul oamenilor! 4) Pronume — Capăt — A reproduce 5) Nu ascultă nici în ruptul capului. 6) Promontorii — Are două capete 7) Nu-și pun capul la contribuție 8) Poftă de mîncare (pl) 9) Feciorii „frumoși", tălau... — ...hidra cu șapte capete din basmele autoh. tone — Subit! 10) Fiord în Norvegia — Capitală născută din „Capul lui Zeus! 11) Cap în Massaschusetts — Se dă peste cap pentru propriul său succes! 12) Superior căpitanului (pl) — Diminutivul Aureliei 13) Coadă (pl)... — ...și cap.

Cuvinte mai puțin cunoscute: EIS, ANN

C. MARIANA

IN LUNG ȘI-N LAT

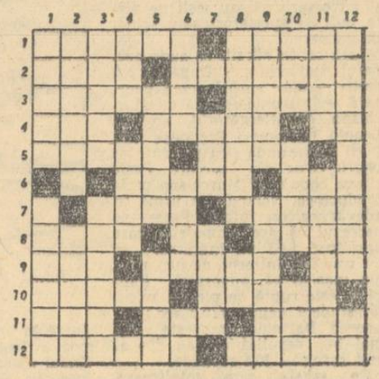

ORIZONTAL: 1) A reduce în lungime — Sabie lată cu două tăișuri 2) „...lungă, drum de fier", melodie de G. Dendrino — Posesorul unui pat după măsura căruia își lungea sau scurta victimele 3) Oameni bine crescuți și-n lung și-n lat! — „Vinul de... lungă" volum de N. D. Cocea 4) Om, individ — Pe cît de lung pe-atît de lat — Patru roman 5) O întîmplare lată rău — Asociație tehnică 6) Te privește lung — Oraș în Norvegia 7) Stîrnește rîsul — Anotimp cu nopțile lungi 8) Pierde cam mult timp — Submarin (marin) — Rege shakespearian 9) Vaccin antituberculos pe scurt — Nu numai unul este scurt de coadă — Peste 10) Intri cu violență — Fără vedere 11) Unii nu-i prea cunosc lungimea! — Despart în bucăți — A descoperi 12) Bară lungă prinsă de catarg spre a ține pînza triunghiulară a corăbiilor — Întinsă și-n lung și-n lat

VERTICAL: 1) Scurt — Cutreieră grădinile în lung și-n lat în căutarea florilor 2) „Cînd cu gene ostenite sara suflu-n luminare. Doar ceasornicul urmează lung-a timpului..." (Eminescu — Scrisoarea I) — E lat la unele cinematografe 3) Stradă îngustă — În opoziție cu lat 4) Nu e bună — Un timp îndelungat 5) Arată lungimile de undă — Cu nasul scurt 6) Alt nume dat Argosului — Animale sălbatice amatoare de miere — Două vocale 7) Paradis — Are vedere scurtă 8) Aci îi găsiți pe Păsărilă-Lățilungilă (pl.) — Poftim. 9) A se pripăși — A lungi pasul. 10) A pune stăpînire — Puternic — Voce groasă. 11) Armate — În versificația greco-latină, picior format din două silabe scurte urmate de una lungă. 12) Baraje de-a latul unui curs de apă — Prinde!

Dan LAURENȚIU

PĂDUREA

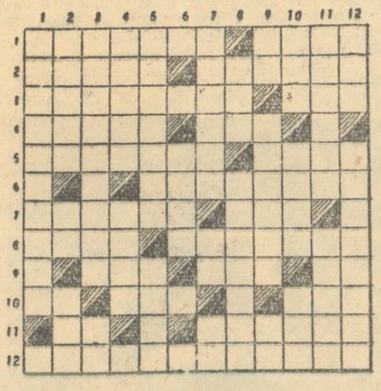

ORIZONTAL: 1) Comedie de A. N. Ostrovski — „...pădurarului", basm de Călin Gruia, din cartea „Izvorul Fermecat" 2) Aliaj — Scriitor sovietic, autorul romanului „Pădurea rusească" 3) Pădure de stejari — Interjecție, bravo ironic 4) Insotire, alipire (pl.) — Literă 5) Aflat după ce s-a rătăcit — Face vase de pămînt 6) Doboară și aprinde copacii din pădure. 7) Cum sînt codrii toamna. — Sînoasa, cu care se unge lemnăria spre a nu se strica de apă 12) Poet romîn, autorul fabulei „Toporul și pădurea".

VERTICAL: 1) Nuvelă de Ion Slavici 2) Fructele unui arbust, pe care o mică și zburdalnică rozătoare din pădure le strînge pentru iarnă. — Soare — Pămîntul privit din punct de vedere al naturii sale. 3) Vas acoperit cu răchită împletită — Cămașă țărănească. 4) Atracția pădurii vara — „Dragomir, autorul poemului „Tudor din Vladimiri" 5) Loc în pădure unde copacii sînt foarte rari (pl.) — „...ca zăpada", personaj dintr-un basm a cărui acțiune se petrece în pădure 6) „Variegata, denumirea științifică a plantei numită „Stînjenei-de-pădure" sau „stînjenel" 7) Amestec dul. ce de nuci, zahăr și albuș de ou. — Dialect francez — 100.500! 8) Judecător în infern (mit.) — Folositor pentru păstrarea sănătății vieții. 9) Literă japoneză. — Așa mergea iepurele schiop, călărit de răutăcîosul locuitor al pădurii, Tartacot, în basmele noastre. — T. 10) „...Lugojana operetă de Filaret Barbu — An. — Craiul patruped al pădurii. 11) Faptul de a ține vitele și oile peste toamnă. — Localitate în Munții Apuseni, unde s-a născut Horia. 12) Plasă de prins pești — Scriitor romîn, autorul romanului „Pădurea spînzuraților".

D. BARTOLOMEU

ST. MUNTEANU

— Din motive tehnice, săritura cu prăjina se amînă!...

FRED GHENĂDESCU

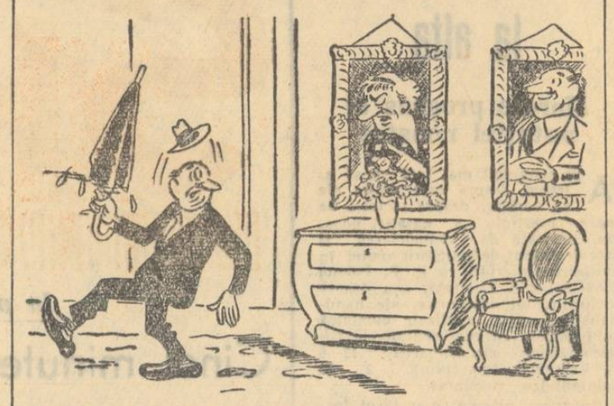

CÎND GOSPODINA E LA BAI
— Covorul, Costică! Nu intra cu galoșii!...

L. DARIAN

La Ofițerul Stării Civile

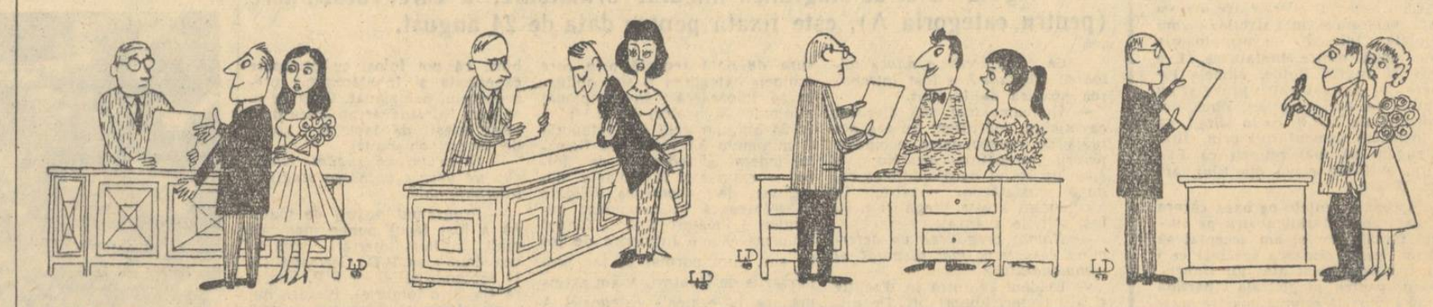

OFIȚERUL: — Consimți să iei de soție pe Popescu Maria?
NEHOTĂRITUL: — Dvs. ce mă sfătuiți?...

OFIȚERUL: — Consimți să iei de soție pe Ionescu Lia?
SERVILUL: — Cum doriți d-voastră!...

OFIȚERUL: — Consimți să iei de soție pe Georgescu Elena?
DON JUANUL: — Ce mă mai întrebați. Parcă ar fi prima oară!...

OFIȚERUL: — Consimți să iei de soție pe Vasilescu Ioana?
BIROCRATUL: N-ar fi mai bine să vă răspund în scris?

G. BADEA

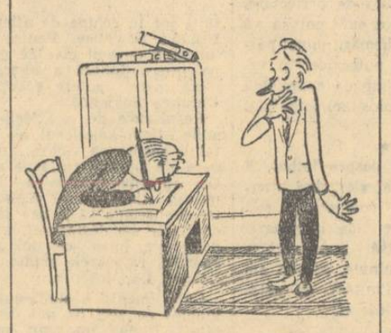

„SELECȚIONARE"
— Te trec pe un post de gestionar. Te pricepi?...
— Mai încape vorbă?!...

A PAVEN

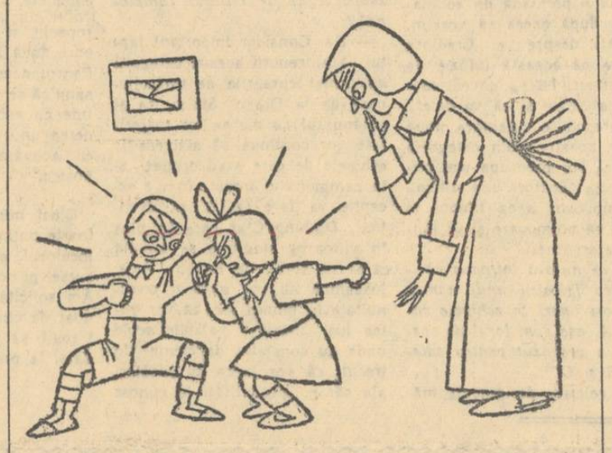

— De ce vă certați copii?
— Nu ne certăm; ne jucăm de-a mama și de-a tata...

C. FLORIAN

— Bărbatul meu bea două halbe și la zece e acasă...
— Al meu bea zece halbe și la două este acasă!...

ȘAH

Intr-o singură diagramă patru probleme!

Buletinul F.I.D.E., organul Federației Internaționale de șah, a organizat anul trecut primul său nou concurs internațional de compoziție șahistă, care s-a bucurat de mult succes. La secția problemelor cu mat în două mutări, premiul I a fost acordat lucrării cu totul remarcabile prezentată de argentinianul M. L. Musaute. Această compoziție, înfățișată în diagrama de mai jos, conține într-o singură diagramă nu mai puțin de patru probleme!

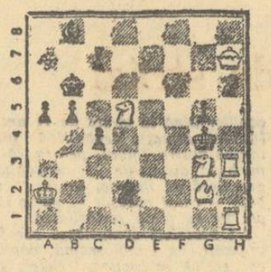

Albul joacă și dă mat în 2 mutări

Incercînd să rezolve problema, cititorul e tentat să facă prima mutare 1. Ch5 sau 1. Cf2, pentru a amenința mat la mutarea următoare cu 2. Tg3, iar la apărările 1... c6 și 1... c5 să dea mat cu 2. Cf6 și 2. Ce3. Dar nu! Amîndouă mutările sînt soluții iluzorii. La o cercetare mai atentă se vede că negrul are și alte resurse de apărare. Și 1. Ch5 și 1. Cf2 negrul le combate jucînd 1... Df2! albul nemaiavînd continuare de mat.

Străduindu-se să rezolve problema, cititorul caută o a treia mutare a calului și-l așează pe cîmpul f5. Amenințarea e aceeași, iar la apărările 1... e6 și 1... c5, răspunsurile de mat sînt 2. Ch6 și 2. Ce3. Dar, din nou dezamăgire... Negrul are și de astă-dată o continuare tare: 1... Ce4! sau 1... Cf1!, după care albul nu mai poate da mat.

Ambiționat, dezlegătorul continuă să caute pentru a patra oară dezlegarea și, pînă la urmă, satisfăcut, găsește mutarea adevărată: 1. Ce4!! Acum, la 1... c6 urmează matul prin 2. C4f6 iar la 1... c5 urmează 2. Cf2 mat!

Aceste curse și mecanismul spectaculos de mat fac ca această problemă să fie deosebit de valoroasă.

★

Intre premiații la acest concurs se află și trei compozitori romîni: V. I. Tacu și maestrul sportului ing. Paul Farago se află printre premiații secției de studii iar maestrul sportului ing. L. Loewenton printre premiații secției de probleme feerice.

Concurs internațional de compoziție

Problemiștii din țara noastră au prilejul de a participa la o competiție internațională de mare amploare. Este vorba de marele concurs internațional de compoziție de probleme și studii, organizat de Secția de șah a U.R.S.S. în memoria lui dr. I. Cigorin și la care sînt invitați să la parte compozitorii de probleme și studii din toată lumea.

Concursul cuprinde mai multe secțiuni: a) studii, b) probleme în 2 mutări, c) probleme în 3 mutări și d) probleme în 4 și mai multe mutări. La fiecare secțiune se vor acorda premii în bani (premiul I 1500 ruble, premiul II 1000 ruble, premiul III 750 ruble etc.). Participanții la concurs pot trimite la fiecare secție cel mult cinci compoziții inedite. Problemele concurente, notate pe diagrame, și însoțite de un motto, vor trebui să fie trimise cel mai tîrziu pînă la 1 octombrie 1958, pe adresa: Clubul Central de Șah, B-dul Gogol 14, Moscova, U.R.S.S., cu mențiunea „Pentru concursul Cigorin".

Poșta șahului

Ulea și Damian — Bîrlad. Poziția pe care ne-ați trimis-o este într-adevăr favorabilă albului, iar calea de cîștig pe care ați găsit-o este cea corectă. E însă prea simplă, prea evidentă pentru a da poziției valoarea unui studiu.

Tovarășului din Cluj, care a uitat să semneze. Sugestia dv. e bine venită

N Constantin — Oradea Ultima carte românească de șah a apărut anul acesta și este dedicată celui de-al doilea meci dintre Botvinik și Smîslov Partidele ultimului meci le găsiți comentate pe larg și în „Revista de Șah".

LACUL URSULUI SFIDEAZA LEGILE FIZICEI?

Aparent da. Cel puțin așa a pretins-o — printre văicăreli, înjurături și suspine — un tînăr svelt și sportiv care, în dorința de a impresiona sexul gingaș, abundent și variat reprezentat pe debarcaderul Sovatei, a executat un impecabil plonjon în apa susnumitului lac. Și, trebuie să recunoaștem, avea dreptate. Căci, scufundîndu-se în loc de a da peste o pătură de apă mai rece decît cea de la suprafață, eroul nostru a picat într-o adevărată baie fierbinte, din care a țîșnit opărît ca un rac

Explicația acestui fenomen — la prima vedere în contradicție flagrantă cu legile termicei — e simplă: Lacul Ursului e un lac helioterm, caz de altfel extrem de rar în lume și unic în Europa. Apa lacului e stratificată. La suprafață „plutește" un strat de apă dulce; imediat urmează o masă de apă sărată. Razele solare pătrund ușor prin stratul de apă dulce (care în acest caz joacă rolul unui ecran) și se depozitează în cel de apă sărată, fără a avea posibilitatea de a mai răzbate la exterior. Imediat, căldura, în loc să fie invers proporțională cu adîncimea, este direct proporțională. La suprafață, termometrul arată între 19 grade — 20 grade C.; la 1 m. adîncime temperatura ajunge la 30 grade — 40 grade C., iar la 1,5 m. ea atinge 60 grade C, ceea ce, trebuie să recunoaștem, e de natură să constituie o surpriză neplăcută pentru oricare amator de plonjoane.

Concursul nostru literar

ETAPA II-a: „OPERE ȘI EROI"

Publicăm azi cele 15 întrebări care constituie etapa a II-a a concursului nostru literar cu premii.

Vi se cere să indicați NUMELE OPERELOR LITERARE ȘI AUTORII ACESTOR OPERE, în care se vorbește despre următorii eroi:

1. ISAIA DUHU
2. IANCU URMATECU
3. ADAM JORA
4. MARIN MIROIU
5. LIMBA DULCE
6. VICTORIA LIPAN
7. ILIE BARBU
8. RADU COMȘA
9. ROMIN GRUIE
10. MACHE RAZACHESCU
11. IOȘKA KOCIS MARUNȚELU
12. MIHAIL BUZNEA
13. ANTON FILIP
14. PETRE ARJOCA
15. MIHAIL BOCHIȘ

O întrebare suplimentară, care poate înlocui oricare dintre cele 15 întrebări de mai sus: FELIX SIMA.

Răspunsurile la aceste întrebări vor fi trimise — NUMAI DUPĂ PUBLICAREA TUTUROR CELOR 75 DE ÎNTREBĂRI (în 5 etape) ale concursului nostru literar — pe adresa: „Redacția revistei MAGAZIN", Piața Scînteii 1 București, cu mențiunea „PENTRU CONCURSUL LITERAR".

Nu uitați să decupați din josul acestei pagini Bonul de participare nr. 2.

CONCURS LITERAR
Bon de participare nr. 2

SPORT magazin

In preajma deschiderii stagiunii

Cinci minute de vorbă... despre fotbal cu tov. ION STOIAN, secretarul general al F.R.F.

Tov. Ion Stoian, secretarul general al Federației romîne de fotbal, a fost interlocutorul nostru pentru o convorbire de cinci minute, legată strict de stagiunea imediat următoare, a cărei deschidere (pentru categoria A), este fixată pentru data de 24 august.

— *Ce credeți că va aduce viitoarea stagiune?* a fost întrebarea noastră de început.

— Un campionat mai disputat ca oricînd, mărturisit la ora actuală de preocuparea echipelor pentru pregătirea lor. Nu vă spun un secret dacă subliniez că, după constatările noastre, în nici un an aceste pregătiri n-au fost atît de avansate.

— *Numai pregătirea va determina caracterul mai disputat al campionatului?*

— Evident că intră în discuție și alți factori importanți. De pildă, împrospătarea echipelor cu jucători noi și tineri. Din echipele de regiune, ca și de la categoriile C și B vor urca anul acesta la categoria A numeroși jucători tineri. Ca să-i enumăr, măcar cîțiva — cum se pare că sînteți tentați să cereți — n-are rost. Să-i vedeți mai întîi la lucru, după o perioadă de aclimatizare și după aceea să vorbim, dacă vreți, despre ei. Credința mea este că această infuzie de jucători tineri își va dovedi marea ei viabilitate și că va determina oarecum o orientare nouă echipelor noastre din categoria A, care se vor preocupa mai puțin să-și ia jucători una alteia. In schimb, vor avea timpul și interesul să promoveze și să lanseze jucători tineri.

— *De ce nu s-a introdus obligativitatea folosirii unui număr de jucători tineri în echipele categoriei A, așa cum forul de specialitate a prevăzut pentru categoriile B și C?*

— Vă referiți, desigur, la măsura de dată recentă prin care echipele categoriei B sînt obligate să folosească în campionat minimum 3 jucători tineri pînă la 23 ani, iar cele din categoria C minimum 5? Hotărîrea Biroului federal al federației de fotbal — extinsă și la echipele din regiune, de asemenea obligate să folosească în campionat minimum 3 jucători pînă la 23 ani — urmărește o întinerire de jos în sus, cum normal se fac promovările de jucători. N-am extins măsura la echipele categoriei A pentru că în majoritatea lor ele au jucători tineri. Asta nu înseamnă însă că dacă nevoile o vor cere, nu vom cuprinde în această măsură și echipele categoriei A.

— *Asupra antrenorilor echipelor A ne puteți spune ceva deosebit, legat de viitorul campionat?*

— Da. Consider important faptul că antrenorii acestei categorii au urmat cursurile de perfecționare de la Orașul Stalin, ca și amănuntul că marea lor majoritate vor continua să activeze la echipele de care s-au ocupat și în campionatul trecut. (n.n.: excepție va face C.C.A. și, eventual, Dinamo Cluj care în plus în viitoarea stagiune se anunță că se va stabili la Bacău). Asta înseamnă că vor avea o continuitate în munca lor, că vor putea lua măsuri valabile acolo unde au constatat deficiențe în trecut, că vor lucra cu jucători ale căror posibilități le cunosc bine, că pot folosi cu pricepere experiența și învățămintele precedentului campionat. Ceea ce mi se pare într-adevăr un lucru deosebit (deși, de fapt, e vorba de lucruri obișnuite).

— *Și acum, vă rugăm, cîteva cuvinte despre viitoarea stagiune internațională.*

— Programul nostru de toamnă a fost făcut public mai de mult. Intîlniri, întîlniri vom avea două: cu R.D. Germană (la 14 septembrie) și cu R.P. Ungară (la 26 octombrie). Fiecare din aceste întîlniri comportă cîte 4 jocuri, căci angajează echipele A, B, de tineret și de juniori. Va fi, deci, de fiecare dată o mare desfășurare de forțe. Programul se va completa cu întîlnirea cu Turcia, pentru „Cupa Europei", întîlniri, asupra cărora sînt tratative încă în curs privind datele de disputare.

Stagiunea internațională se va completa cu jocurile echipei „Petrolul" în „Cupa campionilor europeni" și cu întîlniri intercluburi, încă în curs de perfectare. Pentru acestea e suficient să vă spun că se vor urmări numai partide cu echipe puternice, în vederea unui schimb de experiență cu adevărat folositor fotbalului nostru.

★

Cinci minute despre fotbal. E foarte puțin, mai ales cînd interlocutorul are competență și... surse principale de informare. Am solicitat însă o convorbire doar de cinci minute, așa că am trebuit să ne limităm, de astădată, la proporțiile ei.

B. BERCEANU

De la o săptămînă la alta

Marele progres al natației noastre

Am cumpănit mai întîi ca să alegem despre care dintre ele să vorbim: despre victoria de mare prestigiu a natației noastre, ilustrată de comportarea și scorul obținut de înotătorii romîni în întîlnirea internațională cu R. P. Polonă (169—99) din Capitală, sau despre victoriile, tot categorice, ale handbaliștilor noștri, realizate duminică în partidele cu reprezentativele corespunzătoare ale Ungariei: 12—6 la București (masculin) 7—2 la Balatonfulzo (feminin).

Bucurie și plăcere ne-au făcut deopotrivă (și consemnăm faptul ca atare), iar răsunet au de asemenea fiecare. Și totuși, pînă la urmă, am ales ca sublinierea în plus s-o facem natației.

In întîlnirea cu R. P. Polonă, înotătorii noștri au cîștigat 16 din cele 20 de probe disputate, stabilind totodată și 13 noi recorduri republicane. Cum limbajul cifrelor are o elocvență am spune inegalabilă, vom completa „tabloul" cu următoarele date: două dintre înotătoare, Eva Banfy și Ingrid Rothe, ambele junioare, au cîștigat patru probe și au stabilit, cu același prilej, nouă noi recorduri ale R.P.R. Și în sfîrșit, ca să încheiăm comentariul prin cifre, vă rugăm să mai rețineți că Eva Banfy, o tînără elevă din Cluj, are doar 15 ani!

Iată considerentele pe baza cărora am axat comentariul nostru pe succesul înotătorilor și am acceptat să „sărim" peste remarca specială ce i s-ar fi cuvenit mai ales lui Haberpursch, pentru magistrala partidă făcută în poartă echipei noastre masculine de handbal, în disputa cu formația R. P. Ungară. Credem însă că Haberpursch și handbaliștii noștri în general ne vor da curînd din nou prilejul să ne ocupăm de ei.

O sarcină pentru „Casa Centrală a Armatei"

Avem în fată rezultatele etapei a IV-a a campionatului de atletism pe echipe. Două dintre cifrele înregistrate cu acest prilej ne-au reținut în mod special atenția. In meciurile susținute cu U.A.S.R. și Rapid, echipa feminină a C.C.A. a realizat ridicolele punctaje de 16 și 14 puncte, față de 77 și 74 puncte cît au obținut formațiile cu care s-au întrecut.

In aceste punctaje, la care ne-am oprit anume, am regăsit de fapt o constatare făcută mai de mult, care — cu trecerea timpului — a căpătat contururi și mai precise: într-o echipă de talia și cu posibilitățile „Casei Centrale a Armatei" atletismul feminin n-are nici măcar trecerea Cenușăresei din cunoscuta poveste. Cu mici, foarte mici excepții, atletism feminin înseamnă la C.C.A. doar Iolanda Balaș și Liana Szabo. In jurul acestor campioane și recordmane nu mai găsești însă nimic, sau aproape nimic.

Faptul nu necesită o analiză adîncă și nici măcar... explicații. Din tineretul ce-i poate sta la dispoziție, pe specificul clubului, C.C.A. poate ajunge lesne — cu posibilitățile materiale ce le are la dispoziție, cu specialiștii de care dispune — să alcătuiască o echipă redutabilă și cu individualități remarcabile pentru atletismul nostru. Ar putea lua, de pildă, un excelent exemplu de la Dinamo, ale căror realizări în materie i-ar putea da boqat material de comentarii și... îndemn la treabă.

Impresia noastră este că trebuie să se pună de îndată capăt dezinteresului ce se manifestă la C.C.A. față de această problemă, pentru că se cuvine să amintim, dacă cumva acest fapt se uită: la fel ca și toate formațiile participante în campionatul de atletism pe echipe, C.C.A. are obligația de a pune la dispoziția sportului nostru cît mai multe atlete fruntașe. Așa cum, de altfel, face cu echipa masculină de atletism, în rîndurile căreia activează Nicolae Răscănescu, Zoltan Szabo, Aurel Raica, Constantin Aioanei, Sorin Ioan, X. Boboc, I. Knaller, N. Bunea etc.

Succesul lui Șelaru și eșecul lui C. Dumitrescu

Aurel Șelaru a cîștigat duminică titlul de campion republican de fond la ciclism. In anul în care a făcut să se vorbească mult și elogios despre el, tînărul dinamovist a cucerit un titlu, la adjudecarea căruia a concurat tot ce are mai bun ciclismul nostru în momentul de față, deci și maestrul sportului C. Dumitrescu, din care foarte mulți specialiști făceau favoritul lor nr. 1 în amintita cursă. Aurel Șelaru a trecut primul linia de sosire, în timp ce Constantin Dumitrescu — fără să fi avut defecțiuni mecanice — abia al 16-lea.

Succesul lui Șelaru a fost triumful combativității și perseverenței, hotărîrii de care a făcut dovadă proaspătul campion, care încă din prima parte a alergării a „fugit" — împreună cu cîțiva alergători — din plutonul cel mare într-o alură de 45—50 km. pe oră. Odată în frunte nu și-a mai permis nici un moment de odihnă, participînd la toate acțiunile ofensive, pentru ca apoi să cîștige în final, la sprint, asupra unui pluton de alți 7 concurenți.

Am făcut această relatare pentru a sublinia mai ales stilul victoriei noului campion. O victorie pentru care s-a întrebuințat din plin, pentru care a muncit serios, ca să și-o apropie.

Asta, în timp ce undeva în spatele lui, C. Dumitrescu, alergător cu mari posibilități, făcea „calcule" după „calcule", rezervîndu-se... pentru sprintul final. Din fundul fundului, unde l-au situat „calculele" lui, C. Dumitrescu a putut ajunge la potou la mai mult de 9 minute de învingătorul probei.

Firește, sîntem alături de cei care pretind că o alergare ciclistă se cîștigă cu capul, nu numai cu picioarele. Un alergător, deci, se cuvine să-și calculeze bine cursa. Așa a făcut-o, după părerea noastră, A. Șelaru (pentru că într-adevăr el și-a calculat cursa lui), așa n-a făcut-o în schimb C. Dumitrescu, pentru că „calcule" nu înseamnă un soi de vise din care să te trezești prea tîrziu, cum — de fapt — i s-a întîmplat duminică (și i se mai poate întîmpla și altă dată) din aceeași pricină maestrului sportului C. Dumitrescu.

Și legat de aceasta, o măsură bine venită a federației de ciclism: C. Dumitrescu n-a fost inclus în echipa R.P.R. pentru „Turul Iugoslaviei", la care — vă reamintim — vor participa A. Șelaru, G. Moiceanu, L. Zanoni, Gh. Șerban și D. Munteanu.

JUCĂTORUL „COTONOGAR" SE „ANTRENEAZĂ"

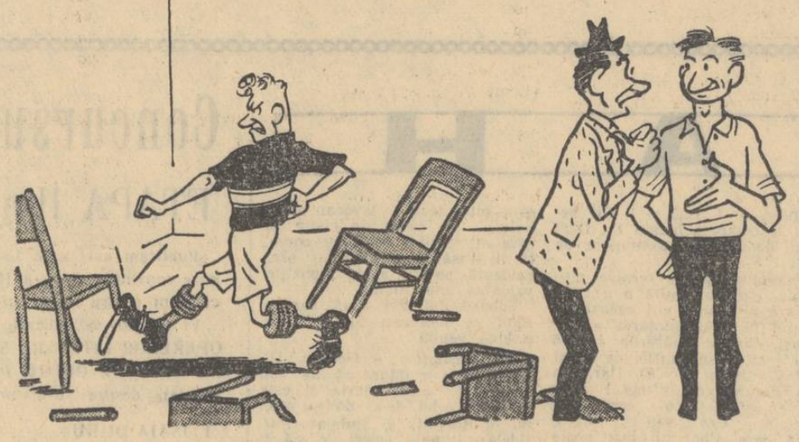

— *Ce face ăsta?!*
— *Cum ce face? Antrenament de sală!...*

Desen de Fred GHENADESCU

Atleții sovietici — primii din lume!

Aspecte și imagini de la epocala confruntare dintre sportivii sovietici și americani

Corespondență specială de la Moscova, pentru „MAGAZIN"

— *Am venit la Moscova, cu scopul de a învinge* — a declarat, în ajunul întrecerii, Dan Ericson, unul din conducătorii delegației sportive americane. *Dar asta nu înseamnă că sîntem convinși sută la sută de victorie. Adversarii atleților noștri sînt de forțe egale cu noi și lupta va fi neobișnuit de îndîrjită.*

Intîlnirea echipelor de atletism ale Uniunii Sovietice și Statelor Unite a stîrnit un interes extraordinar. Aproape de-a lungul unui secol, americanii au ieșit victorioși în întrecerile atletice internaționale. De cîțiva ani însă, hegemonia lor a început să nu mai fie atît de sigură. Jocurile olimpice din 1952 de la Helsinki, ca și cele din 1956 de la Melbourne, au arătat că americanii au găsit un adversar de creditat de cronometrori cu timpul de 10,8 secunde. Uriașul atlet negru conduce așadar, dar nu pentru multă vreme, căci la a doua probă — săritura în lungime — atletul sovietic își ia o revanșă strălucită. El sare 7,49 m., întrecîndu-și oaspetele cu 32 cm. De data aceasta conducerea o preia sportivul sovietic. Dar fiecare dintre ei își are „calul său de bătaie". Aruncarea greutății îl aduce din nou în frunte pe Johnson, pentru ca, după săritura în înălțime, unde Kuznețov își întrece propriul record cu 10 cm. în fruntea clasamentului să ajungă din nou atletul sovietic.

Tînărul atlet sovietic Oleg Riahovski, sărind 16,59 metri la triplu salt, a obținut o performanță de excepțională valoare, care constituie un nou record mondial.

Intrecerea celor doi mari atleți — care s-a desfășurat într-o atmosferă de interes palpitant în decursul celor două zile ale meciului — a luat sfîrșit cu victoria lui Johnson, care a realizat 8.302 puncte, fiind astfel al doilea decatlonist din lume care, de-a lungul istoriei sportive, a întrecut granița celor 8000 puncte. Raffer Johnson a stabilit astfel un nou și foarte valoros record mondial. Kuznețov a realizat 7.897 de puncte. Negrul a ieșit învingător în 6 probe, iar Kuznețov în patru. Amatorii de sport nădăjduiesc ca această frumoasă și emoționantă dispută dintre cei doi sportivi va continua și pe viitor, arătînd că limitele posibilităților omenești sînt încă departe de a fi atinse.

Multe pronosticuri contradictorii s-au făcut în legătură cu întrecerea alergătorilor de viteză. Toți specialiștii au fost însă de părere că sprinterilor sovietici le va fi foarte greu să lupte împotriva lui I. Murchison, supranumit „fulgerul negru". Cînd Murchison — actual recordman mondial la 100 m. plat (10,1 sec.) — și adversarii săi au ieșit pe pistă, mii de spectatori s-au sculat în picioare.

Iată că, în sfîrșit, se aude pocnetul starterului. După primii metri — spre surprinderea generală — în frunte se află nu Murchison, ci alergătorul sovietic Leonid Barteniev. Prețioase fracțiuni de secundă sînt pierdute de negru chiar din plecare. Peste cîteva clipe însă Murchison prelua conducerea, venind din urmă în adevăr ca un fulger. Pare de necrezut că acest omulet, care are doar 1,63 m. înălțime, să nu poată fi întrecut de nici unul din masivii săi adversari. Panglica este ruptă de pieptul micului student negru, (10,2 sec.) iar Leonid Barteniev reușește cel mai bun rezultat al său din acest sezon — 10,4 secunde.

Pe tabela care totalizează punctajul meciului, scorul a devenit 15—7 pentru americani.

Cînd comentatorii sportivi din străinătate afirmau că sportivele americane vor aduce pe stadionul din Moscova multe surprize, ei aveau desigur în vedere nu numai pe alergătoare, ci și pe cunoscuta aruncătoare la disc Elvin Brown. De data aceasta însă, pronosticurile nu s-au realizat. Este drept că, la începutul întrecerii, Brown s-a arătat o concurentă periculoasă, depășind pe tînăra leningrădeancă Antonina Zolotuhina. Dar iată că Nina Ponomareva aruncă discul la 51,84 metri. La olimpiadă Brown trecuse de 50 metri, iar în preajma întrecerilor de acum de la Moscova, promisese că va ridica platforma recordului american pînă la 55 metri. Era foarte sigură de victorie. Intențiile erau frumoase. Prima aruncare a americancei — 49,41 metri — o adusese pe primul loc. Ca și la Melbourne, acesta era însă rezultatul maxim pe care îl putea obține. La încercarea a doua Nina Ponomareva întrece performanța lui Brown cu mai mult de 2 m.

„Nu încape nici o îndoială în ce privește victoria atleților americani la săritura cu prăjina. Chiar în lipsa lui Bob Richards și a lui Gutovski, ei au 5 sărituri care trec în mod curent peste 4,57 metri". Aceste cuvinte aparțin lui H. Abrahams, marele specialist american în domeniul atletismului. Ele au fost publicate nu demult într-o revistă londoneză.

Săritorii americani cu prăjina nu au avut egal pe arena internațională. Se vede însă că întîietatea americană nu poate fi veșnică. Increderea de sine de care au dat dovadă nu numai specialiștii, ci și atleții din S.U.A. nu era întemeiată. Vladimir Bulatov din Minsk nu era convins de acest lucru, pe stadion Stacheta — urcată inițial la 4,05 metri — fu trecută de către toți cei 4 săritori, americanul Morris avînd chiar și o mare rezervă de spațiu deasupra barei. Cînd stacheta este ridicată la 4,40 metri, ea este trecută numai de doi atleți: Bulatov și Morris. Arbitrii ridică bara cu încă 10 cm. Bulatov își ia elanul și... stadionul explodează în urale și aplauze. Înălțimea a fost trecută. Este acum rîndul americanului să sară. Trei încercări — toate trei nereușite. De fiecare dată stacheta cade la pămînt. Medalia de Aur revine lui Vladimir Bulatov.

La locul pentru săritura în înălțime sînt invitate acum campioanele Uniunii Sovietice și ale Statelor Unite. Înălțimea inițială: 1,55 m. Sportivele sovietice o trec chiar de la prima încercare. Pentru atletele americane ea constituie însă limita maximă. Cînd bara a fost săltată la 160 cm, americancele Barbara Brown și Verneda Thomas au trebuit să ia, după trei încercări neizbutite, rol de spectatoare. Lupta continuă doar între Taisia Cencik din Celiabinsk și Galina Dolea, proaspăt intrată în rîndul marilor sportive sovietice.

Stacheta este ridicată cu încă 5 cm. Cencik o trece din prima încercare, iar Dolea la cea de-a doua. Medalia de aur revine Taisiei Cencik.

Și iată că pe panoul luminat apare rezultatul primei zile a întrecerilor: 83—75 pentru americani. Diferența este așadar de 8 puncte. Vor reuși oare atleții sovietici să-i ajungă pe adversarii lor în cea de a doua zi a întrecerilor? Moscoviții au părăsit duminică seara stadionul cu multe speranțe în desfășurarea probelor celei de-a doua zi a competiției.

Luni întrecerile au fost reluate. De stacheta pentru săritura în înălțime s-au apropiat studentul american Charles Dumas și studentul sovietic Iuri Stepanov. Masele de oameni au început o mișcare de-a lungul tribunelor pentru a se apropia de partea stadionului unde avea să aibă loc întrecerea săritorilor. Recordul mondial al probei — 2 m. 14,9 cm — aparține lui Dumas. Jean Neau, corespondentul agenției „France Presse" la Moscova, discutînd în loja presei, unde se aflau 350 de gazetari din 17 țări, dădea pronosticuri. El a pariat că Dumas va sări 2,12 m.—2,15 m. și va ocupa locul întîi. Cei care îl cunosc pe leningrădeanul Stepanov nu împărtășeau însă părerea lui Neau. Trebuie spus că anul trecut sportivul sovietic a bătut recordul lui Dumas, obținînd rezultatul de 2,16 m. Trăgătorii de sfori din culisele forului internațional al atletismului au încercat să minimalizeze acest rezultat cu totul remarcabil și s-au opus omologării lui. Unele organe de presă occidentale au dezlănțuit chiar o întreagă campanie împotriva recordului, arătînd că Stepanov ar fi sărit cu pantofi cu talpa groasă, ceea ce, chipurile, l-ar fi ajutat să obțină o asemenea înălțime. *„Poți avea și 10 tălpi la pantofi, dacă nu știi să sări, tot nu poți obține recorduri"* — remarcă un gazetar la auzul acestor baliverne.

Dar mai bine să-i lăsăm pe atleți să vorbească în felul lor, — să-i vedem încercîndu-și forțele în luptă deschisă. Înălțimea de 2,03 m. fu luată de Stepanov de la prima săritură. Americanul reușì același lucru la a doua încercare, iar cînd bara fu ridicată cu încă 3 cm. ea trecu peste puterile tuturor concurenților cu excepția lui Stepanov. Pînă la urmă campionul sovietic ocupă locul I, cu o săritură de 2,12 m. adică atît cît prevăzuse corespondentul lui „France Presse" pentru Dumas. Jean Neau a pierdut pariul. Americanul a ocupat doar locul al treilea.

Triplu salt este una dintre cele mai complete probe de atletism. Multă vreme supremația în acest domeniu a aparținut negrului brazilian Fereiro Da Silva, mare prieten al oamenilor sovietici. Nici un sportiv din lume nu a reușit să se apropie de performanțele lui Da Silva. In ultimul timp însă, în Uniunea Sovietică s-a format o pleiadă întreagă de săritori talentați. La Melbourne, Vitold Creer a obținut locul al treilea. Recent, opinia publică sportivă mondială, a cunoscut numele unui alt atlet talentat, Oleg Riahovski, inginer în capitala Uzbekistanului, Tașkent. Luni, la întrecerile de pe stadionul Lenin, Riahovski a sărit 16,59 m. doborînd recordul lui Da Silva cu 3 cm. El obține deodată două mari satisfacții: victoria în întrecerea cu echipa Statelor Unite și stabilirea unui nou și excepțional record mondial.

Obținînd acest rezultat remarcabil, Riahovski, beat de fericire, uită de totul din jurul lui și se întîrește în iarba mătăsoasă a stadionului, unde rămîne așa culcat cîteva minute, în timp ce tribunele freamătă...

Luni seara, aproape de miezul nopții, întrecerile între campionii americani și cei din Uniunea Sovietică au luat sfîrșit. Rezultatele vă sînt cunoscute: echipa S.U.A. 170 de puncte, echipa Uniunii Sovietice 172 de puncte.

Atleții sovietici au cîștigat. De-acum înainte steagul mondial al atletismului îl vor purta ei.

AL. CÎMPEANU
Telefotografii: AGERPRES

Iată-l pe cîștigătorul probei de decatlon, atletul de culoare Raffer Johnson, aruncînd discul.

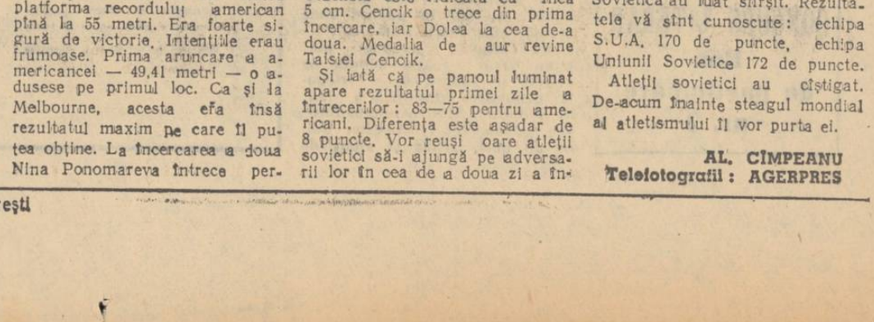

Aspect al întrecerii pe 80 metri garduri fem ei: ambele alergătoare sovietice, Bistrova și Eliseeva, au reușit să depășească net pe cele două concurente americane Fouley și Mac Coffy.

IN ACTUALITATE

Campionatul de fotbal al echipelor de străzi

Inițiativa e a comitetului orășenesc U.T.M., și, aparent, privește numai copiii din Capitală pînă la vîrsta de 14 ani. Pentru ei, în această vacanță, este rezervat un campionat de fotbal al echipelor de străzi, prevăzut să se dispute pe trei etape:

I) 1—15 august, întreceri pe tabere de curte și cluburi școlare de vacanță;

II) 16—31 august, pe raioane;

III) 1—8 septembrie, finala.

E lesne de imaginat entuziasmul stîrnit de această competiție, bogăția de comentarii și de planuri ce se fac pe marginea ei, căci este vorba de cel mai popular sport din țara noastră.

La această competiție, pe care copiii o vor găsi pe gustul lor, subscrim cu ambele mîini și pentru marea plăcere ce-o va transmite copiilor, și pentru marea ei utilitate, pentru efectele ce le poate avea. Toți marii noștri jucători din trecut fără nici o excepție, ca și mulți dintre cei actuali au cunoscut fotbalul în forma lui organizată, competițională, cu respectul adevăratelor reguli, în campionatele de străzi. Toți cu care am stat de vorbă de-a lungul anilor, Baratki, Marian, Petre Steinbach, Rudy Wetzer, Dobay, Lazăr Sfera, Ghiță Albu, Ionică Bogdan, Voinescu, etc., etc., toți, fără nici o deosebire, și-au adus aminte cu plăcere, amestecată și cu mîndrie, de „isprăvile" lor în aceste „campionate", în care mulți dintre ei au aflat pentru prima oară că focul cu balonul rotund e guvernat de alte legi decît cele care, cumva, le învățaseră pe maidanul începuturilor fotbalistice; că, bunăoară, pentru trei cornere consecutive nu se dă „11 metri", sau că nici la 12—0 nu se cuvin tricourile echipei învinse (chiar dacă aveau tricouri!). Din aceste competiții, în care și-au făcut debutul public, ei au pornit apoi spre cluburile unde și-au făurit faima lor și a fotbalului nostru.

Așa vedem lucrurile și astăzi, cînd ne aflăm în fața inițiativei comitetului orășenesc U.T.M. al Capitalei. Competiția, cum am mai spus, este rezervată aparent copiilor pînă la vîrsta de 14 ani. In fapt, privește deopotrivă întregul nostru fotbal, pentru că-i pune la dispoziție o veritabilă pepinieră de talente, la care e bine — chiar necesar — să se ia aminte cu toată seriozitatea.

La partidele competiției vor fi prezenți, de bună seamă, copiii cartierelor respective, rude și simpli amatori de spectacole fotbalistice, gata să urmărească orice partidă, dacă are caracter de dispută (deși, uneori, ți pasionează și antrenamentele!). Cine credem însă că nu trebuie să lipsească (și, probabil, că nu vor lipsi) sînt antrenorii cluburilor noastre, cărora li se oferă prilejul să urmărească o serie de talente necunoscute lor, capabile să le fixeze atenția și chiar mai mult decît atît.

Inițiativa — ca să revenim la ea — a mers de astă-dată spre campionatul străzilor. Salutînd-o dorim să se transforme într-o preocupare permanentă a U.T.M. — și nu numai pentru Capitală. Pledăm, cum s-ar spune, pentru competiții similare cu caracter permanent în cît mai multe orașe ale țării — unde, de altfel, există pe alocuri asemenea campionate. Dar nu numai atît. Ne gîndim și mai departe. Fotbalul nostru are nevoie de pepiniere cît mai largi, cît mai valabile. Iată de ce socotim că tot comitetele orășenești U.T.M. ar putea și ar trebui să-și facă o preocupare pentru organizarea temeinică a fotbalului în școli, unde reușita ar fi asigurată și urmările — pe scară națională — foarte bune. Fotbalul nostru are nevoie în perioada aceasta — de altfel și mai tîrziu — de această vînă bogată de talente ce-o reprezintă cartierele și școala.

Pentru „mîna de ajutor" necesară rămîne acum să se pronunțe cei cărora le-am dat cuvîntul!

B. B.

magazin
revistă săptămînală
editată de ziarul
„ROMÎNIA LIBERA"
★
Redacția și administrația
Piața Scînteii
tel. 7.60.10
★
Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.
★
PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 44 ★ Simbătă 9 august 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

O MINĂ și OAMENII EI

Boby, fetița minerului Ciki Emerik, intră în curte și lipăie grăbită, nu fără plăcere, cu papucii improvizați dintr-o fostă pereche de pantofi albi, acuma uzi leoarcă. Rochița de dimineață curată și frumoasă, e și ea udă și murdară. Boby nu prea se simte la largul ei așa și dă fuga la dulapul cu rufe. Oricum, e mai bine s-o vadă mama după aceea.

Parcă poți să stai tot timpul ca o păpușe din cutie? Nu poți să reziști, pe căldura asta, să nu te duci la bazinul din parc, unde clipocește atît de vesel apa curată, limpede ca aceea din găleata mamei, de la bucătărie. Sau să nu te dai huța, pe lanțurile de pisică. Dar ușa de la bucătărie e deschisă. Și mama e acolo. Uf, grea mai e viața! Și Boby își aduce aminte — totdeauna numai în ceasuri ca acesta că pe lumea asta mai are și o bunică și că bunica e aci, aproape, peste drum și că la urma urmei nu e ea singura care vine așa acasă, fiindcă tot așa se întîmplă și cu ceilalți băieți și fetițe din Kokoșvar.

Acum, sînt mulți băieți și multe fetițe în Kokoșvar. Și nu numai în cartierul acesta vechi, ci în tot Vulcanul. Mergi pe străzi ziua și străzile sînt pline de gălăgia copiilor. Acum așa e. Dar a fost altădată altfel? Un oraș poate să nu aibă străzi bine pavate, case noi, grădini multe, apă și lumină îndeajuns? Dar copii?

Nu se poate închipui un oraș, unde trăiesc oameni, fără băieți și fetițe, fără copii!

...E adevărat nu se poate închipui așa ceva. Și totuși sînt uneori lucruri care întrec închipuirea. Este cazul Vulcanului. Așezarea aceasta minieră, veche de zeci și zeci de ani, cu îndelungă tradiție, unde toți copiii cît creșteau visau și pînă la urmă ajungeau mineri, a fost o vreme un oraș fără copii. Un oraș unde în nici o casă, pe nici o stradă nu se petreceau incidente de felul celui care avea să urmeze între Boby și mamă-sa: un oraș unde dimineața nu se ducea nimeni la lucru, un oraș unde femeile nu-și așteptau bărbații să iasă din șut, să-și ia salariul și să meargă după cumpărături; un oraș unde oamenii

Elisabeta PETREANU

● (Continuare în pag. 2-a)

Pînă tese tata din șut, Boby nu pierde timpul. Își găsește repede prieteni de joacă...

groase de la părculețul de lîngă mină (că doar pentru asta au fost puse acolo). Azi a fost cu mama jos, în oraș, să-l aștepte pe tata de la șut. A luat salariul și s-au dus să facă ceva cumpărături de la magazinul cel mare. Boby își ia inima în dinți și dă să intre în casă, hotește, cu pași mei...

DE ZIUA MINERULUI — Fotografia: Mihai POPESCU

AJUN DE STAGIUNE

la Teatrul Național „I. L. CARAGIALE"

Convorbirea noastră cu tov. AUREL BARANGA

În plină vacanță, la direcția Teatrului Național „I. L. Caragiale" se desfășoară o activitate febrilă. „Noua stagiune bate la ușă" — mi-a spus tov. Zaharia Stancu între două solicitări recomandîndu-mi să profit de cele cîteva minute libere ale directorului artistic, tov. Aurel Baranga, pentru a afla noutățile pe care mi le promisese cu cîteva zile în urmă, la telefon.

— *Problema nr. 1 este repertoriul,* — mi-a spus tov. Aurel Baranga, cercetînd ceasul. *Principiile pe baza cărora l-am întocmit au fost expuse de tov. Zaharia Stancu la instalarea lui ca director al Teatrului Național și, ulterior publicate în presă. Voi aminti așadar numai faptul că în centrul atenției noastre se află preocuparea de a stimula creația dramatică originală inspirată de actualitate.*

— Ce acțiuni ați întreprins în acest sens?

— *Am stabilit contacte cu majoritatea dramaturgilor cunoscuți și apreciați de publicul spectator. De asemenea am făcut apel și la alți scriitori care n-au scris încă teatru, dar a căror experiență literară este o chezășie că ne vor da lucrări dramatice valoroase.*

— Rezultatul?

— *Mihail Davidoglu, Horia Lovinescu, Radu Boureanu, Francisc Munteanu, Titus Popovici și alți scriitori ...au încheiat contracte cu noi. Pot anunța deasemenea, că evocarea istorică „CUZA VODA" de Mircea Ștefănescu, va fi reprezentată anul viitor, cu prilejul împlinirii unui veac de la Unirea Principatelor.*

— Dv. la ce lucrați?

— *La alcătuirea repertoriului, la pregătirea turneului în U.R.S.S., la concursul instituit pentru tinerele talente pe care urmărim să le atragem în teatrul nostru...*

— Și, ca dramaturg?

— *Comedia „BASTONUL DE MAREȘAL", dedicată tineretului.*

— Pe cînd premiera?

Eugen ATANASIU

● (Continuare în pag. 4-a)

DE CE au debarcat și s-au retras trupele S.U.A. din CUBA?

Săptămîna trecută, sub pretextul apărării conductei care alimentează cu apă baza navală americană din regiunea cubaneză Guantanamo, guvernul Statelor Unite a luat hotărîrea de a trimite forțe armate în Cuba.

Această nouă acțiune a guvernului S.U.A. a repetat, la alte proporții și în alte condiții, agresiunea în curs în Liban. În Cuba ca și în Liban, un președinte profund nepopular a stîrnit mînia poporului. În amîndouă țările Statele Unite au intervenit cu brutalitate împotriva apărarea celor doi conducători.

Care este situația concretă în Cuba? Această mare insulă situată în Marea Caraïbelor, la intrarea în Golful Mexic, e o autentică „zaharniță" a lumii. Într-un singur an, în 1952, Cuba a produs 8 milioane tone de zahăr! Industria zahărului este în mîna trusturilor americane care stăpînesc 90 la sută din plantațiile de zahăr. În timp ce trusturile obțin beneficii fabuloase, poporul cuban trăiește în condiții de mare mizerie. Nu-i de mirare că această stare de fapt a creat în rîndurile poporului un spirit de revoltă împotriva trusturilor americane și a apărătorului lor cubanez — dictatorul Batista. Exponent al acestei stări de revoltă, Fidel Castro care se afla în exil, a debarcat cu o mînă de partizani în decembrie 1956, pe coasta Oriente, de unde a început lupta cu forțele mult superioare ale lui Batista. Detașamentul de luptători condus de Castro a crescut tot timpul și partizanii au ajuns azi să controleze o mare regiune din partea răsăriteană a insulei. Desfășurarea evenimentelor din Cuba, sprijinul din ce în ce mai larg pe care populația îl dă lui Castro, dovedesc că nu va mai trece mult timp pînă cînd Batista, fostul adept al lui Mussolini, va fi răsturnat, așa cum s-a întîmplat cu Jimenez în Venezuela, cu Feron în Argentina și cu alți dictatori agenți ai monopolurilor americane.

Și iată că, tocmai acum, guvernul S.U.A. și-a adus aminte, subit, că trebuie să apere conductele din Guantanamo... Nu trebuie să fii mare strateg să înțelegi dedesubturile acestei manevre. După cum a recunoscut ziarul „NEW YORK TIMES", debarcînd infanteria marină, S.U.A. își asuma obligații de pază în Cuba, dînd astfel posibilitate armatei lui Batista să lupte împotriva partizanilor. În Cuba, la fel ca și în Liban, a fost vorba deci de un act agresiv, de o intervenție fățișă în afacerile interne ale țării.

Nesocotind voința popoarelor, dreptul lor de a-și alege singure conducătorii, Statele Unite au încercat să impună cu forța armelor, la conducerea altor țări, elemente nepopulare dar credincioase trusturilor. Istoria Cubei, ca de altfel și a multor țări din America Latină, e bogată în asemenea acte agresive. În cartea „AȘA SE FAC RĂZBOAIELE", scrisă de A. Norden, se arată cum trupele S.U.A. au intervenit în 1912 pentru a înăbuși greva docherilor din Havana, iar în anul 1916 au repetat intervenția pentru a înlocui la conducere pe președintele desemnat prin alegeri. Vasele de război ale S.U.A. au intervenit în Cuba și în 1933, cînd în urma unei greve generale, a fost răsturnat Machado, un dictator sîngeros.

Trebuie subliniat că trimiterea trupelor S.U.A. pe țărmul cubanez a constituit de astă dată și o încălcare a unui acord mai vechi dintre S.U.A. și Cuba, încheiat pe vremea prese-

U. VĂLUREANU

● (Continuare în pag. 3-a)

FIDEL CASTRO participă alături de răsculați la lupta dusă contra dictatorului BATISTA.

CAMPIONII DELTEI

Nenumărate și surprinzătoare sînt formele și aspectele pe care le-au luat, în anii acestia de democrație populară, transformările revoluționare petrecute în viața oamenilor noștri. În 1953, cînd și-a părăsit coclaurile natale de prin preajma Chiliei și a venit la București pentru a-și îndeplini stagiul militar, pescarul Ismailciuc nu bănuia, nimeni n-ar fi bănuit, că peste cîțiva ani numele său va fi cunoscut în lumea întreagă. N-a bănuit-o nici marinarul din Mahmudia, Alexe, descins în Capitală în anul 1955. La sfîrșitul anului 1956, cei doi copii ai Deltei se aflau în îndepărtata Australie, își înscriau numele pe tabela campionilor olimpici și simteau șiroindu-le pe obraji lacrimi de fericire cînd drapelul tricolor al patriei lor era înălțat pe catargul de onoare de la Melbourne.

Vreo treizeci de flăcăi din Deltă, mai toți blonzi, mai toți vînjoși, mai toți cu zîmbetul acela larg și cu privirea aceia deschisă, caracteristică oamenilor care se nasc și trăiesc în preajma marilor ape, i-au urmat pe Ismailciuc și Alexe și constituie nucleul de bază al unei echipe de sportivi care s-a impus în ultimii ani în ochii lumii întregi: **echipa de sporturi nautice a Republicii Populare Romîne.**

Canoe este un sport specific canadian. Cînd au învățat cum să sprijine bine piciorul în barcă și cum să mînuiască cum trebuie vîsla, flăcăii din Deltă i-au ajuns și i-au întrecut pe canadieni. Asta s-a petrecut nu numai la noi, s-a petrecut și în alte țări socialiste — și în primul rînd în Uniunea Sovietică — unde cultura fizică și sportul au devenit de multă vreme o problemă de stat, un mijloc de educație comunistă. Avînd la dispoziție un larg sprijin din partea statului, sportivii sovietici au ajuns primii în lume în cele mai multe dintre ramurile sportive.

Ștefan RADU

● (Continuare în pag. 8-a)

Campionii olimpici și europeni la canoe, S. Ismailciuc și Alexe Dumitru, la antrenament pe lacul Snagov, în vederea campionatelor mondiale de la Praga.

Fotografia: Nicu VASILE

In acest număr:

CIPRUL continuă să fie la ordinea zilei

ESTE PARISUL „americanizat"?

Vă povestim filmul „TANA"

o producție a studiourilor albaneze

Din carnetul unui pedagog

COCOSTÎRCUL

Astă toamnă, cînd Pîrvu Stoian a făcut cerere de intrare în colectiv, oamenii din Fetești au rămas uimiți. „Mă, să știi că într-o bună zi și Borcea are să-și mute albia spre Dunăre".

De-o lungă bucată de vreme, Pîrvu Stoian se arăta pe cît de închis pe atît de retras. Tot timpul își vedea numai de cai. Și acum, dintr-odată... Borcea însă nici gînd n-avea să se urnească din propria-i matcă.

În Fetești se trecuseră la colectiv toți oamenii. Pîrvu a vrut să le arate că de fapt, la o adică, poate și el să țină pasul cu ei. Dar pasul lui a fost în realitate o jumătate de pas, căci atunci cînd a venit vorba să se apuce de muncă în felul cel nou, el iar s-a desfăcut de mulțime. Vremea era cum nu se poate mai bună. Plouase, apoi dăduseră căldurile. În Bărăgan se începuseră arăturile pentru grîu. Plugurile intrau în glie ca în caș. Oamenii plecau la cîmp cu noaptea-n cap și se întorceau seara tîrziu. Pîrvu ținea însă laturile. Acum după ce dusese caii la colectiv, își găsise altă ocupație. În fiecare zi lua la spinare un fel de coșarcă fără fund și niște tăști soloase și pleca pe baltă, la prins pește.

Într-o zi, cum stătea și dibăcea prin cele știoalne, văzu aproape de tot un cocostîrc. Mergea în căutarea hranei, pășind rar, cumpănit, ca și cum ar fi rezolvat o problemă de aritmetică. La smircuri se oprea precaut și țintind asupra pînzei de mătasea broaștei cînd un ochi, cînd pe celălalt, își fixa în tăcere și cu sînge rece victimele. Vîntul îi zbîrlea penele, apa i se prelingea murdară pe cataligele picioarelor și pe ciocul ascuțit ca o țepușă. Totuși lui Pîrvu Stoian nu-i făcu o impresie proastă.

★

O vreme, cei de la colectiv, crezînd că are să se dea singur pe brazdă, l-au lăsat pe Pîrvu Stoian în banii lui. Dar el mergea din rău în mai rău. Veniră seri lungi, plicticoasele seri de toamnă, cînd plugarul stă în fața focului și croiește

Ion PAVELESCU

● (Continuare în pag. 2-a)

Citiți în pagina 7-a:

START în turneul de șah prin corespondență organizat de magazin

Răchita

Era prin anul 1948. Intr-unul din atelierele de împletit coșuri din Arad, se petrecu următoarea scenă: meșterul, om mai în vîrstă, rotofei, zăngănind mînios cheile dughenei, se adresă unui muncitor:

— Hei, Geza! Lasă împletitul și ia-o la drum. Nu mai avem răchită, dracu s-o ducă! Ia-o pe Mureș în sus și pînă nu găsești, în atelier la mine să nu mai calci.

Geza Borony se ridică, își luă haina și porni la drum, așa după cum i-a poruncit stăpînul...

Se cîștiga greu pîinea la patron. Geza și ceilalți tovarăși ai săi stăteau 16—18 ore pe zi aplecați peste coșurile de nuiele pe care le împleteau cu migală și pricepere dar pe nimica toată. Iar meșterul cîștiga bani grei, căci marfa se cerea.

A mers Geza cale de 12 kilometri. Și aici, în apropierea satului Frumușeni, în tr-o cîmpie unde Mureșul își revarsă apele în perioadele de viituri, omul găsi răchita căutată; creștea pe mari întinderi.

Seara a tras în sat. Și aici, nu mică-i fu mirarea cînd a văzut aproape în fiecare casă oameni îndeletnicindu-se cu împletitul coșurilor. Gospodarul la care înnoptă îl dumiri:

— E sat cu tradiție; de un veac oamenii au transmis urmașilor această îndeletnicire care completează cîștigul adus de pămînt. In zilele de tîrg ducem coșurile la piață.

Geza pricepu: erau aceiași oameni de care se plîngea stăpînul că scad prețurile, oridecîte ori era în Arad zi de tîrg. Se așeză pe scaun îngîndurat.

A doua zi Geza s-a întors în Arad. Dar nu la meșter ci la organele de conducere a fermelor de stat, unde, cu însuflețirea unui comunist ce era, insistă să-l ajute să înființeze în Frumușeni o împletitorie de coșuri a statului ... Așa s-a născut una dintre cele mai renumite împletitorii din țară. Comunistul Geza Borony a devenit șeful ei. Inconjurîndu-se de oameni pricepuți ca Ion Versig, Franț Sverimefer, Eva Mora, Lintz Georg și alții, au început prin a lucra coșuri simple și îmbrăcăminte pentru damigene din răchită necojită. Curînd însă pe Geza nu l-a mai mulțumit aceste produse. Și-a dat seama că răchita este o bogăție prețioasă care-n mîini pricepute se poate transforma în adevărate obiecte de artă. S-au apucat să lucreze articole din nuiele curățate, mărind sortimentele: coșuri de rufe, coșulețe de fructe, geamantane, mese rotunde, scaune tip fotoliu, etc. Sporind producția secției nu mai puteau sta nici la cheremul naturii care le „furniza" răchita după bunul ei plac. Au hotărît să facă o plantație în toată regula care să le asigure nuiele pentru tot anul. Și-au făcut-o: azi plantația de răchită se întinde pe o suprafață de 100 ha., teren care înainte, fiind inundat în fiecare an, nu avea nici o destinație. Iar numărul articolelor pe care le împletesc în momentul de față muncitorii secției Frumușeni a gospodăriei agricole de stat din Fintînele se ridică la cifra 165. Produsele acestei secții sînt cunoscute și apreciate nu numai în țară ci și în R. P. Albania, în R. D. Germană, în Belgia, Grecia, Israel, Elveția, etc. Recent au fost expediate două vagoane de coșuri în Elveția.

E prețioasă răchita? Socotiți și dvs: această plantă care crește din belșug pe malurile Mureșului, aduce gospodăriei agricole de stat din Fintînele un venit anual net de peste 1.000.000 lei. Considerăm că această cifră face de prisos orice alte comentarii.

Ing. Virgil LAZAR

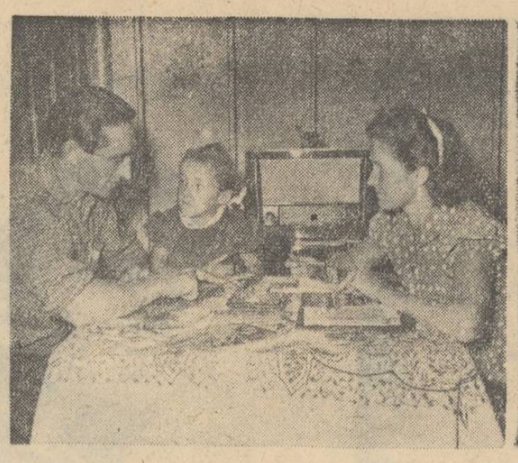

Minerul fruntaș Ciki Emeric, a fost în vizită la Moscova. Albumele și fotografiile aduse îi ajută să-și întregească povestirile...

Unul din numeroasele blocuri cu etaje construite în anii aceștia la „Vulcan" pentru mineri.

Fotografii: Mihai POPESCU

O MINĂ și OAMENII EI

(Urmare din pag. 1-a)

nu petreceau, nu beau vin, nu cîntau, nu se certau, nu plîngeau, nu rîdeau; un oraș unde nu erau tineri, ci numai bătrîni; un oraș copleșit de tristețe, de tristețea bătrînilor lipsiți de bucuria nepoților jucați pe genunchi, copleșit de liniștea aceea apăsătoare a locurilor părăsite. Ce cataclism, ce fenomen al naturii, ce întîmplare nefericită se abătuse asupra acestui oraș și a vrut să oprească în loc ceea ce nu poate opri nimeni — viața?

★

N-a fost nici un cataclism, nici un fenomen al naturii. Orașul acesta a fost transformat într-un oraș al bătrînilor și a fost condamnat să trăiască astfel aproape 20 de ani, nu de cine știe ce forțe supranaturale, ci de oameni. De oameni? Da. De oameni, dacă aceștia pot fi numiți astfel.

In 1929, mina Vulcan a fost închisă. Criza economică începuse să-și arate colții și acționarii societății carbonifere „Petroșani" au întreprins un amănunțit studiu pentru „motivarea" închiderii minei. Peste noapte cărbunele de Vulcan a devenit cărbune de „proastă calitate", deși în subsolul minei se aflau numeroase rezerve de cărbune superior, cocsificabil. Dar degeaba. Cărbunele de Vulcan „nu se mai vindea" și ca atare mina devenea nerentabilă. Acesta era motivul principal. Faptul că în același an, 1929, alegerile comunale se făcuseră de trei ori la rînd — burghezo-moșierimea scontînd totuși o victorie — pentru că de fiecare dată — cu toată teroarea huliganică a naționaliștilor — muncitorii prezentîndu-se la vot pe baza lozinzii de front unic, ieșiseră învingătoare forțele democratice; că la Vulcan spiritul de revoltă al minerilor era foarte pronunțat, șirul de greve și proteste ținîndu-se lanț. Și ce a urmat după aceia — după închiderea minei — cînd celor mai mulți dintre mineri și îndeosebi comuniștilor li se cerea să rupă cu locurile unde se născuseră, unde trăiseră, obligîndu-se „de bună voie" ca timp de 10 ani, cel puțin, să nu mai pună piciorul în Valea Jiului, cînd dintr-odată patronii au început să se intereseze și să aibă „nevoie" de casele din coloniile unde locuiau minerii cerîndu-le acestora să le „elibereze" — asemenea „amănunte" nu trebuiau luate în seamă. Totul trebuia să se consume în tăcere. Nucleul revoluționar care exista la Vulcan trebuia distrus în tăcere, frîntură cu frîntură, la adăpostul celor mai „normale" măsuri, sub paravanul celei mai „sincere" și „dezinteresate" bunăvoințe. Și astfel, mina fiind închisă, orașul a fost golit. Minerii și-au luat puținul lucrurilor, copiii, și au plecat care încotro. Casele au rămas pustii. Un timp. Apoi au început să fie aduși pensionarii. Pensionarii din toată Valea Jiului, care nu mai prezentau nici un „pericol comunist", oameni socotiți inactivi, care-și așteptau, în liniștea tragică a unui oraș condamnat la inexistență, sfîrșitul vieții.

★

Aceasta a fost soarta hărăzită crunt de capitaliști uneia dintre cele mai mari așezări miniere din Valea Jiului. A fost o încercare similară cu aceea de a șterge de pe pămînt un oraș. Și acum, sus în Kokoșvar, stau ziua pe la porți bătrînii. Dar acum străzile și curțile sînt pline de zarva copiilor, de oameni tineri. Iar jos, pe firul șoselii, s-au ridicat de o parte și de alta blocuri ale căror dimensiuni sînt într-o totală discordanță cu vechile căsuțe ale Vulcanului. In restaurante se bea bere și vin și cu toate afișele care interzic „cîntatul" în local, tot se mai cîntă — citeodată. Seara, la grădina de vară, o orchestră mică, modestă, cîntă valsuri vechi și toată ziua magazinele și piața sînt pline de lume. Vulcanul și-a reluat viața. Nu cea de odinioară, ci o viață bazată pe alte principii, pe alte rînduieli și ridicată la un alt tempo — visat de comuniști, de surghiuniții „de bună voie" ai anului 1929. Și trăiește așa pentru că trăiește prin inima lui — mina.

Ca mina să fie adusă din nou la viață a trebuit mai mult de un an și jumătate. Galeriile, abatajele, suitoarele, n-au fost rambleate, ci lăsate prada paraginii și puterii distrugătoare a apei. In primăvara anului 1951 au fost scoase de aici primele vagonete de cărbune. A fost primul semn al vieții care începea să pulseze aici. Minerii reîntorși la vechile lor vetre Carol Golgot, Iosif Sicomaș, Petru Roman, Mihai Ștefan, de emoție s-au trezit cu ochii umezi și au simțit un adînc sentiment de închinăciune și de mîndrie în fața puterii creatoare și transformatoare a comuniștilor.

In anii care au urmat, mina socotită odinioară „nerentabilă", a ajuns și tinde să ajungă una din cele mai mari mine din Valea Jiului. Aici există mari rezerve de cărbune energetic și de cărbune superior, cocsificabil. Pe drumul dezvoltării sale, mina a mers cu pași mari, pași de gigant. Față de 1951 producția de cărbune a crescut pînă în anul 1957 de 7 ori și jumătate! In cursul acestui an producția va fi mai mare față de 1951 de 9 ori și jumătate! Și aceasta nu-i decît începutul. La mină, de la director și pînă la ultimul tehnician, pînă la ultimul miner și electrician, — toată lumea trăiește acum în febra unor pregătiri unice în istoria de pînă acum a minei. Aici se fac cele mai mari lucrări de investiții din toată Valea Jiului. In viitorii ani mina va trebui să ajungă la o producție anuală de aproape 2.000.000 tone. Pentru a ajunge aici, anual se vor săpa kilometri de galerii în piatră. Kilometri de galerii în vederea exploatării cărbunelui. Puțurile II și 10, puțuri de mari adîncimi, vor căpăta adîncimi în plus cu cîte 100 de metri. Noi galerii vor fi săpate pentru deschiderea unui sector nou spre Paroșeni.

Mina aceasta închisă, părăsită și socotită de capitaliști ca nerentabilă, va deveni în curînd una dintre cele mai importante mine de cărbune din Valea Jiului, iar orașul, orașul va fi și el pe aceeași măsură, împrumutînd și el aceeași intensitate. Mă gîndesc la Boby și la ceilalți copii de azi ai Vulcanului, la orașul odinioară golit de oameni, amorțit, supus unei vieți letargice și la viața pe care o trăiește azi și pe care o va cunoaște mîine prin tensiunea inimii sale — mina, și puterea înoitoare a comuniștilor, a clasei muncitoare libere, descătușată, îmi apare în toată splendoarea ei.

Elisabeta PETREANU

COCOSTÎRCUL

(Urmare din pagina 1-a)

la planuri. „Am auzit că au să se pornească pe-aici prin cotrova niște lucrări de îndiguire. Mă duc și eu", zicea Pîrvu către Georgeta, nevastă-sa. Georgeta se arăta neîncrezătoare. Umplea plita cu ciucălăi și se gîndea că bărbatul ăsta al ei niciodată n-are să se mai satură de bătut cîmpii.

Lucrurile s-au mișcat așa pînă prin ianuarie. Atunci, la colectiva s-a ivit dintr-odată o mare trebuință de oameni pricepuți la cai și la cărăușie. Ce se întîmplase? Topitoria din localitate primise din mai multe părți deodată cantități uriașe de fîn. Trimișii ei clădiseră înul în stoguri, undeva în apropierea gării, dar cum se vesteau viscole și cum în Bărăgan viscolele știu să urnească și gorganele din loc, nu se putea risca. Directorul se adresase deci colectivei. Constantin Staicu, președintele, primise bucuros oferta. „Avem multe perechi de cai. Treburi așa mari la care să-i punem acum nu sînt. De mîncare trebuie să le dăm. Dacă putem cîștiga un ban cu ei de ce să n-o facem?". S-au bucurat și ceilalți colectiviști. Numai Pîrvu a făcut-o pe surdul. Tăiase porcul și toată ziua se îndeletnicea cu opritul șuncii.

— Tovarășe Pîrvu, doar colectiva asta este și e ta.

— Am zis eu că nu-i?

— Atunci de ce nu mergi la în?

— Asta-i altă poveste. De-ați știi cît is de beteag...

— Beteag? Parcă deunăzi te luai la trîntă cu al de-a fost cioban zece ani.

— Deunăzi a fost deunăzi, acu-i acu'.

Azi așa, mîine așa, de la o vreme lui Staicu i s-a făcut lehamite. A adunat consiliul de conducere și le-a cerut oamenilor părerea.

— Trebuie să punem piciorul în prag, a zis el.

— Ce propui?

— Să-i tăiem lui Pîrvu din zilelemuncă.

— De unde, dacă n-a făcut nici una?

— Din cele pe care o să le facă.

Cînd a auzit Pîrvu, a rîs cu gura pînă la urechi. „Asta-i ca-n basmul cu blana ursului din pădure. Au să aștepte ei mult și bine pînă or avea ce tăia". Staicu însă nu era de aceeași părere. Cînd Pîrvu s-a înscris în colectiv și a adus cu el caii, a avut cu consiliul de conducere o vorbă. „Dacă mă dați undeva, apoi eu la cai cred că mi-i locul", a spus. Acum Staicu le-a hotărît brigadierilor că dacă nu vine, să-l șteargă pentru totdeauna din rîndul conductorilor. La orice se aștepta Pîrvu, numai la una ca asta nu. In fundul sufletului său el își dădea seama că dacă nu azi-mîine, odată și odată tot o să trebuiască să se apuce de muncă așa, ca toți oamenii. Ar fi vrut ca atunci o pereche de cai să fie liberă s-o ia în primire. Pe cînd așa...

S-a înfățișat fără întîrziere la colectiv. Dar nu ca să se apuce de muncă, ci ca să-l facă pe Staicu de rîncinos. Și poate tot ar mai fi cîrlit-o așa, cine știe cît dacă nu erau vecinii lui. Trimiși de Staicu, s-au dus într-o seară la el și i-au spus: „Vrei să ajungi ca Udrea"? (Udrea era unul care, tot ca și el, se izolase de colectiv și fusese exclus). Asta ar fi însemnat, dacă i se întîmpla și lui așa, să nu mai aibă pe mină cai. Nu, nu voia să ajungă ca Udrea. A doua zi s-a dus la Staicu. Și-a cerut iertare și fără alte formalități a luat în seamă o căruță și a plecat la în.

★

Pîrvu Stoian nu s-a născut cu această fire închisă și posacă. De mult, cînd mai era încă un băiețandru, căuta și el ca fiecare om prietenia celor de-o seamă cu el, nu se izola de ei. Dar cu Pîrvu Stoian viața s-a arătat necruțătoare. A rămas de timpuriu orfan. Și ca și cum asta n-ar fi ajuns, a mai trebuit să poarte de grijă și unui frate mai mic. Să hrănească două guri e greu și pentru un om mare, dar mi-te pentru un copilandru ca el. Totdeauna era strîmtorat. Și totdeauna șnapanii se foloseau de această strîmtorare a lui ca să le muncească pe bani cît mai puțini. Astfel, Pîrvu Stoian și-a format o părere foarte proastă despre oameni. De aceea îi ocolea de aceea se însingura. Cînd a venit la colectiv și i s-a dat căruța, și-a făcut socoteala că au să se poarte rău cu el. „M-am ținut atîta de țîfnos, să vezi ce au să mă șicaneze". Așa gîndea. Era hotărît să nu se lase nici el.

Dar chiar în prima lună de muncă laolaltă, Pîrvu Stoian a avut o surpriză. Intr-o adunare generală, Staicu s-a ridicat pe neașteptate și a adus vorba de el. „Acu' să vezi bețeleală", și-a zis. Staicu a propus însă să i se ierte orice sancțiune și să i se aducă mulțumiri pentru munca lui conștiincioasă. Ce-i drept, la în, Pîrvu muncise cît șapte. Omul a ascultat năuc. Nu-i venea să creadă. Se temea ca asta să nu însemne o luare peste picior. A fost deajuns însă ca Staicu să-l privească în ochi, pentru ca să nu mai aibă nici o bănuială. Altă dată, tot Staicu l-a dat de exemplu conductorilor pentru grija lui față de cai. „Așa trebuie să se poarte toți cu avutul obștesc", a spus el.

Pentru prima dată în viață, Pîrvu și-a dat seama că sînt oameni pe care trebuia să-i măsoare cu altă măsură. Dar nu numai Staicu i-a arătat prietenie. Toți ceilalți s-au purtat cu el la fel. Brigadierul l-a ajutat să-și socotească munca așa fel încît să-și poată da seama în orice moment cît și cum a făcut. Tovarășii lui de echipă au sărit cu caii lor să-i scoată cînd se împotmolea undeva. Și iată că în sufletul lui Pîrvu Stoian, vechea neîncredere în oameni se clătina. Locul ei îl lua un simțămînt nou, minunatul simțămînt al tovărășiei. Acest fapt îl încînta și-l bucura. El îi dădea aripi să facă lucruri de care înainte nici nu se crezuse în stare. Cînd a fost vorba de strînsul grîului, bunăoară, Pîrvu, cu secerătoarea lui, a dat jos o bună bucată din lan.

Atîta s-a schimbat, atîta a crescut în ochii oamenilor Pîrvu, încît consiliul de conducere l-a numit în iulie delegat de batoză, dîndu-i de fapt pe mîna toată pîinea colectivului. Și Pîrvu s-a arătat demn să poarte pe umeri asemenea obligație.

Acum, după ce s-a terminat de treierat grîul și orzul, într-una din seri se întorcea cam obosit acasă. Drumul de la arie către Fețești duce pe marginea bălții. Pîrvu s-a așezat o leacă pe-un tăpșan să-l mai bată vîntul, să se răcorească. Cum stătea așa, drept deasupra capului lui a filfîit din aripi un cocostîrc. A făcut cîteva rotocoale prin văzduh, apoi s-a lăsat clămpănind din cioc pe o limbă de pămînt din mijlocul apei. După cîteva clipe s-a apucat teleap-teleap de vechea lui meserie, ochind broaștele și înfulecîndu-le pe care le putea. La fel de singur era ca și acum un an pe întinderea bălții, aceleași apucături de pustnic arăta. Privindu-l acum însă, Pîrvu Stoian nu mai avea pentru el nici înțelegere, nici simpatie. Cînd peste cîteva minute îl ajunseră colectiviștii și-l luară cu ei, purta în suflet un simțămînt de milă pentru pasărea aceea rătăcită. Era un semn că rana lui, vechea rană a însingurării, se vindecase deplin și pentru totdeauna.

Ion PAVELESCU

Teatrul chinez legat de actualitate

Pe scenele teatrelor din R. P. Chineză au fost prezentate în ultima vreme o serie de piese ale autorilor contemporani, cu subiecte puternic legate de actualitatea politică din țară. De pildă, lupta întregului popor împotriva elementelor de dreapta constituie subiectul mai multor piese, deosebit de reușite. Una din acestea e „Șirag de personaje negative", de Ian Hua-săn, care dezvăluie planurile întunecate ale elementelor de dreapta. Pe această problemă au fost prezentate recent, pe scena Teatrului popular din Pekin trei comedii într-un act: „O duminică de luptă", în care e demascat un ziarist, element de dreapta, care a plecat la țară spre a duce o activitate dușmănoasă; „Huan și Tan vizitează pe întemnițați", demascînd elementele de dreapta din rîndul juriștilor, care încearcă să obțină revizuirea dosarelor unor criminali contrarevoluționari condamnați; „Gunoi de primă calitate", dezvăluind unelitirile elementelor de dreapta, care seamănă discordie oriunde se află.

Aceste piese, puse în scenă de regizori bine cunoscuți, se bucură de un deosebit succes.

VITRINA cu cărți

TUDOR ARGHEZI:
„CARTEA CU JUCĂRII"

„Nici o jucărie nu e mai frumoasă ca jucăria de vorbe". Sînt cuvinte care ar putea servi drept motto acestei ultime reeditări din opera lui Tudor Arghezi, care vede acum, pentru a patra oară, lumina tiparului.

Coperta și vignetele sugestive semnate de Mitzura Arghezi, ca și întreaga execuție grafică, atrag în deosebi pe micii cititori, deși „Cartea cu jucării" este de fapt o scriere despre copii și mai puțin pentru copii.

O monografie lirică a copilăriei, cu bucuriile și întristările ei, cu nenumăratele sale semne de întrebare, cu primele priviri în afară, către cunoașterea lumii înconjurătoare — iată ce desfășoară în cele aproape 300 de pagini condeiul inspirat al poetului.

Istorioarele cărții — un basm, ori o pățanie povestită, un crîmpei de natură sau un mic poem în proză, sînt scrise cu sensibilitatea și migala de bijutier al cuvîntului cu care Tudor Arghezi ne-a obișnuit.

Dar „jucăriile de vorbe", despre care vorbește poetul, nu sînt simple divertismente, nici exerciții de virtuozitate formală. Ele ne îmbie să privim cu gîndul în cochean minunat, lumea fermecătoare a copilăriei, să-i descoperim noi frumusețe, să ne apropiem de ea cu toată grija și iubirea noastră.

IANNIS RITSOS:
„POEME"

De la începutul carierei sale artistice, Iannis Ritsos, unul dintre cei mai mari poeți contemporani ai Greciei, a înțeles că adevărata și marea literatură nu se poate naște decît din contactul nemijlocit cu frămîntările și năzuințele poporului. Incepînd cu prima sa carte apărută în 1934, versurile lui Iannis Ritsos, s-au făcut ecoul tuturor evenimentelor care s-au desfășurat în patria sa, vreme de aproape un sfert de secol. Strîns legat de masele proletare, admirator fără rezerve al literaturii sovietice și îndeosebi al lui Maiakovski căruia i-a dedicat un entuziast mesaj poetic, („Te salut Vladimir Maiakovski"), Iannis Ritsos se afirmă ca un creator militant, tribun înflăcărat și propagandist neobosit.

Deobicei versurile sale se încheagă chiar în focul celor mai actuale evenimente cum s-a întîmplat de pildă cu placheta „Epitaful" scrisă într-o singură noapte în urma evenimentelor sîngeroase care au avut loc în primăvara anului 1936, după greva generală de la Salonic, sau în timpul deportării sale pe insula Makronisos.

Stilul poetului este direct și abrupt; rigorile formei clasice fac loc unei expresii libere, plină de tîlcuri simbolice, dar în același timp accesibilă tuturor cititorilor, cu o mare capacitate de mobilizare.

Volumul „Poeme" cuprinde o parte din producția poetică a lui Iannis Ritsos din 1940 încoace, incluzînd în deosebi poemele scrise la Makronisos și lucrări mai recente, pasionate îndemnuri la luptă pentru pace și un viitor mai bun.

Prin tălmăcirea „poemelor" lui Iannis Ritsos un nou și reprezentativ capitol al culturii progresiste a Greciei contemporane devine cunoscut cititorilor români.

Radu RUPEA

FRAȚII GRIMM:
„POVEȘTI ALESE"

Poveștile fraților Grimm au încîntat generații după generații de copii din toate țările. Intîmplările Albei ca Zăpada și ale celor șapte pitici, ale croitorului cel viteaz sau ale Scufiței Roșii își păstrează și azi prospețimea și interesul pentru că — dincolo de lumea închipuită a basmului — eroii au comportări și reacții sufletești proprii oamenilor: se bucură, suferă, iubesc, cutează și înving. O trăsătură caracteristică tuturor poveștirilor și care le păstrează actualitatea o constituie încrederea în forța creatoare a omului: elogiul muncii, bunătății, istețimii, curajului, dragostei — acesta este mesajul pe care fiecare povestire îl transmite generațiilor, mereu împrospătate, de cititori.

Culegerea de „Povești alese" pe care o publică „Editura Tineretului" constituie o lectură care poate fi recomandată tuturor copiilor.

E. LEONARD

La imobilul din str. Cantemir nr. 67, raionul Tudor Vladimirescu București, de 3 ani se tot fac reparații, care datorită proastei lor calități se degradează foarte repede.

— Fiindcă tot sîntem în trecere pe aici, vă rugăm să ne spuneți dacă sînteți mulțumiți de reparații...

Desen de S. NOVAC

POȘTA Redacției

PLAVITESCU CONSTANTIN — Pitești: **Aveți perfectă dreptate. Vă mulțumim și pentru sezisarea celor două greșeli și pentru bunele aprecieri la adresa noului nostru concurs.**

VASILE RUSSESCU — București; **Poeziile de dragoste pe care ni le-ați trimis, sînt datorită concepției lor, nepublicabile. Avem de-a face cu triste elegii și suspinuri, cu oftaturi romanțioase care sînt departe de-a oglindi simțămintele pe care le trăiesc oamenii vremilor noastre, vremea construcției socialismului. Și celelalte două poezii — meritorii în intenție — sînt cu desăvîrșire atemporale.**

EMILIAN B. — Craiova: **Interesul manifestat de dvs. este lăudabil, dar ilustrația propusă nu-i publicabilă din cauza desenului încă neformat, crud. Aveți nevoie, ne luăm permisiunea să vă spunem, pe lîngă entuziasm, de mult, de foarte mult studiu. In ce privește calitatea hîrtiei, vă înșelați. Publicația pe care o amintiți, avînd un tiraj mai mic decît al revistei noastre, se tipărește la mașini plane și nu la rotativă, ca „Magazinul".**

G. DRAGANESCU — București: **Și poezia și desenele, oricît ar fi ele de amuzante, nu mai aduc nimic nou.**

CRISTINA CERCHEZ — București; **Mulțumindu-vă pentru sezisare, facem pe această cale și cuvenita rectificare: Vila Minovici de la șosea a fost construită de arhitectul Cristofi Cerchez.**

NICA MARCEL — Com. Fărcașele: **Citindu-vă scrisoarea lapidară și cele vreo 7—8 poezii care o urmează, sîntem obligați să vă facem, în primul rînd, cîteva observații referitoare la procedeul dvs. cu totul nejust. Ne scriți că ați trimis versurile la „Contemporanul"; foarte bine. Dar de ce nu așteptați un răspuns și vă pripiți să dați certificate pomenitei redacții? Doriți o îndrumare; de ce nu o așteptați? Dincolo de această pripeală ne luăm îngăduința să vă mai semnalăm una și mai gravă. Trimițînd versuri, doriți să știți părerea unei redacții despre valoarea lor, dar**

poezilor trimise nu vă sfătuiți să le dați o formă definitivă. Spuneți că versul cel bun e „la alegere"; ori acest lucru dovedește multă superficialitate, multă lipsă de respect și față de dvs. însivă și față de poezie. Vă îndemnăm să reflectați la sfatul nostru și pe viitor să procedați cu mult mai multă exigență și seriozitate.

A. BOLOHAN — Orașul Stalin: **Reținem cele trei catrene rebusiste, intitulate „Pe note muzicale".**

Notele acestea
scrise cu temei
nu-ți vor da mireasa
ci perechea ei
(MIRE)

De le cînți cumva-mpreună
pe tustrele-ntr-un ungher
la ferestre o să-ți pună
cîte-un portativ de fier
(DO-SI-RE)

Pe suratele din gamă
față-n față de le pui
cîntă-un nume de fetiță
care place orișicui
(MIRELA)

CARMEN M. — București: **Concurenții cu un număr egal de puncte vor participa la tragerea la sorți care va desemna cîștigătorul. Se vor reporta necîștigătorii de la o categorie superioară la tragerea la sorți pentru premiile la toate celelalte categorii inferioare.**

ION GH. MICU — Orașul Stalin: **In limita posibilităților, schița dvs. prin care satirizați superstițioșii, vom căuta s-o folosim.**

GHEORGHE I. CORBU — București: **Răspundem amîndor scrisori: dintre epigramele primite alegem pe cele de mai jos și larăși vă recomandăm mai multă exigență, o mai atentă privire spre actualitate.**

Unui „poet" care ignoră conținutul poeziilor sale;

„Vrem și formă, vrem și fond
In proporție egală;
Tu vrei formă fără fond
Și ce faci nu-i demn de fală.

Unuia care se laudă că scrie versuri;

Că din politețe
Altîi-ți spun „poet"
O fac să te învețe
Ca să fii discret.

Unuia care socoate valoarea lui de poet direct proporțională cu pletele;

E un pic de adevăr
In ce vede orișicine;
Eminescu-ți fi... la păr.
Dar în poezie... nime'!

TRANDAFIR ZOIA — Buzău: **Numărul de puncte obținut se calculează, conform regulamentului, la sfîrșitul concursului. Il veți putea calcula și singură deoarece după ultima etapă vom da răspunsurile exacte.**

A. CARMEN — Lupșa: **Oricît de nostimă ar fi poanta e greu să rizi ascultînd-o rostită de un muribund, chiar de-i el un înverșunat palavragiu. Credem că ați fost prost inspirată.**

V. PALIEVICI — Rădăuți: **Reținem dintre epigramele trimise:**

Unui amic cu o coafură „originală":
Cînd i-am spus ca să se tundă
Mi-a răspuns plin de mirare:
Nu tai niciodată părul
Fiindcă crește și mai tare.

La calitatea unor jucării:
Sînt unele jucării...
Cînd le văd — mă prind de mîini;
Fug de ele, fug copii
Fug strigînd: „uite Godzilla!".

D. BACIU — Constanța: **Citiți răspunsurile date mai sus lui Trandafir Zoia — Buzău și Carmen M. — București.**

NETTY C.: **Imposibil de lacrimogenă poezia dvs. de dragoste. E un soi de bocet și suspin în maniera fățărniciei salonarde de altă dată. Vă sfătuim, dacă versurile trimise nu sînt simplu accident, să reflectați la acest aspect. Citiți, citiți mult, stăruitor, tenace; priviți cu ochi mari realitatea, viața nouă din patria noastră și veți înțelege bine de ce suspinele romanțioase nu-s numai anacronice, dar pur și simplu rizibile față cu realitățile vremilor noastre, față cu înțelesul nou pe care dragostea îl capătă.**

De vînzare la toate magazinele alimentare și în unitățile de alimentație publică